

Thề Nguyện

Contents

Thề Nguyện	3
1. Chương 1: Rừng Khóc Đêm	3
2. Chương 2: Lục Kiếm Tiên	6
3. Chương 3: Âm Mưu Của Hồ Yêu	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	56
18. Chương 18	60
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22	76
23. Chương 23	80
24. Chương 24	84
25. Chương 25	88
26. Chương 26	92
27. Chương 27	95
28. Chương 28	99
29. Chương 29	102
30. Chương 30	106
31. Chương 31	110
32. Chương 32	115
33. Chương 33	119
34. Chương 34	125
35. Chương 35	130
36. Chương 36	134
37. Chương 37	140
38. Chương 38	145
39. Chương 39	149
40. Chương 40	155
41. Chương 41	161

42. Chương 42	165
43. Chương 43	170
44. Chương 44	174
45. Chương 45	179
46. Chương 46	183
47. Chương 47	189
48. Chương 48	194
49. Chương 49	198
50. Chương 50	202
51. Chương 51	206
52. Chương 52	211
53. Chương 53	214
54. Chương 54	219
55. Chương 55	226
56. Chương 56	230
57. Chương 57	235
58. Chương 58	241
59. Chương 59	246
60. Chương 60	250
61. Chương 61	258
62. Chương 62	265
63. Chương 63	270
64. Chương 64	275
65. Chương 65	281
66. Chương 66	285
67. Chương 67	291
68. Chương 68	296
69. Chương 69	302
70. Chương 70	308
71. Chương 71	312
72. Chương 72	318
73. Chương 73	324
74. Chương 74	330
75. Chương 75	335
76. Chương 76	339
77. Chương 77	345
78. Chương 78	351
79. Chương 79	359
80. Chương 80	364
81. Chương 81	369
82. Chương 82	374
83. Chương 83	379
84. Chương 84	384
85. Chương 85	390
86. Chương 86	396
87. Chương 87	402
88. Chương 88	411
89. Chương 89	415
90. Chương 90	424
91. Chương 91	429
92. Chương 92	441
93. Chương 93: Chương Cuối	448

Thề Nguyễn

Giới thiệu

Mấy mùa sương rụng nhớ thu sang
Lá cuốn xoay xoay nổi nhớ tràn
Lỗi điệu tơ loan sầu cách biệt
Chia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-nguyen>

1. Chương 1: Rừng Khóc Đêm

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương

Một vầng trăng non lơ lửng đầu cành, bóng tối đen đặc bao trùm. Ánh trăng mờ ảo xuyên qua rừng cây âm u, từng tia sáng nhàn nhạt lặng lẽ trút xuống.

Những thân cây chết rũ có lẽ do mạch nước cạn khô, quần ben tạo thành một cánh rừng rậm rạp hoang vu. Hình dáng những thân cây này vô cùng kỳ dị, trông giống như người đang hấp hối cố vươn bàn tay co quắp, gào thét trong tĩnh lặng. Không gian lạnh ngắt, không một cơn gió thoảng, thậm chí vắng cả tiếng cú đêm.

Thanh Huyền chậm rãi đi qua rừng cây rậm rạp như mê cung này.

Vóc người cậu tương đối cao, nhưng lại mặc một bộ áo vải tầm thường không mấy vừa người, lưng vác theo một thanh kiếm Thanh Đồng rất to, càng khiến cơ thể chưa trưởng thành của cậu thêm mỏng manh yếu ớt. Nhưng dung mạo của cậu có thể khẳng định là hiếm thấy trên đời, ngũ quan sáng sủa, khôi ngô tuấn tú, khiến bất kỳ ai gặp gỡ một lần cũng ngàn đời khó quên.

Đường đêm rất khó đi, cậu đã đi loang quanh trong rừng khoảng chừng vài canh giờ. Từ lúc ý thức được mình cứ luẩn quẩn mãi trong rừng cây khô này cậu đã bắt đầu thấy hơi bất an nôn nóng, nhưng muốn trách thì chỉ đành trách mình muốn đi đường tắt, giờ bị nhốt ở đây cũng là bụng làm dạ chịu.

Khẽ thở dài, cậu ngồi xuống nghỉ tạm để lấy sức lát nữa tiếp tục tìm đường, vô tình lại bỏ sót một luồng sáng chột lóe lên ngay trước mắt...

Sau gốc cây khô cách đó không xa, một người phụ nữ trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi không biết ở đâu chui ra, cúi đầu chậm rãi bước tới. Trên lưng vác theo một cái sọt lớn, trong sọt là một cậu bé con đang ngủ say sưa.

Thanh Huyền vô cùng mừng rỡ, cậu tiến tới chào hỏi, ôm tay cung kính thi lễ với người phụ nữ đó: “Xin hỏi đại thẩm, thẩm có biết đường ra khỏi khu rừng này không?”

Người phụ nữ thấy Thanh Huyền đột ngột xuất hiện, dường như hơi ngạc nhiên, qua một lúc mới cười tươi rói. Thông thả đặt cái sọt to sau lưng xuống, nghi ngờ quan sát cậu vài lượt từ đầu đến chân: “Cậu là con cái nhà ai, đêm hôm khuya khoắt sao còn lang thang trong rừng?”

Thanh Huyền bị bà nhìn chăm chú cũng hơi hoảng hốt, cậu mất tự nhiên dùng mu bàn tay quạt quạt thái dương: “Cháu tên Thanh Huyền, cháu cần đến Tây Côn Luân gấp, lúc trước cháu có hỏi đường tắt ở quán trà ven đường, đại thúc bán trà bảo cháu đi xuyên qua khu rừng này là có thể đến thị trấn kế tiếp. Ai ngờ

đầu khu rừng này toàn là cây khô chẳng chít, thật khó nhận biết phương hướng, cháu vừa vào rừng đã lạc đường mất rồi.”

“À, hóa ra thế.” Người phụ nữ cúi đầu ngấm nhìn cậu bé con ngủ say sưa trong sọt, ánh sáng trong rừng mờ ảo nên không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt bà, chỉ có thể nghe thấy giọng nói khàn khàn khác lạ: “Núi Côn Luân à, đường vẫn còn xa lắm, không biết cậu vội vã đến đó để làm gì?”

Thanh Huyền hơi cúi đầu, dường như muốn dùng động tác này che giấu vẻ xấu hổ của mình: “Sư phụ cháu bị nội thương nhẹ, cháu nghe nói trên đỉnh Ngọc Châu ở Tây Côn Luân có cỏ tiên linh chi là báu vật giúp người tu đạo bồi bổ khí huyết nên cháu muốn đi tìm, hy vọng có thể tìm được nó.”

Tuy lời nói của cậu rất ngay thẳng đường hoàng như một đệ tử nhị thập tứ hiếu, nhưng cậu cũng hơi chột dạ. Lần này, cậu chuồn xuống núi quả thật muốn đi tìm cỏ tiên linh chi, nhưng lại vì một động cơ không muốn ai biết...

Việc này rất mất mặt, không nhắc tới thì hơn.

“Lòng hiếu thảo của cậu thật đáng khen, hiếm có, hiếm có.” Người phụ nữ bất giác gật đầu cười liên tục, trong nụ cười đó ngoài sự khen ngợi dường như còn mang theo ý gì khác không thể nhận rõ: “Có điều, nghe kể rằng dưới khe núi ở Tây Côn Luân là cửa địa ngục, chỉ cho vào không cho ra. Trên đỉnh Tây Côn Luân là thánh cảnh Ngọc Thanh, những người ở đó không phải thần thì cũng là tiên, linh chi chắc sẽ có, nhưng đó không phải thứ ai cũng có thể hái được.” Vừa dứt lời, bà ta ngẩng đầu lên, trong đáy mắt thoáng lóe lên vẻ xảo quyệt.

Hình như Thanh Huyền không chú ý tới tiểu tiết đó, cậu ngẩng đầu kiên quyết: “Không sao cả, chỉ cần có thể đến núi Côn Luân, cháu nhất định sẽ tìm được cách lên núi. Nhưng mà, nhắc tới chỉ khiến thăm thẳm chê cười, đừng nói núi Côn Luân, giờ đến cả cánh rừng này cháu cũng không thể ra khỏi, thật quá xấu hổ.”

“Cậu chỉ bị vây khốn nhất thời thôi.” Người phụ nữ cười ha ha hai tiếng, trên thái dương hiện lên vài nếp nhăn lạ lùng giống như vỏ cây khô quắt queo: “Ta thấy cậu quả có vài phần dũng cảm, chẳng trách dám đi đường tắt qua cánh rừng này.”

Nghe bà ta nói vậy, Thanh Huyền hơi nhúm mày thâm nghi ngờ: “Cánh rừng này có điều gì kỳ lạ ư?”

“Theo ta thấy, người bán trà chỉ cậu đi đường tắt chắc chắn không có ý tốt gì rồi.” Người phụ nữ vươn tay vén vài sợi tóc lòa xòa bên thái dương, từng cử chỉ của bà ta dường như mang theo cái gì đó khiến người ta lạnh sởn gai ốc, đến cả ngữ điệu cũng không còn khàn khàn già nua như lúc này: “Cậu không biết sao? Khu rừng này chính là rừng khóc đêm nổi tiếng vùng này đó!”

“Rừng khóc đêm?!”

Cái tên vừa kỳ dị vừa đáng sợ, đừng nói Thanh Huyền, đến cả cậu bé đang ngủ say trong sọt cũng tỉnh linh run rẩy.

Người phụ nữ lẳng lặng đi vòng quanh Thanh Huyền, cất tiếng cười âm trầm giải đáp nghi ngờ của cậu: “Nghe người ta kể rằng, trong cánh rừng này có yêu ma ăn thịt người. Những người bị lạc trong rừng sau khi bị yêu ma ăn thịt sẽ biến thành cô hồn dã quỷ, hồn phách còn bị giam cầm, không thể đến địa phủ đầu thai chuyển kiếp. Cho nên, vào những đêm mây đen che mờ ánh trăng, những cô hồn dã quỷ không thể đầu thai chuyển thế sẽ bắt đầu than khóc, vì vậy người ta mới gọi cánh rừng này là rừng khóc đêm!”

Khi người phụ nữ đang kể chuyện say sưa, giống như để minh họa cho câu chuyện, mảnh trăng vốn đang vắt vẻo đầu cành dần dần bị đám mây đen đặc che phủ, ánh sáng vụt tắt, trong phút chốc khu rừng đột ngột tối tăm. Xung quanh gió thổi khua những cành cây vang lên tiếng loạt xà loạt xoạt, thoáng nghe qua hơi giống tiếng quỷ hồn than khóc, thật âm u đáng sợ.

“Thảm thích nói đùa quá, nếu ở đây có yêu ma ăn thịt người thì sao thảm còn dám công con đi qua đây? Chẳng lẽ thảm không sợ sao?” Thanh Huyền liếc nhìn vầng trăng ẩn sau màn mây, lại lướt nhìn những thân cây khô quắt vì thiếu ánh sáng nên càng thêm đáng sợ chung quanh. Cậu cười gượng, sau khi phát hiện người phụ nữ cứ đi vòng quanh cậu như hổ rình mồi, phút chốc da đầu run lên, cậu vẫn cố kiên cường trấn tĩnh: “Nói lại thì, có ai từng tận mắt nhìn thấy yêu ma quỷ quái đâu?”

Người phụ nữ lắc lắc đầu, vươn tay khe khẽ vuốt ve cậu bé con đang ngủ say sưa trong sọt, biểu cảm trên khuôn mặt không phải nét yêu thương của người mẹ hiền từ mà là vẻ kích động như kẻ đói khát bất gặp thức ăn ngon: “Nó không phải con ta.” Người phụ nữ hơi ngừng lại rồi ngẩng mặt lên, bà ta nở nụ cười vừa quỷ quyệt vừa kỳ dị: “Yêu ma ăn thịt người ta quả thật chưa nhìn thấy, nhưng cậu sẽ gặp nhanh thôi!”

Bà ta vốn chỉ nhướn cười, rồi dần dà cười đầy vẻ đắc ý, càng ngày càng hả hê phát ra tiếng. Theo từng tiếng cười, cơ thể bà ta cũng bắt đầu biến đổi...

Trong ống tay áo, dưới làn váy dần dần mọc ra những sợi rẽ cây thật dài, mái tóc biến thành từng chạc cây khô, khuôn mặt và làn da dần dần vỡ ra, tróc xuống từng mảng từng mảng lộ ra lớp vỏ cây giấu dưới tấm da người. Cơ thể vốn hơi lom khom bỗng đột ngột vươn cao, bà ta cất tiếng cười âm trầm, những chạc cây như vuốt quỷ run lên từng chập, trong phút chốc trên từng cành cây nở ra những đóa hoa cực lớn.

Trên mỗi đóa hoa hiện ra vô số khuôn mặt đau đớn, khổ sở, lấp lóe ánh sáng xanh trông như những đốm lửa ma trời. Những khuôn mặt đó có nam có nữ, có già có trẻ không hề giống nhau, có khuôn mặt đau thương gào thét, lại có khuôn mặt khóc lóc bi ai. Trong khoảnh khắc tiếng quỷ khóc hồn gào vang lên không dứt, hòa cùng tiếng gió quanh quần đầu đây, đến cả ánh trăng mờ nhạt cũng dần nhuốm màu lạnh lẽo âm u giống như đã bước chân vào mười tám tầng địa ngục dưới âm ti địa phủ.

“Hóa ra...” Thanh Huyền nhìn cảnh tượng khiến người ta kinh hoàng trước mắt, cũng chẳng biết rõ do bất ngờ hay là do bị cảnh tượng kỳ dị kích thích mà toàn thân cậu toát đầy mồ hôi lạnh: “Người, người chính là yêu ma ăn thịt người!”

Trong thời buổi loạn lạc, yêu ma hoành hành ngang ngược, vừa rời khỏi Đông Cực chưa được ba ngày cậu đã gặp phải một tên, quả là vận số tốt khủng khiếp. Chẳng qua, tính kỹ ra, đây cũng không phải là chuyện xấu, nhân dịp này để cậu rèn luyện can đảm.

“Thiên đường có lối lại không đi, địa ngục không cửa cứ xông vào.” Thụ yêu cất tiếng cười khẩy khiến người ta run sợ. Thét lên một câu, đám rễ ghớm ghĩa vươn lên, đôi mắt chớp ánh sáng xanh đảo tròn trên vỏ cây khô héo trông càng hung dữ đáng sợ: “Người đã tự dâng mình tới để ta chén no nê, vậy thì đừng trách ta không khách sáo!”

“Nếu đã vậy, ta cũng không khách sáo.” Tuy không biết rõ đạo hạnh của yêu ma trước mặt, nhưng Thanh Huyền vẫn tỏ bộ dáng kinh nghiệm phong phú, vẻ mặt chăm chú rút thanh kiếm Thanh Đồng trên lưng.

* Thanh đồng = đồng thanh đen, một loại kim loại quý hiếm. Thanh kiếm này là sư phụ cho cậu, bề ngoài trông giống đồ cổ nhưng vỏ kiếm cổ xưa đã giấu đi ánh sáng xanh thắm sắc bén lóe lên trên thân kiếm. Khẽ búng thân kiếm, từng tiếng phượng hoàng vang lên lạnh lẽo. Dưới ánh trăng nhạt, những ngôi sao ẩn hiện trên mặt sông thu ngập tràn vẻ lạnh lẽo, tiêu điều.

Tính ra Thanh Huyền theo sư phụ ở núi Đông Cực được mấy năm, nhưng giờ mới xem như có cơ hội vận dụng sở học của bản thân, đương nhiên cậu rất hưng phấn. Việc trừ yêu ma bảo vệ chính nghĩa này, tuy cậu đã từng nghe các sư thúc ba hoa khoác lác qua, nhưng cậu lại chưa từng có kinh nghiệm thực chiến, trong khoảnh khắc lòng dạ cũng hơi bất an lo lắng.

Còn con thụ yêu kia, khi thấy cậu rút thanh kiếm ra, sự huênh hoang hả hê của nó phút chốc đã xẹp đi hơn nửa: “Sao ngươi lại có thanh kiếm đó?” Nó kinh hoàng trừng trừng nhìn thanh kiếm, giống như trông thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ: “Người là đệ tử của vị chân nhân nào trong phái Trường Nhạc ở Đông Cực?”

Thanh Huyền không đáp, cậu vung kiếm đánh đòn phủ đầu.

Cậu không trả lời là vì quả thật cậu không biết mình là đệ tử của vị chân nhân nào trong phái Trường Nhạc Đông Cực. Cậu chỉ biết sư phụ mình là một nữ tử, cũng là người ai ai nghe thấy đều trốn còn không kịp. Nghe sư thúc sư bá kể, danh tiếng sư phụ rất vang dội, không chỉ nổi tiếng ở toàn bộ Đông Cực, ngay đến chúng tiên ở Tây Côn Luân cũng phải nể mặt người vài phần.

Chẳng qua, tuy cậu có duyên bái người làm sư nhưng sư phụ lại chưa từng thật sự dạy cậu bất cứ thứ gì. Tất cả là do các sư bá, sư thúc vì quá buồn chán nên đã dạy cho cậu sơ sơ vài chiêu, không có chút hệ thống bài bản nào, nay có dịp dùng tới chẳng biết có hữu dụng không.

Dưới ánh trăng, thân kiếm Thanh Đồng tỏa ra ánh sáng bạc lạnh buốt xương, kiếm vung lên, luồng kiếm khí bàng bạc biến hóa như rồng cuộn từ hữu hình tới vô hình, như ngàn vạn mũi dao trút xuống ào ạt liên tục đánh thẳng vào thụ yêu khiến nó không trả được một đòn.

Đúng vào lúc cả hai đang giằng co quyết liệt, cậu bé đang ngủ say đột ngột thức giấc. Cậu bé trông thấy hình dáng đáng sợ của thụ yêu nên hoảng sợ khóc thét lên.

Thanh Huyền vốn đang chuyên tâm đối phó với thụ yêu bỗng giật mình vì tiếng khóc thất thanh đó, cậu không để ý nên đã để lộ sơ hở. Thụ yêu chớp lấy cơ hội, những chiếc tua dài như sống dây vươn ra quấn chặt chân, kéo vụt cậu ra sau rồi ném thẳng lên giữa không trung.

Lúc ngã xuống Thanh Huyền kêu lên đau đớn, dường như cậu bị ném rất mạnh, suýt chút nữa thanh kiếm đang cầm trong tay cũng rơi ra. Đợi đến lúc tung chiêu thức khác, thể tấn công của cậu đã không còn sắc sảo như trước. Thụ yêu cũng nhận ra cậu không còn chuyên tâm, nó vừa cố giằng co với cậu vừa tranh thủ tấn công cậu bé con đã hoảng sợ ngơ ngác ở trong sọt, nó muốn phân tán trận pháp của cậu. Cậu không những phải tiếp chiêu với thụ yêu mà còn phải phân tâm bảo vệ cậu bé, kiếm chiêu bị khống chế, sơ hở ngày càng nhiều.

“Ta còn tưởng ngươi là nhân vật lợi hại gì, xem ra chỉ là một tên người phàm tầm thường thôi. Mặc dù chiêu thức lợi hại, nhưng rốt cuộc học thuật tu vi nông cạn, có vỏ mà không có ruột. Dù ngươi có được thanh kiếm đó cũng chẳng làm nên trò trống gì, vậy thì ngươi có mạng bước vào, nhưng không còn mạng để ra rồi.” Thụ yêu chiếm thế thượng phong nên càng thêm đắc ý, nó vừa cười quái dị vừa châm chọc: “Ta thấy ngươi da non thịt mềm, trắng nõn trắng nà, khuôn mặt tuấn tú. Tiếc quá, máu thịt của ngươi phải trở thành phân bón rồi. Nhưng mà ngươi yên tâm, ta sẽ chọn đài hoa đẹp nhất để cất giữ khuôn mặt khiến người ta yêu thích của ngươi!”

Thanh Huyền không quan tâm, cậu tấn công liên tục vì muốn tranh thủ cơ hội sinh tồn cuối cùng ỉnh và cậu bé con.

“Khuôn mặt của nó, chưa tới lượt loại thụ yêu đạo hạnh năm trăm năm như ngươi cất giữ đâu!” Không biết từ lúc nào một màn sương mù dày đặc mang theo khí tức lạ lùng khó tả bắt đầu lan tỏa khắp khu rừng. Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng mà trong trẻo xa xăm không biết ở chỗ nào vang vọng tới, giọng nói như xa tận chân trời nhưng lại dường như ở gần ngay trước mắt: “Muốn ăn thịt nó ư? Thật không biết tự lượng sức mình!”

Khi nghe thấy giọng nói đó, Thanh Huyền rõ ràng sửng sốt một phen, ngay sau đó thanh kiếm trong tay cậu giống như đang sống dậy, nó vang lên một tiếng rít dài rồi đột ngột bay vụt ra ngoài.

2. Chương 2: Lục Kiếm Tiên

“Ai! ?”

Thụ yêu kia dường như cũng biết nửa đường gặp Trình Giảo Kim (*), chẳng phải là người nên chọc vào, vừa quát lớn phô trương thanh thế, vừa ra tay trước chiếm lợi thế. Nó tung nhánh cây như xúc tua, thừa dịp Thanh Huyền không có kiếm trong tay lại đang sửng sờ, cuốn lấy một chân cậu kéo ngã xuống đất ý đồ bắt làm con tin, không hề tỏ ra sợ hãi.

* Ý chỉ kẻ ngáng đường. Trình Giảo Kim là một vị tướng thời Đường (Lý Thế Dân), nổi tiếng với việc dùng búa ra trận. Thanh Huyền vừa bị thương lúc giao chiến, giờ lại vô ý bị yêu nghiệt này kéo ngã xuống đất, vết thương trên lưng đập lên hòn đá, đau thấu tim gan. Nhưng cậu không dám kêu đau chỉ lặng lẽ rên một tiếng, tay bấu chặt vào bùn đất. Không biết là cần răng chịu đựng hay là tự ái trĩu nặng bởi không ngờ lại bị thụ yêu bắt làm con tin, tự dưng trở thành vật trói buộc.

Ngay lập tức, một luồng ánh sáng bạc vút qua, cắt đứt mấy nhánh cây quấn quanh chân Thanh Huyền!

“Lá gan của ngươi cũng lớn nhỉ, dám ngang cuồng đụng vào người của bản tọa.” Giọng nói bình thản như có như không ẩn chứa sự cười nhạo lẫn khinh miệt, giọng điệu lạnh lẽo như mấy tầng băng giá. Cuối cùng, một bóng dáng nữ tử cao gầy dần hiện ra giữa màn sương mù dày đặc, trong tay chính là thanh kiếm phát ra ánh sáng bạc vừa rồi.

Nàng mảnh khảnh gầy yếu tựa một người bệnh, tưởng như gió thổi qua cũng có thể ngã. Khuôn mặt lạnh lùng gần như trắng bệch, che giấu nét buồn bã quanh hiu. Mà bộ y phục trên người lại đỏ rực rỡ như ánh tà dương, màu đỏ kiêu ngạo bất tuân. Có lẽ vì hai thứ đối lập đặt cạnh nhau nên càng tôn lên sự nổi bật khiến cả người nàng mơ hồ giống như yêu ma.

Người con gái này xinh đẹp tuyệt trần, nhưng sự xinh đẹp này không phải đến từ dung mạo, mà khắp người nàng tản ra sắc khí bén nhọn khó có thể miêu tả, càng khó cất thành lời. Mỗi cử chỉ hành động, mỗi ánh nhìn bất chợt cũng đủ làm người khác chấn động tâm hồn không thể hít thở, đẹp một cách ma mị lại biến hoá kỳ lạ.

“Người từ đâu đến?” Sát khí trên người nàng lạnh thấu xương làm thụ yêu kia khiếp sợ tự giác lui về phía sau mấy bước, ngay cả đài hoa vốn đang gào khóc thảm thiết cũng như bị hoảng sợ, im bật kêu không thành tiếng. Có lẽ không muốn bị yếu thế quá mức, thụ yêu kìm nén lấy lại khí thế, không biết sống chết tiếp tục mở miệng, có phần phô trương khiêu khích: “Nơi này là địa bàn của ta!”

“Tu hành năm trăm năm, vì muốn đi ngang về tắt mà rút ngắn đường tu hành, lại chiếm đoạt và giam cầm hồn phách con người. Thụ yêu nghiệt như ngươi không sợ hồn phi phách tán thì chớ, lại còn ngang ngược phách lối thế sao?” Gương mặt tái nhợt lạnh lùng không chút cảm xúc, mỗi lời nói đều vạch rõ chân tướng. Ngón tay nàng vuốt nhẹ thanh kiếm, nét mặt thoáng hiện sự chua chát. Giọng nói mỉa mai đi cùng nụ cười lạnh, dường như có chút cao ngạo toát lên từ đôi mày như sơn cao xen lẫn chút xem thường: “Bổn tọa xưa nay không muốn xen vào việc của người khác. Chẳng qua Lục kiếm tiên này bị phong ấn mấy trăm năm, lâu rồi chưa dính máu yêu ma, có lẽ cũng hơi cô đơn lạnh lẽo. Hôm nay vừa đúng lúc, chi bằng mượn thứ yêu cây gây sóng gió không biết sống chết nhà ngươi để tể kiếm đi!”

Thụ yêu kia vừa nghe nữ tử áo đỏ nhắc tên Lục kiếm tiên, lại nghe nói nàng muốn tể kiếm thì bất chợt rùng mình, chỉ vào Thanh Huyền, lắp bắp: “Người, người, người — ta không làm hại hần, là hần tự chui đầu vào lưới. Nói cho cùng bất quá chỉ là một phạm nhân, ngươi muốn thì trả lại cho ngươi là được chứ gì,” dứt lời liền nhìn láo liên, nhánh và thân cây rút xuống dưới, hoảng sợ trốn chạy vào lòng đất.

“Hần đương nhiên là của bổn tọa.” Thấy thụ yêu trốn xuống đất, ánh mắt và thần sắc của nữ tử kia vẫn bình thản, dường như cục diện này chẳng là gì, chẳng đáng để bận tâm. Nhưng lời nói tuyệt tình chợt thoát khỏi môi nàng ngập tràn sát khí sắc bén lại khiến người ta lạnh người: “Yêu hồn của ngươi, bổn tọa cũng không định buông tha!”

Vừa dứt lời, nàng đưa ngón trỏ trái lên môi, máu từ ngón tay dần thấm lên Lục kiếm tiên. Dưới ánh trăng mờ ảo, chỉ thấy những giọt máu như lửa đỏ trong khoảnh khắc đã biến thành kiếm lam thấm thành đỏ rực đến chói mắt. Miệng nàng niệm ngữ kiếm thuật, Lục kiếm tiên bay lên không trung đâm thẳng xuống chỗ thụ yêu đang độn thổ, vừa mạnh vừa chuẩn xác!

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, toàn bộ cây khô trong rừng bị chặt đứt, gió lạnh âm u gào thét từng trận, cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một cái hồ đỏ như máu.

Bên trong hồ, thụ yêu không ngừng giãy dụa nhưng vẫn bị vây chặt không thể động đậy, vô số yêu quái bị kéo thẳng xuống đáy hồ. Những đài hoa trên thân nó bị kéo xuống hồ máu sôi sục cùng cất tiếng gào thét ai oán, âm thanh càng lúc càng lớn, càng thê lương. Thụ yêu vươn nhánh cố gắng bầu vuu thứ gì đó nhưng bất lực, chỉ có thể đau đớn tru lên: “Rốt cuộc ngươi là ai! ?”

Nét mặt nữ tử áo đỏ không chút thay đổi, đứng bên hồ máu nhếch môi chậm rãi nói một từ, ‘xoay’. Trong đôi mắt đen sâu thẳm thoáng hiện ánh lửa: “Muốn biết bổn tọa là ai, xuống chín tầng địa ngục hỏi Diêm Quân đi!”

Cuối cùng, toàn bộ yêu quái và thụ yêu kia đều bị chìm sâu xuống đáy hồ đỏ ối, tiếng kêu than thê lương cũng ngày càng nhẹ đến gần như không còn gì nữa, nhưng gió vẫn không ngừng gào thét, như một tràng tiếng ca ai oán không bao giờ dứt. Tiếng ca ai oán thê lương từ đáy nước vọng về, bất lực và đứt quãng, lại càng âm u như đâm thẳng vào màng nhĩ.

Thu Lục kiếm tiên lại, cái hồ đỏ như máu kia liền biến mất, tất cả khôi phục nguyên trạng. Nhưng ngay vùng đất xuất hiện hồ máu trước đó có vô vàn vong linh âm u của phạm nhân bay lên khỏi mặt đất, về mặt mê man..

Đó chính là linh hồn bị thụ yêu giam cầm!

Nữ tử áo đỏ không hề hoang mang, nhắm mắt lại miệng niệm khê, lập tức có hai cái bóng một trắng một đen xuất hiện.

Đó là quỷ sai của Địa ngục chuyên dẫn quỷ hồn.

“Làm phiền nhị vị quý sai dẫn các oan hồn này đi đầu thai chuyển kiếp.” Nét mặt nghiêm nghị, biểu cảm lạnh lùng, giọng nói cũng hết sức lạnh nhạt: “Xin chuyển lời đến Diêm Quân, ân tình của ngài ấy với Thiên Sắc, sau này Thiên Sắc sẽ báo đáp!”

Hai quỷ sai nhìn nhau, dường như có quen biết nữ tử này nhưng nhất thời lại không biết nói gì cho phải, đành gật đầu rồi dẫn theo các oan hồn kia biến mất.

Thanh Huyền đã được các vị sư bá sư thúc nói cho nghe về bản lĩnh của sư phụ nhà mình, nay được thấy tận mắt vẫn bất ngờ không thôi.

Cậu không hề biết, sư phụ của cậu chẳng những hàng yêu phục ma giỏi mà còn mời được quỷ sai, thậm chí ngay cả Diêm Quân cũng muốn dùng ân tình lấy lòng người!

Xem ra, lời của sư bá và sư thúc cũng không phải toàn khoác lác!

Đông Cực là nơi tụ tập của Tán tiên (*) đặc đạo, trên dãy Yên sơn xưa nay rất vắng vẻ, ngoại trừ cậu và sư phụ cũng chỉ có mấy vị sư bá sư thúc thường đến trốn việc. Nghe sư bá nói cậu được sư phụ nhặt từ nhân giới về. Không biết lúc ấy sư phụ trải qua chuyện gì, sau khi mang cậu về thì bị thương khắp người suýt nữa tan hết tu vi, bế quan mấy năm cũng chưa khỏi hẳn.

* Tiên tự do, không theo một môn phái hay tổ chức nào nhất định. Bình thường sư phụ không quan tâm đến cậu, hàng ngày chỉ làm duy nhất một việc là nhốt mình trong phòng chép kinh Phật, ngày này qua năm khác rất ít khi ra khỏi phòng. Nghe sư bá nói, sư phụ chép kinh Phật để giảm bớt tội nghiệt, nhưng không biết rốt cuộc sư phụ phạm phải tội lớn không thể tha thứ gì mà cần thành kính như thế mới có thể chuộc lỗi. Cậu cũng từng tò mò hỏi vì sao sư phụ phải chép kinh Phật, sư phụ chỉ lạnh lùng nghiêm mặt, im lặng lâu thật lâu mới thốt ra một câu khiến cậu nghĩ kiểu gì cũng không ra nguyên nhân — trả nợ!

Là nợ nần gì mà phải như thế mới trả được?

Vấn đề này cậu đã hỏi sư thúc sư bá, nhưng mấy vị ấy đều nói năng dè dặt, không chịu tiết lộ. Dần dà cậu cũng không tò mò chuyện này nữa, nên cũng không hỏi han. Nói cho cùng thì đây là chuyện của tiên giới, người trần mắt thịt như cậu sao nghĩ thông được.

Cậu đã báai sư phụ làm thầy từ nhỏ, làm một đệ tử hết sức tận tâm mà đến tên sư phụ cũng chưa biết, bởi vì dù là nói sau lưng thì các sư bá sư thúc cũng không dám gọi thẳng tên sư phụ.

Mãi đến hôm nay cậu mới may mắn biết được, thì ra tên của sư phụ là Thiên Sắc —

“Thanh Huyền!”

Tiếng quát khê làm cậu bừng tỉnh giữa dòng suy nghĩ miên man không bờ bến, nhưng nhìn thấy nét mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của sư phụ nhà mình thì không khỏi hoảng sợ run lên. Không bận tâm đến vết thương đau đớn trên lưng, vội vàng chạy đến.

“Sư phụ!” Cậu cúi đầu đứng trước mặt sư phụ, lúng túng, ngập ngừng lại lắp bắp: “Không phải người đang bế quan sao?”

“Thân làm đệ tử, ngươi không vâng mệnh vi sư, một mình rời khỏi Yên sơn, càng lúc càng lớn gan!” Thiên Sắc hừ một tiếng, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy. Giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng không nhận ra cảm xúc, dường như không hề tức giận, nhưng ánh mắt lạnh lùng thản nhiên đó lại khiến người khác bị áp lực ghê gớm. Nhìn cậu từ trên xuống dưới một lúc, nàng đột nhiên nhú chặt mày, vậy tay nói một câu khiến Thanh Huyền đỏ mặt hơi lạnh rùng rùng: “Cởi quần áo ra ngay cho vi sư!”

“Hả?!” Trong kinh ngạc, Thanh Huyền chợt nhớ tới lời của các sư bá sư thúc, cũng không biết là trêu chọc cậu hay ám chỉ sâu xa —

“Thanh Huyền à, con đã mười sáu mà sư phụ còn không cho phép rời khỏi Yên sơn nửa bước, ta thấy là sư phụ con thật sự xem con là cây sinh mệnh rồi đấy!”

* Cây sinh mệnh: ý chỉ cái đó của đàn ông. Có thể hiểu theo nghĩa khác là bảo bối. Tuy nhiên với bối cảnh này thì hiểu theo nghĩa đầu. Lời của Một sách sư bá rất thâm thúy, nhưng Thanh Huyền nghe thế nào cũng cảm thấy “cây sinh mệnh” có ý nghĩa rất khác, khó nói thành lời!

“Ừ, đúng rồi, năm đó sư phụ con nhặt con về, quả là đôi mắt tinh tường có thể nhìn thấu bấu vật. Nhìn khuôn mặt này, dáng người này, tư chất này, chắc chắn, đúng là tuyệt vời để song tu...”

Sư thúc mê đàn lúc nào nói chuyện cũng đấm ngực than thở như rất xúc động, nhưng lúc này mới là xúc động nhất. Thanh Huyền cảm thấy lưng mình toát mồ hôi lạnh. Tuy rằng cậu chưa bao giờ ra khỏi Yên sơn, nhưng được các sư bá sư thúc dạy dỗ nên cũng hiểu biết ít nhiều, “Song tu” chẳng phải là một cách nói khác về ‘phong lưu khoái lạc’ của người tu tiên sao?

“Đúng rồi, ta nghe nói lần đầu tiên của con trai mới lớn bỏ hơn nhiều so với lão già ngàn năm đấy. Con đó, ai da, chẳng phải là thuốc bổ sống mà sư phụ con dốc hết tâm sức để nuôi dưỡng đấy sao?!”

Sư bá nát rượu mỗi lần uống say đều có nụ cười đáng khinh và bộ mặt giả tạo này, nói năng thô thiển không kiêng nể gì cả. Vì một câu phụ họa này, sư phụ vốn cao cả trong mắt Thanh Huyền liền trở nên đáng sợ.

“Nhìn sư phụ con đi, lúc nào cũng bế quan, nội thương bấy giờ còn chưa khỏi hẳn, chắc là ngại mở miệng với con. Thanh Huyền à, hay là con thúc thôi chủ động hiến thân đi...”

Sư thúc mê đàn vốn hay cười nhất trong các sư thúc sư bá, nhưng mỗi khi nhắc tới sư phụ nụ cười liền trở nên xấu xa. Lời đề nghị này mới nghe cứ tưởng chỉ là trêu chọc không đứng đắn, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại cũng có lý. Nói thế nào thì cũng vì cậu nên sư phụ mới bị trọng thương. Nhưng mà, bảo cậu làm cái chuyện phong lưu của hai kẻ lưỡng tình tương duyệt kia với sư phụ ư?

Đánh chết cậu cũng không làm!

Cuối cùng, cậu càng nghĩ càng đứng ngồi không yên, quyết định xuống núi đến Tây Côn Luân tìm cô tiên linh chi để trị nội thương cho sư phụ, cũng để vệ ‘sự trong trắng’ đang nguy cơ trùng trùng của mình.

Có điều không ngờ mới ra khỏi Đông cực chưa đến ba ngày đã bị sư phụ bắt được.

Có lẽ, chuyện này cậu khó thoát khỏi bàn tay sư phụ rồi!

3. Chương 3: Âm Mưu Của Hồ Yêu

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương

Trông thấy biểu cảm như bị sét đánh của Thanh Huyền, Thiên Sắc neho mắt lại. Dường như nàng đã nhìn thấu sự bất an lo lắng trong lòng đồ đệ, đôi con ngươi đen láy dần trở nên lạnh lẽo đáng sợ, tầm mắt sắc bén như lưỡi dao khiến bầu không khí trong phút chốc cũng đông cứng lại.

“Quần áo của ngươi nồng nặc mùi hồ yêu, còn mặc làm gì?” Nén cơn giận trào dâng trong lòng, Thiên Sắc ném chiếc áo bào xám Thanh Huyền hay mặc xuống đất. Sau đó, nàng xoay lưng về phía hắn, giọng nói cứng nhắc giảng giải: “Dù lúc này ngươi không gặp thụ yêu, thì mùi hồ yêu để lại trên quần áo ngươi cũng sẽ kéo yêu ma quỷ quái khác tới thôi.”

“Hồ yêu?” Thanh Huyền ngẩn ra, cậu nhìn y phục màu xám bị vấy trên đất, nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp.

Nhận ra sự hoang mang và ngờ vực trong giọng nói của cậu, Thiên Sắc hơi rũ mắt dường như đang suy ngẫm: “Người chỉ người đi đường tắt qua rừng khốc đêm ở chỗ nào?”

Thanh Huyền trả lời theo phản xạ: “Không phải là ông chủ quán trà đầu đường...” Cậu nói được một nửa rồi đột ngột ngừng lời.

Khoảnh khắc đó, cậu đột nhiên nhớ tới lời thụ yêu đã nói, suy nghĩ cặn kẽ thì không biết vì mục đích gì mà chủ quán trà không những chỉ cho cậu một con đường không có lối về, mà còn tặng cậu một bộ y phục cũ có mùi hồ yêu.

“Quán trà?” Nghe thấy âm thanh thay quần áo loạt xoạt của cậu, Thiên Sắc khẽ hừ: “Đầu đường vắng vẻ hoang vu, mờ hoang cỏ dại khắp nơi, làm gì có quán trà chứ?”

Nghe sư phụ nói tới ‘mờ hoang cỏ dại’ Thanh Huyền bất chợt rùng mình. Cậu nhớ tới khuôn mặt tươi cười của người bán trà kia, phút chốc thấy sờn cả gai ốc, mồ hôi lạnh toát đầy lưng, đầu óc hỗn loạn. Cậu tức tốc nhặt y phục dưới đất lên, thay quần áo với tốc độ nhanh nhất.

Thay ra bộ y phục nghe sư phụ bảo đầy mùi hồ yêu, cậu thấy nghi ngờ bèn đưa lên mũi ngửi nhưng lại không ngửi ra mùi gì lạ. Nếu người bán trà kia quả thật do yêu hồ biến thân vì có âm mưu khác, vậy tốt cùng mục đích của nó là gì? Thanh Huyền cậu chẳng qua chỉ là một tên đệ tử vô danh tiểu tốt ở Đông Cực, vừa không tinh thông thuật pháp, tu vi lại nông cạn, sao cần phải lãng phí công sức lừa cậu lòng vòng như vậy?

Thay quần áo xong, thấy Thiên Sắc vẫn còn khoanh tay đưa lưng về phía mình. Thanh Huyền cười lấy lòng, hơi bất an bước đến sau lưng Thiên Sắc.

Thật ra, lúc cậu được sư phụ mang về Yên sơn đã được mười một tuổi. Nay hồi tưởng lại, cậu còn nhớ mang máng lúc trước mình là một tên ăn mày không cha không mẹ lang thang khắp chốn, bị người ta khinh khi chèn ép, chịu đủ khổ cực rày đây mai đó. Nhưng chuyện sau đó, vì sao cậu gặp được sư phụ, tại sao lại đến Yên sơn, cậu không còn nhớ rõ. Đến chuyện sư phụ bị thương nặng mà sư bá kể cậu cũng không có chút ấn tượng nào.

“Sư phụ, lần này Thanh Huyền tự mình xuống núi, tội của đệ tử không thể dung thứ. Nhưng mà, Thanh Huyền vì thấy người bị thương lâu ngày chưa khỏi... Nên con mới muốn tới Tây Côn Luân tìm... cô tiên linh chi... trị nội thương... cho người...” Một câu lộn xộn vừa dứt, cậu bất chợt nghẹn lời. Tuy rằng chuyện này là có nguyên nhân, nhưng cậu vẫn thấy mình thật bất hiểu.

Từ lúc theo sư phụ lên Yên sơn tới nay, tuy sư phụ kiệm lời tính tình lạnh lùng, nhưng ở phương diện ăn mặc đi lại người chưa từng xử tệ với cậu. Mà cậu, chẳng những nảy sinh sự nghi kỵ và đề phòng chỉ vì lời nói đùa của các sư thúc sư bá, mà còn tự mình thông minh một mình xuống núi đến Tây Côn Luân, khiến sư phụ chưa bết quan xong đã phải đuổi theo. Bây giờ còn học nghệ không tinh, suýt nữa đã vào bụng của con thụ yêu kia, nếu không phải sư phụ...

Nghĩ đến đây cậu hơi xấu hổ, cũng khó tránh khỏi cảm giác áy náy.

Thiên Sắc xoay người, liếc nhìn nụ cười lấy lòng của đồ đệ: “Nếu vì sư muốn tìm cô tiên linh chi thì sẽ tự tới Tây Côn Luân tìm, còn cần người làm chuyện thừa sao?” Tuy rằng ngữ điệu trước sau vẫn lạnh lùng, nhưng sắc mặt đã trở lại bình thường.

“Vậy...” Thanh Huyền xấu hổ nuốt nước miếng, tất nhiên không dám nói thẳng rằng cậu muốn lấy cô tiên linh chi là để cứu lấy trình tiết đang ngập ngừng bờ vực thẳm của mình, bèn cố lấp bấp: “Thanh Huyền chỉ muốn bày tỏ lòng hiếu thảo với người.”

“Nếu người muốn tỏ lòng hiếu thảo, vậy nên ngoan ngoãn ở lại Yên sơn, bớt gây phiền phức cho vị sư đi.” Thiên Sắc im lặng một lát, dường như đang cân nhắc điều gì. Rất lâu sau, giọng nói trầm trầm cất lên, khuôn mặt gầy gò không chút cảm xúc cũng bắt đầu thay đổi: “Nếu còn có lần sau, vị sư nhất định không tha. Đi thôi, theo vị sư về Yên sơn.” Dứt lời, nàng xoay người muốn bước đi.

“Sư phụ, thằng bé này...” Thanh Huyền nhìn cậu bé con ở trên đất. Cậu bé ngây ngô cười với Thanh Huyền, khóe môi còn nhè nhai nước miếng, đã không còn vẻ hoảng sợ dờ dẫm lúc trước nữa.

Thiên Sắc ngừng bước: “Nó vừa sinh ra đã bị thiêu năng, lúc này nó không bị thụ yêu ăn sống, xem ra nó đúng là kiểu kẻ ngốc có cái phúc của kẻ ngốc rồi, gặp được quý nhân.”

Nghe thấy từ quý nhân, Thanh Huyền gãi gãi đầu, cậu biết đó không phải là mình. Ngẫm nghĩ, sư phụ cũng xem như là quý nhân của cậu, cậu bỗng thấy cảm động, thương hại cậu bé ngây ngô kia: “Không biết thụ yêu bắt được đứa bé ở đâu, có lẽ cha mẹ của nó đã sứt ruột lắm rồi.”

“Dù họ có sốt ruột thế nào cũng là chuyện của họ.” Thiên Sắc thờ ơ, xem ra nàng không muốn xen vào.

“Nhưng mà, để nó lại đây hình như cũng không ổn lắm...” Thanh Huyền đưa mắt nhìn xung quanh, nhớ tới cảnh thụ yêu, linh hồn và quỷ sai lúc nãy chọt rùng mình, tóc gáy dựng đứng cả lên, cảm thấy gió lạnh đang quét từng cơn. Cậu thấy không đành lòng: “Sư phụ, chi bằng chúng ta đem nó tới thị trấn hỏi thử, chưa biết chừng sẽ tìm được người thân của nó. Trả nó về nhà để nó đoàn tụ với gia quyến, cũng xem như tích thêm công đức cho người tu tiên chúng ta!”

Thiên Sắc liếc nhìn đứa bé bị thiếu năng kia rồi đưa mắt ngó Thanh Huyền, vẻ mặt cậu ngập tràn chờ mong. Nàng bèn vung ống tay áo, làn sa mỏng đỏ tươi vờ lên trên không trung một độ cong mềm mại, chớp mắt người đã đi xa.

Thanh Huyền dù gì cũng đã ở chung với Thiên Sắc hơn bốn năm, cậu cũng biết tính sư phụ nhà mình hơi kỳ quặc, người không nói gì có thể hiểu hơn phân nửa là đã chấp thuận. Cậu lén thè lưỡi, vác cậu bé lên nhanh chóng đuổi theo.

Cách khu rừng khốc đê khoảng năm mươi dặm là trấn Hồng Trù, nơi này nổi danh vì gấm nhuộm.

Vừa vào trấn nhuộm, Thanh Huyền và đứa bé thiếu năng kia lập tức bị cô ba thím bảy xì xầm bàn tán...

“Đó không phải là con trai độc nhất của ông chủ Triệu nhà giàu nhất trấn ta ư ? Sao nó lại ở cùng với hai người lạ?”

“Nghe nô bộc Triệu phỉ kể, thằng bé thiếu năng này bị lạc mất mấy hôm trước, mà ông chủ Triệu còn đang bận sút đầu mẻ trán vì chuyện ma quái ở xưởng nhuộm của mình nên chưa kịp phái người tìm kiếm.”

“Nhiều người chết khó hiểu trong xưởng nhuộm như vậy, người làm và nô bộc của ông chủ Triệu đều chạy vắt giò lên cổ, sao còn thời gian tìm một đứa con ngốc nghếch nữa chứ?”

“Cũng đúng, chỉ chưa đầy một tháng, nhà họ đã chết hơn mười mấy người làm rồi, aiii...”

“Nghe nói người chết đều là nam tử, máu thịt bị hút khô chỉ còn trơ lại bộ da, cha mẹ ơ...”

“Ông chủ Triệu không phải đã bỏ số tiền lớn phái người đi tìm pháp sư trừ yêu sao?”

“Pháp sư? Lần trước đã mời một gã pháp sư tự xưng là môn đồ số một của chân nhân gì đó, kết quả thì sao? Hừ! Toàn là đồ lừa đảo!”

Thanh Huyền cũng không quá để tâm những lời xì xầm sau lưng của mọi người, cậu chỉ thắc mắc một điều, sư phụ với phong thái hơn người và bộ quần áo đỏ rực đi đằng trước đáng lẽ phải hấp dẫn ánh mắt của người khác mới đúng. Nhưng không hiểu vì sao, đám người đang bu lại xâm xì dường như không trông thấy sư phụ, họ chỉ bàn tán về đứa bé thiếu năng cậu đang vác trên lưng.

Thật lạ lùng!

“Sư phụ...” Cậu vừa mở miệng, nhưng không ngờ đúng lúc này bụng réo to.

Thiên Sắc dừng chân liếc nhìn cậu, hiển nhiên nàng đã nghe thấy âm thanh khiến người ta xấu hổ đó. Thanh Huyền tức thì lúng túng mặt đỏ bừng, lúc này mới nhớ ra mình đã một đêm chưa có gì bỏ bụng.

“Đừng xen vào việc người khác.” Thiên Sắc nhắc nhở với vẻ mặt không hề thay đổi, nàng đi vào một khách điểm. Thanh Huyền cũng nhanh chóng theo sau.

Chủ khách điểm là một ông lão gầy gò tháo vát, vừa thấy hai người lập tức nở nụ cười thân thiện hỏi: “Hai vị khách quan muốn ăn chút gì đó hay muốn nghỉ trọ?” Vừa dứt lời, cặp mắt tam giác híp lại đảo quanh người Thanh Huyền.

“Lấy một phòng.” Thiên Sắc lên tiếng, theo thói quen lời ít ý nhiều, không một chữ dư thừa.

Chủ khách điểm tức thì vui vẻ gọi tiểu nhị đến, mà Thanh Huyền lúc này đã trợn mắt ngay đơ tại chỗ.

“Hả? Một phòng?”

Cậu chậm chạp lặp lại lần nữa, không biết vì sao trong lòng dâng lên dự cảm xấu!

Đến trước cửa phòng, Thiên Sắc ra hiệu bảo Thanh Huyền vào trước rồi sau đó mới dặn dò tiểu nhị: “Lập tức chuẩn bị đồ ăn, mang vào phòng!”

Thanh Huyền vào phòng, đặt cậu bé lên trên ghế rồi cuống quýt xem xét cách bày trí căn phòng. Lúc cậu nhận ra trong phòng chỉ có một cái giường, đầu cậu đột ngột hiện ra hình ảnh mình và sư phụ hai người trần trụi nằm trên đó, phút chốc run như cây sậy.

Không phải chứ!!!

“Sư phụ, cái giường này, hai người ngủ hình như hơi chật.” Cậu cố gắng đè nén sự khựng hoảng và căng thẳng trong lòng, nhưng hai hàm răng vẫn run lên lập cập. Sau đó, cậu bắt đầu lắp bắp: “Sư phụ... chỉ bằng... đặt hai phòng đi. Con không quen... ngủ cùng người khác... À, không phải vậy... ý con là... nếu lỡ như... lúc ngủ con nằm mơ... đâm đá lung tung...”

Thiên Sắc đã nhận thấy dáng vẻ run rẩy hoảng sợ của cậu, nhưng nàng không giải thích nhiều. Chỉ hơi nhún mày thông thả phất ống tay áo, ngữ khí kiên quyết: “Vi sư nói một phòng là một phòng.”

Tức khắc, Thanh Huyền hóa đá!!!

4. Chương 4

Thanh Huyền dự định bỏ trốn.

Thực sự cậu không muốn ngồi chờ chết trong lo sợ thế này.

Trước kia lúc lưu lạc khắp nơi không có nhà để về, cậu từng đói đến lá người, vì thèm một cái đùi gà mà bị bọn buôn người bắt lương lừa bắt đi. Lúc ấy, cậu bị nhốt chung với mười mấy đứa trẻ, có đứa kiên quyết không khuất phục bỏ ăn bỏ uống, có đứa luôn tìm cơ hội bỏ trốn, còn lại chỉ biết khóc sụt sùi. Chỉ có cậu, luôn ăn ngon ngủ ngon, giả vờ ngoan ngoãn nghe lời, cố gắng hết sức giữ gìn sức khỏe, lợi dụng cơ hội bảo vệ bản thân.

Những năm tháng lưu lạc giúp cậu hiểu sâu sắc việc quan sát sắc mặt và nhận thức thời thế. Hơn nữa, rơi vào tay bọn buôn người, một khi bỏ trốn thất bại thì hơn phân nửa sẽ bị chôn sống hoặc đánh chết. Cuối cùng, nhờ bộ dạng dễ nhìn lại biết nghe lời, cậu được công tử hàng đầu của viện kỹ nam mua, thành chân sai vặt trong kỹ viện.

Những năm tháng đó đã cho cậu thấy cuộc sống của những chàng trai bán thân nuôi miệng bi thảm và đau khổ tột cùng đến mức nào.

Hiện giờ tuy rằng cậu đi theo sư phụ được ăn ngon ngủ yên, không phải sống lưu lạc đầu đường xó chợ nữa, nhưng vậy không có nghĩa là cậu bằng lòng trở thành đồ chơi của sư phụ.

Thấy sư phụ dẫn đứa bé thiếu năng kia xuống dưới lầu, Thanh Huyền lập tức mở cửa sổ, tính kiểm soát cây tụt xuống đất. Nhưng chân cậu vừa mới đặt lên cửa sổ, sau lưng, sư phụ đã bước vào.

“Thanh Huyền, ngươi lại muốn đi đâu?” Thiên Sắc để tiểu nhị của khách điểm đưa đứa bé về Triệu gia, không ngờ vừa vào phòng đã thấy cảnh tượng như vậy, hiểu ngay Thanh Huyền muốn làm gì, liền chau mày.

Việc Thanh Huyền lén lút bỏ trốn khỏi Đông Cực đã khiến nàng rất tức giận, vốn định bắt cậu trở về trừng phạt thật nặng.

Thậm chí còn nghĩ tới chuyện đánh gãy chân cậu, khóa xương tỳ bà bằng thiên tâm ti, nhốt luôn trên Yên sơn. Nhưng lúc nhìn thấy cậu đánh nhau với thụ yêu suýt mất mạng thì nàng không tức giận nổi nữa.

* Thiên tâm ti: Có thể hiểu là tơ trời. “À, không, không phải, con đâu có đi đâu đâu!” Vừa nghe giọng sư phụ, Thanh Huyền giật mình vội vàng rút chân đặt trên cửa sổ xuống, vô cùng hận bản thân không thể chồm êm nhanh chút nữa.”Con chỉ mở cửa sổ ngắm phong cảnh thôi.” Cậu cười xấu hổ, giả vờ quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, cuối cùng xoay người nhìn Thiên Sắc, nét mặt hơi sợ hãi.

“Ngắm đủ chưa?” Đôi mày nhú chặt của Thiên Sắc giãn ra, không nhìn cậu nữa bước đến trước giường, dùng giọng ra lệnh cứng nhắc như từ xưa đến nay: “Lên giường với vi sư, cởi quần áo ra.”

Nàng vừa dứt lời, quay đầu đi đã nghe tiếng Thanh Huyền quỳ rạp xuống.

“Sư phụ!” Cậu sợ tới mức mặt mày xanh ngắt, dập đầu xuống đất rầm rầm, khuôn mặt đầy tuyệt vọng: “Người nhìn xem con còn chưa dậy thì hoàn toàn nữa, xin người nể tình tha cho con!”

Thiên Sắc vốn đang quay lưng về phía cậu, nghe nói vậy chỉ thông thả xoay người lại, đang định nói gì đó lại thấy Thanh Huyền vẫn dập đầu không ngừng, vừa dập vừa nói: “Sư phụ, Thanh Huyền cảm kích đại ân đại đức của người, cho dù kiếp sau làm trâu làm ngựa nhất định cũng sẽ báo đáp, có điều Thanh Huyền thật sự không muốn lấy thân báo đáp —”

“Lấy thân báo đáp?” Thiên Sắc nắm bắt ngay trọng điểm liền ngắt lời cậu, bất chợt không biết nên khóc hay cười. Còn Thanh Huyền sợ tới mức im bật, không dám nói tiếp.

Lúc này là thời điểm tốt nhất để hóa giải hiểu lầm nhưng nàng lại cố ý nghiêm mặt, giống như chậm rãi suy nghĩ một hồi lâu, sau đó mặt không đổi sắc thản nhiên trả lời: “Người mới mười sáu tuổi, dù muốn dùng thân báo đáp cũng còn non lắm. Đã như vậy thì cứ chờ người dậy thì hoàn toàn rồi nói tiếp.”

Nói xong, nàng chậm rãi bước từng bước, nét mặt vẫn bình thản không chút thay đổi lại càng dọa người, nhất là đôi mắt trong veo lạnh lẽo như nước hồ thu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thanh Huyền chằm chằm.

Nàng cũng biết các sư huynh sư đệ của mình hay trêu chọc quá trớn trước mặt Thanh Huyền, hay nói chuyện hoang đường trên trời dưới đất với đồ đệ mình, có điều nàng không ngờ chỉ mấy câu nói đùa lại khiến Thanh Huyền có phản ứng mạnh mẽ như thế.

“Người, người, người dừng lại đây!” Nghe sư phụ nói thẳng thắn ý đồ quấy rối của mình không hề che giấu, bây giờ lại chậm rãi bước từng bước lại gần, Thanh Huyền xanh mét mặt ép người sát tường, bàn tay giấu sau lưng, chân run lấy bẫy, nhưng vẫn mạnh miệng kiên quyết không khuất phục: “Có chết con cũng không ngủ với người!”

“Ai muốn ngủ với người?” Cuối cùng, Thiên Sắc cũng bị cậu làm cho bật cười, nhưng nét mặt nàng không cười, chỉ có đôi mày khẽ cong lên, nửa đùa nửa thật nhìn cậu: “Thanh Huyền, rốt cuộc trong đầu người đang suy nghĩ bậy bạ gì vậy? Chẳng qua vi sư muốn bôi thuốc cho người thôi mà.”

“Bôi thuốc?!” Đầu óc Thanh Huyền tạm dừng lại, đột nhiên ý thức được mình nghĩ sai, gương mặt đẹp dễ chột đỏ ửng ngượng ngùng ngó lên trời! Do dự một lúc, thấy Thiên Sắc lấy thuốc trong ống tay áo ra, chân của cậu đã tự bước qua giường nhưng miệng vẫn nghi ngờ hỏi lại: “Sư phụ, thật sự chỉ bôi thuốc thôi đúng không?!”

Thiên Sắc rũ mắt không nhìn cậu: “Tuy rằng ta mang người đến Đông Cực, nhưng người rốt cục cũng chỉ là xác phàm, từ nhỏ đã không được chăm dưỡng cho đàn hoàng, bây giờ lưng bị thương còn công đứa bé ngốc nghếch kia đi xa như vậy. Nếu không bôi thuốc, chỉ sợ để lại di chứng sau này sẽ khó tu tiên.” Khi nàng ngược mặt lên, rõ ràng nét mặt không cười, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy gần gũi.

Thanh Huyền xấu hổ đến mức phải giấu mặt vào áo, lần mò đến bên giường, vất vả cởi xiêm y trên người ra, nằm sấp lên giường để lộ cả vùng lưng tím đen.

Thiên Sắc không phải chưa từng bôi thuốc cho người khác. Trước kia lúc bá sư học nghệ, các sư huynh sư đệ thường hay độ sức, đôi khi quyền cước vô tình bị tổn thương gân cốt đều lên lút nắn nỉ nàng bôi thuốc giùm vì sợ sư phụ biết chuyện sẽ trách phạt. Dần dần đám sư huynh sư đệ này mắc nợ nàng rất nhiều, còn nàng biến thành một tay trị thương lão luyện.

Vừa xấu hổ lại căng thẳng, Thanh Huyền giấu mặt vào khuỷu tay một lúc lâu mới rầu rĩ gọi: “Sư phụ —”

“Hử?” Thiên Sắc chuyên tâm bôi thuốc, nhẹ nhàng lên tiếng.

Thanh Huyền nghiêng đầu nhìn sư phụ mình, trong ánh nắng chiều nét mặt sư phụ hơi mơ hồ, cả người như bao phủ ánh vàng. “Sư phụ, người đối xử với Thanh Huyền tốt quá, giống như mẹ Thanh Huyền vậy.” Giọng cậu hơi thẹn thùng, nhưng trong lòng lại có chút toan tính vì bản thân.

Nói sư phụ giống mẹ mình, vậy đã đủ minh bạch chưa nhỉ?

Chắc sư phụ sẽ bỏ qua những suy nghĩ không nên có về chuyện kia chứ?

Dù sao, trên đời này làm gì có người mẹ nào đối với con —

Nói gì thì nói, phòng bệnh hơn chữa bệnh!

“Ừ.” Thiên Sắc lên tiếng, nhưng không tiếp tục đề tài này mà ngừng tay một lúc, sắc mặt nghiêm nghị: “Nếu lần sau gặp thụ yêu thì phải nhớ không được ỷ mạnh.”

Nghe Thiên Sắc nhắc chuyện gặp thụ yêu hôm qua, Thanh Huyền vừa thả lỏng người lại lập tức cảm thấy khó chịu và âm ứ trong lòng. “Tất cả là do Thanh Huyền học hành không nơi tới chốn, đã làm mất mặt sư phụ.” Cậu xấu hổ trưng bản mặt tươi cười, khéo mắt co lại, cảm thấy khó mở miệng.

Thiên Sắc lập tức hiểu ý cậu, ngừng bồi thuốc: “Người đang trách vì sư không dạy người chút gì để dùng được ư?”

“Thanh Huyền không có ý này —” Thanh Huyền lúng túng lên tiếng, cậu chỉ vô tình thể hiện sự bất mãn về việc này, dù sao việc sư phụ đưa cậu về Yên sơn đã là ân đức to lớn rồi. Thật ra cậu đã được nghe nói bản lĩnh của sư phụ rất cao cường, lại có cơ hội chứng kiến tận mắt nên giờ càng cảm thấy trong lòng âm ứ, cuối cùng cũng buột miệng than thở.

Thật ra cậu cũng có chút tự kiêu, lúc ở Yên sơn được các sư thúc sư bá dạy ột ít võ công đã cảm thấy mình cũng không tệ. Nghĩ kỹ lại, tuy rằng trên danh nghĩa sư phụ là thầy cậu nhưng không dạy bất cứ thứ gì, nếu không nhờ mấy cái võ công mèo quào của các sư thúc sư bá đã dạy chỉ sợ cậu càng thua thê thảm hơn.

Thấy rõ sự thất vọng trên mặt cậu, Thiên Sắc lặng lẽ thở dài. Nét buồn bã hiếm thấy lan tỏa từ đôi môi nàng, âm thanh nhẹ nhẹ như mang đầy vẻ u sầu từ nơi xa thẳm, nàng đến trước mặt Thanh Huyền nhẹ nhàng dặn dò: “Nếu sau này con muốn học thứ gì, hãy nói với vi sư, ta nhất định sẽ dốc lòng dạy dỗ.”

“Sư phụ!” Khuôn mặt Thanh Huyền tràn ngập hy vọng và vui mừng: “Người nói thật sao?”

Như bị cuốn lấy vì niềm vui của đệ tử, đôi mắt sâu như đầm nước mùa thu của Thiên Sắc chợt sáng lên, khẽ gật đầu, quyết không đổi ý: “Vi sư đã nói nhất định sẽ làm.”

Bồi thuốc xong, Thiên Sắc rút cây trâm trên đầu đâm vào ngón tay, nhỏ một giọt máu lên trán Thanh Huyền. Lúc Thanh Huyền theo bản năng đưa tay lên lau thì giọt máu kia đã biến mất. Cậu không hiểu, ngẩng đầu nhìn Thiên Sắc đầy thắc mắc. Thiên Sắc cũng không giấu diếm: “Vi sư phong ấn Tỏa hồn quyết lên người con. Nếu sau này gặp nguy hiểm, con hãy cắn tay nhỏ máu lên Lục kiếm tiên sẽ triệu hồi được kiếm hồn. Thuật pháp của con còn thấp, nếu không ứng phó được thì kiếm hồn sẽ giải quyết cho con.”

Thanh Huyền từng nghe nói về Tỏa hồn quyết, bình thường các Tán tiên đắc đạo trên Yên sơn đều có pháp bảo hoặc binh khí riêng. Các pháp bảo và binh khí này đều là bảo vật hấp thụ linh khí của trời đất, lâu ngày sẽ có tinh hồn. Một khi đã có tinh hồn sẽ có pháp lực mạnh mẽ, uy lực khôn cùng, nhưng lại không dễ dàng thuần phục chủ nhân. Trong tình huống này cần có các đại tiên pháp lực cao cường hàng phục tinh hồn kia, đồng thời thi triển Tỏa hồn quyết. Nhưng không ngờ hôm nay sư phụ lại phong ấn Tỏa hồn quyết lên một người phàm như cậu. Có điều để cậu nắm tinh hồn của Lục kiếm tiên thì bảo cậu nên vui mừng hay hoảng sợ đây?

Lúc dùng bữa Thanh Huyền ăn như hổ đói, nhưng thấy sư phụ chỉ uống nước lọc liền suy nghĩ miên man.

Nghe nói người tu thành tiên chỉ cần uống nước không cần ăn, bây giờ thấy sư phụ như vậy, quả nhiên là thật. Có điều, sư phụ quá mảnh khảnh, chẳng biết có liên quan đến việc không ăn hay không.

Nghĩ như vậy, cậu đột nhiên nhớ lại những suy đoán trước đây của mình với sư phụ, càng cảm thấy xấu hổ.

“Sư phụ, người vì tìm Thanh Huyền đã mấy ngày không nghỉ ngơi, chỉ bằng đêm nay phạt Thanh Huyền ngủ dưới sàn đi.” Nuốt đầy miệng đồ ăn xuống, cậu mở miệng lấy lòng, cười nịnh nọt.

Đáng tiếc sư phụ không cảm kích, chỉ liếc mắt nhìn cậu: “Vi sư mang giới luật trong người, không thể ngủ trên giường cao gối mềm. Hơn nữa vi sư cũng có việc phải làm, người đừng bận tâm. Chỉ cần người ăn no ngủ ngon, ngày mai trở về Yên sơn với vi sư!”

Sư phụ nói có việc phải làm, lúc Thanh Huyền rửa sạch chân định lên giường ngủ mới biết là thật, việc đó thì ra là —

Chép kinh!

Thanh Huyền luôn theo sát sư phụ nhưng cuối cùng vẫn không biết sư phụ lấy đâu ra giấy và bút mực. Thanh Huyền nhìn Thiên Sắc lặng lẽ mở xấp giấy Tuyên Thành trắng muốt, chợt thấy cơn buồn ngủ tiêu tan, liền đứng một bên chăm chỉ mài mực, mong muốn bản thân được tha thứ vì những hiểu lầm trước kia với sư phụ.

Thiên Sắc giật giật khóe miệng, muốn nói gì đó lại thôi.

Thấy sư phụ chép kinh quá nửa đêm vẫn chưa có ý định đi ngủ, Thanh Huyền chịu không nổi, lặng lẽ ngáp một cái, gục đầu xuống ngủ bên cạnh bàn.

Không ngờ, giấc ngủ này mang đến cho cậu một giấc mơ kỳ lạ không thể giải thích!

Trong giấc mơ, không biết cậu bay bổng đến nơi nào. Tóm lại, ở đó khắp nơi đều là vải vóc đỏ vàng xanh, dường như là một xưởng nhuộm. Có lẽ vì trong mơ nên ánh sáng lơ mơ không nhìn rõ thứ gì, nhưng Thanh Huyền nghe rõ ràng có người gọi cậu từ phía sau.

“Tiểu quỷ, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Giấc mơ này chân thật đến kỳ lạ! Nghĩ như vậy, Thanh Huyền xoay người sang liền thấy một người thanh niên mặc áo trắng đứng phía sau mình đang phe phẩy cây quạt rất nhàn nhã, nét mặt tươi cười say mê như vạn năm không đổi.

Thanh Huyền không biết nam tử áo trắng này nhưng lại cảm thấy nụ cười đó rất quen thuộc. Cậu nhún mày, cố gắng lục tìm ký ức mới nhớ nét cười này rất giống với người bán trà ven đường nọ!

Không chỉ vậy, trên đầu nam tử này còn có thứ gì đó lấp lánh phát lơ phơ, rất thu hút.

Thanh Huyền ngẩng đầu tập trung nhìn, bất chợt sợ tới mức lùi lại mấy bước!

Đó là một bộ da người, thậm chí đôi mắt vẫn còn chuyển động trên mặt, nhưng thân xác đã bị khoét sạch giống như một cái túi rỗng treo trên ngọn trúc, nhẹ nhàng bay theo gió khiến người ta sởn tóc gáy!

Hết chương 4

5. Chương 5

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Trắng mờ gió thoảng, một nam tử áo trắng cười giả tạo, một bộ da người treo lủng lẳng trên đầu cành trúc, hai thứ quái dị hợp lại thành một cảnh tượng khiến người ta rợn tóc gáy. Lúc trước, dù Thanh Huyền đã từng tận mắt chứng kiến thụ yêu, hồn ma và quỷ sai ở rừng khốc đêm, nhưng nhìn thấy quang cảnh này cậu vẫn toát mồ hôi lạnh!

Nam tử áo trắng chính là người bán trà không có lòng tốt kia. Nếu như theo lời sư phụ, vậy chẳng phải gã là yêu hồ đã hóa thành người sao?

Thanh Huyền cũng không hiểu tại sao mình đi vào đây được, cậu vừa thấy khó hiểu vừa hoảng hốt, đưa mắt nhìn xung quanh cậu chợt phát hiện mình đang ở một nơi không chút ánh sáng, dường như có đường đi mà lại không có, mờ mịt tối tăm không thể nhìn rõ. Cố gắng bình tĩnh, cậu lại đưa mắt nhìn bộ da người đang phát phơ trong gió, đột nhiên nhớ tới lời đồn ban ngày nghe được trên đường thấy cực kỳ hoảng hốt. Cậu vươn tay chỉ vào nam tử áo trắng, giọng chắc nịch: “Người là yêu hồ, người dám giết hại con người!”

Nghe sư thúc mê cờ nói, yêu ma quỷ quái tu không phải là tiên thuật của đạo môn chính tông. Vì muốn trường sinh nên chúng thường chọn cách hút máu ăn thịt, nuốt linh hồn con người, tên hồ yêu này chắc cũng giống vậy!

Nam tử áo trắng nghe Thanh Huyền gọi gã là “Yêu hồ”, tức khắc thu lại bảy phần nụ cười chỉ giữ bộ mặt như cười như không hỏi: “Yêu hồ gì chứ? Ta là công tử hồ tộc – Hoa Vô Ngôn!” Soạt, gã đột ngột xếp quạt giấy lại, khuôn mặt thoáng hiện vẻ ôn hòa âm hiểm: “Tiểu quý nhà ngươi đừng có vu oan giá họa cho ta, ta giết hại con người bao giờ?”

Gã chối phắt khiến Thanh Huyền tức tối: “Rõ ràng ngươi đã biến thành người bán trà, không tốt lành gì đưa ta một chiếc áo choàng nồng nặc mùi hồ ly, còn gạt ta đi vào rừng khốc đêm, ngươi muốn ta bị thụ yêu ăn thịt. Giờ ngươi còn chống chế?” Nói đến đây, Thanh Huyền chỉ vào bộ da người treo trên ngọn trúc, cậu đoán chắc nam tử này không phải người tốt, những sự việc xảy ra ở đây chắc chắn liên quan tới gã: “Giờ ngươi còn giết hại con người, hút khô máu thịt, nghiệp chướng nặng nề như vậy, chẳng lẽ ngươi không sợ trời phạt sao?”

“Ta quá lắm chỉ là lừa người đi vào rừng khốc đêm để dụ sư phụ ngươi tới cứu ngươi thôi.” Nam tử áo trắng chặc chặc thở dài rồi bung quạt xếp xoàn xoạt, nở nụ cười đẹp đẽ: “Bây giờ, sư phụ ngươi đã thu phục thụ yêu, cứu mấy trăm linh hồn bị giam cầm, đây cũng xem như tích thêm công đức. Hơn nữa chẳng phải ngươi vẫn lạnh lặn đứng ở đây sao? Ta gây nghiệp chướng nặng nề gì chứ?” Gã xoay người nhìn bộ da không còn máu thịt, xương cốt, không quan tâm phất phất tay áo như muốn phủ nhận mọi chuyện: “Còn người này, tiểu quý, con mắt nào của ngươi thấy ta giết rồi hút khô máu thịt nào?”

Gã còn chưa dứt lời, ở nơi tối tăm không chút ánh sáng kia đột ngột vang lên một giọng nói lạnh thấu xương, xen trong ngữ điệu lạnh lùng là vài phần châm biếm: “Hoa Vô Ngôn, ta đã biết là ngươi giả trò quỷ mà!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Thanh Huyền vui mừng xoay người. Thiên Sắc chậm rãi bước tới, bộ y phục đỏ sẫm thể nhưng vô cùng bắt mắt trong đêm đen.

Trông thấy bóng dáng đã lâu không gặp, mắt Hoa Vô Ngôn rực sáng, gã cười càng xinh đẹp.

“Thiên Sắc cô nương, tiểu sinh Hoa Vô Ngôn xin ra mắt.” Gã hắng giọng, cung kính chấp tay vái chào, cực kỳ chăm chú câu chữ cất tiếng: “Mấy lần tiểu sinh muốn lên Đông Cực bày tỏ tấm lòng nhớ thương sâu sắc với cô nương trên đỉnh Yên sơn. Nhưng tiếc rằng, pháp lực tiểu sinh thấp kém, không vào nơi chúng tiên tụ hội được, nhớ nhung mà chẳng biết làm sao đành phải dùng chút thủ đoạn...”

“Chút thủ đoạn của ngươi là loại phương pháp hạ lưu này sao?” Lặng lẽ đứng chen giữa Thanh Huyền và Hoa Vô Ngôn, Thiên Sắc lạnh lùng cắt ngang lời lẽ nho nhã lễ độ của Hoa Vô Ngôn, sâu trong đáy mắt âm u thoáng hiện lên chút lo lắng.

Vừa dứt câu, đến cả Thanh Huyền đứng sau lưng nàng cũng phải rùng mình. Cậu cảm nhận rõ trong lời chất vấn ngắn gọn của sư phụ ngập tràn tức giận. Từng lời từng chữ như hóa thành hạt băng, nặng nề rơi xuống.

Không thể không nói rằng, dù là yêu hồ thừa cơ giả trò, nhưng nếu cậu không tự mình xuống núi, thì sao yêu hồ có cơ hội chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, Thanh Huyền thâm xấu hổ và tự trách.

“Thiên Sắc cô nương quá lời, tiểu sinh chẳng qua chỉ chơi một trò đùa nho nhỏ với lệnh đồ thôi.” Ở bên kia, Hoa Vô Ngôn vẫn đang tươi cười giải thích, cố ý nhấn mạnh chữ “nho nhỏ”, sau đó gã lại thở dài sườn sượt lắc đầu: “Nhưng không ngờ, Thiên Sắc cô nương lại xem là thật, cô nương lại bắt hồn phách tiểu sinh vào giấc mơ của lệnh đồ để đối chất. Như vậy, tiểu sinh bị tổn hao mười năm tu vi vô ích, con đường tu tiên càng xa thêm một bước nhỏ rồi...” Càng nói giọng Hoa Vô Ngôn càng thấp xuống, đến cuối cùng gã nhắc tới việc mình bị Thiên Sắc bắt hồn phách ở xưởng nhuộm Triệu gia, còn thân thể bất tỉnh nhân sự của gã nằm đó cũng không an toàn chút nào.

Mấy hôm trước, gã nghe đồn ở xưởng nhuộm Triệu gia xuất hiện nữ la sát rất hung hãn. Gã đoán rằng hai thầy trò Thiên Sắc sẽ đến trấn nhuộm vải này, gã bèn tự xưng là pháp sư bắt quỷ đạo hạnh cao thâm, đến nhà người ta lừa ăn gạt uống, tiện tay bắt luôn nữ la sát kia để tích thêm công đức. Ai ngờ, đêm nay gã vất vả lắm mới tìm ra hành tung của nữ la sát, nhưng bất ngờ bị Thiên Sắc bắt mất hồn phách, giờ lỡ mất cơ hội, thật là năm nay gặp hạn mà.

Hiện giờ không biết đám người Triệu gia có trông coi thân thể của gã không, nếu bắt cần bị nữ la sát hút máu kia cần một phút, vậy thì toi đời rồi!

Nghĩ tới đây, thái dương Hoa Vô Ngôn chùn lại, ánh mắt cười ban đầu giờ thêm vài phần u oán.

Phải biết, nếu đám người làm ở Triệu gia không trông chừng cẩn thận để thân thể gã bị nữ la sát ăn, vậy thì gã phải mất thêm một trăm năm tu vi để tu bổ lại thân thể. Cứ như vậy, gã cách tiên đạo đâu chỉ một bước nhỏ, rõ ràng sẽ cách xa thăm thẳm!

Nếu biết như thế gã sẽ không động tới thùng quý nhỏ này!

Hoa Vô Ngôn vừa nhắc tới ‘Bắt hồn phách đi vào giấc mơ’, Thanh Huyền kinh ngạc tột cùng. Liên tưởng lại những chuyện lúc trước cậu lập tức hiểu ra.

Hóa ra lúc này cậu đang nằm mơ, sư phụ bắt hồn phách yêu hồ vào trong giấc mơ của cậu!

Trước kia từng nghe sư thúc mê đàn kể, sư phụ nhận được chân truyền của sư tôn, trong những thứ đó thần kỳ nhất là ‘Phép nhập mộng’ để bước vào giấc mơ của người khác. Thậm chí, phép đó còn có thể bắt hồn phách của người khác đi vào trong mơ. Lúc đó cậu nửa tin nửa ngờ, giờ mới xem như tận mắt chứng kiến bản lĩnh phi thường này, bắt giấc kích động hẳn, bèn thò nửa cái đầu ra khỏi lưng Thiên Sắc liên tục chớp mắt, làm mặt quý với Hoa Vô Ngôn.

“Hoa Vô Ngôn, ta không muốn nghe ngươi nhiều lời nhảm nhí.” Thiên Sắc nghiêm mặt lạnh lùng, khóe mắt hơi nhếch bắn ra tia sáng lạnh dọa người, nằng nết kiên nhẫn đuổi khách: “Ngươi rút xéo được rồi.”

Tục ngữ có câu, mời thần dễ dàng, tiễn thần gian nan, lại không ngờ lời này rất chính xác với kẻ mặt dày khó chơi – Hoa Vô Ngôn.

“Làm tổn hao tu vi của tiểu sinh, Thiên Sắc cô nương thấy áy náy nhưng không biết phải giải thích thế nào, nên giờ mới vội vã đuổi tiểu sinh đi phải không?” Gã cố tình không để ý Thanh Huyền làm mặt quý, xuyên tạc ý của Thiên Sắc, phe phẩy chiếc quạt xếp một cách thong dong, tao nhã. Cơn gió lướt qua bộ y phục trắng muốt không nhiễm bụi trần cũng tạo nên chút hiệu ứng phóng khoáng, thoát trần: “Cô nương đừng quá bận tâm, chẳng qua chỉ có mười năm tu vi thôi, nhằm nhò gì đâu, chỉ cần cô nương hiểu tấm lòng của tiểu sinh là đủ rồi. Dù rằng tiên – yêu không đội trời chung, nhưng tiểu sinh vẫn luôn khao khát phi thăng thành tiên, được thoát khỏi yêu thân yêu tịch, không biết cô nương có thể bằng lòng giúp đỡ tiểu sinh, cùng tiểu sinh song tu...”

Song tu?!

Tại Thanh Huyền tức khắc bắt được hai chữ mẫn cảm, cậu nổi trận lôi đình một cách khó hiểu.

Hóa ra tên yêu hồ mặt dày mày dạn này thăm yêu trộm nhớ sư phụ, nên thừa dịp cậu lên xuống núi, gã lợi dụng cậu để dụ sư phụ hiện thân, mục đích lại là muốn sư phụ ‘song tu’ với gã.

Chẳng hiểu vì sao, giờ phút này nhắc tới ‘song tu’, trong đầu Thanh Huyền lại hiện ra cảnh tượng mình và sư phụ trần trụi ở trên giường. Nhất là vài canh giờ trước sư phụ còn bôi thuốc cho cậu, bàn tay mảnh khảnh khẽ lướt qua lướt lại ở chỗ mẫn cảm trên lưng cậu. Lúc ấy cậu không cảm thấy gì, giờ nghĩ lại không khỏi tâm can rối bời. Hơn nữa, cậu đang còn là một thiếu niên khí huyết bừng bừng. Cậu vô thức nuốt nước miếng, ai ngờ bất cẩn bị sặc nước miếng của mình!

Đều tại con yêu hồ trợ tráo không biết ngưng kia nói những lời trái thuần phong mỹ tục, mê hoặc lòng người!

Thanh Huyền vất vả lắm mới ngừng ho khan, trong lòng thâm mắng chửi, đem tất cả ý tưởng sai trái và những dao động trong lòng trút hết lên đầu Hoa Vô Ngôn. Sau đó, cậu phát hiện đã một lúc lâu mà sư phụ vẫn chưa trả lời, chẳng biết có phải người đang cân nhắc việc song tu với tên yêu hồ kia không.

Như thế không ổn, không thể được! Một khi sư phụ đồng ý song tu với tên yêu hồ Hoa Vô Ngôn quý kế đa đoan, vậy chẳng phải là...

Yêu hồ này một khi đắc đạo sẽ trở thành sư trưởng của cậu sao?

Không, không được, tuyệt đối không được!

Tuy cậu vẫn chưa nghĩ tới nam tử có khí chất, đức hạnh và dung mạo thể nào mới xứng đáng trở thành phu quân của sư phụ, nhưng yêu hồ áo trắng văn nhã trước mắt chắc chắn không đủ chuẩn!

“Sư phụ, đừng đồng ý!” Thanh Huyền lén kéo góc áo Thiên Sắc, cậu hơi bất an nên rất nhỏ giọng.

“Tại sao?” Vốn Thiên Sắc đang suy nghĩ phải làm sao mới có thể vĩnh viễn thoát khỏi miếng cao da chó – Hoa Vô Ngôn này. Thật bất ngờ, Thanh Huyền đứng đằng sau lại đột ngột lên tiếng khiến nàng hơi kinh ngạc.

“À...” Thanh Huyền hơi do dự, trong khoảnh khắc không thể tìm ra lý do thích hợp nhất để đá bay Hoa Vô Ngôn. Im lặng một lúc, một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc, cậu vội tóm lấy một lý do coi như tạm ổn, vội vàng nhích lại thì thầm bên tai Thiên Sắc: “Vì hắn ta là yêu hồ, trên người hắn ta có mùi làm sư phụ khó chịu!”

Nói thật, tuy cậu vẫn không ngửi được mùi hồ ly trên bộ đồ đã thay ra là như thế nào, nhưng thấy sư phụ ghét mùi đó như vậy, không cần nghĩ nhiều cậu cũng đoán được mùi của tên yêu hồ kia cũng không tươi mát, dễ chịu gì. Cho nên, cậu lập tức xếp mùi hồ yêu và mùi hôi nách cùng chung một loại, chỉ vừa nghĩ tới đã thấy ghê tởm, buồn nôn.

Thanh Huyền rất chắc chắn mình nói cực kỳ cực kỳ nhỏ, chỉ có sư phụ và cậu mới nghe thấy thôi. Nhưng không ngờ cậu vừa thốt ra, Thiên Sắc không nén được khẽ ho che giấu xúc động muốn bật cười, mà cách đó hai trượng, mặt Hoa Vô Ngôn đã đen thui lại.

“Tiểu quỷ, ngươi muốn chết!” Gã xếp quạt, thu lại vẻ cười đùa, gã hung hãn phóng tới tấn công.

Hết chương 5

6. Chương 6

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Hoa Vô Ngôn thu quạt lao thẳng tới. Vừa thấy chiêu thức tàn nhẫn của gã, Thanh Huyền rút đầu lại theo bản năng, giấu người sau lưng Thiên Sắc.

Ngay khoảnh khắc đó, cậu đột nhiên cảm thấy rất mất mặt.

Cho tới nay cậu luôn hiểu rõ làm sao để bảo vệ bản thân, ngoại trừ không còn cách nào khác, nếu trốn được cậu sẽ trốn. Tuy biết rằng cuối cùng sư phụ sẽ ra tay thu phục hoặc đuổi gã hồ yêu này đi, nhưng vừa lâm trận đã cúi đầu bỏ trốn thế này thật sự là hành vi của kẻ nhát gan. Ít ra cậu cũng nên tỏ vẻ khí phách, làm bộ muốn đánh gã hồ yêu kia, đợi sư phụ lên tiếng bảo cậu lui ra để sư phụ đích thân thu phục này nọ rồi cậu hăng rút lui, phải ra vẻ mình có bản lĩnh như thế mới không bôi nhọ sư môn chứ.

Nhưng kỳ lạ là, mặc kệ gã Hoa Vô Ngôn kia nhào tới, Thiên Sắc cũng không thèm tránh. Hoa Vô Ngôn cứ thế xuyên thẳng qua hai người, ngay cả góc áo cũng không chạm tới!

Hoa Vô Ngôn dừng sững lại. Chợt nhớ ra bản thân đang là hồn phách đi vào giấc mộng, không có thân thể thật sao có thể đả thương người khác, đành nuốt giận, đứng cách xa ba bước trừng mắt nhìn Thanh Huyền, cố gắng hít sâu điều chỉnh sắc mặt bớt khó coi, lấy lại thể diện: “Nể mặt Thiên Sắc cô nương, hôm nay bản công tử tạm thời không tính toán với tiểu quỷ này.”

Thanh Huyền ló khỏi lưng Thiên Sắc, làm mặt quỷ với Hoa Vô Ngôn.

Chưa bao giờ thấy bộ dạng thất thố như thế của Hoa Vô Ngôn, Thiên Sắc nhướn mày, thầm nghĩ bản thân nàng và gã hồ yêu này cũng khúc mắc mấy ngàn năm, tốt nhất là nên cắt đứt suy nghĩ không an phận của gã nên đành mở miệng: “Hoa Vô Ngôn, ta biết ngươi có tâm tu tiên. Có điều rất nhiều người có thể song tu với người, vì sao nhất định phải tự làm khổ mình quần lấy ta?”

“Người phàm có cầu, chỉ muốn làm uyên ương không muốn thành tiên.” Chớp mắt, Hoa Vô Ngôn đã lấy lại bộ dạng phong lưu phóng khoáng trước đây, phe phẩy cây quạt liên tục, không thèm che giấu ý đồ của mình: “Tiên đạo vĩnh hằng tự do mà đàng đẳng, nếu cứ tìm đại một người song tu thì chẳng thú vị chút nào đúng không? Tiểu sinh đương nhiên hy vọng có thể tu đạo với người mình yêu thương lưu luyến, cùng làm một đôi uyên ương thần tiên.”

Thấy thái độ ngả ngớn như thế, Thiên Sắc đương nhiên biết cái gọi là ‘yêu thương lưu luyến’ kia chỉ trò lừa đảo chết cũng không tin được, chẳng qua là vì nàng tu vi thâm hậu mà thôi. Nàng lắc đầu, giọng nói bình

thần như mặt hồ phẳng lặng: “Thần Tiêu Trường Sinh Đại Đế trước giờ đã đặt quy định cho Thần Tiêu phái, nữ đệ tử của Thần Tiêu phái chỉ có thể song tu với đồng môn, ý nguyện của người, xin lỗi ta không thể đáp ứng.” Thiên Sắc xoay người, có lẽ không muốn nói chuyện nhảm nhí với gã nên nghiêm mặt, giọng lạnh nhạt ngăm cảnh cáo: “Bây giờ ta khuyên người một câu, đã tu tiên thì không cầu không ước, người muốn thành tiên nhưng lại ao ước được như uyên ương trần tục, e là không tốt cho lắm.”

Thấy Thiên Sắc dùng môn quy Thần Tiêu phái từ chối, Hoa Vô Ngôn cũng không buồn phiền hay vội vàng, chỉ cười thật mê hoặc: “Tiểu sinh đương nhiên biết nữ đệ tử Thần Tiêu phái chỉ có thể song tu với đồng môn. Có điều nếu cô nương đáp ứng mong ước của tiểu sinh, đến lúc tiểu sinh đắc đạo thành tiên đương nhiên sẽ bái sư Trường Sinh đại đế, lúc đó chẳng phải trăm sông đổ về một biển sao?” Đôi mắt gã đảo một vòng, đột nhiên mỉm cười gian tà, con ngươi đen lóe sáng: “Nói đến không cầu không ước — nếu Thiên Sắc cô nương thật sự không cầu không ước thì vì sao ba ngàn năm nay vẫn mặc y phục đỏ như giá y thế kia? Chẳng phải trong lòng cũng thầm để xuân tình nảy nở, vô cùng ao ước được như uyên ương trần tục sao!?”

Những lời này chắc chắn đã đâm trúng chỗ đau của Thiên Sắc!

Thiên Sắc nhắm mắt nhìn Hoa Vô Ngôn. Ánh mắt đột nhiên toát lên vẻ lạnh lẽo thấu xương, sắc bén như đao, như có thể đâm xuyên xương cốt gã: “Hoa Vô Ngôn, người câm miệng cho ta!”

“Xem ra tiểu sinh đoán không sai.” Hoa Vô Ngôn khẽ lắc đầu, ánh mắt mập mờ, giọng nhẹ nhàng kéo dài, liều mạng nhắc lại chuyện xưa: “Chỉ tiếc, năm đó cô nương đối người ta thâm thương trọng nhớ, lại bị từ chối thê thảm trước mặt mọi người, trở thành trò cười trong lục giới, sau đó liền ẩn cư trên Yên sơn tránh xa nhân thế. Mấy năm gần đây lại phá lệ thu nhận một nam đồ đệ, nhân tiện cất giấu làm bảo bối (*), nghĩ đến lời đồn đại bên ngoài, chẳng qua là muốn nuôi dưỡng một tiểu đồ đệ đẹp mã để cùng luyện thuật song tu cũng đâu sai nhỉ?” Dứt lời, gã cố tình nhìn khuôn mặt đẹp đẽ phi phàm của Thanh Huyền, miệng chặc chặc vừa khinh miệt vừa đùa cợt: “Chặc chặc chặc — nói thế nào thì cũng thật thuận tiện, lại không vi phạm môn quy Thần Tiêu phái nữa chứ!”

* Nguyên văn là cây sinh mệnh, ý chỉ cái đó của đàn ông. Chỗ này có thể hiểu theo nghĩa thô tục và châm biếm. Mãi đến lúc này, Thanh Huyền mới hiểu vì sao các sư thúc sư bá luôn nhắc chuyện hoang đường này với cậu, có điều không ngờ từ lúc được sư phụ đưa lên Yên sơn cậu chẳng biết gì thế giới bên ngoài nữa. Không ngờ bên ngoài đã ồn ã khắp nơi như thế, biến quan hệ thầy trò của hai người thành mối quan hệ không thể chấp nhận nổi như vậy!

Bây giờ, chỉ là một gã hồ yêu cũng dám nói năng xằng bậy, nhục mạ sư phụ cậu! ?

“Gã hồ yêu kia, dám nói năng xằng bậy, để xem ta có xé nát miệng người không!” Khoảnh khắc đó, không biết cậu lấy đâu dũng khí, lao ra từ sau lưng Thiên Sắc, xắn tay áo định nhào lên sống chết một trận với Hoa Vô Ngôn!

Thiên Sắc lập tức kéo áo Thanh Huyền lại, không hề giận dữ như Hoa Vô Ngôn tưởng tượng, chỉ lạnh lùng liếc gã: “Người đã biết nó là bảo bối của ta thì sau này đừng đụng vào nó, nếu không, ta nhất định cho người trọn kiếp làm yêu, không đường tu tiên!” Sau đó, nàng nắm cánh tay Thanh Huyền, nhón mũi chân, mượn lực nhảy lên trên —

Như bị thứ gì đó quấy nhiễu, Thanh Huyền giật mình, tỉnh lại từ trong mộng.

Vừa tỉnh dậy, đầu cậu ướt đẫm mồ hôi, bị gió lạnh thổi qua cửa sổ khiến cả người run lên, hai tay gối trên bàn vô cùng đau nhức, như sắp bị cắt lìa, chỉ có thể xoay xoay cánh tay rên lên. Nhưng ngay sau đó liền nhìn thấy Thiên Sắc ngồi bên cạnh, tay cầm cuốn kinh sắc mặt lạnh nhạt. Cậu sửng sốt, vẻ mặt hoảng hốt, hồn bay phách lạc không rõ đang tỉnh hay mơ.

“Bình tâm tĩnh khí, mau niệm một lần Thái Ất cứu khổ hộ thân diệu kinh mà vi sư đã dạy người trước đây.” Bên cạnh bàn, Thiên Sắc lạnh lùng cầm bút sao chép Bắc Đẩu bản sinh kinh liên tục, không quên giải thích: “Mới vừa rồi người bị hoảng sợ khi nằm mộng, hồn phách chưa hoàn toàn trở về vị trí cũ.”

Thanh Huyền ngưng khí ngồi xuống, niệm từ đầu tới cuối Thái Ất cứu khổ hộ thân diệu kinh mới cảm thấy đầu óc tỉnh táo. “Sư phụ, vừa rồi chúng ta nằm mơ thật sao?”

Cảnh tượng trong mộng vừa rồi rất sống động, cậu cảm thấy rất kỳ diệu, dù đã trở về cũng không biết việc gặp gỡ gã hồ yêu trong mộng là thật hay mơ.

“Là người nằm mơ, không phải chúng ta.” Thiên Sắc không ngẩng đầu, gương mặt lạnh nhạt không chút thay đổi: “Vừa rồi lúc người ngủ, vì sư thi triển thuật câu hồn Hoa Vô Ngôn, dẫn hấn vào giấc mộng của người. Bây giờ người tỉnh thì hồn phách của gã cũng quay lại thân thể.”

Thanh Huyền cái hiểu cái không gật gật đầu, bước lại tiếp tục mài mực cho Thiên Sắc. Nghĩ đến những lời vừa kiêu ngạo vừa khinh miệt, chế giễu của Hoa Vô Ngôn vừa rồi, tức giận muốn bùng phát nhưng cũng không dám nhắc lại vì sợ làm tổn thương trái tim Thiên Sắc.

Cậu ở với sư phụ đã lâu, đương nhiên biết tính cách sư phụ cao ngạo. Nếu đúng như lời gã hồ yêu kia nói, năm đó sư phụ đối với người kia thâm thương trộm nhớ lại bị từ chối trước mặt mọi người trở thành trò cười cho thiên hạ, chỉ sợ lòng tự tôn đã bị tổn thương nặng nề. Điều này cũng có thể giải thích được vì sao bao nhiêu năm qua sư phụ không hề rời khỏi Yên sơn.

Có điều cậu không hiểu nổi, nếu người kia đối với sư phụ vô tình, sao không từ chối lúc chỉ có một mình sư phụ, sao lại phải nói trước mặt mọi người thế chứ?

Sao có thể giảm nết nổi tương tư thiếu nữ thế chứ, thật là nhẩn tâm!

Những chuyện không rõ ràng năm xưa, đương nhiên cậu sẽ không hỏi sư phụ, nếu vết thương lòng của sư phụ chưa lành chẳng phải lại xát muối trái tim lần nữa sao? Nghĩ đến đây, cậu liền quyết định lúc trở lại Yên sơn, đợi các sư thúc sư bá đến nhất định phải tìm cách tìm hiểu rõ ràng. Về phần bên ngoài đồn đãi mối quan hệ mập mờ của cậu và sư phụ, bây giờ cậu chẳng thèm để ý nữa.

Bất chợt nghĩ đến bộ da người treo trên ngọn trúc kia, Thanh Huyền cảm thấy lạnh người: “Sư phụ, lại có người ở xưởng nhuộm bị hút cạn máu, không biết là loại quỷ quái gì gây nên!” Cậu vốn định nói không biết có phải do gã hồ yêu kia ra tay hay không, nhưng không tiện đề cập đến hai chữ ‘Hồ yêu’, nên đành ngậm miệng, hừ hừ mấy tiếng.

“Người bị hút máu không liên quan đến Hoa Vô Ngôn. Tuy Hoa Vô Ngôn là hồ yêu nhưng một lòng khao khát tu thành tiên đạo, nếu sát sinh sẽ bị tội ác quần thân, cuối cùng sẽ có ngày bị trừng phạt.” Thiên Sắc như nhìn thấu tâm tư đồ đệ, mặc dù không thích Hoa Vô Ngôn, nhưng vẫn dừng bút suy nghĩ: “Nếu vì sư đoán không sai, trong xưởng nhuộm kia nhất định có người chết oan không thể siêu sinh, oán hận tận trời, hóa thành nữ la sát.”

Nữ la sát là các cô gái chết oan uổng sau đó tích tụ oán hận biến thành ác linh, thường được thiên thời địa lợi và phong thủy che chở, pháp lực cực mạnh. Thường hay quanh quẩn ở chỗ đã chết, hút máu thịt của người sống, ngay cả quỷ sai cũng không dám đụng vào.

Lúc ở Yên sơn, khi không có gì làm Thanh Huyền cũng đọc một số sách cổ, đương nhiên biết ‘nữ la sát’ là gì, chợt cảm thấy lo lắng cho đứa bé thiếu năng đã được đưa về Triệu gia.

“Sư phụ, ngày mai chúng ta phải về Yên sơn thật sao?” cậu hỏi, vừa lo sợ vừa muốn thăm dò phản ứng của Thiên Sắc về việc này.

Thiên Sắc trầm mặc một lúc lâu, rốt cục thở dài gác bút, nghiêm túc nhìn thẳng đồ đệ: “Thanh Huyền, người muốn tu tiên không?”

Năm đó, lúc nàng luyện ‘Thuật nhập mộng’ sư tôn từng nói, cảnh tượng trong giấc mơ của một người thường xuất hiện do tiềm thức muốn trốn tránh, hoặc là mong chờ không buông được. Cho nên Thuật nhập mộng có thể nhìn thấy thế giới nội tâm của con người, bất kể là bí mật giấu giếm hay là góc sâu thẳm nhất. Trong giấc mơ của Thanh Huyền lại xuất hiện bộ da người kia, nên có thể thấy cậu không yên lòng về đứa bé đã được đưa về Triệu gia.

Cho tới nay, ngoại trừ một ít tâm quyết bình tâm tĩnh khí, nàng chưa từng dạy thuật pháp hữu dụng nào cho Thanh Huyền. Bởi vì kiếp trước Thanh Huyền gặp kiếp nạn nên chết trẻ, tổn thương nguyên khí rất

nặng, tính tình lại chưa chừng chạc, cần phải điều dưỡng thật tốt. Các sư huynh đệ của nàng khi rảnh rỗi thường dạy thẳng bé chút công phu, nàng biết hết nhưng coi như mắt nhắm mắt mở. Bây giờ với năng lực hiện tại, muốn thẳng bé đích thân thu phục nữ la sát đúng là gượng ép, nhưng có lẽ đây cũng là cơ duyên.

“Tu tiên?” Thanh Huyền gãi đầu chớp mắt mấy cái, mơ hồ hỏi: “Thanh Huyền bái sư vào môn phái của sư phụ, không phải là đã tu tiên sao?”

“Người bái sư môn phái của ta, chẳng qua chỉ là tu luyện đạo thuật mà thôi, rồi cũng gặp phải kiếp số đã định sẵn, giống như sinh lão bệnh tử. Có điều nếu người thật lòng muốn tu tiên, vì sư có thể giúp người.” Thiên Sắc lắc đầu, mái tóc đen tung bay trong gió đêm, bộ y phục đỏ thắm không che giấu được thân hình mảnh khảnh, đôi mắt bình thản trong như nước, bình tĩnh đến mức không thấy cảm xúc: “Đầu tiên, người tu tiên coi trọng làm việc thiện tích đức, dựa vào thiện niệm của bản thân để chia lửa sẻ nước, cứu người lúc nguy nan. Dùng những việc đó để tích lũy công đức, sửa tiên thân, giữ gìn thân thể trường sinh bất lão, hồn phách cũng không phải luân hồi lục giới. Sau đó mới thực sự bước vào con đường tu tiên.”

Thanh Huyền vốn không biết gì về tu tiên, về phần tu thành tiên đạo hoặc trường sinh bất lão cũng không ảnh hưởng lớn đến cậu. Có điều, lần đầu tiên nghe sư phụ nói với cậu về đạo tu tiên, cậu cảm thấy rất mới mẻ, trong lòng không ngừng xao động, dù không hiểu cũng lắng nghe.

Thấy đồ đệ ngoan ngoãn lắng nghe, nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nữ la sát xuất hiện, tất nhiên nguồn gốc là từ ân oán luân hồi trên dương gian. Thiện có thiện báo, ác có ác báo, người tu tiên tự tại phóng khoáng, vốn không nên nhúng tay vào. Nhưng người và đứa bé thiếu năng Triệu gia kia đã gặp nhau trong rừng khốc đêm, người giúp nó tránh kiếp nạn bị thụ yêu nuốt sống, coi như đã kết thiện duyên với nó. Mấy năm nay, người ở Yên sơn hấp thụ khí trời, ngưng tụ nguyên thần, hơn nữa được các sư thúc sư bá dạy công phu, coi như đã có chút thành tựu. Bây giờ nếu người có thể siêu độ được nữ la sát xuống Âm phủ, lập công đức lớn thì muốn tu thành tiên thân cũng không phải việc khó.”

Vừa nghe lời sư phụ có sự thay đổi, dường như không cần phải lập tức trở về Yên sơn, có thể lo được chuyện trước mắt còn có cơ hội rèn luyện, Thanh Huyền vui mừng hơn hỏi: “Đầu tiên là sửa tiên thân sau đó mới tu tiên đạo, con hiểu rồi!” Dừng lại một chút, cậu thuận miệng hỏi tiếp: “Sư phụ cũng đã từng trải qua như vậy sao?”

“Không.” Thiên Sắc nhìn đồ đệ, vẻ mặt vẫn thản nhiên như thường. Đôi mắt đen sâu thẳm mang theo hàm ý sâu xa, nhìn cậu chăm chăm: “Người là người đương nhiên cần làm việc thiện tích đức sửa tiên thân. Vì sư là yêu, chỉ cần tu thành người là đủ rồi.”

“A?!” Thanh Huyền sợ hãi, mở to mắt nhìn Thiên Sắc, một lúc lâu sau mới ngáp ngừng lắp bắp, khó khăn thốt ra từng từ: “Sư phụ... Người là... Là yêu... Chuyện này, sư phụ người là... Cái gì... Yêu... A, không phải, con muốn hỏi... trước khi sư phụ tu thành tiên đạo...”

Nhìn thấy bộ dạng chật vật của Thanh Huyền, Thiên Sắc chợt nở nụ cười hiếm hoi: “Tước yêu.” Nàng cũng không muốn giấu diếm, cố ý nhìn cậu, trong lòng biết rõ còn cố ý hỏi: “Sao vậy, nghe nói vì sư trước khi đắc đạo là yêu nên người sợ phải không?”

* Tước, dịch ra tiếng Việt là chim sẻ. Theo truyền thuyết Trung Hoa thì một trong 4 linh vật là Chu Tước. Tước yêu ở đây tuy không phải Chu Tước, nhưng cũng là họ hàng nhà chúng. Nàng không hề nói dối, trước khi tu thành tiên, nàng là một tước yêu.

“Không phải, Thanh Huyền chỉ cảm thấy hơi ngạc nhiên.” Thanh Huyền hơi ngượng ngùng mím môi, cúi đầu giọng nhỏ dần: “Hèn gì gã hồ yêu kia cứ bám lấy sư phụ, muốn song tu với sư phụ, thì ra...” Giấu nửa câu phỏng đoán còn lại, cậu ngẩng đầu lên vừa lúc bắt gặp nụ cười hiếm hoi của Thiên Sắc, lập tức nhìn đến ngây người.

Tuy rằng lúc sư phụ nghiêm túc rất uy nghiêm, khiến người ta không dám nhìn thẳng, nhưng khi tươi cười lại rất xinh đẹp. Nhất là chiếc cằm thon gọn kia vẽ nên một đường cong hoàn mỹ, nụ cười thản nhiên từ khóe môi, cùng ánh nền vàng nhạt càng hiện rõ khuôn mặt ửng đỏ và nụ cười trong trẻo, đẹp hơn tất cả những người con gái cậu từng gặp!

Nhìn ngây ra một hồi lâu cậu mới khôi phục tinh thần, mặt ửng đỏ lại lúng ta lúng túng nói tiếp: “Sư phụ cười đẹp quá, người nên cười nhiều lên.” Đảo mắt một vòng, có lẽ cảm thấy lúc này là cơ hội tốt để hỏi

chuyện, cậu bèn nghiêng đầu nghiêm túc hỏi: “Sư phụ, người muốn Thanh Huyền tu tiên, là thật sự hy vọng sẽ nuôi dưỡng một đồ đệ đẹp đẽ để song tu với người sao?”

Sở dĩ cậu hỏi như vậy, là vì trước đó sư phụ từng thẳng thắn thừa nhận với gã hồ yêu kia cậu là ‘cây sinh mệnh’ của người.

Cụm từ ‘cây sinh mệnh’ này cậu thường xuyên nghe các sư thúc sư bá nói, chỉ có điều cậu không hiểu rõ. Nghiêm túc mà nói, chẳng qua cậu chỉ có khuôn mặt hơn người, ngoài ra không có gì khác, vì sao lại hợp ý sư phụ?

Cậu đương nhiên không cảm thấy sư phụ ham mê ‘sắc đẹp’ của mình, nhưng mà khi cậu buột miệng hỏi ra chuyện này lại chưa suy xét đến một vấn đề: Nếu sư phụ trả lời là phải, cậu nên đáp lại thế nào đây, bởi vậy cũng hơi bất an.

Không ngờ Thanh Huyền lại hỏi vấn đề này, nét cười trên mặt Thiên Sắc liền tan biến.

“Lời người đáng sợ, miệng người xói vàng.” Trầm mặc một lúc, nàng lên tiếng rồi lại cúi đầu nhặt cây bút lông sói, tiếp tục chép kinh: “Không còn sớm nữa, người đi ngủ trước đi, ngày mai còn phải đến xưởng nhuộm của Triệu gia.”

Khoảnh khắc ấy, giống như biển sâu cuộn trào mãnh liệt, nhưng lại không thấy sóng biển tầng tầng lớp lớp chấn động lòng người. Khuôn mặt nàng như bị lớp bụi mờ che phủ nét hiu quạnh, hàng mi nhuốm đầy mịt mờ không ai có thể nhìn thấu.

Hết chương 6

7. Chương 7

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Sáng hôm sau, Thiên Sắc và Thanh Huyền cùng đến xưởng nhuộm nhà họ Triệu gặp chuyện chẳng lành kia. Hai người chưa đến gần, từ xa xa đã thấy rất đông người đang vây quanh xưởng nhuộm, có một tên sai nha áo xanh xách đao vừa hung dữ la hét vừa xua đuổi đám cô ba bà tám vây xem náo nhiệt: “Túm tụm ở chỗ này làm gì, có gì đáng coi đâu... Đi mau, đi mau đi!”

Thiên Sắc dừng bước, nhìn xưởng nhuộm ở phía xa xa, nàng cảm nhận được oán khí ngút trời đã che lấp phúc lộc khí tích tụ lâu năm ở đây. Từng luồng âm phong ào ạt quất vào mặt, lệ khí nồng mùi máu tươi hòa lẫn mùi hôi thối tanh tưởi thoang thoảng trong bầu không khí. Thiên Sắc âm thầm bấm đốt tay tính toán, nàng khẽ neho mắt lại.

* Lệ khí có thể hiểu là luồng khí hoặc không khí tàn ác, tội lỗi. Quả nhiên không ngoài dự đoán, đúng là do nữ la sát gây ra!

Hơn nữa, dựa theo luồng lệ khí này, pháp lực của nữ la sát không thấp, nếu thật để Thanh Huyền tự mình thu phục e là không ổn, nếu bất cẩn bị thương...

Thanh Huyền thấy Thiên Sắc dừng chân, cậu cũng dừng lại cẩn thận quan sát xung quanh. Đám đông hóng chuyện bị nha sai xua đuổi nên không thể không tránh đi, nhưng họ vẫn xì xào không ngớt, đứng tụm năm tụm ba bàn ra tán vào.

“Sáng nay lại có người chết ở xưởng nhuộm, người đó bị hút khô máu thịt, chỉ còn sót lại bộ da treo vắt vẻo trên sào trúc, máu tươi đầm đìa...”

“Người chết là Lý lão đầu điểm canh giữa đêm, không biết tại sao ông ta lại chạy tới xưởng nhuộm đó...”

“Đã biết ở đó có ma quỷ, mà còn... chẳng phải là tự tìm đường chết sao...”

“Chẳng lẽ bị yêu ma mê hoặc đầu óc...”

“Cứ tiếp tục như vậy, sau này trời tối ai còn dám ra đường nữa...”

“Nghe nói quan phủ vẫn chưa tìm ra đầu mối, họ chỉ bảo nếu vẫn còn người chết sẽ niêm phong xưởng nhuộm...”

Thanh Huyền đang lắng nghe, bất ngờ có ai đó kéo vạt áo sau lưng cậu. Cậu hơi kinh ngạc, quay đầu thì trông thấy đứa bé thiếu năng đã từng gặp trong rừng khóc đêm. Hai tay bé rất bẩn, miệng nhều đầy nước miếng, khuôn mặt lem luốc hết một con mèo con. Thằng bé ngây ngô nhìn cậu cười khanh khách. Theo từng tiếng cười khó khăn, nước miếng liên tục chảy xuống khoe miệng thằng bé, khiến người ta trông mà lòng chua xót.

Nếu không phải bộ đồ thằng bé đang mặc là vải tốt, thì với dáng vẻ này sao có thể là tiểu thiếu gia của Triệu phủ giàu có nhất trấn. Dáng vẻ thằng bé trông hết một đứa trẻ không cha không mẹ, không ai quan tâm!

Thanh Huyền cũng không e ngại, dù sao cậu từng có thời gian lưu lạc đầu đường xó chợ. Lúc đó quần áo cậu tả tơi, mặt mày bẩn thỉu, chỉ cần nhặt được thứ gì có thể ăn thì cậu lập tức nhét vào miệng, chỉ mong được no bụng mỗi ngày, cậu ngày xưa nhếch nhác biết bao nhiêu. Thanh Huyền ngồi xổm xuống, nở nụ cười ôn hòa. Cậu nâng ống tay áo lau vệt nước miếng bên miệng, vuốt vuốt cái mũi be bé của cậu nhóc: “Ha ha, nhóc con, không ngờ đệ còn nhớ ta!”

Thấy Thanh Huyền nở nụ cười, đứa bé càng vui vẻ, đôi mắt cong cong giống hệt đậu cô – ve, thằng bé vươn tay muốn học theo động tác vuốt mũi của Thanh Huyền. Đứa bé thiếu năng này dù chậm phát triển, nhưng khuôn mặt bé rất đáng yêu. Nếu thằng bé là một đứa trẻ bình thường, không biết bé sẽ được mọi người yêu quý tới mức nào.

“Xin hỏi...” Thanh Huyền đang cười đùa với đứa trẻ, bất chợt một giọng nói xa lạ vang lên. Cậu ngẩng đầu, đó là một nam tử khoảng bốn mươi tuổi mặc một chiếc áo lam mộc mạc, dáng vẻ và thái độ thoạt trông rất cung kính, cẩn thận: “Hai vị có phải là ân nhân đã đưa tiểu thiếu gia nhà ta về nhà hôm qua không?”

“Người là...” Thanh Huyền gãi gãi đầu, qua lời y tuy cậu đã lập tức đoán ra thân phận của người này nhưng cậu không dám tùy tiện trả lời. Cậu đứng dậy liếc nhìn Thiên Sắc, vẻ mặt sư phụ cậu rất nghiêm nghị, đôi mày nhíu chặt, dường như người đang suy tư điều gì đó.

Nam tử kia vẫn giữ dáng vẻ cung kính, khom người vái một cái: “Tiểu nhân là quản gia của Triệu phủ.”

Thanh Huyền vốn đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, bỗng Thiên Sắc này giờ luôn giữ thần sắc nghiêm trang đột ngột lên tiếng: “Triệu Phú Quý đang ở đâu?” Thanh Huyền xoay người qua đối diện với Thiên Sắc. Nàng khẽ nhếch đôi môi trắng nhợt, đôi mắt ẩn lóe lên sắc bén, tinh anh như áp chế kẻ khác.

Nam tử tự xưng là quản gia nhà họ Triệu cũng xoay người qua nhìn. Nữ tử trước mặt hơi lạ lùng, rõ ràng gần ngay trước mắt nhưng y không cách nào nhìn rõ được, khuôn mặt người này như bị ngăn cách bởi một lớp sương mù, đến cả giọng nói cũng văng vẳng xa xăm.

Hơn nữa, nàng ta còn dám to gan gọi thẳng tên lão gia nhà mình. E rằng trong mấy trăm người ở trấn nhuộm này không một ai dám gọi thẳng tên lão gia: “Lão gia nhà ta...” Quản gia rụt cổ lại theo bản năng, y bất chợt rùng mình: “Lão gia nhà chúng ta đang tiếp chuyện quan sai trong xưởng nhuộm.”

Thiên Sắc mặc kệ y, nàng ngang nhiên bước thẳng vào xưởng nhuộm đang bị quan sai bao vây.

Triệu quản gia ngơ ngác nhìn theo, nàng không xem ai ra gì đi lướt qua đám nha sai, ấy thế mà đám nha sai không hề hung hãn đuổi nàng đi, cũng không hỏi han gì nàng, giống như họ không hề nhìn thấy nàng.

Thanh Huyền thấy Thiên Sắc bước vào xưởng nhuộm, cậu lập tức kéo đứa trẻ thiếu năng kia vào theo. Nhưng đến khi Triệu quản gia muốn bước vào thì bị nha sai quát mắng, y phải cười lấy lòng giải thích một hồi mới được vào trong.

Vừa vào xưởng nhuộm, Thanh Huyền lập tức thấy Thiên Sắc đứng trong sân phủ, nàng đang dùng ánh mắt sắc bén quan sát mấy chục cái thùng nhuộm xếp thành hàng chữ nhất kia. Trực giác mách bảo cậu, đồng thùng nhuộm đó có vấn đề.

Triệu Phú Quý đang nói chuyện với nha sai bỗng thấy tổng quản nhà mình chạy vào còn lén kéo y qua một bên, y còn tưởng đã xảy ra chuyện gì lớn.

Sau khi quản gia thuật lại, y dựng ngược mày, đưa mắt nhìn sang Thiên Sắc và Thanh Huyền, y lập tức đưa ngón tay mập mạp liên tiếp chọt chọt đầu Triệu quản gia, còn cố ý cất cao giọng hùng hùng hổ hổ: “Ân

nhân tìm được tiểu thiếu gia cái gì? Ai mà biết có phải bọn lừa đảo hay không, cứ ném cho chúng mấy quan tiền là được, đưa tới đây làm chi? Người còn ngại lão gia ta gặp phiền phức chưa đủ nữa sao?”

Thiên Sắc nghe rõ rành rành những lời mắt chó nhìn người thấp của y nhưng dường như nàng không thèm để ý. Nàng liếc nhìn Triệu Phú Quý một cái, sau khi nhìn vào mắt nàng, đột nhiên hai mắt Triệu Phú Quý đờ ra, giống như đã mất đi lý trí. Y ngơ ngẩn bước tới đứng ở trước mặt nàng với điệu bộ cung kính.

Thanh Huyền biết bản lĩnh sư phụ cao cường, giờ không biết sư phụ lại đang sử dụng pháp thuật gì, cậu bèn kéo đứa bé đứng yên một bên. Bên kia Triệu quản gia hoảng sợ đến cầm cũng suýt rơi xuống đất!

Đôi mắt Thiên Sắc vẫn tiếp tục dán chặt vào đồng thùng nhuộm, vì thần sắc nàng quá nghiêm túc nên khuôn mặt tinh xảo hơi nhợt nhạt giờ cũng hiện lên vài phần mạnh mẽ và sắc bén: “Xưởng nhuộm xảy ra chuyện từ lúc nào?”

Đôi mắt Triệu Phú Quý vô thần ngơ ngác, mở miệng đáp ngay: “Khoảng từ tháng bảy năm nay, người trực đêm nói ban đêm ở xưởng nhuộm hay có âm thanh lạ, ta nghi có trộm nên phái thêm nhiều người làm trực đêm. Qua chừng mười ngày, có lẽ khoảng rằm tháng bảy là bắt đầu xảy ra chuyện.”

Tính thời gian, từ rằm tháng bảy tới nay chưa được ba tháng thế mà đã chết mười mấy nam tử, thảo nào pháp lực của nữ la sát lại tăng vọt như vậy. Có điều, khi quỷ môn mở rộng vào rằm tháng bảy, chúng quỷ sẽ được thả ra khỏi Minh giới. Nếu nữ la sát xuất hiện đúng lúc này và dù đó là nguyên do khó thu phục được ả, nhưng Minh Ti đáng lẽ phải trình báo sự việc này lên trên, mà tại sao tới giờ vẫn không hề có tin tức?

Nghĩ đến đây, Thiên Sắc trầm lặng, tiếp tục hỏi: “Có nữ tử nào vô cớ mất mạng ở nhà của người trong vòng một năm nay không?”

“Vô cớ mất mạng?” Triệu Phú Quý lặp lại một lần, y vô thức thì thào dường như đang muốn trả lời, đột ngột Triệu quản gia khom người thét lớn!

“Đừng đụng tới cái đó! Quan sai, đừng đụng tới đồng thùng nhuộm đó!” Vừa thét Triệu quản gia vừa chạy tới đứng chắn trước đồng thùng nhuộm mà đám nha sai sắp đập nát!

Bị quản gia quấy nhiễu, Triệu Phú Quý hoàn hồn, y lập tức hét lớn chạy vọt qua: “Quan sai, đồng thùng nhuộm đó là bảo vật tổ truyền dùng để trấn phong thủy của nhà chúng ta, lão gia ngài đập nát nó chẳng phải là đập luôn chén cơm và cơ nghiệp nhà chúng ta hay sao?” Y toát mồ hôi hột xoay vòng vòng, cuống quýt như kiến bò trên chảo nóng. Thấy nha sai sắp đập đến bên đó, y mới không cam lòng lấy ra mấy thỏi bạc trong thắt lưng rồi nhét vào tay quan sai. Y vừa lấy lòng vừa khách sáo với đám nha sai: “Quan sai, chút lòng thành con con, mong ngài nhận cho.”

Thiên Sắc thấy chủ tớ Triệu gia xem đồng thùng nhuộm như bảo vật, dù biết rõ nguyên nhân nhưng nàng cũng không kể với Thanh Huyền, nàng chỉ thấp giọng giải thích: “Họ bắt đầu gặp chuyện bất trắc từ lúc quỷ môn mở cửa, xem ra việc này có người ngầm quấy rối rồi.”

Thanh Huyền nhìn tận mắt, ghi khắc vào lòng, những điều Thiên Sắc nói cái hiểu cái không hiểu nhưng vẫn gật đầu. Nhớ lại câu Thiên Sắc vừa mới hỏi, dường như cậu cũng suy đoán ra chút ít, bèn quan sát từng hành động cử chỉ của chủ tớ Triệu gia.

Sau khi chủ tớ Triệu gia quay lại, tuy Triệu Phú Quý đã tỉnh táo nhưng cũng không dám bắt kính với Thiên Sắc nữa. Y thật cẩn thận thăm dò: “Hai vị là pháp sư?”

Thiên Sắc không trả lời, chỉ liếc nhìn y: “Trong xưởng nhuộm có quỷ, đêm qua nó đã hút máu thịt của một người nên đêm nay nó sẽ không ra nữa, chúng ta đành phải chờ thêm mấy ngày.” Dừng một lát, nàng xoay người đi ra khỏi xưởng nhuộm, dù đó chỉ là câu giải thích khô khan nhưng lại xen trong đó mệnh lệnh sắc bén không thể cãi lại: “Tạm thời chúng ta sẽ ở lại quý phủ giúp người thu phục ác quỷ này.”

Phong thái quyết đoán của nàng làm Triệu Phú Quý hơi hoảng sợ, qua một lúc lâu vẫn không nói nên lời. Ở bên kia, Triệu quản gia trợn tròn mắt lăm lăm: “Nửa tháng trước cũng có một pháp sư đến bảo có thể thu phục được ác quỷ, kết quả...”

“Thì sao?” Giọng thì thầm rất nhỏ, nhưng Thiên Sắc vẫn nghe rõ rành rành. Nàng xoay người lại ngay tức khắc, đôi mắt lạnh thấu xương chăm chăm nhìn Triệu quân gia, một nụ cười như có như không rất lạ lùng thoáng hiện trên khuôn mặt, nàng nhỏ nhẹ: “Người không tin chúng ta?”

“Đâu có! Đâu có!” Triệu quân gia sợ hãi rụt cổ lại, y liên tục xoa tay.

Rốt cuộc Triệu Phú Quý cũng là người làm ăn, y từng đối diện với những trường hợp trọng đại, lúc này y đã biết lai lịch của một nam một nữ này không hề đơn giản, bèn tỏ vẻ đáng thương: “Không phải không tin hai vị, mà là nha sai đã nói nếu còn xảy ra tai nạn chết người nữa sẽ niêm phong xưởng nhuộm nhà ta. Pháp sư, ngài nhất định phải thu phục được ác quỷ, già trẻ lớn bé trong nhà ta đều sống nhờ vào xưởng nhuộm này, không thể để quan phủ niêm phong được!”

Thiên Sắc biết y đang sợ gặp phiền phức nhưng nàng không vạch trần, chỉ khẽ gật đầu: “Bên quan phủ, chúng ta sẽ giải thích rõ ràng. Nếu không thể thu phục được ác quỷ, hay có gì bất trắc thì cũng không liên can tới người.”

“Như vậy, về cái khác...” Triệu Phú Quý có được lời bảo đảm của Thiên Sắc, y nhất thời vui vẻ. Tuy nhiên, đảo mắt vài vòng, cái đầu đang tỏ vẻ luôn cúi kia bỗng nhớ tới vấn đề tiếp theo: “Về việc tạ ơn...”

“Người tu đạo không lấy vàng bạc.” Thiên Sắc thẳng thắn cắt ngang lời y, bắt gặp sắc mặt mừng rỡ của y, nàng nhượng mày khinh thường rồi lập tức bổ sung: “Chúng ta ở lại quý phủ, người phải chuẩn bị cơm và thức ăn.” Tuy nàng không ăn thức ăn của người phạm nhưng Thanh Huyền lại khác, thằng bé đang trong độ tuổi dậy thì, sức ăn cũng lớn. Dù gì nàng cũng không để thằng bé chịu thiệt thòi được. “Ngoài ra...” Nàng rừ tầm mắt bình thản nói ra yêu cầu cuối cùng: “Nhà của người mở xưởng nhuộm, vậy nếu chúng ta thu phục được ác quỷ thì người lấy vải làm lễ vật tạ ơn đi.”

Nghe nàng bảo không cần tiền bạc chỉ cần mấy khúc vải dệt, Triệu Phú Quý gật đầu liên tiếp. Nhà y mở xưởng nhuộm nhiều đời, vải ở nhà kho trong trang chắt cao như núi, đương nhiên y không thèm quan tâm thứ lặt vặt đó.

Ở bên kia, Thanh Huyền không thể hiểu nổi yêu cầu của Thiên Sắc, lúc đi vào Triệu phủ cậu chớp lấy cơ hội lén lút hỏi Thiên Sắc: “Sư phụ, chúng ta lấy vải để làm gì?”

“Từ lúc người theo vi sư lên Yên sơn, vi sư vẫn chưa từng để tâm chăm sóc việc ăn mặc của người.” Thiên Sắc không quay đầu lại, nhưng ngữ điệu ôn hòa, êm dịu đã khác hẳn vẻ lạnh lẽo hằng ngày: “Ta muốn vài khúc vải là để may vài bộ xiêm y cho người.”

“Sư phụ...” Thanh Huyền ngẩn ngơ, không thể ngờ sư phụ còn nghĩ tới việc lặt vặt của mình như vậy. Khoảnh khắc đó cậu chợt thấy một luồng hơi ấm ngập tràn tâm can, hơi ấm đang dần ăn mòn da thịt cậu, thấm đẫm máu thịt, chạy thẳng đến từng cốt tủy, dường như nó đang thiêu đốt cả đôi mắt và trái tim của cậu.

Cậu biết giờ không phải là lúc cảm động, bèn thu hồi sự ấm áp và cảm động ở sâu thẳm đáy lòng. Nhớ tới lúc trước, sư phụ vốn muốn moi tin tức gì đó từ miệng của Triệu Phú Quý nhưng lại bị Triệu quân gia cắt ngang, phút chốc cậu hơi chán nản: “Sư phụ, con thấy Triệu Phú Quý là lạ, chẳng biết tâm tư lão ta thế nào...”

“Muốn biết tâm tư của y, rất đơn giản.” Thiên Sắc liếc nhìn Triệu Phú Quý đang vênh vang thẳng bước ở đằng trước, nàng gợi ý cho Thanh Huyền: “Đêm nay, người thử vào giấc mơ của y đi.”

“Hả? Đi vào giấc mơ?”

Thanh Huyền sửng sốt, chôn chân tại chỗ cho đến khi Thiên Sắc đã bỏ đi thật xa. Sau đó cậu mới vội vàng đuổi theo, nét mặt không giấu được sự vui vẻ!

Nếu cậu không hiểu nhầm, vậy sư phụ chắc muốn dạy cậu Phép nhập mộng.

Hết chương 7

8. Chương 8

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Triệu gia không hổ là phú hộ đứng đầu trấn Nhiễm Trù, tất cả người dân ở trấn này đều sống dựa vào xưởng nhuộm của Triệu gia. Phần lớn nữ tử đều làm việc trong các xưởng thêu và xưởng dệt, còn đa số đàn ông thì làm thuê ở xưởng nhuộm hoặc làm việc trong bố trang của Triệu gia. Đến cả việc mở quán ăn và khách điểm cũng vì tạo thuận lợi cho những thương nhân đến mua vải vóc của Triệu gia.

Sau khi vào Triệu phủ, Thanh Huyền bỗng cảm thấy mắt mình không đủ dùng. Chưa nói cái khác, chỉ cần những rường cột chạm trổ trong sân viện và những hành lang quanh co uốn lượn cũng đã làm cậu tắc lười không thôi. Vì biết lai lịch Thiên Sắc không đơn giản nên kẻ xưa nay keo kiệt như Triệu Phú Quý cũng phải rất dè dặt, ngôn hành cử chỉ càng thêm cẩn thận, không hề phách lối như lúc trước, y chỉ sợ mình tiếp đón không được chu đáo.

Triệu quản gia vốn định mời Thiên Sắc và Thanh Huyền vào ở phòng dành cho khách quý trong Triệu phủ, nhưng do trước đó Thanh Huyền đã lên dặn dò y ‘Sư phụ ta không thích nơi quá xa hoa’, Triệu quản gia bèn thu dọn một phòng khách khác ở nơi yên tĩnh nhất trong thiên viện. Nhưng ai ngờ, Thiên Sắc vẫn không hài lòng.

“Ta và Thanh Huyền ở cùng một phòng là được.” Thấy Triệu quản gia sắp xếp hai gian phòng khách, nàng lơ đãng liếc nhìn Triệu quản gia, khóe mắt hững hờ, đuôi lông mày hơi nhếch lên, nói rất thẳng thắn nhưng ngữ điệu lại thoáng lạnh lùng.

“A!?” Triệu quản gia vốn còn hơi thấp thỏm bất an, nhưng không ngờ nàng lại nói thế. Trong phút chốc y ngẩn ngơ, một lát sau y tự cho là đúng đề nghị: “Pháp sư, trong phòng khách chỉ có một cái giường, bây giờ đang là giữa thu, người thấy có cần mang một ít chăn chiếu cho vị tiểu pháp sư này không?”

Y đề nghị như vậy, thì ra y nghĩ rằng Thiên Sắc sẽ để Thanh Huyền ngủ dưới đất.

“Một cái giường là đủ rồi.” Thiên Sắc trả lời, trong đáy mắt thoáng hiện vẻ xa cách, sau đó cũng không lo lắng Triệu quản gia có hiểu lầm ý mình hay không, nàng đẩy cửa bước vào phòng khách. Bỏ lại Triệu quản gia đứng chôn chân tại chỗ, há miệng kinh ngạc.

Một cái giường là đủ rồi?

Câu này quá là mờ ám!!!

Trông thấy biểu cảm của Triệu quản gia, Thanh Huyền biết y đã hiểu lầm to, có lẽ y cho rằng hai người có chuyện xấu xa gì đó không muốn để người khác biết. Thật ra đêm qua cậu cũng hiểu lầm ý sư phụ, nhưng sau đó cậu phát hiện sư phụ thức cả đêm chép kinh, không hề nghỉ ngơi một giây một khắc. Quả thật hai người chỉ cần một cái giường là đủ. Chẳng qua, thấy sắc mặt bình thản không thêm quan tâm của Thiên Sắc, cậu cũng lười giải thích, Thanh Huyền theo chân Thiên Sắc bước nhanh vào phòng, lòng cậu còn đang đắm chìm trong niềm hưng phấn khôn tả...

Đêm nay, sư phụ sẽ dạy cậu Phép nhập mộng!

Triệu quản gia đứng đờ đẫn hồi lâu, giờ mới hoàn hồn lại. Đi một quãng khá xa, y mới xì một tiếng khinh bỉ, nhỏ giọng lầm bầm: “Thối đời càng ngày càng tệ hại, lúc trước có vị tiên sinh bỏ trốn cùng nữ đệ tử của mình, bây giờ nữ pháp sư này lại trắng trợn ngủ cùng giường với nam đệ tử...”

Sau khi dùng xong bữa tối, Thiên Sắc tỉ mỉ giảng giải bí quyết của Phép nhập mộng cho Thanh Huyền.

Phép đi vào giấc mơ là phương pháp nhìn trộm tâm linh người khác, muốn đi vào mộng cảnh thì nguyên thần phải xuất khiếu (*). Nếu một người không đủ mấy trăm năm tu vi thì khó có thể làm được. Nhưng dù nguyên thần xuất ra khỏi thân thể được, thì cơ thể bị bỏ lại cũng không thể xảy ra chuyện bất trắc gì. Nàng có tu vi thâm hậu, khi đi vào giấc mộng thì chỉ cần thiết lập tiên chương quanh cơ thể là được. Nhưng Thanh Huyền không giống vậy, cơ thể Thanh Huyền là người phàm, chỉ hơi sơ suất thì hậu quả không thể gánh nổi. Cho nên, nàng phải ở bên cạnh cẩn thận trông chừng cơ thể đồ đệ, để phòng ngừa bất trắc.

* Nguyên thần xuất khiếu: gần giống như linh hồn từ bầy ngũ: mắt, tai, mũi, miệng thoát khỏi cơ thể Thanh Huyền đang độ tuổi thiếu niên mà cơ thể rất yếu ớt, mặc dù ở Yên sơn đã được dạy phương pháp mượn linh

khí trời đất nuôi dưỡng cơ thể, nhưng vẫn không có thay đổi đáng kể. Phép nhập mộng này, nhìn Thiên Sắc làm thì rất dễ, nhưng dù cậu thử đi thử lại nhiều lần cũng không thể thành công. Thiên Sắc đương nhiên biết rõ nguyên nhân, nhưng nàng chỉ lặng lẽ thở dài.

Tuy rằng Thanh Huyền có tư chất trí tuệ hơn người, nhưng thân thể quá yếu ớt. Vốn nàng muốn để thằng bé tu dưỡng thân thể thêm vài năm nữa rồi hẵng dạy tu tiên. Nhưng bây giờ thằng bé tự mình rời khỏi Đông Cực, duyên phận run rủi, xem như gieo được thiện duyên. Nếu thằng bé có thể nắm chắc cơ hội thu phục được nữ la sát thì vô cùng có lợi cho việc tu tiên sau này. Đáng tiếc, bây giờ đồ đệ nặng lại hoàn toàn không có tu vi, muốn thành công chỉ sợ quá khó khăn.

Thiên Sắc biết thế, nên đợi đến lúc Thanh Huyền nín thở ngưng khí thử để nguyên thần xuất khiếu bước vào mộng cảnh một lần nữa. Nàng lập tức vươn tay ấn vào huyệt đạo sau gáy của đồ đệ, vận chuyển nội tức, truyền tiên lực nàng vắt vẻo tu luyện được vào trong gân cốt huyết mạch cậu.

Thanh Huyền bỗng cảm thấy thân thể nhẹ tênh, lướt theo gió về một nơi nào đó. Cậu vừa vui sướng lại vừa căng thẳng. Cậu biết đây có lẽ là nguyên thần xuất khiếu mà sư phụ nói. Chậm rãi nhắm mắt lại, không ngừng niệm tên Triệu Phú Quý, một lúc lâu sau cậu mới mở mắt ra.

Trước mặt cậu là một vùng mông lung mờ mịt, từng cụm sương lơ lửng trải dài mênh mông tựa như chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào. Nguyên thần của Thanh Huyền đã rời bỏ cơ thể bước vào giấc mơ của Triệu Phú Quý. Cậu cảm thấy tầng tầng lớp lớp sương mù vây kín xung quanh chẳng thể nhìn rõ bất cứ thứ gì. Qua một lúc lâu, màn sương mù mới chậm chạp tan đi. Cậu giật mình phát hiện mình đang đứng trong xưởng nhuộm, mà đứng trước mặt cậu lại là Triệu Phú Quý và một nam tử lạ mặt.

Hiển nhiên, Triệu Phú Quý đang mơ về chuyện cũ.

Nam tử lạ mặt trông có vẻ nhả nhặn gầy gò, khoác áo bào nhà nho dường như là người đọc sách. Lúc này, người đó kéo lấy Triệu Phú Quý dường như muốn gặng hỏi gì đó, nhưng nét mặt Triệu Phú Quý ngập tràn vẻ châm biếm chối từ. Thanh Huyền không nghe thấy bọn họ đang nói gì, cậu muốn đến gần thêm chút nữa nghe cho rõ. Bất ngờ, cậu thấy Triệu Phú Quý thừa dịp nam tử kia xoay người đi, y đẩy mạnh nam tử vào trong thùng nhuộm.

Nam tử không kịp đề phòng, nuốt phải vài ngụm thuốc nhuộm, vừa ngoi đầu lên mặt nước lại bị Triệu Phú Quý dùng đôi tay thô ngắn dìm mạnh đầu xuống nước, chỉ còn lại đôi tay đang quẫy đạp liên tục.

Chốc lát, đôi tay đang quẫy đạp yếu dần, cuối cùng lẳng lẳng trôi đập dềnh trong thùng nhuộm.

Lát sau, Triệu Phú Quý lôi thi thể nam tử ra khỏi thùng nhuộm rồi ném vào trong cái bếp to chuyên dùng để đun nước. Y cho thêm nhiều củi, dốc sức đập cái ống bể liên tục, thổi bùng lửa để thủ tiêu cái xác.

Nhưng mà giết người đốt xác vẫn chưa phải là đáng sợ nhất!

Cuối cùng, Triệu Phú Quý xúc tro cốt trong bếp, bỏ một nắm vào trong mỗi thùng nhuộm rồi đảo đảo, lúc này y mới hả dạ nhếch mép cười.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng giết người hủy xác được tái hiện lại, Thanh Huyền trợn mắt há miệng, hoang mang lo sợ. Giây lát, cậu không tài nào nhớ nổi phương pháp khiến nguyên thần quay trở về cơ thể mà Thiên Sắc đã dạy. Đúng lúc này, Triệu Phú Quý chậm chạp quay đầu lại, tầm mắt y hướng đến chỗ Thanh Huyền, y cười âm trầm, bước từng bước tới...

Thét lên một tiếng, Thanh Huyền lập tức tỉnh dậy, mơ màng mở to mắt. Cậu bỗng cảm thấy cơ thể trống rỗng mất hết sức lực, xương cốt lạnh buốt đốn đau, đến cả máu huyết dường như đang đông đặc lại.

Trông thấy dáng vẻ hồn bay phách tán của cậu, Thiên Sắc biết nguyên thần của cậu lần đầu tiên rời khỏi cơ thể nên chưa kịp thích ứng. Nàng lập tức vận tiên lực gấp đôi truyền vào trong cơ thể đồ đệ.

Một lúc thật lâu sau, Thanh Huyền mới xem như đã hoàn hồn lại.

Cậu vội vã xoay người, hình như muốn kể lại toàn bộ chuyện mình gặp cho Thiên Sắc. Nhưng vừa xoay người qua, cậu bắt gặp Thiên Sắc đang nhắm chặt mắt mồ hôi toát đầy đầu, sắc mặt trắng nhợt, đôi môi xanh tím, dáng vẻ rất đáng sợ!

“Sư phụ, người sao vậy?”

Cậu cuống quít, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn có thể đoán được tình hình bất ổn. Cậu lập tức bật dậy khỏi ghế, chạy tới chạy lui xung quanh Thiên Sắc như kiến bò trong chảo nóng, nhưng khổ nỗi tu vi cậu nông cạn, không thể giúp được gì.

Cậu không biết rằng vừa rồi nguyên nhân của cậu có thể thoát ra khỏi cơ thể là vì Thiên Sắc đã truyền cho cậu mấy trăm năm tiên lực.

Sở dĩ nàng độ mấy trăm năm tu vi cho đồ đệ là vì muốn cho cậu thêm chút tiên lực để thu phục nữ la sát. Sau này, dù cậu không thu phục được thì cũng không đến nỗi tiền mất tật mang. Nhưng mà, Thiên Sắc không giải thích với cậu, nàng chỉ tập trung tinh thần vận khí khai thông nội tức, chậm rãi điều hòa hơi thở. Một lúc lâu sau sắc mặt nàng mới đỡ hơn một chút: “Vi sư không sao.” Nàng vẫn nhắm mắt, sắc mặt nghiêm nghị: “Thanh Huyền, người thấy gì trong giấc mơ của Triệu Phú Quý?”

Thanh Huyền thấy sắc mặt Thiên Sắc đã đỡ hơn, lúc này sự bất an nôn nóng trong lòng mới dịu đi. Cậu kể lại thật tỉ mỉ cảnh tượng đã chứng kiến trong giấc mơ của Triệu Phú Quý. Cậu không biết Triệu Phú Quý có ân oán gì với nam tử kia, cũng không rõ vì sao Triệu Phú Quý đã đốt nam tử thành tro lại còn muốn rải vào trong thùng nhuộm. Cậu chỉ thấy tất cả rất lạ lùng, dù cho chỉ nhớ lại thôi cũng khiến cậu sởn gai ốc.

Thiên Sắc hiểu nhiều biết rộng, nàng mở mắt hơi trầm tư, lập tức cho ra đáp án: “Y hòa tro cốt vào trong thùng nhuộm là muốn giam giữ ba hồn bảy phách của nam tử trong thùng nhuộm, khiến hồn phách của nam tử kia không thể quy tụ, không vào U Minh Ti nên trọn kiếp không thể siêu sinh, quỷ hồn cũng không thể tìm y mà báo thù.” Ngẫm nghĩ, nàng nhíu chặt mày, lại nói tiếp: “Không đúng, nếu là oán khí của nam tử kia quấy phá thì không thể hóa thân thành nữ la sát mà sẽ biến thành quỷ dạ xoa. Theo ta thấy, âm hồn không thể tiêu tan này quả thật là một nữ tử chết oan.”

“Nữ tử?” Thanh Huyền rung mình, bất chợt thấy phưởng phất cậu đến ban sáng giờ thật âm u đáng sợ. Ở đó không những có hồn phách nam tử bị giam giữ trong thùng nhuộm trọn kiếp không thể siêu sinh, giờ lại còn một nữ tử chết oan, âm hồn quấy phá, ngẫm nghĩ thôi cũng khiến người ta rợn tóc gáy. Chỉ là không biết nữ tử đó gặp chuyện gì, hay bị người nào hại chết.

“Sư phụ, ngày mai chúng ta có cần đến xưởng nhuộm đó xem hay không?” Cậu suy tư, xuất phát từ bản tính cẩn thận, ngập ngừng đề nghị.

“Không cần chờ tới ngày mai.” Thiên Sắc đứng dậy, đôi con ngươi đen đặc lại khô phục vẻ bình thản tựa như một đầm nước không gợn chút sóng, hoàn toàn không bộc lộ chút cảm xúc nào: “Giờ đang đúng thời khắc giao nhau giữa giờ tý và giờ sửu, cũng đúng lúc âm khí nặng nhất, chúng ta đến xưởng nhuộm luôn.”

* Giờ tý: 23h-1h sáng, giờ sửu: 1h-3h sáng. ***

Vì liên tiếp xảy ra chuyện, trời vừa sụp tối, hơn mười người giúp việc trong xưởng nhuộm liền biến mất tăm không còn một bóng dáng.

Giờ phút này, bóng tối bao trùm xưởng nhuộm, gió đêm xào xạc, cực kỳ âm u, không khí khiến người ta sợ hãi, hoảng loạn. Thanh Huyền bước theo sau Thiên Sắc thấp thòm lộ đầu ra nhìn, lòng lo lắng bất an.

Thiên Sắc bước đến tỉ mỉ quan sát thùng nhuộm, nàng phát hiện thùng nhuộm quả nhiên là cổ vật có niên đại vài trăm năm. Nó ngưng tụ tâm huyết và tinh hồn của mấy đời tổ tông Triệu gia, thảo nào Triệu Phú Quý dám giam giữ ba hồn bảy phách của nam tử kia ở đây. Cẩn thận xem kỹ xung quanh xưởng nhuộm, nàng không phát hiện thấy có hồn phách hoặc khí tức thì thể ai khác.

Như vậy, không phải là oan hồn nam tử quấy phá, vậy nữ la sát từ đâu mà ra?

Nàng hiếm khi gặp chuyện khó tưởng tượng thế này, xem ra muốn biết chân tướng e rằng chỉ có thể được ăn cả ngã về không thôi.

“Thanh Huyền!” Nàng bất ngờ quát một tiếng khiến Thanh Huyền đang hoảng sợ đứng bên cạnh ngẩn ra: “Người có còn nhớ phép Ngự kiểm hồn lúc trước vì sư dạy không?”

Tay Thanh Huyền run lẩy bẩy, cậu chưa bao giờ thực hành nên dù lòng hơi lo lắng nhưng vẫn cố đáp thật chắc chắn: “Con còn nhớ.”

“Tốt lắm.” Thiên Sắc khẽ gật đầu, đôi mắt sáng chăm chú nhìn một dãy thùng nhuộm cách nàng khoảng chừng một trượng. Đôi mắt hẹp dài nghiêm nghị, lạnh lùng, nàng nói một câu kỳ lạ không hề liên quan: “Sư phụ sẽ gọi nữ la sát ra.”

Thanh Huyền còn chưa kịp phản ứng, Thiên Sắc đã nhắm mắt lại thì thềm niệm chú Thái thượng huyền linh bắt đầu. Trong phút chốc, vô số những tia sáng màu xanh lam tuôn ra từ cơ thể nàng tỏa khắp xung quanh, những tia sáng di động không ngừng, hào quang lạ lùng chói lóa. Đứng trong màn sáng màu xanh lam, nàng chấp tay hành lễ, cả thân hình cũng dần dần biến thành màu xanh lạnh lẽo bay lên giữa không trung, dưới ánh trăng âm u trông giống hệt ma quỷ khiến người ta hoảng sợ. Thiên Sắc chậm rãi mở mắt, đôi con ngươi vốn hững hờ giờ tựa như một thanh kiếm sắc bén, loáng thoáng ẩn hiện màu xanh như ánh nước.

Ngay sau đó, dường như đáp theo lời triệu hồi của nàng, một luồng sương khói màu đen thoát khỏi mặt đất dưới thùng nhuộm, luồng sương lập tức tụ lại, một lát sau hóa thành một bóng hình.

Hóa ra, không chỉ trong thùng nhuộm...

Mặt đất dưới thùng nhuộm, ấy thế mà còn chứa một oan hồn khác.

Hết chương 8

9. Chương 9

dit: Như Bình Beta: Vô Phương

....Bây giờ trâm gãy bình tan

Kể làm sao siết muôn vàn ái ân

Trăm nghìn gửi lạy tình quân'

Tơ duyên ngắn ngủi có ngần ấy thôi...

(Truyện Kiều – Nguyễn Du)

Trông kỹ cái bóng kia thì quả thật là oan hồn một nữ tử, có điều chỉ trong phút chốc cái bóng dần dần hóa thành thực thể, lẫn khuất trong màn sương đen mờ mịt là một ác quỷ mặt xanh nanh vàng, tóc tai bù xù trông rất đáng sợ.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt ác quỷ lấp lóe ánh xanh, bốn cái răng nanh thật to chìa ra ngoài môi, đôi mắt tuôn trào hai dòng máu tươi đỏ sẫm. Những màu sắc lạ lùng đối nghịch nhau càng khiến nàng ta thêm ma mị đáng sợ.

Nàng ta vươn mười ngón tay dữ tợn, cất tiếng chẳng biết là đang khóc hay cười với Thiên Sắc và Thanh Huyền đang đứng trước mặt, hoàn toàn không thèm quan tâm Thiên Sắc mà quay đầu xông thẳng vào Thanh Huyền.

Thiên Sắc biết, nữ la sát có thể nhận ra được hơi thở của con người. Nàng là tiên nên đương nhiên không có hơi thở của con người, còn Thanh Huyền không những là một người sống mà còn là một thiếu niên tràn ngập sức sống, đương khí trên người rất nồng nặc, đương nhiên sẽ trở thành mục tiêu của nữ la sát.

“Thanh Huyền, mau dùng Tỏa Hồn Quyết triệu hồi kiếm hồn!” Nhận thấy nữ la sát muốn vọt tới tấn công Thanh Huyền, Thiên Sắc biết mình không thể nhúng tay. Cho dù khó khăn đến thế nào đi nữa, nàng cũng phải để Thanh Huyền tự mình đối phó mới có thể tích được công đức trên con đường tu tiên, nàng chỉ đành lên tiếng chỉ dẫn.

* Tỏa Hồn Quyết: phép khóa lại hồn phách Vốn rằng Thanh Huyền hơi hoảng hốt, vừa trông thấy dáng vẻ ác quỷ cậu cũng bị dọa cho hoảng sợ. Nhưng mà tốt xấu gì trước đó hắn đã chuẩn bị kỹ tâm lý, vì thế Thanh Huyền nhanh chóng lặn vài vòng ra phía sau thùng nhuộm, tránh khỏi đòn tấn công của nữ la sát rồi dùng tốc độ nhanh nhất cắn ngón tay, nhỏ máu tươi lên thân kiếm tiên.

Vừa chạm vào thân kiếm, máu của cậu như đã đánh thức kiếm hồn đang say ngủ, ánh sáng mờ nhạt vây quanh thân kiếm bỗng chói sáng rực lên. Một tiếng phượng hoàng lạnh lót thét vang, thanh kiếm như bùng sống dậy, tức thì vọt ra khỏi tay cậu bay vút ra ngoài.

Lục Tiên kiếm bay vút ra giữa không trung liên tục tỏa ra hào quang chói lọi, luồng ánh sáng nhanh chóng từ một biển hai, từ hai chia ba, từ ba tỏa ra ngàn ngàn vạn vạn, hình thành một kiếm trận không một khe hở vây chặt nữ la sát. Bóng kiếm đan xen tựa như biến thành lồng giam nhốt chặt nàng ta không thể nhích.

Gặp phải đối thủ mạnh mẽ, dù là ác quỷ hung hãn đến đâu đi nữa khi biết mình không thể chiếm được ưu thế gì, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn bó tay chịu trói hoặc là dùng kế khác, nhưng nữ la sát này lại không thế. Nàng ta bị lục tiên kiếm giam cầm tựa như một con thú bị nhốt trong lồng, nhưng vẫn không ngại ngần thử hết lần này đến lần khác cố phá vỡ kiếm trận. Tuy liên tiếp bị sức mạnh của mình phản phệ lại nhưng nàng ta vẫn chưa từng dừng lại, giống như một con cá đang cố giãy giụa trong lưới, mang theo nỗi tuyệt vọng dù mình có chết cũng phải xé rách lưới.

Thiên Sắc nheo mắt, quan sát nữ la sát đang điên cuồng đâm đầu vào kiếm trận. Đoan chắc rằng nguyên nhân nàng ta chết oan có điều khuất tất, Thiên Sắc đang nghĩ cách phải làm thế nào mới khiến nàng ta bình tĩnh lại, ấy thế mà một giọng nói khiến nàng chán ngấy đột ngột vang lên.

“Cổ nhân nói rằng, một ngày không gặp như cách ba thu.” Giọng nói đó đúng là của tên hồ yêu chuyên mặc áo trắng, lúc nào cũng phe phẩy quạt tạo dáng – Hoa Vô Ngôn. Gã đứng trên bờ tường vây quanh xưởng nhuộm, từ trên cao nhìn xuống Thanh Huyền lấm lem bùn đất. Một tia sáng không rõ là gì lóe lên trong mắt gã, giọng điệu cũng mang theo vị chua chua, thông thả buông từng lời trào phúng: “Tiểu quỷ nhà người, ngày hôm trước còn không đối phó nổi với một thụ yêu nho nhỏ, không ngờ chỉ mới có vài ngày đã có thể tự mình gọi kiếm hồn, bày kiếm trận, còn dễ dàng bao vây nữ la sát vậy nữa. Như thế có thể khẳng định, sư phụ và người song tu đúng là tốt thật!”

Thiên Sắc nhìn Hoa Vô Ngôn đứng ở phía xa xa, nàng khẽ khép mắt lại suy tư, dù nghe thấy ngữ điệu chua lè chua loét của gã thì nàng vẫn chẳng tỏ thái độ gì. Gió đêm lao xao thổi vén lên vài sợi tóc đang lòa xòa trước trán nàng, những tia sáng sắc bén lạnh thấu xương loáng thoáng ẩn sâu trong đáy mắt, mặc dù tóc tai hơi rối loạn nhưng sắc xanh sâu thẳm lạnh lùng trong đáy mắt vẫn không hề lay động.

Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn Hoa Vô Ngôn ăn mặc như con gà vàng chói đứng một mình trên bờ tường, đương nhiên Thanh Huyền không bỏ sót từ “song tu” với ngữ điệu khiêu khích rõ ràng của Hoa Vô Ngôn. Có lẽ do biết rõ nguyên nhân và mục đích của giọng điệu chua lè của Hoa Vô Ngôn là gì nên Thanh Huyền khẽ cười, vươn tay phỉ phỉ những mẩu cỏ và bùn đất dính trên đầu, học theo ngữ khí lãnh đạm, bình thản trước sau như một của Thiên Sắc cất tiếng thông thả: “Gì nào, ta và sư phụ tính ra cũng là đồng môn, cho dù là song hành hay song tu cũng không vi phạm luật lệ do sư tôn Thần Tiêu phái của chúng ta định ra, hình như việc này chẳng liên can gì đến tên yêu hồ bốc mùi nồng nặc nhỉ? Chẳng hiểu sao người lại rảnh rỗi lo chuyện bao đồng!”

Hoa Vô Ngôn bị câu chế giễu “bốc mùi nồng nặc” làm cho giận xanh cả mặt, gã khẽ hừ, dường như đem sự ghen tuông và châm biếm biến thành khinh miệt vô tận: “Hừ, thầy trò các người làm chuyện cầu thả thể mà còn đông đặc như lẽ phải ở đời. Các người cũng không ngần ngại xem tuy việc đó hợp với luật lệ của Thần Tiêu phái, nhưng nó lại trái với luân thường đạo lý của người trong thiên hạ!”

Từ bé đến lớn Thanh Huyền chưa từng đọc sách, tuy biết chuyện thầy trò yêu đương là không đúng lắm, nhưng đột nhiên nghe Hoa Vô Ngôn nhắc tới “Luân thường đạo lý” sâu xa huyền bí thì cậu hơi sững sốt, trong phút chốc không biết nên trả lời thế nào cho phải.

“Hoa Vô Ngôn, cái miệng chưa từng ăn chay của người giờ lại đột ngột nói ra lời đạo mạo nghiêm trang thế này, thật khiến ta mở rộng tâm mắt.” Thiên Sắc thấy Thanh Huyền đột ngột ngẩn người, nàng bèn thông dong tiếp lời, cũng không vì Hoa Vô Ngôn đánh đòn phủ đầu mà hoang mang bối rối. Giọng nói xa thẳm vẫn luôn bình thản và trấn tĩnh, tựa như lời thì thầm du dương uyển chuyển của làn gió trong đêm trăng non yên tĩnh.

Nghe thấy giọng nói bình thản của sư phụ, Thanh Huyền tựa như uống được thuốc an thần. Cậu vốn đang ghen ghét không biết phải trả lời thế nào, chỉ trong khoảnh khắc đã khôi phục lại cái miệng nhanh nhẩu

khéo léo: “Yêu hồ, con mắt nào của người thấy ta và sự phụ làm việc cầu thả?” Cậu ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Hoa Vô Ngôn hùng hồn khẳng định: “Ta thấy người vì không ăn được nhô mới chê nhô chua!”

Trong khoảnh khắc, Hoa Vô Ngôn nghẹn lời.

“Chẳng lẽ không phải...” Gã hơi do dự ngập ngừng, vốn thấy tiểu quỷ chỉ trong mấy ngày mà đã biến thành một người khác, đạo thuật còn tiến bộ thần tốc, không tốn chút công sức mà đã có được mấy trăm năm tu vi, gã còn tưởng rằng do song tu với Thiên Sắc mới được như thế. Giờ xem ra là gã đoán nhầm rồi.

“Được, cứ xem như ta xen vào việc của người khác đây, giờ ta đứng một bên xem náo nhiệt, được chứ hả?” Xưa nay gã am hiểu nhất là gặp chiêu đỡ chiêu, hướng hồ gì hôm nay gã còn chưa đạt được mục đích đương nhiên sẽ chưa thể bỏ đi. Lại hừ thêm một tiếng, gã áp chế bất mãn trong lòng, cố tỏ vẻ đang xem trò: “Hôm nay ta muốn mở to mắt mà xem xem tên tiểu quỷ nhà người sau khi giam giữ được nữ la sát rồi sẽ làm thế nào!”

Trông thấy bộ vó đắc chí, hả hê của gã, Thiên Sắc cũng đoán rằng gã đã có chuẩn bị trước. Thiên Sắc hơi nhướng mày khiến người khác không thể đoán ra nàng đang vui hay đang giận: “Theo như người nói, hình như người đã đoán trước được?”

“Đương nhiên rồi!” Hoa Vô Ngôn cười cười. Mấy hôm trước gã đã chuẩn bị thật kỹ càng, nhưng vẫn còn lo lắng với đạo hạnh của mình thì không thể dễ dàng thu phục được nữ la sát. Cho nên, vừa nãy thấy Thanh Huyền ra tay gã bèn vui vẻ ngồi chơi xơi nước, chỉ chờ tới lúc tên tiểu quỷ tốn công tốn sức giam được nữ la sát thì gã sẽ ra tay tóm gọn cả lưới. Đưa mắt quan sát nữ la sát như ruồi bọ không đầu liên tục xông tới cố phá kiếm trận, gã ngưng thần tĩnh khí (*), đột ngột cất tiếng hỏi: “Cổ Huệ Nương, không phải người muốn tìm Tề Tử Như ư?”

* Ngưng thần: tập trung tinh thần. Tĩnh khí: điều hòa, lắng đọng lại hơi thở của bản thân. Đúng theo ý gã, nữ la sát quả nhiên bình tĩnh lại, nàng ta đứng chôn chân tại chỗ, khuôn mặt dữ tợn cũng biến mất ngay lập tức. Chỉ chớp lát, nàng ta đã hóa thành một cô gái đôi tám xinh đẹp, nét mặt ngơ ngẩn dại ra như dê con lạc đường, miệng liên tục thì thào: “Tử Như... Tử Như...”

Vì không cảm nhận được sát khí tỏa ra từ nữ la sát nên Lục Tiên Kiếm rít lên một tiếng lanh lảnh rồi tự động quay lại trong tay Thanh Huyền.

Hoa Vô Ngôn đắc ý liếc nhìn Thanh Huyền rồi tiếp tục quát nữ la sát kia: “Nếu người muốn gặp Tề Tử Như thì phải nói cho ta biết, rốt cuộc người chết như thế nào, là bị ai hại chết?”

Hóa ra, lúc còn sống nữ la sát tên là Cổ Huệ Nương, là con gái độc nhất của nhà họ Cổ chuyên bán son phấn ở trấn kế bên, từ nhỏ nàng ta đã được nuôi dưỡng như một đứa con trai. Mà Tề Tử Như là tú tài đỗ kỳ thi hương mấy năm gần đây, vốn rằng y mở một trường tư thục, cũng là vị tiên sinh có đức hạnh hơn người nên mới được Cổ lão gia mời về nhà dạy cho Cổ Huệ Nương đọc sách viết chữ.

Mối qua hệ giữa tiên sinh và đệ tử vốn nên đường ai nấy đi, người nào có chức trách của người nấy dùng tám cây gậy tre cũng không chạm tới được. Nhưng hai người rốt cuộc cũng là cô nam quả nữ, xuân tình nảy mầm, hai người qua lại thường xuyên mất đi mây lại, nảy sinh tình cảm rồi tự quyết định chuyện trăm năm.

Tuy tuổi tác hai người không cách nhau xa, nhưng vì Tề Tử Như là thầy của Cổ Huệ Nương. Cho dù y có làm theo đạo thường dùng tam môi lục súc đến hỏi cưới thì Cổ lão gia cũng sẽ nhất quyết không chấp nhận, hơn nữa sẽ còn tự làm hỏng thanh danh của mình.

Vì thế, hai người bàn bạc với nhau chờ đến đêm tối sẽ cùng bỏ trốn.

Ai ngờ, hai người mới chạy tới trấn Nhiễm Trù thì người của Cổ gia đã đuổi tới. Bất đắc dĩ Tề Tử Như đành phải giấu Cổ Huệ Nương ở nhà người có mối quan hệ sâu xa với y là Triệu Phú Quý, còn y ra ngoài để tránh nơi đầu sóng ngọn gió.

Cổ Huệ Nương trốn ở nhà Triệu Phú Quý khoảng mấy tháng, nàng cố gắng đè nén bất an trong lòng, không dám bước ra ngoài gặp người khác. Nhưng đợi rất lâu rất lâu vẫn không thấy Tề Tử Như trở về. Khi nàng

rút rè hỏi thăm Triệu Phú Quý, thật không ngờ tên Triệu Phú Quý mặt người dạ thú lại cường bức nàng!

Sau đó, tên Triệu Phú Quý còn rất đắc ý, không kiêng dè gì mà muốn phái người đến đưa tin cho phụ thân nàng, muốn cưới nàng làm chính thê. Nàng cương quyết chống đối, mỗi ngày đều tìm cách tự sát lại bị Triệu Phú Quý trói lại nhốt trong phòng. Sau đó, cũng không biết là ai thừa dịp đưa cơm, lén bỏ một tờ giấy nhỏ trong cơm canh của nàng. Trong đó nhắn Tề Tử Như đang ở trong xưởng nhuộm, chỉ chờ nàng tới hai người sẽ cao bay xa chạy. Nàng nhận được tin tức nên cực kỳ vui mừng, nàng giả vờ ngoan ngoãn nghe lời Triệu Phú Quý để tìm một cơ hội chạy đến xưởng nhuộm, nhưng không ngờ lại nhận lấy kết quả chết không toàn thân, không còn cơ hội gặp Tề Tử Như dù chỉ một lần.

Về phần nàng chết thế nào, bị ai hại chết, thì nàng hoàn toàn không rõ. Đến cả việc ai đã đem thi thể xương cốt của nàng chôn dưới thùng nhuộm nàng cũng không hề biết.

Hoa Vô Ngôn biết dù có hỏi tiếp nữa cũng không thu hoạch được gì, sắc mặt gã hòa hoãn hơn, nhỏ giọng dỗ dành: “Đến đây, Cổ Huệ Nương, theo ta, ta sẽ mang người đi tìm Tề Tử Như.”

Nữ la sát Cổ Huệ Nương ngơ ngác nhìn Hoa Vô Ngôn. Sâu trong đáy mắt gã lóe lên vài tia sáng yêu ma mê hoặc lòng người, nàng lập tức bị Nhiếp Hồn thuật (*) khống chế tâm trí, Cổ Huệ Nương ngoan ngoãn bước đến chỗ y.

* Nhiếp hồn thuật: phép bắt hồn, dùng để khống chế hồn phách kẻ khác. Lúc đó, Thanh Huyền còn chìm đắm trong câu chuyện của Cổ Huệ Nương và Tề Tử Như. Cậu đang cảm thương cho cái được gọi là ‘luân thường đạo lý’ hại chết người kia, nó đã bóp chết một thiếu nữ khéo léo thông minh thế này. Còn về Tề Tử Như kia...

Không biết vì sao, Thanh Huyền đột ngột nhớ tới nam tử nhà nhận bị Triệu Phú Quý hại chết rồi hồn phách bị nhốt trong thùng nhuộm kia. Do lúc đó cậu đứng hơi xa nên không nghe rõ đoạn đối thoại của hai người trong giấc mơ của Triệu Phú Quý, lúc này mới đột ngột tỉnh ngộ!

Hóa ra, người đó là Tề Tử Như!

Thật không ngờ, Cổ Huệ Nương đau khổ đợi chờ Tề Tử Như, nhưng y đã chết từ lâu lắm rồi. Hơn nữa, ba hồn bảy phách còn bị giam trong thùng nhuộm, trọn kiếp không thể siêu sinh!

Nghĩ đến đó cậu hơi tức giận vọt tới trước mặt Hoa Vô Ngôn. Cậu cực kỳ khinh bỉ những lời lừa gạt Cổ Huệ Nương của gã: “Hoa Vô Ngôn, rõ ràng người đang gạt nàng ta!” Cậu sa sầm mặt phần nộ quá, bộ dáng nghiêm trang mang theo nét trẻ con và gương mặt tái nhợt, nhưng giờ đây dường như nó lại có thêm vài phần quả quyết, sắc bén: “Tề Tử Như mà nàng ta kể, hồn phách của y căn bản không vào được U Minh Ti! Dù nàng ta có theo người đến U Minh Ti thì cũng không thể tìm thấy hồn phách của Tề Tử Như!”

“Tiểu quỷ, người bớt lo chuyện bao đồng đi!” Hoa Vô Ngôn nhướng mày, híp mắt lại mang theo vẻ nham hiểm: “Chỉ cần nàng ta ngoan ngoãn theo ta bước vào U Minh Ti là đủ rồi, chuyện còn lại đã có Diêm Quân đại nhân định đoạt, chẳng liên quan tới ta!”

“Người dùng cách này lừa nàng xuống U Minh Ti, không những nàng ta không thể tìm thấy Tề Tử Như mà còn bị Diêm Quân đại nhân phán tội nặng vì đã hút máu hơn mười trang nam tử, nàng ta sẽ phải gánh chịu tất cả cực hình của mười tám tầng địa ngục! Người nhắn tâm sao?” Vì thu phục được nữ la sát mà bắt chấp thủ đoạn, trong phút chốc Thanh Huyền tức tối, không kềm chế được lửa giận ngập lòng. Lúc trước, tuy sư phụ đã giảng giải cho cậu lợi ích của việc thu phục nữ la sát trên con đường tu tiên đắc đạo, nhưng cậu càng quan tâm đến việc hồn phách Cổ Huệ Nương và Tề Tử Như cuối cùng có thể gặp được nhau hay không hơn.

Hoa Vô Ngôn cũng chẳng thêm quan tâm bật cười, thậm chí gã còn hỏi vặn lại: “Nếu nàng ta không vào U Minh Ti mà tiếp tục lang thang bên ngoài, thì rất có thể nàng ta sẽ giết chết nhiều người hơn, lúc đó người có thể nhắn tâm sao?”

Thanh Huyền nghẹn lời, chỉ trong tích tắc thấy Thiên Sắc thờ ơ, bản thân mình thì không đủ sức ngăn cản, cậu đành phải hét lên với hồn phách Cổ Huệ Nương: “Cổ Huệ Nương, người đừng theo y, y đang gạt người đó!”

“Thanh Huyền, vô dụng thôi!” Thiên Sắc vươn tay vỗ vỗ vai Thanh Huyền. Sắc mặt nàng vẫn lạnh lùng nghiêm trang, tuy đang trò chuyện với Thanh Huyền nhưng tầm mắt vẫn dán chặt vào Hoa Vô Ngôn, từng lời nàng nói mạnh mẽ sắc bén: “Tu vi của ngươi quá thấp, nữ la sát kia đã trúng phải Nhiếp Hồn Thuật của Hoa Vô Ngôn, nàng ta không nghe thấy ngươi nói gì đâu.”

Trơ mắt nhìn Hoa Vô Ngôn không chế hồn phách của Cổ Huệ Nương rồi nở nụ cười khiêu khích ngông nghênh bỏ đi, lòng Thanh Huyền rất khó chịu: “Sư phụ, có cách nào để Cổ Huệ Nương có thể gặp được Tề Tử Như không?” Thanh Huyền xoay người lại hỏi Thiên Sắc, thậm chí cậu còn định vung tay đập vỡ thùng nhuộm lớn kia: “Hồn phách của Tề Tử Như bị giam giữ trong thùng nhuộm này! Nếu con đánh vỡ thùng nhuộm thì có thể thả hồn phách của y ra không?”

Thiên Sắc lắc đầu, rừ đôi hàng mi rậm dày xuống, viền môi khẽ nhếch che giấu tất cả biểu cảm trong bóng tối: “Nếu muốn triệu hồi được hồn phách bị phong ấn thì phải có Chiêu Hồn Phiên (*) mới được.”

* Chiêu hồn phiên = cờ gọi hồn: một lá cờ có thể gọi được hồn phách. “Chiêu Hồn Phiên đang ở đâu?” Thanh Huyền lập tức hỏi cận kề, trong ngữ khí ẩn chứa sự gay gắt và liều lĩnh hành động theo cảm tính của tuổi thiếu niên.

“Chiêu Hồn Phiên là pháp khí của Diêm Quân côi U Minh, đương nhiên nó đang ở nơi sâu nhất của Cửu Trọng Ngục ở U Minh.” Thiên Sắc ngẩng đầu lên, giọng nói của nàng không lớn nhưng lại rất rõ ràng, mạch lạc. Khoảnh khắc đó Thanh Huyền mới trông rõ, nàng đang khẽ mỉm cười, trong đôi mắt ẩn chứa thần vận có thể cuốn hút người đời, tựa như một thanh kiếm sắc bén vừa rời khỏi vỏ: “Thanh Huyền, ngươi có dám đến Cửu Trọng Ngục côi U Minh với sư phụ không?”

Hết chương 9

10. Chương 10

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Một con đường mờ mịt phủ kín sương mù kéo dài miên man, nhìn có vẻ hơi gập ghềnh. Thanh Huyền chậm rãi theo sát Thiên Sắc, cảm giác chung quanh rất trống trải lúc ẩn lúc hiện. Một giọng ca từ nơi không xác định truyền đến, lưu luyến mà nhẹ nhàng, chậm chậm lại thê lương, hiện rõ nỗi bi thương bất đắc dĩ, còn mang niềm đau thương không thể nói thành lời, lẫn trong tiếng gió có vẻ hư vô mờ mịt, vô cùng chân thành thiết tha. Tiếng ca này thu hút lòng người một cách tự nhiên, gợi lên nỗi đau xót tận sâu thẳm đáy lòng, khiến ký ức bừng tỉnh trong niềm bi ai không thể đoạn tuyệt.

“Thanh Huyền, chuyên tâm niệm Chú phóng sinh.” Trong sương mù, bóng dáng và giọng nói Thiên Sắc đều mơ hồ, rõ ràng chỉ cách nhau vài bước chân nhưng giọng nàng như truyền đến từ một nơi vô cùng xa xôi: “Đây là đường xuống Hoàng Tuyền, trên người ngươi có dương khí, nếu bị tiếng ca của yêu ma mê hoặc hồn phách sẽ lạc đường, cả đời quần quanh ở đây không thể trở lại dương gian.”

Lòng Thanh Huyền run rẩy, vội vàng im lặng niệm Chú phóng sinh, theo sát Thiên Sắc không dám sơ sẩy.

Nói không sợ đúng là lừa người. Đường đường là người còn sống lại đến chỗ ma quỷ tụ tập, có thể giữ được vẻ trấn tĩnh đã rất khó, trong lòng sao không sợ khiếp vía?

Nhưng có sư phụ bên cạnh lúc nào cũng nhắc nhở cậu, nên không có gì trở ngại.

Tới bây giờ, Thanh Huyền mới cảm nhận được tầm lòng tốt đẹp, hao tâm tổn sức vì mình của sư phụ —

Lúc trên Yên sơn, ngày ngày sư phụ đóng chặt cửa chếp kinh Phật nhưng không quên bắt cậu học thuộc lòng kinh chú huyền diệu của Đạo giáo, nếu phát hiện cậu lười biếng sẽ bắt chếp phạt một trăm tám mươi lần chẳng chút nể tình. Khi đó, cậu ầm ứ kêu than với mấy vị sư thúc sư bá, nhưng các vị ấy chỉ mỉm cười khuyên cậu nên chăm chỉ hơn.

Lúc này cậu mới biết, học thuộc lòng các loại kinh chú cũng có lúc dùng khi cần thiết, nếu bất chợt quên thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi, vậy thì sao có thể lười biếng được?

Nhìn bóng dáng Thiên Sắc, cậu đột nhiên cảm thấy rất xúc động. Thì ra những năm tháng trên Yên sơn, tuy rằng sư phụ không quan tâm cậu, nhưng cũng chưa từng quên mất sự tồn tại của cậu!

Cuối Hoàng Tuyền là sông Tam Đồ. Hai bên bờ sông bạt ngàn hoa bỉ ngạn, nước sông đen kịt càng làm tăng thêm sự tĩnh lặng, không hề nghe tiếng sóng nước, nhưng lại ẩn giấu những thay đổi kỳ lạ khiến người ta sờn tóc gáy.

Một con thuyền mộc từ xa lao đến, người chèo thuyền nhìn thấy Thanh Huyền thì sắc mặt rất kỳ lạ, đương nhiên là sợ hãi không nói nên lời.

Thanh Huyền nghĩ có lẽ y chưa từng gặp người trần mắt thịt lại chẳng kiêng nể gì vào chín tầng địa ngục âm u như cậu, nên cậu cũng giả vờ không nhận ra ánh mắt kinh ngạc ấy, sau khi lên thuyền chỉ nhìn chăm chăm dòng nước tĩnh lặng. Trong lòng sông cũng truyền đến tiếng hát như có như không, ẩn sâu dưới đáy nước có thứ gì đó đang nhảy múa. Thanh Huyền tập trung quan sát mới phát hiện vô số thủy quỷ nổi lơ lửng dưới mặt nước, lưng cậu cứng ngắc lại, không dám tò mò nhìn ngó xung quanh nữa.

Qua sông Tam Đồ, vừa xuống thuyền Thanh Huyền đã nhìn thấy Đá Tam Sinh, nơi chuyên ghi lại chuyện kiếp trước. Định qua xem thử kiếp trước của mình là gì, nhưng thấy Thiên Sắc chẳng buồn để ý xung quanh chỉ nhẹ nhàng đi về phía trước, Thanh Huyền liền xóa ngay suy nghĩ đó, vội vã theo sát phía sau.

Trên đường, cậu nhìn thấy Y Linh thụ (cây linh quần áo) của Đoạt Y Bà và Huyền Y Ông, chuyên lấy quần áo của hồn ma để định tội lỗi kiếp trước. Thấy vô số hồn ma mới chết đang nhìn nhang khói trước mộ khóc than đứt từng khúc ruột. Rõ ràng là một đoạn đường rất dài, nhưng tốn rất ít thời gian. Lúc đến ngục thứ nhất của Cửu Trọng Ngục ở U Minh điện, đã thấy Diêu Quang Chân Quân đích thân nghênh đón ở cửa, thái độ rất cung kính.

* Y Linh thụ: Tương truyền các tội hồn sẽ bị treo trên cây này. “Tiên tôn muốn gặp Diêm Quân đại nhân, sao lại đi đường này?” Thấy Thiên Sắc, Diêu Quang Chân Quân cung kính hành lễ, sau đó lại khiêm tốn cúi đầu: “Con đường này dành cho người chết, chỉ sợ làm bẩn hài của tiên tôn.”

“Tiểu đồ tu vi còn thấp, chỉ có thể đi đường này.” Với thái độ cung kính và khiêm tốn của Diêu Quang Chân Quân, dường như Thiên Sắc đã quen, vẫn giữ thái độ khách khí và xa cách: “Đã lâu chưa đến đây, không biết Diêm Quân đại nhân có khỏe không?”

Nhắc đến Diêm Quân của Âm phủ, Diêu Quang Chân Quân chỉ biết cười khổ, lắc đầu: “Cũng coi như sóng êm gió lặng. Nhưng hôm nay có quỷ sai từ tay một hồ yêu tu đạo dẫn hồn phách của một nữ la sát về, không đoán trước được la sát này vì chết oan mà thành, đáng lẽ chỉ phán tội rồi nhận hình phạt, nhưng lại nổi điên gây náo loạn đòi gặp người, khiến Thất Phi điện của Chính Độ Chân Quân trên dưới không yên. Sau đó, Diêm Quân đại nhân biết chuyện, vô cùng giận dữ, ra lệnh cho Thập Phương Minh Vương Chân Quân lập tức điều tra rõ việc này, còn tính nhốt la sát kia vào hỏa ngục cho hồn phi phách tán.” Nói xong, y thở dài nhìn Thiên Sắc, như thấy ánh sáng cuối đường hầm, sắc mặt đầy vui mừng: “Bây giờ tiên tôn đến đây thật tốt quá, chúng tiểu nhân xưa nay sợ nhất Diêm Quân đại nhân tức giận, nhờ tiên tôn khuyên nhủ an ủi vài câu, chúng tiểu nhân mới sống nổi qua ngày.”

Thiên Sắc không nói gì, chỉ nhìn Thanh Huyền, ánh mắt ẩn giấu sự sắc bén không ai nhận ra. Thấy bộ dạng cậu ngoan ngoãn, đúng là đáng vẽ của đồ đệ ngoan. Nàng nhìn Diêu Quang Chân Quân gật đầu, theo y đến U Minh điện.

Thanh Huyền biết lúc này nên im lặng là vàng nhưng trong lòng cậu tràn ngập tò mò. Vốn tưởng đến Cửu Trọng Ngục sẽ nguy hiểm vô cùng, nhưng dựa vào thái độ của Diêu Quang Chân Quân đối với Thiên Sắc, cậu có thể đoán được sự phụ nhà mình và Diêm Quân có quan hệ trên mức bình thường. Về phần nữ la sát sắp bị nhốt vào hỏa ngục kia đương nhiên là Cổ Huệ Nương bị Hoa Vô Ngôn thu phục.

Muốn đến dẫn hồn không ngờ lại khó như vậy!

Lúc trước lưu lạc khắp nơi, nghe nhiều truyền thuyết dân gian về Diêm La vương mắt báo mũi sư tử vô cùng hung dữ độc ác, hơn nữa còn thấy hình vẽ dữ tợn trên giấy của Diêm Vương ở các chùa miếu, nên lúc Thanh Huyền nhìn thấy Diêm Quân trên U Minh điện thì sững sờ đến ngất người.

Đây đây đây, đây là Diêm La vương thật sao? !

Đó là một người đàn ông rất anh tuấn, mặc áo bào đen dài, đôi mắt lạnh thấu xương, môi mím chặt, có thể thấy là một người không thích cười. Hơn nữa, lúc này đôi mày của y đang nhíu chặt, cao cao tại thượng, khóe mắt còn vương nét tức giận chưa tan. Đôi môi khê nhếch, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc, càng làm tăng thêm nét lạnh lùng đến khắc nghiệt.

Thiên Sắc bước lên, nhíu mày, lẳng lặng gọi: “Tiểu sư huynh.”

Thanh Huyền theo chân Thiên Sắc bước vào U Minh điện, nghe Thiên Sắc gọi Diêm Quân liền quên luôn cả bước.

Thảo nào sư phụ có thể gọi được Quỷ sai, thì ra Diêm Quân là sư huynh của người!

Hôm nay, cậu mới ngộ ra mình đã vô tình bá được sư phụ thần thông quảng đại cỡ nào!

Rõ ràng vừa gặp Thiên Sắc tim đã đập thành thịch nhưng Diêm Quân Bạch Liêm vẫn không thể tỏ ra vui mừng quá độ được, y cố ý bưng chén rượu trên bàn che giấu cảm xúc: “Thiên Sắc, tiểu sư huynh còn tưởng muội quyết tâm không bao giờ bước vào U Minh điện của ta nữa.”

Giọng điệu có chút chua xót, nhưng khuôn mặt anh tuấn không chút thay đổi, nghe giống như vô tình hỏi han, nhưng ai biết được sau câu nói kia ẩn chứa thâm ý chỉ những người tâm giao lâu năm mới thấu hiểu: “Sao rồi, hôm nay gặp phiền phức gì? Có cần tiểu sư huynh ra tay giúp đỡ không?”

“Hôm nay Thiên Sắc đến, không phải muốn nhờ tiểu sư huynh ra tay giải quyết phiền phức.” Thiên Sắc ngẩng đầu lên, giọng nói nhẹ nhàng giống như dòng suối vỗ về núi băng Bạch Liêm. Trong phút chốc, hàng mi cong khê chớp, đôi mắt lạnh chợt dịu dàng như sóng nước, sáng như sao sớm: “Muội nghe nói, có một nữ la sát gây náo loạn ở Thất Phi điện, chọc giận tiểu sư huynh —”

Nàng không nói hết câu, chỉ thản nhiên nhìn Bạch Liêm. Bóng dáng áo đỏ giữa U Minh điện càng nhỏ nhắn, mảnh khảnh.

“Thật sao, muội đến giải quyết phiền phức cho ta ư?” Bạch Liêm hừ một tiếng, đôi ngươi đen lóe sáng khiến người ta khó đoán được tâm tư của y. Lẳng lặng lướt qua Thiên Sắc, nét mặt rõ ràng đã muốn cười còn cố tình tỏ vẻ nghiêm túc, nhướn mày ra chiều bí hiểm tự lảm bảm: “Hừ, tên Diệu Quang kia lúc nào cũng vậy, thật lảm chuyện... Nhưng lần này y thật sự không vượt mộng ngựa... Một la sát cắn con, hút máu hơn chục người sống đảo lộn sống chết chưa nói, còn dám chống đối Chính Độ trên đại điện, kêu gào muốn gặp Tử Như. Ta đã giam giữ hồn phách của ả, qua giờ Tý cho xuống vào hỏa ngục...”

“Chỉ là một hồn ma mới không hiểu quy củ, tiểu sư huynh tức giận làm gì?” Thiên Sắc ngắt ngang lời y, mặc dù đang thuyết phục người khác, nàng vẫn lạnh nhạt như trước. Nét mặt này dường như không thể khắc họa: “La sát này cũng vì chết oan nên sinh oán giận, bây giờ nàng ta có tâm nguyện chưa hoàn thành, nếu cứ vậy đánh tan hồn phách nàng ta, chỉ sợ tổn hại công đức —”

“Công đức?” Bạch Liêm bất mãn nhướn mày, giữ nguyên tư thế ngồi nhàn nhã nhìn nàng chằm chằm: “Sư muội, muội nghĩ rằng ta và muội đang ở cái chốn quanh năm không thấy mặt trời mà ta còn tâm trí để ý đến nó sao?” Lời nói chứa đầy sự xem thường, dường như chức Diêm Quân U Minh điện này không khác gì lưu đày y ra biên cương hoang vắng.

“Tiểu sư huynh đắc đạo nhiều năm, pháp lực vô biên, đương nhiên là không cần.” Từ từ chuẩn bị câu trả lời trong đầu, thấy y im lặng như đang chăm chú lắng nghe, Thiên Sắc ngược mắt lên khê cười thản nhiên nhìn thẳng vào mắt y, ánh mắt trong suốt như nước: “Chẳng qua, đồ đệ của Thiên Sắc chưa thành tài, chỉ bằng tiểu sư huynh cho Thiên Sắc mượn Cờ chiêu hồn, dùng công đức này tạo cơ hội thành toàn cho nó thuận lợi sửa tiên thân, Thiên Sắc vô cùng cảm kích.”

“Đồ đệ?” Bạch Liêm nghi ngờ nhìn xung quanh, mới thấy Thanh Huyền đang đứng cúi đầu cung kính, mặt mày xanh mét.

Thanh Huyền thấy ánh mắt sáng ngời của Bạch Liêm đang nhìn mình chằm chằm, không để ý đến sắc mặt y liền tươi cười, vội vàng chạy vào trong điện, cung kính như vẫn thường gọi các sư thúc sư bá: “Tiểu sư bá —”

Đáng tiếc, cậu học theo sư phụ nhập gia tùy tục gọi một tiếng đã bị Bạch Liêm mắng xối xả, ngay cả chiêu tươi cười lấy lòng xưa nay được người người yêu thích cũng quên luôn!

“Tiểu sư bá cái gì?” Bạch Liêm quát lên, đôi mày anh tuấn nhíu chặt, tròng mắt hơi nheo lại cho thấy y đang cố gắng kìm chế tức giận. Như để ổn định cảm xúc, y dừng lại một chút, sau đó cực kỳ thông thả nói từng chữ: “Không lớn không nhỏ, không quý không củ! Chữ ‘Tiểu’ này để người muốn thì gọi bản Diêm Quân sao? !”

A?!

Không ngờ lại đáp phải mình!

Thanh Huyền sợ tới mức không dám nhúc nhích, không biết vì sao mình lại đắc tội với vị tiểu sư bá lần đầu gặp mặt này, đành phải nhìn sang Thiên Sắc cầu xin, hy vọng Thiên Sắc có thể giải vây cho cậu.

Thiên Sắc lẳng lặng nhìn khuôn mặt giận dữ của Bạch Liêm, biết y đang tức giận cái gì nhưng không thể nói rõ, chỉ có thể nhắc nhở: “Tiểu sư huynh, tính tình nóng nảy của huynh vẫn không thay đổi, khiến vãn bối sợ hãi thật không tốt chút nào.”

Thấy Thiên Sắc giải vây cho Thanh Huyền, lòng Bạch Liêm cứng lại, giọng nói mịt mờ, sắc mặt lạnh lẽo đến dọa người. “Thiên Sắc, nghe đồn đây là tiểu nam sủng người phạm thân thiết như hình với bóng của muội đúng không?” Hắn cười châm chọc, khi nhìn về phía Thanh Huyền, nét kiêu căng đã nhanh chóng thay thế sự tức giận trên khuôn mặt đẹp đẽ. Y cố ý nhún vai, đôi mắt phượng hẹp dài híp lại, đôi người như tỏa sáng: “Người tên gì?”

Tuy rằng cụm từ “Tiểu nam sủng người phạm kia” thật khó nghe, nhưng đang đứng trên địa bàn của người khác, Thanh Huyền thở mạnh còn không dám, chỉ có thể cung kính đáp lại: “Thưa sư bá, đệ tử tên Thanh Huyền.”

“À, sao mới mấy ngày đã trở nên nho nhã lễ độ như vậy?” Bạch Liêm khê hừ một tiếng nheo mắt lại, khóe môi vẫn ẩn giấu sự tức giận, giọng không nhanh không chậm nói rõ từng chữ không hề che giấu sự châm biếm: “Lúc đó, người đại náo U Minh điện, đòi bản Diêm Quân giao vị tiên nhân giết yêu hoa kia, một mạng đổi mạng, nếu không kiện lên tận Cửu Trọng Thiên tìm người cai quản lục giới phân xử, thật là hung hăng, kiêu ngạo biết chừng nào!”

Hết chương 10

11. Chương 11

Thấy giọng Bạch Liêm gay gắt như muốn nhắc lại chuyện cũ, Thiên Sắc biết dù đã qua nhiều năm nhưng sư huynh vẫn chưa hết oán hận. Nàng lắc đầu khẽ thở dài, giọng nói pha chút chua xót hiếm thấy: “Tiểu sư huynh, người người khắp chốn vốn đã chửi bới huynh lòng dạ hẹp hòi, lời nói cay độc. Bây giờ huynh nhắc lại chuyện xưa làm gì để kẻ có ‘tâm’ lại thêm bôi đen xóa trắng?”

Nghe giọng Thiên Sắc gần như là khuyên nhủ, khuôn mặt Bạch Liêm thoáng hiện nét cười. Y chỉ Thanh Huyền, thần sắc lạnh nhạt, giọng trầm xuống thốt ra từng chữ, ánh mắt tỏ rõ sự không đồng tình: “Thằng ranh này giờ là đồ đệ của muội, nể mặt muội ta không tính toán với nó, nhưng tên kia thì không.” Nói được nửa câu, y không kìm chế được nghiêng răng nghiêng lợi, giống như ‘tên kia’ với y có mối thù không đội trời chung vậy. “Ta vốn là người có thù tất báo, y muốn chửi cũng được, muốn lên án cũng không sao, muốn đâm sau lưng cũng không vấn đề, cứ đến đây thử xem, ta đã khi nào sợ y chưa! ?”

Thấy tiểu sư bá chỉ thẳng mặt gọi mình là thằng ranh, Thanh Huyền liền nhìn sư phụ. Bất gặp vẻ mặt không bận tâm của sư phụ đành cúi đầu ngoan ngoãn im lặng, cố gắng coi như không nghe không thấy, mắt mù tai điếc.

Thiên Sắc biết, những gì liên quan đến chuyện trước kia đều vô tình khơi lửa giận của Bạch Liêm, nếu cứ tiếp tục thì với tính tình nóng nảy của y không biết sẽ gây ra tai họa gì. Đành chịu vậy, nàng chỉ có thể nhắc nhở mà thôi, cố ý ho khẽ mấy tiếng gượng gạo chuyển sang chuyện khác: “Tiểu sư huynh, về chuyện muội muốn mượn Cờ chiêu hồn —”

Tuy chuyển chủ đề hơi gượng gạo nhưng cũng thu hút sự chú ý của Bạch Liêm, giảm bớt lửa giận hừng hực trong lòng y.

“Ta có thể uội mượn Cờ chiêu hồn nhưng —”. Y dừng lại, dường như đang suy xét gì đó. Sau đó đến bên cạnh Thiên Sắc, đôi mắt phượng hẹp dài như bị xóa sạch ánh sáng vốn có, ảm đạm nặng nề pha lẫn sắc lạnh, lại mang theo sự dịu dàng không nói nên lời: “Thiên Sắc, mỗi lần muội đến Cửu Trọng Ngục đều vội vàng vàng, những năm gần đây lại trốn trên Yên sơn đóng chặt cửa không ra ngoài. Bao lâu nữa muội mới lại như ngày đó cùng tiểu sư huynh uống rượu trên đỉnh Côn Luân, không say không về?”

Nhìn bộ dạng xúc động hiếm thấy của y, giống như chợt nhớ lại hồi ức vui vẻ thời thanh mai trúc mã ngày xưa.

Giọng Bạch Liêm vang lên rõ ràng, chậm rãi bên tai, nhưng Thiên Sắc vẫn im lặng. Một lúc sau nàng mới đáp lại, khóe môi nở nụ cười như có như không, cân nhắc trả lời cho có lệ: “Nhất định sẽ có cơ hội.”

Biết lời nàng lơ đãng như vậy nhất định sẽ không thực hiện, Bạch Liêm đương nhiên không nhân nhượng, lập tức nương theo tình thế: “Nếu nhất định có cơ hội, chi bằng hôm nay đi.” Y chậm rãi lấy pháp khí trấn giữ U Minh điện – Cờ chiêu hồn – đưa cho nàng. Sau đó, cố ý nhấn mạnh từng chữ, khóe môi thoáng hiện nét cười rất nhẹ nhàng, ẩn sâu trong đáy mắt có chút u ám: “Trước giờ Tý, tiểu sư huynh chờ muội.”

Câu này mới nghe thì không có ý gì, nhưng trong lòng Thiên Sắc biết rất rõ. Giờ Tý hồn phách Cổ Huệ Nương sẽ bị đưa vào hỏa ngục, đốt cho hồn phi phách tán, nếu trước giờ Tý nàng không thể mang Cờ chiêu hồn trấn thềm nhuộm dẫn hồn phách Tề Tử Như về thì coi như tất cả đều uổng công.

Cho nên, những lời của Bạch Liêm đã vô hình đặt kỳ hạn cho nàng!

Thiên Sắc chưa mở miệng, Thanh Huyền đã không nhịn nổi: “Tiểu sư bá, người làm như vậy chẳng phải quá hà khắc sao?” Cậu bất mãn quên luôn cả bối phận lễ nghi, chỉ đơn thuần cảm thấy Bạch Liêm đang cố ý làm khó dễ: “Bây giờ chỉ còn cách mấy canh giờ, sao bọn con có thể về kịp? Rõ ràng là người đang ép buộc!”

Thanh Huyền không phải ngu ngốc, tất nhiên hiểu được hàm ý của Bạch Liêm. Bất mãn là một chuyện, chẳng qua cậu tò mò hơn về vấn đề khác. Cậu cảm thấy vị tiểu sư bá này bất luận dùng ánh mắt hay lời nói cũng đều nhằm thẳng vào mình, giấu đầy sự châm chích. Chẳng lẽ là vì lời đồn đãi về mối quan hệ mờ ám của cậu và sư phụ sao? Nói như vậy —

“Thằng ranh kia, đang đứng trên U Minh điện, ngươi có tư cách gì xen vào?!” Lửa giận trong lòng Bạch Liêm vốn chưa tan hết, giờ thấy Thanh Huyền tỏ rõ vẻ bất mãn, cơn giận vừa dập xuống lại bùng lên, liền lên tiếng khiển trách. Đôi mày kiếm nhướn cao, y khẽ nhếch môi, đôi mắt sắc bén bức người ẩn chứa sát khí: “Bản Diêm Quân xưa nay đã nói là làm, đã khi nào nói rồi lại quên chưa? Hơn nữa, ngươi nghĩ tích lũy công đức là chuyện đơn giản như vậy sao, có thể vì người tùy tiện mà thành ư?”

Trong lòng Thiên Sắc biết rõ Bạch Liêm nói không sai. Thanh Huyền muốn hoàn thành tâm nguyện cho nữ la sát Cổ Huệ Nương để tu luyện tiên thân tích lũy công đức cần phải trả giá. Bạch Liêm ám chỉ như vậy cũng đã có ý bao che cho nàng rồi.

“Được.” Nàng chỉ nói một câu rồi xoay người ra ngoài U Minh điện, không muốn lãng phí thời gian.

Có thể trở về trước giờ Tý hay không, nàng cũng không chắc chắn, bây giờ chỉ có thể đánh cược.

Thấy sư phụ bước đi vội vàng, Thanh Huyền cũng lật đật chạy theo. Ai ngờ, phía sau vang lên giọng nói đầy châm chọc của Bạch Liêm —

“Thằng nhóc kia, đàn ông con trai mà suốt ngày bám lấy sư phụ người như con nít bám váy mẹ vậy hả?” Mang theo hàm ý trêu chọc, Bạch Liêm cố tình nghiêm mặt không bộc lộ cảm xúc liếc Thanh Huyền một cái, tâm tư mông lung không để người khác nắm bắt, giọng lạnh nhạt chỉ chỉ nghiêng mực trên bàn: “Lại đây, mài mực cho bản Diêm Quân!”

Thiên Sắc dừng chân, xoay người lại liền thấy Thanh Huyền coi như không nghe không thấy, chỉ mở to hai mắt nhìn mình. Biết Bạch Liêm muốn giữ Thanh Huyền lại, nàng đồ đoán: “Thanh Huyền, thời gian khẩn cấp, chi bằng ngươi yên tâm ở đây mài mực cho tiểu sư bá đi.”

“Sư phụ —” Thanh Huyền không muốn ở lại chút nào, cúi đầu bứt rứt nhìn mũi chân, bộ dạng rất oan ức.

Muốn một người sống như cậu ở lại Cửu Trọng Ngục tối tăm làm bạn với Diêm Vương ác quỷ, chuyện gì sẽ xảy ra chứ? Hơn nữa, tiểu sư bá này vừa nhìn đã biết tính tình không tốt, sư phụ đi rồi không chừng sẽ nghĩ ra nhiều cách tra tấn cậu.

Không biết vì sao, vừa nghĩ đến từ “tra tấn”, cậu liền nghĩ đến cái ngày đen tối ở viện kỹ nam năm đó. Tận mắt chứng kiến các phương thức tra tấn ghê tởm của bọn chúng dùng để tra tấn công tử nổi danh nhất của viện, cậu chợt rùng mình rụt cổ lại!

“Sao, thằng nhóc con này, ngươi sợ bản Diêm Quân tìm cách ám hại ngươi à?” Đường như nhìn thấu sợ lo lắng của Thanh Huyền, giọng Bạch Liêm lại vang lên, mang theo ý châm chọc nồng đậm.

Thiên Sắc nhìn bộ dạng không cam tâm tình nguyện của Thanh Huyền, liền đưa tay xoa xoa đầu đồ đệ: “Yên tâm, tuy rằng tính tình tiểu sư bá ngươi không tốt, nhưng không phải là người không biết phải trái.” Khoảnh khắc đó, tuy sắc mặt nàng lạnh nhạt, nhưng đôi mắt lạnh đậm trong như nước chợt trở nên xinh đẹp, nụ cười nhẹ nhàng như đóa sen xanh hé nở, mang theo sự ấm áp và an ủi: “Đợi sư phụ làm xong việc, chắc chắn sẽ tới đón con.”

Hết như ngày đó, cậu tỉnh lại từ cơn ác mộng, mở mắt liền nhìn thấy bóng dáng người con gái áo đỏ với giọng nói khiến người ta tin tưởng: “Nếu báỉ ta làm thầy, ta nhất định sẽ bảo vệ con chu toàn.” Khi đó, cậu đã tin tưởng không chút do dự, và bây giờ —

Cậu đương nhiên cũng tin tưởng không chút nghi ngờ!

Sau khi Thiên Sắc đi, Thanh Huyền đứng ở bàn uể oải mài mực. Tuy Bạch Liêm cầm bút lông sói nhưng chẳng phê duyệt chữ nào lên công văn đang mở, chỉ lặng im nhìn Thanh Huyền, ánh mắt ẩn chứa chút xót xa, quan sát cậu từ đầu đến chân.

Cảm nhận được ánh mắt thay đổi kỳ lạ đó, Thanh Huyền vẫn theo nguyên tắc “Địch bất động, ta bất động”, ngoan ngoãn đứng im. Chỉ có động tác mài mực mà như mài dao, mài nghiền mực kia kêu ken két.

Một lúc sau, ánh mắt Bạch Liêm đột nhiên tối lại hoàn toàn thay đổi, ném mạnh cây bút trong tay, chẳng thèm bận tâm vết mực lem luốc trên tấm thảm đỏ rực rỡ: “Thằng nhóc này, mới theo Thiên Sắc hơn sáu năm vậy mà muội ấy đã giúp ngươi sửa tiên thân, độ ấy trăm năm tu vi...” Ý nói không rõ, như tự lẩm bẩm với mình, giọng tràn đầy sự khinh thường và khó hiểu, chỉ có sự bất mãn là rõ ràng.

Tuy giọng Bạch Liêm mập mờ, nhưng Thanh Huyền đứng rất gần y nên cũng nghe hơn phân nửa. “Tiểu sư bá, người nói là sư phụ độ cho con mấy trăm năm tu vi và giúp con sửa tiên thân?” Cậu cảm thấy hơi lạ nhưng vẫn muốn xác định. Nghĩ lại, sư phụ có nhắc đến chuyện tu tiên thân, nhưng không hề nhắc tới việc độ mấy trăm năm tu vi. Theo lời gã hồ yêu Hoa Vô Ngôn, Thanh Huyền học đạo thuật chưa quá sáu năm, ngày trước còn không đối phó nổi với thụ yêu. Vậy mà chỉ mấy ngày sau đã có thể bắt được la sát, chính cậu cũng không hiểu nổi sự tiến bộ vượt bậc này. Thì ra, tất cả đều nhờ sư phụ.

Sư phụ đối với cậu quá tốt!

Trước đó, cậu còn tưởng rằng sư phụ muốn nuôi dưỡng mình để lấy thân thể tẩm bổ. Giờ nghĩ lại, làm gì có người sư phụ nào như vậy, độ cho ‘thuốc bổ’ mấy trăm năm tu vi còn giúp sửa tiên thân? Nghĩ đến những hiểu lầm trước đó của bản thân với sư phụ, lòng Thanh Huyền lại tràn đầy áy náy và xấu hổ.

“Vô nghĩa! Người cho rằng sao người trần mắt thịt như ngươi có thể đến U Minh điện dễ dàng vậy sao?” Bạch Liêm mất kiên nhẫn liếc Thanh Huyền, chỉ cây bút lông sói, ý bảo cậu nhặt lên.

Thanh Huyền bước lại, nhặt cây bút lông sói đưa đến trước mặt Bạch Liêm, đột nhiên hỏi thẳng không hề báo trước: “Có phải tiểu sư bá thấy sư phụ đối xử tốt với con nên người ghen tị không?” Cậu cười tủm tỉm, hỏi luôn chuyện đã chắc chắn trong lòng không chút e dè: “Không phải là tiểu sư bá thích sư phụ con chứ?”

“Khụ khụ!” Tuy rằng bản thân cũng là người nhanh nhẹn miệng, nhưng Bạch Liêm hoàn toàn không ngờ có người dám nói không chút e dè trước mặt mình như vậy. Chỉ một câu đã trúng ngay điểm yếu của

y, khuôn mặt tuần tú chợt đỏ bừng, đành phải giả vờ ho để che giấu. Ho một lúc y mới dừng lại, neho mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi trờng Thanh Huyền, oán hận mắg: “Thằg ranh này!”

Thấy bộ dặg y như ấn phải hoằg liề, có khỏ nhữg không thể nớ, Thanh Huyền cườ cằg đắ ý.

Thậ ra, so vớ sữ phụ thì tiể sữ bá này dễ nắm bắt hơ. Tuy rằng lờ nớ chua ngoa, nhữg mắg đi mắg lại cằg chỉ có “Thằg ranh con”, đứg là nghèo nằ. Còn sữ phụ luờ im lặg ít khi nớ lờ vô nghĩa, ngược lại cằg khiến người khác không nhìn ra tâm tư của người.

Dướ tiểg cườ của Thanh Huyền, khuôn mặt tuần tú của Bạch Liề từ đỏ ứg trở về xanh mét, từ xanh mét dầ dầ thu hết lại, nhữg không nổi trậ lờ đình như trướ đó: “Thậ ra, ta đã sớm biế lờ đồn đầ bên ngoà về quan hệ của muộ ấ và người đều là giả. Nằ đó ngay cả ta mà muộ ấ còn chửng mắ, sao có thể để ý đến thằg nhóc như người?” Dừg ánh mắ khinh bử nhìn Thanh Huyền, y nớ vừa để khắg đình lại địa vị của mình vừa đặ tan ý cườ đắ ý của Thanh Huyền, nhằ tiện trứ nổi lòng đồn nén đã lâu: “Dù ta thớch muộ ấ thì đượ gì đâu, nếu trướ kia người trong lòng muộ ấ là ta thì sao có thể biế thằg bộ dặg như bây giờ?”

Thanh Huyền quả nhiên ngừng cườ.

Cậ vốn đình là sau khi trở lại Yên sơn sẽ hỏi các sữ bá sữ thứ về chuyện của sữ phụ, không ngờ bây giờ có cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua đượ! Mang theo ý thăm dò, cậ cẩn thận cân nhắc: “Tiể sữ bá, trướ đây con từng nghe có người nớ hình như sữ phụ con bị ấ đó từ chối trướ mặt mọi người —”

Cậ chưa nớ xong, Bạch Liề đột nhiên cườ gian xảo ngắt lờ: “Ranh con này muố moi từ ta đứg không?!” Vừa nớ xong lại hừ một tiểg.

“Tiể sữ bá, tuy rằng Thanh Huyền gốc ghếch lại không có tuệ cằg gì, nhữg đối vớ sữ phụ giốg như mẹ con.” Cố ý nhấn mạnh chữ “mẹ con”, Thanh Huyền thấ sắc mặt Bạch Liề dầ bình thườ trở lại, lúc này mới tức giận nớ tiếp: “Con chỉ cảm thấ người đó đối vớ sữ phụ con thậ quá đắg! Nếu có cơ hội biế y là ấ, con nhất đình sẽ nghĩ cách báo thù rửa nhục cho sữ phụ!”

“Quên đi!” Không phải không biế Thanh Huyền cố ý dùng thái độ này để kớ, nhữg hai mắ Bạch Liề vẫn híp lại, thoắg hiệ chútb ánh sáng nhạt nhòa khó nắm bắt. Hồi lâu sau, khoe miệng y khế cong lên, nét mặt mang theo ý cườ kỳ lạ mở miệng chằ chọc, giọng nớ có phần khinh thườ: “Tên đó là đồ đệ của Trườg Sinh sữ tôn, bây giờ là đườg đườg chửng giáo thần tôn cao quý của Thần Tiề phẩ, ranh con như người muố thắg y thì đợi hơ mười vạn nằ nữa đi!”

“Y lợi hại thì đã sao?” Thanh Huyền bị Bạch Liề chọc ngoáy và khinh thườ nên nổi giận, mặc dù biế lai lịch người đó không tầm thườ, nhữg Thanh Huyền lại có dừg khí như ghé con mới sinh không thềm sợ hổ: “Y dựa vào đâu mà từ chối thắg thườg trướ mặt mọi người, làm nhục sữ phụ con, hại người trở thằg trò cườ trong lực giới như thế?” Lờ nớ ấ chứa sự bất bình như bão cát sa mạc đặ thắg tó, cuộn trào như thủy triều.

“Người thậ sự muố biế sao?” Bạch Liề vẫn giữ nguyên nét mặt không thay đổi, chỉ liếc nhìn cậ, ánh mắ thoắg hiệ ánh sáng sâu xa khó hiểu: “Nếu nớ một cách nghiêm khắ, việc này thậ ra có liề quan đến người.”

“Có liề quan đến con?” Thanh Huyền mơ hồ đắp lại, từ trong sâu thẳm suy nghĩ có thứ gì đó tuồ trào như thủy triều, nhữg cậ không có cách nào ngừng lại.

“Lúc người đến U Minh điệ có thấ Đá Tam Sinh bên bờ sông Tam Đồ không?” Bạch Liề đứg lên nhìn Thanh Huyền từ trên cao. Thấ cậ gậ đầu mới tươ cườ, đôi mày kiểm nhướn lên thậ cao, đôi mắ sắc bén sâu không thấ đắ: “Đá Tam Sinh liề quan đến nhằ kiểp trướ, quả kiểp này, có thể biế quá khứ và hiệ tại của mọi người. Nhữg người thấ kiểp trướ, kiểp này trên Đá Tam Sinh đều phải uống canh Mạnh Bà mới có thể rời khỏi Cửu Trọng Ngục, nhữg hờ nay bản Diề Quân sẽ phá lệ một lần vì thằg ranh con nhằ người!”

Hết chương 11

12. Chương 12

Đó là một chàng thanh niên xuất thân dòng dõi thư hương, tổ tiên tích lũy được một ít của cải, hắn đã dành hết thời gian học hành, dùi mài kinh sử, hết lòng tin theo “Trong sách có cô gái đẹp như ngọc.”

* Trích từ một bài thơ của Tống Trân Tông Triệu Hằng, ý khuyến khích thư sinh chăm chỉ học hành. Có học hành tốt, thi thố đỗ đạt mới có nhà đẹp ruộng tốt, lấy được vợ đẹp như mong ước. Tìm hiểu thêm ở đây. Có một đêm, hắn đang đọc sách trong thư phòng ở sân sau, chợt nghe có người gọi ngoài cửa sổ, mở cửa ra thì thấy một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô gái đó tự xưng là yêu hoa thực được trong vườn, kiếp trước nhận ân tình của chàng trai, kiếp này đến lấy thân báo đáp trả ơn kiếp trước. Người thanh niên rất kinh ngạc, chỉ nói là yêu quái quá rồi, thật hoang đường, sau đó đóng cửa sổ lại không thèm để ý đến.

Liên tiếp mấy ngày, yêu hoa thực được kia lúc nào cũng ở bên ngoài cửa sổ gọi, nhưng hắn không thèm để ý khiến yêu hoa thực được không biết phải làm sao.

Thế là hoa yêu khóc như mưa. Người thanh niên bất đắc dĩ đành mở cửa sổ hỏi vì sao nàng ta lại khổ sở quần lấy mình. Hoa yêu thực được vội vàng trả lời là nếu không báo được ơn, còn nợ tình thì không thể thành tiên, suốt kiếp chỉ là yêu bị các yêu ma của tộc khác khinh thường.

Chàng trai cảm thấy yêu hoa thực được này cũng rất đáng yêu, nói chuyện vài lần mới phát hiện nàng ta cầm kỳ thi họa không hề tầm thường, trong lòng cũng đem lòng yêu mến. Qua một thời gian, hai người dần nảy sinh tình ý, có quan hệ thân thiết, trở thành một chuyện tốt lành.

Cuộc sống chàng chàng thiếp thiếp ngày qua ngày rất nhàn nhã. Đột nhiên có một ngày, trong lòng yêu hoa thực được ngổn ngang trăm mối, lén khóc thầm sau lưng thư sinh. Hắn gặng hỏi mãi, nàng ta mới nói thiên kiếp của mình sắp đến, nếu không qua được thiên kiếp thì chẳng những không được thành tiên, còn có thể bị đánh trở về nguyên hình. Còn nói bây giờ chẳng bận tâm có thành tiên được hay không, nhưng nếu tránh được thiên kiếp thì muốn làm vợ chồng đời đời kiếp kiếp với hắn. Chàng thanh niên cũng từng đọc những chuyện tình tươi đẹp của thần tiên ma quái, đương nhiên tin là thật nên rất cảm động. Hỏi nàng ta có cách nào tránh được thiên kiếp không, nếu có dù phải nhảy vào biển lửa cũng không chối từ.

Yêu hoa thực được kia giải thích rõ ràng nên làm thế nào, sau đó đưa cho hắn một thanh đao sắc bén. Chàng trai dựa vào hướng dẫn của yêu hoa thực được, giả vờ làm tín đồ ngày đêm thăm dò tin tức, đến đào trộm tượng thần trong chiếc hộp gỗ đàn hương của chùa Thanh Vi trên núi Vân Trung. Vừa chạm vào chiếc hộp gỗ đàn hương kia, hắn nhìn thấy một người con gái mặc áo đỏ, liền rút đao dụ nàng đến giết hắn.

Đương nhiên, đến trộm pháp khí trấn yêu của chùa Thanh Vi, không phải yêu ma quỷ quái thì là gì chứ?

Cô gái áo đỏ kia không nghĩ nhiều nên chỉ một chiêu đã lấy mạng hắn. Sau đó kiểm tra kỹ lại mới phát hiện thanh đao hắn sử dụng là vật của yêu giới, trên người dính yêu khí rất nặng, nhưng hắn thực sự là người phạm.

Hồn phách chàng trai đến Cửu Trọng Ngục, chẳng những không chịu gia nhập cùng các oan hồn khác mà còn tranh cãi âm ỉ vì yêu hoa thực được, quyết không nghe theo. Khi đó, Bạch Liêm vừa mới kế nhiệm chức Diêm Quân của Âm phủ. Biết tiểu sư muội của mình gây họa, muốn dàn xếp ổn thỏa nên lén hứa hẹn sẽ đưa chàng thanh niên kia trở lại dương gian, bồi thường gấp bội, cho hắn sống lâu gặp nhiều may mắn, chỉ cần hắn giữ im lặng. Ai ngờ, hắn từ chối trước mặt mọi người, lời lẽ nghiêm khắc, muốn y giao vị tiên nhân đã giết mình ra một mạng đổi một mạng, nếu không sẽ kiện lên Cửu Trọng Thiên đi tìm bốn vị thần cai quản phân xử.

Lúc đó, Thái Ất thiên tôn đang siêu độ vong hồn ở Cửu Trọng Ngục, biết chuyện này nên có lòng từ bi làm chủ dẫn hồn phách hắn lên Cửu Trọng Thiên.

Cô gái áo đỏ giết hắn là đồ đệ cứng của Nam Cực Trường Sinh đại đế, bây giờ vô tình phạm phải sát giới nên khó tránh bị trừng phạt. Còn Diêm Quân Bạch Liêm không tuân thủ pháp lệnh, mưu tính giấu giếm, bao che mọi chuyện nên cũng bị trách phạt. Về phần người thanh niên này, hắn vốn tưởng rằng sau khi làm xong mọi chuyện, có cơ hội yêu cầu bồi thường sẽ xin cho yêu hoa thực được tránh khỏi thiên kiếp. Không ngờ, lúc hắn đại náo Cửu Trọng Ngục cũng là lúc yêu hoa thực được bị đại đệ tử của Nam Cực Trường Sinh đại đế thu phục, hồn phi phách tán!

Chàng thanh niên đáng thương kia cuối cùng như công dã tràng, không được gì còn bị mất mạng!

Rơi vào đường cùng, hắn bị đưa đi đầu thai chuyển thế. Đến lúc này mới biết mình và yêu hoa thực được có quan hệ vợ chồng nên ba hồn bảy vía đã bị yêu khí của yêu hoa kia cắn nát, đời đời kiếp kiếp phải chịu cảnh chết trẻ chết non, còn chết bất đắc kỳ tử!

Trên đá Tam Sinh, kiếp luân hồi của hắn cứ thế tiếp tục —

Sau khi đầu thai, kiếp nào làm người, kiếp đó đều bị ức hiếp nhục mạ, kiếp nào cũng chết không tử tế, ngay cả thi thể cũng không nguyên vẹn. Nhưng kiếp nào trước khi chết hắn cũng thoáng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của người con gái áo đỏ.

Mỗi kiếp, nàng đều đứng thật lâu trước thi thể bị phanh năm xẻ bảy của hắn, im lặng thở dài. Sau đó nàng tìm kiếm từng phần thân thể rách nát, cố gắng chắp vá, dùng bùn đất gắn kết lại rồi mai táng thi thể hắn thật đàng hoàng, không để dã thú hay chim muông ăn mất.

Cứ như vậy, hắn luân hồi mười kiếp, đầu thai thành Thanh Huyền.

Giống như một giấc mộng, lại như đã thật sự trải qua. Thanh Huyền đứng thật lâu trước Đá Tam Sinh, không hề nhúc nhích. Cậu không thể tưởng tượng nổi chàng trai si tình cuối cùng tự hại người hại mình là kiếp trước của cậu, càng không thể tin nổi cậu và sư phụ lại có khúc mắc như thế!

Nhưng cậu không hề có cảm giác gì với mười kiếp trước của mình cũng không hề đau khổ triền miên vì yêu hoa thực được kia, giống như đang ngồi trong quán trà nghe các vị tiên sinh rảnh rỗi kể chuyện tình yêu ướm ất, sau khi nghe xong thì cười sảng khoái rồi quên luôn.

Điều cậu không hiểu là tiểu sư bá nói kẻ làm nhục sư phụ và cậu có liên quan với nhau, nhưng cậu nghĩ trước nghĩ sau cũng hoàn toàn không nghĩ ra là quan hệ gì.

“Hiểu chưa?” Bạch Liêm đứng bên cạnh, nhìn bộ dạng mê man của Thanh Huyền, đôi mắt đen như ngọc trở nên tối tăm. Xoay lưng về phía Thanh Huyền, giọng điệu lạnh nhạt không giống đang hỏi mà là khẳng định: “Người thu phục yêu hoa thực được kia chính người làm nhục sư phụ ngươi, là kẻ phụ tình biến mọi người thành trò cười trong lục giới!”

Sau đó Bạch Liêm giải thích trong cảm hận, rốt cục Thanh Huyền đã biết toàn bộ chân tướng sự thật.

Thì ra, tất cả đều là âm mưu được sắp đặt sẵn. Cái mà yêu hoa thực được kia gọi là lấy thân báo đáp, trả ơn kiếp trước là hoàn toàn đối trá!

Đại đồ đệ của Nam Cực Trường Sinh đại đế tên Phong Cẩm, là kẻ lật mặt như trở bàn tay. Xưa nay, y tự mình rất tài giỏi, vốn nghĩ rằng chức chủ tọa Thần Tiêu phái coi như đã chọn, nhưng vô tình tình biết được Trường Sinh đại đế định truyền ngôi chủ tọa cho tiểu sư muội Thiên Sắc của y.

Qua mấy lần đưa đẩy, Phong Cẩm khi gần khi xa, thái độ lúc lạnh nhạt lúc mờ ám đã nắm được tâm hồn của cô gái mới biết yêu lần đầu như Thiên Sắc. Lúc đó, Thái Ất thiên tôn đến Cửu Trọng Ngục siêu độ vong hồn cứu khổ cứu nạn, không có người trông coi pháp khí trấn yêu chùa Thanh Vi trên núi Vân Trung, y lập tức xung phong nhận việc này. Nhưng trước lúc xuất phát, y lại than thở với Thiên Sắc nói rằng gần đây trong lòng không yên, cần phải ngồi thiền tĩnh tâm, lừa Thiên Sắc chủ động đến chùa Thanh Vi trông coi pháp khí trấn yêu thay y.

Sắp xếp mọi việc xong xuôi, y thông đồng với yêu hoa thực được, lừa chàng trai si tình kia tự tìm cái chết dưới Lục Kiếm Tiên của Thiên Sắc, dùng cách này hãm hại nàng. Sau khi mọi chuyện đã thành, y liền dùng pháp khí thu phục yêu hoa thực được, cho hồn phi phách tán, phi tang hết chứng cứ.

Vì Thiên Sắc phá sát giới nên đương nhiên mất tư cách làm chủ tọa, Phong Cẩm nghiễm nhiên nhận chức này. Có thể nói mọi chuyện sắp xếp quá hoàn hảo, ngay cả Thiên Sắc cũng không hề nghi ngờ có che giấu âm mưu. Nếu không phải vì sau khi làm chủ tọa, Phong Cẩm ngày càng lạnh nhạt với Thiên Sắc khiến nàng không hiểu y đang nghĩ gì, nên một lần vô tình vào giấc mộng của y mới biết tất cả.

Thiên Sắc không ngờ người mình yêu thương, ngưỡng mộ lại là con người như vậy. Nàng không hề có ý định tranh giành chức chương giáo Thần Tiêu phái, nhưng y lại lập kế hãm hại không từ bất cứ thủ đoạn nào, khiến nàng bị tổn thương nặng nề lúc nào cũng buồn bã thẫn thờ. Bạch Liêm theo hỏi nguyên nhân mãi, Thiên Sắc mới nói cho y biết tất cả. Tính Bạch Liêm nóng như lửa, thấy người mình thích bị hãm hại như thế lập tức đi tìm Phong Cẩm đối chất. Phong Cẩm đương nhiên không chịu thừa nhận, Bạch Liêm cũng không chịu bỏ qua, tuyên bố muốn Nam Cực Trường Sinh đại đế đòi lại công bằng.

Không ngờ, việc này chưa lan ra ngoài, Phong Cẩm đã đánh đòn phủ đầu. Trong đại hội của Thần Tiêu phái, y ra vẻ vô cùng đau đớn chỉ trích Bạch Liêm. Nói Bạch Liêm vì người con gái mình yêu mến đem lòng yêu thương Phong Cẩm nên đặt điều nói xấu hãm hại. Sau đó lại lạnh lùng chỉ trích Thiên Sắc tự mình đa tình, không chiếm được trái tim y liền xúi giục gây chia rẽ khiến huynh đệ tương tàn.

Lúc ấy, Bạch Liêm tức giận vô cùng, định dạy dỗ gã Phong Cẩm vong tình phụ nghĩa, tâm như rắn rết này một trận ra trò, nhưng lại bị Thiên Sắc giữ chặt lại. Nàng cúi đầu không nói một câu, dường như đã quá nản lòng, không hề cãi lại một chữ. Vì thế, thái độ của nàng trong mắt đám người nhàn rỗi coi như ngầm thừa nhận, mọi chuyện dần lan khắp nơi, Thiên Sắc cũng trở thành trò cười của lục giới, trở thành “Độc phụ” mưu mô, lòng dạ khó lường trong mắt chúng tiên.

Sau đó, một mình nàng xuống núi Côn Luân, đến Yên sơn trên Đông Cực ở ẩn, tránh xa thế nhân.

Nghe đến đó Thanh Huyền càng thêm xấu hổ. Cậu thật không ngờ, hành động tự nhận là si tình của mình mười kiếp trước đã gián tiếp làm hại sư phụ phải chịu cảnh người người lên án chê cười. Có điều, đối với kẻ ngu ngốc bị người khác lợi dụng như cậu thì việc nhìn thấy cậu hết kiếp này đến kiếp khác chết không tử tế chẳng phải sẽ vô cùng hả giận sao?

Vì sao sư phụ muốn lấy ơn báo oán?

Quả nhiên, đoán tâm tư của sư phụ khó hơn nhiều so với tiểu sư bá!

Im lặng một lát, Thanh Huyền mới ngẩng đầu lên, hỏi một vấn đề Bạch Liêm không hề nghĩ tới: “Tiểu sư bá, người cố ý giữ con lại để giấu sư phụ nói cho con biết chuyện này phải không?”

Bóng dáng Bạch Liêm chợt trở nên cứng ngắt. “Đúng vậy!” Bạch Liêm xoay người trừng mắt nhìn Thanh Huyền, cắn chặt hàm dưới, đôi mắt tăm tối từ từ nheo lại: “Người thân là đệ tử của Thiên Sắc, sau này nếu có cơ hội gặp Phong Cẩm, nhất định phải báo thù cho sư phụ người!”

“Không phải Tiểu sư bá đã nói gã Phong Cẩm kia là người tài ba, con muốn đánh y ít nhất phải đợi mười vạn năm nữa ư!” Thanh Huyền cười gượng, tuy nói vậy nhưng trong lòng cậu đã quyết định, sau này có cơ hội cậu nhất định phải báo thù cho sư phụ. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày trước lúc đi ngủ cậu sẽ nguyện rửa gã Phong Cẩm kia một trăm lần!

“Người cho là ta thật sự trông cậy người rửa hận cho sư phụ người sao?” Bạch Liêm tức giận hừ một tiếng, xoay người lại, vừa bước đi vừa nói: “Dựa vào thẳng nhóc như ngươi, thân thể yếu ớt, không biết phải tu mấy ngàn năm nữa mới có thể lên được Côn Luân...”

Thanh Huyền cũng theo y đi về phía trước, được vài bước cậu quay đầu nhìn khối đá Tam Sinh một lần nữa, lại nghe người lái đò trên sông Tam Đồ đưa Quỷ Hồn qua sông, cất giọng du dương, trầm bổng hát một điệu dân ca —

“Mười kiếp chôn thân, một đêm duyên kết, ngàn năm hướng thiện, liệu có sum vầy...”

Với bản lĩnh của mình, cuối cùng Thiên Sắc cũng đưa hồn phách Tề Tử Như về trước giờ Tý. Khi đó, hồn phách Cổ Huệ Nương sắp bị đưa đến hỏa ngục chịu hình phạt hỏa thiêu.

Vốn tưởng rằng hồn phi phách tán, không ngờ còn có thể nhìn thấy người yêu thương, Cổ Huệ Nương và Tề Tử Như ôm lấy nhau khóc trong vui mừng.

Nhìn đôi tình nhân trước mắt, Diệu Quang lắc đầu thảm than thở: “Nếu không phải vì thế tục lễ giáo ngăn cản, thì sao lại gặp tai họa bất ngờ thế này?”

Đám quỷ sai cũng nói, thường xuyên nhìn thấy cảnh sinh ly tử biệt, nhưng không ngờ trong Cửu Trọng Ngục cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sao có thể không khiến người ta cảm động?

Nghe Diêu Quảng than thở, Bạch Liêm vốn đang ngồi im trước bàn đột nhiên mở miệng mắng luôn: “Thế tục lễ giáo gì chứ? Toàn là chó má!”

Diêu Quảng sững sốt, không biết tại sao mình xui xẻo đụng phải Bạch Liêm, vội lên tiếng giải thích theo bản năng: “Diêm Quân, đó là thầy và trò, sao có thể —”

“Thì đã sao, ai nói thầy trò không thể yêu nhau?” Bạch Liêm ngược mặt lên liếc Diêu Quảng, còn cố ý nhìn Thiên Sắc đang đứng lạnh nhạt bên cạnh, đôi mắt như bùng cháy hừng hực tỏa ra ánh sáng nóng rực, trong ánh mắt pha lẫn sát khí lạnh lẽo như ngấm nỗi giận: “Nói trắng ra trong cuộc sống này ngoại trừ đàn ông thì là phụ nữ, thân phận vai vế gì chứ, chẳng qua là tự chụp lên người mà thôi. Con người đến với nhau vì bản tính, vì sao lại tự đeo gông vào người biến mọi thứ trở nên khó khăn như vậy? Chẳng thú vị chút nào!”

Diêu Quảng nghe xong như chết lặng, không dám phản bác một câu. Nhưng khi y nhìn Thiên Sắc và Thanh Huyền, đột nhiên nhớ tới lời đồn đãi trong lục giới về quan hệ của hai thầy trò này, chợt nhận thấy bàn luận vấn đề ‘Thầy trò có thể yêu nhau hay không’ không phù hợp chút nào. “Ách, Diêm Quân —” Y kéo kéo Bạch Liêm, ánh mắt hướng về Thanh Huyền.

Lúc này Bạch Liêm mới phát hiện, Thanh Huyền đang nhìn Thiên Sắc không chớp mắt. Y cũng nhớ lại lời dặn dò về mối quan hệ thầy trò, cảm thấy mấy câu vừa rồi chẳng khác nào tự tát vào mặt mình, lửa giận không có chỗ phát đành quay sang Cổ Huệ Nương và Tề Tử Như đang khóc sụt sùi, quát lên: “Các người khóc đủ chưa?!”

Hai người kia bị y quát giật bắn người, hoảng sợ xoay lại nhìn Bạch Liêm. Bạch Liêm chợt có cảm giác thỏa mãn hơi biến thái, cảm thấy cơn giận nguôi bớt một chút. Suy nghĩ một lát, thấy sắc mặt hoảng hốt của hai người, y cười gian ác chỉ vào Tề Tử Như: “Lưu luyến như vậy, hay là người thay thế ả ta chịu hình phạt hỏa thiêu đi!”

Trên đường Tề Tử Như được Thiên Sắc hộ tống đến U Minh điện, đã được nghe về hỏa ngục là hình phạt đáng sợ như thế nào. Bây giờ nghe Diêm Quân nói như vậy, sợ tới mức chân tay run như cây sậy, chữ nghĩa đầy đầu cũng không nói nên lời. Đầu gối mềm nhũn suýt chút nữa quỳ rạp cả người xuống.

Thấy hành động và thái độ của Tề Tử Như như vậy, Bạch Liêm rất bất mãn, nhíu mày nhìn y: “Sao, người sợ à?”

Cổ Huệ Nương tuy không hiểu biết nhiều nhưng đã lập tức quỳ rạp xuống đất, dập đầu cầu xin không ngớt: “Xin Diêm Quân đại nhân tha mạng cho chúng tôi!” Thấy Cổ Huệ Nương quỳ xuống, Tề Tử Như cũng vội quỳ xuống, dập đầu còn mạnh hơn Cổ Huệ Nương.

“Tha mạng? Hừ! Các người đã chết hết rồi, làm gì còn mạng?” Khi Cổ Huệ Nương cầu xin tha thứ, Bạch Liêm cố tình cười như giễu cợt. Sau đó nghiêm mặt nhìn về phía Tề Tử Như, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh như băng giá vô tình, hàm ý cảnh cáo rõ ràng, không hề có chút nhân tình: “Nếu người đối với cô gái này thật lòng thật dạ thì mau chịu phạt thay nàng ta, bằng không nàng ta sẽ bị đưa đi hỏa thiêu ngay cho đến khi hồn phi phách tán, những lời vô nghĩa khác bản Diêm Quân không muốn nghe!”

Nghe những lời mất kiên nhẫn kia, Cổ Huệ Nương và Tề Tử Như không dập đầu cầu xin tha mạng nữa chỉ đứng dậy nhìn nhau. Một lúc sau, Tề Tử Như đột nhiên cầm lấy tay Cổ Huệ Nương, tình ý chân thành: “Huệ Nương, đời này kiếp này, Tề Tử Như ta nhất định sẽ không quên nàng —”

Nhưng Bạch Liêm thật sự là người có khả năng tạt nước lạnh người khác.

Không đợi Tề Tử Như nói hết tình ý chân thành, y nở nụ cười đầy chế giễu: “Cho dù là người hay nàng ta sau khi đi chịu hình phạt, người còn lại sẽ lập tức bị đưa đi uống canh Mạnh Bà đầu thai.” Dừng lại một chút, y ác ý gáy chia rẽ: “Ai còn có thể nhớ ai được bao lâu?”

“Tiểu sư huynh!” Biết rõ y sẽ không ném Cổ Huệ Nương vào hỏa ngục, nhưng Thiên Sắc vẫn không thể nhìn y ép uống oan mạng đôi tình nhân này, đang muốn tiếng khuyên nhủ đã bị y ngắt lời.

“Thiên Sắc, đừng dùng cái gọi là công đức kia khuyên nhủ ta.” Y thu hết những cảm xúc cố ý hay vô tình lại, đôi mày đen gương cao. Liếc mắt thấy Thanh Huyền vẫn đang nhìn Thiên Sắc sững sờ, cuối cùng nét mặt trở nên nghiêm trang, giọng nói nghiêm túc chưa từng thấy: “Kẻ ngu ngốc vì yêu cuồng si kia coi như đã mở mang kiến thức cho ta. Hôm nay, ta muốn nhìn thấy, tình yêu nam nữ phạm tục này có thể chống lại bao nhiêu thử thách!”

Nói xong, y lập tức đứng lên, nhìn chằm chằm Cổ Huệ Nương và Tề Tử Như. Khí thế lạnh thấu xương cũng như cảm giác bức bách khiến y càng thêm lạnh lẽo đáng sợ hơn trước, trong đôi mắt đen nghiêm khắc phủ đầy lửa kiên ngạo có thể thiêu đốt người khác.

“Nói! Người và nàng ta, rốt cuộc ai chịu hình phạt!?”

13. Chương 13

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Đáp lại tiếng quát của Bạch Liêm là sự im lặng của mọi người, bầu không khí tĩnh lặng đến kỳ lạ mang theo sự lạnh lẽo khó nói thành lời, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng lửa thiêu đốt ở cửa hỏa ngục.

Thanh Huyền vốn đang đắm chìm trong suy nghĩ cũng bừng tỉnh vì tiếng quát của Bạch Liêm, nhìn Cổ Huệ Nương và Tề Tử Như quỳ rạp dưới đất, chợt cảm thấy không đành lòng.

Nếu là người đàn ông khác, dù giờ phút này đang tranh đấu vì mạng sống cũng sẽ đồng ý thay thế người phụ nữ của mình. Nhưng Tề Tử Như thì mặt mày trắng bệch, sự hoảng sợ hiện rõ trên khuôn mặt hào hoa phong nhã, biến thành bộ dạng nhu nhược, hèn nhát. Y run rẩy cup mắt, một lúc sau mới dập đầu xuống đất liên tục, van xin thảm thiết, nhưng chỉ là xin tha mạng chứ không có câu trả lời thuyết phục: “Diêm Quân đại nhân, xin ngài tha mạng, xin ngài tha mạng...”

Đúng lúc đó, không ai ngờ Cổ Huệ Nương đột nhiên đứng lên, chẳng chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn Bạch Liêm, đôi mắt kiên định: “Diêm Quân đại nhân, để dân nữ chịu phạt đi.” Nàng nói rất chậm nhưng rõ ràng: “Người nào làm, người đó chịu.”

Sao nàng không biết người đàn ông mình yêu là người như thế nào. Tề Tử Như từ nhỏ chỉ đọc sách thánh hiền, làm việc rất nguyên tắc và cổ hủ, lúc nào cũng nhìn trước ngó sau, do dự không có chủ kiến. Lúc trước, nàng và y lửa tình nồng cháy, không thể kìm chế đã nảy sinh quan hệ vợ chồng, nàng liền dùng việc này ép buộc y dẫn nàng bỏ trốn, tuy rằng y do dự mấy ngày cuối cùng cũng bỏ qua tất cả dẫn nàng đi. Nhưng trên đường bỏ trốn cũng đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng còn tỏ ra hối hận. Sau đó, y giấu nàng ở Triệu phủ rồi ra đi không quay trở lại hết như con diều đứt dây, khiến nàng bị Triệu Phú Quý làm nhục, cuối cùng là chết thảm mà không hiểu vì sao.

Không phải nàng chưa từng nghĩ việc này có liên quan đến Tề Tử Như, nếu không sao y lại mất tâm mất dạng? Cho nên sau khi chết nàng oán hận tận trời, chỉ hy vọng tìm được y, nghe chính miệng y thừa nhận mọi chuyện. Nhưng hôm nay, biết trước đó y thực sự gặp nạn mới không thể tới đón nàng, sao nàng có thể oán hận y được nữa?

“Huệ Nương!” Tề Tử Như cũng ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn nàng nhưng ẩn sâu trong mắt lại có chút thư thái pha lẫn cảm kích, giống như từ đầu đã hy vọng nàng có thể tự gánh vác tội lỗi của mình: “Huệ Nương!”

Cổ Huệ Nương nhìn Tề Tử Như, biết rõ sắp đối mặt với khổ hình như thế nào, nhưng nàng chỉ khẽ cười, đẩy mắt mang theo ánh sáng không thể gọi tên, sắc mặt thoả mái, thỏa mãn: “Tử Như, chàng hãy保重!” Nói xong, nàng bước đến cửa hỏa ngục, bước chân nhẹ nhàng không chút chần chờ.

Bạch Liêm hững hờ nhìn nàng đến lối vào hỏa ngục định nhảy vào, lên tiếng ngăn lại kịp thời, coi như đã xong đợt thử thách đầy ác ý này: “Được rồi!” Y hơi mất kiên nhẫn phất phất tay, đôi đồng tử đen như ngọc thoắt ẩn hiện về âm u, khóe môi nở nụ cười lạnh lùng, chợt trở nên xa cách, ngay cả giọng nói cũng trở nên lạnh giá: “Diệu Quang, đưa Cổ Huệ Nương vào Uổng Tử Thành (*) đi.”

* Uổng Tử Thành: là một khu trong thập điện Diêm Vương, có thể hiểu nôm na là các linh hồn chết oan được đưa đến nơi này để chờ tới cơ hội được đầu thai. Mọi người có thể tìm hiểu thêm về nó tại đây

Không ngờ có thể xoay chuyển như vậy, Thanh Huyền quay sang nhìn Bạch Liêm rồi nhìn Thiên Sắc, thấy nét mặt Thiên Sắc rất thản nhiên, giống như việc này không nằm ngoài dự kiến. Lúc này, cậu đột nhiên hiểu ra thứ gì đó, lại nhìn sang Bạch Liêm.

Thấy Cổ Huệ Nương được quỷ sai đưa sang cửa chết oan, Bạch Liêm nhìn chăm chăm Tề Tử Như vẫn đang sững sờ quỳ trên mặt đất. Đôi mắt đen khiến kẻ khác rùng mình, sắc mặt không chút kiên nhẫn, ánh mắt càng băng lạnh hơn, lời nói càng kiên quyết không chút nể tình khiến lòng người run sợ: “Về phần gã đàn ông hèn nhất, yếu đuối vong tình phụ nghĩa này, lập tức đưa y đi đầu thai.” Y dừng lại rồi lên giọng, thốt ra năm chữ đủ gây chấn động: “Đầu thai làm súc sinh!”

Tề Tử Như sợ đến nhũn người, ngã vật xuống đất gào khóc thảm thiết, bị hai quỷ sai kéo hai chân ra ngoài.

“Tiểu sư huynh, huynh cần gì phải làm thế?” Nhìn Tề Tử Như bị kéo ra ngoài, mặt Bạch Liêm cũng hả giận và thỏa mãn. Thiên Sắc biết y nhớ tới khúc mắc yêu hận giữa nàng và Phong Cẩm nên trong lòng bất bình thay cho nàng, dùng cách này phát tiết cảm xúc: “Cho dù Tề Tử Như không chịu phạt thay Cổ Huệ Nương thì Cổ Huệ Nương cũng chẳng bận lòng đâu.”

“Rõ ràng là gã đàn ông vô sỉ đến mức này nhưng người phụ nữ ngốc nghếch kia vẫn không chịu tỉnh ngộ.” Bạch Liêm khề hừ một tiếng, nhìn Thiên Sắc, ánh mắt thâm trầm và dữ dần, quét nhanh qua bóng dáng áo đỏ kia khiến người ta cảm thấy khiếp sợ không hít thở nổi: “Đúng là đầu óc ngu xuẩn!”

Thiên Sắc bình thản nhìn Bạch Liêm, giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn không bộc lộ cảm xúc, chỉ có chút không kìm nén được: “Trên đời này, vốn không thể ngã giá để cân đo tình cảm sâu cạn.”

Nghe nàng nói vậy Bạch Liêm chợt nổi giận, trừng mắt lên, đáy mắt dậy sóng không thể kìm chế, trán nổi gân xanh, giận đến đỉnh điểm: “Muội cũng là người không biết tỉnh ngộ!” Lời nói như oán hận không sao tả xiết.

Nghe vậy, Thiên Sắc cũng không để ý, chỉ lạnh nhạt cúi thấp người chào từ biệt: “Tiểu sư huynh, quấy rầy đã lâu, đã đến lúc Thiên Sắc cáo từ.”

Bạch Liêm bực mình cắn chặt răng, vốn định giữ lại nàng nhưng vẫn cứng miệng thốt lên: “Thôi thôi, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Nhà đầu muội kia xưa nay lúc nào chẳng vậy, niệm xong kinh liền đuổi hòa thượng!” Y cười lạnh một tiếng quay sang chỗ khác, rõ ràng trong lòng luyến tiếc, nhưng tất cả đều nghẹn ngang cổ họng không thể cất lời.

Nhìn bóng dáng áo đỏ biến mất ngoài cửa điện, y mới dám buồn bã thở dài. Bước đến một góc đại điện nhìn chăm chăm viên dạ minh châu, cảm xúc phức tạp nói không nên lời.

“Diêm Quân, sau điện đã chuẩn bị xong rượu ngon.” Uy Linh chân quân vui vẻ chạy đến đại điện, đang định ôn lại chuyện xưa với Thiên Sắc. Không ngờ chỉ thấy Bạch Liêm đứng một mình trong góc đại điện, sắc mặt chán nản nhìn viên dạ minh châu: “Ừ, tiên tôn đâu rồi?” Y hơi bất ngờ, nhìn khắp xung quanh, vô đầu bút tai buồn bực hỏi.

“Đi rồi!” Bạch Liêm tức giận trả lời, phẩy mạnh tay áo, giọng nói vừa nghiêm nghị vừa lạnh lẽo còn có chút nguy hiểm.

Thôi quên đi, đêm nay y lại tiếp tục uống rượu giải sầu một mình. Tuy đúng là y rất muốn nâng ly cùng nàng, tâm tình những chuyện kỳ lạ trong lục giới, nhưng nhìn bộ dạng của nàng, y tin rằng càng nâng cốc lại càng buồn, càng khổ!

Vẫn là bóng dáng áo đỏ năm ấy, nhưng cô gái nhiệt huyết và kiêu ngạo năm xưa đã chôn giấu tất cả mọi cảm xúc của mình. Bao nhiêu năm chôn vùi trên Yên sơn, nàng đóng cửa tu hành, đã giác ngộ được điều gì chưa? Hay là vẫn cương quyết, bướng bỉnh, làm theo ý mình như năm đó?

Vì sao, hy vọng nàng có thể thay đổi, nhưng lại luyến tiếc nếu nàng thật sự thay đổi?

Đây có phải gọi là gặp lại chi bằng không gặp?

Vẫn là con đường sương mù dày đặc đó, vẫn là tiếng hát huyền ảo hòa cùng tiếng gió như trong giấc mộng, ẩn hiện bên tai như xa cách vạn dặm. Đường xuống suối vàng, xưa nay có đi không có về, có lẽ Thanh Huyền là người đầu tiên mang xác phàm đi qua con đường này mà vẫn bình yên vô sự để quay về.

Có điều, bây giờ cậu không hề hoảng sợ và dè dặt, chỉ cúi đầu yên lặng theo sau Thiên Sắc, bộ dạng đăm chiêu. Rất lâu sau cậu mới ngẩng đầu lên, dường như muốn nói suy nghĩ trong lòng, nhưng nghĩ một lúc vẫn không nắm được điểm mấu chốt, không biết nên nói từ đâu. Ngập ngừng một hồi lâu, cuối cùng cậu gọi:

“Sư phụ.”

“Ừ?” Thiên Sắc thản nhiên trả lời, không hề dừng bước.

“Thật ra, con có nghe cuộc đối thoại giữa Tề Tử Như và Triệu Phú Quý.” Thanh Huyền nói chuyện có chút khó khăn, tuy rằng giọng rất nhỏ, nhưng cũng nói hết những vướng mắc trong lòng: “Sau khi Tề Tử Như bỏ trốn với Cổ Huệ Nương thì rất hối hận, đơn giản là vì Cổ gia vốn có uy danh. Sau khi bỏ trốn, y gánh trên lưng tội danh dụ dỗ con gái nhà lành, tiếng tăm sư đức bại hoại, không thể lại tham gia thi cử. Sau đó, biết Triệu Phú Quý làm nhục Cổ Huệ Nương, y liền lặng lẽ tìm đến Triệu Phú Quý, năm lần bảy lượt đòi tiền. Triệu Phú Quý chẳng muốn rắc rối, cho nên mới —” nói tới đây cậu dừng lại, cảm thấy rét lạnh không thể kìm chế được, cả khi nói tiếp cũng run run: “Con biết không nên giấu diếm chuyện này, nhưng nếu Cổ Huệ Nương biết, chẳng phải càng đau lòng sao —”

Về chuyện này cũng không nằm ngoài dự đoán của Thiên Sắc.

Nàng đã sớm biết chuyện liên quan đến Tề Tử Như. Sở dĩ Bạch Liêm cho Tề Tử Như đầu thai làm súc sinh, cũng là vì trừng phạt y vong tình phụ nghĩa. Nàng thừa nhận, làm như vậy là lừa gạt Cổ Huệ Nương, nhưng tâm nguyện của Cổ Huệ Nương là có thể gặp Tề Tử Như lần cuối, còn nàng muốn dùng việc này giúp Thanh Huyền sửa tiên thân. Những chuyện còn lại, nàng không quan tâm cũng không muốn bàn luận.

“Thanh Huyền, trên đời này không có tình cảm hoàn mỹ và vĩnh viễn như trong tưởng tượng.” Nàng dừng bước nhưng không quay lại, giọng nói thản nhiên như thấu hiểu mọi sự trên đời, xen lẫn chút hiu quạnh: “Những thứ tự cho là đúng thường chỉ là cố chấp.”

Nghe giọng nói ảm đạm của nàng, Thanh Huyền đột nhiên nhớ đến sự lừa gạt và chỉ trích của Phong Cẩm đối với Thiên Sắc, cảm thấy ngực đau đớn, bất lực không thể nói nên lời. Khoảnh khắc đó, không biết cậu lấy dũng khí từ đâu ra, thốt lên những lời có chút không phù hợp: “Sư phụ, nếu con thích một người, nhất định sẽ không như Tề Tử Như, con sẽ bảo vệ nàng ấy trọn đời trọn kiếp, tuyệt đối không phụ lòng!”

Có lẽ ngay bản thân cậu cũng không ngờ mình lại nói như vậy. Nói xong ngẫm nghĩ lại mới thấy xấu hổ, mặt đỏ bừng, tựa như có thứ gì đó lạnh lẽo lan dần vào tim, trong lòng dậy lên từng đợt sóng, bất an chờ đợi phản ứng của Thiên Sắc.

“Ừ.” Thiên Sắc vẫn bình thản, lạnh nhạt lên tiếng, tiếp tục đi về phía trước, giống như không quá mức rung động vì câu nói này.

Thanh Huyền ngây người, cảm thấy không cam lòng, bèn bước lên vài bước sóng vai với Thiên Sắc, hơi nồn nóng hỏi: “Sư phụ không tin Thanh Huyền sao?”

“Vi sư tin.” Khóe mắt ẩn hiện chút cô đơn, cuối cùng Thiên Sắc cũng mở miệng, đôi mắt hiện lên chút ánh sáng sâu xa, hơi lên giọng: “Tiểu sư thúc giữ người lại, chắc hẳn đã dẫn người đến chỗ đá Tam Sinh.” Thấy Thanh Huyền gật đầu, nàng mới nhìn thẳng vào mắt đồ đệ, ánh mắt thoáng hiện nụ cười miễn cưỡng: “Năm đó, vì yêu hoa thực được kia người đã làm tất cả rồi.”

Mặt Thanh Huyền lúc đỏ lúc trắng, vốn là sánh vai cùng Thiên Sắc nhưng bước chân chợt chậm lại cuối cùng ngừng hẳn. Do dự một lúc, cậu mới cất giọng trầm trầm, tràn đầy áy náy: “Nhưng lúc đó con đã vô tình làm hại sư phụ —”

“Vi sư vốn không quan tâm đến những chuyện phù phiếm đó.” Thiên Sắc cắt ngang lời Thanh Huyền, tiếp tục đi về phía trước. Đi được vài bước mới phát hiện Thanh Huyền không theo sau bèn quay lại thì nhìn thấy bộ dạng bất an, áy náy lại có chút hoảng hốt của cậu. Nàng nở nụ cười như một làn khói mỏng lung che phủ mê hoặc mọi người, xen lẫn chút an ủi, giống như đang nhìn cậu lại như không: “Thanh Huyền,

lúc đó người chỉ là người ngoài, không may bị người khác lợi dụng mà thôi, vì sư không bận tâm nên người cũng đừng canh cánh trong lòng.”

Thanh Huyền cảm thấy mũi cay cay, ngẩng đầu lên nhìn Thiên Sắc, cảm thấy sư phụ nhà mình cười rất đẹp, mà ngay cả khi không cười người cũng đẹp hơn ngàn vạn lần những người con gái khác: “Sư phụ đúng là người tốt... A, không đúng, là tiên nhân tốt bụng... Cũng không đúng...” Cậu như là bí từ, chẳng thể nghĩ ra mình muốn nói gì, mãi một lúc sau mới nói rõ ràng: “Tâm địa sư phụ thật tốt —”

Thấy cậu cảm động giống như tiểu bạch thỏ, hốc mắt ửng đỏ, Thiên Sắc nhướn mày: “Các sư thúc sư bá chưa nói cho người biết sao, ta nuôi người là để làm thuốc bổ.”

“Nếu thật sự nuôi con làm thuốc bổ, sao sư phụ có thể độ cho con mấy trăm năm tu vi, giúp con sửa tiên thân?” Bây giờ như bị Bạch Liên tẩy não, Thanh Huyền nói năng cực kỳ trôi chảy, không chút nghi ngờ, thậm chí còn có chút đắc ý.

Thiên Sắc cố tình giữ nguyên nét mặt bình thản, cất giọng đánh tan sự đắc ý của Thanh Huyền: “Trước tiên là giúp người sửa tiên thân, sau đó sẽ song tu cùng người, chẳng phải càng thu hoạch nhiều hơn sao?”

“Hả! ?”

Không thể đoán được còn có chuyện như vậy. Thế này..., Thanh Huyền tròn tròn mắt.

Nhìn bộ dạng chết lặng người của cậu, Thiên Sắc giương mắt, chậm rãi lại hỏi: “Bây giờ người còn nói tâm địa ta tốt nữa không?”

Nói thật, lúc này cánh tay Thanh Huyền nổi đầy da gà. Đây là lần đầu tiên sư phụ thân nhiên nói rõ ý định muốn dùng cậu làm thuốc bổ. Nếu là trước kia, Thanh Huyền sẽ lập tức bỏ trốn, thà rằng cắn lưỡi tự sát cũng tuyệt đối không khuất phục. Nhưng hôm nay đã biết hết chân tướng mọi việc, dựa vào tâm ý ‘Ăn tình một giọt, báo đáp suốt nguồn’, cậu cảm thấy làm “Thuốc bổ” cho sư phụ cũng không phải là chuyện quá xấu.

Hơn nữa, dù cậu còn trẻ cũng tự coi mình là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Lúc trước Phong Cẩm lợi dụng sự ngây thơ và si tình của cậu hãm hại sư phụ. Do vậy, Phong Cẩm là kẻ thù của sư phụ, cũng là kẻ thù của cậu. Bây giờ, tuy rằng cậu chưa đủ bản lĩnh dạy dỗ Phong Cẩm một trận, trút giận cho sư phụ, nhưng cậu đã quyết định bất luận thế nào cũng nhất định phải trở nên mạnh mẽ, vì như vậy mới có thể bảo vệ sư phụ thật tốt, không để sư phụ bị kẻ khác bắt nạt!

Nghĩ như vậy, cậu đột nhiên đỏ mặt, nghiêm nghị, rũ mắt xuống không dám nhìn Thiên Sắc, giọng lí nhí, ngập ngừng pha lẫn chút lo lắng: “Nếu sư phụ thật sự muốn bắt con làm thuốc bổ, vậy... Con bằng lòng làm thuốc bổ cho sư phụ...”

Thấy cậu coi lời đùa giỡn của mình là thật, Thiên Sắc dở khóc dở cười, không biết bản thân mình may mắn, hay là nên mừng thẳng quỳ nhỏ này.

“Trong đầu người rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? !” Lần đầu tiên, nàng bất đắc dĩ đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt ửng đỏ của đồ đệ, chợt ngạc nhiên phát hiện ra vóc dáng của đồ đệ đã cao hơn mình một chút, cảm thấy rất vui mừng.

“Đi thôi, chuyện của Triệu gia vẫn chưa xong đâu.”

14. Chương 14

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Cuối Hoàng tuyên là một ngôi miếu.

Ra khỏi cửa, Thanh Huyền cảm nhận được ánh nắng sớm cuối thu phủ lên người, tuy rất nhẹ nhưng thật ấm áp tuyệt vời. Cậu nhìn bóng mình trên mặt đất, chiếc bóng rất mờ nhạt, tuy vậy cảm giác có vẫn hơn không khiến cậu thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy những gì đã trải qua ở Cửu Trọng Ngục hết như một giấc mộng hư vô, mờ mịt.

Đến cửa Triệu phủ, chỉ thấy lão Triệu Phú Quý hại người còn tự cho rằng thần không biết quỷ không hay, đang vênh vào chửi mắng một cô gái quần áo mộc mạc, thái độ hung hăng, hống hách. Cô gái kia có vẻ rất nhu nhược, chỉ biết cúi thấp đầu, hai tay xoắn góc áo, im lặng chịu mắng không hề cãi lại.

Thanh Huyền nhìn cô gái bị mắng chửi mà không hề nói lại câu nào, bỗng liên tưởng đến cảnh Thiên Sắc từng bị lăng nhục như vậy, lòng đầy căm phẫn. Sau đó lại nghĩ tới lão Triệu Phú Quý vô sỉ này đã làm nhục Cổ Huệ Nương, giận càng thêm giận không thể kìm nén, chẳng thềm nghĩ ngợi nhiều, tính xắn tay áo nhào lên.

“Đợi chút.” Thiên Sắc giữ chặt tay đồ đệ, dường như không muốn cậu xen vào. Thanh Huyền khó hiểu xoay người lại thì thấy sắc mặt Thiên Sắc lạnh nhạt, chỉ hơi nhíu mày nhìn Triệu Phú Quý và cô gái kia, có vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Thật đáng tiếc, nếu không phải vì sinh ra đứa con ngốc nghếch thì có khi Thu Nương này sẽ được Triệu lão gia nâng như nâng trứng ấy chứ!” Một bà lão bưng một cái mẹt khế lắc đầu, thở dài không rõ là thương hại hay nhiều chuyện. Thấy Thiên Sắc và Thanh Huyền cũng đứng xa xa nhìn, liền bước đến gần nói chuyện tâm tình cứ như là đã thân quen từ lâu: “Hai vị pháp sư là người ngoài nên không biết chuyện tai tiếng trên trần...”

Nghe xong câu chuyện thêm mắm dặm muối của bà lão, Thanh Huyền lại càng vô cùng khinh ghét lão Triệu Phú Quý hèn hạ kia!

Thì ra, cô gái bị mắng kia tên Phó Thu Nương, tính tình rất hiền lành, ngoại hình xinh xắn nhất nhì trấn. Vì cha bệnh nặng đành phải đến Triệu phủ làm thợ thêu kiếm tiền trang trải qua ngày, khó khăn túng thiếu vô cùng. Triệu Phú Quý là kẻ háo sắc, nhìn thấy con gái thì bất luận đẹp xấu đều nhào đến sàm sỡ. Từ khi vợ đầu của lão chết, lão đã nạp liên tục mấy tì thiếp, đương nhiên lão không nhận thức được việc làm thiếu đạo đức của mình nên chẳng bao giờ dừng lại. Thấy Phó Thu Nương, lão liền bày ra bộ mặt lăm lăm tiền kẹch cớm, thô bỉ, năm lần bảy lượt đến kiếm chuyện. Hứa hẹn chỉ cần Phó Thu Nương bằng lòng gả cho lão thì lập tức lo liệu toàn bộ tiền thuốc chữa bệnh cho cha nàng. Nhưng Phó Thu Nương mãi không đồng ý, Triệu Phú Quý lại thấy thịt béo ngay miệng sao có thể dễ dàng buông tha, liền thừa dịp phường thêu chỉ có một mình Phó Thu Nương, mượn rượu cưỡng bức nàng.

Ai ngờ, chuyện này cũng là bắt đầu tội nghiệt. Phó Thu Nương bị làm nhục, không thể tố cáo cùng ai, đành âm thầm chịu nhục, chẳng rõ vì sao chuyện này lại lan truyền khắp trấn. Phó Thu Nương vừa ra khỏi cửa đã bị người người chỉ trỏ bàn tán, khổ sở không sao chịu nổi, đành phải trốn trong nhà tránh mặt người đời. Không ngờ sau đó hàng xóm phát hiện nàng có thai liền nói cho Triệu phủ biết. Triệu Phú Quý biết được vô cùng vui mừng, vội vàng đón Phó Thu Nương và người cha đang hấp hối của nàng đến Triệu phủ. Xác nhận đúng là Phó Thu Nương mang thai thật, quyết định cưới làm chính thất.

Tục ngữ có nói, gió mây chuyển dời không thể đoán trước, họa phúc con người một sớm một chiều. Trước hôn sự một ngày, Phó lão gia qua đời, chuyện vui biến thành tang sự. Vì giữ đạo hiếu, Phó Thu Nương chịu tang cha năm năm, tuy rằng Triệu Phú Quý rất bất mãn vì không cưới được vợ nhưng nhìn bụng Phó Thu Nương dần lớn lên cũng đành nhẫn nại. Cuối cùng, sau 10 tháng, Phó Thu Nương sinh hạ một đứa bé trai trắng trẻo, mập mạp khiến Triệu Phú Quý càng thêm đắc ý.

Nhưng Triệu Phú Quý cũng không đắc ý lâu vì con trai của Phó Thu Nương lớn dần lên thì càng biểu hiện bất thường, ba tuổi chưa nói được, suốt ngày chỉ biết cười ngây ngô, nước miếng nước dãi chảy ròng ròng. Sau đó, đại phu tới khám mới kết luận đó là một đứa bé thiếu năng bẩm sinh.

Thì ra, cậu bé thiếu năng kia chính là tiểu thiếu gia của Triệu phủ, là con rơi do Phó Thu Nương sinh ra!

Sau khi nghe mọi chuyện, không cần giấu lại Thanh Huyền cũng hơi xúc động, nhìn Phó Thu Nương liền nghĩ đến Cổ Huệ Nương chết oan mạng kia, cảm thấy đồng cảm với những cô gái bất hạnh này. Thiên Sắc vẫn không nói một lời, sắc mặt lạnh nhạt, thấy Phó Thu Nương bỏ đi sau khi bị mắng, liền bỏ mặc Thanh Huyền đứng đó bước qua.

Triệu Phú Quý vừa mắng người té tát xong, thấy Thiên Sắc đi qua, lập tức giấu ngay thái độ hung hăng hống hách, tươi cười nịnh nọt: “Pháp sư, con quý trong phường nhuộm — ngài xem — có thể thu phục

nhANH MỘT CHÚT ĐƯỢC KHÔNG —”, lão úp mở với hy vọng Thiên Sắc có thể mau chóng giải quyết chuyện phiền toái này.

Biết rõ tội ác không thể tha thứ của lão nhưng Thiên Sắc vẫn thản nhiên đối mặt, giữ nguyên nét mặt lạnh lùng, đôi mắt trong veo như nước mùa thu càng lạnh lẽo, chỉ nói một câu: “Đã thu phục xong.”

Triệu Phú Quý không ngờ lại nhanh như vậy, trong lòng nửa tin nửa ngờ tự hỏi liệu Thiên Sắc có gạt mình hay không, đôi mắt tí hí nheo lại đảo tới đảo lui, vội vàng hỏi lại vì sợ mình nghe lầm: “Pháp sư, ngài nói thật sao?”

Lúc này Thanh Huyền đã chạy đến, nhìn bộ mặt béo núc ních của Triệu Phú Quý cảm thấy rất ghê tởm, chỉ hận không thể đánh một trận trời cho cái bản mặt vốn đã không sáng sửa gì thành đủ màu sắc rực rỡ như cửa hàng tương mắm ngoài kia, “Nếu người không tin thì bọn ta thả nó ra vậy!” Cậu đứng thẳng người, mím môi cố ý chế giễu, đôi mắt lạnh như băng.

“Ôi, dừng, dừng!” Triệu Phú Quý liên tục xua tay như phải bóng, đầu đầy mồ hôi. Tuy rằng lão không quá tin tưởng, nhưng nghĩ lại thấy hai vị pháp sư này thu quỷ tróc yêu mà không chịu nhận bạc, có lẽ chỉ muốn một ít vải vóc chứ không gạt người, vội gật đầu rồi rít như gà mổ thóc: “Ta tin, ta tin!”

Nhìn sắc mặt của Triệu Phú Quý, Thiên Sắc lập tức gần giọng: “Cũng nên cáo từ.” Khoảnh khắc này, nét mặt nàng lạnh lùng không chút hơi ấm, ánh mắt băng giá cùng giọng nói nghiêm nghị làm người ta rét run.

Triệu Phú Quý run rẩy. Mặc dù nữ tử này đứng trước mặt lão nhưng không hiểu sao rất mơ hồ, kiểu gì cũng không thấy rõ hình dáng, chỉ có giọng nói rõ ràng, rành mạch. Ấn tượng cực kỳ mơ màng, chỉ nhớ đó là một cô gái, còn lại không còn gì khác. Vì thế, mỗi lần nhớ đến lão đều cảm thấy sợ, cảm thấy nữ tử này còn thần bí đáng sợ hơn nữ quỷ.

Thiên Sắc vừa dứt lời, Triệu Phú Quý tự mặc định là muốn đòi thù lao, vội vàng quát gia đình và cung kính đáp lại: “Ta phái người dẫn hai vị pháp sư đến tiệm vải tìm Triệu quản gia, hai vị muốn vải vóc gì chỉ cần nói ý, nhất định sẽ sắp xếp cho hai vị.”

Mãi đến khi Thanh Huyền và Thiên Sắc theo gia đình đi khuất, lão mới thở phào nhẹ nhõm, buông tảng đá trong lòng xuống. Lão không biết hồn phách quấy phá xương nhuộm là Cổ Huệ Nương, chỉ nghĩ là không trần được Tề Tử Như trong chảo nhuộm nên mới xảy ra nhiều loạn.

Mặc kệ thế nào, hy vọng lần này mọi chuyện xong thật, lão sẽ không phải đề phòng lo lắng có người biết bí mật của mình.

Hy vọng —

Tên gia đình của Triệu gia dẫn Thanh Huyền và Thiên Sắc đến tiệm vải lại vô tình gặp Phó Thu Nương.

Lúc này, Phó Thu Nương đứng đối diện Triệu quản gia, cúi thấp đầu, thần sắc ngại ngùng: “Triệu quản gia, ta —” dường như nàng ta rất do dự, muốn nói lại thôi, một lúc lâu mới dám nói: “Ta muốn lĩnh một ít bạc.”

“Lại muốn lĩnh bạc?” Triệu quản gia nhú mày, nhưng sắc mặt không hề chán ghét, chỉ hơi khó xử, đành nói thật: “Gần đây, lão gia siết chặt sổ sách, còn dặn riêng không được chi bạc cho phụ nhân.” Nói xong, Triệu quản gia cũng thấy có chút chua xót. Y cũng có lòng muốn giúp người phụ nữ bất hạnh này nhưng khả năng có hạn.

“Vây —” mắt Phó Thu Nương đỏ ửng, hai tay vẫn xoắn góc áo, sắp khóc đến nơi: “Vây bây giờ phải làm sao, ca ca ta bị bệnh —”. Trước đó, nàng đi tìm Triệu Phú Quý xin một ít bạc, không ngờ bị Triệu Phú Quý la mắng, chàm chọc khiêu khích đến không có chỗ nào giấu mặt. Không còn cách nào mới mặt dày đến tìm Triệu quản gia.

Hai người vốn nói chuyện rất nhỏ nên không ai chú ý, nhưng khi Thanh Huyền và Thiên Sắc vào tiệm vải lại bước rất nhẹ nhàng nên Phó Thu Nương và Triệu quản gia không để ý, vẫn tiếp tục nói chuyện. Do vậy, Thanh Huyền và Thiên Sắc cũng nghe được một phần.

Triệu quản gia cũng cảnh giác rất cao, không nói chuyện nhiều tránh cho Thanh Huyền và Thiên Sắc nghe thấy, chỉ nhanh chóng nhét một túi bạc vụn vào tay Phó Thu Nương, có lẽ là tiền bạc đã tích góp từ lâu: “Phu nhân nhận trước dùng đỡ vài ngày đi, ta sẽ nghĩ cách!” Y chỉ nói ngắn gọn, xong liền quay đầu cung kính tiếp đón Thanh Huyền và Thiên Sắc: “Hai vị pháp sư, có gì cần sai khiến tiểu nhân không?”

Thiên Sắc nhìn Phó Thu Nương, chỉ thấy ánh mắt nàng ta mơ hồ, vội vàng cất túi bạc vụn vào nhanh chóng cúi đầu biến mất ngoài cửa tiệm vải.

Quay đầu lại, nàng lãnh đạm nhìn Triệu quản gia, nói thẳng: “Chuyện đã xong, đã đến lúc trả thù lao.” Nói rõ ý định xong, nàng vừa quan sát sắc mặt Triệu quản gia vừa nói tiếp: “Triệu Phú Quý nói bọn ta đến chọn vải.”

Trong khoảng khắc, nét mặt Triệu quản gia thoáng vẻ kỳ lạ khó diễn tả, nhưng sau đó lập tức biến mất, chỉ còn lại khuôn mặt bình tĩnh của kẻ cục cung tận tụy.

Thiên Sắc rũ mắt xuống, trong lòng đã sáng tỏ, cũng không biểu hiện gì, sắc mặt bình thản.

Thanh Huyền ôm mấy cây vải lớn, theo phía sau Thiên Sắc, vừa đi vừa buồn bực không thôi.

Rõ ràng sư phụ nói chuyện của Triệu gia chưa xong, sao lại vội vã chọn vải rồi đi liền? Lão Triệu Phú Quý kia còn nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, chưa tìm ra kẻ sát hại Cổ Huệ Nương, mục đích giết người cũng chưa biết rõ, chẳng lẽ sư phụ tính không xen vào nữa ư?

Cậu đang buồn bực suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy phía trước ồn ào, ngẩng đầu lên —

Một người đàn ông quần áo cũ nát, yếu ớt, có vẻ như bị bệnh nặng. Thân thể rũ xuống, dựa vào trước cửa tiệm thuốc, khom nửa người đau khổ cầu xin: “Trần đại phu, xin ngài thương xót, cho ta nợ ít tiền thuốc! Khi nào có bạc, ta lập tức đưa sang cho ngài!”

Dường như không muốn gặp người đàn ông này, Trần đại phu chẳng kiên nhẫn, vẻ mặt chán ghét muốn đuổi y đi, nhưng sợ bẩn tay mình liền xách cây chổi bên cạnh xua đuổi: “Mau đi đi, người người máu mủ dơ bẩn, chẳng biết từ viện kỹ nam nào đến, đừng làm dơ bẩn tiệm thuốc của ta, khiến bệnh nhân của ta sợ chết khiếp!” Thấy người đàn ông kia bị đánh mấy chổi vẫn không chịu bỏ đi, Trần đại phu càng giận dữ, cầm chổi nhắm thẳng vào mặt y, mắng xối xả: “Mau cút đi, đồ kỹ nam không biết xấu hổ, ta không trị bệnh hoa liễu cho người!”

Người đàn ông kia trúng mấy chổi, khoe môi rỉ máu. Thấy hy vọng tan biến lại ở trước mắt bao người, y cúi thấp mặt, sắc mặt như tro tàn trở thành trắng xanh, khó khăn bước từng bước xuống bậc thềm của tiệm thuốc. Y đi đến chỗ nào, mọi người chỗ đó đều tránh xa.

Thấy bóng dáng và giọng nói của người đàn ông kia rất quen thuộc, Thanh Huyền ngây ra. Đột nhiên đặt mấy cây vải ở ven đường vội vàng bước tới, đuổi theo người đàn ông phía trước. Khi thấy rõ khuôn mặt y, cậu sững sờ cả người!

“Vân Xuyên công tử? !”

Thanh Huyền kinh ngạc kêu lên!

Hết chương 14

15. Chương 15

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Duyên kiếp này,

Hẹn kiếp sau!

Biển thẳm nương dâu

Nguyễn cùng năm tháng....

Công tử Phó Vân Xuyên nổi danh hàng đầu của viện kỹ nam năm đó, vậy mà bây giờ đây chỉ có thể dùng những từ già cả, tàn tạ, xuống sắc để hình dung. Không nói đến thân hình lom khom và làn da trắng bệch bủng beo giống như hoa tàn cỏ úa vào đông, ngay cả khuôn mặt tuấn tú làm vạn người mê kia cũng hoàn toàn thay đổi, đôi mày khóe mắt không còn chút sức sống, bên môi là những vết thương lở loét, khiến y nhìn giống quỷ. Tuy rằng cố gắng giấu bàn tay vào ống tay áo, nhưng cũng không thể che được mụn nhọt ửng đỏ, nhầy nhụa máu mủ trên mu bàn tay!

Bộ dạng này rõ ràng là mắc bệnh nguy kịch, hệt như cái xác không hồn!

Đương nhiên là Phó Vân Xuyên cũng nhận ra Thanh Huyền, nhưng ngoài sự ngạc nhiên như Thanh Huyền, y còn kinh hoàng và sợ hãi.

“Người! Không phải người đã —” y chỉ chỉ Thanh Huyền như đang nhìn thấy quỷ, môi lắp bắp, thân thể run rẩy không khống chế nổi, giống như lá cây lắc lư trong gió lạnh.

Thanh Huyền không nghe rõ Phó Vân Xuyên nói gì, chỉ buồn bực vì gặp lại người quen mà người ta không những không hề vui sướng mà còn có vẻ khiếp sợ như vậy, bèn bước lên đưa tay định đỡ y, hỏi thăm xem rốt cuộc là y bị bệnh gì. Nhưng sắc mặt Phó Vân Xuyên ngày càng khủng khiếp, lùi về phía sau trong vô thức, cuối cùng y chịu không nổi liền bỏ chạy!

Thanh Huyền càng cảm thấy kỳ lạ, nhìn về phía Phó Vân Xuyên bỏ chạy, cậu không hiểu nguyên nhân, nghĩ mãi cũng không ra đáp án thuyết phục. “Sư phụ?” Cậu quay đầu nhìn Thiên Sắc với ánh mắt cầu xin.

Cậu biết sư phụ là tiên, không thể can dự vào sinh lão bệnh tử của con người, một khi nhúng tay vào sẽ đảo lộn sống chết. Theo lời Diêm Quân địa ngục – tiểu sư bá Bạch Liêm thì chuyện này không tốt chút nào, cho nên sư phụ không bao giờ xen vào việc của người khác. Về chuyện xướng nhuộm ở Triệu gia, là vì muốn giúp cậu tu thành tiên thân. Chẳng qua, cậu cảm thấy hành động và lời nói của công tử rất kỳ lạ, không chỉ xuất hiện ở cái trán nhỏ xíu này mà còn rơi vào cảnh túng quẫn, khốn đốn, không biết là có ẩn tình gì. Trước đó, hình như cậu nghe Trần đại phu nói công tử mắc bệnh hoa liễu, lại càng thấy ngạc nhiên và hoang mang. Phải biết rằng năm đó, tiếng tăm Vân Xuyên công tử vang vọng khắp kinh đô, ngay cả vương công quý tộc muốn gặp cũng phải ôm vô số vàng bạc đến kiên nhẫn chờ.

Cậu muốn biết vì sao công tử lại biến thành bộ dạng này, thậm chí cậu còn hy vọng sư phụ có lòng từ bi giúp công tử chữa khỏi cái gọi là bệnh hoa liễu kia. Dù sao những năm tháng ở viện kỹ nam, công tử đối xử với cậu rất tốt, dù không bằng sư phụ nhưng không tệ chút nào. Bây giờ muốn lo chuyện bao đồng, nhất định phải xin ý kiến của sư phụ. Tất nhiên là nếu sư phụ không đồng ý, cậu sẽ bỏ ngay ý nghĩ này.

“Đi thôi.” Dường như biết sẽ có chuyện xen ngang, Thiên Sắc hơi nhíu mày, không còn cách nào đành thở dài bảo Thanh Huyền đuổi theo: “Trốn tránh cũng không giải quyết được gì.”

Thanh Huyền gật đầu, vội vã đuổi theo nhưng không quên ôm mấy cây vải ở ven đường. Mấy cây vải này do tự tay sư phụ chọn, tất cả đều dành để may quần áo cho cậu. Từ áo mỏng mùa hè cho đến áo bông mùa đông, tất cả đều được chọn lựa kỹ càng, mẫu mã kiểu dáng không hề giống nhau, sao cậu có thể làm mất, phụ lòng sư phụ được!

Phó Vân Xuyên mang bệnh trong người, lại thêm hoảng sợ nên chạy không nhanh. Trong khi Thanh Huyền đuổi theo sát phía sau, cuối cùng chạy đến nhà họ Phó.

Nói là nhà nhưng chỉ là một căn lều cỏ cũ nát, không được tu sửa, xiêu vẹo như muốn sập. Phó Vân Xuyên trốn trong đông củi, vừa lăm lăm nhắc đi nhắc lại gì đó vừa run lẩy bẩy. Thấy Thanh Huyền đứng trước mặt, y sợ tới mức lui về sau liên tục: “Người, người, người —”, y trừng lớn hai mắt, đầu tóc vốn không được chải chuốt giờ lại càng rối loạn, cúi đầu cầu xin: “Người đừng lại đây! Người đừng lại đây!”

“Công tử, người làm sao vậy? Không nhớ ta sao?” Thanh Huyền thấy y như bị kích động, đầu óc mơ màng, đành phải dùng chân định đánh thức trí nhớ của y, để y bớt sợ hãi và kinh hoàng: “Công tử, ta là Thanh Huyền, là Thanh Huyền trước kia ngày ngày hầu hạ công tử đây mà!”

“Thanh Huyền, Thanh Huyền, Thanh Huyền...” Phó Vân Xuyên như bị cái tên này in vào tiềm thức, lặp lại mấy lần, sau đó sắc mặt y càng trở nên sợ hãi hơn, nói năng lộn xộn toàn những câu hoang đường: “Thanh Huyền, ta biết ta có lỗi với người... Ngày đó ta không nên xúi giục người bỏ trốn, càng không nên thừa dịp

đám hộ vệ của viện kỹ nam đuổi theo người để chạy trốn...” Thậm chí sau đó, y bắt đầu quỳ gối xuống đất, dập đầu không ngừng xin tha thứ, sắc mặt càng thảm thiết: “Thanh Huyền, ta biết người chết rất thảm, chết không nhắm mắt... Nhưng oan có đầu nợ có chủ, nói cho cùng là lão chủ viện kỹ nam giết chết người... Ta gieo tội đã bị trừng phạt... Người, người, người, người hãy tha cho ta đi...”

“Công tử! ?” Thanh Huyền không nhớ rõ những chuyện Phó Vân Xuyên nói, khoảnh khắc đó cậu không biết trả lời như thế nào, đang do dự thì một nữ tử hấp tấp đập bực tường cỏ, hung hăng đẩy Thanh Huyền ra, xông lên ôm lấy Phó Vân Xuyên.

Thanh Huyền vốn đang ôm mấy cây vải, bị nàng ta đẩy cho lão đảo đứng không vững, suýt nữa ngã sấp xuống. Sau khi giữ vững người, nhìn lại thì thấy đó là nữ tử đã gặp hai lần – Phó Thu Nương.

“Người là ai, muốn làm gì ca ca ta?” Phó Thu Nương rất căng thẳng, run rẩy nhìn Phó Vân Xuyên. Phát hiện y vẫn bình yên vô sự mới cất giọng hỏi, rõ ràng chỉ là một cô gái yếu đuối nhưng lời lẽ rất nghiêm khắc, lạnh lùng. Khi nhìn thấy Thanh Huyền, nàng ta sững sờ rồi lập tức nghĩ ra điều gì đó: “À, ta nhớ ra rồi, người ở Triệu phủ —” nàng ta không nói hết câu vì ngay cả bản thân nàng ta cũng không xác định được Thanh Huyền và Triệu phủ có quan hệ gì, chỉ nhận định Thanh Huyền không phải người tốt. Phó Thu Nương nhặt một cây củi, vừa giơ về phía Thanh Huyền đe dọa vừa cảm giận quát lên: “Cút, người cút đi! Ở đây không chào đón người!”

Thanh Huyền bị buộc lui về sau liên tục, đang định đi qua chỗ lều cỏ bị Phó Thu Nương đập đổ, không ngờ Thiên Sắc đã bước vào.

Tuy biết sự phụ rất lợi hại, không dễ bị thương nhưng cậu vẫn lo lắng cây củi trên tay Phó Thu Nương không có mất bay lên người sự phụ. Thanh Huyền lập tức ném đồng vải trong tay, bước lên che trước người Thiên Sắc không chút do dự.

“Phó Vân Xuyên.” Đứng sau lưng Thanh Huyền, Thiên Sắc nhẹ nhàng gọi thẳng tên y. Thấy Phó Vân Xuyên run lấy bầy, đôi mắt lạnh lùng thoáng chút mờ mịt, ánh mắt sắc bén đi sâu vào lòng người: “Dùng một mạng người vô tội đổi lấy tự do cho bản thân, bây giờ người sống không chút áy náy sao?” Lời nói sắc bén, không chút dồng dãi, không chừa cho Phó Vân Xuyên một con đường sống.

Phó Vân Xuyên vốn đang trốn trong đồng củi, nghe thấy những lời này càng run rẩy hơn nữa, sắc mặt như tro tàn vô cùng khó coi, vừa thở hổn hển vừa ôm đầu khóc nức nở. Vùi mặt vào hai cánh tay, muốn dùng động tác này để lừa mình dối người, chạy trốn những chuyện đã xảy ra trước đây.

Thiên Sắc nhìn bộ dạng của y cũng không chút thương hại, phía sau lời nói bình thản ẩn giấu sự bén nhọn khiến cho người ta rét run, giống như ngọn lửa ẩn giấu trong băng tuyết, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy biến thành biển lửa hừng hực, thiêu đốt hết tất cả: “Ngày đó, người biết rõ không có cách nào trốn thoát lại xúi giục Thanh Huyền bỏ trốn, dùng nó làm mồi nhử, đổi lấy tự lợi cho bản thân —”, thoáng dừng lại, nàng cười lạnh lùng, gần từng chữ: “Trên đầu ba thước có thần tiên sáng tỏ. Phó Vân Xuyên, người có biết con người làm gì cũng có ông trời dõi theo không? !”

Lời của Thiên Sắc hơi kỳ lạ khó hiểu, nhưng lúc này Phó Thu Nương đột nhiên dừng tay, nhìn chằm chằm Thanh Huyền, mở miệng hỏi với giọng đã xác định: “Người chính là Thanh Huyền?” Đường như nàng ta rất thân thuộc với cái tên này.

Rõ ràng là người trong cuộc nhưng lúc này Thanh Huyền chẳng hiểu gì cả. Cậu nhìn Phó Vân Xuyên đang run rẩy, lại nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Phó Thu Nương, trong lòng có vô số câu hỏi, trực giác mách bảo là cậu đã bỏ qua mất chuyện gì đó.

Phó Vân Xuyên lùi về phía sau Phó Thu Nương, nghe từng câu từng chữ tố cáo của Thiên Sắc, cảm giác tội lỗi lần lượt kéo về như một thanh đao sắc bén đâm thẳng vào ngực y, khoét thành một lỗ hổng lớn như đánh mất một phần cơ thể. Không, phải nói là lỗ hổng kia lúc nào cũng tồn tại, cắn rứt lương tâm y, bây giờ lại kéo về bao phủ khắp người. Đối mặt với sự đau đớn, khổ sở này, y hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Một lúc lâu sau, y mới cất tiếng đầy bi thương kèm theo lời giải thích yếu ớt: “Ta biết nếu hấn bị viện kỹ nam bắt về nhất định sẽ không có đường sống, ta, ta — ta cũng không muốn như vậy, nhưng thật sự không có cách nào khác —”

“Chỉ là không có đường sống thôi sao?” Thiên Sắc nhíu mày, đôi mắt đen lạnh nhạt không chút thương hại khẽ chớp, không hề nổi giận chỉ cắt ngang lời y: “Người có biết, người hại nó bị tra tấn thành như thế nào không?”

Phó Vân Xuyên co rúm người lại, không giải thích nữa, chỉ biết cúi đầu không dám ngẩng mặt lên.

“Thanh Huyền, bây giờ cũng là lúc ngươi nhớ lại một số chuyện trong quá khứ.” Thấy Thanh Huyền mơ hồ không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, Thiên Sắc khẽ thở dài, xoa tay lên trán Thanh Huyền, nhẹ nhàng chạm vào mi tâm, mở toang trí nhớ bị phong ấn của cậu.

Trí nhớ bị phong ấn tuôn ra mạnh mẽ như thủy triều —

Thanh Huyền vẫn không thể nhớ nổi mình đã gặp sư phụ như thế nào. Cậu cũng biết mình đã quên mất một số chuyện. Chỉ nhớ là mình rất hoảng hốt, nằm mơ lâu thật lâu, trong giấc mơ rất ồn ào nhưng cậu vẫn ngủ rất sâu, rõ ràng rất muốn tỉnh dậy nhưng hoàn toàn bất lực. Trong giấc mơ đó, cảnh tượng mơ hồ lặp đi lặp lại, cậu như chìm ngập trong đó, sau khi tỉnh lại thứ đầu tiên nhìn thấy là khuôn mặt sư phụ. Tuy rằng lạnh lùng, không hề mỉm cười nhưng lại làm cho hắn cảm thấy rất ấm áp và an toàn.

Khi đó, cậu đã quên bản thân mình từng trải qua khoảng thời gian tối tăm u ám này, vì Thiên Sắc phong ấn trí nhớ của cậu.

Bây giờ trí nhớ quay về, cậu không thể tin nổi bản thân mình đã từng trải qua những ngày vô cùng bi thảm như vậy.

Ngày đó ở viện kỹ nam, cậu vô tình nghe thấy ông chủ và vợ bàn bạc, định cho cậu tiếp khách, vì thời gian này rất thịnh hành phong trào đoạn tụ với các bé trai, và hình như cậu đã được một quý nhân làm quan to để mắt đến. Biết sắp xảy ra chuyện xấu, cậu ngày đêm suy nghĩ tìm cách bỏ trốn. Sau khi công tử biết, không chỉ che chở mọi đường kéo dài thời gian, mà còn chỉ đường cho cậu chạy trốn, sao cậu lại không cảm động đến rơi nước mắt?

Không ngờ, cậu mới bỏ chạy được hai mươi dặm đã bị đám hộ vệ của viện kỹ nam bắt về. Sau đó nghe ông bà chủ mắng chửi, cậu mới biết là Vân Xuyên công tử báo cho ông bà chủ biết con đường chạy trốn của cậu! Không những thế, thừa dịp đám hộ vệ đi bắt cậu, Vân Xuyên công tử đã thu dọn gọn gàng, bỏ trốn không thấy bóng dáng tăm hơi. Tuy cậu bị bắt về nhưng đã đánh mất cỗ máy kiếm tiền của viện kỹ nam, sao ông chủ có thể bỏ qua được chứ?

Cậu biết, cậu chết chắc rồi!

Trong căn phòng tối tăm ở phía sau viện kỹ nam, cậu đã trải qua ba ngày sống không bằng chết. Lúc chỉ còn hơi tàn, cậu bị quần vào một mảnh chiếu rách ném ra bãi tha ma ngoài thành.

Năm đó, cậu chỉ mới mười tuổi!

Lúc hấp hối, cậu lại nhìn thấy một cô gái mặc y phục đỏ giống như mười kiếp trước, có điều lúc này cô gái đó không chỉ thương hại đứng nhìn mà ra tay cứu cậu bất chấp tất cả!

Sư phụ ra tay cứu cậu!

Đầu tiên sư phụ thi triển pháp thuật bảo vệ tâm mạch của cậu. Đuổi quỷ sai muốn bắt hồn phách cậu đi. Sau đó lại công cậu đang hấp hối, dập đầu trên từng bậc thang lên Càn Nguyên Sơn, quỳ suốt mười hai ngày trước động Kim Quang mới khiến Thái Ất thiên tôn cảm động, bằng lòng chống lại ý trời sửa mệnh cho cậu.

Cuối cùng, vì sư phụ tự tiện nhúng tay vào vòng luân hồi chuyển kiếp của người phạm, phạm phải thiên quy nên sau đó lại chịu thiên kiếp cho cậu, bị trói trên Phục Tiên Đài chịu chín chín tám mươi một lỗi hình!

Lần chịu phạt này không phải là lần đầu tiên.

Mười kiếp trước, vì sự ngây thơ và tự cho là si tình của cậu đã khiến sư phụ vô tội phải chịu liên lụy, còn mất luôn chức trưởng giáo Thần Tiêu phái. Lúc này, bản thân sư phụ vẫn bị trọng thương, mấy năm nay chưa khỏi hẳn, còn suýt nữa tan hết tu vi!

Cậu không ngờ, số mệnh của mình lại trói chặt với sư phụ như thế!

16. Chương 16

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Lúc xem kiếp trước trên đá Tam Sinh, Thanh Huyền cảm giác như đang xem chuyện quá khứ của người khác, dù thấu thức nhưng bản thân không có quá nhiều cảm xúc. Bây giờ, thật sự nhớ lại vận mệnh của mình và sự phản bội này, cảm giác thất vọng và mất mát từ đáy lòng cùng với sự chua xót, bất lực quét khắp người cậu.

Không hề lên án hay mắng chửi, Thanh Huyền chỉ lẳng lặng nhìn Phó Vân Xuyên không nói một lời, sắc mặt lạnh nhạt như đang nhìn một người xa lạ. Ngược lại, Phó Vân Xuyên bị ánh mắt bình tĩnh của cậu làm cho khiếp sợ, mặt mày càng trắng bệch, toàn thân run rẩy.

“Ta thật sự không còn cách nào khác, ta cùng đường rồi!” Lúc này, Phó Vân Xuyên không tưởng tượng được Thanh Huyền đã từng trải qua những ngày khủng khiếp như thế nào, cũng không rõ trước mắt mình là người hay quỷ đòi mạng. Chỉ có thể co rúc người vào đồng củi, tự dày vò bản thân, không ngừng lầm bầm: “Nếu lúc đó ta không trốn đi thì sẽ hối hận cả đời, ta thật sự không ngờ...”

Y muốn nói, y không ngờ lão chủ viện kỹ nam lại độc ác tra tấn Thanh Huyền đến chết để trút giận. Y nghĩ rằng cùng lắm thì chỉ dạy dỗ Thanh Huyền một trận rồi bắt cậu hành nghề tiếp khách thôi. Nhưng y lại phát hiện mình không thể nói những lời biện giải là mình không thể ngờ này được. Qua những năm tháng sống trong viện kỹ nam, y hoàn toàn có thể đoán được kết cục đó.

Mười chín tuổi, cha y bị bệnh nặng phải có thuốc quý để chữa trị, vì không có tiền nên muốn bán Thu Nương mới mười lăm tuổi vào lầu xanh. Nhưng y ngăn lại nói là sẽ tự đi kiếm việc làm, không ngờ cùng đường đành phải bán thân vào viện kỹ nam mới có tiền chữa bệnh cho cha.

Trong viện kỹ nam, mặc dù y rất nổi danh, nam nữ khách khứa đều là quan to quý nhân nhưng cuối cùng cũng chỉ xem y như đồ chơi. Đúng vậy, nếu không phải vì lúc đó chẳng còn sự lựa chọn, y tuyệt đối không dùng Thanh Huyền làm mồi nhử mở đường inh chạy trốn, tất cả chỉ vì lá thư Thu Nương nhờ người mang đến.

Y không ngại thừa nhận, y và muội muội của mình có tình yêu nam nữ trái với luân thường. Mẹ chết rất sớm, cha lại già yếu không có bản lĩnh, cả ngày đau ốm nằm trên giường như người tàn phế, chỉ có hai huynh muội sống nương tựa lẫn nhau. Y cũng không biết từ lúc nào tình thân không gì phá nổi đã bắt đầu biến chất. Chỉ biết là từ khi y cố gắng che giấu cho đến khi xấu hổ thừa nhận cũng là lúc Thu Nương nói cho y biết tình cảm của mình.

Trong thư nói, Triệu lão gia năm lần bảy lượt tuyên bố muốn cưới Thu Nương, còn đồng ý dùng một ngàn lượng bạc làm sinh lễ khiến cha y động lòng. Nhưng trong thư không hề đề cập đến việc Thu Nương bằng lòng, y hiểu nàng không tỏ rõ thái độ là vì muốn biết y tính toán như thế nào.

Y muốn trở về dẫn Thu Nương xa chạy cao bay, nhưng thật bất hạnh vì đã bán thân cho viện kỹ nam từ lâu, sao có thể mơ ước cao xa? Sau bao lần do dự và suy nghĩ, rốt cục vẫn không cam lòng để người con gái mình yêu gả cho kẻ khác. Y chuyên tâm sắp đặt, bí quá hoá liều, đã không ngại lợi dụng thằng bé đầy tớ làm kẻ chết thay. Sau bao gian khổ mới trở về nhà được không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài dự tính.

Lão họ Triệu ngang ngược, ác bá kia cường bức người thương của y!

Khi đó, y chỉ hận vì sao bản thân lại do dự. Nếu trở về sớm hơn một chút, không chùn bước đưa Thu Nương đi thì có gì nàng phải chịu sự nhục nhã này, sao có thể xảy ra biến cố này?

Nghe Phó Vân Xuyên thì thảo, Thanh Huyền vẫn im lặng, chỉ không rõ nét mặt của Phó Vân Xuyên là ân hận vì lúc đầu đã làm sai hay không biết hối cải.

“Ta biết, năm đó ca ca ta có lỗi với người. Nhưng những năm gần đây lúc nào huynh ấy cũng bất an, đêm đêm đều gặp ác mộng, luôn nơm nớp lo sợ nghĩ ngợi không yên, sợ oan hồn người đến đòi mạng.” Phó Thu Nương ôm chặt Phó Vân Xuyên, không chút e ngại bệnh hiểm nghèo trên người y. Nhìn người mình yêu thương hốt hoảng như vậy, lòng nàng đau xót không nói nên lời, cố gắng kìm nén cuối cùng vẫn không chịu

nổi. Tuy rằng nói chuyện với Thanh Huyền nhưng nàng không có can đảm nhìn thẳng vào mắt cậu, chỉ có giọng điệu cầu xin: “Bây giờ huynh ấy ra nông nổi này, còn người được trời phù hộ bình yên vô sự, chi bằng —”

Không đợi nàng ta nói xong, Thanh Huyền đột nhiên xoay người, cúi thấp đầu không cho người khác thấy rõ sắc mặt mình lúc này, thái độ hơi khác thường đưa tay tính kéo Thiên Sắc đi, ngay cả giọng nói vốn trong trẻo cũng trở nên khàn khàn: “Sư phụ, chúng ta đi thôi.”

Lúc sắp chạm tay đến người Thiên Sắc, cậu đột nhiên nhận thức được hành động này như đang bắt buộc sư phụ rời đi, cảm thấy không phù hợp liền thu tay lại, rầu rĩ ôm mấy cây vải trên mặt đất chui ra ngoài căn lều cỏ.

Không phải cậu cố gắng tỏ ra rộng lượng mà cảm giác lúc này thật khó chịu, không thể kêu gào nhưng chẳng biết làm sao cho phải. Nếu thật sự tính toán thì tính sao cho hợp? Chẳng lẽ, mắng Phó Vân Xuyên không bằng chó rồi đánh một trận, nhưng như vậy có bù lại niềm tin và sự thất vọng của cậu không? Đúng là những chuyện này đã qua, nhưng những ký ức không thể nào chịu nổi này đã in sâu trong tiềm thức, những tổn thương khôn xiết đã thực sự xảy ra, vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Cậu hơi tức giận, cảm thấy mình giống như một thằng ngốc luôn bị người khác lợi dụng, mười kiếp trước cho đến mười kiếp sau cũng không chút tiến bộ!

“Lúc trước lập mưu hãm hại người khác, bây giờ thân mang bệnh hiểm nghèo sống không bằng chết, coi như đã bị báo ứng.” Thiên Sắc nhìn huynh muội nhà họ Phó đang ôm chặt lấy nhau, chậm rãi lắc đầu, giọng điệu nhẹ nhàng nói ra bí mật động trời không ai biết: “Hai huynh muội người làm chuyện trái luân thường, quan hệ bất chính với nhau sinh ra đứa con thiếu năng cũng coi như tự nhận quả đắng.” Nói xong nàng liền xoay người đi ra ngoài.

“Sao người biết?—” Phó Thu Nương giật mình!

Phó Thu Nương chắc chắn chuyện này ngoại trừ nàng ta và Phó Vân Xuyên ra tuyệt đối không có người thứ ba biết, vì sao nữ tử mặc áo đỏ này lại biết?

Đúng vậy, ngày đó Phó Thu Nương bị Triệu Phú Quý làm nhục cảm thấy sống không bằng chết, đang tính tự sát ở trong nhà, không ngờ Phó Vân Xuyên lại trốn về đúng lúc này. Nàng vừa xấu hổ vừa đau đớn khóc nức nở kể ngọn nguồn mọi chuyện. Phó Vân Xuyên vô cùng đau lòng, ôm nàng tự trách không thôi, hận bản thân không chịu trở về sớm hơn dẫn nàng bỏ trốn.

Đêm hôm đó đã xảy ra chuyện không nên xảy ra.

Huynh muội hai người vốn định đưa người cha bị bệnh nặng bỏ xứ đi thật xa, không ngờ lại đụng phải người của viện kỹ nam phái tới tìm kiếm Phó Vân Xuyên. Phó Vân Xuyên đành ẩn mình, kế hoạch rời bỏ quê hương phải gác lại. Sau khi đám người của viện kỹ nam bỏ cuộc quay trở về, y chợt phát hiện trên người mình xuất hiện một số mụn nhọt khả nghi. Đến y quán khám thử thì đại phu vô cùng hoảng hốt, giống như những mụn nhọt này rất bẩn thỉu, lập tức lấy chổi lông gà đuổi y đi.

Khi đó, y mới bừng tỉnh nhận ra mình đã mắc bệnh hoa liễu chết người!

(* Bệnh hoa liễu là tên gọi chung cho các bệnh lây lan qua đường tình dục, truyện không nói rõ là bệnh gì. Nhưng cũng hơi thắc mắc là sao Phó Thu Nương không bị.) Cha già bệnh nặng, y lại gặp phải chứng bệnh quái ác này, không ngờ sau đêm gặp mặt hôm ấy Phó Thu Nương lại có thai. Cuối cùng, may mắn là Triệu Phú Quý chủ động đến tận nhà tự nhận là cha của đứa bé trong bụng, đón Phó Thu Nương về Triệu phủ, còn đưa không ít ngân lượng làm sinh lễ, chuyện của huynh muội bọn họ mới được che giấu. Còn y cũng coi như có tiền chạy chữa bệnh hoa liễu.

Có điều, không ai ngờ con của y và Phó Thu Nương lại là một đứa bé thiếu năng?

Nếu nói cái gì cũng có báo ứng thì có lẽ tất cả những chuyện này đều là báo ứng.

Thiên Sắc không trả lời câu hỏi của Phó Thu Nương chỉ đưa lưng về phía bọn họ, thoáng dừng chân, rũ mắt thốt lên một câu sâu xa, giọng nói trở nên lạnh lùng như trước: “Hai người tự giải quyết ổn thỏa đi.”

Ra khỏi căn nhà cỏ, nhìn quanh liền nhìn thấy bóng lưng buồn bã, lặng im của Thanh Huyền. Sắc mặt Thiên Sắc bình thản, giọng trầm thấp giấu hết mọi cảm xúc: “Thanh Huyền, đi thôi.” Tuy nói thế nhưng nàng cũng không bước đi ngay như thường ngày mà đứng yên tại chỗ, đôi mắt trong veo thoáng chút ánh sáng sâu thẳm.

“Sư phụ.” Thanh Huyền khẽ gọi, ngẩng đầu nhìn nàng, cảm thấy hơi thở run rẩy giữa chiều thu tĩnh lặng, không biết tại sao Thiên Sắc đang đứng trước mặt lại dần trở nên mơ hồ. Một lúc sau, cậu nén cảm xúc đang dâng tràn xuống: “Sao người lại phong ấn đoạn ký ức này của con?”

Từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều ký ức không thể nào chịu nổi, tới nay cậu đều để nó tự lãng quên hoặc xóa nhòa những cảm xúc đau đớn ấy. Về chuyện không thể nhớ nổi lần đầu gặp sư phụ, cậu nghĩ cũng chẳng cần thiết phải vắt óc tìm hiểu mọi chuyện, có điều cậu thật sự không ngờ sự thật lại như thế này.

“Dù lúc ấy người đang hôn mê nhưng cực kỳ tức giận, sắc mặt thê lương, oán hận và thù hận rất nặng nề. Nếu để người tu luyện trong tình trạng như vậy hoàn toàn không có lợi.” Thiên Sắc bình tĩnh đáp lại, nàng không nói cho cậu biết mười kiếp trước vì dễ dàng tin tưởng người khác cậu đã mang nghiệp chướng vào người, mỗi kiếp đều phải chịu đầy ải để đền bù và chuộc tội, chỉ nhẹ nhàng nói tránh nhằm cảm hóa: “Bây giờ người đã biết phân biệt đúng sai, quay đầu nhìn lại tất cả mọi chuyện chắc chắn sẽ tỉnh ngộ.”

Tĩnh ngộ sao?

Nói thật, có lẽ ngộ tính của cậu quá thấp, cậu không hề ngộ ra điều gì từ cái gọi là nghiệp chướng kia, ngược lại chỉ ghi sâu vào trí óc tất cả những việc sư phụ đã làm cho cậu. Thật ra, nghĩ kỹ lại có khi cậu phải cảm ơn Phó Vân Xuyên, nếu y không bán đứng hãm hại, khiến cậu thập tử nhất sinh thì cậu sẽ không có cơ hội gặp sư phụ và có được hàng loạt may mắn như vậy?

“Không ngờ ngày đó sư phụ lại cứu Thanh Huyền không chút tính toán.” Giọng cậu trầm thấp nhẹ nhàng trả lời, khẽ cúi đầu giấu mặt sau đồng vải, không diễn tả nổi cảm xúc trong lòng lúc này.

Nghe cậu nói vậy, Thiên Sắc trầm mặc một lúc, đôi mắt đen thẳm ẩn hiện ánh sáng càng làm nổi bật nét tĩnh mịch. Nàng nhẹ nhàng mỉm cười, nói một câu không đầu không đuôi nhưng bao hàm nhiều ý nghĩa sâu xa: “Ta xưa nay không thích nợ người khác thứ gì, cũng không thích người khác nợ ta gì cả.” Nói xong nàng xoay người bước đi.

Thanh Huyền ngây người, trong phút chốc không hiểu ý nàng, một lúc sau mới có phản ứng, lập tức ôm đồng vải đuổi theo.

Bóng đêm lạnh lẽo, tuy rằng Triệu Phú Quý tuyên bố con quỷ hút máu kia đã bị thu phục, nhưng cứ đêm xuống là xưởng nhuộm nhà họ Triệu không một bóng người, không một ai dám ở lại qua đêm.

Canh ba, một bóng đen lặng lẽ len vào xưởng nhuộm, đi thẳng đến mấy thùng nhuộm, cố sức dời một cái thùng rồi nhanh chóng đào thứ gì đó dưới đáy thùng. Một lúc sau, bóng đen đó nhét thứ đào được vào ống tay áo rồi lấp bùn đất chỗ đó lại, đặt thùng nhuộm về chỗ cũ, tiếp tục di chuyển thùng nhuộm thứ hai và đào bới.

Đúng lúc kẻ đó đào sắp xong thùng cuối cùng, một tiếng cười lười biếng vang lên kèm theo giọng điệu mỉa mai: “Biết cách dùng pháp khí trấn hải cốt và hồn phách con người, người quả nhiên không phải nhân vật tầm thường.”

Bóng đen kia quá sợ hãi, vội vàng đứng thẳng dậy!

Hết chương 16

17. Chương 17

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Vấn thế gian tình thị hà vật?

Tuy ngạc nhiên, nhưng khi bóng đen đó đứng thẳng người quay đầu nhìn kẻ vừa lên tiếng thì sắc mặt kinh ngạc hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự độc ác khiến người ta sởn tóc gáy hiện rõ trên khuôn mặt xưa nay vốn quen cung kính.

Đúng vậy, đó chính là Triệu quản gia.

Còn gã thanh niên áo trắng ngồi thong dong trên bức tường xương nhuộm chính là gã hồ yêu tu tiên không từ thủ đoạn – Hoa Vô Ngôn. Lúc này gã đang phe phẩy quạt, vẻ mặt như đùa như không, nhìn thì có vẻ biết hết mọi chuyện lại mang theo chút giễu cợt xấu xa.

Hiện tại không có ai khác, Triệu quản gia liền thể hiện rõ bản chất, gặp chuyện cũng chẳng chút sợ hãi nhìn Hoa Vô Ngôn tựa như từ lâu đã nhận ra gã không phải là người: “Tên nghiệt súc này, đã biết ta có pháp khí còn không mau cút đi?” Nói xong, y nhanh chóng đào vật cuối cùng dưới đất lên, giơ cao tay đầy uy hiếp, đôi mắt rất nghiêm túc.

Khi Hoa Vô Ngôn đến Triệu phủ tự xưng là pháp sư chuyên trừ quỷ trừ yêu, y còn tưởng chỉ là một gã giang hồ lưu manh giả danh lừa bịp nên chẳng bận tâm. Nhưng khi phát hiện Hoa Vô Ngôn đặc biệt quan tâm đến mấy cái thùng nhuộm thì y đoán ra gã không phải người thường. Theo lý mà nói, dường như Hoa Vô Ngôn đã đoán bên dưới thùng nhuộm có gì đó không bình thường, vậy mà lại không dám đến gần, luôn có vẻ mặt thay đổi kỳ lạ, đứng cách rất xa.

Từ nhỏ y đã bảo vệ pháp khí, sao không hiểu rõ ẩn tình được!

Rõ ràng Hoa Vô Ngôn đang kiêng dè pháp khí chôn dưới thùng nhuộm kia.

Cho nên gã này chắc chắn là yêu quái!

“Nghiệt súc?” Hoa Vô Ngôn cười ha hả với danh xưng vừa bị gán lên người. Thu cây quạt lại, đứng đưa đôi chân thon dài, nhìn với đôi mắt vô tội: “Đúng vậy, người là người, ta là yêu. Có điều nếu yêu quái như ta gọi là nghiệt súc, nhưng lại chưa từng hại người. Còn người là người lại giết hại tính mạng người khác, thế nên gọi là gì?”

Triệu quản gia không phải là người dễ bị lừa gạt, lúc này cũng chẳng chút nao núng: “Người nói ta giết người thì mau báo quan phủ bắt ta vào ngục đi.” Y thần nhiên hừ một tiếng, chẳng chút e dè vì chuyện mình làm, khinh miệt nhìn sắc mặt nửa cười nửa thật của Hoa Vô Ngôn: “Nếu tên yêu quái như ngươi không hại người thì sao không dám xuất hiện trước mặt hai thầy trò kia?”

Tuy y là người phạm, nhưng đã trải qua một số việc khác người nên có thể nhìn ra hai thầy trò kia hơi đặc biệt. Thanh kiếm cậu thiếu niên đang đeo có thần khí, còn vị sư phụ tuy ít nói nhưng khí thế bức người, đương nhiên không phải người thường. Huống chi, họ vừa xuất hiện Hoa Vô Ngôn liền biến mất không thấy tăm hơi, chẳng phải tránh mặt thì là gì?

“Ai nói ta không dám xuất hiện? Chẳng qua ta muốn yên tĩnh tu tiên nên không thích xen vào thôi.” Nghe Triệu quản gia nhắc tới thầy trò Thiên Sắc, nét cười trên mặt Hoa Vô Ngôn biến mất, lòng hơi hoảng sợ. Gã hắng giọng rồi nhướn đôi mày kiếm, đôi môi khẽ cong lên, mắt lóe sáng sâu xa, vẻ sắc bén thoáng hiện trên mặt rồi nhanh chóng biến mất, chẳng thêm che giấu mục đích của mình: “Pháp khí này ngươi giữ cũng chẳng làm được gì, nếu cho ta để trợ giúp tu hành, nói không chừng ta có thể làm được nhiều việc không ngờ —”

Nghe mục đích sử dụng pháp khí của Hoa Vô Ngôn, Triệu quản gia hơi sửng sốt. Sau khi bình tĩnh lại, sắc mặt trở nên kỳ lạ: “Người muốn tu tiên?” Y quan sát kỹ càng Hoa Vô Ngôn từ trên xuống dưới, đột nhiên hừ một tiếng, giọng nói vốn bình thản chợt trở nên khàn khàn, không rõ là xúc động hay nghi ngờ: “Tu tiên có gì tốt chứ, sao người người đều đổ xô vào đó?”

Hoa Vô Ngôn cười thần nhiên, không bận tâm chỉ bình tĩnh hỏi lại: “Vậy người nói xem, tu tiên có gì không tốt khiến người chẳng thêm ngó ngàng đến?”

Triệu quản gia cũng không muốn bàn luận vấn đề này, chỉ với vào ống tay áo lấy mấy thứ vừa đào xong đặt lên bàn: “Muốn thì lấy đi, dù sao ta cũng không dùng đến mấy thứ này.”

Khi Hoa Vô Ngôn thấy rõ vật trên bàn, chợt mỉm cười đầy hiểu biết: “Đây chẳng phải là chuỗi hạt Bồ Đề Kỳ Lân Nhân – pháp bảo trấn giữ Thanh Phong đạo quan đã mất tích tám năm trước sao?” Mắt gã rất tinh, chỉ nhìn thoáng qua những thứ đang nằm rải rác trên bàn cũng có thể đoán được là vật gì. Ngắc đầu, gã nhìn Triệu quần gia nói tiếp: “Quả nhiên ta đoán không sai, người chính là tiểu đạo sĩ trông coi đạo quan – Trần Không.”

Trên bàn chính là chuỗi hạt Bồ Đề Kỳ Lân Nhân, tổng cộng có mười tám viên, tròn trịa nhẵn bóng, tỏa ra ánh sáng nâu nhạt dưới ánh trăng mờ. Vật này rất quý hiếm, nghe nói là do một người duy nhất trong toàn cõi tiên nhân, từ hàng chân nhân tu luyện trở thành tín đồ Phật giáo, đến biên giới Tây phương thấp đèn nghe Phật tổ giảng kinh xong đi ngang qua Thanh Phong đạo quan để lại. Tuy là vật của Phật môn nhưng vô cùng có ích với người tu tiên, giúp tăng trí tuệ, mở rộng giác ngộ, bảo vệ phẩm cấp tu hành cấp cao.

Chỉ tiếc là bảo vật này vô cơ mất tích tám năm trước, ngay cả tiểu đạo sĩ Trần Không bảo vệ pháp khí cũng biến mất. Vì uy lực của pháp khí rất mạnh nên không thể bị yêu quái đánh cắp, đáp án duy nhất là người bảo vệ bảo vật – tiểu đạo sĩ Trần Không trông coi đạo quan đã trộm pháp bảo bỏ trốn.

Trần Không im lặng trước lập luận chắc chắn của Hoa Vô Ngôn, xoay người tính bỏ đi, không ngờ một giọng nói vang lên.

“Cái này gọi là mua chuộc che đậy, người nào bắt gặp chẳng phải cũng được chia phần sao?” Giọng nói mang chút hài hước, có lẽ đang tuổi dậy thì nên vừa trong vắt như trẻ con vừa từ tính, dứt khoát như đàn ông, hòa lẫn vào nhau thật dễ nghe, nhưng ẩn chứa toàn sự châm biếm: “Thật ngại quá, ta vô tình nghe thấy chuyện không nên nghe, chẳng biết có phần không nhỉ?”

Trần Không quay lại liền thấy cậu thiếu niên đeo kiếm kia. Lập tức có linh cảm xấu, nhưng chỉ đứng tại chỗ lẳng lặng quan sát, suy nghĩ đường lui inh.

Rõ ràng là giọng nói tự nhiên rất dễ nghe nhưng lại khiến Hoa Vô Ngôn cực kỳ tức giận: “Lại là thằng quỷ sứ này!” Gã giận dữ trừng mắt nhìn về phía góc tường Thanh Huyền đang đứng xem trò vui, lòng phiền muộn vì bản thân sơ suất không phát hiện ra sự tồn tại của thằng nhóc này. “Sư phụ người đâu?” Theo bản năng, gã bắt đầu nhìn xung quanh, biết rõ chỗ nào có thằng tiểu quỷ này đương nhiên không thể thiếu Thiên Sắc luôn theo sát bảo vệ.

“Người vẫn còn nhớ thương sư phụ ta à?” Thanh Huyền cười lớn, khoe môi tràn đầy châm chọc mỉa mai, chẳng thềm né tránh đáp đố mong ước đẹp đẽ của Hoa Vô Ngôn: “Chẳng phải sư phụ ta đã nói rõ rồi sao, người sẽ không song tu với gã hồ ly thói nhà người đâu, người quên chuyện này đi!”

Tự dưng bị chế nhạo, Hoa Vô Ngôn hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng là khó tin, nằng lại để cho cây sinh mệnh này chạy lung tung!” Rốt cuộc hồ yêu vẫn là hồ yêu, chỉ chớp mắt gã đã nảy ra ý hay, nhìn nét mặt hờ hững của Triệu quần gia, xấu xa đổ thêm dầu vào lửa: “Trần Không, tiểu quỷ tự cao này muốn chia một phần, xin ngài chỉ điểm, dù sao giết một người hay hai người cũng là giết người.”

Trần Không chẳng phải đồ ngốc, sao không biết Hoa Vô Ngôn muốn lợi dụng y mượn đao giết người. Cho nên y không mắc mưu, chỉ cười lạnh một tiếng. Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên khiến nụ cười lạnh lẽo trên mặt y hoàn toàn biến mất.

“Triệu, Triệu quần gia!”

Giọng nói kia mang theo chút hoảng sợ run rẩy, tuy rằng không kiên cường như ngày thường nhưng rất quen thuộc, mỗi lần nghe y đều cảm thấy lòng ngọt ngào, có điều lúc nào cũng phải tỏ vẻ nghiêm túc. Đúng vậy, y thích chủ nhân giọng nói này, thích đến mức có thể vì nằng làm mọi chuyện. Cho nên, y đánh cắp Phật bảo, đến trấn nhỏ này mai danh ẩn tích, vì chỉ như vậy mới có thể gần nằng thêm một chút.

Đáng tiếc, người nằng yêu lại là ca ca của nằng.

Khoảng cách giữa nằng và y, dù gần trong gang tấc, cũng vĩnh viễn không thể vượt qua.

Chủ nhân giọng nói kia là Phó Thu Nương!

Thấy sắc mặt Trần Không đột nhiên thay đổi, Thiên Sắc mới xuất hiện: “Phó Thu Nương, người và Trần Không vốn có quan hệ sâu xa. Y vì người đã từ bỏ bốn phận trông coi từ đạo, mai danh ẩn tích.” Nằng

lắc đầu, ánh mắt trong suốt, sâu thẳm như một thanh kiếm đâm thẳng vào lòng người không chút nề tình: “Nhưng hiện tại, người ngày ngày gặp mặt lại không nhận ra y.”

(* từ đạo có thể hiểu gần giống từ đường, nơi thờ cúng của đạo quan) “Trần Không?!” Phó Thu Nương nhìn Triệu quần gia, không cách nào tìm ra mối quan hệ giữa cái tên này và y. Sững sờ một lúc nàng mới nghi ngờ hỏi lại: “Huynh, huynh là tiểu đạo trưởng trên núi Nhã Tuyền!?”

Năm đó, ca ca nàng nói sẽ lên kinh đô kiếm việc làm, cuối năm gửi rất nhiều tiền về nhưng không thấy người đâu. Tuy bữa cơm tất niên năm đó của nàng và cha rất thịnh soạn, nhưng trong lòng nàng rất bất an. Đầu năm mới, nàng lặng lẽ chuẩn bị chút hành lý đến kinh đô.

Kinh đô ngay dưới chân Thiên tử nên vô cùng phồn hoa, nàng vừa đi vừa ngắm đến hoa cả mắt. Có điều nàng thật sự không ngờ, ca ca của nàng vì nàng đã bán thân vào viện kỹ nam, dùng sắc hầu hạ các quan to quý nhân, chịu hết mọi sự nhục nhã.

Vừa lén nhìn thấy một lần, nàng lập tức rời khỏi kinh đô, vừa đi vừa miên man suy nghĩ. Khi đi ngang qua núi Nhã Tuyền, nàng liền theo các giáo đồ lên núi. Nàng quỳ gối trước động thờ Phật bảo ba ngày ba đêm lầm rầm cầu nguyện, trong lòng chỉ có duy nhất một điều, cầu xin trời Phật phù hộ ca ca của nàng, phù hộ người trong lòng nàng.

Thậm chí nàng còn lập lời thề, cả đời này không lấy chồng, nhất định phải sống cùng ca ca đến già.

Khi đó, đệ tử trấn giữ Phật bảo trong động chính là Trần Không.

Y thấy cô gái này quỳ trên mặt đất cầu nguyện không ngừng, nước mắt tuôn rơi. Khoảnh khắc đó y cảm thấy, tâm tu đạo bao năm của mình đột nhiên bị giày xéo đau đớn!

Khoảnh khắc đó, có phải kiếp số đã được vận mệnh an bài từ trước?

Thấy Thiên Sắc đến, Thanh Huyền lập tức cao giọng, có vẻ hơi tự đắc: “Sư phụ, người đoán không sai, nghe nói đêm nay Triệu Phú Quý treo cổ tự sát ở Triệu phủ, quan phủ đã khám nghiệm tử thi.” Vốn là sư phụ không đồng ý cho cậu đi tìm hiểu tin tức một mình, nhưng cậu tự nhận thấy mấy ngày nay đã học hỏi được rất nhiều điều. Hơn nữa, cậu mang theo Lục Kiếm Tiên, vào thời điểm quan trọng cũng có thể tự bảo vệ mình, vì thế Thiên Sắc mới miễn cưỡng đồng ý chia làm hai hướng.

Thiên Sắc khẽ gật đầu, ngược đôi mắt phượng lên, hàng mi cong khẽ rũ xuống: ” Trần Không, việc này chỉ sợ cũng liên quan đến người.” Nhìn vẻ mặt âm trầm của Trần Không, đôi mắt nàng trở nên xa xăm sâu thẳm.

Vừa nghe tin Triệu Phú Quý chết, ánh mắt Trần Không càng lạnh lẽo hơn nữa: “Triệu Phú Quý làm nhiều việc ác, chết là đáng.” Y thốt lên một câu, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, chẳng khác nào thừa nhận Triệu Phú Quý chết là do y ra tay.

Đúng vậy, Triệu Phú Quý không phải treo cổ tự sát, mà là bị y giết chết!

“Vậy Cổ Huệ Nương thì sao?” Thấy y chẳng thèm bận tâm đến việc giết người, máu tươi nhuộm đầy tay, Thanh Huyền lập tức vặn lại: “Cổ Huệ Nương đã làm chuyện ác gì mà người giết người xong còn dùng pháp khí giữ hồn phách nàng dưới thùng nhuộm, hại nàng biến thành nữ quỷ la sát, chết rồi còn không được yên ổn?”

Thấy tình cảnh bi thảm của Cổ Huệ Nương trong Cửu Trọng Ngục, Thanh Huyền vô cùng tức giận. Gặp phải gã đàn ông tham tiền phụ tình đã là bất hạnh lớn, không ngờ còn bị kẻ khác giết hại, rốt cuộc là lẽ trời ở đâu?

“Việc này ta không có gì để nói.” Trần Không trầm mặc một lúc mới thốt lên, bàn tay khẽ siết lại rồi buông ra, bộ dạng chấp nhận không sợ chết: “Nếu mọi chuyện chấm dứt ở đây, các người muốn đưa ta đến quan phủ xử theo pháp luật hay đưa về Thanh Phong xử lý, ta đều nghe theo.”

“Triệu quần gia, Cổ tiểu thư đúng là do huynh giết sao?” Dù trong lòng Phó Thu Nương không muốn tin chuyện xảy ra trước mắt là thật, nhưng nàng không thể im lặng được nữa, run rẩy mở miệng xác nhận lại lần nữa.

Nàng quen biết Triệu quản gia đã sáu bảy năm, mỗi khi nói chuyện, đều cảm giác được ánh mắt ấm áp và dịu dàng của y. Nàng nghĩ người đàn ông này vừa dịu dàng lại mang đến cảm giác rất an toàn. Nàng hiểu tình ý của y nhưng chỉ có thể giả vờ như không thấy.

Đối với người mình tương tư suốt mấy năm Trần Không không thể thờ ơ, đành quay mặt về phía khác, không cho bất kỳ ai thấy cảm xúc trong mắt, cất giọng mịt mờ cay đắng, chỉ trả lời đúng một chữ: “Đúng.”

“Ta biết, vì ta nên huynh mới —” vừa nghe câu trả lời, Phó Thu Nương đã hiểu ngay.

Trước đó, nàng nghe Triệu quản gia nói Triệu Phú Quý cường hiếp Cổ Huệ Nương nên rất lo lắng. Một khi Triệu Phú Quý thật sự cưới Cổ Huệ Nương, con trai nàng sẽ không có chỗ dựa, nói không chừng ngay cả việc loạn luân của huynh muội nàng cũng sẽ bại lộ. Nàng không lo ình, chỉ lo lắng cho đứa con thiếu năng mang nặng đẻ đau mười tháng. Hơn nữa bệnh của Phó Văn Xuyên ngày càng nặng, nàng lại quá nghèo khổ, nếu Triệu gia thật sự bỏ mặc đứa con thì nàng làm sao nuôi sống gia đình này?

Vì chuyện này nên Triệu quản gia giết Cổ Huệ Nương sao?

“Người là ta giết, đương nhiên một mình ta gánh chịu.” Trần Không vạch rõ quan hệ, không muốn cuốn nàng vào việc này: “Việc này không liên quan đến nàng, đừng tự trách bản thân.”

Thấy y nhận hết tội lỗi về mình, Hoa Vô Ngôn buồn bực nhìn mười tám viên Bồ Đề Kỳ Lân Nhân trên bàn, biết là đã vượt khỏi tay mất rồi!

“Trần Không, ngươi làm nhiều chuyện vì nàng ấy như vậy, giờ còn giấu giếm trốn tránh, tự làm khổ mình làm gì? Nói cho cùng, ngươi cũng là một kẻ tu đạo si tình mà thôi.” Gã nói với giọng hơi châm chọc bất mãn, vì sau khi thầy trò Thiên Sắc xuất hiện thì mọi chuyện long trời lở đất, và ngay cả bản thân gã cũng bị gạt sang một bên. Được rồi, gã thừa nhận, gã cũng từng muốn làm một kẻ si tình chấn động tận trời, đáng tiếc ông trời chẳng chút tiếc thương, bóp chết mối tình si của gã từ trong trứng nước!

Nhìn thầy trò Thiên Sắc đang đứng trước mặt, trong đầu gã nghĩ tới những lời đồn đại, tưởng tượng tới cảnh hai người triền miên song tu lại càng cảm thấy tức giận không chịu nổi. Mối tình si bị nhấn chìm trong lòng chợt nảy nở lớn dần lên, kiểu gì cũng phải tìm cách xả ra ngoài, bèn ngửa mặt lên trời tự nói với mình: “Người giết Cổ Huệ Nương, dùng Bồ Đề Kỳ Lân Nhân giữ hồn phách nàng ấy dưới thùng nhuộm. Mượn thiên thời địa lợi nhân hoà biến nàng thành nữ quỷ la sát, khiến trên dưới Triệu gia đứng ngồi không yên. Sau đó người nhân cơ hội này gây chuyện, tính phá hoại Triệu Phú Quý để trút giận cho người trong lòng người. Nhưng Triệu Phú Quý cũng là cáo già nên nhận ra ý đồ của ngươi, lúc nào cũng đề phòng khiến ngươi không thể xuống tay. Không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, kết quả là người giết y. Như vậy, bất kể là ngươi bỏ trốn thuận lợi hay bị quan phủ bắt xử theo pháp luật, thì trên danh nghĩa Triệu Phú Quý cũng chỉ có một đứa con, người người yêu tất nhiên sẽ được mẹ sang nhờ con, thừa kế gia sản nhà họ Triệu, chẳng cần lo lắng áo cơm gạo tiền.”

Cuối cùng, thấy sắc mặt Trần Không trắng bệch, vẻ mặt kinh ngạc của Phó Thu Nương, gã cảm thấy bản thân đã được đưa về vị trí quan trọng. Phát tiết trút hết giận dữ trong lòng lên người khác xong đã thấy thỏa mãn, cười lớn đầy sung sướng, khoe hàm răng trắng bóng hỏi lại một câu đáng đánh đòn: “Ta có nói gì sai không? !”

Hết chương 17

18. Chương 18

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Khi nghe thấy ba chữ “kẻ si tình” chẳng rõ là đang khen ngợi hay đang châm biếm, Thanh Huyền bất giác liếc mắt nhìn Thiên Sắc. Cậu đột ngột bắt gặp một tia sáng thoáng lướt qua đáy mắt Thiên Sắc, sau đó dù phong thái lãnh đạm, ngạo nghễ của người vẫn không hề thay đổi, nhưng đôi mắt người lại hơi rũ xuống.

Thanh Huyền thấy kỳ lạ bèn quan sát tỉ mỉ sắc mặt của Thiên Sắc, cậu bỗng phát hiện ra vẻ sa sút thoáng ẩn hiện trong đôi mắt nàng.

Sa sút ư?

Từ trước giờ, cậu chưa từng nhìn thấy biểu cảm này trên mặt sư phụ. Theo cách nói của tiểu sư thúc Bạch Liêm, sư phụ xưa nay rất kiên cường, nét mặt người luôn lạnh lùng và ít nói. Nếu không phải vô tình chạm trúng vết thương sâu tận đáy lòng thì sao người lại có biểu cảm như vậy? Cậu đoán, có lẽ sư phụ tức cảnh sinh tình, nhớ lại mối tình tan vỡ ngày xưa?

Nghĩ thế, Thanh Huyền hơi quay đầu nhìn Trần Không đứng trước mặt. Cậu đột ngột thấy chân động, dường như đang nhìn thấy chính bản thân mình ở mười kiếp trước trên đá Tam Sinh. Tuy rằng, giờ đây cậu đã không thể nhớ rõ tâm tình của mình lúc đó, cũng không thể nhớ ra rốt cuộc lúc đó mình yêu thương yêu thực được đến mức nào mới có thể liều lĩnh vì nàng, nhưng cậu đã bắt đầu mơ mơ màng màng hiểu được những điều vi diệu trong đó.

Sư phụ, có phải lại nhớ tới gã Phong Cẩm bạc bẽo, phụ tình của người?

Chẳng lẽ, sư phụ vẫn còn nhớ nhưng gã?

Đúng rồi, chắc chắn là vậy.

Nếu không, tiểu sư thúc cũng sẽ không dùng thái độ tiếc mại sắt mại chẳng nên kim mà trách sư phụ không chịu tỉnh ngộ.

Gã Phong Cẩm kia rốt cuộc trông như thế nào, sao lại khiến sư phụ quyến luyến không quên như thế?!

Không rõ vì sao, Thanh Huyền chỉ nghĩ đến đó, tận đáy lòng đột ngột dâng tràn một mùi vị lạ lùng, nó nhanh chóng càn quét một vòng qua khắp tứ chi, kinh mạch, ruột gan, cuối cùng chỉ còn sót lại vị chất dần chuyển sang chua chua ở cuống họng. Giờ phút này, cậu không còn hứng thú tiếp tục chế nhạo gã yêu hồ Hoa Vô Ngôn nữa. Dù biết rõ nếu bây giờ cậu hắng giọng trong bầu không khí trầm mặc lạ lùng này sẽ khiến người ta chú ý, đó không phải là một hành động khôn ngoan, nhưng cậu vẫn phải làm như vậy, vì cậu muốn khiến sư phụ chú ý đến mình.

Không vì điều gì khác, chỉ vì lòng cậu hơi hoảng loạn. Cậu không thích sư phụ lại một lòng một dạ nhớ thương gã Phong Cẩm bạc tình kia.

Thanh Huyền vừa hắng giọng, Thiên Sắc lập tức ngẩng đầu liếc nhìn cậu, mà Trần Không đang ngơ ngác cũng hoàn hồn lại.

Những lời Hoa Vô Ngôn nói đều là sự thật, từng lời đều đánh vào trọng tâm, dường như không chừa đường cho y tiếp tục trốn tránh nữa. Trong đạo môn, tuy có phép Song Hành Song Tu nhưng chữ tình lại là điều cấm kỵ mà ai ai cũng biết. Nếu sa vào lưới tình đừng nói là người tu đạo chẳng thể đắc đạo thành tiên, mà dù là tiên nhân cũng không vượt qua nổi thiên kiếp. Từ bé y đã rơi vào bước đường cùng phải bước vào đạo môn, ngày ngày bị bắt theo đạo trưởng Nguyên Thanh tĩnh tọa tu hành, nhưng y không hề chuyên tâm mà chỉ một lòng nhớ mong cuộc sống phàm tục tầm thường.

Mấy năm gần đây, tất cả những chuyện y làm quả thật đều vì Phó Thu Nương. Không nói đến số tài sản y tích lũy được khi làm quản gia ở Triệu phủ đều đưa cho nàng, đến cả con trai nàng cũng là do y để tâm trông nom từng ly từng tí mới có thể ăn no mặc ấm đến ngày hôm nay. Nói thật ra, y chưa từng nghĩ sẽ có gì mờ ám với nàng, thậm chí chưa từng có ý muốn có được nàng, dù y biết nàng bị người khác cưỡng bức, chưa chồng mà đã có con, nàng đã bị mọi người mắng chửi, đồn đãi rất khó nghe từ rất lâu rồi. Nhưng trong lòng y, nàng mãi là cô gái khóc lóc quỳ trước Phật bảo trong động, nàng thành kính, thuần khiết như vậy, nàng chỉ có một nguyện vọng duy nhất muốn dùng trọn kiếp này báo đáp người nàng yêu thương, ý nguyện đó chưa một ngày thay đổi.

Y biết, trời trêu lòng người, cho nên y không dám mong mỗi xa vời chỉ nguyện có thể ở gần nàng một chút, có được cơ hội lên ngắm nhìn nàng là y đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

“Hôm nay bị các người bắt được, ta không còn gì để nói.” Trầm mặc thật lâu, cuối cùng Trần Không cũng thốt ra một câu. Có lẽ, y cảm thấy không một ai có thể hiểu được hành vi của mình, nên đôi mắt y bỗng ngập tràn vẻ kiêu ngạo, giống như chuyện mình làm mặc thế nhân phê phán, dường như y cũng chẳng thêm để tâm đến những người có thân phận khác nhau ở đây.

“Từ xưa đến nay, giết người đền mạng là đạo lý bất di bất dịch, cũng là vòng xoay thế sự. Vẫn nên giao người cho quan phủ xử theo pháp luật đi.” Ngừ điệu Thiên Sắc nhẹ nhàng thần nhiên, nàng rừ rừ mi dài

xuống, hàng mi khê khàng rung động, giống như nàng không muốn can thiệp vòng xoay luân hồi của thế nhân nên mới chọn phương pháp này. Dứt lời, nàng bước lên trước một bước, vươn tay nhặt lấy tất cả mười tám hạt Bồ Đề Kỳ Lân Nhân, ngăn chặn Hoa Vô Ngôn trước: “Chuỗi Bồ Đề Kỳ Lân Nhân này ta sẽ tự tay giao cho sư phụ ngươi, Nguyên Thanh đạo trưởng trên Thanh Phong đạo quan, núi Nhựt Tuyền.”

Tận mắt thấy chuỗi Bồ Đề Kỳ Lân Nhân tỏa sáng lấp lánh rơi vào tay Thiên Sắc, Hoa Vô Ngôn chỉ kịp thở dài tiếc nuối, chán nản kết thúc câu chuyện. Gã phải làm rất nhiều chuyện, tung ra một đồng hỏa mù, bề ngoài là để tích thêm công đức, nhưng bên trong lại là cố đoạt được chuỗi Bồ Đề Kỳ Lân Nhân này để nhanh chóng tu tiên đắc đạo. Bây giờ, vô duyên vô cớ uống phí công sức, đương nhiên gã hơi hơi khó chịu. Chỉ hận lúc trước sao mình không can đảm ra tay cướp lấy, cho dù thua cũng không ra nông nỗi này. Chưa đánh đã bại trận, thua ngay từ đầu, mất sạch mặt mũi.

Nghe thấy Trần Không sẽ bị giao cho quan phủ xử lý, Phó Thu Nương mới biết tình thế hiểm nghèo, nàng lập tức quỳ sụp xuống, lúc đó dù nàng níu chân ai cũng được ấy thế mà nàng lại kéo đúng chân Hoa Vô Ngôn: “Cầu xin các vị, các vị có thể tha cho huynh ấy không?” Giờ phút này, tâm tư Phó Thu Nương vẫn cho rằng tất cả mọi người đều là người lương thiện, chỉ muốn bắt hung thủ mưu hại mạng người, mà không hề biết chân tướng thật sự, nên vẫn đau khổ cầu xin: “Nói đến cùng, mọi chuyện huynh ấy làm đều vì ta, tội của huynh ấy ta sẽ gánh, ta sẽ đến quan phủ đầu thú.”

Xưa nay tính Hoa Vô Ngôn cuồng sạch sẽ, dù chỉ bị người phạm đục nhẹ một cái gã cũng thấy mất tự nhiên, giờ lại bị Phó Thu Nương ôm chặt một chân không thể giẫy ra. Gã rất bức bối, nếu không phải e ngại có nhiều người ở đây, chắc chắn gã đã đá văng nàng ta ra: “Người nghĩ rằng, người gánh tội thay Trần Không, người ra đầu thú chịu hình là đang giúp y sao?” Trùng trùng nhìn Phó Thu Nương hổ thẹn cầu xin, gã cất tiếng cười âm trầm, rõ ràng là giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng lại hòa lẫn ba phần hơi lạnh khiến người ta vô cùng sợ hãi: “Thế này không phải là giúp y, mà là hại y.”

Trong phút chốc, Phó Thu Nương không hiểu rõ hàm ý trong vẻ cười nhạo của Hoa Vô Ngôn. Nàng xoay người qua, quan sát mọi người một lượt, lại càng thấy nghi hoặc, mịt mờ.

Khoảnh khắc đó, đến cả Thanh Huyền cũng đã hiểu được hàm ý của Hoa Vô Ngôn.

Quả thật, nếu đơn giản là vì muốn bắt hung thủ, thì chỉ cần có người đứng ra nhận tội. Sau này, khi quan phủ xử chém đầu thị chúng thì có thể xóa tội, nhưng mà trên sổ sinh tử sẽ tăng thêm một oan hồn vô tội, món nợ đó sẽ được tính lên đầu người gây ra chuyện. Đợi đến lúc người đó chết, hồn phách đi vào chín tầng địa ngục ở U Minh, tất cả tội nghiệt lúc còn sống đều phải thanh toán sòng phẳng với Diêm quân U Minh.

Huống hồ gì, Trần Không không những giết người, y còn dùng pháp khí giam giữ hồn phách Cổ Huệ Nương, khiến nàng ta hóa thành la sát, hút máu hết mười mấy nam tử vô tội. Đây lại thêm một tội nghiệt khó có thể trả.

Hồng trần vạn tượng tựa hư không, bể khổ vẫn luôn dậy sóng, cứ thế lại sinh ra từng mối rồi từng mối oan nghiệt!

Cuối cùng, Thanh Huyền đi cùng Thiên Sắc đưa chuỗi Bồ Đề Kỳ Lân Nhân trả về Thanh Phong đạo quan ở núi Nhựt Tuyền.

Bảo vật trấn quan đã trở về, đây đương nhiên là chuyện đáng vui mừng, nhưng khi Nguyên Thanh đạo trưởng nghe chuyện của Trần Không, nét mặt ông không hề vui vẻ, ông chăm chăm nhìn mười tám hạt Bồ Đề Kỳ Lân Nhân lấp lánh ánh nâu nhạt mà nước mắt tuôn rơi.

Lúc đó Thanh Huyền mới biết, hóa ra Nguyên Thanh lão đạo trưởng là cha ruột của Trần Không. Ngày xưa vì say mê tu tiên mà ông rời vợ bỏ con, ra đi không một lời từ biệt, ông đến tu đạo tại núi Nhựt Tuyền. Không ngờ, vợ ông mang theo đứa con trai độc nhất lang thang khắp nơi tìm kiếm tung tích ông, cuối cùng bà ngã bệnh, chết tại núi Nhựt Tuyền. Không biết có phải là duyên kiếp đã định hay chỉ là một sự trùng hợp bất ngờ, Trần Không được Thanh Phong đạo quan nhận nuôi, trở thành một tiểu đạo sĩ.

Tiểu đạo sĩ Trần Không từ bé đã oán hận cha mình, căm thù đạo môn, chán ghét tu tiên. Lúc biết được sư phụ mình tôn kính lại là người cha ruột đã bỏ rơi mình, y sao có thể chấp nhận được sự thật đó? Cho

nên, y bèn trộm đi bảo vật của Thanh Phong đạo quan rồi lặng lẽ xuống núi, vì y muốn cha mình vĩnh viễn không có cơ hội đắc đạo thành tiên. Sau đó, tất cả những việc y làm đều từ đây mà ra.

Mười tám hạt Bồ Đề giống như đôi mắt cát tường, lạnh lùng dõi theo oan và nghiệt, tình yêu và thương tổn của y.

Có câu rằng, người đáng giận ắt có chỗ đáng thương, tất cả những mối duyên gặp gỡ đều là số trời định trước. Con người chẳng qua chỉ là một quân cờ tầm thường, thế sự tự có đạo lý luân hồi của nó.

Trần Không cứ cho rằng đã sắp đặt chu đáo cho người mình yêu thương, nhưng không hề dự đoán được thế sự khó lường, câu chuyện kết thúc không giống như y dự đoán.

Vì đã giết người nên khi đến quan phủ đầu thú, y thẳng thắn thú nhận tội trạng của mình để mặc quan phủ xử lý. Vốn rằng chỉ cần y chịu hình phạt chém đầu thì có thể chấm dứt tất cả, nhưng đúng lúc này có một nha đầu thông phòng ở Triệu gia đến báo quan, rằng lúc ở trên giường với ả, Triệu Phú Quý từng chính miệng thừa nhận y đã giết hại tú tài Tề Tử Như rồi đốt xác trong xưởng nhuộm để che giấu tang chứng.

Mọi chân tướng được vạch trần, cho dù trước đây Tề Tử Như có làm chuyện đồi phong bại tục dụ dỗ nữ đệ tử của mình bỏ trốn, nhưng trên thực tế y đã là một vị tú tài có công danh do triều đình ngự phong. Y là môn sinh Thiên tử, bây giờ y chết không rõ ràng, nào có thể bỏ qua không tra xét? Vì vậy, sau một phen truy tra, dò xét tỉ mỉ, gia tài bạc triệu và bố trang, xưởng nhuộm của Triệu gia cũng bị tên quan thẩm án hồ đồ tịch biên sạch sẽ!

Ngày chém đầu thị chúng, Trần Không đầu mình mỗi nơi, máu đầm pháp trường. Mà Phó Thu Nương, vì hổ thẹn áy náy nên tinh thần hoảng hốt, lúc giặt quần áo nàng bất hạnh trượt chân rơi xuống nước, ngạt nước bỏ mình. Cho nên thầy trò Thiên Sắc đi cùng Nguyên Thanh đạo trưởng đến nhặt xác Trần Không, cũng là lúc chứng kiến cái kết cục khiến người ta thương cảm không nguôi.

Không thể không nói rằng, chỉ trong vòng hai tháng, trải qua những chuyện không thể tưởng tượng, tâm trạng Thanh Huyền đã không còn như hai tháng trước đây. Lúc ấy, cậu chỉ một lòng muốn trốn khỏi cái mà cậu tự cho là sỉ nhục, nhưng trải qua chuỗi sự việc trên đường đi đã khiến cậu lột xác hoàn toàn.

Sáng sớm, lúc cậu đang thu dọn hành lý để quay về Yên Sơn ở Đông Cực cùng Thiên Sắc, bất ngờ tiểu nhị trong khách điểm tới gõ cửa phòng với vẻ mặt hơi buồn bực, gã bắt đầu dĩ nhiên lại rằng có một người tự xưng là cố nhân muốn gặp Thanh Huyền, dù gã có đuổi mãi kẻ đó cũng không đi.

Thiên Sắc đang lặng lẽ chép kinh, Thanh Huyền hỏi ý kiến nàng chỉ khẽ gật đầu. Chờ đến khi Thanh Huyền xuống lầu mới phát hiện, người tự xưng cố nhân đuổi mãi không đi lại chính là Phó Vân Xuyên đang mắc bệnh hiểm nghèo, mọi người tránh còn không kịp.

Không chỉ thế, Phó Vân Xuyên còn dẫn theo một đứa trẻ, đó chính là đứa bé thiếu năng đã bén duyên với Thanh Huyền trong khu rừng khóc đêm.

Vừa sáng ra đã gặp phải ‘cố nhân’, Thanh Huyền thật không thể nói rõ cảm xúc trong lòng mình, cậu đành lặng lẽ đứng trước mặt Phó Vân Xuyên không nói một lời. Trái lại, đứa trẻ thiếu năng vừa gặp Thanh Huyền đã lon ton chạy tới, thân thiện ôm lấy chân cậu, miệng liếng thoắng a... a... a, bầu không khí lúc này mới dịu đi đôi chút.

“Thanh Huyền, ta biết mình không còn mặt mũi đến cầu xin cậu, nhưng ta vẫn mang bản mặt dày mà tới đây.” Phó Vân Xuyên tóc tai bù xù, cố ý gục đầu thấp xuống không muốn để người ta nhìn thấy miệng vết thương lở loét mưng mủ trên mặt mình. Y nhìn đứa bé đang ôm lấy chân Thanh Huyền, ngữ điệu y cực kỳ tuyệt vọng: “Giờ Thu Nương đã đi rồi, thời gian của ta không còn nhiều nữa, không biết cậu có ý tốt giúp ta chăm sóc đứa bé ngốc này được không?”

Tuy là nói thế, nhưng lòng y cũng rõ, hành động gửi gắm này thật khó có thể chấp nhận. Chỉ có điều, nếu y không mặt dày đến cầu xin Thanh Huyền, vậy sau khi y chết đi đứa bé ngờ nghệch này trước sau gì cũng sẽ trở thành đứa ăn xin lưu lạc đầu đường xó chợ, số mệnh trắc trở, gian truân. Thanh Huyền đi theo nữ tử thần bí kia, nghe đồn rằng đó là nữ đạo sĩ bất quý, nhưng y lại không biết thân phận và lai lịch thật sự của nàng. Tuy rằng hai người tự xưng là thầy trò, nhưng nghe tiểu nhị khách điểm lúc tám chuyện bảo

rằng hai thầy trò này không e dè thiên hạ, công khai ở cùng một phòng. Chỉ e, Thanh Huyền là nam sủng mang danh nghĩa đồ đệ mà thôi. Mặc dù, y cảm thương cho Thanh Huyền không thể tránh khỏi vận mệnh trở thành đồ chơi cho kẻ khác, nhưng y có thể nhận ra nữ tử kia đối xử không tệ với Thanh Huyền. Nếu Thanh Huyền có lòng giúp y để con y sau này có chút cháo cơm no bụng, y có chết cũng nhắm mắt.

Thật ra, Thanh Huyền cũng cảm thấy mình và đứa bé này chỉ vừa gặp mà như đã quen lâu, cậu không đoán được nó lại là con của Phó Vân Xuyên. Nếu y gửi gắm đứa bé cho cậu chăm sóc, cậu cũng không thể quyết định được. Dù sao Yên Sơn Đông Cực vẫn là cõi tiên, cậu chỉ là một tên người phạm nhờ vào ân huệ của sư phụ mới có thể ở đó. Mà giờ, cậu làm sao dám đáp trả lời cầu xin của kẻ khác?

Thấy Thanh Huyền không nói một lời, Phó Vân Xuyên nghĩ rằng cậu dùng sự im lặng để khéo léo từ chối. Phút chốc, rơi vào đường cùng, y cuống quýt đến độ suýt chút nữa đã quỳ lạy cầu xin.

Thanh Huyền vội vàng đỡ lấy Phó Vân Xuyên, không hề e ngại căn bệnh khiến người ta sợ hãi tránh né, cậu hơi khó xử trả lời: “Việc này, ta phải xin chỉ thị của sư phụ trước đã.” Cúi đầu nhìn đứa bé đang nở nụ cười ngây ngô, Thanh Huyền lúng ta lúng túng đáp, lòng thầm suy nghĩ phải thuyết phục sư phụ thế nào đây.

“Không cần xin chỉ thị ai cả, người muốn làm gì thì cứ làm.”

Đúng lúc cậu khổ não suy tư thì giọng nói Thiên Sắc đột ngột vang lên từ phía sau, ngữ điệu vẫn lạnh lùng nhất quán. Thanh Huyền xoay người lại, trông thấy tiểu nhị đang ôm mấy túi hành lý lúc nãy cậu đã thu dọn đi theo sau Thiên Sắc. Còn thái độ Thiên Sắc rất bình thản, lúc đi ngang qua Phó Vân Xuyên nàng hững hờ cất tiếng, lời nói không giống như giải thích hay là trào phúng, nét mặt thờ ơ khiến người ta lần không ra, ấy thế mà ngữ điệu lại mang theo chút hơi lạnh khiến người ta hoảng sợ. Nàng lẳng lẳng cất bước ra khỏi khách điếm, chỉ để lại một câu nhắc nhở thản nhiên: “Thanh Huyền, phải đi rồi!”

Phó Vân Xuyên sững sốt một lát mới phản ứng kịp, còn Thanh Huyền đã vui vẻ đón lấy hành lý trong tay tiểu nhị, kéo đứa bé đuổi theo Thiên Sắc.

Không có cảnh cốt nhục phân ly quyến luyến không rời, cũng không có màn cha con chia cách nước mắt chảy xuôi. Hoàn cảnh này khiến Phó Vân Xuyên ngỡ ngàng mở bàn tay phải ra, bắt chợt y phát giác bàn tay trống không, lúc này y mới vội vàng chạy ra cửa khách điếm.

Trên bầu trời, y trông thấy vài đám mây đỏ như máu xen lẫn vài cụm mây xám ôm lấy vàng dương ban mai hơi ửng đỏ, hai màu sắc không ăn khớp thế nhưng lại đan xen hài hòa đến vậy.

Trên Yên Sơn, Đông Cực trồng rất nhiều ngô đồng, thân cây cao khẳng khiu, âm thanh từng phiến lá đỏ xạc xào trong gió hòa cùng tiếng đàn du dương xa vắng, ấy vậy mà lại khiến phượng và hoàng cất tiếng hót truy đuổi nhau.

* Đều là phượng hoàng, nhưng con trống gọi là phượng, mái là hoàng. Hay cho cảnh Phượng cầu Hoàng kỳ diệu!

Lam Không ngồi trên cây ngô đồng, mỉm cười cảm bình rượu lên, y thường thức từng ngụm từng ngụm một. Không ngờ, hành động phê phởn chè chén của y lại khiến cho vài giọt rượu với hương thơm ngấm vào gan ruột nhỏ xuống người Mộc Phi đang đánh đàn dưới tàng cây.

“Sư huynh, huynh sắp uống sạch toàn bộ rượu trên Yên Sơn rồi.” Xưa nay Mộc Phi luôn có phong thái phóng khoáng, dịu dàng như ngọc. Mặc dù bị người khác quấy nhiễu nhưng y cũng chỉ hơi nhú mày. Mộc Phi vẫn cúi đầu đánh đàn, mười ngón tay lướt không ngừng trên dây đàn, y lẳng lẳng nhắc đến sự bất mãn và cảnh báo của mình: “Một khi sư tỷ phát hiện ra, việc này khó mà giải thích.”

“Hắc hắc, ta đã uống sạch rượu thì đương nhiên sẽ đổ nước vào trong đồng bình đó rồi.” Lam Không ngồi trên cây uống rượu như trâu uống nước là bất cười khả khà. Hàng năm y đắm mình trong men rượu say, tuy rằng đôi mắt luôn luôn mơ màng, nhưng đầu óc lại tỉnh táo hơn ai hết. Được rồi, y thừa nhận y có âm mưu, lúc trước y dẫn theo Thanh Huyền đi trộm rượu là vì để khi sự việc bại lộ, y có thể đẩy thẳng nhãi ranh Thanh Huyền ra nhận tội. “Sau này sư muội có truy cứu cũng không biết là ta làm, ta sẽ nói là Thanh Huyền trộm rượu uống. Dù con bé có tức đến thế nào đi nữa, cũng tuyệt đối không trút giận bừa lên đầu Thanh Huyền.”

“Vây cũng đúng.” Mộc Phi cất tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

Chẳng biết thế nào hai người lại chuyển đề tài sang Thanh Huyền. Lam Không nhấp thêm một hớp rượu nữa, y bắt đầu cười hề tiện: “Sư đệ, đệ nói đi, lần này ra ngoài, trong lúc tức giận sư muội liệu có ăn sạch thằng nhãi con Thanh Huyền không?” Y cố ý nhấn mạnh chữ ăn, còn điệu cười rất chi là gian trá, ý ở ngoài lời rất rõ ràng.

“Việc này à?” Bàn tay đang đánh đàn của Mộc Phi bất giác khựng lại, sau đó lại lập tức lướt tay trên dây đàn, dư âm chưa dứt nhưng vẫn bình thản như trước, y chỉ lắc lắc đầu như cười như không đáp: “Khó nói, khó nói lắm! Lúc trước huynh giật dây chúng ta nói linh tinh trước mặt Thanh Huyền, đây chẳng phải là kết quả mà huynh muốn?”

“Khà khà, bị đệ nhìn thấu rồi.” Lam Không nhảy xuống khỏi cây Ngô Đồng, y ngồi xếp bằng trên lớp lá vàng khô rụng đầy mặt đất, hai má y hơi ửng hồng do men say và hưng phấn, y vỗ vỗ bình rượu hòa cùng quang cảnh: “Ta chỉ nghĩ, qua năm năm nữa, ngày sư tôn xuất quan, sư muội sẽ dẫn theo Thanh Huyền lên Ngọc Hư Cung ở Tây Côn Luân. Tiểu tử Phong Cẩm biết được sư muội có đã có người yêu thương tha thiết, chẳng còn để gã trong lòng, khi đó không biết sắc mặt gã sẽ khó coi tới cỡ nào...”

Được rồi, y thừa nhận, hơn phân nửa những lời đồn đãi sôi sục khắp lục giới là do y tung ra ngoài. Y biết Thiên Sắc xưa nay chỉ thích làm theo ý mình, tuyệt đối chẳng thêm quan tâm dư luận. Nhưng mà, Phong Cẩm ở Ngọc Hư Cung xa xôi, có lẽ sẽ không dễ chịu gì.

Bản tính đàn ông luôn luôn ích kỷ, cho dù là người phụ nữ yêu mình mà mình không yêu, thì cũng không mong thấy nàng thay lòng đổi dạ.

Sở dĩ y làm vậy, ngoại trừ hy vọng Thiên Sắc có thể quên Phong Cẩm, đồng thời y cũng không muốn gã Phong Cẩm bề ngoài đạo mạo sống quá thanh thản, ung dung.

Lại thêm nữa, tình đồng môn giữa y và Bạch Liêm như chân với tay, theo đúng lý cũng nên giúp Bạch Liêm trút giận một phen.

Đúng vào mảy nhếch mắt neho dương dương tự đắc, tự cho việc mình làm thần không biết quỷ không hay, bất chợt một giọng nói hững hờ vọng đến từ phía sau, trong ngữ điệu lạnh lùng xen lẫn sự mất kiên nhẫn và không hài lòng.

“Lam Không sư huynh không phải lần đầu tiên lên Yên Sơn, đâu phải không biết quy định của ta. Ai nhắc tới tên gã đó trước mặt ta thì phải lập tức cút xuống núi. Bây giờ, huynh muốn tự mình cút xuống hay là muốn ôm bình rượu kia cút xuống?”

Tiếng đàn ngưng bật, Mộc Phi lặng thinh không nói, Lam Không rung mình một cái, phút chốc y đứng bật dậy xoay người lại.

“Sư muội?!”

Hết chương 18

19. Chương 19

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương

Nhìn sắc mặt không tốt và ánh mắt nghiêm nghị của Thiên Sắc, Lam Không chỉ dám nở nụ cười miễn cưỡng, lúc này không biết nên giấu bình rượu sau người hay là tránh ra xa để chứng tỏ nó chẳng liên quan đến mình. Nhưng lúc y vô tình nhìn Thanh Huyền đứng bên cạnh, nụ cười trên môi chợt cứng ngắc lại, mắt suýt rớt ra ngoài!

Sao Thanh Huyền lại dắt theo một đứa bé mập mạp thế kia? Nhìn thằng bé đó khoác áo ngắn, tay mũm mĩm như củ sen, cười ngây ngô, đương nhiên là nếu không nói đến nước miếng nhiều xuống đầy cằm thì chỉ sợ Lam Không nhịn không nổi, nhào lên nện nện hai má phúng phính của thằng bé.

Ôi, sao sư muội làm việc nhanh quá vậy?

Chớp mắt đã ăn sạch sê, còn sinh con xong luôn rồi ư?!

“Thanh Huyền, sư muội, hai người —” thằng bé đột ngột xuất hiện, không giấu giếm cũng không né tránh. Ngón tay Lam Không chỉ về phía hai thầy trò vẫn thản nhiên như không kia run lên theo giọng nói, làm rơi bình rượu xuống đất. May mắn là nằm dài thảng rộng, lá cây ngô đồng đã phủ kín nơi này, bình rượu kia rơi xuống đất chỉ vang lên tiếng chạm khẽ chứ không vỡ toang.

Nhìn bộ dạng và vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Lam Không cùng với giọng điệu ngập ngừng, Thiên Sắc hiểu ngay y đang nghĩ gì. Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, chậm chậm phát tay, mắt rũ xuống, nét mặt lạnh như sương giá cuối năm, thốt lên bốn chữ: “Thanh Huyền, tiền khách!”

Sau đó, nàng liếc nhìn Lam Không và Mộc Phỉ đang ngây ra như phỗng, ung dung nhiu mảy và xoay người bước đi. Dù bước chân trên lớp lá ngô đồng khô nhưng không hề gây ra tiếng động, phút chốc đã biến mất trong rừng ngô đồng.

Vừa rồi, Thanh Huyền nghe giọng Thiên Sắc chẳng chút nể mặt cũng biết sư phụ rất tức giận, nhưng hôm nay nhìn Lam Không và Mộc Phỉ vẫn đang ngây ra, cậu cũng ngại không dám đuổi thẳng: “Sư thúc, sư bá, con nghĩ là sư phụ tạm thời không muốn nhìn thấy hai người trên Yên sơn.” Cậu nói rất điềm tĩnh và ngắn gọn, không còn sự sợ sệt và dè dặt như trước: “Trước hết chờ người bớt giận đã.”

Thấy hai người kia vẫn nhìn chằm chằm đứa bé với ánh mắt đầy tò mò và nghi ngờ, Thanh Huyền cúi xuống nhìn đứa bé thiếu năng Phó Vân Xuyên giao lại ỉnh. Nói cho cùng, cậu cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn, dù đã trải qua một số chuyện bất thường nhưng lúc này cũng không đoán được suy nghĩ loạn xạ của hai lão thúc bá lôi dờ ra về đạo mạo kia! Về chuyện đặt tên cho đứa bé, hình như không có ai nhắc đến, nghĩ kỹ lại không thể để họ Triệu, cũng không để được họ Phó, cậu bèn đặt một biệt danh đơn giản: “Nhục Nhục.”

* Thịt thịt, ý nói đứa bé tròn trịa như một cục thịt. “Thanh Huyền, đứa trẻ này —” Cuối cùng, Lam Không chẳng nhịn nổi, tay run run chỉ Nhục Nhục hỏi: “Nó từ đâu đến?”

Tuy rằng Nhục Nhục đã chạy nhảy được, nhìn không giống trẻ mới sinh, nhưng trong tiên cảnh xưa nay đâu thiếu chuyện lạ. Nhớ năm đó, đệ tử của Thái Ất thiên tôn – Tam Đàn Hải Hội đại thần, mang thai ba năm, sinh vào giờ Sửu, vừa ra sinh ra đã biết chạy nhảy, gọi cha gọi mẹ. Cho nên trong nhận thức của Lam Không và Mộc Phỉ – Thiên Sắc vốn là yêu tu hành đắc đạo – thì một đêm có thai, hôm sau sinh được đứa bé mập mạp thế kia cũng hoàn toàn bình thường!

“Đây là con của người quen, nhờ con chăm sóc giùm.” Thanh Huyền suy nghĩ kỹ nếu nói thật thì mấy vị sư bá sư thúc này nhất định sẽ truy hỏi đến cùng, nên chỉ đáp một câu mơ hồ, sau đó cậu nghi ngờ hỏi lại: “Sao vậy ạ?”

“May quá, may quá!” Lam Không thở phào nhẹ nhõm, Mộc Phỉ cũng như được yên lòng vỗ vỗ ngực, hai người liếc nhìn nhau, xấp vào thì thầm to nhỏ —

“Ta nói rồi, sao có thể nhanh như vậy được, cả con cũng có luôn...”

“Ta thấy không chừng còn chưa đụng đến nhau nữa là...”

“Rốt cuộc Thanh Huyền vẫn một người phàm, một miếng thịt béo ngậy thế kia, chắc chắc...”

“Sư muội sẽ không đành lòng ăn mất đâu...”

Đúng là bộ hung gặp tiêu chảy, hai người bọn họ thì thầm to nhỏ rất tâm đầu ý hợp, còn hiểu nhau qua từng ánh mắt.

Vì hai người đó cố tình nói nhỏ lại dè dặt nên Thanh Huyền không nghe rõ lắm, nhưng với vài từ ngữ miễn cảm cậu cũng đoán được vài chuyện. Tuy nhiên, bây giờ cậu rất nóng lòng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu quan hệ giữa người kia và Thiên Sắc.

“Sư bá, sư thúc, Phong Cẩm là người như thế nào?” Xác định sư phụ không ở gần nên cậu cũng không lo lảng phạm vào điều kiêng kị, cứ thế hỏi thẳng hai người kia.

Dường như bị cái tên kia làm giật mình, Lam Không và Mộc Phỉ lập tức im lặng, chấm dứt câu chuyện phiếm chẳng mấy trong sáng kia, cũng cứng họng không nói được gì. Trong lòng chấn động, nhìn chằm

chằm Thanh Huyền, đầu như nổ tung vì chưa kịp chuẩn bị tinh thần.

“Thanh Huyền, sao con biết Phong Cẩm?” Một lúc sau, hai người lại nhìn nhau, trao đổi ánh mắt. Mộc Phi cầm đàn gảy những thanh âm trầm chậm, cố ý che giấu sự ngạc nhiên vừa rồi để bản thân nhìn có vẻ nhàn nhã, ung dung như thường ngày.

Chắc chắc là Thiên Sắc căm thù cái tên Phong Cẩm đến tận xương tuỷ, với tính tình lạnh lùng, kiêu ngạo của nàng tuyệt đối không thể nhắc tới kẻ này với Thanh Huyền. Còn khúc mắc giữa Thanh Huyền và Phong Cẩm năm đó, bọn họ cũng biết một số chuyện từ Bạch Liêm. Bởi vậy hai người càng phân vân, vì nếu Thanh Huyền nhắc tới Phong Cẩm thì đã biết hết chuyện mười kiếp trước hay là biết được bao nhiêu?

Thanh Huyền không phải đồ ngốc, sao nhìn không ra Lam Không và Mộc Phi cố tình giấu diếm?

Chẳng qua, lúc vừa lên núi, cậu và sư phụ từ xa đã nghe thấy giọng nạt rượu nhắc tới gì mà “Phong Cẩm”, “Thân mật”, lại còn “Sắc mặt khó coi”, cậu cũng đoán được các sư thúc sư bá cũng không thêm nhìn mặt người này. Có điều, nếu đúng như tiểu sư thúc nói thì gã Phong Cẩm kia vì chức chương giáo Thần Tiêu phái đã phụ lòng sư phụ, vậy sao bây giờ lại để ý đến chuyện của sư phụ?

Cậu không tin con người tâm địa độc ác kia biết thế nào là áy náy.

Nhưng nếu Phong Cẩm thật sự có tình với sư phụ thì nên làm thế nào cho phải?

Mọi người đều nói trái tim phái nữ rất yếu đuối, tuy vẻ ngoài sư phụ lạnh lùng cao ngạo, nhưng cậu biết trái tim sư phụ cũng yếu đuối như vậy.

Dù nói cậu lòng dạ hẹp hòi, ghi hận mười kiếp trước cũng được, cậu tuyệt đối không muốn sư phụ và kẻ phụ tình kia nối lại tình xưa!

“Bạch Liêm tiểu sư thúc nói cho con biết.” Nghĩ đến Phong Cẩm chưa từng gặp mặt kia, nét mặt Thanh Huyền chợt lạnh lùng, lòng nặng trĩu như bị một tảng đá va mạnh vào, dù không hề tạo ra âm thanh kinh người nhưng cũng không thể bỏ qua được.

Mộc Phi và Lam Không lại nhìn nhau, sau đó Lam Không lợm bình rượu trống không lên gõ gõ.

“Con muốn gặp Phong Cẩm?” Dừng một chút, y kéo dài giọng, quay đầu cười như có như không với Thanh Huyền, cuối cùng mới thốt ra điều quan trọng nhất: “Năm năm sau, Trường Sinh sư tôn xuất quan, sư phụ con nhất định sẽ lên Ngọc Hư Cung trên Tây Côn Luân. Nếu con có năng lực khiến sư muội đưa con đi cùng thì sẽ biết Phong Cẩm là người như thế nào.”

Vì Thiên Sắc ra lệnh đuổi khách, Mộc Phi và Lam Không mặt dày cỡ nào cũng không dám trêu chọc nàng. Thanh Huyền hứa sẽ nói giúp cho hai người, bọn họ mới hậm hực rời đi. Lúc bỏ đi, Lam Không không quên lấy một vỏ nữ nhi hồng ít ỏi trong hằm.

Nghe nói, nữ nhi hồng này là do Thiên Sắc và Phong Cẩm ử lúc trước, dùng để đãi khách trong ngày gả con gái theo tập tục của người phàm. Phong Cẩm là người phàm tu tiên đắc đạo nên đương nhiên cũng nhắc đến những tập tục này, còn Thiên Sắc vốn có tình cảm với Phong Cẩm do đó nhớ rất kỹ. Sau khi hai người bày tỏ nỗi lòng, Phong Cẩm tự tay ử rượu, còn Thiên Sắc tìm thiên tâm ti dẹt thành găm đồ. Hai người đổ rượu vào bình, đập nắp, phủ găm đồ.

Lúc ấy, trong các đệ tử của Trường Sinh đại đế, ngoại trừ Bạch Liêm cố gắng vô vọng với Thiên Sắc thì tất cả đều nghĩ không có gì bất ngờ xảy ra, còn chen chúc đến chúc mừng, vui vẻ nói đợi đến lúc hai người nước chảy thành sông sẽ thành thần tiên quyến lữ, nhất định phải đem những bình rượu này lên núi Côn Luân để uống chúc mừng cho sáng khoái.

Đáng tiếc, vợ chồng còn chưa thành đã mỗi người một ngã, tình lang biến thành kẻ xa lạ, để lại người con gái mặc áo cưới đỏ rực với vết thương lòng sâu sắc cùng bình nữ nhi hồng không người uống chung.

Trước kia, Thanh Huyền không biết lai lịch hằm rượu này, cũng từng uống trộm với Lam Không, mùi vị đúng là không tệ chút nào. Nhưng hôm nay biết được lai lịch của nó, cậu chẳng vui chút nào, chỉ muốn Lam Không mau mau uống hết cho đỡ chướng mắt phiền lòng.

Đêm đó, chuẩn bị cho Nhục Nhục xong, cậu trở về phòng ngủ nhưng lần qua lần lại mãi không ngủ được. Nằm nghĩ mãi, cuối cùng cậu mặc áo đến tắm phòng của Thiên Sắc.

Quả nhiên, Thiên Sắc còn thức chép kinh!

Thanh Huyền cảm thấy hơi kỳ lạ. Trước đó cậu và sư phụ ở chung một phòng chưa bao giờ thấy sư phụ ngủ, ngay cả nhắm mắt dưỡng thần cũng không có, chỉ chép kinh Phật không ngừng, hết như vĩnh viễn không biết mệt mỏi!

“Sư phụ.” Cậu khẽ kêu một tiếng, vì che giấu tâm trạng mất tự nhiên từ đáy lòng nên cố ý đến trước bàn, cung kính cúi đầu, vô tình phát hiện hôm nay Thiên Sắc chép kinh không dùng mực mà là thứ gì đó đỏ sẫm, nhìn kỹ là là Hòa Thủy Sơn!

Vết mực đỏ trên giấy Tuyên Thành trắng muốt giống như khắc từng vết thương khiến Thanh Huyền cảm thấy đau đớn. Đến giờ khắc này cậu mới nhận ra, trong trí nhớ của cậu sư phụ chưa bao giờ trang điểm, ngay cả cây trâm cài đầu cũng là trâm gỗ.

Không biết vì sao, nhìn y phục màu đỏ trên người Thiên Sắc, rồi nhìn vết mực son đỏ thắm và nghĩ tới rượu nữ nhi hồng trong hầm, Thanh Huyền cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu. Cậu biết, không phải sư phụ không muốn bỏ bộ y phục đỏ này, mà chỉ vì trong lòng chưa quên được người kia. Sư phụ cũng biết nữ nhi hồng trong hầm đã bị uống trộm không còn bao nhiêu, chỉ là đã không còn lý do mở tiệc chiêu đãi người khác nên rượu này cũng giống như lỗ hổng trong trái tim, dần tan biến theo thời gian?

Thanh Huyền càng nhìn Thiên Sắc càng thấy bản thân xúc động. Có thể cảm nhận được nỗi đau đớn và thất vọng ngày đó khi sư phụ bị phụ lòng, nhưng lúc này cậu lại không biết phải an ủi như thế nào, đành kiếm chuyện nói: “Sư phụ đồng ý cho Nhục Nhục đến Đông Cực, Thanh Huyền không biết phải làm thế nào để cảm tạ ơn của sư phụ... Hay là, sư phụ cũng nhận nó làm đồ đệ đi...”

“Bái sư nhận đồ đệ phải có cơ duyên, nó và vi sư không có duyên, nên không thể nhận được.” Thiên Sắc không phát hiện ra sắc mặt của Thanh Huyền, hơi ngừng cây bút lông sồi trong tay, cũng không ngắt đầu chỉ bình thần từ chối quyết định của cậu. Tuy rằng xưa nay nàng rất lạnh nhạt, nhưng đối với Thanh Huyền vẫn kiên nhẫn hơn bình thường: “Đứa bé này ở Yên sơn được bao lâu tùy thuộc vào vận mệnh của nó, chắc chắn sẽ có một ngày nó rời đi.”

Thiên Sắc vốn không nghĩ nhiều, nhưng Thanh Huyền lại cảm thấy hơi đặc biệt.

Nếu bái sư nhận đồ đệ là cơ duyên thì điều này chứng minh cậu khác hẳn trong mắt sư phụ đúng không?

Vì suy nghĩ này, cuối cùng cậu đã dừng cảm hỏi vấn đề vướng mắc trong lòng.

“Sư phụ, người vẫn còn nhớ người đó sao?”

Thiên Sắc không nghĩ cậu sẽ hỏi như thế, nàng ngạc nhiên ngắt đầu lên, biết rõ cậu nói đến Phong Cẩm nhưng vẫn là hỏi ngược lại theo bản năng: “Nhớ ai?”

“Chẳng phải là —” Thanh Huyền cắn chặt răng, không quản đến lệnh cấm trước đây sư phụ từng nói ‘Ai nhắc đến tên này, lập tức rời khỏi Yên sơn’, thốt ra cái tên đó: “Chẳng phải là Phong Cẩm đó sao!”

Hết chương 19

20. Chương 20

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Nghe Thanh Huyền nhắc tới cái tên ngỡ rằng đã lãng quên, Thiên Sắc hơi ngạc nhiên, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, ngay cả đôi mắt cao ngạo bức người cũng trở nên u ám nặng nề, sâu trong đáy mắt là sự bình tĩnh trước cơn bão lớn.

“Thanh Huyền, người nên biết —” nàng đặt cây bút lông sồi xuống, chậm rãi lên giọng pha chút giận dữ, gần từng chữ bộc lộ giới hạn cảm xúc của bản thân: “Ai nhắc tới cái tên này trước mặt ta, phải lập tức rời khỏi Yên sơn!”

Thanh Huyền cũng hiểu mình không nên tự tiện chạm vào vương mắc trong lòng sư phụ. Nhưng lúc này nhìn khuôn mặt tức giận của Thiên Sắc, cậu đột nhiên có cảm giác không nói nên lời, vừa chua chát vừa cay đắng, khiến cậu càng ghen tị với Phong Cẩm.

“Thanh Huyền biết mình không nên nhắc đến chuyện này!” Cậu khẽ cắn môi, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Thiên Sắc. Có lẽ biết hôm nay khó thoát khỏi trừng phạt nên không cần bận tâm nữa, kiên quyết ngẩng đầu nhìn Thiên Sắc, nhất quyết nói hết suy nghĩ trong lòng: “Sư phụ không cho người khác nhắc tới cái tên này không có nghĩa là sư phụ đã quên. Người từng chỉ dạy Thanh Huyền, chứng ngại trong lòng nhất định phải đối diện không được trốn tránh, nhưng chẳng phải bây giờ sư phụ đang trốn tránh sao?”

Thật không ngờ Thanh Huyền lại nói năng hợp tình hợp lý như vậy, lúc này Thiên Sắc không biết nên phản bác lại thế nào cho phải.

Đúng vậy, theo như lời Thanh Huyền, nàng vẫn luôn trốn tránh. Bao nhiêu năm ẩn cư trên Yên sơn không hề quay lại Ngọc Hư Cung, chẳng phải vì sợ đối mặt với y sao? Nàng không cho người khác nhắc tới tên của y, nhưng cái tên đó qua năm tháng đã khắc sâu trong trí nhớ, không thể gạt bỏ, lúc nào cũng khắc ghi. Hành động, lời nói của nàng thật buồn cười, chỉ cho phép quan viên phóng hỏa còn không cho dân chúng đốt đèn sao?

Nói cho cùng, nàng cũng không biết mình sợ cái gì, nàng tự nhận thấy bản thân không hề có lỗi với y, đối mặt vẫn có thể ưỡn ngực ngẩng cao đầu. Chẳng qua, nàng rất hiểu lòng mình, Phong Cẩm đúng là chứng ngại không thể vượt qua...

Dù trong lòng lo lắng không yên, Thanh Huyền vẫn kiên trì quỳ thẳng người nhìn Thiên Sắc không chớp mắt, nhưng lúc này tầm mắt bị ánh nền lấp lờ che khuất, không thấy rõ khuôn mặt nàng.

Trầm mặc một lúc, cuối cùng Thiên Sắc khẽ thở dài, đưa tay đỡ đồ đệ đứng dậy: “Bỏ đi!” Nàng cười khổ một tiếng, cảm thấy ngực bị thứ gì đó mềm mại lấp đầy, như là những sợi tơ ngổn ngang đan xen vào nhau, ánh mắt khó hiểu pha chút phức tạp và hoảng hốt.

Trái tim Thanh Huyền đập thành thịch vì hành động của Thiên Sắc!

Vốn tưởng rằng nhất định sẽ bị phạt, nhẹ nhất cũng là quay mặt vào tường sám hối, không thì chép phạt gì đó, không ngờ sư phụ chẳng hề nổi giận. Từ lúc sư phụ thừa nhận cậu là cây sinh mệnh trước mặt Hoa Vô Ngôn, trong lòng Thanh Huyền có chút đắc ý, giống như đột nhiên trở nên có giá trị. Lúc đứng lên còn chưa kịp nhìn, vì đầu gối quỳ bị đau nên cả người lao đảo về phía trước, ngã lên người Thiên Sắc!

Cũng may Thiên Sắc đứng rất vững, gần như ôm cậu vào lòng nên cả hai mới không bị ngã.

Khoảnh khắc đó, mặt Thanh Huyền chạm vào vạt áo trước của Thiên Sắc, một mùi thơm rất nhẹ nhàng lan vào tận đáy lòng cậu, vương vít không ngừng trong tâm can. Cậu giống hệt lần đầu uống rượu với sư bá nát rượu nhà mình, mặt ửng đỏ, đầu óc mê man trong mùi thơm lãng đãng kia, ngay cả hồn phách cũng như đang say.

Thiên Sắc dìu cậu ngồi xuống ghế, nghĩ là cậu đỏ mặt vì ngại nên không để ý: “Sư thúc sư bá người lại nói gì?” Nàng xoay người tiếp tục chép kinh Phật, một lúc sau mới thản nhiên hỏi một câu, có vẻ như chắc chắn sự khác thường của Thanh Huyền là do mấy lão không sợ trời không sợ đất kia xúi giục.

“Thật ra các sư bá sư thúc nói gì không quan trọng.” Thanh Huyền cúi đầu, mặt hơi nóng lên, chưa thoát hoàn toàn khỏi cảm giác say mê kia, theo phản xạ nói giúp cho Lam Không và Mộc Phi: “Có điều các sư thúc sư bá giống Thanh Huyền, không muốn nhìn thấy sư phụ lúc nào cũng râu rĩ không vui.”

Nghe những lời như vậy là biết ngay tính tình Thanh Huyền đơn thuần, muốn nói giúp ấy người kia. Thiên Sắc chợt bật cười, không vạch trần mấy sư huynh đệ chẳng mấy tốt lành của mình, chỉ nhìn cậu: “Người thấy vì sư râu rĩ không vui hồi nào?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Lúc này, Thanh Huyền mới ngẩng đầu lên, cảm giác nóng mặt đã không còn, giống như đang hỏi vặn lại nhưng trong lòng vẫn thâm bất mẫn với Phong Cẩm vì mình bị bỏ rơi: “Mỗi lần sư phụ râu rĩ không vui, lúc nói chuyện với Thanh Huyền sẽ không ngẩng đầu cũng không thêm nhìn Thanh Huyền luôn.”

Giọng điệu oán trách rất rõ ràng, thằng bé này! Thiên Sắc cảm thấy đồ đệ như cậu nói ra những lời này không phù hợp lắm. Nhìn kỹ lại, thấy dáng vẻ uốn ngực ngẩng cao đầu của đồ đệ lại cảm thấy hết sức tự nhiên, đành mỉm cười nói một câu: “Vi sư chép kinh Phật, sao có thể phân tâm?”

Thấy Thiên Sắc lấy lý do chép kinh, Thanh Huyền càng âm ức. Trước đây dù ở khác phòng, sư phụ cũng chép kinh ngày này qua ngày khác nhưng thường xuyên để mắt đến cậu, còn bây giờ sư phụ chỉ nhìn tờ giấy Tuyên Thành kia chẳng thèm ngó cậu lấy một lần.

“Sư phụ đừng lấy lý do chép kinh Phật, y bạc bẽo vô tình với sư phụ, chẳng lẽ người không hận sao?” Cậu xoa xoa đầu gối vẫn còn đau, vịn ghế đứng lên, bất mãn trừng mắt nhìn mấy dòng kinh văn đỏ thẫm, giống như trong mắt cậu mấy dòng chữ ngay ngắn kia đã biến thành Phong Cẩm.

Giây phút đó, đôi mắt Thiên Sắc thoáng hiện chút hoảng hốt, giống như có thép gai đâm vào lòng nàng thật đau đớn. Suy nghĩ trong lòng như đông cứng, cuối cùng gom lại thành lời nói yếu ớt đầy khó khăn: “Sao vi sư lại chưa từng hận chứ?” Khẽ khàng lên tiếng, nàng muốn trốn tránh nhưng vẫn nghĩ tới một số chuyện cũ, trong lòng có nỗi khổ riêng, sau đó chẳng hiểu sao lại nghĩ tới hành động và thái độ bất mãn của Thanh Huyền. Tuy thằng bé là đồ đệ của nàng, nhưng cũng phải được tôn trọng, nàng liền xoay người lặng yên nhìn cậu: “Bây giờ, hận hay không hận cũng không còn quan trọng nữa, y chẳng qua là kiếp nạn vì sư nhất định phải trải qua. Về chuyện tình cảm nam nữ — Thanh Huyền, người còn nhỏ, có những chuyện người sẽ không hiểu được, đợi đến một ngày nào đó người gặp được người con gái là tình kiếp của mình thì sẽ biết.”

Những lời này vốn để nhắc nhở cậu đừng để ý đến đám người Lam Không, Mộc Phỉ hay xúi giục làm bây kia, nhưng Thanh Huyền nghe xong lại có cảm giác mơ hồ không rõ ràng. Nhớ tới mùi thơm trên người sư phụ lúc nãy, mặt của cậu lại đỏ ửng lên, đành phải nuốt nước bọt. Tạm thời không biết nên nói gì, trong lòng thoáng chút hương vị ngọt ngào, bước đến gần hỏi tiếp: “Rốt cuộc là sư phụ nợ ai thứ gì, vì sao phải chép kinh chuộc tội không ngừng như vậy?”

“Không phải vì sư còn nợ người một mạng sao?” Thấy cậu gần sát lại, Thiên Sắc lắc đầu, chỉ là một đứa trẻ mà thôi, cảm xúc đến nhanh đi nhanh, vừa rồi nàng nghĩ quá nhiều rồi: “Người nên biết mười kiếp trước, người đã chết dưới kiếm của vi sư. Dù sau đó vi sư xin Thái Ất Thiên tôn sửa mệnh kiếp cho người nhưng tội sát sinh vẫn còn đó. Nếu không chép kinh chuộc tội thì dù vi sư là thượng tiên, lúc thăng thiên không vượt qua được thiên kiếp lỗi hình, cũng sẽ bị đánh trở về nguyên hình.”

Lời này là sự thật.

Bản thân Thanh Huyền cũng biết, mười kiếp trước vướng vào vòng tình si gây phiền phức cho Thiên Sắc, chết dưới kiếm của nàng cũng là tự chuốc vạ vào thân. Nhưng lúc ấy Thiên Sắc phạm vào sát giới cũng là sự thật, không vì những người liên quan không truy cứu hoặc là ban ơn cho kiếp sau mà tội lỗi này được xóa bỏ.

Thanh Huyền sững sốt, một lúc sau mới hồi phục lại tinh thần, cảm giác oán trách hoàn toàn tan biến, trong lòng cảm thấy ân hận và áy náy. Muốn nói lại không biết nói từ đâu, đành lúng túng bước tới bàn: “Sư phụ, Thanh Huyền mài mực cho người.” Đang định mài mực lại nhớ ra hôm nay Thiên Sắc không dùng loại mực thường ngày, cậu nhìn màu mực đỏ thẫm như máu lâu thật lâu mà vẫn không ngẩng đầu lên, vẻ mặt uể oải.

Nhận ra cảm xúc của đồ đệ, Thiên Sắc biết tiểu tử này lúc nào cũng áy náy không thôi. Tâm trạng như thế không tốt cho việc tu luyện, liền nói sang chuyện khác, hỏi thăm tình hình luyện tập của cậu: “Mấy ngày nay, người học thuật ngự kiếm thế nào rồi?”

Đang định trả lời không có vấn đề gì, nhưng Thanh Huyền chợt nhận ra đích thân sư phụ dạy dỗ việc học hành là tạo cơ hội cho cậu gần gũi hơn nên vội vàng đáp lại: “Có vài chỗ con chưa hiểu lắm.” Có tâm tư như vậy đúng là hơi đại nghịch bất đạo, nhưng trong lòng cậu không vui vì sư phụ lúc nào cũng nhớ Phong Cẩm, nên cứ mặc kệ tự tìm một lý do chính đáng ỉn, chẳng hề cảm thấy áy náy.

Nghe nói việc luyện tập của cậu có vấn đề, Thiên Sắc ngừng chép kinh, giọng trở nên nghiêm khắc: “Nếu không nghĩ ra vì sao còn giấu không chịu hỏi cho rõ?” Dừng một chút, nàng buông cây bút xuống, nghĩ rằng mình đã thu nhận cậu làm đồ đệ thì cũng nên dốc sức dạy dỗ, không thể bỏ mặc như vậy. Dù Thanh Huyền tư chất thông minh, nhưng toàn phải tự mò mẫm bắt chước là chủ yếu nên giác ngộ được rất ít dẫn

đến hiệu quả không cao, nàng thầm nghĩ rồi quyết định: “Ngày mai dậy sớm một chút, có gì không hiểu thì hỏi, vì sư sẽ dạy người.”

Không ngờ lại được sư phụ nhận lời chỉ dạy, chút mưu toan của mình thực hiện được, Thanh Huyền rất vui vẻ: “Sư phụ, Thanh Huyền nhất định sẽ học đạo tu tiên, tuyệt đối không làm mất mặt người!” Cậu cười hề hề, vẻ uể oải và lo lắng trước đó hoàn toàn biến mất, chỉ còn trái tim nhảy nhót không thôi.

“Ừ.” Thấy đồ đệ vui vẻ như vậy, Thiên Sắc càng cảm thấy cậu giống hệt trẻ con. Đúng vậy, khi trẻ con vui vẻ rất đơn thuần nhưng dễ dàng cuốn hút người khác, ngay cả nàng cũng không nhận ra lúc trả lời có mang theo nét cười trên mặt.

Thấy Thiên Sắc mỉm cười, lòng Thanh Huyền càng cảm thấy ngọt ngào, nóng lòng muốn cam kết gì đó, vội vàng thốt lên: “Sư phụ, đợi đến lúc Thanh Huyền tu thành tiên thân sẽ ở lại Yên sơn với người, mài mực cho người cả đời!”

Như bị chữ ‘Cả đời’ chạm vào nỗi đau trong trái tim, nét cười trên mặt Thiên Sắc chợt vụt tắt. Đôi mắt rũ xuống, hàng mi che khuất đôi con ngươi đen, khắc sâu nét u ám, giấu kín những con sóng lớn trong lòng: “Thanh Huyền, đừng dễ dàng hứa hẹn cả đời như vậy, người có mạng số của mình, đến lúc nào đó người cũng sẽ rời đi.”

Cũng giống như y, chẳng phải đã từng hứa hẹn cả đời đó sao, nhưng chớp mắt mọi lời hứa đều tan biến, cuối cùng chỉ còn một mình nàng.

Cả đời thực sự quá dài, cho dù hứa hẹn thì mấy ai có thể thật sự làm được?

“Không, Thanh Huyền sẽ không đi!” Phía đối diện, Thanh Huyền không hề biết suy nghĩ dăm chiêu của nàng, chỉ ngửa đầu nhìn nàng, nét mặt trịnh trọng, thận trọng thốt từng chữ như khắc lời thề định mệnh: “Thanh Huyền sẽ không rời khỏi sư phụ, chắc chắn sẽ ở cùng sư phụ cả đời!”

Dường như có chút hoảng hốt, Thiên Sắc không đáp lại, cảnh tượng này dường như đã từng trải qua.

Khi đó Phong Cẩm cũng hứa hẹn như vậy, thận trọng thốt lên từng chữ, thấy nàng nhú mày không đáp lại đã gắng đi gắng lại nàng có tin hay không. Khi đó là thiếu nữ mới lớn, lần đầu biết yêu, cho dù cảm thấy ngọt ngào cũng sẽ tỏ vẻ kiêu ngạo hoặc ngượng ngùng chạy đi, sao có thể so với hiện nay vốn đã trải ngũ vị tạp trần, tâm lặng như nước?

Nhưng nếu thật sự là tâm lặng như nước, vì sao khi nghe thấy hai chữ ‘cả đời’, lòng lại đau đớn như vậy?

Thôi, thôi, đó mãi là ma chướng, mãi là vướng mắc!

Tự nhắc nhở bản thân, Thiên Sắc cũng không để lời nói Thanh Huyền trong lòng.

Thiên Sắc chậm rãi chép kinh Phật, Thanh Huyền đứng bên cạnh, dùng thẻ trúc nhẹ nhàng nghiền mực son đỏ thắm kia. Hai thầy trò không nói câu nào nhưng không khí thật ấm áp hài hòa.

Một lúc sau, Thanh Huyền dần dần chịu không nổi, mí mắt sụp xuống. Thiên Sắc nhú mày, nàng biết hôm nay cậu công Nhục Nhục đi thẳng lên Yên sơn Đông Cực rất mệt mỏi, có thể gắng gượng đến giờ này là giới lắm rồi. Nghĩ đến yêu cầu ‘Sáng sớm mai’ của mình lúc này cảm thấy dường như hơi quá đáng.

“Thanh Huyền, về phòng ngủ đi.” Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu cậu, thấy cậu mơ màng vàng dạ rồi đi thẳng đến giường nàng, nằm xuống ngủ luôn.

Thằng bé này, quen quá thành tự nhiên, đúng là hồ đồ!

Nàng chợt bật cười nhưng cũng không gọi dậy, sợ phá giấc ngủ của cậu. Trước đây, nàng và Thanh Huyền ở cùng phòng là vì lo lắng tâm tư thằng bé đơn thuần bị gã Hoa Vô Ngôn ác độc kia lợi dụng cơ hội làm việc xấu, bây giờ thằng bé ngủ trong phòng nàng đúng là không thích hợp.

Thôi bỏ đi, nếu nàng thật sự mệt mỏi cũng chỉ ngồi thiền tĩnh tâm một lát là đủ rồi, còn thằng bé quen ngủ trong phòng nàng thì cứ mặc nó ngủ đi.

Khẽ lắc đầu, Thiên Sắc tiếp tục chép kinh, nhưng Thanh Huyền ngủ say sưa trên giường lại nằm mơ!

Cảnh tượng mơ màng, trước mắt cậu rất nhiều thứ mờ lung bay qua bay lại, đủ hình dáng, màu sắc, tung bay xoay xoay khắp nơi rồi nhanh chóng cuốn theo gió, biến mất không còn tung tích, chỉ còn lại những tấm màn lụa mỏng. Phía sau những tấm lụa mỏng đó, loáng thoáng ẩn hiện âm thanh chọt cao chọt thấp, chọt xa chọt gần.

Cậu vén tấm lụa mỏng lên chậm rãi bước đến, phía sau tấm màn là hai bóng người quần lấy nhau như rắn, thật yêu kiều khiến người ta đỏ mặt. Biết là không nên lén lút nhìn trộm người khác, nhưng cậu không nén được sự tò mò. Nương theo tấm màn, cậu nhận ra người đàn ông là Vân Xuyên công tử, còn người phụ nữ là goá phụ nổi danh của hoàng thất, lần nào đến mua vui với công tử cũng tung tiền rất hào phóng. So với những khách làng chơi thô tục và lẳng lơ khác, người phụ nữ này rất tôn trọng công tử, nghe nói từng có ý chuộc thân cho công tử, cuối cùng chẳng biết vì sao lại không làm được gì.

Không phải cậu chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này. Thân là đầy tớ, trước kia mỗi khi có khách mua vui với công tử, cậu phải ở bên cạnh châm rượu rót trà. Nhưng không biết vì sao bây giờ nhìn cảnh tượng này, cậu cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, máu trong người tuôn trào cuộn cuộn, lan tràn đến mọi ngõ ngách trong cơ thể. Luồng nhiệt kia hết như ngọn lửa bùng cháy, tập trung ở vùng bụng dưới của cậu biến thành khao khát, mong muốn được đến gần hơn, thấy rõ hơn.

Đến lúc cậu lại gần, đôi nam nữ đang quần lấy nhau kia chọt thay đổi hình dáng!

Người phụ nữ kia biến thành sư phụ, còn công tử nghiêng nhiên trở thành cậu!

Hai bóng dáng quần lấy nhau, thở dốc, rên rỉ khiến không khí nóng bỏng lên. Cậu cảm thấy mùi hương sâu kín kia không ngừng quanh quần chớp mũi tràn đầy dụ dỗ. Chỉ trong giây lát, hồn phách như bị hút chặt vào đó không thể thoát ra. Còn bản thân cậu đã không còn đứng ngoài quan sát, không biết từ lúc nào mà đã thực sự dấn thân vào, cảm giác chân thật, quần quýt, quay cuồng, ham muốn, chỉ hận không thể giao hòa...

Thanh Huyền đột nhiên giật mình, bừng tỉnh từ trong giấc mộng, vừa mở mắt liền thấy Nhục Nhục đứng bên giường nhìn cậu cười ngây ngô, đầu óc vẫn còn mơ màng chưa tỉnh ngủ hẳn.

“Ha ha... Làm biếng...” Nhục Nhục đưa tay lật tung cái chăn trên người cậu, giống như vô tình phát hiện điều gì đó, cái miệng đầy nước dãi cười không ngừng, vừa cười vừa nói ngọt: “Ha ha... Đái dầm.....”

Lúc này, Thanh Huyền mới phát hiện không chỉ trên giường có vết ướt dầm mà quần của cậu cũng dính thứ gì đó rất kỳ lạ, dính dính, trơn trơn, có mùi thật kỳ cục.

Nhớ lại cảnh trong giấc mơ, cậu chột hiểu ra, mặt đỏ gay. . .

21. Chương 21

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Dòng đời bất kể tháng năm, Yên sơn trời cao trăng sáng nước trong, loáng một cái, năm năm lặng lẽ trôi qua.

Trong rừng cây, mấy tấm chăn mới giặt phơi trên cây sào trúc bay phấp phật trong gió, trên cây ngô đồng có một cậu bé mập mạp ngồi xếp bằng đang gặm cắn rất ngon lành. Cậu nhìn thấy hai người quen bước đến từ xa nhưng làm như không thấy, chỉ chăm chăm cắn tiếp củ khoai lang trong tay.

Lam Không và Mộc Phỉ lo lắng nhìn nhau, nhìn đồng chăn mền này biết ngay do Thanh Huyền giặt, hai lão cười đầy gian xảo, thông thả bước qua.

Từ khi bị Thiên Sắc đuổi đi bằng một câu “Tiễn khách”, lần nào hai người bọn họ lên núi cũng phải lén lút như vậy, nhìn trước ngó sau, sợ bị Thiên Sắc bắt gặp.

Nói ra thì tất cả đều vì thằng nhóc Thanh Huyền kia.

Năm năm trước, không biết hẳn nổi hứng gì mà tâm huyết dâng trào, nhất quyết đòi học ủ rượu. Lam Không là lão nát rượu nên cực kỳ ghiền món này, đương nhiên trở thành người bình phẩm rượu cho hắn. Thật ra, Lam Không vốn định lừa Thanh Huyền, uống sạch rượu nữ nhi hồng trong hầm sẽ chuồn luôn. Không ngờ thằng nhóc Thanh Huyền này có tài ủ rượu thiên phú, làm ra loại rượu ngon không kém rượu

Ngọc Quỳnh trên Cửu Trọng Thiên, khiến con sâu rọu trong người Lam Không ngứa ngáy như bị mèo cào cào, không mò đến là không chịu nổi!

Có điều từ sau chuyến đi ngày trước, thằng nhóc Thanh Huyền ngày càng khôn khéo, chẳng dễ dàng qua mặt chút nào. Trước đây, chỉ cần dạy hần nửa chiều cũng khiến hần vui mừng cả buổi, nhưng bây giờ hần được Thiên Sắc đích thân dạy đạo thuật, tính tình cũng ngày càng thâm trầm, nói gì làm gì cũng rất giỏi quan sát sắc mặt. Nói chuyện thì có vẻ rất xởi lởi tùy tiện, nhưng chỉ hai ba câu đã lừa các sư thúc sư bá dốt sạch túi cho nhà mình.

“Tiểu Nhục, ca ca con đâu?” Ngắc đầu lên, Lam Không nhìn thằng bé tròn ừm đang gặm củ khoai lang, hỏi một câu đầy châm chọc. Hừ, nhìn thằng nhóc ngốc nghếch chưa kìa, ăn khoai lang mà cứ như sơn hào hải vị, lại nhìn cái má phúng phính của nó giống hệt một con heo con Thanh Huyền nuôi dưỡng!

Nhục Nhục rũ mắt liếc Lam Không, nhét củ khoai lang vào cái miệng nhỏ nhắn, tuy không rõ nó nói gì nhưng vẫn có thể nghe được chữ quan trọng nhất —

“... Ngủ...”

Nghe câu trả lời, Lam Không sững sốt, lẩm bẩm: “Sao lại ngủ giữa ban ngày thế này?” Lại nhìn tấm chăn trong rừng cây, y chép miệng thở dài.

Thằng nhóc Thanh Huyền này, rốt cuộc là nghiện sạch sẽ đến mức nào mà cứ năm ba ngày lại giặt toàn bộ chăn mền, giống như đó là niềm vui của nó vậy! Chẳng lẽ vì giặt mấy thứ này mệt mỏi nên đi ngủ rồi? Nhìn số lượng này chỉ sợ tất cả chăn mền trên Yên sơn đã bị nó giặt sạch rồi. Vậy thì giờ nó ngủ ở đâu?

Haiiii, đúng là sư phụ tính tình kỳ lạ nên đồ đệ cũng kỳ lạ không kém!

“Vậy sư phụ con đâu?” Mộc Phi xoa cằm, ngắc đầu lên tiếp tục hỏi. Tuy rằng y cảm nhận được bột khoai lang đang rót đầy xuống nhưng vẫn chỉ thản nhiên khẽ nhích ra một chút, giữ bộ dạng thong dong.

Thật ra Thiên Sắc chưa từng thu nhận Nhục Nhục, nhưng thằng bé ngốc nghếch này thấy Thanh Huyền gọi Thiên Sắc là “Sư phụ” nên cũng gọi theo. Lúc này, miệng Nhục Nhục đầy đồ ăn nên vẫn nói không rõ, nhưng vẫn thốt ra chữ quan trọng nhất: “... Ngủ...”

“Hả? Sư phụ con cũng ngủ à?” Mộc Phi và Lam Không như tóm được thóp gì đó, lăm la lăm lét nhìn nhau, mắt sáng rực đầy xấu xa: “Chẳng lẽ —”

“Tiểu Nhục, ca ca con và sư phụ ngủ với nhau sao?” Hết lòng tin theo nguyên tắc rèn sắt phải làm ngay lúc nóng, Lam Không biết Nhục Nhục là đứa bé ngốc nghếch, hỏi gì đáp đó không giấu diếm, cũng không nói dối, nên đánh liều vừa suy đoán vừa tìm chứng cứ.

Ai ngờ, Nhục Nhục nhìn y tựa như không hiểu vấn đề y đang hỏi. Một lát sau, thằng bé dùng tay áo lau nước mũi, không biết tâm tư và mục đích xấu xa của hai lão này, hồn nhiên trả lời: “... Ca ca và sư phụ... Vẫn luôn ngủ với nhau...”

“Hả? !”

Lúc này, nét mặt của hai lão sư bá sư thúc giống hệt như đã thực sự tóm được gì đó, cười tươi rói như hoa!

“Tiểu Nhục, con nói hai người làm gì với nhau?” Lam Không hứng thú hỏi tiếp, hận không thể hỏi chi tiết thêm về cái vụ “ngủ với nhau” này. Thật ra y muốn hỏi là ngủ cùng lúc hay ngủ cùng phòng? Nhưng biết Nhục Nhục không hiểu vấn đề cao thâm này, nên để tăng thêm tính hình tượng y đặt hai ngón tay sát lại thay cho hình ảnh nam nữ nhân vật chính rúc vào nhau, còn cố ý bắt chước tiếng chịt chịt, cuối cùng còn cười cười đáng khinh: “Nhóc mập, có phải như vậy không?”

Nhục Nhục chưa kịp trả lời, bên cạnh đã vang lên tiếng ai đó.

“Rốt cuộc hai người muốn nghe chuyện gì?” Giọng điệu rất chậm nhưng cực kỳ lạnh lùng, nghiêm nghị. Từng lời thốt ra cứng như châu, lạnh như băng, vô hình nhưng ẩn chứa khí phách, không chút giãn dũ.

“Sư muội? !”

Lam Không và Mộc Phi giật thót mình vì giọng nói kia, cùng xoay mặt nhìn vừa vặn thấy đôi mắt nhú lại của Thiên Sắc, vẻ mặt nàng lạnh lùng không chút ấm áp, ánh mắt lạnh thấu xương, hai tên lập tức lui về phía sau từng bước, định chọn vị trí có lợi thừa cơ bỏ trốn!

Thật ra không phải hai người bọn họ học nghệ không tinh, lúc nào cũng dè chừng Thiên Sắc. Mà bởi vì Thiên Sắc là nữ đồ đệ duy nhất của Trường Sinh Đại Đế lúc đó mới nhập môn, Trường Sinh Đại Đế đang đau đầu vì đám nam đệ tử khó quản giáo, đã nghĩ ra một biện pháp trừng phạt —

Ai vi phạm phải lập tức lột quần trên đại sảnh cho Thiên Sắc đánh bằng roi mây!

Trường Sinh Đại Đế vốn định dùng cách này khiến đám đồ đệ ngang bướng cảm thấy xấu hổ, mà xưa nay Thiên Sắc cũng rất nghe lời, rút roi đánh nát mông chẳng chút nương tay. Dần dà, các sư huynh đệ cùng tuổi đều bị ăn roi của Thiên Sắc, chẳng có trường hợp ngoại lệ. Có điều đám mặt dày trong Ngọc Hư Cung không sợ chút nào, khi còn nhỏ việc trừng phạt này coi như chuyện phiếm cười xong rồi quên ngay, nhưng khi dần trưởng thành đám thiếu niên ngây ngô lại cảm thấy xấu hổ. Dù bị đánh thường xuyên như cơm bữa nhưng chẳng vui chút nào khi phải lột quần giơ mông trước mặt cô nương nhà mình nên đám nam đệ tử cũng dần đi vào khuôn phép khiến Trường Sinh Đại Đế Thoảng bớt đau đầu.

Chuyện này để lại di chứng nặng nề đó là các sư huynh đệ đồng lứa với Thiên Sắc, ngoại trừ một số người, còn lại nhìn thấy nàng liền trở nên căng thẳng, lúc nào cũng có cảm giác trong tay Thiên Sắc có một cây roi mây vô hình. Mỗi khi vô tình nghe tiếng nàng, lại nghĩ đến vết roi trên mông khắc dấu theo năm tháng, dù không đau nhưng thật khiến người ta mất mặt!

Lam Không và Mộc Phi là hai kẻ bị bóng ma tâm lý nặng nhất nên khó trách bọn họ thấy Thiên Sắc giống như chuột thấy mèo!

Thấy hai người kia sắp lạnh run lên, Thiên Sắc nheo mắt, đôi con ngươi đen thẳm nhìn bọn họ chằm chằm, ánh mắt sắc bén như xuyên qua người: “Bắt đầu từ năm năm trước, Thanh Huyền và ta đã ở chung một phòng, các người vừa lòng chưa?” Nàng nói rất chậm, gần mạnh từng tiếng, không quá nghiêm khắc nhưng lạnh lùng không chút che giấu, như có luồng gió lạnh ập tới theo từng chữ: “Còn muốn nghe gì nữa?”

“Sư muội, sao lại nói vậy chứ?” Lam Không vẫn phản ứng nhanh hơn, lập tức tươi cười rút cổ đầy nịnh nọt: “Bọn ta quan tâm muội và Thanh Huyền thôi mà.”

Thân là sư đệ, Mộc Phi ngoan ngoãn im lặng, ném hết mọi chuyện cho lão Lam Không lòi lẹc này. Thật ra, y đã bị khí thế nữ vương của Thiên Sắc ép tới mức co rúm người, sao còn dám nói năng bừa bãi?

“Thật không?” Thiên Sắc chẳng thèm nhìn hai người, đôi mày cao ngạo nhón lên, xoay người đuổi khách: “Không có gì cần hỏi thì đi đi, đời này, ta cũng không muốn gặp lại hai người nữa.”

Đối với hai sư huynh đệ như âm hồn không tan này, nàng cũng không đến mức chẳng muốn nhìn mặt, nhưng bực bội vì bọn họ bám dai như đĩa, còn lo sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Đã biết trước Thiên Sắc sẽ không thèm nể mặt, lại chẳng thấy chuyên gia cứu nguy Thanh Huyền ở đây, Lam Không chẳng còn cách nào đành cố lấp liếm, bày ra bộ dạng sư huynh ngăn năm khó gặp, vẻ mặt cợt nhả trở nên cực kỳ nghiêm túc: “Sư muội, muội không muốn gặp bọn huynh cũng không sao, muội trốn tránh Phong Cẩm cũng được. Nhưng chẳng lẽ muội muốn trốn tránh sư tôn, cả đời không trở về Ngọc Hư Cung thăm người sao?”

Lần này, y với Mộc Phi lặng lẽ lên Yên sơn cũng là để nhờ Thanh Huyền khuyên nhủ nàng. Khổ nỗi chẳng biết lúc này thằng nhóc Thanh Huyền chơi bời ở đâu, y đành phải tự lực cánh sinh! Tính tình Thiên Sắc kiên cường, cao ngạo chỉ có thể dùng chiêu kích tướng, y đành kiên trì xuống tay. Thiên Sắc không thích nghe cái gì nhất, y sẽ nói cái đó.

Thiên Sắc không đáp lại, y liền tự cho đã đánh trúng điểm yếu của nàng, lập tức thao thao bất tuyệt: “Cứ trăm năm, Ngọc Hư Cung sẽ tổ chức tiệc Trường Sinh một lần, muội đã vắng mặt mấy lần rồi. Ngày 5 tháng 5 năm nay sư tôn xuất quan, nếu muội không đến sư tôn sẽ nghĩ muội thật sự ghi hận chuyện ngày đó, không muốn gặp mặt người. Muội nghĩ xem, người sẽ đau lòng cỡ nào. Muội thân là đệ tử làm vậy không phải bất hiếu sao...” Không biết do quá khẩn trương hay là bị sao, y nói một lèo không ngừng, chỉ còn nước chưa than thở khóc lóc mà thôi, nói xong lời cuối thì hết hơi, suýt nữa tắc thở.

Thiên Sắc không nói gì, để mặc Lam Không nói không ngớt. Chờ đến khi y ngừng lại thở mới mở miệng: “Lại là chiêu khích tướng.” Nàng lạnh nhạt lên tiếng, có chút châm biếm: “Sư huynh, huynh thành tiên bao nhiêu năm rồi mà không có chút tiến bộ nào sao?”

Nói xong nàng xoay người bỏ đi, để lại Lam Không và Mộc Phi chết đứng trân tại chỗ. Nhục Nhục ăn khoai lang xong, nhảy từ trên cây xuống nhanh nhẹn như một chú khỉ, vội vàng đuổi theo giống một viên thịt tròn ửng.

Nhục Nhục đang cúi đầu nhớ lại hương vị khoai lang ngọt lành lúc nãy, đột nhiên nghe sư phụ đi phía trước hỏi:

” Nhục Nhục, sao ca ca lại giết chết?”

Về phần vì sao bây giờ Thanh Huyền không ở Yên sơn và đang đi đâu, Thiên Sắc cũng không ngạc nhiên. Năm năm nay, hần chăm chỉ tu luyện khắc khổ, học được bảy tám phần bản lĩnh của nàng, hơn nữa còn theo học nghệ với Lam Không và Mộc Phi, nàng cần không lo lắng sự an nguy của hần. Hơn nữa, hiện tại hần rất biết chừng mực, dù ra ngoài cũng sẽ trở về trước khi mặt trời lặn nên nàng cũng không quản thúc hần.

Có điều, nàng cũng cảm thấy khó hiểu, gần đây Thanh Huyền rất chăm giặt chần mền, thậm chí có khi chưa đến mười ngày đã giặt. Nàng nghi ngờ liệu có phải hần thật sự bị bệnh nghiện sạch sẽ không nữa?

“Ca ca...” Nhục Nhục cười ngây ngô, thành thật đáp lại: “Ca ca đá dầm...”

Trước khi mặt trời xuống núi, Thanh Huyền đã trở về.

Bây giờ, vóc người hần rất cao, thân hình không còn nét trẻ con thời niên thiếu. Mặc áo xám rất vừa người, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy sáng sủa, ngay thẳng, nhưng hành động, cử chỉ lại bộc lộ khí chất hiên ngang. Khuôn mặt đẹp đẽ cũng trở nên điềm tĩnh, chín chắn càng làm nổi bật ngũ quan sâu sắc, cuốn hút người khác, không còn bóng dáng chàng thiếu niên non nớt năm nào.

Chấp tay sau lưng đi đến cửa phòng Thiên Sắc, hần nhìn quần áo mình thật cẩn thận, vỗ vỗ ngực, xác định bề ngoài không có gì sơ hở mới đẩy cửa vào.

“Sư phụ.”

Hần gọi một tiếng, thấy Thiên Sắc đang chép kinh, lập tức bước vào.

“Về rồi sao?” Thiên Sắc dừng tay ngược nhìn hần, rốt cuộc vẫn là người từng trải, dù hần che giấu bên ngoài rất cẩn thận nhưng ánh mắt len lén nhìn nàng lại đầy sơ hở, nàng cũng không thấy trách cứ chỉ hỏi một câu: “Lại ra Đông Cực thu yêu bắt quỷ cho người ta?”

“Gần đây Nhục Nhục ăn rất nhiều.” Thanh Huyền khẽ ho một tiếng, hơi chột dạ vì dùng Nhục Nhục làm cái cớ, tuy vậy mặt mày vẫn bình tĩnh. Đúng là trước đây trái cây lương thực trên Yên sơn cũng đủ cho hần, nhưng từ khi Nhục Nhục đến đây thì thiếu hụt hần. Vì thế, hần liền học theo sư phụ, thường xuyên ra Đông Cực thu yêu bắt quỷ cho người ta, không lấy vàng bạc, chỉ lấy gạo và lương thực.

Có điều gần đây, hần đi ra ngoài do có việc cần, không phải đơn thuần vì cơm gạo mà có mục đích khác. Hần nhớ rất kỹ lời của Lam Không, nếu sư phụ dẫn hần đến Tây Côn Luân tham gia yến tiệc Trường Sinh thì hần có thể gặp Phong Cẩm. Nói thế nào, hần cũng không thể thua khí thế, dù sao cũng phải giữ thể diện cho sư phụ.

Hần to gan bước lên, lấy một thứ trong vạt áo, run run rút cây trâm cũ trên tóc Thiên Sắc xuống, cố gắng giữ giọng điềm tĩnh: “Cây trâm của sư phụ dùng đã lâu nên cũng cũ rồi, Thanh Huyền thấy cây trâm gỗ lê này rất đẹp, cho nên —” nói dứt lời cuối, hần hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén sự căng thẳng: “Sư phụ cài cây trâm này rất đẹp!”

Có thể nói hành động như vậy hơi lớn mật, vượt quá giới hạn, cho dù là thầy trò cũng có vẻ vô cùng thân thiết. Thiên Sắc hơi sững sốt nhưng cũng đoán được là thứ gì: “Người xuống núi vì thứ này sao?” Nàng

nhú mảy, tuy cảm thấy không hợp lẽ nghi nhưng cũng không quá để tâm, chỉ nhìn Thanh Huyền đầy sâu xa: “Trên Yên sơn không có người ngoài, trâm mối hay cũ cũng đâu có ai để ý?”

Thanh Huyền không nói gì, chỉ lui ra phía sau một bước. Nhìn Thiên Sắc từ đầu đến chân, thấy kết quả hết như hắc tướng tượng liền mỉm cười đầy hài lòng. Hắc không hề giải thích, chỉ im lặng đứng bên bàn mài mực. Đương nhiên hắc sẽ không nói cho Thiên Sắc biết cây trâm này do tự tay hắc làm. Hơn nữa hắc biết rõ dù Thiên Sắc không thích, nhưng chỉ cần tự tay hắc cài thì Thiên Sắc sẽ không gỡ xuống.

Thái độ của nàng đối với hắc vẫn khoan dung độ lượng đến mức gần như là dung túng.

Ở chung bao nhiêu năm, sao Thiên Sắc không biết suy nghĩ trong lòng Thanh Huyền? Có điều nàng chọn lựa nhắm mắt làm ngơ vì dù sao cũng đã có quyết định. Hôm nay, lòng nàng hơi rối loạn nên không để ý hành động vô cùng thân thiết đầy sâu xa của đồ đệ, tiếp tục vui đầu chếp kinh Phật. Một lúc sau mới mở miệng với cảm xúc khó nắm bắt: “Thanh Huyền, vì sư tính đi xa nhà một chuyến.”

Thanh Huyền ngừng mài mực, hiểu ngay sư phụ muốn làm gì, vẫn cúi đầu làm bộ không thèm để ý, nhưng lại hỏi thẳng: “Sư phụ muốn lên núi Côn Luân sao?”

“Ừ.” Thiên Sắc lên tiếng, bàn tay cầm bút run nhẹ. Khẽ chớp mắt, đôi mi dài chột lay động hết như chiếc lá mảnh không chịu nổi cơn gió lạnh, nhìn khuôn mặt từ một phía chột có cảm giác yếu đuối lạ kỳ. Dừng một chút, nàng khôi phục sắc mặt thường ngày nhưng giọng điệu vẫn có chút mịm: “Thanh Huyền, không phải từ trước đến giờ ngươi vẫn muốn lên Côn Luân sao?”

Thanh Huyền ngậy người bên cạnh Thiên Sắc, sao hắc không hiểu ý của sư phụ chứ? Hắc hơi ngẩng đầu, bộ dạng vẫn hết sức cung kính trong lòng vui mừng như có ngàn con sóng lớn ập về, cố gắng hết sức giữ nguyên sắc mặt: “Sư phụ, người muốn dẫn Thanh Huyền theo cùng sao?”

Thiên Sắc im lặng không trả lời.

Một lúc sau, nàng mới ngẩng đầu lên, gác cây bút lông sồi lên nghiên mực, khéo môi nở một nụ cười chua chát, đau khổ. Nhưng chỉ phút chốc, sắc mặt nàng đã bình thản trở lại, ngay cả giọng nói cũng cực kỳ tự nhiên.

“Ngươi đi với vì sư đến gặp sư tôn cũng tốt.”

Hết chương 21

22. Chương 22

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Nói đến đây, nét mặt Thiên Sắc vẫn rất bình thản, nhưng nụ cười chua xót vương vẩn trên khóe môi rõ rệt cuộc đã tiết lộ chút cảm xúc hoài niệm chuyện xưa mà cõi lòng đau xót, Thanh Huyền bất giác nhú mảy. Chỉ trong giây lát, hắc thu lại tầm mắt, lẳng lặng khép hờ mắt như đang suy tư điều gì đó. Thật lâu sau, hắc mới mở mắt ra, đôi con ngươi đen huyền không chút dao động đắm chiêu nhìn Thiên Sắc, sâu trong đáy mắt một tia sáng thoáng lóe lên không dễ nhận ra. Thật ra với Thanh Huyền mà nói, thân thể của hắc vẫn là người phàm, hắc chưa đủ công đức để tu thành tiên thân. Có được cơ hội theo sư phụ lên Tây Côn Luân đương nhiên hắc rất vui sướng, nhưng thứ khiến hắc mong chờ gấp bội đó là cuối cùng hắc đã có cơ hội đến xem xem gã Phong Cẩm tuyệt tình bội bạc ấy trông ra sao.

Nam tử từng được sư phụ yêu thương nhất định có chỗ hơn người?

Cho dù gã Phong Cẩm có vượt xa người thường, nhưng chỉ với việc gã đã tuyệt tình tính toán với người mình yêu thương chỉ vì chức Chương giáo thôi thì gã đã không xứng với sự yêu thương của sư phụ, càng uổng phí ột đấng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất rồi!

Thanh Huyền vừa thay sư phụ chửi thề gã đàn ông bạc tình, vừa mạnh tay mài mực, dường như trong mắt hắc cái nghiên mực kia chính là thể thân của Phong Cẩm, hắc đem gã đó ra nghiền nhẵn vài lớp da.

Suy ngẫm đến tính nết và sở thích của Nam Cực Trường Sinh đại đế, Thiên Sắc khẽ mỉm môi, nhắc bút lông sồi đang gác trên nghiên mực nâng tay viết một chữ “Tĩnh” thật cứng cáp trên giấy Tuyên Thành trắng như tuyết, khẽ cúi đầu rũ mắt cảnh báo: “Xưa nay, sư tôn rất nghiêm khắc, người không thích người nhiều

lời lỗ mãng, người đến Ngọc Hư Cung, nhớ phải cẩn trọng từ lời nói đến việc làm, không thể tự làm theo ý mình, tự cao tự đại.”

Nhắc đến “nhiều lời lỗ mãng”, người đầu tiên Thanh Huyền nhớ tới chính là sư bá mê rượu Lam Không. Mà nếu xét đến tính “nghiêm khắc” thì sư phụ và tiểu sư thúc quả là được chân truyền của sư tôn. Cho nên, hẳn cũng đã có tính toán trong lòng, tự biết mình nên làm gì và không nên làm gì.

“Sư phụ người yên tâm, đến Ngọc Hư Cung Thanh Huyền nhất định sẽ khiến người nở mặt nở mày, tuyệt đối sẽ không có cử chỉ khiến người xấu hổ đâu ạ.” Tuy rằng một mực cam đoan, thần sắc vẫn bình thản tự nhiên, nhưng trong lòng hẳn đang trào dâng từng đợt sóng ngầm.

Bây giờ lên Tây Côn Luân, hẳn không thêm cũng lười kiểm chuyện với gã Phong Cẩm kia. Cho nên, sư phụ vốn không cần lo lắng hẳn xử sự thiếu thận trọng. Nếu oan gia ngõ hẹp là chuyện không thể tránh khỏi, thì hẳn cũng đành phải cúi đầu, quá lắm thì rũ mắt, thở dài gọi gã Phong Cẩm kia một tiếng “Chưởng giáo sư bá”. Chút thể diện và đường lui bề ngoài vẫn phải có, tuy nhiên lúc gặp mặt có chửi thề gã đó trong bụng hay không lại là chuyện của hẳn.

Ai bảo gã Phong Cẩm đó tổn thương sư phụ hẳn làm gì!?

Dù sao, khắp lục giới chả phải đã có lắm tin vịt ám chỉ hẳn là tiểu nam sủng được sư phụ nuôi để làm ấm giường sao? Cho đến giờ, hẳn không hề thấy tin đồn đó phản cảm hay giả dối đáng khinh bỉ, ngược lại lúc nào hẳn cũng vừa hứng chí nghe đám tán tiên không biết sự thật miêu tả chi tiết câu chuyện vừa âm thầm đắc ý. Tuy rằng, tôn ti thầy trò không thích hợp, nếu xem xét kỹ thì thân phận của hẳn không vẻ vang gì, nhưng nói thế nào đi nữa trong mắt mọi người, hẳn và sư phụ đã được xem như một đôi. Cho nên, lúc gặp Phong Cẩm, hẳn nhất định sẽ cư xử thật cẩn thận, chăm sóc sư phụ từng li từng tí, hẳn sẽ sắm vai tiểu nam sủng thập toàn thập mỹ để chứng thực lời đồn đãi kia. Hẳn sẽ từng bước từng bước đẩy lùi cái gã bạc tình cao cao tại thượng kia.

Bên này, Thiên Sắc cũng không hề đoán được tiểu đồ đệ ngày thường ngoan ngoãn trí tuệ, lúc này đang mưu tính thứ gì trong đầu, nàng khẽ khàng gật đầu. Một lát sau, như chợt nhớ tới điều gì, nàng lạnh lùng nhắc nhở: “Người cũng biết thanh danh bên ngoài của vi sư không hay lắm. Nếu có ai kiêu khích, người phải nén giận, tuyệt đối không được ỷ vào bản lĩnh của mình mà tranh giành đấu đá, gây chuyện phiền hà.”

Tuy Thiên Sắc nói không rõ ràng, nhưng Thanh Huyền gần như hiểu ngay lập tức ẩn ý của nàng. Một cơn tức giận khó kiềm chế nổi lẳng lặng trào dâng trong lòng hẳn.

“Sư phụ đã không thêm tính toán chi li với đám cô ba thím bảy đó thì sao Thanh Huyền có thể để ý tới sự kiêu khích nhảm nhí đó?” Miễn cưỡng lên tiếng áp chế cơn giận, hẳn bình tĩnh ngược mắt, trong đáy mắt không có chút dao động nào nhưng trong lòng đã có ý định riêng. Nếu thật sự gặp phải kẻ ăn nói lung tung bất kính với sư phụ, mặc dù hẳn sẽ không xé nát miệng kẻ đó trước mặt mọi người nhưng chắc chắn sẽ dạy dỗ kẻ đó một trận, cho kẻ đó biết thế nào là sống không bằng chết! Đương nhiên, ý tưởng ác độc này không thể lộ ra ngoài. Hẳn không tỏ thái độ gì, vừa tiếp tục mài mực, vừa suy nghĩ vô vàn cách thức “dạy dỗ” người khác, ấy thế mà còn có thể nhàn nhã đáp lời: “Sư phụ đừng nghĩ nhiều.”

“Cứ vậy là tốt nhất.” Thiên Sắc cúi người tiếp tục chếp kinh, bóng hàng mi dài bao trùm lấy đôi mắt đen đang rũ xuống. Cái gáy như ngọc khẽ cúi thấp, ánh sáng rực rỡ như ôm lấy thất lưng mảnh khảnh. Chiếc cầm nhọn dùng một đường cong hoàn mỹ hòa vào chiếc cổ thon thon. Giọng nói trong trẻo, lạnh lùng mà rung động lòng người cũng nhỏ dần: “Sư tôn đã đắc đạo từ rất lâu, nếu người có được cơ duyên ở lại Ngọc Hư Cung theo hầu sư tôn, được người điểm hóa đương nhiên sẽ có lợi không ít...”

Nghe sơ qua lời nàng dường như rất hợp tình hợp lý, không có gì bất ổn. Nhưng xưa nay Thanh Huyền luôn luôn chăm chú nghe từng lời vàng ngọc của nàng, nên hẳn rất nhanh chóng phát hiện ra điều đáng nghi.

“Chờ chút!” Hẳn cúi đầu khẽ cắt ngang lời Thiên Sắc, đôi môi và khóe mắt dường như không kiềm được mà run lên, đến cả răng nanh cũng đang nghiến chặt, hẳn thốt từng lời thật khó khăn. Ngàn vạn sợi tơ tình siết chặt cõi lòng, cả thể xác và tinh thần như sắp sụp đổ, dường như điều mà hẳn lo sợ nhất nay đã xuất hiện đột ngột trước mắt. Im lặng thật lâu, rốt cuộc hẳn cũng lên tiếng, giọng nói trong vắt xưa nay giờ cũng hơi trầm khàn: “Lần này sư phụ mang Thanh Huyền cùng đi, có phải người tính bỏ mặc Thanh Huyền ở Ngọc

Hư Cung không?” Xưa nay hắn không sợ gì cả. Khi hắn chưa gặp được sư phụ, cho dù có bị người ta giẫm đạp ngược đãi hắn cũng chỉ biết chấp nhận số phận mà không một câu oán trách. Nhưng nay, hắn đã nếm trải sự đổi thay của lòng người, hắn nhìn thấu nhân tình ấm lạnh, hắn biết rõ trên đời này duy chỉ có sư phụ mới đối xử tốt với hắn. Mặc dù đã qua độ tuổi khao khát một nơi nương tựa từ lâu, nhưng hắn vẫn không thể không thừa nhận, bất luận như thế nào hắn cũng không thể rời xa sư phụ được.

Nếu sư phụ thật có ý để hắn ở lại Ngọc Hư Cung tu hành với sư tôn còn người tự mình quay về Yên Sơn, vậy thà rằng hắn mãi mãi không tiến bộ cũng chỉ mong muốn có thể mài mực trọn đời cho sư phụ trên Yên Sơn.

Sao vì sư có thể bỏ mặc người chứ?” Thiên Sắc cảm nhận được vẻ mắt tự nhiên trong giọng nói của hắn, nàng trầm thờ dài, hóa ra hắn vẫn chưa thoát khỏi tâm tính ngây ngô ỷ lại của trẻ con, nàng đành phải an ủi nước đôi: “Người đừng lo lắng chuyện không đâu.”

Thanh Huyền không phải kẻ dễ lừa gạt, hắn cũng nhận ra ẩn ý trong lời Thiên Sắc, hắn biết bây giờ sư phụ lên Tây Côn Luân là có tính toán riêng. Trong chốc lát hắn chưa thể nghĩ ra đối sách đành phải lấy lùi làm tiến, chỉ mong muốn một lời hứa của sư phụ: “Vậy sư phụ định ở lại Ngọc Hư Cung với Thanh Huyền luôn ă?”

Thật ra, trong lòng hắn hơi mất tự nhiên, nếu sư phụ thật sự cam đoan sẽ ở lại với hắn tại Ngọc Hư Cung, như vậy hắn và sư phụ sẽ không rời xa nhau. Nhưng như vậy thì sư phụ sẽ phải thường xuyên đụng trúng gã Phong Cẩm chương giáo kia. Nói thật ra, theo tính sư phụ, hắn không sợ sư phụ sẽ nói lại tình xưa với cái gã kia, chỉ là hắn không muốn người tức cảnh thương tình một cách vô nghĩa khi đối mặt với gã bạc tình Phong Cẩm.

Nghĩ thế, hắn bèn quyết định, hắn phải thu bớt sự sắc sảo của bản thân, tuyệt đối không chương mặt làm chuyện ngu ngốc khiến người ta chú ý. Tốt nhất là để sư tôn thấy tư chất của hắn quá tầm thường, không phải là nhân tài hiếm thấy, như vậy là tốt nhất. Mặc dù, có thể sẽ chậm trễ việc tu thành tiên thân, nhưng hắn vẫn chấp nhận.

Dù sao, cũng vì sư phụ hắn mới tu tiên!

“Nếu người thật sự có cơ hội ở lại, đương nhiên vì sư cũng sẽ ở lại.” Thiên Sắc lên tiếng xem như hứa hẹn, sau đó nàng gác bút lông soi xuống, lẳng lặng chuyển đề tài câu chuyện: “Thanh Huyền, dạo gần đây người có cảm thấy không khỏe chỗ nào không? Như là thắt lưng và đầu gối mỗi như hay gân cốt đau nhức?” Vừa nói nàng vừa vươn tay qua cầm bàn tay đang mài mực của Thanh Huyền!

Trong khoảnh khắc đó Thanh Huyền choáng váng, trái tim như ngừng đập, dòng suy nghĩ bị một cơn hoảng hốt vô cớ lóe lên rồi biến mất quấy nhiễu!

Bàn tay sư phụ lạnh lạnh quanh năm mà bàn tay hắn vẫn luôn ấm nóng. Trong khoảnh khắc, bàn tay bị sư phụ nắm lấy, hơi nóng và lạnh giao thoa nhau, Thanh Huyền chợt cảm thấy dường như tất cả mọi cảm giác đều tập trung lên trên bàn tay sư phụ đang nắm. Đến cả trái tim của hắn dường như sắp nhảy vọt ra khỏi đầu ngón tay thình thịch thình thịch. Rất nhanh, hắn phát hiện sư phụ đang tập trung bắt mạch ình, hắn bèn điều chỉnh lại hơi thở, mặt hơi ửng đỏ, hắn cảm thấy tim đập nhanh cực kỳ. Sau một lúc lâu hắn mới lắp ba lắp bắp đáp: “Không... Thanh Huyền không khó chịu ở đâu cả.”

“Mấy hôm trước vì sư còn thấy là lạ, vì sao gần đây người thường hay giắt chần, mà không biết dạo này người mắc bệnh đái dầm.” Thiên Sắc tỉ mỉ chẩn mạch, con người hơi liếc nhìn, đuôi lông mày khẽ nhướng, tuy nhiên giọng nói nàng lại bộc lộ vẻ thân thiết quan tâm: “Nếu không phải hôm nay vì sư thuận miệng hỏi Nhục Nhục, chỉ e ta vẫn không hay biết người có dấu hiệu bị bệnh.”

Thiên Sắc vừa nhắc tới chứng “đái dầm”, khuôn mặt Thanh Huyền vụt đỏ rực!

“À, sư phụ, không có, Thanh Huyền có không đái dầm!” Rốt cuộc hắn đã biết vì sao sư phụ đột ngột bắt mạch ình. Trong khoảnh khắc đó hắn muốn giải thích hàm ý thật sự của chứng “đái dầm” mà Nhục Nhục nói, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Hắn vẫn luôn có cảm giác xấu hổ với cảnh triền miên quần quít trong mơ, lúc này hắn thấy dường như hắn đang vấy bẩn sư phụ, hắn muốn rút tay về gấp nhưng thân thể khô nóng dường như rất khát khao bàn tay lạnh lạnh kia. Đứng giữa hai ranh giới, hắn chỉ còn biết gục đầu xuống, nuốt nuốt nước miếng, từ huyết đan điền có một luồng khí nóng đang bốc thẳng lên. Hai má,

lòng bàn tay và toàn thân không có chỗ nào không bốc cháy, hắn chỉ có thể lấp bắp, ngập ngừng: “Thanh Huyền, Thanh Huyền chỉ là...”

Thật lâu sau, vẫn chưa nói rõ được nguyên nhân.

“Nay người đã trưởng thành, vì sư cũng biết người thấy xấu hổ, cho nên mới giấu giấu diếm diếm mọi người.” Thiên Sắc cũng cảm nhận được Thanh Huyền ngượng nghịu, đầu biết rằng trong đầu hắn giờ đang tràn ngập cảnh tượng rực rỡ diễm lệ, nàng nghiêm mặt bảo: “Chỉ là, thân thể người không khỏe, tuy không có gì đáng lo ngại, nhưng đái dầm là dấu hiệu có thể nhỏ cũng có thể lớn. Nếu lỡ như bất cẩn, vì sư chỉ sợ mắc phải chứng khó chữa như tâm tỳ (*) hư nhược, thận suy, chỉ e sẽ để lại mầm bệnh.”

* Tâm tỳ: tim và lá lách Nghe giọng Thiên Sắc thật nghiêm nghị, thân thiết, Thanh Huyền biết rõ mình không nên có ý nghĩ bất kính với sư phụ. Nhưng hắn lại không thể kiềm chế được cơ thể đang xao động của mình, cảm giác nóng bỏng kỳ dị nhanh chóng lan tràn khắp thân thể, nó ủa tới rào rạt dường như sắp bao phủ lý trí: “Sư phụ, Thanh Huyền thật không có đái dầm!” Hắn nhanh chóng rút tay lại, e sợ mình sẽ làm ra hành động gì đại nghịch bất đạo, hắn bèn bỏ chạy trốn chết. Hắn vừa chạy ra ngoài vừa la lớn: “Người đừng nghe Nhục Nhục nói linh tinh.”

Chạy một mạch về phòng ngủ, đứng trước cửa phòng, Thanh Huyền mới dám điều chỉnh hơi thở rối loạn để làm giảm bớt cảm giác khô nóng và cõi lòng hỗn loạn.

Nhìn theo bóng Thanh Huyền, Thiên Sắc bật cười, trong lòng đã quyết định.

Nếu không nhớ nhầm, ngày xưa khi nàng vừa ngộ đạo có đi chu du khắp nơi, nàng từng phát hiện rất nhiều hà thủ ô trăm năm ở đỉnh Vân Phong gần Lang Gia Sơn. Bây giờ đang muốn lên Tây Côn Luân, vừa tiện đường đi ngang qua đó tìm một ít về cho Thanh Huyền điều dưỡng cơ thể.

Đương nhiên đêm nay, không biết là vì thói quen hay là vì muốn cố ý che giấu chân tướng vụ “đái dầm” kia, Thanh Huyền vẫn ngủ trong phòng Thiên Sắc.

Nằm trên giường, quay lưng về phía sư phụ, hắn chăm chú nhìn cái bóng đang in lên tường. Hắn cảm thấy bóng dáng sư phụ lặng lẽ chếp kính càng nhìn càng xinh đẹp, tựa như một dòng suối thông dong, dịu dàng chảy thẳng qua suy nghĩ của hắn.

Hắn muốn vươn tay với tới, muốn giang rộng vòng tay ôm người thật chặt, nhưng cuối cùng hắn chỉ lẳng lặng nhìn ngắm thật chuyên tâm. Đây là nữ tử mà hắn muốn bảo vệ trọn kiếp, cũng là nữ tử hắn muốn dùng cả đời để báo đáp.

Hắn là người chưa phải là tiên, cuộc đời này của hắn với người mà nói chẳng qua chỉ là một cái vung tay, một lần chớp mắt. Nhưng nếu hắn tu thành tiên đạo, như vậy duyên phận của hắn với người sẽ là trọn đời trọn kiếp.

Vĩnh viễn ở bên sư phụ, đây là viễn cảnh đẹp để đến mức khiến hắn bị mê hoặc.

Sắp xếp ổn thỏa cho Nhục Nhục, Thanh Huyền đi theo Thiên Sắc rời khỏi Yên Sơn.

Nhưng mà, vừa ra khỏi Đông Cực, hai người lập tức đụng phải cái thứ khó chơi. Thật ra, Thanh Huyền vẫn biết không nên dùng cụm từ “cái thứ” để hình dung một cô gái, nhưng mà không thể không nói, cô gái này thật sự rất khó ưa, hơn nữa người nàng ta cổ quái lấy lại là...

Thiên Sắc!

“Xin Tiên tôn thu nhận Chu Ngưng làm đồ đệ!”

Từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng ta đã quỳ xuống dập đầu không ngừng trước mặt Thiên Sắc với âm mưu dùng chân tình cảm động lòng người. Sau đó nàng ta vẫn không từ bỏ ý định cứ nhằng nhằng bám theo hai người suốt cả chặng đường, cứ chốc chốc rảnh rỗi nàng ta liền chạy tới xin xỏ. Cho đến khi chạy theo hai người đến Lang Gia Sơn, nàng ta thấy không bái được sư phụ còn bị người ta lạnh nhạt, nàng ta mới bắt đầu lăm lăm chửi thề. Thiếu nữ tên Chu Ngưng này là một Hoa Yêu đã tu đạo được mấy ngàn năm, nhưng mà dường như tu vi đạo thuật không hề tương xứng với niên kỷ tu hành của nàng ta. Chỉ cần nhìn

đóa hoa be bé mọc trên đầu nàng ta là có thể nhận ra, đến cả việc tu thành hình người của nàng ta cũng có chút gắng gượng.

“Bổn tọa đã từng nói sẽ không thu người làm đồ đệ, người từ bỏ đi.” Mấy ngày liên tiếp không tránh thoát, Thiên Sắc hết cách, không thể không đối xử lạnh nhạt với nàng ta, Thiên Sắc lạnh lùng từ chối để tỏ rõ sự kiên nhẫn của nàng đã đạt đến cực hạn.

Chu Ngưng hiển nhiên là đứng đầu chủng tộc không đạt được mục đích thì không bỏ qua, lập tức bắt lấy điểm yếu của Thiên Sắc, nàng ta một mực chỉ vào Thanh Huyền vẫn lặng im đứng một bên: “Năm xưa Tiên Tôn thần nhiên tuyên bố tuyệt đối không thu nhận đồ đệ khiến Chu Ngưng hết hy vọng, nhưng nếu người đã không thu đồ đệ sao lại thu nhận hần?”

Chẳng biết có phải vì thẹn quá hóa giận, lời nàng nói đều có ý dồn ép người khác, từng chữ từng lời như thấm mang ý chất vấn.

Thấy nàng càng nói càng quá đáng, giờ còn chỉ vào Thanh Huyền mà lái nhai. Giờ khắc này, Thiên Sắc rốt cuộc cũng không thể nhẫn nhịn được nữa. Nàng dừng bước đứng trước mặt nàng ta, trên khuôn mặt xưa nay vẫn lạnh lùng, ngạo nghễ giờ lại hiện ra sự rét buốt khiến lòng người sợ hãi.

“Bổn tọa không việc gì phải giải thích với người.”

Hết chương 22

23. Chương 23

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Những lời của Thiên Sắc chứa đầy hàm ý cảnh cáo, nhưng Chu Ngưng coi như không nghe thấy gì.

Nhớ ngày đó, mặt dày bất chấp sống chết van xin lại công cốc, làm chuyện mất mặt nhất từ trước đến giờ chỉ vì muốn bá nữ tiên tôn duy nhất Thần Tiêu phái làm thầy, thành đệ tử Thần Tiêu phái. Nhưng mục tiêu của Thiên Sắc cứng đầu cứng cổ, ý chí sắt đá này chết cũng không nhận, viện muốn vãn lý do từ chối, làm sao cũng không chịu thu nhận nàng.

Lạ một điều là lúc đó bản thân nàng cũng quá mức ngây thơ vì thật sự tin rằng mục tiêu của nàng không nhận đồ đệ. Không ngờ sau đó lục giới đồn đại rằng, mục tiêu này đã nhận một đồ đệ là sủng nam người phạm vào Thần Tiêu phái, sao không khiến nàng bức muốn điên lên được chứ.

Huống chi, nghe nói mục tiêu còn muốn nuôi tiểu sủng nam này thành bảo bối, bất luận đi đâu cũng dắt theo như hình với bóng, lại còn cái kiểu ấp trong tay sợ bay, ngậm trong miệng sợ tan, thật đáng ghê tởm! Tuy nàng chỉ là một tiểu hoa yêu, một loài yếu ớt trong lục giới nhưng cũng có vài phần kiêu hãnh, thế mà bây giờ đi bán sắc còn thua cả người phạm sao?!

Càng nghĩ càng bất bình, càng bất bình càng tức giận, dường như nhất định muốn buộc Thiên Sắc phải trở mặt. Chu Ngưng bắt đầu giọng không khách khí, thốt ra những lời đầy xảo quyệt.

“Giả vờ thanh cao gì chứ!? Chẳng phải người khinh thường yêu giới sao?” Nàng ta nhướn mày, bộc phát hết ức hận tích tụ mấy ngày nay, nhất là khi nhìn thấy Thanh Huyền bên cạnh Thiên Sắc, lại càng tức giận hơn gào lên: “Mục tiêu nữ già kia, chẳng phải trước khi đắc đạo thành tiên người cũng là yêu sao? Ta đã nghe nói từ lâu rồi, người thu nhận gã người phạm này chẳng qua vì hắn đẹp mã, nói là thầy trò chứ thật ra toàn lén lút làm chuyện đồi bại trên Yên sơn. Hừ! Uổng cho ta trước kia còn nghĩ người là nữ trung hào kiệt trong tiên giới!” Vừa dứt lời, dường như trút hận chưa đủ, nàng ta nhổ toẹt nước bọt trên mặt đất cực kỳ bất nhã, thái độ khinh thường, quên luôn rằng trước đây còn quần lấy Thiên Sắc đòi bá sự.

Thanh Huyền vốn đã quen với những lời đồn đại vô văn này, dù nghe tận tai nhìn tận mặt cũng vẫn bình thản. Nhưng con tiểu hoa yêu Chu Ngưng này dám gọi sư phụ là “Mục tiêu nữ già” khiến hần nổi giận. “Con tiểu hoa yêu kia, còn dám nói hươu nói vượn nữa coi chừng ta thu thập người!” Hần tức giận, quên luôn chuyện đã hứa với Thiên Sắc, chỉ cảm thấy không thể nhịn được nữa nghiêng răng quát luôn.

Dù người khác chửi bới hần thế nào, hần cũng coi như tai điếc mắt mù, thậm chí còn đổi vị trí tự hỏi bản thân xong lại cảm thấy thật thỏa mãn. Nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận có người hạ nhục sư phụ!

Hơn nữa, con tiểu hoa yêu không biết trời cao đất rộng kia dám mô tả sư phụ là mẹ yêu nữ già! Sao không rửa mắt nhìn cho kỹ, sư phụ hần phong thái như thế, chẳng liên quan chút nào với mấy chữ đó cả?

Tiểu hoa yêu này thật sự lớn gan, thái tuế trên đầu cũng dám động thổ?

Đúng là sư phụ nhịn được, đồ đệ lại không nhịn nổi!

Tính tình Chu Ngưng vốn chẳng tốt lành gì, bản thân luôn miệng gọi người khác là mẹ yêu nữ già, nhưng vừa bị người khác gọi là “Tiểu hoa yêu” lại lập tức nổi giận, muốn bùng nổ!

“Tiểu hoa yêu cái gì? Bà đây đáng là tổ tông mấy đời nhà ngươi đấy!” Nàng ta chống nạnh, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, tức tối giậm chân bình bịch.

Tiểu hoa yêu không biết thực hư gian tình của hai thầy trò này thế nào, những gì nghe được chỉ là lời đồn đại. Chỉ nghĩ bây giờ đã dám công khai chỉ trích bọn họ, đã chịu cảnh cáo thì cũng chẳng sợ chết. Do vậy, cô nàng khinh miệt nhìn Thanh Huyền từ đầu đến chân đánh giá tỉ mỉ vài lần, sau đó mỉm cười cố ý châm chọc hằn: “Sao nào, tên trai bao kia, bị ta nói trúng tim đen nên tức giận à? Đến đây, đến bắt ta đi! Dám làm sao không dám nhận?”

Từ phản ứng của Thanh Huyền, Thiên Sắc biết là khi lên Tây Côn Luân nàng nhất định phải để mắt đến hần, không mong chờ hần trở tài tăng thêm thể diện mình, chỉ cần đừng bị trêu chọc rồi gây họa là được rồi. “Chu Ngưng, không cần viện cớ nhiều vậy làm gì. Người lòng dạ giả dối muốn bái ta làm thầy, chẳng qua là vì đục nước béo cò để lên Côn Luân thôi.” Nàng khẽ lắc đầu, ý bảo Thanh Huyền bình tĩnh đừng nóng nảy, xoay người lại nhìn Chu Ngưng. Tiểu hoa yêu bị bóc mẽ nên mặt đỏ ửng.

“Không, không phải!” Chu Ngưng muốn cãi lại, nhưng chẳng biết nói thế nào, cúi đầu ngậm miệng: “Ta chỉ là —”

“Trong lòng ngươi còn nhiều tạp niệm, tu tiên thân chậm trễ, không biết tự xem xét còn lượn quanh quấy rối, gây chuyện sinh sự.” Nhìn tình trạng nàng ta hiện nay đến tu thành hình người còn khó khăn, lại một lòng ôm ấp tâm tư muốn tìm người kia. Thiên Sắc khẽ thở dài, cảm thấy khoảng cách giữa hai người quá xa xôi, sợ là chẳng thể nào có kết quả tốt. “Ngọc Thự và ngươi không có duyên, dù ngươi vào Thần Tiêu phái y cũng sẽ không song tu với ngươi. Hoặc dù ngươi luôn tâm niệm, mưu tính quần lầy y cũng chỉ là làm người lỡ mình mà thôi, chi bằng tĩnh tâm tu đạo mới phải.” Tuy lời nói lạnh lùng không chút lưu tình, nhưng trong lòng nàng cũng có chút thương hại với tiểu hoa yêu cố chấp này.

Về tình về lý, những lời này đều là khuyên nàng đừng tiếp tục quần quýt si mê, nhưng Chu Ngưng càng nghe càng thấy ảm ức, trong lòng càng bất bình. Tuy nàng ta có tâm nhưng ngộ đạo không nhiều, thâm tâm lại oán hận Thiên Sắc, sao còn nghĩ đến thuyết số mệnh nhân duyên, chỉ trút hết mọi ảm ức, oán hận lên đầu Thiên Sắc, nên lại thêm tức giận!

“Hừ, ai nói không có duyên! Nếu không phải lúc trước mẹ yêu già ngươi và họ Phong dùng tu tiên làm mỗi nhử dụ chàng lên Côn Luân, thì sao bây giờ ta với chàng tiên yêu vĩnh viễn cách biệt chứ?!” Từng câu từng chữ sắc bén cay nghiệt, thậm chí ánh mắt cũng tràn ngập oán hận như gai nhọn, chửi mắng không cần suy nghĩ: “À đàn bà độc ác kia, đừng tưởng không ai biết những chuyện xấu hổ ngươi và họ Phong kia làm bên bờ suối! Ngươi chia rẽ uyên ương, vì ngươi xấu xa nên ngươi xứng đáng bị quả báo, bị kẻ khác bội tình bạc nghĩa...”

Thấy nàng ta ngày càng quá đáng, càng nói càng đê tiện, Thanh Huyền không nhịn nổi nữa, lạnh lẽo niệm Cách không niết tử quyết, tát mạnh vào miệng nàng ta!

Một tiếng chất vang lên, những lời nói hùng hồn không kiêng nể kia im bật, một bên mặt Chu Ngưng hiện lên rõ năm dấu tay.

“Ngươi dám nói năng bậy bạ, lung tung nữa xem!” Đôi mày kiếm của Thanh Huyền dựng thẳng, đôi mắt đen thẳm không chút tình cảm, lạnh lùng như bão tố sắp kéo đến.

Hần vốn không có ý định đánh tiểu hoa yêu này, nhưng nàng ta thật sự quá đáng, bái sư không thành liền trở mặt bộc lộ bản chất ngay. Chỉ biết chửi mắng cho sướng miệng, bôi nhọ sự trong sạch của sư phụ không nói, lại còn dám xát muối lên vết thương lòng của người. Đương nhiên sư phụ sẽ không tính toán với loại vô

danh tiểu tốt này. Nhưng người làm đệ tử như hần, sao có thể trơ mắt nhìn sư phụ bị sỉ nhục? Nếu không dạy dỗ con tiểu hoa yêu này một lần, chẳng phải tự đứng sư phụ sẽ gánh tiếng ác trên lưng sao?

Vốn định tát mỗi bên một cái nhưng Thiên Sắc khê lắc đầu nhìn Thanh Huyền, ý bảo hần không được lỗ mãng, Thanh Huyền mới kìm chế lửa giận ngập trời, tạm thời bỏ qua.

Không ngờ, hần bỏ qua còn tiểu hoa yêu Chu Ngưng kia lại không chịu ngậm miệng!

Không ngờ bản thân lại bị tiểu sủng nam của mẹ yêu nữ già kia bắt nạt đè đầu cưỡi cổ, một bạt tai này vẫn chưa làm Chu Ngưng tỉnh mộng, không thể khiến nàng ta câm miệng, ngược lại còn khiến nàng ta tức giận hơn.

“Tên trai bao kia, đừng tưởng rằng người tát ta một bạt tai thì có thể bịt được miệng thiên hạ, cũng đừng ý có mẹ yêu nữ già kia chống lưng là người có thể dễ dàng bắt nạt người khác! Đôi cầu nam nữ các người sớm muộn gì cũng không được chết tử tế! Tát người bằng Cách không niết tử quyết có gì đặc biệt hơn người? Có bản lĩnh thì người hãy bắt ta nhốt vào Tháp khóa yêu đi!” Ôm khuôn mặt sưng đỏ, rõ ràng đã là đau đến mức hai mắt rưng rưng, nhưng nàng ta vẫn cố chấp trừng mắt nhìn Thiên Sắc và Thanh Huyền, miệng tiếp tục mắng chửi độc địa, không chịu nhận thua: ” Mẹ yêu nữ già không biết xấu hổ, vô liêm sỉ, đạo đức bại hoại, gặp đàn ông là lấn vào ngủ, người xứng đáng —”

“Tiểu hoa yêu, người thật sự muốn vào Tháp khóa yêu đến vậy sao?”

Chu Ngưng đang chửi mắng độc địa, chợt một giọng nam trầm thấp, điềm tĩnh vang lên giữa không trung, tựa như gần trong gang tấc nhưng lại không thấy gì. Giọng nói ấy không lạnh lẽo, cũng không hề giận dữ, chỉ như cười như không lại đầy khí thế, giống cơn gió lạnh cuối thu len vào lòng người, buốt thấu xương.

Không chỉ Chu Ngưng, mà Thanh Huyền vô ý thức ngẩng đầu lên nhìn theo giọng nói kia. Chỉ có Thiên Sắc trong lòng căng thẳng, không nhúc nhích, sắc mặt cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ. Trái tim như chết lặng, khê chớp mắt, một cảm giác chua xót dội lên từ trong lòng khiến hốc mắt nóng hổi, ánh mắt vừa hoảng hốt khó nắm bắt vừa như bị sương mù phủ mờ, rất mờ lung.

Trên đụn mây xuất hiện một người đàn ông anh tuấn mặc áo thêu màu lam.

Y chấp tay sau lưng, lông mày đoan chính, đôi môi mỏng, đôi mắt màu hổ phách, gần như trong suốt lại thâm thúy khó đoán được suy nghĩ. Hào hoa phong nhã lại rất nho nhã, tuy không phải cực kỳ anh tuấn nhưng khiến người ta gặp rồi khó quên. Trên người hần có khí chất đặc biệt thu hút ánh nhìn của người khác. Dáng hình cao thẳng như một cây bút, mỗi nét lại vẽ nên những đường nét tinh tế không thể mô tả bằng lời, điêu luyện lại kiên cường mẽ hoặc lòng người, nhẹ nhàng như sương trên sông trăng giữa tháng, lặng lẽ trôi đến từ xa, không chút dấu vết.

Người đàn ông này thân phận ra sao, lai lịch thế nào, đương nhiên Chu Ngưng biết rất rõ. Thậm chí nàng còn chẳng khách khí nói rằng đây là gã đầu sỏ lừa Ngọc Thụ lên Côn Luân, dù hóa thành bụi nàng cũng nhận ra! Khoảnh khắc này, nàng thâm nghĩ hôm nay là ngày lành gì? Thật muốn vỗ tay ăn mừng vui sướng khi người gặp họa. Mẹ yêu nữ già này và tình lang cũ mới đều gặp mặt ở đây!

Tiếp theo sẽ là cảnh tượng gì? Có khi nào sẽ là tình địch cũ mới ghen tuông đánh nhau sút đầu mẻ trán, khiến ụ già này phải ra tay thật tàn nhẫn ?

Đánh đi, đánh đi, đánh chết hết đi, vậy mới hết hận!

Nàng rất vui sướng khi thấy người khác gặp nạn, thậm chí còn định thêm dầu vào lửa. Nhưng đôi mắt lạnh lùng của người đàn ông kia lướt qua người nàng khiến áp lực vô hình đè nặng, quét sạch mọi ý đồ trong đầu, có ý cảnh cáo nàng. Nhưng Chu Ngưng vì quá tức giận, đầu óc rối như cuộn chỉ tơ nên không suy nghĩ được cái gì ra hồn, bất chấp tát cả vội vàng mở miệng, vì càng kéo dài càng sợ uống công mình chịu thiệt.

“Họ Phong kia!” Nàng nghiêng răng kèn kẹt, lưng lạnh toát, co rúm người, lùi lại mấy tấc trong vô thức: “Người đường đường là chủ tọa Thần Tiêu phái, ta chẳng qua chỉ là một tiểu hoa yêu chưa đắc đạo, người, người đừng mong ý thế hiếp người!”

Thật sự là nàng không hề e ngại Thiên Sắc, vì biết tuy Thiên Sắc lạnh lùng nhưng sẽ không thật sự ra tay dạy dỗ một tiểu hoa yêu không hiểu chuyện, đạo hạnh thấp kém chỉ biết đầu võ mồm như nàng. Còn gã

đàn ông trước mặt này thì khác hẳn. Ngay cả người con gái đã từng đầu ấp tay gối với mình mà còn có thể xuống tay giẫm nát không chút lưu tình, chẳng biết còn có thể làm ra chuyện độc ác vô tình gì hơn. Do vậy, chuyện bắt nạt ném vào Tháp khóa yêu hoàn toàn có thể xảy ra!

Nghĩ vậy, nàng bắt đầu lén lút lùi về phía sau, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, ngón tay run run, thầm nghĩ về đường lui của mình.

Lời Chu Ngưng vừa thốt ra, Thanh Huyền bưng tỉnh

Thì ra gã đàn ông này chính là chưởng giáo Thần Tiêu phái vô tình, phụ bạc — Phong Cẩm, là kẻ thù bất nguồn mọi chuyện của hắn và sư phụ!

Liếc nhìn Chu Ngưng đang sợ hãi, Phong Cẩm cũng không tức giận, nhưng khi nhìn Thanh Huyền lại khẽ nhú mày, hàm ý sâu xa khó hiểu: “Tiểu hoa yêu, nếu muốn sống thì mau cút đi.” Đôi lông mày thẳng tắp nhướn lên, ánh mắt sắc bén thâm thúy làm người ta không dám nhìn gần, chỉ là lời răn dạy bình thường cũng khiến người ta cảm thấy áp lực vô hình: “Tuy bảy tầng của Tháp khóa yêu đã có không ít người vào, nhưng thêm người cũng không coi là nhiều.”

Lúc bị Thanh Huyền gọi là “Tiểu hoa yêu” thì tức giận chửi mắng không ngừng, nhưng lúc này Chu Ngưng rất thức thời, vừa thấy có đường thoát thân lập tức co cẳng vọt vào rừng cây biến mất không tung tích!

Thấy Chu Ngưng bỏ chạy, Phong Cẩm mới xoay người lại nhìn Thiên Sắc, ánh mắt thoáng hiện lên chút buồn bã ảm đạm, khuôn mặt tuấn tú cũng chợt trở nên phức tạp.

“Sư muội.”

Y bình thản gọi một tiếng, khách khí mà xa cách, không có chút dấu vết nào của sự ngọt ngào tình cảm trước đây. Giọng điệu này gần như là của người hoàn toàn xa lạ, vẻ mặt nhã nhặn cũng không chút biểu hiện dư thừa, không hề có ý cười, có vẻ vô cùng lạnh lùng và hờ hững, sao có thể là người từng quyến luyến như hình với bóng cùng nàng?

Giọng của y giống một thanh sắt đỏ rực đâm vào trái tim Thiên Sắc, vừa bỏng rát vừa đau nhức khiến vết sẹo không thể khép miệng được, như muốn vò nát trái tim nàng. Nhưng nàng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, hơi cúi đầu, kiên cường đáp lại bằng giọng điệu xa cách, từng chữ từng chữ như gió lạnh cuối năm: “Chưởng giáo sư huynh.”

Khoảnh khắc đó, lòng Thanh Huyền trở nên nặng trĩu, cổ họng tắc nghẹn. Tuy hắn đã nghĩ biết bao lần khi đối mặt với Phong Cẩm sẽ làm gì nói gì, nhưng lúc này hắn cũng hiểu đạo lý địch bất động ta bất động, đây mới là biện pháp ứng phó tốt nhất. Dù vô cùng bất bình nhưng tạm thời chỉ có thể ngậm oán hận, đến tư cách chất vấn cũng không có hướng chỉ là đối đầu.

“Chưởng giáo sư bá.” Thôi thì co được dãn được, Thanh Huyền chấp tay thản nhiên hành lễ, nhưng chỉ trong một cái cúi đầu đó cũng đã kịp nguyên rửa mười tám đời tổ tông nhà Phong Cẩm.

Phong Cẩm khẽ gật đầu rồi lại nhìn Thiên Sắc chằm chằm, xem ra cũng không quan tâm đến Thanh Huyền: “Sư phụ đã xuất quan trước thời hạn.” Tuy vẫn là giọng điệu lạnh lùng, bình tĩnh như người đứng, nhưng đôi mắt đen thẳm kia lại nhìn Thiên Sắc thật sâu không chớp mắt. Đến nửa câu sau, giọng nói vốn trầm tĩnh chợt trở nên khàn khàn, không nghe ra cảm xúc: “Người muốn gặp mặt muội.”

“Mời chưởng giáo sư huynh trở về Ngọc Hư Cung báo với sư phụ để người yên tâm.” Thiên Sắc cũng không nhìn hắn, chỉ rũ mắt, giọng vững vàng trầm thấp hết như dòng suối trong lành, rất tĩnh mịch, lạnh lẽo. Chỉ mấy chữ ngắn ngủi nhưng rất nhẹ rất nhanh, không chút ám áp: “Yên tiệc Trường Sinh vào ngày năm tháng năm, Thiên Sắc nhất định sẽ mang theo tiểu đồ đến núi Côn Luân.”

Những lời này càng khiến khoảng cách giữa hai người càng thêm xa, đôi mày kiếm của Phong Cẩm khẽ nhú trong ánh chiều tà, nhẹ nhàng đi về phía trước vài bước, bước chân vững vàng không tiếng động.

“Sư muội, bao năm không gặp, muội càng ngày càng gầy.” Y khẽ thở dài, cử chỉ ỗn thoả không chút dao động, tiếng gọi thân thiết kia không hiểu là muốn biểu đạt tình ý gì. Sau đó, y nhìn về mặt đờ đẫn của Thanh Huyền, lại chăm chú nhìn thanh Lục Kiếm Tiên trên lưng Thanh Huyền.

“Người tên Thanh Huyền?” Khoảnh khắc đó, đôi mắt đen thẫm của Phong Cẩm thật khó hiểu, hệt như vực sâu không đáy. Y đã từng nghe tên tuổi của thằng nhóc này, cũng nghe biết bao lời đồn tai tiếng về mối quan hệ không thể chấp nhận được của nó với Thiên Sắc. Lúc này y không ra vẻ sư bá uy nghiêm, cũng không phải chưởng giáo cao cao tại thượng, chỉ nở một nụ cười nhạt, giọng hiền hòa: “Có thể tránh đi một lúc được không, ta và sư phụ người có chuyện quan trọng cần trao đổi.”

Về mặt Phong Cẩm bình tĩnh, đạm mạc, giọng nói lại thản nhiên, thậm chí ánh mắt còn ngằm chứa tình cảm, tất cả đều khiến Thanh Huyền chướng mắt.

Gì chứ?!

Trước đây, rõ ràng gã đàn ông vô tình bạc bẽo này vì quyền lợi và địa vị đã phụ lòng sư phụ, sau đó lại còn rắp tâm nói xấu, bôi nhọ danh dự, phá hỏng danh tiết, làm hại sư phụ mang tiếng xấu cả đời. Bây giờ lại cố ý làm ra bộ dạng thân thiết như lưu luyến vô ngần, định diễn trò cho ai xem chứ? !

Hừ, nể mặt sư phụ mới gọi người một tiếng “Chưởng giáo sư bá”, đừng có vênh váo như thế! Vị trí chưởng giáo của người là do sư phụ ta ban cho người, người còn không biết xấu hổ, tự cao tự đại, mặt dày đưa ra yêu cầu thế ư? !

Thanh Huyền bực tức oán hận trong lòng, coi như tai điếc, nghênh mặt lên dậm chân bước về phía trước, thẳng lưng ngẩng cao đầu đứng ngang hàng với Thiên Sắc, tỏ rõ bản thân mình tuyệt đối không dễ dàng “tránh mặt”! Hành động này ngầm cảnh cáo nếu Phong Cẩm dám có ý đồ quấy rối hoặc nói gì bất kính với sư phụ, chắc chắn hắn sẽ đứng ra cho biết tay— được rồi, dù hắn không đánh lại Phong Cẩm, nhưng hắn nhất định không để sư phụ bị bắt nạt!

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ chuẩn bị đối đầu thì chợt nghe sư phụ nhẹ nhàng nhắc nhở: “Thanh Huyền, đừng đi xa.”

Lời này giống hệt như của người mẹ ân cần chăm sóc cho đứa con của mình, bảo hắn phải đúng mực, cẩn thận, đồng thời cũng coi như gián tiếp ám chỉ hắn “tránh mặt” đi!

Thanh Huyền quay đầu nhìn sư phụ với vẻ mặt không thể tin nổi, lại thấy sư phụ bình thản. Lòng tràn đầy tự đắc chợt tan biến, chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực! Quay sang nhìn Phong Cẩm đầy khinh thường, lại thấy vẻ mặt như cười như không của y, ánh mắt nhìn mình cũng không chút thiện ý khiến Thanh Huyền chẳng cần bận tâm tới thứ bậc gì nữa, nhìn thẳng mặt y chẳng chút kiêng dè.

Gã hồ ly này vênh váo với hắn ư?

Hừ, còn sớm quá đấy!

Chúng ta cứ cười đùa xem hát đi – Hãy đợi đấy!

24. Chương 24

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Xưa nay Thanh Huyền rất tôn trọng ý kiến của sư phụ, dù lúc này trong lòng cực kỳ buồn bực, nhưng sư phụ đã mở miệng, hắn đành nén giận. Tuy nhiên, nhìn vẻ đạo mạo của Phong Cẩm, ánh mắt nham hiểm, vẻ mặt gian xảo, vừa nhìn đã thấy rõ ý đồ xấu xa!

Được rồi, dù sư phụ muốn đích thân giải quyết ân oán riêng tư, nhưng hắn lo lắng mình vừa đi gã Phong Cẩm kia lại giở thủ đoạn hèn hạ, độc ác làm hại sư phụ. Đến lúc đó, không ai làm chứng, lời nói miệng không thể là chứng cứ, qua miệng nhiều người lại chảy xối vàng. Tính tình sư phụ cao ngạo, mặc kệ người khác nói gì cũng không giải thích tranh cãi, nên không thiếu kẻ mượn cơ hội gieo tiếng xấu cho người!

Lúc này sư phụ đã ngằm nhắc hắn tạm lánh mặt theo lời Phong Cẩm, nhưng hắn biết rõ tử huyệt của sư phụ ở đâu, sao có thể ngoan ngoãn rời đi?

“Sư phụ, tuy rằng cây ngay không sợ chết đứng, nhưng những lời đồn đại đuổi hình bắt bóng đó rất khiếm nhã, không có thì vẫn hơn.” Thanh Huyền đứng yên cạnh Thiên Sắc, ghé sát người thì thầm bên tai nàng, bộ dạng vô cùng thân thiết. Lúc này, giọng hắn nhẹ nhàng như tấm lụa cực phẩm, từ ngữ rất thận trọng đúng mực không hề vượt quá giới hạn, chỉ có ánh mắt đen sâu thẳm dụ dỗ một cách lạnh lẽ, hiện rõ sự

trân trọng và thân thiết từ mọi góc nhìn: “Hơn nữa, Thanh Huyền không muốn người lại vô cớ chịu ấm ức và sỉ nhục.”

Thiên Sắc xưa nay vốn lạnh nhạt, giờ lại chần chờ suy nghĩ vì sự dẫu dằng này. Thanh Huyền biết trong lòng sư phụ đang rối loạn vì gặp lại kẻ phụ tình kia. Hắn càng kiên định và quyết tâm hơn, chớp lấy thời cơ ngẩng đầu nhìn thẳng Phong Cẩm, sắc mặt và lời nói rất cung kính khách khí, nhưng ánh mắt sáng như lửa đỏ, từ từ bùng cháy vĩnh viễn không thể dập tắt.

“Sư bá muốn bàn chuyện chính sự với sư phụ đúng là Thanh Huyền nên tránh mặt. Vốn là việc quang minh chính đại, nhưng một khi ngoài ngoài không rõ thì lại bị có kẻ có tâm cố tình vắn vẹo, đổi trắng thay đen.” Hắn không thềm giấu giếm, thốt ra từng chữ, khóe môi nở nụ cười lạnh giống như thanh đao nhọn khắc từng nhát, giọng thản nhiên châm biếm: “Chẳng còn mấy ngày nữa Thanh Huyền và sư phụ sẽ lên Côn Luân, nếu sư bá muốn bàn chuyện đại sự chi bằng hãy đợi đến lúc đó, cần gì phải nóng lòng như vậy?”

Phong Cẩm là người thông minh, chỉ cần nhìn ánh mắt Thanh Huyền cũng cảm nhận được sự thù địch của tiểu sư đệ với mình. Hơn nữa, còn thấy được tình cảm khác thường của tiểu sư đệ đối với sư phụ nó không đơn thuần là tình thầy trò, nhưng y chỉ rừ mắt xuống.

“Nếu là việc tư thì đúng là không vội.” Cáo già đúng là cáo già, Thanh Huyền vừa nói dứt y liền tiếp lời, cười nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, đôi mắt thâm trầm lóe sáng khiến người ta khó hiểu: “Có điều đây là việc do đích thân sư tôn —”, lời nói có ý kéo dài cùng hàm ý sâu xa, giống như buông tay lại như gỡ thủ đoạn mềm dẻo làm Thanh Huyền chẳng còn cách nào khác.

Thấy gã cáo già dùng sư tôn ép người, Thanh Huyền chẳng biết có việc gấp thật hay không, lại thấy sắc mặt sư phụ nghiêm túc, hắn biết không từ chối được đành phải tạm lánh mặt. Vừa thăm oán hận vừa đá tảng đá ven đường, lòng cực kỳ uất nghẹn!

“Này, tên trai bao kia, ngươi cũng bị đuổi hử?”

Thanh Huyền đang tức giận, vừa không cam lòng chấp nhận lép vế trước mặt gã cáo già Phong Cẩm vừa lo lắng sư phụ phải một mình đối mặt với gã phụ tình kia. Không ngờ thấy một cái đầu đột nhiên ló ra khỏi lùm cây, khuôn mặt tươi cười giả lả, giọng điệu vui sướng khi thấy người khác gặp nạn, gọi hắn bằng giọng điệu đáng đánh đòn.

Nhìn kỹ lại thì chẳng phải tiểu hoa yêu Chu Ngưng sao?

“Cút!”

Thanh Huyền rầu rĩ quát lên, tay siết lại, ánh mắt tức giận. Lúc này hắn đang tức giận không có chỗ trút, vừa rồi tát một bạt tai coi như hời cho nàng ta. Nếu tiểu hoa yêu chết tiệt này không sợ chết dám đến khiêu khích, hắn sẽ đáp trả không khách khí!

“Đừng nóng giận, vừa rồi ta chọc hai người thôi.” Chu Ngưng đảo mắt, trưng bộ mặt ngoan hiền, mặt dày tươi cười lấy lòng, giống dây leo bờ tường gió chiều nào xoay chiều đó, cứ như trước giờ luôn đứng cùng chiến tuyến với Thanh Huyền vậy. “Thật ra ta ghét nhất là gã họ Phong ngụy quân tử này. Giả nhân giả nghĩa, ra vẻ đạo mạo, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, rốt cuộc là kẻ hai mặt bĩ ổi đê tiện. Nghe nói mấy ngày trước y còn thu nhận một nữ đồ đệ. Nói thật nha, ta thấy là thầy nào sẽ dạy nên trò nấy, chắc chắn đến tám phần cũng chẳng phải loại tốt lành gì...”

Thanh Huyền chẳng thềm để ý đến những lời châm chích của nàng ta, im lặng đi lên phía trước, tiếp tục trút giận lên tảng đá.

Chu Ngưng vừa ra sức thể hiện sự căm hận của mình với Phong Cẩm, vừa chui ra khỏi lùm cây phủi phủi bụi đất bám đầy trên váy vì lúc này bỏ chạy.

Thật lòng mà nói, nếu không phải mục tiêu nữ giả này và tên ngụy quân tử kia dụ dỗ thanh mai trúc mã của nàng – Ngọc Thụ lên Côn Luân tu đạo thành tiên, để lại nàng cô đơn một mình giữa thế gian này thì nàng cực kỳ ngưỡng mộ hai người bọn họ. Dù sao, năm đó Tinh ma xuất thế, ma chúng gây rối loạn gieo rắc tội ác khắp nhân gian khiến lục giới khiếp sợ. Mục tiêu nữ giả và tên ngụy quân tử này đã hợp lực phong ấn Bách Ma Đẳng nên cũng được xem là nhân vật truyền kỳ.

Chỉ là bây giờ nghĩ đến Ngọc Thụ tiên ma vĩnh viễn cách biệt, nàng cảm thấy rất phiền muộn và oán hận. Dù không báo được thù chia rẽ duyên ương cũng khuấy đục nước khiến đôi cầu nam nữ này không được yên ổn! Nhìn vẻ mặt lo lắng của Thanh Huyền, nàng lập tức nghĩ rằng tên trai bao này là công cụ tốt nhất, không ngừng đổ thêm dầu vào lửa.

“Này trai bao, thật ra ta cảm thấy ngươi chẳng thua kém gì tên ngụy quân tử kia, không những ngoại hình đẹp hơn, tính tình cũng thẳng thắn hơn, không nham hiểm giống y, rắc tâm tính kẻ hại người khác... Nhưng sư phụ ngươi lại như mất mùa, đã biết rõ như vậy mà không dứt tình được với tên ngụy quân tử đó... Cũng không nghĩ lại, trước kia nàng ta và tên họ Phong đó đầu ấp tay gối mà y trở mặt chẳng chút lưu luyến, biến nàng thành người đàn bà dâm đảng, quay mặt dứt tình khiến nàng mang tiếng xấu, không chỗ dung thân. Một kẻ lòng lang dạ sói như vậy còn nhớ nhung làm gì chứ...Này, ta hỏi thật, tên trai bao kia, ngươi không thương xót chút nào sao?”

Thấy Thanh Huyền cúi đầu không nói gì, Chu Ngưng vẫn hồn nhiên không biết đã phạm vào điều kiêng kỵ, tiếp tục thêm mắm dặm muối: “Theo ta thấy, tên ngụy quân tử này muốn ngươi tránh mặt đi, chắc là muốn ôn lại tình cũ với sư phụ ngươi, làm chuyện phong lưu khoái lạc... Ta nghĩ ngươi nhất định không muốn gã đàn ông phụ tình bạc nghĩa này trở về làm tu hú chiếm tổ chim khách, cũng không muốn đôi cầu nam nữ vừa lòng đẹp ý...”

Nàng đang rất hào hứng, sao có thể dừng lại được? Chỉ một phút không đề phòng, đã thấy Thanh Huyền quay đầu lại, tay siết chặt cổ nàng chẳng chút thương hương tiếc ngọc!

Sắc mặt không đến nỗi nào nhưng đôi mắt hần hơi nheo lại, khuôn mặt tuấn tú vẫn bình thản, đôi môi mỏng thốt ra những lời nhẹ nhàng, cực kỳ thông thả nhưng từng câu từng chữ khiến người người cảm nhận rõ sự phẫn nộ và tàn nhẫn: “Ngươi dám lặp lại lần nữa thử xem! ?”

Vóc dáng Chu Ngưng nhỏ nhắn, bị Thanh Huyền siết chặt cổ gần như nhấc khỏi mặt đất: “Ngươi... Khụ khụ... Buông ra...” Nàng không thở nổi, tất cả đều nghẹn cứng ở cổ họng, muốn ho cũng không xong. Mặt tím ngắt, mắt suýt lồi ra ngoài, đành phải nắm chặt tay hắn, dùng hết sức lực toàn thân vùng vẫy để thoát ra ngoài.

Khoảnh khắc nàng gần như tắt thở, bàn tay siết chặt cổ đột nhiên biến mất, chỉ cảm thấy cả người ngã nhào xuống rồi đột nhiên không khí trong lành ập vào mũi khiến nàng ho dữ dội. Bên tai như nghe rõ tiếng máu chạy khắp cơ thể, mồ hôi ướt đầm, người run rẩy không ngớt, một lúc lâu mới bình thường trở lại.

Thanh Huyền nhìn nàng từ trên cao xuống, ánh mắt tĩnh lặng sắp nổi giông bão, là nỗi oán giận tích tụ bấy lâu nay không thể nhịn được nữa, giống như thủy triều cuộn cuộn: “Sư phụ ta quang minh chính đại, bằng thanh ngọc khiết. Nếu ngươi còn dám nói hươu nói vượn, đổi trắng thay đen, ta sẽ cắt đứt cổ ngươi, xé nát miệng ngươi!” Hần hơi nheo mắt lại, sát khí bao trùm từ đầu đến chân, tuy là cảnh cáo nhưng sắc mặt dữ dằn kia nói rằng hắn nhất định nói được làm được.

Chu Ngưng khiếp sợ lùi vào lùm cây, thấy bản thân đủ an toàn mới ngẩng đầu hừ một tiếng: “Quang minh chính đại, bằng thanh ngọc khiết gì chứ, ta không tin!” Nàng xoa xoa cổ họng nóng rát, tức giận trừng mắt, gào lên với hắn: “Chẳng phải bên ngoài đồn đại mụ ta nuôi sủng nam sao, đừng nói các ngươi không làm chuyện ấy... Hừ, ngươi trừng ta làm gì, đây không phải ta nói, ta chỉ nghe thôi!”

“Không cần biết ngươi tin hay không!” Thanh Huyền nhìn nàng ta với ánh mắt lạnh lùng vô tình, nhíu mày, siết chặt bàn tay khiến các đốt ngón kêu “rắc rắc”, làm không khí căng thẳng càng thêm rét buốt: “Tóm lại, sư phụ ta chưa bao giờ có bất kỳ cử chỉ quá mực nào với ta!”

“Được rồi, cho dù mụ ta và ngươi không có gì, nhưng những chuyện mụ ta và gã họ Phong kia làm ở bên bờ suối là thật. Không chỉ đẩy đưa dâm đảng giữa ban ngày mà còn ngang nhiên làm chuyện phong lưu khoái lạc bên dưới thác, theo ta thấy đúng là dễ tiện, vô liêm sỉ...” Chu Ngưng bĩu môi, vẻ mặt rất khinh thường, mở miệng là nói hết suy nghĩ theo bản năng, lại thoáng nhìn sắc mặt khó chịu của Thanh Huyền, nàng nuốt khan nước bọt lo lắng bào chữa: “Này, ngươi đừng trừng ta, chuyện này do Ngọc Thụ tận mắt nhìn thấy rồi nói cho ta biết, nhất định không phải nói dối!”

Lúc này, mắt Thanh Huyền tối sầm lại, càng dữ dằn lạnh lẽo hơn trước, tràn ngập tức giận như muốn thiêu đốt người khác, hệt như ác quỷ dưới địa ngục, sẵn sàng xé xác những kẻ trong tầm mắt..

Sắc mặt lạnh lẽo, tay nắm chặt, giống như hấn đang cố gắng kìm nén điều gì đó, bỗng nhiên xoay người vung tay nện lên cây đại thụ cao ngút —

Cuối cùng, nắm đấm kia cũng dừng lại trước thân cây.

Khoảnh khắc hấn dừng lại thật khó khăn, từ nhấn nại cho đến thông thả, bàn tay khê mở, lòng bàn tay trống trơn, cuối cùng chỉ thở dài: “Sư phụ ta bị tên ngụy quân tử bạc bẽo kia lừa gạt!”

Nói xong, hấn bước thẳng về phía Thiên Sắc và Phong Cẩm nói chuyện, bỏ lại Chu Ngưng đang sững sờ.

Mây vờn quanh những ngọn tùng xanh ngắt, một đôi tình nhân đã từng gắn bó khăng khít, cùng chung hoạn nạn —

Một bên lạnh nhạt, hồ hững, một bên nghiêm túc, chăm chú. Yết hầu lên xuống như muốn nói gì cuối cùng vẫn không thể mở lời.

Khi Thanh Huyền đến gần, vừa vặn nhìn thấy Phong Cẩm xoay người lại, mái tóc đen luôn chải vào nếp giờ đây hơi rối, vạt áo tung bay theo gió lạnh, hình tượng tao nhã ban đầu chợt có phần hiu quạnh.

“Ta biết muội hận ta năm đó đã phụ tình muội.” Y khê lắc đầu, hít thở không thông nhưng chỉ có thể cúi đầu thở dài: “Có điều sao muội lại tiếp tay làm việc xấu?”

Thanh Huyền núp sau thân cây, nghe xong tự hỏi lòng không biết “tiếp tay làm chuyện xấu” rốt cuộc là chuyện gì.

Thiên Sắc im lặng, sắc mặt lạnh nhạt, mím môi, đôi lông mày chưa từng nhíu chặt lại như muốn bình ổn trái tim và hơi thở của mình: “Phải làm gì, nên làm gì, có thể làm gì, trong lòng ta đều có tính toán, không liên quan đến người.” Lời của nàng vẫn cao ngạo nhưng không còn hồ hững như thường ngày, mà mang theo sự khiêu khích đậm đặc.

“Sư muội, muội định dẫn hấn lên Côn Luân thật sao?” Nghe nàng nói như vậy, dường như Phong Cẩm hơi nóng nảy, vội vàng bước lên kéo ống tay áo của nàng: “Muội biết rõ hấn —”

“Chưởng giáo sư bá!” Thấy Phong Cẩm không chỉ muốn nói mà còn động tay động chân, Thanh Huyền lập tức gọi lớn, bước lên ngăn giữa Phong Cẩm và Thiên Sắc. Sau đó, hấn chậm chậm mở miệng, đôi mắt sắc bén, bóng dáng Phong Cẩm in sâu vào mắt hấn, bị ép đột ngột đến cực hạn, thật nghệt thở: “Xin người tự trọng!”

Phong Cẩm ngây người, lập tức buông tay ra lui về phía sau, sắc mặt bình thản lại: “Nếu sư muội đã quyết, ta xin cáo từ.” Y lạnh nhạt mở miệng, đôi mắt đen sâu thẳm thoáng hiện ánh sáng kiên cường, vững vàng, giống như một thanh kiếm sắc bén chứa đựng sự bình thản, tĩnh lặng, tràn đầy sức mạnh khiến người ta phải khuất phục.

Dứt lời, y không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Thanh Huyền đầy sâu xa, sắc mặt lạnh lẽo!

Đợi đến khi Phong Cẩm đi xa, Thiên Sắc mới trút bỏ lớp mặt nạ cứng rắn và lạnh lùng kia, giống như dùng hết sức lực, bất luận là sắc mặt hay hành động đều hiện rõ sự mệt mỏi vô hạn: “Thanh Huyền, chúng ta đi tìm hà thủ ô trăm năm!”

Nhìn bóng dáng buồn bã và cô độc của sư phụ, Thanh Huyền trầm mặc không nói gì, cứ đứng cứng đờ tại chỗ. Cảm giác như có một lưỡi dao sắc bén cắt qua tim hấn theo từng lời nói của Thiên Sắc. Lồng ngực hấn như đang bị khoét sâu, cắt nát da thịt, khoan sâu vào tận xương tủy vô cùng đau đớn. Cơ đau này quét qua mọi ngõ ngách cơ thể hấn.

Đúng như tiểu hoa yêu kia nói, bây giờ hấn thật sự chua xót, đau lòng, cay đắng và bứt rứt!

Hấn không dám khuyên bảo an ủi, vì hấn biết sư phụ và Phong Cẩm đã từng có những kí ức ngọt ngào khắc cốt ghi tâm, vì thế mới nhớ mãi khôn nguôi. Có điều tên Phong Cẩm kia thật sự tốt như vậy sao? Không ai có thể thay thế sao?

Đến tận bây giờ, hắn cũng không dám nói hết lòng mình với sư phụ, không dám nói mục đích chính hắn tu tiên cực kỳ đơn giản là muốn kết nhân duyên vĩnh viễn cùng sư phụ, vì hắn biết tình cảm này chỉ là đơn phương. Tuy rằng sư phụ thương yêu hắn, đối xử tốt với hắn khác hẳn người khác, nhưng không phải là tình yêu nam nữ.

Đương nhiên, hắn càng không dám nói thẳng rằng chứng “Đái dầm” thật sự là do ban đêm khó giữ lòng mình, không thể khống chế tình cảm yêu mến với sư phụ nên đành gửi trọn tâm nguyện tầm thường ấy vào giấc mơ. Từ trước tới nay, hắn sợ rằng nói ra sẽ phá hủy danh tiết của sư phụ, khiến người càng phải nghe những lời đồn nhảm nhí. Hơn nữa, nếu sư phụ biết đêm đêm hắn ngủ trên giường, nhìn bóng dáng chếp kinh Phật của người nhưng hoàn toàn không hề suy nghĩ làm thế nào để ngộ đạo tu tiên mà toàn nghĩ đến những việc thấp kém bản thủ, thì không biết người sẽ thất vọng đến mức nào.

Nhưng bây giờ, vì hắn không nói gì cũng không làm gì nên cảm thấy bản thân rất uất ức!

Sao có thể trở mặt nhìn sư phụ cô độc như vậy?

Sao có thể thờ ơ khi nhìn thấy sắc mặt ảm đạm, đau thương của người?

“Sư phụ!”

Rốt cuộc, hắn không thể chịu đựng nổi cảm giác đau lòng và khó chịu này, như ngọn lửa bị thổi bùng lên quét sạch chút lý trí còn sót lại. Hắn bước lên từng bước mở rộng hai cánh tay ôm chặt lấy Thiên Sắc từ phía sau, siết thật chặt giống như đang ôm thứ quý giá nhất cuộc đời này, chỉ hận không thể hòa vào ngực mình!

Khoảnh khắc đó, dù hơi ngạc nhiên vì cuối cùng đã dám làm chuyện bấy lâu mong muốn, lại không còn đường lui nên hắn chẳng ngại bộc lộ, khẽ nhắm mắt, càng ôm chặt hơn để không còn khoảng cách. Tình cảm giấu kín tận đáy lòng tuôn trào theo lời nói, không thể kìm nén.

“Sư phụ, Thanh Huyền thích người!”

Hết chương 24

25. Chương 25

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Bị Thanh Huyền bắt ngờ ôm chặt từ phía sau, Thiên Sắc không kịp đề phòng. Hết sức ngạc nhiên, chưa kịp lấy lại tinh thần thì ngay sau đó hắn lại thẳng thắn thổ lộ nỗi lòng, không hề quanh co giấu diếm, khiến trái tim nàng lạc nhịp, đôi đồng tử co lại, không biết phải trả lời như thế nào.

Ở bên cạnh hắn bao năm, sao nàng không nhìn ra tình cảm mãnh liệt và quyến luyến của hắn, chỉ là nàng chưa từng để trong lòng. Bây giờ hắn chưa đắc đạo nếu vướng vào tình cảm nam nữ trần thế sẽ khó lòng ngộ đạo, vượt qua thử thách tu tiên. Đợi đến lúc hắn tỉnh ngộ tự nhiên sẽ hiểu rõ “Tình cảm chỉ toàn là oan nghiệt”. Có điều, nàng không ngờ hắn lại gan lớn đến thế, dám ngang nhiên thổ lộ tình cảm giữa ban ngày, nên trách hắn đại nghịch bất đạo hay làm chuyện trái luân thường đây?

Cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn bên tai, nàng giật mình. Thời gian trôi quá nhanh, cậu bé con gầy trở xương, nằm hấp hối ngày đó giờ đây đã trưởng thành, đã là một thanh niên tuấn tú, cao lớn hơn hẳn nàng một cái đầu. Môi nàng khẽ mấp máy, muốn nói gì đó nhưng cảm xúc mạnh mẽ tuôn trào khiến nghẹn cứng ở cổ họng, không thể thốt nên lời, chỉ có đôi môi run run.

Một lúc sau, hai người vẫn im lặng.

Thanh Huyền chỉ có thể lẳng lặng ôm Thiên Sắc, không dám mở miệng nói gì. Hắn vì cảm xúc ập đến đã nói hết bí mật chôn sâu dưới đáy lòng bấy lâu nay, không biết có khiến sư phụ gặp phiền phức gì không, nhưng có bị trách mắng hay trừng phạt hắn cũng không hối hận. Hắn cũng chẳng ngạc nhiên nếu sư phụ từ chối hoặc la mắng, nhưng hôm nay, sư phụ cứ im lặng như thế khiến hắn do dự.

Hắn không biết tình cảm của sư phụ như thế nào, cũng không dám chủ động mở miệng hỏi, chỉ cảm thấy lúc này tim đập thành thạch, thấp thỏm không yên. Lòng trầm xuống, vô cùng nóng ruột, khổ sở duy trì động tác cứng nhắc, nhưng tự hỏi không biết có thể giữ vòng tay ôm ấp này được bao lâu.

Thật lâu sau, Thiên Sắc khẽ thở dài, phủ tay lên bàn tay Thanh Huyền, nhẹ nhàng mở vòng ôm đang siết chặt lấy mình. Không quát mắng, không trách phạt, thậm chí không khuyên nhủ, nàng nói về một chuyện chẳng liên quan đến mình, không rõ có phải cố ý chuyển đề tài hay không: “Thanh Huyền, người có biết vì sao tiểu hoa yêu Chu Ngưng kia tìm đủ mọi cách bám lấy vì sư không?”

Thanh Huyền giật mình, lúc này chưa hiểu ý của Thiên Sắc, chỉ nghĩ nàng dùng mấy lời này để trốn tránh, không biết lấy đâu ra dũng khí lại vươn tay ôm chặt lấy nàng!

“Sư phụ, Thanh Huyền thích người.” Hắn kiên định lặp lại lần nữa, lời nói nặng tựa như tảng đá rơi vào lòng nàng. Hơi thở nóng hổi của chàng thanh niên lùa vào tóc mai, vương vít bên cổ nàng. Cách lớp quần áo, nàng cảm nhận được nhịp đập trái tim mãnh liệt trong ngực hắn, khoảng cách giữa hai trái tim dường như trở nên vô hình. Sau đó, giọng hắn trầm xuống, mang theo chút giận hờn lại có chút bất mãn, muốn hôm nay nhất định phải có câu trả lời: “Chuyện này và chuyện của người khác có liên quan gì đâu.”

“Đúng là không liên quan nhưng lại liên quan đến ta và người.” Khẽ thở dài, có lẽ đã hiểu suy nghĩ từ đáy lòng hắn, Thiên Sắc rũ mắt xuống, để mặc hắn ôm, hàng mi dài như cánh bướm che khuất đôi mắt nàng, cũng như che khuất muôn vàn lời khó nói trong lòng nàng vào lúc này: “Ba ngàn năm trước, vì sư và chương giáo sư bá người du ngoạn khắp thế gian, vô tình gặp một tiểu yêu trên núi Thái Mẫu tên là Ngọc Thự. Tuy là yêu nhưng có tính hồn trong sáng, tư chất hơn người, rất có tiên duyên. Vì sư và chương giáo sư huynh vốn quý trọng người tài, thấy rất vui mừng, liền đưa y về Côn Luân, dạy y nhập đạo tu tiên.”

“Ngọc Thự?!” Cái tên nghe rất quen thuộc, Thanh Huyền đột nhiên nhớ tới lời lầm nhảm của tiểu hoa yêu Chu Ngưng kia liền hiểu hết mọi chuyện, bưng tỉnh hỏi lại: “Tiểu hoa yêu Chu Ngưng —”

“Chu Ngưng và Ngọc Thự vốn cùng ngộ đạo tu hành, nhưng Chu Ngưng lúc nào cũng ỷ lại vào sự quan tâm của Ngọc Thự, lưu luyến phàm trần, ham mê chơi bời nên tu hành ngày càng thụt lùi, miễn cưỡng lắm mới tu thành hình người. Khi đó, Ngọc Thự vốn không bỏ được nhưng vì muốn nàng ta học cách tự lập nên cuối cùng quyết tâm cắn răng rời xa nàng ta, theo chương giáo sư bá người lên núi Côn Luân.” Thiên Sắc khẽ gật đầu, có lẽ vì nhớ lại chuyện cũ mà chút ảm áp, điềm đạm vô tình hòa vào đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo của nàng, tan ra thành những hạt nước li ti, rồi hòa cùng những con sóng vô bờ trên mặt biển rộng. Nàng khẽ dừng lại, giọng nói nhẹ nhàng như làn hương nghi ngút trước bàn Phật, tất cả đều biến thành tiếng than khẽ sâu kín: “Ba ngàn năm trôi qua, Ngọc Thự đã tu thành tiên đạo, nhưng Chu Ngưng vẫn khốn khổ vì tình, không có chí tiến thủ, chỉ biết quấy phá, không chút tiến bộ nên muốn tìm đủ mọi cách bái sư vào Thần Tiêu phái, đi ngang về tắt —”

Lúc này, Thanh Huyền đã hiểu tất cả.

Chẳng trách sư phụ cố ý nói chuyện của Ngọc Thự và Chu Ngưng với hắn, tình cảnh hiện tại của hắn và sư phụ không phải cũng tương tự sao? Tuy rằng hắn bái sư ở Thần Tiêu phái nhưng vẫn chưa tu thành tiên thân, còn sư phụ đã sớm thành tài, pháp lực cao cường, trường sinh bất tử. Nếu hắn cũng như tiểu hoa yêu Chu Ngưng kia chỉ biết quán quýt si mê, không chí tiến thủ thì chẳng bao lâu sẽ già đi, làm sao có tư cách nói chữ “Thích” với sư phụ?

Thích, không phải muốn là nói!

“Sư phụ, người đừng nói nữa.” Hắn trầm giọng ngắt lời nàng, trong lòng dâng lên cảm giác vui sướng khe khẽ, cũng có chút chột dạ: “Thanh Huyền đã hiểu.”

“Hiểu rồi thì tốt.” Thiên Sắc lên tiếng, quay đầu nhìn Thanh Huyền, nhìn sắc mặt của hắn, nàng biết rõ cái hắn hiểu hoàn toàn khác ý nàng muốn nói. Nhưng cũng không giải thích gì, vẫn giữ bộ dạng lạnh nhạt như nước, hoàn toàn không để ý đến cái ôm không hợp lễ nghi kia, chỉ có hàng mi khẽ lay động, che phủ bóng dáng mờ nhạt.

Thấy sư phụ trầm tĩnh như vậy, Thanh Huyền cảm giác như có một thanh đao nhẹ nhàng cứa vào lòng hắn, rung động không nói nên lời. Nhìn mái tóc dài đen mượt của nàng như lặng lẽ thấm vào trái tim, đột nhiên khiến hắn bùng lên khát vọng muốn được tự tay kết tóc cho nàng, nhưng nó cũng đủ phá tan nụ cười trên

môi: “Hiện tại, Thanh Huyền mang thân xác người phàm, chưa tu thành tiên thân, còn sư phụ đã là thượng tiên. Người tiên vốn không chung đường, nếu chỉ biết hứa hẹn thì hoàn toàn không có tư cách nói thích sư phụ.” Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, được một tắc lại muốn thêm một thước, nắm chặt tay nàng áp ủ trong đôi tay hắn như đang ấp kén bướm, che chở, bảo vệ cho đôi cánh bướm rực rỡ, lộng lẫy ấy như bản năng trời sinh, thề nguyện cùng người: “Nhưng sư phụ cứ yên tâm, Thanh Huyền tuyệt đối không giống Chu Ngưng khổ lụy vì tình, không biết tiến thủ. Đợi đến lúc Thanh Huyền tu thành tiên thân, chắc chắn sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh sư phụ!”

Thiên Sắc ngậy người, im lặng nhìn hắn, đôi mắt trầm xuống. Một lúc sau mới đau khổ cười khê như gió lay trong tuyết, đôi mắt đen sâu thẳm bình thản mà sáng trong: “Thanh Huyền, không phải vì sư đã nói rồi sao? Đừng dễ dàng hứa hẹn trọn đời trọn kiếp, cũng đừng nói đến vĩnh hằng?” Nói xong, nàng rút bàn tay lạnh lẽo của mình ra khỏi đôi tay ấm áp của hắn, giống như bao nhiêu sự ấm áp bao dung cũng không thể sưởi ấm trái tim lạnh như tro tàn của nàng.

Cổ họng Thanh Huyền nghẹn cứng, trái tim chấn động, ép thấp giọng, đôi mắt nhìn chăm chăm lên khuôn mặt nàng: “Sư phụ lo lắng Thanh Huyền nói được nhưng không làm được sao?”

Tuy nói vậy sẽ làm tổn thương lòng tự tôn, nhưng thà rằng Thanh Huyền nói thẳng còn hơn. Có thể nói chẳng chút khách khí là bây giờ hắn hoàn toàn dựa vào sư phụ, dù sau này có gần bó mãi mãi nhưng nếu hắn không thể trở nên mạnh mẽ đủ để bảo vệ sư phụ thì tất cả đều là nói suông.

Một người con gái là phải để cho đàn ông tận tâm tận lực che chở và yêu thương. Sư phụ của hắn xuất sắc khắp thiên hạ như thế vì sao lại gánh chịu tổn thương từ con người bội bạc kia mà cô đơn chiếc bóng, buồn bực không vui?

Đúng vậy, hôm nay hắn bày tỏ nỗi lòng, một lời đã nói ra sau này nhất định, nhất định phải làm được, quyết không nuốt lời!

Nhìn đôi môi mím chặt, đôi mắt sâu lắng pha chút lạnh lẽo cùng đôi mày nhíu chặt của hắn, nét mặt Thiên Sắc có chút phức tạp. Đôi mắt sắc bén kia giống như muốn xuyên qua đôi đồng tử của nàng, nhìn thấu lòng nàng. Biết trong lòng hắn khó chịu, nàng không biết nên nói gì mới có thể khiến hắn từ bỏ suy nghĩ vô nghĩa này, đành phải cúi đầu khuyên giải an ủi: “Thanh Huyền, chấp niệm quá sâu không tốt cho tu đạo.”

Bây giờ trong lòng Thanh Huyền rất yên tĩnh sáng suốt, sao nghe không ra Thiên Sắc dùng “Chấp niệm” để khuyên nhủ hắn? Nhìn dáng vẻ hồ hững lạnh nhạt của nàng, đôi mày kiếm của hắn càng nhíu chặt, bộ dạng trở nên lạnh lùng khác thường: “Chẳng phải tu thành tiên đạo, một lòng làm việc thiện tích đức cũng là chấp niệm sao?” Đôi mắt đen trong suốt sắc bén hơi nheo lại, lòng hắn đã quyết, lời này chỉ thốt ra theo bản năng, dù giọng nói trầm lắng, nhẹ nhàng nhưng giống như mặt hồ đóng băng, bên dưới hoàn toàn tối tăm, mờ mịt.

“Không được nói năng bậy bạ!” Thiên Sắc nghe hắn nói chắc nịch như vậy chợt kinh ngạc, tuy khê nhíu mày nhưng vẫn giữ thái độ bình thản không chút bối rối, chỉ thêm phần nghiêm túc, khê trách mắng: “Sao có thể đánh đồng tu tiên ngộ đạo với chấp niệm? !”

Thốt ra những lời như vậy là thể hiện sự nghi ngờ với việc tu tiên ngộ đạo của bản thân, đúng là chuyện giật gân, là có chương ngại không thể gỡ bỏ. Hắn dám nói như vậy trước mặt nàng chẳng qua là phản xạ theo bản năng, nhưng nếu có kẻ lợi dụng điều này thì tất cả sẽ không còn đơn giản như vậy.

Xem ra, với tâm tư này mà lên Côn Luân, sợ là hắn khó lòng được giữ lại.

Tuy giọng Thiên Sắc không tức giận nhưng Thanh Huyền cũng biết mình khiến sư phụ không vui, lập tức thay đổi đề tài chẳng mấy vui vẻ này: “Sư phụ, người có biết vì sao đã hơn ba ngàn năm mà tiểu hoa yêu Chu Ngưng kia không hề tiến bộ?” Hắn thề lưỡi, tươi cười, nét mặt thoáng hiện nét trẻ con.

“Vì sư không biết.” Thấy bộ dáng của hắn, Thiên Sắc cũng khê cười, nhưng khác hắn nụ cười trẻ con vô tư lấy lòng của Thanh Huyền, nét cười của nàng sâu lắng, đôi con ngươi như sóng nước, khuôn mặt thản nhiên như một bức tranh, không nhìn ra nàng đang nghĩ gì: “Nhìn bộ dạng của ngươi, chẳng lẽ lại biết?” Nàng nhíu mày nhìn hắn như muốn trách mắng nhưng đôi mắt dường như lại chẳng biết phải làm sao.

“Bởi vì Ngọc Thụ rời xa nàng ta khiến nàng ta một thân một mình, cô đơn lẻ loi, thật ra cũng có phần đáng

thương, khó trách lại muốn đi ngang về tắt.” Cố tình làm ra bộ dạng tội nghiệp, hối hận, lúc này Thanh Huyền càng cảm thấy mình và tiểu hoa yêu Chu Ngưng kia không chỉ cùng mang mệnh khổ, mà ngay cả tình yêu cũng giống không sao tả xiết: “Nếu có một ngày, sư phụ cũng nhần tâm giống Ngọc Thụ, vứt bỏ không quan tâm đến Thanh Huyền thì chỉ sợ Thanh Huyền cũng không muốn sống nữa.” Nói xong, hần lẳng lẳng tựa người về phía Thiên Sắc.

Thiên Sắc cảm thấy tim đập thình thịch, có chút mơ hồ, thoáng chút sững sốt, không đoán được hần đột nhiên nói như vậy, vội tránh người ra theo phản xạ, lúc này lại thấy hơi mất tự nhiên: “Không phải vì sư đã nói rồi sao, nếu người thật sự có thể ở lại Côn Luân thì đương nhiên vì sư cũng sẽ ở lại.”

Thanh Huyền thấy nàng cố ý tránh đi liền đảo mắt, đột nhiên thềm cười gian xảo, trưng ra bộ mặt chó con lưu lặc đáng thương, tiếp tục hỏi và dựa người về phía nàng như là không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua: “Vậy sau này thì sao?”

“Sau này —” Quả là Thiên Sắc đã bị những lời nói và hành động của hần tấn công cùng lúc khiến nàng không kịp trở tay. Chần chờ một lúc, cuối cùng nàng đáp lại, coi như miễn cưỡng hứa hẹn với hần: “Người tu được tiên thân trước rồi sẽ trao đổi với vì sư vấn đề này.”

Vừa nghe vậy, Thanh Huyền lập tức trở nên phấn chấn: “Con nghe nói, chương giáo sư bá tu thành tiên thân năm 27 tuổi.” Hần cố ý đề cập đến Phong Cẩm, lại lẳng lẳng quan sát thái độ của Thiên Sắc, không bỏ lỡ thời cơ hứa hẹn: “Tuy rằng Thanh Huyền không dám ba hoa nhưng tuyệt đối sẽ không để sư phụ chờ lâu!”

“Thanh Huyền, được rồi, sao cứ vô duyên vô cớ so sánh với y làm gì?” Sự thẳng thắn của hần làm cho Thiên Sắc cứng người, một lúc sau mới gật đầu, môi giống như bị thứ gì đó dính chặt lại, cố gắng hết sức mới mở ra được, đôi môi mím chặt cũng không ngăn được mùi máu tươi bắt đầu lan ra trong cổ họng, nàng vội nuốt xuống: “Y là y, người là người.”

“Sư phụ nói đúng.” Thanh Huyền nhìn về mặt nàng, đột nhiên nhoẻn miệng tươi cười như cầu vòng rực rỡ không thể với tới, mang theo sự ấm áp có thể hòa tan hết tất cả, ngay cả băng tuyết cũng tan rã trong chớp mắt, kéo theo mùa xuân nồng ấm đến xua tan băng giá khắp thiên hạ: “Y là y, Thanh Huyền là Thanh Huyền, nếu y có thể làm được, Thanh Huyền đương nhiên cũng làm được, nếu y làm không được, Thanh Huyền nhất định sẽ làm được vì sư phụ!”

Yến tiệc Trường Sinh ngày 5 tháng 5, tất cả đệ tử của Thần Tiêu phái từ thần tiên cho đến Tán tiên đều tụ họp đầy đủ ở Ngọc Hư Cung trên Côn Luân để nghe Nam Cực Trường Sinh đại đế lập đàn giảng đạo.

Tử Tô là đệ tử duy nhất của chương giáo Thần Tiêu phái Phong Cẩm, lại còn là nữ đệ tử, chỉ bằng chừng này cũng đủ khiến nàng ta vênh vênh tự đắc bao nhiêu năm nay.

Có người biết nàng xuất thân cao quý, sinh ra ở tiên gia, khác hần người phàm tu tiên, bèn so nàng với nữ đệ tử duy nhất của Trường Sinh Đại Đế là Thiên Sắc, khen nàng sau này chắc chắn sẽ là một tiên nữ phi phàm, nhưng nàng chỉ cười nhạt khinh miệt.

Chưa nói đến sư cô đắc đạo này trước đây là yêu thân, chỉ cần nói về tai tiếng bê bối trong lục giới cũng đủ xóa tan thanh danh lừng lẫy kia.

Nàng nghe nói, sư cô này si mê sư phụ quần quýt không ngừng, nhưng không chiếm được bèn xúi giục gây chia rẽ khiến sư phụ và sư thúc thành kẻ thù không đội trời chung. Sau khi gây ra một loạt tai họa như thế lại coi như chẳng có việc gì, bỏ lên Yên sơn ẩn cư, chẳng thèm bận tâm đến những phiền toái lẫn tai tiếng để lại cho Thần Tiêu phái. Nàng nghĩ rằng, tình cảm nam nữ vốn phải do hai bên cùng yêu thương lẫn nhau, hơn nữa liên quan rất nhiều đến song tu, sao có thể phóng túng như vậy được? Việc này, nàng đã từng hỏi thẳng sư phụ nhưng người luôn trầm mặc không nói gì, khiến nàng càng khẳng định là sư cô kia cố ý gây phiền phức cho sư phụ. Mấy năm gần đây, nghe nói ả ta ngày càng phóng túng, dám nuôi dưỡng một tên sủng nam giả danh đồ đệ để song tu với mình, bám nhau như hình với bóng, chẳng ngại mất mặt xấu hổ gì cả!

Hiện tại, Tử Tô chịu trách nhiệm tiếp đãi quan khách đến Trường Sinh Yến nên từ một tháng trước đã bận

rộn không ngồi nghỉ. Đối mặt với các tiên nhân đến từ lục giới, nàng thành tâm khấn cầu sư cô mắt mặt, không thể diện kia đừng xuất hiện.

Nhưng trời thường không theo ý người.

Đang đón khách trên sườn núi Côn Luân thì tiểu tiên đồng vội vàng chạy đến nói cho nàng một tin tức giật mình, khiến nàng cảm thấy giống như sét đánh giữa trời quang, ngay cả mặt cũng đen lại!

Hết chương 25

26. Chương 26

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Năm năm trước, Thanh Huyền từng có ý lên Tây Côn Luân tìm cô tiên linh chi, cũng từng nghe thụ yêu ăn thịt người trong rừng khóc đêm nhắc đến Tây Côn Luân một chút. Tây Côn Luân là tiên cảnh Thái Thanh, nếu ai có được cơ hội bước vào đó học đạo, được chư thần chỉ dạy quả là phúc ba đời, có một số người tu đạo may mắn gặp được thì cái phúc này dùng cả đời cũng không hết.

Chẳng qua, lúc đó hắn không có tâm với việc tu tiên ngộ đạo, cũng không hiểu nổi tại sao các vị tán tiên ở Đông Cực vẫn luôn trông ngóng đến Ngọc Hư Cung. Tây Côn Luân với hắn mà nói, giống như một giấc mộng hư vô mờ mịt.

Bây giờ, hắn theo Thiên Sắc đến Tây Côn Luân, lúc này mới biết tiên cảnh Thái Thanh và Trường Nhạc ở Đông Cực cách nhau một trời một vực.

Trong mắt hắn, Trường Nhạc Đông Cực – nơi tụ tập của các tán tiên – đã là thế giới thần tiên. Mà Côn Luân Sơn đứng đầu ngàn vạn dãy núi, đồ sộ nguy nga, ngọn núi đứng sừng sững chiếm cả một góc trời. Ảo cảnh Thái Thanh nằm ở trung tâm núi Côn Luân hết như một cột trụ nối liền trời và đất. Thật ra Ngọc Hư Cung của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn và Đâu Suất Cung thuộc đỉnh Thiên Nham nơi ở của Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, cùng với Bích Du Cung nơi Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn cư ngụ ở Đông Hải được xem là ba thánh cảnh của người tu đạo.

Ở dưới Tử Vong Cốc, Thanh Huyền trông thấy thần thú Khai Minh chín đầu hổ có khuôn mặt người đang trấn giữ Tây Côn Luân. Từ chân núi nhìn lên đỉnh núi phía xa xa, cả khung cảnh ngập tràn mây mờ lượn quanh trắng ngần như tuyết. Đi một mạch lên trên, hoa thơm cỏ lạ, cảnh tượng lạ lùng kéo dài liên tiếp khiến người ta ngẩn nhìn say mê. Đến giữa sườn núi, hắn trông thấy có nhiều tiên đồng đang cung kính đợi chờ, thần sắc nghiêm trang. Tiên đồng trông thấy Thiên Sắc thì kính cẩn lễ phép gọi một tiếng “Tiên Tôn” rồi dẫn hai người đi lên núi.

Thanh Huyền dù đã biết địa vị của sư phụ mình ở Tây Côn Luân không hề tầm thường, nhưng giờ đây sư phụ bất luận gặp ai cũng luôn giữ biểu cảm hờ hững lạnh nhạt, quả là kiêu căng, ngạo mạn không quan tâm ai giống như lời đồn. Nhưng mà, Thanh Huyền hiểu nét mặt hờ hững của sư phụ không phải là tỏ vẻ với đời, mà là vì người biết đến đây người sẽ không thể tránh né kẻ phụ tình, bạc bẽo kia, nên trong lòng người đang rất khổ sở. Vừa nghĩ đến Phong Cẩm, Thanh Huyền đã thấy bức bối khó chịu, bất tri bất giác đôi mày hắn nhíu chặt lại, nét mặt còn nghiêm trang hơn cả sư phụ.

Ở cửa Ngọc Hư Cung, một nữ tử áo tím dẫn đầu một đám tiên đồng đứng đón từ xa. Khi trông thấy Thiên Sắc, nàng ta lập tức thân thiện đón chào, cả bọn chấp tay cung kính thi lễ, cất cao giọng: “Sư cô từ xa xôi đến, chúng con thật thất lễ không nghênh đón người từ xa.”

Thanh Huyền quan sát nữ tử áo tím kia, hắn cảm thấy tuy rằng nàng ta nở nụ cười vui vẻ, nhưng nét cười lại thoáng hiện vẻ lạnh nhạt. Nàng ta dùng cách nghênh đón phô trương này chẳng biết là thật lòng hay là cố tình châm chọc, cái kiểu long trọng chuyện bé xé ra to thể này lại càng bộc lộ rõ ràng sự cố tình quái đản.

“Sư phụ không ngờ sư cô đến nhanh như vậy, giờ người còn đang nhập định.” Khóe mắt Tử Tô đều vương nét cười nhưng ý cười chưa từng chạm vào đáy mắt, nàng ta tiến lên trước một bước đến cả chữ “Sư cô” cũng nghiêng rất mạnh, mặc dù lời lẽ rất cung kính nhưng lại hiện rõ vẻ cố tình khách sáo: “Mời sư cô đến phòng khách hậu viên uống trà chờ một lát, sư phụ sẽ đến ngay, người có việc quan trọng cần bàn bạc với sư cô.”

Thiên Sắc là người từng trải, thứ gì mà chưa từng gặp qua, nàng sao lại không nhận ra nữ tử trước mắt này tính tình thế nào?

“Ta đi đường xa mệt mỏi, không có hứng uống trà.”

Khuôn mặt ngàn đời băng sương của Thiên Sắc vẫn không hề thay đổi, khóe môi thoảng nét cười trào phúng, nàng cũng chẳng thêm quan tâm đến vẻ thân thiện và khách sáo đối trá của Tử Tô. Nàng ném một câu trả lời lạnh lùng, đẩy người khác ra xa ngàn dặm: “Còn việc bàn chuyện quan trọng cũng không cần đâu. Người hãy chuyển lời đến sư phụ của người, giờ y đã là Chứng giáo Thần Tiêu phái, tất cả mọi chuyện đều do y tự định đoạt, ta không có quyền cũng không có hứng can thiệp.”

“À...” Gặp phải những lời thẳng tuột không hề khách sáo của Thiên Sắc, nụ cười của Tử Tô cứng đờ. Nàng ta bực bội trong lòng nhưng lại không tiện phát cáu, chỉ đành gượng cười, miễn cưỡng lên tiếng che giấu sự tức tối trong lòng: “Nếu sư cô thấy đường xa mệt mỏi, vậy xin mời sư cô đến Ngô Cư nghỉ ngơi trước.”

Thiên Sắc gật đầu, không thêm khách sáo với nàng ta nữa, nàng dẫn đầu bước vào Ngọc Hư Cung.

Ngô Cư là một tiểu viện Thiên Sắc đã ở lúc tu đạo ở Ngọc Hư Cung, cái tên Ngô Cư là bắt nguồn từ hai cây Ngô Đồng trồng trước sân. Thật ra, năm đó các sư huynh sư đệ cùng thế hệ đều ngủ chung một giường ở tẩm phòng, nhưng vì nàng là nữ đệ tử duy nhất của Trường Sinh Đại Đế, lại được sư phụ yêu quý nên mới có sân viện của riêng mình. Từ xa xa đã trông thấy hai cây Ngô Đồng xanh tốt um tùm ngoài cửa viện, Thiên Sắc chỉ cảm thấy quá nực cười. Hai cây ngô đồng đó là do Phong Cẩm tự tay trồng, nay vật vẫn còn đây mà lòng người đã khác, sao không khiến người ta thương cảm?

Tử Tô đi theo phía sau, lén lút nở nụ cười châm chọc ở một góc độ Thiên Sắc và Thanh Huyền không nhìn thấy, nhưng chỉ trong chớp mắt nàng ta bước đến trước mặt hai người rồi lại nở một cười thật tươi: “Tẩm phòng ngày xưa sư cô ở đã sớm được quét dọn, những thứ sư cô từng sử dụng vẫn còn nguyên, chưa ai động vào.” Nàng ta cố gắng kềm nén cảm xúc thực của mình, mặc dù trong lòng cực kỳ không mong gặp vị sư cô này, nhưng bề ngoài không thể không tỏ dáng vẻ khiêm tốn của một sư đệ: “Nếu sư cô cần gì cứ việc dặn dò ạ.”

“Làm phiền rồi!”

Thiên Sắc lời ít ý nhiều không hề khách sáo từ chối, cũng không thêm liếc mắt nhìn nàng ta, điều này càng làm ột kẻ luôn vênh váo kiêu căng như Tử Tô nghiêng rằng tức tối.

Sau khi đưa hai thầy trò Thiên sắc đến Ngô Cư, nàng ta âm thầm quan sát Thanh Huyền, sâu trong đáy mắt ẩn chứa vẻ xem thường và khinh bỉ, lòng thầm đoán:

Đây là tên đồ đệ nam sủng trong truyền thuyết của sư cô sao? Nhìn bề ngoài quả thật xuất chúng, khí chất cũng không tệ. Chỉ đáng tiếc thật quá non, vừa nhìn đã biết tên này là cái gỏi thêu hoa chả được tích sự gì.

Nhưng mà, việc này chả là gì cả, chẳng phải sư cô nổi danh là độc nữ dâm phụ sao, thật xứng với cái thứ gỏi thêu hoa đó, hai người họ chẳng phải đúng với câu nòi nào úp vung nấy sao? Chỉ có điều, uống công cho người đã tu tiên đắc đạo gần cả vạn năm vậy mà có sở thích song hành song tu với một nam tử phạm trần, ấy thế mà năm đó lại còn muốn thành đôi thành cặp với sư phụ. Hừ không ngần ngại ả xứng với sư phụ hay không!

Nghĩ đến đây, tâm tình Tử Tô bỗng tốt trở lại. Dù rằng trong lòng nàng ta vẫn coi khinh hai thầy trò Thiên Sắc, dù vậy nàng ta vẫn quan sát kỹ Thanh Huyền một lượt từ đầu đến chân, nàng ta còn cố ý hỏi: “Đúng rồi, sư cô, vị sư huynh này sẽ ở...” Dưới cách nhìn của Tử Tô, nàng ta gọi nam tử người phạm này một tiếng ‘sư huynh’ đã là khách sáo lắm rồi. Lẽ ra, với tuổi của hắn làm con cháu, nàng ta còn chê quá trẻ.

Đáng tiếc, nàng ta không thể ngờ, Thanh Huyền không đơn giản như nàng ta vẫn tưởng, vừa rồi ánh mắt ngăm ngăm khinh bỉ được bọc ngoài vẻ mặt tươi cười khách sáo đã bán đứng bản tính nàng ta: “Không làm phiền sư muội nhọc lòng.” Thanh Huyền khuôn mặt cười nhưng lòng không vui, dù vậy thái độ bề ngoài cũng rất chu đáo. Hắn lập tức thuận nước xuôi thuyền tiếp nhận vị trí ‘sư huynh’ này: “Nếu sư phụ đã ở đây, ta cũng sẽ ở đây để tiện cho việc ăn uống, ngủ nghỉ hơn.”

Tử Tô vô duyên vô cớ bị người khác đè đầu cưỡi cổ, trong lòng đã thấy khó chịu. Nay còn nghe thấy hai thầy trò còn không hề e dè công khai ở cùng một chỗ, trong phút chốc một cơn tức từ trong bụng trào lên,

nhưng lại không tiện bùng phát.

Thuận tiện hơn ư?

Hừ!

E rằng không phải để thuận tiện việc ăn uống ngủ nghỉ mà là để tiện cho hai người các người làm chuyện vùng trộm xấu xa thì có!!!

Giải ột đôi cầu nam nữ không biết thẹn là gì!

Lên tiếng cáo từ một cách qua loa, Tử Tô xoay người bỏ đi, nàng ta sợ vào giây tiếp theo mình không thể giữ được vẻ mặt khách sáo kia nữa.

Tử Tô bước ra khỏi Ngô Cư, thuận tay đóng cánh cửa gỗ lại. Nàng ta bắt gặp một tiểu tiên đồng đứng chờ bên ngoài đang sợ hãi bước lên trước vài bước, tiểu tiên đồng thò đầu ngó nghiêng qua cánh cửa Ngô Cư, nét mặt vừa tôn kính vừa sợ hãi. Một lúc rất lâu sau, tiểu tiên đồng mới rụt rè hỏi: “Tử Tô sư tỷ, vị nữ Tiên tôn vừa nãy thật sự là sư muội của Chưởng giáo Tiên tôn ạ?”

Tử Tô lạnh lùng hừ, nàng ta quay đầu liếc xéo, thần sắc tràn ngập vẻ khinh thường còn thoáng hiện chút lửa giận, đến cả hơi thở cũng không đều đặn. Nàng ta khẽ xùy: “Ngoại trừ ả, còn ai dám kiêu căng như thế, đến cả Chưởng giáo cũng không xem ra gì!”

Tiểu tiên đồng kia nuốt nuốt nước miếng, càng thêm kính sợ: “Nghe nói sư cô tu vi thâm hậu, pháp lực vô biên, năm xưa người từng liên thủ với Chưởng giáo phong ấn Bách Ma Đăng, là truyền thuyết trong Tiên môn!” Dừng một lát, tiểu tiên đồng liếc nhìn vào trong, ngữ điệu càng thêm tôn kính ngưỡng mộ: “Sư cô chắc chắn được xem là nữ Tiên tôn lợi hại nhất trong thiên hạ rồi.”

“Là vì người ta lợi hại, cho nên người ta biết rõ trong Ngô Cư chỉ có một phòng ngủ, thế mà người ta không xem ai ra gì công khai ở cùng đồ đệ mình, người ta căn bản chẳng xem chúng ta ra gì.” Tử Tô lơ đãng nghiêng đầu nhìn tiểu tiên đồng kia, nàng ta hơi nhếch khóe môi nở nụ cười nhạt, ngữ điệu mang theo vẻ giễu cợt và trào phúng, sự khinh thường hiện rõ trong đôi mắt. Cuối cùng, nàng ta cúi đầu xuống, híp mắt lại khẽ mắng: “Quả là một đôi cầu nam nữ làm tổn hại thuần phong mỹ tục.”

Dù nàng ta nhỏ giọng mắng thầm, nhưng nam tử núp ở chỗ tối vẫn nghe thấy rõ, người đó lập tức hiện thân khẽ quát: “Tử Tô, cẩn thận lời nói và việc làm! Nói thế nào đi nữa, người cũng là sư muội Chưởng giáo, cho dù người có làm gì sai cũng không tới lượt người chỉ trở mắng nhiếc.” Nam tử kia nét mặt hững hờ, thần sắc không hài lòng, y cất tiếng cảnh cáo: “Kéo căng da mặt của người ra, cúi đầu xuống, đừng có mở miệng! Nếu còn ăn nói lung tung nữa, cẩn thận việc này lọt vào tai Chưởng giáo, người sẽ phạt người chép quyển ‘Bắc đẩu bản sinh kinh’ một vạn lần!”

“Ngọc Thự, nếu người không vừa mắt thì đến trước mặt sư phụ tố cáo ta đi!” Tử Tô ngẩng đầu liếc xéo nam tử kia, nàng hừ mũi: “Đôi cầu nam nữ này dám làm chuyện đó, chẳng lẽ còn sợ người ta đàm tiếu sau lưng sao?” Dứt lời, nàng ta không thèm quan tâm những người đứng đó mà nghênh ngang bỏ đi.

Đêm đó, phòng khách hậu viên của Ngọc Hư Cung đèn đuốc sáng ngời, ngọn đèn ảm áp tỏa ra ngoài hành lang chiếu lên hàng lan can, mái hiên và bậc cửa cũng không thể xóa đi vẻ nghiêm trang ở nơi đây.

“Sư phụ.” Tử Tô vừa bước vào phòng lập tức trông thấy vị sư phụ vẫn luôn cao cao tại thượng của mình, nàng ta khẽ gọi một tiếng. Nhưng khi nàng ta bắt gặp Ngọc Thự đứng bên với sắc mặt bình thản, trong phút chốc nàng ta hung dữ trừng mắt liếc y, nàng ta nghi ngờ y đã mách lẻo với sư phụ.

“Tử Tô, Ngọc Thự báo sư cô của con đã đến rồi.”

Phong Cẩm theo thói quen khẽ nhíu mày, động tác này khiến ả đường của y hơi hằn vết, tuy giọng nói ả chứa sự thất vọng rõ ràng, nhưng y đứng đó với khuôn mặt gầy gò yên ả không hề dao động tựa như một dòng suối bị nhân thế lãng quên, giọng nói điềm tĩnh trầm thấp ảm áp như âm thanh giữa chốn non xanh nước biếc: “Vì sao tới giờ này vẫn chưa thấy bóng dáng sư cô của con?”

“Hồi bẩm sư phụ, sư cô nói người mệt mỏi.” Tử Tô bĩu môi, vẻ khinh thường hiện rõ trên nét mặt: “Sư cô đã cùng tiểu đồ đệ của sư cô đến Ngô Cư ngủ rồi.” Tử Tô hừ lạnh khinh thị, nàng ta mang theo tâm trạng ác độc cố nhấn mạnh chữ “tiểu đồ đệ” và “ngủ”, cố ý đem việc mập mờ vốn không thể giải thích rõ kia bôi càng thêm đen.

Quả nhiên, vừa nghe được tin tức đó, nét mặt ngàn năm bình thản của Phong Cẩm trong phút chốc thoáng qua chút âm u.

“Nếu đã nghỉ ngơi rồi, vậy để ngày mai sư phụ đến bàn bạc với sư cô con vậy.” Thầm thở dài, Phong Cẩm quay mặt đi, đôi mắt bình tĩnh cơ trí chăm chú nhìn chiếc đèn lưu ly khi mờ khi tỏ. Đôi mày chạm tóc mái chậm rãi nhíu lại, lời nói bình thản, lạnh nhạt tựa như tất cả mọi chuyện đều đúng như dự đoán của y.

“Sư phụ, sư cô biết rõ người có chuyện quan trọng cần bàn bạc, vậy mà sư cô lại tỏ thái độ không nóng không lạnh, dầu muối đều không tiêu, rõ là cố ý làm à!” Tử Tô nhận thấy trong lời của sư phụ có vẻ dung túng và nhân nhượng, nên bất mãn lên tiếng, đến cả ngữ điệu cũng nồng mùi chế giễu, châm chọc: “Theo con thấy, là sư cô biết sư phụ tu dưỡng tốt sẽ không thêm so đo, cho nên sư cô mới trắng trợn không nể nang người!”

“Tử Tô, con lui xuống trước đi.” Đôi mắt khe khẽ hờ của Phong Cẩm chợt mở choàng, y khẽ chớp chớp mắt che giấu đi đau thương như vò xé tâm can. Dù rằng, vẻ vắng lặng và hoảng hốt toát ra từ đáy mắt sâu không bên bờ kia nhanh chóng biến mất, nhưng giọng nói trầm thấp tựa như găm vóc của y cũng bắt giắc trầm thấp lạnh lẽ: “Ngày mai vì sư sẽ đến tìm sư cô của con.”

“Sư phụ, người thật sự để mặc ả và tên tiểu nam sủng kia không kiêng nể ai ở trong Ngô Cư ư, tại sao chứ?” Bất gặp dáng vẻ sa sút cô đơn của sư phụ, ngọn lửa giận âm ỉ trong lòng Tử Tô bùng cháy, nàng ta không nén nổi cất tiếng tranh cãi: “Nếu là ngày thường thì thôi đi, nhưng bây giờ sắp tới ngày mừng năm tháng năm, sư tôn sẽ xuất quan ngay, các vị tiên hữu sẽ đến tham dự Trường Sinh yến của sư tôn. ả là nữ đệ tử thân truyền duy nhất của sư tôn, vậy mà không màng đến thân phận làm chuyện mất thể diện như vậy, ả khiến cho Thần Tiêu phải chúng ta trở thành trò cười của lục giới!”

“Nếu sư cô người không đến thì sư thúc Bạch Liêm của người cũng sẽ không xuất hiện.” Nhắc tới cái tên không muốn đề cập, y đau đầu nhíu mày. Đôi mắt xưa nay sâu thẳm thẳm của Phong Cẩm bỗng lóe lên vài tia sáng sắc bén như dao, còn có chút tức giận thoáng hiện trong đó, tựa như hai tảng băng trôi, không hề có chút tình cảm nào. Y bước lên từng bước, bước chân vững chãi không phát ra một tiếng động nào, ngữ điệu rất lạnh nhạt: “Bây giờ, Cửu Trọng Thiên và Cửu Trọng Ngục như nước với lửa. Nếu không thừa cơ này hòa giải hai bên, chỉ e tình thế không thể cứu vãn nữa.”

Dừng một lát, ánh mắt y hơi buồn bã, một vài sợi tóc rũ xuống bên thái dương lạnh lẽ lay động theo làn gió đêm lạnh lùng êm dịu, từng sợi tóc phát phơ qua khuôn mặt tuần tú luôn luôn bình thản: “Được rồi, con lui xuống trước đi.” Y phát tay, nhàn nhạt dặn dò: “Bất luận ra sao, cũng không được phép thất lễ với sư cô của con.”

Tử Tô cực kỳ khó chịu nhưng cũng chỉ có thể không cam lòng đáp: “Tử Tô đã hiểu!”

Từ đầu đến cuối, Ngọc Thự vẫn đứng một bên giữ im lặng, chiếc cằm nhọn như tạc tạo thành một bóng râm nhạt nhòa dưới ánh đèn lưu ly.

Hết chương 26

27. Chương 27

Edit: Như Bình Một bụng tức tối của Tử Tô không có chỗ trút chỉ đành mím môi uất ức rồi đi. Lúc này, Phong Cẩm mới quay người lại, mệt mỏi ngồi xuống ghế, đầu hơi gục xuống, cơ thể căng cứng giờ mới thả lỏng được đôi chút, chỉ trong giây lát mà y như đã sử dụng tất cả sức lực của mình. Khe khẽ xoa trán, y cực kỳ mệt mỏi nhưng dường như vẫn còn có tâm trạng hỏi chuyện đầu đầu: “Tên Thanh Huyền đó thật sự ở cùng nàng trong Ngô Cư sao?”

“Đúng ạ.” Ngọc Thự cung kính đứng một bên rót cuộc cũng lên tiếng, bất luận là biểu cảm, thần thái hay cả ngữ khí nói chuyện đều không khác gì Phong Cẩm, dường như không cần nói rõ y cũng biết “nàng” là chỉ ai. “Sư phụ, theo tình hình này thì lời đồn cũng không phải là vô căn cứ...” Y hạ thấp giọng, không giống

dáng vẻ nghiêm trang và cẩn thận bình thường, những lời lấp lửng chưa nói hết càng lộ rõ sự ăn ý giữa hai thầy trò.

Đúng vậy, ngày thường y đều tuân theo phép tắc, gọi Phong Cẩm là “Chưởng giáo Tiên tôn” như bọn tiên đồng, nhưng chỉ vào thời điểm bốn bề vắng lặng như bây giờ, y mới dám mở miệng gọi một tiếng “sư phụ” này. Nói thế nào đi nữa, trong con mắt người ngoài, Phong Cẩm thân là Chưởng giáo Thần Tiêu phái, người chỉ cần một đệ tử có huyết thống tiên gia thuần khiết là đủ lắm rồi. Mà y, dù đã được học bản lĩnh của Phong Cẩm nhưng trước khi đắc đạo y là yêu thân, chuyện này không thể để người ngoài biết.

“Tính của nàng ta là người rõ nhất. Dù nàng thích làm theo ý mình, kiêu căng ngạo mạn, nhưng không phải không biết chừng mực, sao có thể làm ra hành vi không mản đến luân thường đạo lý chứ?” Rũ đôi mày, Phong Cẩm lắc đầu, kiềm nén lại nỗi chua xót sâu tận đáy lòng. Thật ra, những tin đồn mờ ám về quan hệ của hai thầy trò đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, đương nhiên y cũng đã nghe qua một ít. Chỉ là, dựa theo sự hiểu biết của y với bản tính của nàng, y làm sao có thể tin vào thứ chuyện vớ vẩn như vậy? Khẽ khép mắt lại, bất đắc dĩ thở dài, thần thái tuy vẫn lạnh nhạt, hững hờ, nhưng vẻ cô độc ẩn sâu trong đáy mắt hiển hiện rất rõ ràng: “Nàng cố ý muốn dùng kẻ đó chọc giận ta, khiến ta khó chịu!”

“Sư phụ, thừa dịp sư cô đang ở Ngọc Hư Cung, chi bằng người tìm cơ hội để kết thúc mọi chuyện với sư cô, xem như giải tỏa khúc mắc trong lòng.” Trong khoảnh khắc đó, hình như ký ức bất chợt tự do, nhìn sư phụ đang ngồi trên ghế, Ngọc Thự lặng lẽ thở dài. “Đã qua nhiều năm như vậy mà sư cô vẫn không chịu gặp người, có lẽ vì quá quan tâm đến đoạn tình cảm đó, phần nộ khó nén nên sư cô đang giận dỗi thôi.”

Phong Cẩm khẽ chớp đôi mi hơi run rẩy: “Năm xưa, nàng rời bỏ Ngọc Hư Cung rất kiên quyết, cuối cùng nàng chỉ để lại một câu rằng: ‘Kiếp này ta với người ân đoạn nghĩa tuyệt, thế nên nản mới tránh ở Yên Sơn đến bây giờ.’ Tuy là từng câu từng chữ nhẹ như gió thoảng, nhưng lại tựa như lưỡi kiếm vô hình sắc bén cắt nát bầu không khí ngưng trệ thành vô vàn mảnh nhỏ, phá ra tình cảm cố dồn nén ngưng tụ từ năm này qua tháng khác: “Nàng là giận dỗi, hay là thật sự đoạn tuyệt, ta hiểu hơn ai hết. Thật ra, nàng tha thứ cho ta hay không không quan trọng, ta không muốn thấy nàng tự tra tấn bản thân.”

Ngọc Thự vẫn trầm mặc, không đáp lời.

Mấy năm qua, y đã nhận ra tuy sư phụ vẫn là người khoát nhe sam màu lam năm đó, nhưng nét mặt người càng thêm nặng nề, càng ngày càng khó hiểu, tựa như một giọt mực vô tình vung vẩy lên một bức tranh sơn thủy. Người sớm đã không còn là nam tử ôn hòa nhẹ nở nụ cười hỏi y có muốn tu tiên hay không. Tuy sư phụ chưa từng nói gì nhưng những năm gần đây, trong lòng y rất rõ sư phụ vẫn cố gắng tỏ vẻ nhẹ nhàng như gió, lạnh nhạt như mây tựa như không quan tâm đến tất cả mọi thứ, nhưng trong lòng người không buông sư cô xuống được.

Mà sự oán hận và tức giận của sư cô đến giờ vẫn còn vẹn nguyên, bất luận là ai gặp phải chuyện như năm đó, chỉ e cũng khó mà chấp nhận hay tha thứ được.

Nếu có Quảng Đan sư thúc ở đây, người làm cầu nối cho hai người, có lẽ bây giờ sư phụ và sư cô có thể quay về bên nhau, ôn lại mộng ước nguyên ương? Đáng tiếc, Bạch Liêm sư bá ở Cửu Trọng Ngục tính tình nóng nảy, kiêu ngạo. Nếu không phải sư cô đã đến Ngọc Hư Cung và Quảng Đan sư thúc tự mình đến mời, chỉ e Bạch Liêm sư thúc sẽ không thêm tới.

Ôi, chỉ còn ba ngày nữa sư tôn sẽ xuất quan, hy vọng Trường Sinh Yến lần này đừng xảy ra chuyện sơ suất, có thể thuận lợi hòa giải Cửu Trọng Thiên và Cửu Trọng Ngục thì càng hay!

Vốn đang khẽ xoa ấn đường để giảm bớt mệt mỏi, nhưng càng xoa thì đầu càng đau đớn, Phong Cẩm khẽ vỗ thái dương, muốn áp chế tất cả cảm xúc, quay về thần thái lạnh lùng, bình thản ngày thường, nhưng y bất chợt cảm thấy thật.... lực bất tòng tâm.

“Việc này không cần quá nóng vội.” Y hạ thấp giọng, tiếng được tiếng mất, chẳng biết là đang an ủi bản thân hay là việc xảy ra ngày hôm nay đã nằm trong dự tính của y: “Dù sao, nàng cũng không thể chạy đi đâu ngay được.”

Mặc dù không quen với Ngọc Hư Cung như ở Yên Sơn, nhưng từ sáng sớm Thanh Huyền vẫn thuận lợi

mang một ít nước đến để Thiên Sắc vẫn chép kinh thâu đêm suốt sáng rửa mặt chải đầu. Các tiên đồng trông thấy hần dường như đều hơi sợ hãi. Không biết chúng là đang sợ cái gì, cũng may mà hần luôn giữ nét mặt ôn hòa, hề có bất cứ việc gì đều kéo căng mặt cúi thấp người nhẩn nhện, cũng không có ai cố tình kiểm chuyện với hần.

Khi Thiên Sắc chép kinh, hần vẫn tiếp tục ở bên mài mực, mài mài mài. Bỗng nhiên một tờ phù chú màu vàng được xếp thành hình con hạc bay vào từ cửa sổ, tiếng hạc vỗ cánh vang lên theo từng nhịp, từng nhịp. Thanh Huyền vươn tay, con hạc giấy ngoạn ngoạn bay vào trong lòng bàn tay hần, mở giấy ra trên đó viết một hàng chữ nhỏ: “Thanh Huyền, đến Kỳ Lư đánh cờ đi! Chúng ta ở Ngọc Hư Cung làm đám người chơi bởi lâu lổ, hết ăn lại nằm, chả có việc gì làm, đang chán chết đây!”

Thanh Huyền cười thấu hiểu, hần biết con hạc giấy này là ai gửi đến, ngẩng đầu nhìn Thiên Sắc hỏi ý: “Sư phụ, Linh Sa sư thúc gọi con đến Kỳ Lư đánh cờ, người cũng đến đó nhìn xem, để khuấy khỏa một chút.” Dứt lời, hần thấy Thiên Sắc khẽ nhíu mày, dường như hơi trầm ngâm. Thanh Huyền bèn vươn tay tới giành lấy bút lông sói đang chấm mực trên tay nàng. “Người chép kinh cả đêm rồi, cho dù người không ngủ thì cũng nên dùng cách khác nghỉ ngơi thư giãn một chút. Nếu mệt mỏi quá sức, bất cẩn tổn thương tới mắt thì phải làm sao đây?” Tuy rằng lời lẽ thân thiết hợp lý hợp tình, nhưng khi hần cất lời lại hơi hạ thấp giọng, xen lẫn trong từng lời là sự bất đắc dĩ, yêu thương, xót xa.

Quả thật, mấy năm qua, hần theo sư phụ như hình với bóng, nhưng chưa bao giờ thấy nàng nhắm mắt nghỉ ngơi dù một khắc.

Cái gọi là kinh sám hối này chẳng biết là phải chép đến ngày tháng năm nào mới xong đây!

Bút lông sói bị giật mất, Thiên Sắc không thể chép kinh nữa, nàng đành lắc đầu than thở: “Thanh Huyền, người càng ngày càng dài dòng lời thôi.” Tuy rằng lúc này đây nàng muốn tránh mặt người nào đó, vì mắt không thấy thì lòng không phiền não, cho nên nàng không muốn ra khỏi Ngô Cư. Chỉ có điều, Thanh Huyền không quen thuộc Ngọc Hư Cung, nếu nàng không đi cùng, chỉ e hần phải mất rất nhiều thời gian mới đến được Kỳ Lư xa xôi kia. Thiên Sắc quyết định sẽ dẫn đến Kỳ Lư rồi giao hần cho cái kẻ mê cờ Linh Sa kia.

Tuy rằng lòng tốt và thương yêu bị xem là “dài dòng, lời thôi”, nhưng Thanh Huyền chỉ khẽ cười. Hần biết cũng chỉ mỗi sự lời thôi dài dòng của hần mới được sư phụ quản, nên mới có hành vi cứ chỉ bất đắc dĩ như vậy. Ngẫm nghĩ một lúc, trong lòng hần bỗng nhiên sinh ra sự ngọt ngào và mãn nguyện khôn tả.

Hai thầy trò dọn dẹp xong, vừa ra khỏi Ngô Cư thì đã trông thấy một nam tử thân hình cao to nhưng hơi gầy gò đang đứng dưới giàn hoa tường vi.

“Tiên tôn.” Nam tử kia vừa trông thấy Thiên Sắc, dường như y không giấu được vẻ vui mừng: “Đã lâu không gặp, người còn nhớ con không?” Y cúi mày rũ mắt đứng ở đó, từng hành vi cứ chỉ tiến lùi rất có chừng mực, sau một thoáng cũng không còn vẻ gì là kích động tràn đầy nữa.

Tuy Thanh Huyền không biết nam tử này, nhưng cũng hiểu trong tình cảnh này giữ im lặng là thích hợp nhất.

Nét mặt Thiên Sắc không hề thay đổi, liếc nhìn y qua khóe mắt, nàng bỗng thấy y đã học được vẻ thâm trầm của Phong Cẩm mười phân vẹn mười rồi, trông thật chững chạc. “Ngọc Thự, tuy rằng bốn tọa lòng mù nhưng mắt thì không mù.” Nàng không khách sáo mở lời, giọng nói lãnh đạm hững hờ và bình thản, dung nhan vốn lạnh lẽo vì vậy mà có nét tàn khốc.

Ngọc Thự là kẻ hiểu lòng người, sao lại không nhận ra trong lời Thiên Sắc ngập tràn sự châm chọc Phong Cẩm. Nhưng mà bây giờ đang thời buổi rối ren, y không tiện nhiều lời, chỉ mong có thể giúp ân sư của mình hoàn thành tâm nguyện, y bèn hạ giọng nhẹ nhàng: “Chưởng giáo Tiên tôn hy vọng có thể gặp người một lát, Chưởng giáo có việc quan trọng muốn thương lượng với người...”

“Ta và y không còn gì để nói, cũng không có chuyện gì quan trọng mà bàn bạc.” Không đợi y nói xong, Thiên Sắc lập tức lên tiếng, từng lời từng chữ như vàng tan ngọc vỡ, không chút nào quyến luyến, dây dưa, khiến người ta run rẩy tận xương tủy. Thiên Sắc đột ngột nở nụ cười, nụ cười đó không còn vẻ tươi đẹp rạng rỡ ngày xưa, chỉ còn lại chút đau thương tự giễu: “Người giúp ta chuyển lời đến y, lần này ta đến Ngọc Hư Cung là vì muốn gặp sư tôn chứ không phải vì y.”

Đối diện với lời nói không nể tình của Thiên Sắc, Ngọc Thự hơi kinh ngạc, lòng nao nao. Dưới ánh nắng sớm y trông thấy rõ rành rành, nữ tử trước mắt đã không còn vẻ dịu dàng ôn hòa khi xưa. Nàng không cười trông thật lạnh lùng và hờ hững, giống như hoàn toàn biến thành người xa lạ.

“Tiên tôn, xem như người nể chút tình với con đi.” Sau một lúc lâu sau, y mới hơi do dự lên tiếng, giờ đây đầu óc y rối loạn, giọng nói trầm thấp thoáng chút buồn bã: “Ngọc Thự biết bản thân thấp kém, không có tư cách lên tiếng ở Ngọc Hư Cung. Nhưng dù thế nào đi nữa, Ngọc Thự là đồ đệ người giúp Chương giáo sư tôn chọn lựa. Chẳng lẽ, tiên tôn thật sự không niệm chút tình cũ ấy sao?”

Thiên Sắc hơi nhướng mày, vẻ kiên quyết hiện rõ trong đáy mắt, đôi môi đỏ tươi không lạnh không nhạt ném ra từng chữ, không chừa một đường lui: “Lời nói năm xưa cũng đã là tình cũ, qua nhiều năm lắm rồi, nên vứt bỏ từ lâu. Gặp lại không bằng không gặp.” Dứt lời, nàng quyết liệt xoay người, nhưng nàng vẫn nhớ gọi tiểu đồ đệ này giờ vẫn đứng một bên giữ im lặng: “Thanh Huyền, đi thôi.”

Chỉ để lại một mình Ngọc Thự đứng dưới giàn tường vi, thần sắc ảm đạm.

Kỳ Lư nằm trong rừng lê sau núi ở Ngọc Hư Cung, gọi là “Lư” e rằng vẫn là khen ngợi, nó chẳng qua chỉ là một cái lương đình nhỏ đơn sơ, cũng chính là nơi Linh Sa mê cờ tự cho là thánh cảnh.

* Lư có nghĩa là ngôi nhà đơn sơ. Nhắc tới Linh Sa đệ tử của Trường Sinh đại đế, cho dù là một vị Tiên tôn đã đắc đạo nghĩ đến cũng phải lắc đầu ngao ngán.

Tuy rằng đám đệ tử của Trường Sinh đại đế có đủ hạng người, phần lớn không có huyết thống thuần chủng. Có khối người say mê đàn, thư pháp, tranh, rượu, võ, nhưng mà có thể mê cờ đến cuồng thì cần phải có một sự nhẫn nại phi thường. Linh Sa, một ngày không chơi cờ thì đã thấy bứt rứt, đến cả việc tu tiên ngộ đạo cũng vì có duyên với cờ. Y nghiện cờ đến mức tím đờm bất kỳ ai đều muốn đánh vài ván, nếu người nào uể cuyển từ chối, y sẽ cực kỳ tức giận. Nhưng nếu y đắm chìm vào ván cờ rồi thì dù trời long đất lở y cũng không hề biến sắc, cứ xem như không thấy, thật không hổ danh xưng “mê cờ” của y.

Vốn Thanh Huyền không biết chơi cờ, nhưng Linh Sa thường đi theo Lam Không đến Yên Sơn chơi, vì buồn chán nên y bèn ép dạy Thanh Huyền thành một tay kỳ nghệ trò giỏi hơn thầy để giết thời gian.

Ngày thường, khi Thanh Huyền đánh cờ với Linh Sa, Thiên Sắc sẽ không đứng bên cạnh xem. Nhưng hôm nay đến Kỳ Lư, Thiên Sắc mới phát hiện trong lương đình có một người nàng không muốn trông thấy nhất, người đó đang ngồi ngay ngắn đánh được hơn nửa ván cờ với Linh Sa.

Nàng đang muốn xoay người bỏ đi, bỗng nghe người đó lạnh nhạt gọi một tiếng, giọng điệu không lớn nhưng vẫn cực kỳ có sức ảnh hưởng

“Thiên Sắc.”

Không hiểu vì sao, trong khoảnh khắc đó, bước chân của nàng bất giác dừng lại, tâm thần nhất thời hoảng hốt, bất chợt nàng như quay về những ngày tháng xưa cũ ấy.

Khi đó, y vẫn thường ngồi trên ghế đá đánh cờ với Linh Sa như vậy, sự nhẫn nại của y còn hơn hẳn cả Linh Sa.

“Vì sao vừa thấy ta thì quay đầu bỏ đi, ta đáng ghét thế ư?”

Dùng ngón trỏ và ngón giữa nhặt lấy một con cờ đen, dùng tốc độ chậm chạp đặt lên trên bàn cờ, Phong Cẩm như không quan tâm lên tiếng hỏi, trông qua thần thái rất lãnh đạm. Nàng đang đứng trước mắt y, vẫn mặc y phục đỏ thắm, trông nàng càng ngày càng gầy, nàng như cố ý muốn dùng vẻ lạnh thấu xương chế giễu y. Sự bướng bỉnh quật cường không hề suy suyển trong từng cử chỉ, vốn chiếc cằm nhọn của nàng đã lộ vẻ kiêu ngạo không nói thành lời, nay đáng người cao gầy càng bộc lộ vẻ cô độc như ở trong một thế giới riêng.

“Không phải.”

Thiên Sắc lạnh nhạt phủ nhận, nàng đứng xa xa, bóng râm che phủ khuôn mặt, không thể nhìn rõ biểu cảm.

“Nếu đã không phải, chi bằng cứ tới đây ngồi một lát, uống một ít trà, ôn lại chút chuyện năm xưa, sẵn tiện bàn bạc việc nghênh đón sư phụ xuất quan ra sao.” Y chăm chú nhìn bàn cờ, ngẫm nghĩ rất lâu, nhưng không cách nào đặt con cờ đen xuống, sau một lúc thật lâu y như tùy ý đặt con cờ xuống: “Tính ra, sư phụ đã gần ba ngàn năm chưa gặp được muội.”

28. Chương 28

Edit: Ong MD Tính ra thì đã hơn ba ngàn năm sư phụ chưa gặp muội.

Phong Cẩm vừa thốt ra những lời này đã khiến tất cả mọi người lập tức bưng tỉnh, không thể không khen ngợi y rất giỏi kiểm soát chính đáng khiến người ta vắt hết óc cũng không thể từ chối.

Đây rõ ràng là dùng danh tiếng sư tôn của Trường Sinh Đại Đế để ép người, nhất là mấy chữ “Ba ngàn năm” kia giống như gong xiêng vô hình, chỉ trích hành vi ẩn cư trên Yên sơn của Thiên Sắc. Nếu bây giờ Thiên Sắc lảng tránh, không để ý tới Phong Cẩm chẳng khác nào không nể mặt Trường Sinh Đại Đế.

Lúc này, Thiên Sắc thật sự là tiến không được, lùi không xong.

Nàng im lặng, từ từ cúi đầu rồi lại ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn chăm chú Phong Cẩm, đôi mắt ánh lên tia sáng rực rỡ thấu lòng người, nét mặt vốn bình thản chợt thoáng qua chút trầm trở tựa như đang cân nhắc điều gì đó. Lúc này, Thanh Huyền đứng bên cạnh nàng lại trở nên nhay bén, lập tức lên tiếng, sóng mắt tràn đầy sự thần nhiên: “Chương giáo sư bá nói rất phải, sư phụ con đã ba ngàn năm chưa gặp Trường Sinh sư tôn, tối hôm qua còn khổ tâm suy nghĩ phải xin sư tôn chịu phạt như thế nào nữa kia.”

“Thật không?” Phong Cẩm ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi liếc Thanh Huyền, giọng nói lạnh nhạt, chỉ là hai ngón tay xiết chặt quần cở ngọc đen, ngón tay thon dài càng làm tôn thêm quần cở, dường như rất tao nhã: “Sư phụ người vô cớ không tham dự yến tiệc Trường Sinh mấy lần, đúng là không giữ trọn hiếu đạo, cần phải nghĩ xem sẽ nhận lỗi thế nào đây.” Nói xong, ánh mắt tối tăm của Phong Cẩm chợt lóe lên lướt qua khuôn mặt bình thản của Thiên Sắc vài lần rồi biến mất.

Nếu theo những lời này thì không thể hiểu được cảm xúc ẩn chứa bên trong, nhưng khuôn mặt tuấn tú của y vẫn thoáng chút giễu cợt, không hề né tránh ánh mắt Thanh Huyền. Thanh Huyền cũng hiểu rõ, vị chương giáo sư bá danh tiếng lừng lẫy này vốn không xem hạng vô danh tiểu tốt như hấn ra gì.

“Đa tạ chương giáo sư bá quan tâm.” Thanh Huyền cười khách sáo, không biết là vô tình hay cố ý bước lên phía trước cúi người xuống, chặn phía trước Thiên Sắc, ngăn tầm mắt khó hiểu của Phong Cẩm lại, thần nhiên chẳng tốn chút sức lực, từ từ mỉm cười: “Bây giờ đã sắp đến tiệc Trường Sinh, chắc hẳn chương giáo sư bá rất bận rộn, đúng là không còn cách nào khác. Chuyện xin nhận tội, nhất định trong lòng sư phụ con đã có tính toán, người không cần phải lo lắng.”

Hắn vừa dứt lời, ván cờ kia cũng khéo kết thúc. Linh Sa giống như ngồi trên đồng lửa, lật đặt gom hết cờ trắng lẫn cờ đen cho vào hộp, vội vàng nhận thua: “Chương giáo sư huynh kỳ nghệ cao thâm, Linh Sa xin chịu thua. Hôm nay hấn là sẽ có nhiều tiên hữu đến Ngọc Hư Cung, chúng ta giải trí thì dừng ở đây thôi.”

Các quân cờ chạm vào nhau, phát ra tiếng lách cách. Linh Sa quay đầu nhìn Thanh Huyền, bắt gặp đôi mắt nén giận của Thanh Huyền như là đang oán hận y, lập tức rụt cổ lại, mặt đầy ảm ức.

Không liên quan đến ta, ta cũng bị vạ lây thôi mà!

Nét mặt y đau thương, căm giận, dùng khẩu hình để nói rõ sự trong sạch của mình.

Có trời chứng giám, y biết Thanh Huyền đến Ngọc Hư Cung không quen biết ai, nên một lòng chờ mong để hàn huyên tâm sự, để xem thử Thanh Huyền chơi cờ tiến bộ như thế nào. Ai ngờ, y vừa mới biến lá bùa thành hạc giấy đưa tin không lâu thì Phong Cẩm đến mà chẳng báo trước, còn vô cùng bình thản nói là muốn hàn huyên với y. Tiến hay lùi cũng khó xử, từ chối thì không tiện đành phải chịu đựng đánh cờ với Phong Cẩm. Không ngoài dự đoán, Thiên Sắc và Thanh Huyền vừa đến thì đã chui đầu vào lưới, nghe mấy lời này của Phong Cẩm!

Nói thật là, Linh Sa chưa từng đánh ván cờ nào giống lên núi đao xuống biển lửa như thế này, khổ sở lắm mới chịu đựng được đến giờ. Tốt nhất là y nên tự giác nhận thua sớm, kiếm cơ hội chuồn đi là tuyệt nhất.

Y thừa nhận hành vi bo bo giữ mình, nhưng mấy chuyện liên quan đến tình yêu nam nữ kiểu này, tránh được bao nhiêu thì cứ tránh đi!

Phong Cẩm đương nhiên nhìn ra mọi hành động, lời nói của Thanh Huyền đều bảo vệ cho Thiên Sắc, chỉ nhú mày lạnh nhạt lên tiếng: “Nếu Linh Sa sư đệ có chuyện quan trọng thì làm đi. Ta nghe nói lúc nào Thanh Huyền cũng đánh cờ với đệ, có lẽ kỳ nghệ cũng không tệ, hôm nay để ta mở mang tầm mắt một phen.”

Nói xong, y ngẩng đầu nhìn Thanh Huyền chăm chăm, khóe môi hơi nhếch, sắc mặt khó nhìn thấu nhanh chóng bao phủ trên khuôn mặt tuấn tú. Đôi mắt đen thẳm lóe lên những đốm lửa nhỏ, giọng nói trầm thấp mang theo sự khiêu khích: “Thanh Huyền, người có đồng ý đánh cờ với ta không? !”

Hỏi kiểu này, đừng nói Thanh Huyền mà ngay cả Linh Sa cũng trợn tròn mắt.

Tuy rằng những lời này Phong Cẩm dành cho Thanh Huyền, nhưng Thiên Sắc biết mọi sự khiêu khích đều hướng về mình. Nàng cũng biết một khi đã lên Tây Côn Luân sẽ không tránh khỏi những ân oán khi xưa của mình. Nếu để cho Thanh Huyền đánh cờ thì bản thân nàng không thể bỏ mặc, mà phải ở bên cạnh theo dõi từ đầu đến cuối.

Nói cho cùng, Thanh Huyền vì nàng mà oán hận Phong Cẩm, nếu vô tình nói sai lại gặp phải chuyện gì đó thì khó có thể sửa chữa được.

Nên tốt nhất vẫn là khéo léo từ chối.

Vì thế, không đợi Thanh Huyền nhận lời, Thiên Sắc liền lên tiếng: “Thanh Huyền thiên chất ngu dốt, kỳ nghệ vụng về, sao dám múa rìu qua mắt chuông giáo sư huynh —”

“Sư muội, cần gì phải vội vã bao che cho ‘con thơ’ như vậy?” Dường như biết Thiên Sắc sẽ khéo léo từ chối, Phong Cẩm không nhanh không chậm ngắt lời nàng, khóe môi lại nhếch lên trong vô thức, đôi mắt mang theo sự gian xảo: “Chỉ là một ván cờ thôi, chẳng lẽ sư muội lo lắng ta cậy thân phận bắt nạt tiểu bối sao!?”

Một câu không nhẹ không nặng khiến Thiên Sắc không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ cảm thấy khắp người bị những lời châm biếm kia đâm đến đau đớn, ngay cả tâm trí cũng căng thẳng, lo lắng không yên.

Thanh Huyền thấy sư phụ rơi vào tình huống xấu, lòng chợt tức giận. Nheo mắt lại, đôi mắt hẹp dài lóe sáng, mọi sự dịu dàng nơi đáy mắt đều trở nên sắc bén: “Nếu chuông giáo sư bá có tâm, sư đệ bất tài, xin cả gan bêu xấu!” Khi Thiên Sắc không trả lời, hần chấp nhận mọi sự khiêu khích, thoải mái bước lên, ngồi đối diện Phong Cẩm.

Tấm màn che cuộc tranh đấu thầm lặng rơi xuống.

Phong Cẩm vốn hy vọng mượn Thanh Huyền để giữ Thiên Sắc lại, cho nên ngay từ đầu cũng không xem Thanh Huyền ra gì. Còn Thanh Huyền lại một lòng muốn trút giận cho Thiên Sắc nên dốc toàn tâm toàn ý đánh cờ, chỉ muốn giết Phong Cẩm không còn manh giáp. Liên tục bị thất thế, Phong Cẩm mới phát hiện ra tiểu sư đệ này không phải hạng tầm thường, vội vàng tĩnh tâm, tập trung suy nghĩ cho ván cờ.

Theo nước cờ mà nói thì Phong Cẩm và Thanh Huyền đều công thủ nhiều mặt, thận trọng. Đồng thời không quên tính toán, bày kế kỹ lưỡng, hai bên giằng co ngang tài ngang sức, khó phân cao thấp.

Đang lúc hai người đánh cờ khó phân thắng bại thì Tử Tô dẫn hai tiểu tiên đồng đến. Nói là Diêm Quân Bạch Liêm đã đến cửa Ngọc Hư Cung, nhưng lại cố ý châm biếm, khiêu khích nói Phong Cẩm là chuông giáo Thần Tiêu phải mà không hiểu đạo đãi khách. Còn tuyên bố nếu không thấy Phong Cẩm đích thân ra đón tiếp thì y hần lập tức hồi phủ.

Phong Cẩm và Bạch Liêm xưa nay vốn không hòa thuận. Trước đó là lúc bá sư học võ, Bạch Liêm vì chuyện Thiên Sắc trao tình cho Phong Cẩm nên làm mọi việc rối tung lên, Phong Cẩm không muốn sinh sự nên đã nhường nhịn. Sau đó vì một số nguyên nhân rắc rối và phức tạp, oán hận giữa hai người ngày càng chất chứa sâu sắc, từ sư huynh đệ đã sắp biến thành kẻ thù cả đời không nhìn mặt nhau. Bây giờ, vừa nghe tên Bạch Liêm, Phong Cẩm liền cảm thấy đau đầu.

Nhưng đau thì đau, y cũng không vội vã đi đón Bạch Liêm. Vì y hiểu rõ tâm tư Bạch Liêm, chỉ cần Thiên Sắc ở đây thì Bạch Liêm nhất định không rời khỏi nơi này. Hơn nữa, mặc dù Bạch Liêm ra vẻ tự cao tự đại

ngay cửa Ngọc Hư Cung thì trong mắt người khác cũng chỉ là cố tình gây sự, nên Phong Cẩm quyết tâm ở lại, từ từ đánh cờ với Thanh Huyền.

“Không ngờ, người tuổi còn trẻ tuổi nhưng kỳ nghệ không tệ chút nào.” Sau một nén nhang, vẫn là chưa phân thắng bại. Phong Cẩm nhướn đôi mày kiếm, giọng mang theo sự khen ngợi, nhưng đôi mắt hàm chứa sự sắc bén đến bức người: “Trên núi Côn Luân này, ngoại trừ Linh Sa có thể đánh cờ với ta nửa canh giờ thì người là người đầu tiên.”

“Chương giáo sư bá quá khen.” Với lời khen ngợi này, Thanh Huyền không kiêu ngạo cũng không nóng nảy, chỉ bình thản nhìn Phong Cẩm. Đôi mắt rũ xuống đầy cung kính và cẩn thận, dù lửa giận thiêu đốt nhưng sắc mặt không chút sơ hở, lạnh nhạt đáp lại: “Thanh Huyền chưa đắc đạo, chỉ là một kẻ phạm nhân vô danh tiểu tốt, sao dám sánh vai với tiên tôn Ngọc Hư Cung.”

Vừa rồi khiến Thiên Sắc tiến thoái lưỡng nan, Thanh Huyền đã ghi hận Phong Cẩm, bây giờ lại đối xử với Bạch Liêm kiểu đó càng khiến Thanh Huyền bất mãn với y. Hắn hạ quyết tâm phải chiến đấu đến cùng với vị chương giáo sư bá quyền uy này.

“Trước khi đắc đạo thành tiên ta cũng là người phạm.” Mặt mày Phong Cẩm cứng lại, giọng điệu khách sáo, nét mặt trầm xuống, không rõ y đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy trong giọng nói dường như hòa cùng cảm xúc của bản thân, làm cho người ta vừa định tóm chặt lấy đã không thấy bóng dáng: “Nếu sau này người toàn tâm toàn ý tu tiên, xóa bỏ thân thể phạm thai, nhất định sẽ có thành tựu, đừng nên khiếm tốn.”

“Nếu có thể may mắn tu thành tiên đạo hẳn là vận may của sư diệt.” Nghe những lời của Phong Cẩm, Thanh Huyền chỉ cảm thấy như là đang tự quảng cáo bản thân trước mặt văn bối, khiến người ta cảm thấy vô cùng ghê tởm, bèn lạnh nhạt đáp lại. Cuối cùng, hắn không thể chịu nổi nữa, nghiêng chặt quai hàm, thốt ra những lời châm biếm: “Có điều là ngay cả khi xóa bỏ thân thể phạm thai cũng không nên vứt bỏ lương tâm.”

Phong Cẩm đang muốn đặt quân cờ trên tay xuống, thình lình nghe mấy câu này, đôi mắt thâm thúy liền liếc sang, trở nên lạnh lẽo: “Người nói vậy là có ý gì? !”

“Xưa nay sư diệt nói năng xằng bậy, nếu có gì bất kính mong chương giáo sư bá trăm ngàn lần đừng để trong lòng —” Thanh Huyền ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh, giọng điệu từ tốn, tuy rằng rất cung kính nhưng không hề kiêu ngạo, nịnh bợ, cũng không chút bối rối. Tuy vậy, nghe kiểu nào cũng thấy có chút bất thường, không chỉ châm biếm mà còn ngầm chỉ trích: “Cũng trăm ngàn lần đừng tính toán chiếm ngôi giành chỗ!”

Những lời này giống như gai nhọn đâm thẳng vào mặt Phong Cẩm, khiến cho dung nhan của y lạnh lẽo như phủ đầy ba thước băng, đôi con ngươi trở nên tối tăm, buốt giá, không khí như đóng băng lại. Có điều, Phong Cẩm chưa tỏ thái độ thì Tử Tô đã nổi giận trước!

“Láo xược, thân phận người là cái thá gì mà dám bất kính với sư phụ ta?” Tử Tô đứng bên cạnh, tức giận đến tím tái mặt mày, nhúu chặt mi, lập tức quát lên, giọng gay gắt lại rét buốt thấu xương. Sau đó quay đầu không chút do dự, ném cơn tức giận bùng bùng lên người Thiên Sắc, hắn học không chút nể nang: “Sư cô, đây là đồ đệ ngoan mà sư cô dạy dỗ sao?”

Thiên Sắc không bận tâm cũng không đáp lại, nhưng Phong Cẩm lại bắt ngờ mở miệng.

“Tử Tô! Nói năng kiểu gì đấy?” Y nhúu mày, tuy rằng dạy dỗ Tử Tô nhưng lại nhìn thẳng về phía Thiên Sắc, thu hết mọi cử chỉ của nàng vào mắt. Đáy mắt không chút gợn sóng, chỉ lạnh nhạt và xa cách: “Xưa nay vì sư dạy dỗ người như thế nào? Sao có thể đại nghịch bất kính như thế với sư cô? Quỳ xuống, xin lỗi sư cô ngay!”

“Sư phụ!?” Vừa nghe những lời trách cứ như vậy, Tử Tô không tin nổi, trừng lớn mắt ngạc nhiên nhìn Phong Cẩm. Cẩm thấy bản thân như bị ăn một bạt tai ngay giữa ban ngày, môi run run, nghẹn ngào không nói nên lời, càng ngày càng run rẩy, thể xác và tinh thần như bị xé rách toạc, đau đớn vô cùng: “Người muốn con quỳ xuống xin lỗi ả ta?!”

“Đúng vậy!” Phong Cẩm bình thản gật đầu, khuôn mặt thuần dài khắc những đường cong lạnh lùng. Đôi con ngươi đen thẳm sâu không thấy đáy, ngay cả khi tràn đầy ánh sáng trí tuệ cũng không chứa chút cảm

tình: “Đó là sư cô của người, về tình hay về bối phận chẳng lẽ không nhận được một lần quỳ gối của người sao?!”

Tử Tô ầm ỨC đến độ đôi mắt đỏ ửng, ngón tay giấu sau ống tay áo cắm sâu vào lòng bàn tay, lòng gào thét đến đau đớn linh hồn. Phải một lúc lâu sau, nàng ta mới quỳ rạp xuống đất, cứng ngắc hạ thấp người xuống, nói qua loa coi như tạ lỗi: “Sư cô, xin lỗi!”

Nói xong, không đợi Thiên Sắc lên tiếng, nàng ta liền kiêu ngạo đứng dậy, xoay phắt người định bỏ đi!

“Đứng lại! Sao có thể không chút quy củ như thế? !” Phong Cẩm nghiêm mặt khiển trách, tuy rằng nói Tử Tô nhưng vẫn nhìn chằm chằm Thiên Sắc. Sau đó y lại mở miệng, nét mặt mang theo nụ cười xa cách, mỗi một chữ đều mạnh mẽ, sắc bén: “Sư muội, xin đừng trách, đứa trẻ này lúc nào cũng tâm cao khí ngạo, tính tình rất nóng nảy.”

Tử Tô không nói lời nào, chỉ dùng ống tay áo chùi mạnh nước mắt đang tràn mi, đứng nguyên tại chỗ, không chịu nhượng bộ.

Từ nhỏ đến giờ, lúc nào nàng cũng ngồi tít trên cao, chưa bao giờ chịu quá nhiều ầm ỨC như vậy. Huống chi từ lúc theo sư phụ học nghệ cho tới nay, lúc nào người cũng ôn tồn hoà nhã, đã bao giờ to tiếng mắng nhiếc nàng chứ? !

Thờ ơ nhìn màn kịch này, Thiên Sắc mỉm cười hờ hững, mí mắt không chút để ý, sâu trong đáy mắt ánh lên chút chút châm chọc. Nhìn Thanh Huyền đang đứng ngoan ngoãn bên cạnh, chút ánh sáng lạnh lẽo kia cũng như lời nói bóng gió của nàng: “Nếu người ta đã bỏ qua hết thể diện như vậy, Thanh Huyền, người cũng quỳ xuống, nhận lỗi với chưông giáo sư bá đi!”

“Dạ, sư phụ.” Thanh Huyền rất biết nghe lời, lập tức quỳ xuống, vô cùng ngoan ngoãn, kính cẩn vâng lời: “Chưông giáo sư bá, nếu vừa rồi Thanh Huyền có mạo phạm đến người, xin chưông giáo sư bá tha lỗi cho con.”

29. Chương 29

Hai thầy trò phối hợp rất ăn ý, khiến cho Phong Cẩm – kẻ xưa nay giỏi bày mưu tính kế phút chốc ghen lời, không tài nào tìm đường xuống nước được.

Thứ nhất, hẳn quả là không đoán được, một người kiêu căng hướng nội như Thiên Sắc, lại có thể không màng đến thể diện của y. Nàng công khai châm chọc, khiêu khích, xem hành vi y trách mắng Tử Tô chỉ là làm ra vẻ để giữ thể diện. Thứ hai, Thanh Huyền trông như ngoan ngoãn cẩn thận, nhưng thật ra rất quỷ quyệt, thẳng thắn đó cứ âm thầm đâm thọc, đối chọi gay gắt mọi mặt với y, giống hệt một con cá chạch trơn tuột.

Bây giờ, con cá chạch nhỏ phóng khoáng quỳ xuống, không hề do dự, từng lời xin lỗi trật tự rõ ràng, giống như quả thật hẳn chỉ lỡ lời, không phải cố ý. Nếu bây giờ y quá tính toán chỉ e sẽ trở thành một kẻ tiểu nhân.

“Thôi được rồi, Thanh Huyền, người đứng dậy đi.” Phong Cẩm chăm chú nhìn Thiên Sắc, trông thấy ánh mắt hờ hững, nét mặt bình thản của nàng, trái tim y thoát nhói lên, một nỗi mất mát dâng lên trong lòng tựa như có một cây kim đang đâm vào trái tim y từng mũi từng mũi một. Cuối cùng, y đành nhếch miệng cười khổ, khẽ lắc đầu có chút tự giễu: “Là ta không biết dạy đồ đệ thận trọng hành vi cử chỉ, sao có thể trách cứ người khác chứ?”

Vừa dứt lời, Tử Tô càng thấy uất ỨC, dường như đứng theo lời Phong Cẩm là nàng ta không biết thận trọng hành vi cử chỉ, độc mồm độc miệng thất lễ với sư cô làm mất thể diện sư môn. Trong phút chốc nàng ta cắn chặt răng, nước mắt lưng tròng quanh khóe mắt.

Đưa tay lấy khăn bỏ vào trong hộp, Phong Cẩm đứng dậy bước ra ngoài, khi y đi ngang qua Tử Tô, giọng nói ngay thường vẫn luôn bình thản lạnh nhạt nay lại hơi khàn khàn, không thể nhận ra xúc cảm: “Tử Tô, con theo ta ra ngoài đón Bạch Liêm sư thúc, tính sư thúc con nóng nảy, bộp chộp... không nên để sư thúc đợi lâu.” Đi được vài bước, y đột ngột dừng lại, chậm chậm quay đầu, con người đen trầm ngâm nhìn Thiên

sắc không chớp mắt thật lâu, thật lâu. Đôi mắt vốn luôn hiện nét bất đắc dĩ và tĩnh lặng dần dần nhuộm sắc thương đau, con người sâu thẳm thẳm thoáng qua tia u tối.

Thiên Sắc xem như không thấy, cảm xúc không mấy lay động. Mà Thanh Huyền lúc này đã đứng dậy bắt gặp nét mặt muốn nói mà khó tỏ nỗi lòng của Phong Cẩm, hẳn thấy khó chịu bèn cố tình nhích dần đến, không sai một li vừa vịn cần mắt tầm mắt của Phong Cẩm.

Phong Cẩm thấy thế không thể không lặng lẽ thở dài, cất bước nhanh chóng rời khỏi “Kỳ Lư”.

Hai thầy trò Phong Cẩm làm người ta đau đầu đã bỏ đi, lúc này Linh Sa mới chớp chớp mắt, ngồi xuống chỗ Phong Cẩm đã ngồi lúc nãy, y quan sát cẩn thận kết cục của ván cờ. Linh Sa phát hiện nhìn bề ngoài thì hai bên lực lượng tương đương, ngang sức ngang tài, nhưng trên thực tế quân cờ đen của Phong Cẩm đã dần có dấu hiệu tan rã. Y chắc chắn than thở, đang muốn mở miệng khen kỹ nghệ của Thanh Huyền đã tiến bộ rất xa, mà lúc này Thiên Sắc đã phủ đầu trách mắng Thanh Huyền.

“Thanh Huyền, lúc ở Yên Sơn ngươi có nhớ người đã hứa gì với vị sư không?” Thiên Sắc chậm chậm đứng dậy, giọng điệu bình thản, khuôn mặt vốn đang ôn hòa lại dần chuyển sang nghiêm nghị lạnh lùng. Tuy là đang khiển trách nhưng ngữ điệu lại không quá mức nghiêm khắc.

Thiên Sắc giống như đang qua loa trách mắng Thanh Huyền, nhưng chẳng biết thế nào mà lại làm cho kẻ rảnh rỗi Linh Sa giật thót. Khoảnh khắc đó dường như vết thương cũ trên móng y lại bị cái roi mây không chút nể nang trong ký ức quất trúng một phát. Nhất thời y hoảng sợ nuốt nuốt nước miếng, bèn đem lời khen sắp vọt khỏi miệng và cả cái cổ đều rút lại hết.

“Thanh Huyền không dám quên.” Thanh Huyền biết sư phụ hơi tức giận, nên vội vàng thu hồi sự đắc ý vốn có. Hắn cất tiếng lạnh lạnh, nhấn từng chữ từng chữ rõ ràng: “Sư phụ từng dặn, cho dù có ai kiêu có khiêu khích cũng phải kiềm chế, nhẫn nhịn, không thể háo thắng hơn thua, gây chuyện thị phi.”

Nếu nghiêm khắc xem xét quả thật hắn đã vi phạm mệnh lệnh của sư phụ. Nhưng giờ khắc này, cả khuôn mặt và biểu cảm của Thanh Huyền là vẻ trầm tĩnh, nặng nề, không có quá nhiều vẻ xấu hổ, hối lỗi.

“Nếu không quên, tại sao vừa nãy ngươi chủ động gây hấn?” Thiên Sắc nghiêm mặt, đôi mắt lạnh lẽo như băng, vì câu trả lời thản nhiên của hắn mà càng thêm âm u.

Không phải nàng không biết Thanh Huyền cố tình kiếm chuyện với Phong Cẩm, thực tế vừa nãy đến cả nàng cũng hòa theo bất thành linh dẫn dắt của Phong Cẩm một chặp. Nhưng mà, nếu Thanh Huyền có cơ hội ở lại trên Côn Luân tu tiên ngộ đạo, đương nhiên sẽ phải đối mặt với nhiều lời đồn đãi nhảm nhí hơn. Nếu hắn không thể nhẫn nhịn, kiềm chế tính nết, chỉ e cuối cùng hắn lại sẽ rơi vào tình cảnh của Bạch Liêm.

Ngày xưa Bạch Liêm cũng là người kiêu ngạo, nóng tính không biết nhẫn nhịn, mới khiến cho các vị sư huynh đệ tránh được thì tránh sao? Thế nên rất cuộc, y vì bất bình thay nàng trút giận, lại bị miệng người đời đổ lên đầu một cái tội vô căn cứ.

“Thanh Huyền phạm sai lầm, nếu sư phụ muốn phạt, Thanh Huyền cam lòng chịu phạt, không còn gì để nói.” Ở bên này, Thanh Huyền không hề biết điều Thiên Sắc đang suy tư, hắn cúi đầu quyết tâm chịu phạt, không hề giấu giếm kể tất cả sự bất mãn trong lòng ra: “Nhưng mà, y thật khinh người quá đáng, cứ dùng sư tôn làm cái cớ. Y cho rằng sư phụ không thêm so đo nên cứ lấn tới, mưu đồ thâm hiểm, bụng dạ khó lường! Cục tức này sư phụ nhịn được, nhưng Thanh Huyền dù thế nào cũng không thể nhẫn nhịn!”

Thiên Sắc gần như sững sờ tại chỗ, đôi mi như cánh bướm khẽ run lên. Nàng không thể ngờ Thanh Huyền có thể trả lời bình thản như vậy, bình thản đến mức khiến nàng khó có thể phản bác. Bốn phía xung quanh nàng bỗng trở nên mơ hồ từng chút từng chút một, càng ngày càng tối tăm ảm đạm, nàng cảm thấy dường như có thứ gì đó dồn nén trái tim nàng, lại giống như có vô số giọt nước sôi bắn vào tim nàng, bỗng rất đến mức khiến tim nàng run lên đau đớn.

“Được rồi.” Im lặng một lúc lâu, nàng bất đắc dĩ nhắm mắt lại, để mặc sự thương cảm tựa như chiếc răng sắc bén gặm nhấm cõi lòng, khiến cho nỗi buồn và sự trống vắng trong tâm khảm càng thêm thê lương: “Dù sao vị sư cũng đã gánh thanh danh bao che người, có truy cứu nữa cũng không còn ý nghĩa. Người phải nhớ kỹ, sau này ở Ngọc Hư Cung phải khiêm tốn, cẩn thận, cung kính một chút, đừng lỗ mãng như ngày hôm nay nữa.”

Dứt lời, nàng xoay người bỏ đi. Thanh Huyền hơi sững sốt, thấy Thiên Sắc không tức giận ngược lại còn tự thừa nhận mình quả thật đang bao che đồ đệ, hẳn bỗng vui mừng, cao giọng đáp: “Thanh Huyền đã hiểu!” rồi lập tức cất bước đuổi theo.

Linh Sa vốn muốn dụ Thanh Huyền đánh cờ, hai người sẽ vui vẻ sát phạt mấy trận. Giờ thấy Thanh Huyền biến thành cái đuôi nhỏ bám theo Thiên Sắc bỏ đi, y nhất thời cuống quýt: “Thanh Huyền, con không ở lại chơi cờ với sư thúc sao!?” Y cất cao giọng, ngữ điệu mang theo vẻ buồn bã, đáng thương: “Sao con có thể đi như vậy chứ?” Cái điệu bộ kia trông kiểu gì cũng giống hệt thiếu phụ oán giận vì bị chồng bỏ một mình phòng không chiếc bóng.

Hừ! Linh Sa sư thúc, lúc này người khuất phục dưới uy quyền của Phong Cẩm, người không những bán đứng sư phụ mà còn mang bộ dáng người ngoài cuộc đứng hóng chuyện. Bây giờ người còn không biết xấu hổ mở miệng năn nỉ hẳn ở lại đánh cờ.

Hừ!!! Còn lâu!!!!

Thanh Huyền quay đầu, nhướn cao đuôi mày, rồi khẽ cười: “Sư thúc, người tự dùng tay trái chậm rãi đánh với tay phải của người đi!”

Trên hành lang về Ngô Cư, Thanh Huyền rất vui vẻ, không chỉ vì đã chiếm thế thượng phong trước mặt Phong Cẩm, trút giận thay sư phụ, mà còn vì sư phụ luôn luôn dung túng hấn. Đương nhiên, hấn là kẻ biết điều cũng hiểu chuyện, ngày thường ngôn hành cử chỉ cũng biết giữ chừng mực. Nhưng quả thật là cũng không dám chắc chắn việc dung túng này rốt cuộc là sao.

Hấn đang thăm đoán, từ sau khi hấn bày tỏ tâm ý của mình với sư phụ, rốt cuộc sư phụ sẽ phản ứng thế nào.

Sư phụ, có thích hấn chút nào hay không?

Nghĩ đến đây, hấn hơi xấu hổ đỏ bừng mặt, vì để che giấu vẻ mất tự nhiên nên đành phải nhanh chân bước song song cùng Thiên Sắc, rõ ràng không có chuyện cũng cố bắt chuyện: “Sư phụ, lúc trước Phong...” Hấn vốn định không khách sáo gọi thẳng tên Phong Cẩm, đột nhiên nhớ ra cái tên này sẽ khiến sư phụ không vui, hấn bèn dừng một lát, lập tức sửa miệng: “Theo những lời Chứng giáo sư bá nói trên núi Lang Gia, xem ra y đang cố làm ra vẻ, hư tình giả ý, chẳng phải là y muốn lợi dụng sự xuất hiện của sư phụ làm sư tôn vui lòng sao?”

“Mấy ngàn năm nay vì sư chưa từng lên Tây Côn Luân, cũng không thấy y tự mình đến mời, nhưng giờ lại tới đúng lúc này.” Thật ra, không cần Thanh Huyền lên tiếng, Thiên Sắc cũng đã biết từng hành động của Phong Cẩm đều có mục đích. Giấy phút này sâu trong đôi mắt nàng hiện lên sự hững hờ và xa cách, biểu cảm vui buồn không rõ lại xuất hiện trên khuôn mặt của nàng như xưa nay: “Nếu nói y không có ý đồ, đương nhiên vì sư không tin. Chỉ có điều nếu y đã lấy cớ muốn làm vui lòng sư tôn thì e rằng chỉ là bề ngoài. Mục đích thật của y, có lẽ là muốn dụ Bạch Liêm sư bá của người đến thôi.”

“Chỉ vì muốn dụ Bạch Liêm sư bá đến à?” Thanh Huyền hỏi lại, vì hấn không hiểu trong đó có khúc mắc và lợi ích gì, nhất thời chưa kịp hoàn hồn, nhưng hấn đã nghĩ ra có điều gì đó bất thường: “Chẳng lẽ y có âm mưu gì?”

“Bạch Liêm sư bá của người chính là con trai độc nhất của Bắc Âm Phong Đô đại đế, năm xưa được đưa đến Ngọc Hư Cung học tập để về sau kế nhiệm chức U Minh Diêm quân. Xưa nay U Minh Ti đã bất hòa với chư thần trên Cửu Trọng Thiên, bây giờ tình trạng hai bên đã như nước với lửa.” Thiên Sắc khẽ gật đầu, bước chậm dần, thần sắc hơi nghiêm nghị, ánh mắt bắn ra sự sắc bén kinh hồn, nó giống như mũi tên sắc nhọn tỏa thẳng ra từ trong mắt, sự lạnh lẽo khiến lòng người hoảng sợ ào ào bủa vây: “Xưa nay Phong Cẩm thường hay qua lại thân thiết với chư thần, nếu y được phi thăng, đương nhiên sẽ đạt được thần vị, bây giờ y mời Bạch Liêm đến chắc chắn là có dụng ý khác.”

Tuy rằng nàng không muốn phỏng đoán dụng ý của Phong Cẩm, nhưng Phong Cẩm dù sao cũng đã thay đổi. Năm đó, y không xấu hổ không áy náy mà đặt bẫy hãm hại nàng, bây giờ bảo nàng làm sao mà tin tưởng về mặt chân thành kia của y chứ?

Nàng chẳng qua là một lần bị rấn cấn, cho nên không thể không dựng lên một bức tường quanh trái tim mình, đối nhân xử thế cũng dè dặt hơn một chút thôi!

Bị người bán đứng một lần đã là điều vô cùng nhục nhã, bây giờ sao có thể có lần thứ hai?

“Vậy Bạch Liêm sư bá có gặp nguy hiểm gì không?” Thanh Huyền hơi lo lắng, nói thế nào đi nữa, hấn và Bạch Liêm cũng xem như có duyên gặp gỡ một lần, trong thâm tâm hấn cảm thấy vị tiểu sư bá bụng dạ thẳng thắn... Tính tình phóng khoáng, ngay thẳng. Tuy không tốt tính lắm nhưng cũng thuộc loại người bộc trực thành khẩn, chắc chắn có thể trở thành bạn tâm giao. Cấn cấn trong lòng hấn bất giác nghiêng đi: “Sư phụ, hay chúng ta nhanh chân đến đó xem đi?” Hấn đề nghị, hấn cảm thấy với tính nết tiểu sư bá Bạch Liêm có lẽ sẽ không đấu lại gã Phong Cẩm kia, hấn bắt đầu thấy hơi lo lắng.

“Không cần.” Thiên Sắc hơi nhú mày, liếc nhìn Thanh Huyền, ánh mắt sắc bén tựa như lưỡi câu, chỉ trong khoảnh khắc đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng hấn: “Chưa tới mức nguy hiểm, dù sao đây cũng là Ngọc Hư Cung, Bạch Liêm sư bá của ngươi là đệ tử của sư tôn, chứ thần trên Cửu Trọng Thiên dù cho có ý gây chuyện cũng sẽ cân nhắc ít nhiều.”

Còn chưa dứt lời, nét mặt nàng thoáng cứng lại, trên hành lang dài có một vị khách không mời bỗng xuất hiện.

“Thiên Sắc.”

Người nọ còn cách khá xa đã nở nụ cười, nhưng cũng khiến người ta có cảm giác đây là một người ít nói ít cười, đến cả lúc đồng tiền cũng có vài phần nghiêm nghị.

Thiên Sắc khẽ gật đầu, nàng vốn định đi đường vòng để tránh nhưng vẫn không kịp, đành phải bước tới chào hỏi: “Quảng Đan sư huynh.”

Thanh Huyền chưa từng gặp vị sư bá này, nhưng mà hấn cũng từng nghe đám người Lam Không, Mộc Phi kể những chuyện có liên quan tới người này, ví như chẳng nói chẳng cười, thích giả vờ giả vịt, tỏ vẻ thâm trầm, trầm mặc nghiêm túc... Tóm lại là... chẳng có cái đánh giá nào hay cả. Huống hồ gì, mối quan hệ giữa Quảng Đan và Phong Cẩm khá tốt, cho nên Thanh Huyền không đoán được mục đích của người này. Nhưng hấn biết người này xuất hiện là có ý cản đường hai thầy trò, xuất phát từ lễ phép, hấn cũng theo Thiên Sắc cung kính gọi “Sư bá”.

Quảng Đan khẽ gật đầu rồi quay lại nhìn Thiên Sắc, nét mặt nghiêm nghị, biểu cảm lạnh nhạt, ngữ điệu cũng rất hững hờ, y dùng giọng nói cứng nhắc đều đều mà cất tiếng: “Bạch Liêm không tin muội đã đến đây, nếu muội không xuất hiện, y sẽ lập tức quay về Cửu Trọng Ngục.” Dứt lời, ánh mắt y dẫn chuyển thành trang nghiêm, đến cả ngữ điệu cũng hơi lạnh lẽo băng giá: “Muội cùng ngu huynh đến đó xem sao.”

Chỉ vẻn vẹn cách xưng hô “ngu huynh” cũng có thể thấy được đây là một người cẩn trọng, khiêm tốn và rất biết chừng mực, tuyệt đối sẽ không vượt qua Lôi Trì dù chỉ một bước.

“Lần này muội về là muốn gặp sư phụ.” Thiên Sắc lạnh nhạt từ chối, trong con ngươi đen ánh lên chút lo lắng thoáng qua, nàng nở một nụ cười rất nhẹ rất hờ hững: “Còn những chuyện không liên quan, muội không lo nổi.”

“Cho dù là vì sư phụ thì muội cũng nên lo chuyện không liên quan này.” Quảng Đan liếc nhìn Thanh Huyền lại đưa mắt nhìn nét mặt hững hờ của Thiên Sắc. Đuôi lông mày hơi nhướng lên, ẩn ý trong những lời y nói rất nặng nề, tuy rằng từng lời rất nhỏ nhẹ, lạnh nhạt, không hề có ý trêu chọc, nhưng Thiên Sắc chỉ thấy những lời này rất chướng tai: “Tốt xấu gì thì ngày xưa cũng là sư huynh đệ thân thiết như tay với chân, bây giờ như nước với lửa, tranh cãi âm ỉ như vậy, chẳng phải là làm mất thể diện sư phụ sao?”

Thiên Sắc không đáp mà chỉ trầm mặc.

Thấy nét mặt này của Thiên Sắc, nụ cười nhẹ của Quảng Đan giờ hoàn toàn biến mất, khuôn mặt thanh tú của y không hề có chút cảm xúc. Nhìn Thiên Sắc, y lắc đầu, gần từng tiếng thật chậm thật rõ ràng, ngữ điệu cũng nặng thêm: “Dù nói thế nào đi nữa, hai người đó bất hòa cũng là do muội, về tình về lý thì muội không thể không quan tâm mà xem như không thấy.”

Quảng Đan nói đến thế, là đã quả quyết bỏ qua tất cả các nguyên nhân khách quan khác mà đem tất cả trách nhiệm trút lên đầu Thiên Sắc. Thiên Sắc vẫn luôn im lặng, cúi đầu suy tư một lát. Nàng hiểu tính tình Bạch Liêm, bây giờ Quảng Đan đã phải nhọc công mời y đến, đương nhiên việc này có xu hướng lớn chuyện, nàng không tiện từ chối tiếp.

“Thanh Huyền, con về Ngô Cư trước đi.” Nàng thấp giọng dặn dò Thanh Huyền: “Vi sư đi một lát sẽ về.”

Quan sát biểu cảm nghiêm nghị của Quảng Đan, Thanh Huyền vốn muốn đi theo Thiên Sắc. Nhưng hẳn hiểu tính tình của Thiên Sắc, nếu nàng đã dặn như vậy đương nhiên đã có ý định khác. Hẳn cũng không định bám riết, nên chỉ hạ thấp giọng dặn dò: “Sư phụ, người nên cẩn thận một chút.”

Thiên Sắc rời đi, Thanh Huyền chậm rãi đi dọc theo con đường trở về Ngô Cư. Hẳn đi rất chậm, vừa đi vừa suy đoán cảnh tượng lúc này ở ngoài cửa Ngọc Hư Cung, lòng có chút ngứa ngáy nhưng không thể không kiềm nén ý muốn xem náo nhiệt bên ngoài.

Nói đến cùng, đây là Ngọc Hư Cung, không phải là Đông Cực, nếu sư phụ đã dặn đi dặn lại hẳn phải thận trọng từ lời nói đến hành động, vậy hẳn phải khiêm tốn, nhún nhường một chút mới tốt.

Đang suy tư, khi hần lơ đãng ngẩng đầu lên thì bất gặp Tử Tô sắc mặt thâm trầm đứng trước sân. Ánh mắt ngập tràn phần nộ chăm chăm nhìn hần của nàng ta, thật khiến người ta rùng mình.

Quan sát lời nói hành động của nàng ta thì xem ra đây là thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, không chọc tới nàng ta thì tốt hơn. Thanh Huyền bước nhanh chân, định bỏ đi nhanh nhất có thể, nhưng đúng lúc này hần lại nghe thấy một âm thanh lạ lùng đáng lẽ không thể xuất hiện.

Mấy năm nay Thanh Huyền thu phục yêu ma không ít, phát hiện âm thanh lạ lùng, theo bản năng hần đột ngột dừng bước, ngã người về sau, hần cảm nhận được có thứ gì đó lướt chớp mũi mình sát rạt! Đợi đến lúc bình tĩnh lại mới phát hiện trước mặt hần có một vết cháy sém rất sâu, giống như bị lửa lớn liếm qua. Nếu hần không tránh kịp chỉ e vết cháy sém kia đang nằm trên người hần.

Kẻ đầu sỏ không thể nghi ngờ gì, chính là cái roi đỏ nhỏ dài trong tay Tử Tô.

Hần còn chưa muốn tính sổ, mà nữ tử này lại ra tay trước, muốn ỷ thế bắt nạt người khác à!

“Sư muội, rốt cuộc ngươi muốn gì?” Hần không vui nhướn mày, đầu mày hơi nhíu lại, bắt nguồn từ lễ phép, hần không thể không nén giận, nhẵn nại hỏi.

“Nghe kể năm xưa sư cô đã quét sạch đám ma tộc thiên binh vạn mã, đánh đâu thắng đó, không một ai đáng là đối thủ, mà sư huynh lại nhận được chân truyền của sư cô...” Tử Tô oán hận hơi nheo mắt lại, đôi tay nắm chặt chiếc roi đỏ, từng lời lạnh thấu xương. Nàng ta cố tình nghiêng chặt răng khi gọi “sư cô” và “sư huynh, cũng không thềm che giấu mục đích thật sự của mình: “Hôm nay, Tử Tô muốn được chỉ bảo để có thêm chút kiến thức, mở rộng tầm mắt thôi!”

Đường đường là một cô nương, không rụt rè thì cũng thôi đi, thế mà còn mạnh mẽ như vậy ư!?

Thanh Huyền lùi ra sau một bước, không dám gật bừa. Hần quan sát bốn phía, muốn nhân nhượng cho yên chuyện, nên hần tính men theo đường vòng bỏ đi, không muốn trêu chọc nàng ta: “Tử Tô sư muội thứ lỗi, hôm nay ta không có hứng so chiêu với muội, ta đã hứa với sư phụ không gây chuyện ở Ngọc Hư Cung, muội tự mà giải quyết đi!”

“Tự mình giải quyết?” Tử Tô cắn răng, bật cười, vung roi trong tay lên, cất tiếng cực kỳ rõ ràng khiến người ta bất giác sởn gai ốc: “Theo ta thấy, kẻ phải tự giải quyết cho tốt e rằng là ngươi rồi!”

Hết chương 29

30. Chương 30

Edit: Như Bình Theo cánh tay giơ cao, chiếc roi đỏ rực trong tay nàng ta cũng vung lên, tựa như giao long xuất thế bay vút lên không trung và đột ngột duỗi thẳng thân mình “răng rắc”, giãn gân cốt đến cực hạn,

rồi nó mang theo ngọn lửa rực cháy phóng thẳng tới.

Hai bên còn cách xa khoảng mấy trượng mà Thanh đã cảm nhận rõ sức nóng đáng sợ trên chiếc roi kia. Hẳn biết, uy lực của roi này rất lớn, nếu không tránh kịp bắt cần trúng phải, cảm giác đó chắc chắn suốt đời khó quên!

Hắn thấy roi sắp quất trúng người, Thanh Huyền nhanh nhẹn tránh sang một bên, núp sau cây cột trên hành lang, tránh khỏi đợt tấn công không nường tình kia. Đợi đến lúc hẳn nhào người ra quan sát thì thấy trường tiên quất mạnh trên cột ấy tạo thành một vết cháy đen sâu hoắm, lực đánh rất mạnh, mà vết tích khắp bốn phía vết cháy sém lại so le không đồng đều!

Thanh Huyền nhìn trân trân vết roi trên cây cột, hẳn không tránh khỏi hoảng sợ, bỗng cảm thấy sống lưng lạnh lạnh.

Nếu không nhanh chân né một đòn này, mà bị quất trúng, chẳng phải hẳn sẽ bị gãy xương sao?

Hóa ra, con ả la sát này đến đánh thật?

Tiếc là không đợi hẳn kịp phản ứng, Tử Tô xoay người duỗi tay vung thẳng lên, roi thứ hai đã nhanh chóng kéo tới, nàng ta dùng hành động thực tế chứng minh suy đoán của hắn!

Quan sát động tác nàng ta vung roi, roi sau hơn hẳn roi trước, bất luận là lực vung hay là sự dẻo dai đều càng ngày càng tăng, hơn nữa còn nhắm đánh thẳng vào đỉnh đầu hắn.

Vì không muốn đầu của mình bị cái roi kia chẻ làm đôi, Thanh Huyền cúi người ngồi thụp xuống, nhào người sang một bên, khiến cho trường tiên đánh vào khoảng không rồi đập thẳng xuống đất, làm bụi bốc lên cao. Trong chớp mắt, vẻ xơ xác tiêu điều bao phủ bầu không khí xung quanh, không gian im lìm, không khí dường như đang ngưng tụ, co rút lại từng chút từng chút một khiến người ta thấy ngột thở. Mà nơi trường tiên quất qua đều để lại những vết cháy đỏ rực, trông thật đáng sợ, mà còn tỏa ra mùi cháy khét gay mũi.

Khoảnh khắc đó, Thanh Huyền thật sự nổi giận. Hắn thừa nhận, lúc này đánh cờ hẳn đã mặc kệ thân phận kẻ trên người dưới, khiêu khích Chương giáo sư bá Phong Cẩm bằng những lời chửi chớ mắng mềo ngấm ngầm mỉa mai. Cho nên, lúc nữ đệ tử của Phong Cẩm đến trả đũa, hẳn biết mình đuối lý, đành phải cụp đuôi nhẫn nhịn. Nhưng, nay ả la sát này ra tay vô tình, chiêu nào chiêu nấy đều tàn nhẫn, âm hiểm như muốn đưa người ta vào chỗ chết, nàng ta bất kể đúng sai mà ép hắn không thể không tiếp chiêu!

Thân là nam nhi, bị một con ả chanh chua đánh cho phải chạy trốn vòng quanh, thật sự rất khó chịu!

“Tốt xấu gì chúng ta cũng là đồng môn, người cần gì phải ra chiêu độc ác như vậy?” Sắc mặt Thanh Huyền âm trầm, không vì nàng ta đánh phủ đầu mà bối rối, chỉ là giờ đây hẳn không thềm che giấu vẻ mặt khó chịu: “Ta nhường nhịn đủ đường, không muốn ra tay với người là vì tuân theo ý sư phụ, không muốn gây chuyện thị phi. Người đừng có mà được nước lấn tới, ý thế áp bức người khác!”

Vốn trong mắt Tử Tô, Thanh Huyền chẳng qua chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, đương nhiên nàng không xem hắn ra gì, vốn định dạy dỗ hắn vài roi, mắng chửi vài câu tỏ rõ oai phong thì sẽ cho qua. Nhưng hắn lại dễ dàng tránh được hai roi liên tiếp, xưa nay nàng ta là kẻ kiêu căng, ngạo mạn, không đánh được người nàng ta tức đến hai má đỏ bừng, càng không cam lòng để yên như vậy. Nàng ta tức run rẩy, lại bỗng cảm thấy mình học nghệ không tinh, xấu hổ vì làm mất mặt sư phụ của mình, nàng ta hận không thể lập tức chẻ người này ra làm tám khúc, trút mối hận trong lòng.

“Người không muốn đánh hay là không dám đánh?” Nàng ta khế hừ, dường như cực kỳ khinh bỉ, từng thần thái cử chỉ đều lộ rõ vẻ kiêu căng, ngạo mạn: “Hôm nay ta muốn ý thế dồn ép người, bắt nạt người thì đã sao?!” Còn chưa dứt lời, nàng ta vung tay lên, trường tiên phóng tới đánh thẳng vào Thanh Huyền.

Không thể đỡ đòn, Thanh Huyền đành né trái tránh phải, bị trường tiên dồn ép có chút chật vật. Rõ ràng hắn vô cùng muốn ra tay đánh con mụ la sát này một trận, nhưng lại ngại mình đã hứa với sư phụ nên mãi mà không xuống tay được, chỉ đành bực mình mắng: “Nếu không phải ta đã hứa với sư phụ tuyệt đối không được gây chuyện thị phi, thì hôm nay ta sẽ...”

“Sẽ thế nào?” Thấy Thanh Huyền né trái tránh phải, không dám đánh trả một đòn, Tử Tô rất phẫn nộ. Bây giờ đột ngột nghe hắn nhắc tới Thiên Sắc, trong phút chốc một ngọn lửa không tên hóa thành lửa bùng

chấn địa ngục: “Hừ, lúc nào cũng một tiếng dâm phụ hai tiếng dâm phụ, người có thấy buồn nôn không?”

Từ “dâm phụ” tựa như một ngòi nổ, trong nháy mắt kích nổ thuốc súng, nó cuốn sạch sành sanh chút ả nhân còn sót lại của Thanh Huyền!

“Con mụ la sát, người thấy đủ chưa!” Thanh Huyền tức giận quát lớn, hắn không hề khách sáo nữa, đôi mắt đỏ rực, ước chừng trong cuộc đời này hắn chưa bao giờ giận dữ như vậy. Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi trừng trừng nhìn Tử Tô, mím môi ném ra từng chữ từng chữ, sự hung hãn được che giấu cực kỳ tốt ngày thường giờ đây tỏa ra không hề giấu diếm. Hắn giống hệt một con mãnh thú, dường như lý trí chỉ trong một giây đã biết mất hoàn toàn. “Người còn nhục mạ sư phụ ta, đừng trách ta không khách sáo!”

Thấy Thanh Huyền rốt cuộc bị chọc giận, tâm trạng Tử Tô đột ngột tốt hẳn lên. Cảm giác lúc này thật giống lúc gặp Thiên sắc, nét mặt ngàn năm không thay đổi kia, tựa như vạn vật trong trời đất vĩnh viễn không thể lọt vào mắt ả. Nhưng nếu xét đến nguồn gốc, ả đó dùng yêu thân mà tu hành đắc đạo, mặc dù hơn ba ngàn năm trước ả phong ấn được Bách Ma Đăng, nhưng đó đã là chuyện đã qua. Chẳng biết có cái quái gì mà kiêu căng chứ! Mà tiểu tử lúc nào cũng bám theo ả như cái đuôi này...

Tiểu Tử này, không tự biết bản chất đê tiện của mình, còn chưa tu được tiên thân, đã dám vọng tưởng vào Ngọc Hư Cung. Ấy thế mà, còn không biết điều mĩa mai sư phụ nàng, nếu ngày sau hắn đắc đạo, có chút danh tiếng, chẳng phải sẽ không xem ai ra gì, giống hệt ả đàn bà kia sao?

Cho nên, Tử Tô nghĩ rằng, dù hôm nay có nguy cơ bị sư phụ xử phạt cũng phải làm liều, nàng ta nhất định phải khiến tiểu tử này hiểu rằng, tiên giới không giống nhân gian. Nơi này có quy củ tôn ti của nơi này, phải cho hắn hiểu rõ!

“Ta mỗi mắt chờ người không khách sáo đó!” Nghĩ đến đây, Tử Tô nhếch môi cười mỉa những lời hắn nói, dường như nàng ta thấy sự đe dọa của hắn rất nực cười: “Sư phụ của người, không phải là dâm phụ thì là gì? Mấy năm nay, hai thầy trò các người ở Đông Cực làm cái việc bắn thủ, mất thể diện kia, chuyện đó giờ đã truyền khắp lục giới, ai ai cũng xem như trò cười. Trong Thần Tiêu phái xuất hiện một đôi cầu nam nữ không biết xấu hổ như các người, quả là sư môn bất hạnh!”

Khó mà nén giận nổi nữa, hắn đột ngột quát lớn. Thanh Huyền ưỡn ngực, nhắm chính xác hướng roi vung tới, rồi vươn tay phải bắt lấy đuôi roi, bắt chấp tam vị chân hỏa trên trường tiên đốt cháy da bỏng thịt, hắn cắn răng thừa cơ kéo mạnh một cái.

Tử Tô không ngờ rằng Thanh Huyền lại bắt chấp tất cả mà tiếp chiêu như vậy. Nàng ta lạnh toát người, hoảng sợ kinh hoàng, khoảnh khắc đó nàng ta sửng sờ kinh ngạc. Cây trường tiên nàng sử dụng chính là “Kim giao tiên” được luyện bằng thiên hỏa trên Trường Bạch Sơn, trên roi có tam vị chân hỏa, uy lực không thể xem thường. Vậy mà tên tiểu tử người phàm này dám dùng tay không bắt lấy, chẳng lẽ hắn không sợ cái tay kia bị cháy đến tàn phế sao?!

Cứ kinh ngạc như thế, nhất thời không để ý, theo quán tính nàng ta bị kéo theo trường tiên. Tử Tô bước chân lao đảo, bị Thanh Huyền kéo cả người lẫn roi qua!

“Ta vốn không muốn gây chuyện, vậy mà người cứ lấn tới. Hôm nay, ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện muốn được chỉ bảo của người!” Trong cơn phẫn nộ, sắc mặt Thanh Huyền cũng xanh mét, giọng nói luôn luôn thật thà chất phác cũng hoàn toàn thay đổi. Đôi mắt lạnh giá như muốn ăn thịt người, lửa giận trong lòng hừng hực muốn phun trào. Cuối cùng, tất cả tức giận tụ lại trên bàn tay, hắn quyết đoán giơ tay trái lên, vung tay tát vào mặt Tử Tô một cái.

“Cái bạt tay này là muốn người nhớ cho kỹ, về sau nói chuyện phải biết tích đức một chút, đừng có mà mở miệng là tổn thương người khác!”

Cái bạt tay này cực kỳ chất chúa, vô cùng vang dội. Hắn dồn tất cả sức lực, quả thật có ý muốn Tử Tô trọn đời khó quên. Tử Tô bị tát một cái, bỗng cảm thấy nửa bên mặt tê buốt, khí thế mạnh mẽ lúc nãy như bị tạt một chậu nước lạnh tắt ngúm trong phút chốc. Nàng ta bất giác buông lỏng bàn tay cầm roi, theo bản năng vươn tay ôm má sưng sờ.

Thanh Huyền vút “Kim giao tiên” xuống đất, lúc này hắn mới phát hiện bàn tay phải của mình bị tam vị chân hỏa thiêu đến da tróc thịt bong, đau buốt tim nhức phổi. Có điều, lúc này hắn chỉ rầu rĩ nên dùng lý

do gì gạt Thiên Sắc đây, bất ngờ hần chợt nghe thấy một giọng reo cao ủng hộ.

“Nhóc con, cái bặt tay này đánh hay lắm!”

Giọng nói kia rất quen tai, nghe kỹ xưng hô, đó chẳng phải Diêm Quân Bạch Liêm ở Cửu Trọng Ngục cõi U Minh đó sao?

Thanh Huyền xoay người lại, đứng sau lưng hần mấy trượng là Bạch Liêm đang nhìn Phong Cẩm, nụ cười lạnh lẽo trên khuôn mặt Bạch Liêm càng sâu thêm, đôi mắt trong phút chốc tỏa hơi lạnh lan xa ngàn dặm. Đôi mắt sắc bén tựa như hai lưỡi dao sắc, đủ khiến người bị nhìn lạnh buốt toàn thân, cảm giác đó khiến người ra không rét mà run, ấy vậy mà không hề nghĩ thấy một chút máu tanh: “Chưởng giáo sư huynh, có lẽ ngày thường công vụ bận rộn, thế nên dạy dỗ đệ tử qua loa, sơ sài. Hôm nay lại phải nhờ một tiểu bối đến giúp người dạy bảo đồ đệ, chẳng biết cảm nghĩ của Chưởng giáo sư huynh ra sao?”

Phong Cẩm không nói một lời, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, khe liếc nhìn qua đồ đệ. Cuối cùng y chỉ trầm giọng ném một câu nặng nề lạnh lẽo: “Nếu đã vậy, đành phải làm phiền sư đệ giúp ta dạy dỗ đồ nhi thêm chút nữa!”

Thật ra, ở đằng sau Thanh Huyền không chỉ có Bạch Liêm và Phong Cẩm, mà còn có Lam Không, Mộc Phi, Linh Sa, Quảng Đan và một đám người, cả Thiên Sắc cũng đứng giữa đám đông. Đứng đầu đám người là một ông lão tiên phong đạo cốt, chòm râu bạc trắng, khuôn mặt gầy gò bình thản thông dong, tóc dài búi cao, áo choàng chạm đất, tay cầm phát trần.

Thanh Huyền không biết ông lão này, nhưng cũng đoán được người này thân phận không tầm thường, hần vội cúi đầu, lén lút quan sát phản ứng của Thiên Sắc.

Quả nhiên, sắc mặt Thiên Sắc vẫn như bình thường nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo giá băng, dường như nàng đang cố kiềm nén phần nộ, lửa giận lừng lừng bốc lên, một tắc một tắc càng ngày càng sáng rõ như muốn thiêu đốt.

Lòng Thanh Huyền thâm ảo nào, không dám giải thích, chỉ giấu bàn tay bị bóng ra sau lưng, cúi đầu xuống.

Ông lão râu tóc dài bình tĩnh lướt nhìn mọi người, vuốt râu dài, ông chăm chú quan sát Thanh Huyền. Trong giây lát, ông trầm giọng cất lời, khuôn mặt gầy gò hững hờ bình thản: “Vi sư xuất quan sớm hai ngày, thật không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng hoành tráng thế này. Thân là Chưởng giáo lại ngang nhiên giương cung bạt kiếm với sư đệ trước cửa Ngọc Hư Cung, không ai nhường ai, cả hai xem tình cảm sư huynh đệ ngày xưa không đáng một đồng. Mà đám đồ tôn lại càng thẳng thắn, phóng khoáng, xuống tay tàn nhẫn ngay trong Ngọc Hư Cung. Không tệ, không tệ đâu, các người quả thật càng ngày càng giỏi mà.”

Hóa ra, ông lão này chính là Nam Cực Trường Sinh đại đế.

Mọi người nghe xong, cũng biết sư tôn tức giận, không một ai dám mở miệng, thế nên bốn phía lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu sau, Nam Cực Trường Sinh đại đế mới hơi nhíu mày, đôi mắt dưới hàng mày trắng hơi nhướng lên, rồi lập tức hạ xuống, lời nói nghiêm nghị cất lên: “Uy lực của Tam vị chân hỏa không tầm thường. Thiên Sắc, con mang Thanh Huyền đi trước, cẩn thận xem vết thương của nó thế nào.” Ông dặn dò ngắn gọn rồi xoay người nhìn một đám đồ tử đồ tôn đang cúi đầu: “Những người khác theo ta đến chính điện.”

Vừa quay về Ngô Cư, còn chưa kịp ngồi xuống, Thanh Huyền đã vội vàng vàng dùng bàn tay trái chưa bị thương kéo ống tay áo Thiên Sắc, cuống quýt giải thích: “Sư phụ, Thanh Huyền thật sự không gây sự...”

“Vi sư biết ngươi không kiếm chuyện sinh sự, nhưng tại sao ngươi lại dùng tay không bắt lấy Kim giao tiên của Tử Tô?” Thiên Sắc vỗ vai hần, ấn hần ngồi xuống ghế. Nàng nắm bàn tay phải bị thương của hần lên xem, vừa xem vừa bất đắc dĩ thở dài, đôi mắt u tối, nét mặt phức tạp. Bất chợt như có một vật sắc bén đâm thẳng vào trái tim nàng, vô cùng đau đớn, đôi tay đang nắm lấy bàn tay hần bắt giác cứng đờ: “Xem xem bàn tay của ngươi, bị đốt thành thế này... có biết đau hay không?”

Nàng không hề chú ý về đau xót bất giác xuất hiện trên khuôn mặt nàng. Mà Thanh Huyền lúc này đang ngơ ngẩn nhìn biểu cảm của nàng, hần có chút say sưa, dường như vết bỏng đau đớn trên lòng bàn tay kia

chẳng đáng là gì.

Hắn theo bản năng muốn đáp một câu “Không đau...”, vì không muốn khiến nàng lo lắng. Nhưng trông thấy nàng nhíu chặt mày, lo lắng âu sầu, hắn đột nhiên thấy đắc ý một cách khó hiểu. Thanh Huyền trừng to mắt, cố làm ra vẻ mình chịu uất ức rất khổ sở, hắn cúi đầu đáp: “Đau!”

Với một người xưa nay luôn kiên cường như Thanh Huyền mà giờ lại kêu đau, Thiên Sắc đoán chừng vết thương trên bàn tay rất nặng. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng bắn khoắn gì nhiều nữa.

“Xem ra, chưa đủ mười ngày nửa tháng, vết thương của ngươi e rằng không thể lành lại.” Nàng sốt ruột một cách khó hiểu, hơi khom người, cúi đầu sát xuống nhìn miệng vết thương. Lúc đó nàng chỉ nóng lòng mà không hề ý thức rằng dáng vẻ cúi đầu của mình trông rất rung động lòng người. Chiếc cằm nhọn dùng một đường cong tinh tế hòa vào chiếc cổ mảnh khảnh, tựa như một mảnh bạch ngọc ấm áp, đẹp lộng lẫy, mê hoặc lòng người.

Thanh Huyền bỗng cảm thấy cổ họng căng cứng, hắn bất giác cúi đầu xuống muốn gần nàng thêm chút nữa, thật không ngờ lại đúng lúc Thiên Sắc ngẩng đầu lên.

Trong tích tắc, môi của hắn lơ đãng chạm lướt qua môi nàng, để lại một cảm xúc mềm mại khiến lòng người bay bổng.

Thanh Huyền chờ người, Thiên Sắc cũng ngẩn ngơ!

Hết chương 30

31. Chương 31

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Đó chẳng qua là một cái chạm nhẹ, thật sự không thể xem là một nụ hôn.

Nhưng đôi môi nhẹ nhàng lướt qua, tựa như chuồn chuồn lướt trên mặt nước. Mặc dù đó chỉ là cảm giác mềm mại thoáng qua, không hề có mùi vị gì cả, nhưng cái chạm nhẹ này đã đủ làm Thanh Huyền chấn động tâm hồn.

Hắn không nghĩ rằng sẽ xảy ra một bất ngờ tuyệt diệu đến vậy, hắn cũng không ngờ cảnh tượng xuất hiện trong mơ vô số lần lại có ngày trở thành sự thật.

Thật ra, hắn luôn cực kỳ xấu hổ với giấc mộng xuân hoang đường đó, hắn không dám kể với bất kỳ ai. Thậm chí, hắn lúc nào cũng lo lắng đề phòng, thấp thỏm bất an, hắn sợ một ngày nào đó sư phụ đột nhiên muốn đi vào giấc mộng của hắn và người sẽ biết rõ suy nghĩ tà ác ẩn sâu trong giấc mơ của hắn. Cảnh tượng trong mơ khiến hắn đắm chìm, lún sâu, lúc nào cũng nhớ nhung ao ước. Hắn hiểu rất rõ mình cứ thế này là không tôn trọng, bôi nhọ sư phụ, phụ lại sự dạy bảo của người, nhưng hắn thật không có cách nào không chế được bản thân.

Hắn thừa nhận, có đôi khi hắn đứng sau lưng sư phụ, lòng lại đột ngột bùng lên xúc động muốn giang đôi tay ra ôm chặt lấy người. Hắn muốn vươn tay vượt phăng đôi mày nhíu chặt, khiến người quên kẻ vô tình vô nghĩa kia. Hắn khát khao nắm lấy tay người, áp ủ vỗ về gò má người, hai người sẽ tựa vào nhau như hành động của tất cả những đôi nam nữ trên trần thế này vẫn thường làm.

Hắn thật lòng, thật dạ thích nữ tử này, chôn chặt bóng dáng nàng ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình. Thật ra, hắn biết không phải hắn không đủ can đảm, mà là hắn không thể xác định được thân phận và lập trường của mình hiện nay có thể khiến người chấp nhận mình không. Hắn có thể thẳng thắn nhìn nhận tình cảm của bản thân, không màng đến việc nàng là sư phụ, hắn là đệ tử, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ không e ngại, không phân vân. Hắn từng bày tỏ tâm ý của mình với sư phụ, nhưng sư phụ vẫn không nói rõ ràng, dường như có ý lảng tránh. Mà tình cảm trong lòng hắn giờ đây đã ngập tràn, sục sôi, đã bùng cháy thành lửa tình mãnh liệt, hắn bị thiêu đốt càng ngày càng khát cháy.

Phút giây đó, có lẽ là bản tính lam tham trong máu đang gào thét, cũng có lẽ cái chạm môi lơ đãng mà ngập tràn kích thích kia đã làm bùng phát tình cảm hắn giấu sâu tận đáy lòng. Hắn cảm thấy đó tựa như lửa bỏng hồng trần, cái chạm khẽ vừa rồi vẫn không đủ, giống như lần đầu tiên ném được điều tuyệt diệu chưa gặp bao giờ, dường như bị cảm giác mê hoặc khó hiểu kia lôi kéo, dẫn dắt, lòng thầm muốn được trải

nghiệm nhiều hơn nữa. Mặc dù lý trí chưa kịp phục hồi, nhưng theo bản năng đôi mắt của hắn cũng bắt đầu thay đổi, đôi mắt ngày thường vốn sâu xa nay đen như mực, ở nơi đó đang bùng cháy một ngọn lửa mãnh liệt, hầu kết khẽ khàng rung động, tựa như một hạt trên châu kết trên một đoạn tơ lụa, tạo thành một đường cong uyển chuyển.

Thiên Sắc sửng sốt vì tình huống bất ngờ, trong phút chốc chưa kịp hoàn hồn, nàng vẫn đang ngẩng đầu nhìn Thanh Huyền. Đôi mắt hắn ngày càng u tối, đáy mắt nhuốm sắc mực đen huyền không tài nào nhìn rõ, tựa như ma chướng khiến người ta thần trí đảo điên chồn hổng trần, nó lặng lẽ nhích đến gần, ngưng cuồng xông tới phá hủy lý trí của nàng.

Thật ra, ý thức mách bảo nàng rằng việc gì sắp sửa xảy đến, nhưng cơ thể dường như chậm mất nửa nhịp, không thể phản ứng kịp.

Cứ như vậy, nàng trở mắt nhìn nam tử trên danh nghĩa là đồ đệ của nàng, vươn đôi tay mạnh mẽ ôm lấy chặt lấy nàng, đôi môi nóng rực như lửa khẽ chạm vào môi nàng. Trong tình huống bất ngờ không kịp trở tay nàng đã bị ai đó lấy đi hơi thở, biến điều bất ngờ đẹp đẻ lúc này trở thành sự thật. Cảm giác quyến luyến đó càng lúc càng sâu chẳng thể thoát nổi, rồi nó dần hóa thành sóng triều cuộn cuộn.

Đây là một nụ hôn cực kỳ say đắm, tuy vẫn có chút ngây ngô, vụng về.

Nàng muốn vùng vẫy, nhưng mà tinh thần lơ lửng, lực bất tòng tâm. Nàng muốn ngưng thần điều chuyển khí tức khiến mình thờ ơ, không đáp lại, nhưng tâm trí hỗn loạn, nàng bất giác đắm chìm. Khoảnh khắc đó, cảm xúc chân thật đó tựa như ngũ dục trong thế gian ào ào ồa tới, từng bước xâm chiếm mỗi một giác quan của nàng, bức tường lý trí như đã sụp đổ. Hơi thở nóng bỏng, tất cả các giác quan như sống dậy trong từng tác từng tác cơ thể, sự hài hòa sưởi ấm trái tim nàng, thậm chí nàng còn cảm nhận được một trái tim vương vấn tình cảm phàm trần trong lồng ngực của hắn, ấm áp khôn cùng. Trái tim hắn đập từng nhịp đều đặn vững vàng, từng tiếng từng tiếng rung động từng sợi tơ lòng trong trái tim nàng.

Thời gian như ngưng đọng, tất cả mọi thứ xung quanh hoàn toàn mờ ảo, hơi thở ấm áp hòa vào nhau. Một khi ngọn lửa tình được thắp lên, nó bắt đầu lan tràn khắp chốn, tựa một con ngựa đứt dây cương hoàn toàn tự do lao đi như tên bắn. Nó chỉ dựa vào sự bền bỉ kiên trì mà liều lĩnh tiến về phía trước, vĩnh viễn không ngoảnh đầu lại!

“Sư muội, sư phụ bảo ta đến kho thuốc lấy một ít thuốc đến đây.” Ngoài Ngõ Cư loáng thoáng vọng tới tiếng gọi rất lớn, nhưng đôi bích nhân đang ôm nhau chẳng biết là đang đắm chìm hay đang ngây ngất, ấy vậy mà không hề phát hiện ra, cho đến khi...

“Thanh Huyền, con không sao...” Lam Không vội vàng đẩy cửa vào, cũng chẳng thềm gõ cửa. Cực kỳ đáng tiếc, cái từ “...chứ” còn chưa kịp vọt ra khỏi miệng, y lập tức sửng sốt há to miệng với cảnh tượng trước mắt, giống như y bị người ta nhét vào miệng một quả trứng, trong chốc lát vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Có ai tới nói cho y biết, cảnh y thấy không phải là ảo giác chứ?

Sư muội cùng tên tiểu tử Thanh Huyền lén trốn trong phòng ngủ hôn nhau say đắm, quyến luyến khó rời như vậy?

Trong khoảnh khắc đó, rất nhiều suy nghĩ lướt qua đầu y.

Chẳng lẽ là do lúc này thấy Thanh Huyền bảo vệ danh dự của nàng, vì nàng mà dám dùng tay không bắt lấy Kim Giao Tiên. Bàn tay bị cháy đen vô cùng thâm thẫm thể mà còn nghiêm nghị tát Tử Tô một bạt tai, nên sư muội cảm động? Vì thế, nàng thừa dịp chữa thương, dùng một nụ hôn ngây ngất đất trời an ủi Thanh Huyền đang bị thương sao?

Y theo bản năng xoay xoay lọ thuốc cầm trên tay, trong phút chốc Lam Không nở một nụ cười như đóa hoa lau đỏ rực. Thậm chí, còn có lòng tốt muốn xen vào đề nghị một câu...

Sư muội, nếu muội thật sự đau lòng vết bỏng trên bàn tay Thanh Huyền, chi bằng muội cứ song tu với hắn! Song hành song tu, cùng nhau ngộ đạo, điều hòa âm dương, hai bên đều có lợi, có lẽ hiệu quả chữa thương còn vượt xa nụ hôn này.

Ừ, đương nhiên là y đến không đúng lúc rồi, chưa biết chừng lúc này người ta đang trào dâng cảm xúc, muốn tạo thêm không khí. Bước tiếp theo sẽ lẫn lên giường quấn quýt nhau như loài hoa gai, bước vào cảnh giới cao nhất của song hành song tu. Bây giờ hai người bị kẻ rãnh rỗi như y cắt ngang...

Thật sai lầm, sai lầm quá! Lúc này, y chỉ mong đôi uyên ương có thể làm như không thấy mình, để mặc y lặng lẽ lui ra ngoài, tựa như y chưa bao giờ xuất hiện ở đây!

Đáng tiếc, trong chớp mắt, y bắt gặp đôi bích nhân đang hôn nhau say đắm tựa như loài uyên ương kinh hoàng trên mặt hồ, hoảng hốt tách ra. Sắc mặt Thanh Huyền hơi bất ổn, thoát đỏ thoát trắng, nhìn kiểu gì cũng giống đang ngượng ngùng, xấu hổ. Mà Thiên Sắc lại nhú chặt mày, lúc quay đầu nhìn y, ánh mắt nàng cực kỳ hung dữ, đôi mắt trong vắt ngưng tụ tia sáng lạnh lẽo giá băng, nét mặt dữ dằn không hề che giấu cơn giận bùng bùng.

“Nếu huynh dám ăn nói bậy bạ với người khác khiến tin đồn lan ra, ta cắt lưỡi huynh!” Nàng đột ngột cất tiếng, từng lời vô tình như mọi tim khoét xương, tuy nhẹ nhàng nhưng lại dậy lên phong ba bão táp, tỏ rõ rằng nàng đã nói thì sẽ làm!

Không phải Lam Không chưa từng thấy nét mặt đỏ của Thiên Sắc, nếu y nhớ không nhầm, ánh nhìn kiêu ngạo, thần thái vô tình đó, chính là nét mặt khi nàng quét sạch ngàn quân ma tộc năm xưa. Càng nghĩ sống lưng càng lạnh toát, y rùng mình, đầu cuống cuống gật lấy gật để, đặt chai thuốc trong tay xuống, như bị lửa thiêu mông vọt chạy ra ngoài.

Thiên Sắc liếc nhìn Thanh Huyền, không nói câu nào, nàng mở bình thuốc ra, bôi thứ thuốc đen đen lên lòng bàn tay hắn.

Thanh Huyền ngồi trên ghế, nhìn Thiên Sắc mà ngừng thở. Động tác bôi thuốc nhẹ nhàng tựa như làn gió thoảng qua mặt, hắn cảm nhận được lớp thuốc mát lạnh, vết bỏng trên tay dần dần bớt đau đớn. Nhưng mà, nét mặt Thiên Sắc vẫn bình thản, lạnh nhạt tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra, không có gì khác thường. Tuy nhiên nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện đã có điều gì đó khác biệt, đó là cảm giác bối rối quần bách, ngập tràn nỗi lo sợ bất an chẳng thốt nên lời bao trùm bầu không khí.

Hắn cũng không hiểu lúc này mình bị gì nữa, trong khoảnh khắc đó hắn như bị ma ám, vươn tay ôm lấy sư phụ, không nói một lời mà hôn người. Hành động đại nghịch bất đạo như vậy dù có bị thiên lôi đánh chết cũng chẳng thể oán trách! Nhưng hôm nay, tuy hắn thất vọng vì hành động lỗ mãng của mình nhưng lại không hề hối hận, thậm chí các giác quan của hắn vẫn đang tự hồi tưởng lại từng chi tiết nụ hôn vừa nãy.

“Sư phụ, lúc này Thanh Huyền...” Hắn vươn tay bàn trái chưa bị thương muốn kéo lấy cánh tay Thiên Sắc, muốn thanh minh hành động như bị ma ám vừa nãy, nhưng chỉ mới lên tiếng hắn đã cảm thấy mình bí từ. Dù sao, những việc không nên làm cũng đã làm, bây giờ dù giải thích thế nào đi nữa, cũng thừa thãi mà thôi. Nhưng mà, khiến hắn xấu hổ hơn là tay hắn còn chưa chạm tới Thiên Sắc, trong tích tắc Thiên Sắc đã lùi xa vài bước rồi.

“Người nghĩ người trước đi, vì sư còn việc quan trọng phải đi bái kiến sư tôn!”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà hồ hững bất ngờ vang lên, không chỉ trích nhưng cũng không có chút tình cảm. Thậm chí, từng chữ từng chữ tựa như những hòn than đỏ rơi vào trái tim hắn, thiêu đốt trái tim hắn tạo nên những vết thương càng đau đớn hơn vết bỏng trên tay. Nỗi đau xót khiến đôi mắt hắn ảm đạm, rỗng tuếch, chỉ có thể trông theo bóng áo đỏ rực với vẻ cô quạnh, kiêu ngạo như xưa nay đang kiên quyết xoay người rồi biến mất ngoài cửa.

Quả nhiên, sư phụ tức giận rồi.

Gục đầu xuống, Thanh Huyền suy sụp nhìn đôi tay mình.

Bàn tay trái chưa bị thương vẫn cảm hết như xúc giác của hắn, nó ghi khắc thật kỹ sự mãnh mai, yếu đuối của sư phụ, hắn hận không thể ôm người cả đời, khiến người an tâm dựa vào lòng hắn, không bao giờ để người bị chỉ trích hay chịu chút oan ức nào. Mà bàn tay phải bị bỏng đã được bôi thuốc, tuy giờ vẫn đau đớn nhưng vẫn mong nhớ sự thân thiết và cẩn thận của sư phụ với hắn xưa nay, sự quý trọng xuất phát từ tấm lòng cứ thế mà tự nhiên lấp đầy trái tim hắn, không còn chút kẽ hở.

Nhưng mà, đôi tay non nớt của hắn có thể hứa hẹn với sư phụ điều gì chứ?

Sức lực của hần không đủ tạo một góc trời che mưa chắn gió cho người, cũng không thể giải quyết ưu sầu hần trên khóe mắt người, cũng không thể gây dựng chốn bông lai tiên cảnh cho người. Thậm chí, vào thời khắc nguy hiểm nhất, e rằng hần còn phải nhờ người cứu giúp.

Bản thân bất lực không hề có chút khí phách nam nhi, làm sao xứng bày tỏ tấm chân tình với người chứ?

Nghĩ kỹ, lúc trước hần thẳng thắn bày tỏ tấm lòng với người ở Lang Gia Sơn, hình như sự phụ không thêm để ý, có lẽ người không xem những lời đó là thật. Chẳng lẽ người vốn chưa từng ôm ấp hy vọng gì với hần ư? Nghĩ cũng đúng, nếu đã thổ lộ lại không thể giữ lời, cuối cùng lại khiến người mất đi lòng tin, chẳng phải hần còn không bằng kẻ phụ tình Phong Cẩm kia sao?!

Nếu đợi đến lúc tu thành thân tiên, lúc đó hần lại nhắc đến tình cảm sâu tận đáy lòng có lẽ sẽ thích hợp hơn nhiều? Nhưng hần lại quá nóng lòng, trong phút chốc ma xui quỷ khiến hần đã phá vỡ sự cân bằng chỉ ngầm hiểu trong lòng của hai người, bây giờ sự phụ có phải càng cách xa hần hơn không?

Bây giờ, hần phải làm thế nào mới tốt đây?

Rời khỏi Ngô Cư, Thiên Sắc đi thẳng đến đại điện Ngọc Thanh. Trên đường đi nàng cảm nhận rõ ánh mắt mọi người đều cực kỳ lạ lùng, nét mặt họ nhìn nàng có điều gì đó mập mờ khó hiểu, đến cả nụ cười cũng rất là kỳ lạ.

Đột nhiên, nàng có dự cảm không lành.

Quả nhiên, khi đến đại điện Ngọc Thanh, từ phía xa xa nàng đã trông thấy cái gã Lam Không chỉ sợ thiên hạ không loạn đang mặt mày hớn hở trò chuyện với một số kẻ rảnh rỗi hoặc cố ý hoặc vô tình. Xem ra mọi người cực kỳ hưng phấn với câu chuyện phiếm đang nghe, bọn họ mồm năm miệng mười xì xầm bàn tán, người một lời ta một tiếng, ai nấy đều nước miếng như mưa, nét mặt hưng phấn đỏ bừng. Bọn họ thấy nàng bước tới thì lập tức im bật, ai ai cũng tỏ vẻ nghiêm trang. Mà Lam Không lại như ngựa mình, vừa giơ thẳng tay lên thề thốt vừa bước lên trước mở miệng giải thích: “Sư muội, ta thật sự chưa nói gì hết, một chữ cũng chưa từng nói.”

Được rồi, quả thật hần chưa nói gì hết, chẳng qua hần vừa ra khỏi Ngô Cư thì lập tức cười hề tiện liên tục, chớp chớp mắt ra hiệu. Đối diện với đám người không biết rõ sự thật còn cực kỳ tò mò, hần vươn hai ngón tay cái lên, chậm rãi chạm vào nhau, chụt chụt mỗi thành tiếng, bắt chước hành động nào đó, dùng động tác đơn giản dễ hiểu thay thế lời kể thể thôi.

Cho nên, không thể trách hần không giữ mồm giữ miệng, chỉ có thể oán trách mọi người... quá thông minh.

Sắc mặt Thiên Sắc hờ hững, xem như không trông thấy đám người rảnh rỗi này, nàng bước thẳng vào đại điện.

Suy nghĩ cặn kẽ, quan hệ của nàng và Thanh Huyền vốn sớm đã bị mọi người đồn đãi đến mức không chấp nhận nổi rồi, bây giờ chẳng qua chỉ là một nụ hôn lúc ý loạn tình mê, mặc dù bị người khác trông thấy đồn đãi nữa thì đã sao?

Chẳng qua chỉ là đổ thêm dầu vào lửa.

Có điều, xưa nay nàng nói được làm được, không thể tự phá hoại nguyên tắc của bản thân. Hơn nữa, cái lưỡi của Lam Không quả thực không thể giữ lại được mà!

Nhưng mà, nụ hôn vừa rồi...

Nhớ đến tình cảnh xảy ra đột ngột, nàng bỗng hơi hốt hoảng cảm thấy hít thở khó khăn, tựa như hơi thở nóng bỏng kia vẫn còn quanh quẩn bên mình, tất cả các giác quan đều ngập tràn hơi thở của hần. Bất giác hồi tưởng lại cảm xúc quần quít say sưa lúc nãy, nàng không thấy ghét mà thậm chí còn hơi say mê.

Giờ phút này, trên đại điện chỉ còn lại một mình Trường Sinh đại đế, đôi mắt sáng quắc, những nếp nhăn cơ trí hần sâu trên vầng trán và bên khóe môi. Ông ngẩng đầu nhìn Thiên Sắc, tựa như chỉ thần nhiên liếc nhìn mà đã thấu tỏ tâm tư của nàng. Trong tích tắc Thiên Sắc hơi chột dạ, không dám thẳng thắn nhìn ông, nàng đành cố gắng trấn tĩnh, dằn vẻ khiêm nhường, ngoan ngoãn, kính cẩn thi lễ, không dám mở miệng.

“Thiên Sắc, vết thương của Thanh Huyền thế nào rồi?” Có thể nhận thấy, Trường Sinh đại đế rất quan tâm Thanh Huyền, chỉ trong chớp mắt ông đã nhận ra vẻ mặt tự nhiên của Thiên Sắc, ông chỉ lặng lẽ vuốt bộ râu dài với phong thái gió thoảng mây trôi, thấu hiểu hồng trần.

“Hồi bẩm sư phụ, bôi thuốc xong vết thương của Thanh Huyền đã đỡ hơn rồi ạ.” Ánh mắt sắc bén của Trường Sinh đại đế quét nhìn Thiên Sắc, áp lực vô hình khiến nàng khó thở, nàng muốn xem nhẹ nộ hôn kia, nhưng chẳng hiểu sao dù thế nào cũng không thể khống chế tâm trí được, dường như chỉ cần nghĩ đến Thanh Huyền thì nàng bất giác sẽ nhớ đến nộ hôn đó. Tức khắc đầu óc nàng lập tức rối như tơ vò, nàng chỉ đành cúi đầu thật thấp để che giấu mọi thứ: “Hiện tại nó chỉ là người phạm, chưa tu thành tiên thân, đương nhiên không thể đỡ được Kim Giao tiên.”

“Dù sao Tử Tô cũng là con gái của Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa, con bé kiêu căng từ bé, chẳng xem ai ra gì, hành vi hơi nông nổi.” Ông thở dài, ánh mắt Trường Sinh đại đế hơi buồn bã, từng lời tựa như vô tình đề cập nhưng từng chữ từng chữ lại ẩn chứa sự khuyên nhủ vô hạn, dường như ông có ý dàn hòa hai bên: “Bây giờ cũng sắp đến Trường Sinh yến, Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa cũng sẽ đến tham dự. Lúc này không nên gây chuyện thị phi, Phong Cẩm đã cấm túc con bé một tháng, phạt nó ở trong phòng nhập định suy ngẫm sai lầm của bản thân, con cũng đừng quá để bụng chuyện này.”

Nói qua nói lại, Trường Sinh yến lần này là giúp giảng hòa tình thế như nước với lửa của Cửu Trọng Thiên và Cửu Trọng Ngục. Một bên là Thiên Đình tiên giới, còn một bên là đệ tử của mình, tình thế bất đắc dĩ, ông bị ép đảm nhận vị trí người hòa giải thì đã có nỗi khổ khó mở lời, ấm lạnh cũng chỉ mình mình hiểu, lúc này quả thật không thích hợp để làm lớn chuyện.

“Tử Tô là đệ tử của Chương giáo sư huynh, phạt thế nào là do Chương giáo sư huynh quyết định, sao đệ tử lại dám để bụng.” Thiên Sắc cất tiếng lạnh nhạt, nhìn từ bên ngoài không thể nhận ra cảm xúc thật sự của nàng, chỉ khiến người ta cảm thấy sự bình tĩnh này dường như hơi quá mức: “Sư phụ nghĩ nhiều rồi ạ.”

“Nếu quả thật là do ta nghĩ nhiều, vậy thì tốt.” Trường Sinh đại đế để mắt nhìn nữ đệ tử duy nhất của mình, lòng thầm thở dài: “Thiên Sắc, ba ngàn năm nay con tránh ở Đông Cực, không màng thế sự, vậy con đã ngộ ra được điều gì chưa?”

Hồi tưởng lại con bé năm xưa ngây thơ hồn nhiên, chỉ một lòng khao khát thoát khỏi yêu tịch, tu đạo thành tiên, đáng vẻ nghiêm túc, nề nếp đâu ra đấy, tuy rằng có hơi non nớt buồn cười nhưng lại khiến người ta yêu mến. Đến hôm nay con bé đã tu thành tiên, đã thành danh cũng có bản lĩnh, nhưng lại lạnh lùng, lãnh đạm, nộ cười lạnh nhạt tựa như một đóa hoa nở rộ trong sớm tinh sương, nhưng trải qua một màn đao băng sương kiếm, gió thảm mưa sầu, cho dù có kiên cường bất khuất cũng khó hồi phục về điệu dáng lá lướt thuở xưa.

Tất cả đều do nghiệp chương của thất tình lục dục, nhi nữ tình trường sao?

Năm xưa, vì chuyện tình cảm đột nhiên thay đổi, lòng con bé ngập tràn phẫn nộ, oán hận khó tan, tránh ở nơi xa xôi, hoang vắng, không chịu gặp ai, một mực nghĩ rằng mình bị phụ lòng. Mà những năm gần đây, con bé sống ở Đông Cực, đã nhìn thấu ấm lạnh tình đời, cũng hiểu lòng người dễ thay đổi. Nếu thật sự có thể ngộ ra được điều gì, như vậy thì cũng không cần e ngại biến số trong thiên kiếp sắp tới nữa.

Nhưng mà, nếu con bé vẫn một lòng không thay đổi, quán quýt si mê một chữ “tình”, chỉ e vạn năm tu hành sẽ bị hủy hoại trong phút chốc, cuối cùng sẽ bị đánh về nguyên hình, trở lại yêu thân, thậm chí còn rơi vào vòng luân hồi khó mà siêu thoát.

Bất luận là việc công hay riêng, ông nhất quyết không thể để Thiên Sắc rơi vào kết cục như vậy.

“Đệ tử ngu đốt, hồ thẹn với sự dạy bảo của sư phụ.” Thiên Sắc hơi thần thờ cúi đầu đáp, nàng không biết nên nói gì để biểu đạt sự xấu hổ của mình.

Nàng đã giác ngộ được những gì?

Nếu bảo rằng, trong mấy năm nay nàng đã ngộ ra được Phong Cẩm chính là tình kiếp trong vận mệnh của mình, thì có tính không?

Nhưng, cho dù hiểu ra, nhưng có thể làm được gì chứ?

Đến giờ, nàng vẫn còn vương vấn khó quên mối tình kia, không thể vượt qua trở ngại trên con đường tu đạo, cũng không thể thoát khỏi kiếp tình!

Nàng chỉ hận bản thân mình quá vô dụng!

Hết chương 31

32. Chương 32

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Nhìn đôi mắt thoảng hiện sự mê mang rồi vụt tắt của Thiên Sắc, tâm trạng của Trường Sinh đại đế trở nên nghiêm nghị, nét mặt nghiêm khắc, đôi mắt đen dần sâu thẳm. Dù sao cũng là đồ đệ của mình, con bé suy nghĩ như thế nào, trong lòng cân nhắc cái gì, ông không nói cũng rõ như lòng bàn tay, đương nhiên đã hiểu hết.

“Thiên Sắc, tình kiếp là ma chướng. Nếu con không chịu nhìn nhận mà đắm chìm trong đó thì sao có kết quả tốt đẹp, giác ngộ được tiên đạo?” Ông thở dài vừa nhắc nhở vừa khuyên nhủ: “Con còn nhớ những gì năm đó sư phụ đã nói với con không? Nam nữ song tu phải tu luyện mấy vạn năm mới đắc đạo thành thần. Dựa trên sự hòa hợp âm dương, coi trọng tâm giao không coi trọng hình thức, giao kết tình cảm không giao kết bề ngoài, tương giao tinh thần không phải thể xác, tâm ý tương thông không cần thân thể.”

Quả nhiên, đáy mắt Thiên Sắc chợt trở nên trắng thốt, đôi con ngươi mở to, thất thần nhìn ông một lúc lâu. Trong khoảng thời gian đó, có lẽ nàng đã cân nhắc rất nhiều rất nhiều, nên trong đầu trở nên rối bời, không có thứ gì rõ ràng, cũng không thể suy nghĩ được gì vì đầu óc chợt trở nên trống rỗng. Cuối cùng, người nàng khẽ run rẩy, khép đôi mắt nóng hổi, cúi đầu lên tiếng: “Sư phụ dạy bảo, Thiên Sắc luôn ghi nhớ.”

Dừng một chút, nàng cúi đầu, cả người như lạc mất hồn phách, nét mặt trở nên mờ ảo, cứng ngắc: “Sư phụ từng nói với Thiên Sắc, tình sinh dục, dục sinh vọng, vọng sinh tâm, tuy tu tiên có phương pháp song tu, nhưng nếu lấy tình làm trọng thì không khác nào đặt ngang hàng với dục. Cũng như muốn nấu cát đá thành cơm, chỉ sợ trải qua trăm kiếp ngàn họa, chịu đau đớn dày vò, cuối cùng cũng chỉ làm nóng cát đá, không thể có kết quả tốt đẹp. Cho dù mèo mù vớ phải cá rán, may mắn đạt được chút thành tựu tức thời, cũng là vì giác ngộ dựa trên nền tảng dục nghiệt, thành tựu đạt được cũng là dâm nghiệt, không phải đạo nghiệt.”

Những lời này, lúc đầu nàng không hề hiểu, thậm chí còn nghĩ rằng khắp tiên giới hầu hết người tu đạo cũng không hiểu rõ về song tu, tất cả đều là những lời đồn đại. Cái gọi là song tu, chẳng qua là tình tâm tu niệm, không cần không ước chứ không phải là cách thức tác thành cho tình cảm nam nữ, nếu không nắm giữ được mà sa chân vào tình kiếp tối tăm thì chỉ chìm ngập trong tai ương.

Những gì sư phụ dạy bảo, nàng ghi khắc từng chữ trong đầu. Nhưng hiểu không có nghĩa là sẽ làm được, thậm chí nhiều lúc đã hiểu rõ mà vẫn cố ý vi phạm. Như bây giờ, nàng vì tình sinh dục, vì yêu mà sinh oán hận, không thể dứt bỏ tình cảm, không cách nào quyết định, chỉ sợ là không còn cách kiếp nạn bao xa nữa.

Thấy nàng ghi khắc từng câu từng chữ như nằm lòng, nhưng hành động và lời nói thực tế hoàn toàn khác xa. Trường Sinh đại đế cũng biết dùng sự hiểu biết để làm lý lẽ chỉ phối tình cảm chỉ là vô dụng, ông đành cười khổ bất đắc dĩ, nhẹ nhàng khuyên bảo, an ủi: “Thời gian còn nhiều, con cũng không cần quá vội vàng.” Nói không vội đương nhiên là nói dối, thấy nàng hơn ba ngàn năm vẫn chưa giác ngộ ra tình ái là nguyên nhân của mọi tội ác, Trường Sinh đại đế lo lắng hơn bất cứ ai. Bây giờ thiên kiếp sắp giáng xuống, nếu bị đánh trở về yêu thân, tan hết tu vi, đúng là đáng tiếc.

Trầm mặc hồi lâu, Thiên Sắc nhẹ nhàng cúi người, quỳ xuống đất, ép giọng rất thấp như cố gắng xóa bỏ mọi sự yếu ớt: “Sư phụ, đệ tử có một chuyện muốn nhờ.” Nàng cúi đầu, cố ý trốn tránh nên không mở mắt, che khuất bóng tối mỏng manh trong đáy mắt.

Thấy nàng đột nhiên quỳ xuống, dường như có điều khó nói, Trường Sinh đại đế có dự cảm chuyện nàng cầu xin không phải là chuyện tốt đẹp...

“Đã là thầy trò, sao còn khách sáo như vậy?” Đôi mày kiếm nhíu chặt, Trường Sinh đại đế cũng thấp giọng, ánh mắt sắc bén thoảng hiện ánh sáng rực rỡ: “Thiên Sắc, có chuyện gì cứ nói đừng ngại.”

Do dự một lúc, Thiên Sắc cảm thấy trong lòng có chút rối ren, cuối cùng nàng hít sâu một hơi, cúi người dập đầu, nói rõ yêu cầu của mình: “Đệ tử hy vọng có thể để đồ tôn Thanh Huyền ở lại Ngọc Hư Cung, theo sư phụ tu hành học đạo.”

“Thanh Huyền là do con cứu khỏi kiếp nạn, dẫn vào tu đạo, đã theo sát bên con, tiếp nhận sự dạy dỗ của con, dù nói thế nào cũng không phải là người tầm thường.” Vừa nghe lời khẩn cầu này, Trường Sinh đại đế có chút nghi ngờ, khẽ nhíu mày rồi lập tức giãn ra, khôi phục sự bình tĩnh: “Con là đệ tử chân truyền của Thần Tiêu phái, thằng bé theo con học nền tảng của Thần Tiêu phái, ở lại Ngọc Hư Cung không biết là có thể học thêm được những gì, vì sao nhất định phải để nó ở lại đây?”

“Thanh Huyền tư chất trời phú thông minh, ngộ tính cực cao, tiền đồ không thể nói trước. Từ nhỏ nó đã trải qua vận hạn, tính tình đơn thuần. Tuy rằng đã bước vào tu đạo nhưng tính tình chưa ổn định, mà tu vi của đệ tử còn thấp, trên người lại mang gông xiềng không có thời gian chăm sóc, chỉ sợ là trẻ con đường tu đạo của nó.” Thiên Sắc cẩn thận chọn lựa câu chữ, nhưng như vậy càng bộc lộ rõ tâm tình bất an, ánh mắt vẫn dừng lại trên đôi giày vải đen mộc mạc của sư phụ, dường như đang nói chuyện rất xa xôi: “Đệ tử hy vọng sư phụ có thể dốc lòng dạy dỗ, bồi dưỡng nó như ngày đó đã dạy dỗ đệ tử. Sau này, nó sẽ thay đệ tử làm tròn hiếu đạo với sư phụ.” Nhắc tới hai chữ hiếu đạo, nàng cảm thấy tim thắt lại, lòng dấy lên cảm giác áy náy nặng nề.

“Thiên Sắc, khúc mắc của con vẫn chưa được tháo gỡ.” Chỉ trong khoảnh khắc, Trường Sinh đại đế đã hiểu nàng muốn nói gì. Ông chớp nheo mắt lại, nét mặt trở nên bình thản như trước, lời nói trở nên sắc bén nhưng mang theo sự đau đớn vô cùng: “Bây giờ, lại vô duyên vô cớ một đồ đệ tự nhận là có tư chất thông minh cho sư phụ, con làm như vậy là tính sau này không bao giờ lên Tây Côn Luân, không nhận ta là sư phụ nữa sao? !”

“Đệ tử bất hiếu, phụ lòng dạy dỗ của sư phụ, khiến Thần Tiêu phái hổ thẹn, đã không còn mặt mũi gặp sư phụ nữa.” Thiên Sắc cúi đầu thật sâu trong hai cánh tay, cúi sát xuống mặt đất lạnh lẽo, không dám ngẩng đầu nói với Trường Sinh đại đế. Lòng mang theo cảm giác tội lỗi và áy náy nặng nề, ngay cả giọng nói cũng khàn khàn u ám: “Quãng đời còn lại không thấy bến bờ, đệ tử chỉ hy vọng dốc lòng tĩnh tâm tu đạo để không phụ công sư phụ ngày đó đã vất vả bồi dưỡng đệ tử thăng thiên.”

Nàng vốn định ở lại với Thanh Huyền, dù có ở lại đây thì lúc đó cũng không gặp người kia. Hơn nữa Ngọc Hư Cung từng là nhà của nàng, nàng đối với sư phụ, các sư huynh đệ, thậm chí là từng nhánh cây ngọn cỏ cũng rất lưu luyến. Hơn nữa, nàng thực sự không nỡ rời xa Thanh Huyền, nhìn nụ cười thuần khiết của chàng thiếu niên, lại khiến nàng nhớ đến mười kiếp trước hẳn vì hoa yêu thực được mà dám tranh đấu với thần tiên ở Cửu Trọng Ngục và Cửu Trọng Thiên. Là một người con gái, nàng cực kỳ hâm mộ hoa yêu thực được có thể có được tình yêu sâu nặng như thế. Nàng từng oán hận, oán hận vì sao người con trai đã thề nguyện với nàng lại vô tình bạc bẽo đến thế, xuyên tạc lời thề, quay đầu vứt bỏ hết mọi thứ sau lưng.

Nếu Phong Cẩm có thể giống Thanh Huyền, đừng nói là chứng giáo Thần Tiêu phái, dù bị tước tiên tịch, trở về yêu thân thì đã sao, chỉ cần một lang quân có tình, đi khắp thế gian vĩnh viễn kết thành đôi.

Nhưng nụ hôn bất ngờ của Thanh Huyền ở Ngõ Cư khiến nàng hoàn toàn thay đổi quyết định. Nàng biết Thanh Huyền có tình cảm với mình, nhưng vì không biết phải đáp lại như thế nào, nàng luôn giả cảm thờ ơ, có thể tránh được thì sẽ tránh. Nhưng bây giờ, tâm tính Thanh Huyền chưa ổn định, lại có dấu hiệu càng lúc càng sâu, nàng đã từng vướng vào vũng bùn tối tăm ấy, biết là khó có thể tự kiềm chế, cứ để như vậy chỉ sợ làm hại Thanh Huyền.

Nhân quả là vòng tuần hoàn, ngày đó, bản thân thiếu nợ ai, vì nguyên nhân gì thì bây giờ nhất định phải trả lại, phải đón nhận. Giúp Thanh Huyền tu tiên, coi như vẫn còn thiếu nợ một mạng của hắn. Giờ việc đã đến nước này, tốt nhất là nàng nên rời đi, giao Thanh Huyền cho sư phụ, người nhất định sẽ dạy dỗ hắn thật tốt.

Con chim non ấp ủ trong lòng, cuối cùng cũng sẽ có một ngày rời tổ bay đi, nếu chần chừ không dứt khoát sao có thể vượt tường sải cánh bay về phía chân trời? Cho nên, nàng thà rằng quyết tâm dứt bỏ, ra đi không quay đầu lại, chỉ cầu mong một ngày nào đó có thể đứng ở một góc khuất, nhìn hắn thoát khỏi yêu hận sân si của thế tục hồng trần, cuốn theo gió cao chín vạn dặm, bay thẳng lên trời.

“Được rồi, nếu con thật sự muốn trở về Yên sơn dốc lòng tĩnh tâm tu đạo, cũng không phải là chuyện xấu.”

Biết tính tình nàng bướng bỉnh, một khi đã hạ quyết tâm nhất định sẽ không thay đổi. Ánh mắt Trường Sinh đại để chợt trở nên mâu thuẫn, có đau đớn, không đành lòng, còn có sự bất đắc dĩ: “Sư phụ chỉ lo lắng con lại lấy cớ trốn tránh ở nơi không bóng người, rồi sẽ hối hận.”

Thiên Sắc không trả lời, chỉ quỳ thật lâu trên mặt đất, dường như vô cùng cảm kích, nhưng không ai thấy sự đau đớn tràn ngập trong đôi mắt nàng.

Lúc Thiên Sắc ra khỏi Ngọc Thanh đại điện, đã không thấy bóng dáng đám Lam Không, chỉ còn Phong Cẩm đứng đơn độc.

“Nghe nói đêm qua sư muội và Thanh Huyền cùng ở Ngô Cư?” Thấy Thiên Sắc, Phong Cẩm mở miệng hỏi thẳng, y vô thức đi về phía trước rút ngắn khoảng cách giữa hai người, sắc mặt nhả nhặn, thản nhiên ẩn chứa phong độ của người trí thức, mang theo chút khí thế bức người: “Tuy là thầy trò khăng khít, nhưng nam nữ khác biệt, sư muội nên xem lại hành vi và lời nói của mình thì hơn.”

Lúc này, có thể nói y khá bình tĩnh, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng băng gươm nhưng chắc chắn đã nghe đám Lam Không thêm mắm thêm muối chỉ sợ thiên hạ không loạn, có điều y vẫn không coi đó là sự thật.

Dù sao, y cũng rất hiểu Thiên Sắc, hết như hiểu bản thân mình.

Có điều, lúc y bước về phía trước thì Thiên Sắc lại vô thức lùi lại mấy bước, giữ nguyên khoảng cách giữa hai bên.

“Thứ lỗi cho Thiên Sắc tới bây giờ vẫn không biết kiểm điểm vì người khác.” Mí mắt khẽ nhướn, đáy mắt Thiên Sắc vô tình thoáng hiện ngấm ý châm chọc, vài nét nhăn lướt nhẹ qua trán càng làm tôn thêm dung nhan lạnh nhạt như nước, thanh khiết như băng của nàng. Mỗi chữ thốt ra đều biến thành lưỡi dao vô hình, lạnh lùng phóng về phía Phong Cẩm, dù rất chậm cũng không thể tránh khỏi: “Nếu Chưởng giáo sư huynh thấy Thiên Sắc làm mất mặt Thần Tiêu phái thì tối nay Thiên Sắc sẽ xuống núi.”

“Sư muội đừng hiểu lầm, xưa nay ta rất hiểu biết tính tình của muội, biết muội là người thế nào, không phải trách cứ muội.” Nghe nói nàng sẽ đi, ánh mắt Phong Cẩm chợt đau đớn, môi mím chặt, nhìn nàng với sắc mặt phức tạp. Tuy tận đáy lòng có rất nhiều điều không nói thành lời, nhưng vẫn cảm nhận rõ sự lo lắng ngập tràn. Rõ ràng là rất để ý nhưng y vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh như nước, không chút sơ hở: “Chẳng qua lần này vất vả trở về, sao phải đi vội vàng như vậy?”

“Đa tạ chưởng giáo sư huynh quan tâm.” Sắc mặt hờ hững, Thiên Sắc cười lạnh một tiếng, xoay người bước đi không chút nể nang. Đôi môi hồng chưa từng thoa son chậm rãi thốt ra từng chữ, ánh mắt phóng khoáng không trời buộc, sắc mặt nhẹ nhàng như gió thoảng: “Thiên Sắc vốn một thân một mình, đi cũng vậy, ở cũng thế, thật sự rất bé nhỏ không đáng bận tâm.”

Đúng vậy, trời đất bao la, muôn sông nghìn núi, con đường tương lai cô độc lẻ loi, nàng đã thấy rõ từ trước.

Những lời này không thể nghi ngờ là sự từ chối lạnh lùng, vạch rõ khoảng cách giữa y và nàng. Như bị một cây châm nhọn đâm trúng chỗ đau, ánh mắt Phong Cẩm trầm xuống, sắc mặt buồn bã, đường nét u rù.

Đêm đã về khuya, Thanh Huyền lo lắng đi tới đi lui trong căn phòng ở Ngô Cư, nhìn cây nến đỏ rực cháy hết phân nửa trong cái chén ngọc lưu ly, Thiên Sắc vẫn chưa trở về, lòng lại càng nôn nóng hơn.

Tuy rằng, trước lúc Thiên Sắc đi đã thay thuốc cho hấn, bàn tay bị bỏng đã bớt đau hơn rất nhiều nhưng trong lòng hấn lại có một sự khó chịu vô hình, kèm theo hoảng loạn lẫn sợ hãi lo lắng, như đang đục khoét trái tim hấn.

Hấn nhớ rất rõ đã từng hoảng sợ như vậy, đó là khi hấn bỏ trốn khỏi viện kỹ nam, bị đám bảo vệ kỹ viện bắt trở về, lại biết Vân Xuyên công tử thừa dịp rối loạn bỏ trốn, biến hấn thành bia đỡ đạn. Đó là cảm giác hoàn toàn hoảng sợ và tuyệt vọng trước cái chết, dường như bao trùm lấy hấn. Lúc này cũng như thế, hấn hoảng loạn chờ đợi, cứ chờ đợi, suy đoán, bất an, không biết sau khi sư phụ trở về sẽ là thứ gì đang chờ đợi hấn.

Là trùng phạch sao?

Vậy hấn cam tâm tình nguyện chịu phạt!

Bất kể là muốn hấn chép kinh bao nhiêu lần, hấn đều chấp nhận và toàn tâm toàn ý chép phạt, tuyệt đối không oán hận, chỉ mong sư phụ đừng giận hấn.

Nếu chỉ là trừng phạt thì quá tốt, hấn sợ đó là —

Đang suy nghĩ miên man, hấn đột nhiên cảm thấy lạnh, gió đêm lạnh lẽo thổi qua cửa vào phòng ngủ, cuốn trôi hết hơi ấm.

“Sư phụ, người về rồi sao?” Hấn vui sướng ngẩng đầu nhìn về phía cửa, thấy bóng dáng áo đỏ của Thiên Sắc, lòng đã rõ còn có ý hỏi han, mỉm cười không tự nhiên. Về ngoài rất bình tĩnh nhưng hấn vô cùng hồi hộp, tim đập thình thịch.

Thiên Sắc vẫn đứng ngoài cửa, khẽ gật đầu, không bước vào.

Dừng một chút, Thanh Huyền vội vàng chạy tới phía trước bàn, vươn tay định mài mực: “Thanh Huyền mài mực cho người.” Lúc đưa tay ra, hấn mới sực nhớ bàn tay phải cháy đen, da tróc thịt bong, không thể chạm vào, sao có thể mài mực được chứ?

“Thanh Huyền, tay người bị thương, không cần mài mực.” Thiên Sắc nhìn bàn tay bị bỏng của hấn, lại nhìn vẻ mặt hoảng hốt cố gắng che giấu của hấn, nhẹ nhàng lên tiếng, giọng có chút chua xót: “Hơn nữa, đêm nay vì sư cũng không định chép kinh.”

Đúng vậy, gặp mặt lần này, dặn dò hấn xong thì nàng cũng nên đi.

“Vậy sư phụ là muốn nghỉ ngơi phải không?” Trong phòng, Thanh Huyền tiếp tục hỏi han, hấn vẫn chưa biết suy nghĩ của Thiên Sắc, nghĩ là mình đoán đúng nên tiếp tục bận rộn: “Thanh Huyền sẽ trải chiếu nằm dưới đất.”

“Cũng không cần.” Thiên Sắc lắc đầu, lẳng lặng nhìn hấn: “Vi sư có chuyện muốn nói với người.”

Thanh Huyền đột nhiên nhận ra hành động khác thường của Thiên Sắc nhưng không dám xác định, chỉ dừng bước, chần chờ xoay người nhìn nàng.

“Sư phụ —”

Hấn khẽ gọi một tiếng.

“Sư tôn đã đồng ý cho người ở lại Ngọc Hư Cung.” Thiên Sắc rũ mắt xuống không nhìn hấn, buộc mình cứng rắn, quyết tâm dặn dò: “Sau này, phải biết nắm lấy cơ hội, dốc lòng tu đạo, sớm tu thành chính quả. Bất kể bị ai nói khích, cũng tuyệt đối không được lỗ mãng như hôm nay.”

“Thanh Huyền nhất định vâng lời sư phụ dạy bảo.” Thanh Huyền gật đầu, ngoan ngoãn đáp lại, bước chân vẫn không dừng lại, chỉ cách nàng khoảng mấy bước.

“Vậy được rồi, người ngủ sớm đi.” Nói xong tất cả, nàng hồ hững xoay người, tính đi mà không từ biệt.

“Sư phụ, người đi sao!?” Khoảnh khắc đó, Thanh Huyền như bị sét đánh, đứng sững sờ tại chỗ, toàn thân cứng ngắc như tảng đá, đoán ngay được ý đồ của Thiên Sắc. Đường như là dùng hết sức lực cả người, hấn đột nhiên vươn tay đến, vội vàng ôm nàng từ phía sau, ngăn cản bước chân của nàng!

“Sư phụ, người đã nói sẽ ở lại với Thanh Huyền mà ——” hấn vội vàng thốt lên, mới nói được nửa câu chợt bình tĩnh: “Sư phụ, vì nụ hôn kia sao?”

“Không phải.” Thiên Sắc không ngại ngần phủ nhận, muốn gỡ vòng tay đang ôm lấy mình, vô tình đụng phải bàn tay bị thương của hấn. Cảm giác được hấn co người lại, nhưng càng ôm chặt hơn như là chết cũng không chịu buông ra.

“Phải!” Thanh Huyền cắn chặt răng, mày nhướn cao, sắc mặt dần trở nên thê lương: “Vì nụ hôn đó nên sư phụ mới thay đổi!”

Không, không phải là thay đổi, có lẽ sư phụ vốn không hề để ý tới hấn!

Suy nghĩ này khiến lòng hấn lạnh lẽo, như rơi xuống vực thẳm.

“Người đừng suy nghĩ lung tung —” Thiên Sắc nhú mày, lòng hơi buồn phiền, muốn gỡ cánh tay hấn ra lại sợ đụng tới vết thương, đành phải đứng yên.

“Thanh Huyền không suy nghĩ lung tung!”

Ôm chặt lấy nàng, rốt cuộc hấn chẳng muốn bận tâm điều gì nữa. Tình thầy trò, nam nữ khác biệt, tiên và người không chung đường, những trở ngại chắn trước mặt hấn cao như núi nhưng hấn mặc kệ tất cả! Hôm nay, dù bị sư phụ đánh một chưởng cho chết, hấn cũng mặc kệ, nhất định phải nói hết tình cảm trong lòng!

Lúc này, hấn muốn bất chấp tất cả hét lên thật to, hận không thể cho tất cả mọi người nghe thấy lời hấn, biết tâm sự của hấn —

Ta thích sư phụ, chỉ muốn thân thiết với sư phụ, hận rằng không thể lúc nào cũng ôm sư phụ, hôn sư phụ! Ta không muốn thấy sư phụ bị kẻ khác sỉ nhục, càng không muốn nhìn sư phụ héo mòn vì kẻ phụ bạc kia! Chỉ cần sư phụ vui vẻ, ta có thể liều mạng lột da lóc xương kẻ phụ bạc đó, phanh thây thành tám mảnh! Chỉ cần sư phụ hạnh phúc, dù là núi đao biển lửa, địa ngục tối tăm cũng không e ngại, càng không lùi bước!

...

Nhưng cuối cùng, hấn vùi đầu vào gáy nàng, tất cả mọi tình cảm đều biến thành lời nói đơn giản mà kiên định.

“Thanh Huyền không cầu mong trường sinh, không muốn tu tiên, chỉ có tâm nguyện duy nhất là có thân thể bất tử, linh hồn bất diệt, để có thể ở bên cạnh sư phụ, trọn đời trọn kiếp, vĩnh viễn không chia lìa!”

33. Chương 33

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương “Thanh Huyền không cầu mong trường sinh, không muốn tu tiên, chỉ có tâm nguyện duy nhất là có thân thể bất tử, linh hồn bất diệt, để được ở bên cạnh sư phụ, trọn đời trọn kiếp, vĩnh viễn không chia lìa!”

Vừa nghe những lời này, đôi mắt Thiên Sắc thoáng hiện vẻ khó nắm bắt, sắc mặt phức tạp, hàng mi rũ xuống che giấu cơn sóng cuộn cuộn nơi đáy mắt. Nàng khẽ cau mày, kéo mở vòng ôm quanh người. Cuối cùng, đành thở dài một tiếng, cứng rắn kéo mạnh cánh tay hấn bước ra xa mấy bước, cố gắng duy trì khoảng cách an toàn giữa hai người.

“Thanh Huyền, mỗi người đều có số mệnh riêng, hôm nay ngươi dễ dàng hứa hẹn trọn đời trọn kiếp như thế. Một ngày nào đó, người gặp người con gái vận mệnh của mình, người lấy gì để hứa hẹn với nàng ấy?” Nhìn Thanh Huyền thật lâu, Thiên Sắc thở dài, sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt đen vừa thoáng chút dao động đã trở nên bình lặng, nhưng rốt cục cũng không trốn tránh được vì lời nói không quá mức lạnh lẽo.

Nói cho cùng, không có cái cơ nào tốt hơn số mệnh. Thế gian này, có mấy lời thề nguyện đời đời kiếp kiếp có thể chống lại ý trời, địch lại số mệnh? Chẳng qua là khi tình yêu nồng cháy người ta thường mù quáng, sao dám thừa nhận?

Nhưng lúc nào cũng có những cô gái ngốc nghếch, một lòng một dạ tin đó là thật...

Tiếng thở dài kia kéo dài và đau thương khiến lòng người sợ hãi và mất mát. Nó vừa kết thúc, Thanh Huyền cảm thấy bản thân như bị thứ gì đó vô hình quấn chặt: “Sư phụ, không có người con gái khác.” Hấn nói rất rõ ràng, cực kỳ chân thành, nét mặt vô cùng nghiêm túc. Rõ ràng là lời nói rất trẻ con, nhưng lại khiến người ta cảm thấy chắc chắn: “Thanh Huyền thề với trời, ngoại trừ sư phụ, sẽ không thích bất kỳ cô gái nào khác!”

“Người không thích những người con gái khác là chuyện của người, không liên quan đến vi sư.” Nàng nghiêm mặt, thờ ơ lắc đầu giữ bỏ hết tất cả. Đôi mắt lạnh lùng bởi không ai nhìn thấy sự hoảng hốt, thề lương thoáng hiện trong đó.

Thanh Huyền đã ở cùng Thiên Sắc nhiều năm, biết nàng là người ngoài lạnh trong nóng, nhưng chưa bao giờ thấy nàng lạnh nhạt với hấn như thế. Có thể đoán được lúc này Thiên Sắc đã quyết tâm bỏ hấn ra đi, điều này khiến hấn hoảng sợ.

“Chẳng phải ngày đó sư phụ đã nói, nếu Thanh Huyền bái người làm thầy, người nhất định sẽ bảo vệ Thanh Huyền chu toàn sao?” Hấn khề cần môi, quyết định dùng mọi thủ đoạn, nói gì cũng không thể để sư phụ bỏ hấn mà đi. Hấn cố ý giơ bàn tay bị bỏng, mếu máo, bộ dạng thật đáng thương: “Trong Ngọc Hư Cung này, toàn là những người hung dữ độc ác, tâm tư thay đổi thất thường. Sư phụ chưa đi, Thanh Huyền đã bị bắt nạt đến mức này, nếu sư phụ thật sự bỏ mặc Thanh Huyền, để lại một mình Thanh Huyền, không biết còn gặp phải những điều tồi tệ thế nào...”

“Người đừng lo lắng vô cớ, dù có bất cứ chuyện gì, sư tôn cũng sẽ bảo vệ người.”

Tuy biết những gì hấn nói có thể xảy ra, nhưng Thiên Sắc cũng không thay đổi, chỉ lạnh nhạt đáp lại. Bất luận có chuyện gì, dù ở Ngọc Hư Cung có kẻ không xem nàng ra gì chuyện bé xé ra to, giận chó đánh mèo Thanh Huyền. Nhưng nàng tuyệt đối tin tưởng dù có to gan, ngang ngược đến cỡ nào, cũng không có ai dám giở trò trước mặt sư phụ.

Cho nên nàng có thể yên tâm.

Thấy Thiên Sắc không chút rung động, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đôi mắt Thanh Huyền đảo một vòng, nét mặt càng thêm bi thương: “Nhưng sư tôn bận rộn công việc như vậy, sao có thể cẩn thận như sư phụ?”

Thiên Sắc lặng lẽ nhìn hấn, khắc ghi hình ảnh ‘tinh ranh’ của hấn trong lòng: “Dù vì sư có che chở, cũng không thể bảo vệ người cả đời.” Lặng lẽ quay sang chỗ khác, sắc mặt nàng càng thêm hờ hững. Lời nói vô cùng lạnh nhạt, quyết tâm đoạn tuyệt, ánh mắt hoàn toàn xa cách.

Thanh Huyền bị câu nói này làm cho nghẹn lời, nhìn đôi mắt nghiêm trang và lạnh lùng của Thiên Sắc, lòng càng rối loạn, những trò này đã dùng trước mặt nàng vô số lần đương nhiên không thể thành công. Không còn cách nào khác, hấn ngấp ngừng, do dự một lúc lâu rồi giở trò cầu xin: “Người ta nói đưa Phật đưa đến Tây thiên, xin sư phụ bảo vệ Thanh Huyền thêm một thời gian nữa đi, Thanh Huyền không nỡ rời xa sư phụ!”

Thấy hấn không có cách nào liền giở trò năn nỉ, nét mặt Thiên Sắc vẫn không thay đổi. Ánh mắt run rẩy, hàng mi cong dài che khuất đôi mắt sâu như hồ nước. Khẽ thở dài, không trả lời câu hỏi của hấn mà là một câu từ chối kiên quyết, nhất định phải khiến hấn tỉnh ngộ, khiến nàng nhìn rõ sự thật: “Người một lòng đi theo vì sư nhưng đã từng quan tâm là vì sư có cần người theo sát bên người hay không chưa?”

“Sư phụ?!”

Thanh Huyền mở to mắt, kinh ngạc như không thể tin nổi, quả nhiên đã bị câu nói này làm đầu óc choáng váng!

“Nợ người một mạng, đến lúc này, vì sư đã dốc lòng trả lại, hai chúng ta coi như không ai nợ ai. Lúc trước cứu người cũng không hề nghĩ là làm việc thiện hay có ý đồ gì khác, nhưng cũng vì như vậy nên cũng xem như không nợ nần gì nhau.” Tuy miệng nói lời tuyệt tình, nhưng Thiên Sắc đột nhiên cảm thấy đau lòng. Bản năng muốn tránh né ánh mắt kinh ngạc của hấn, lại sợ hành động nhỏ này làm lộ cảm xúc thật, đành phải giữ nét mặt hờ hững: “Nói khó nghe một chút là bây giờ duyên phận thầy trò của người và ta đã hết, cần gì phải đau khổ lưu luyến? Đi theo sư tôn dồn hết tâm sức tu hành học đạo, xóa bỏ hết tạp niệm, mới là việc người phải làm.”

Rốt cuộc cũng là đứa trẻ do chính tay mình che chở, bảo vệ suốt mười mấy năm. Từ lúc nàng cứu hấn từ mảnh chiếu rách ở bãi tha ma, công hấn đang hấp hối đi thẳng lên Càn Nguyên Sơn. Cho đến khi thấy hấn trưởng thành từ đứa trẻ ngây thơ, hồn nhiên, giờ đây đã là chàng trai tài trí hơn người, sao nàng có thể nói bỏ là bỏ được?

Tâm tình này giống như kiên quyết bắt buộc chim non rời khỏi tổ ấm của mẹ, dù lòng đau đớn, mâu thuẫn, ngổn ngang trăm mối, không thể nói thành lời cũng không tránh được.

“Hai chúng ta không ai nợ ai? Duyên phận thầy trò đã hết?” Thấy nàng từ chối thẳng thừng như vậy, Thanh Huyền lặng lẽ lặp lại những điểm mấu chốt, sắc mặt tối dần: “Nói tóm lại là sư phụ nhất định phải đi, đúng không?”

“Đúng.”

“Sư phụ nói vậy là muốn cho Thanh Huyền biết, từ nay về sau, Thanh Huyền và sư phụ không còn bất cứ quan hệ gì phải không?”

“Đúng vậy.”

Những câu cực kỳ ngắn gọn, hần hỏi rất thẳng thắn, nàng cũng đáp rất rõ ràng.

Khẽ hít sâu một hơi, tim Thanh Huyền đập dồn dập vì câu trả lời của nàng, mắt nhú lại trong vô thức: “Nếu đã như vậy thì sư phụ cứ đi đi.” Tự như đè nén, nhẫn nhịn cảm xúc, trong lòng dấy lên nỗi đau đớn khôn cùng. Hần xoay người, không dây dũa nữa, thái độ thông dong đến lạ kỳ: “Khi nào bàn tay hết đau, Thanh Huyền cũng sẽ dọn đồ xuống núi.”

Nói xong, hần bước thẳng đến bên giường, không bận tâm đến bàn tay đau còn đang bôi thuốc cần tránh va chạm, nhìn đau thu dọn quần áo, bộ dạng quyết tâm ra đi.

Thiên Sắc nhíu chặt mày, nhìn thái độ và hành động bình tĩnh đến kỳ lạ của hần, lòng đột nhiên dấy lên cảm giác không lành: “Người không ở lại Ngọc Hư Cung, tính đi đâu?!”

“Đi đâu cũng được, không liên quan đến sư phụ.” Thanh Huyền không ngẩng đầu lên, khuôn mặt giấu trong bóng tối không thấy rõ biểu cảm nhưng giọng nói lạnh lùng hơn cả Thiên Sắc: “Ngày đó, sư phụ cứu Thanh Huyền từ bãi tha ma, sửa mệnh cho Thanh Huyền, ngăn chặn kiếp nạn. Bây giờ, nếu Thanh Huyền và sư phụ không còn quan hệ gì nữa, thì sau này Thanh Huyền làm gì, sư phụ cũng đừng nhúng tay vào, cứ để trở về số mệnh ban đầu đi.”

Thiên Sắc không nói lời nào, lặng lẽ nhìn hần, chờ đợi câu cuối cùng.

Quả nhiên, hần dừng lại, cúi thấp đầu, đôi mắt khẽ nheo ẩn chứa hàm ý sâu xa, hơi lên giọng mang theo nụ cười nhạt đau khổ: “Có điều không biết số mệnh nguyên bản của Thanh Huyền là phận đưa người đón khách, chịu cảnh bán thân trong viện kỹ nam, cuối cùng được quán vào mảnh chiếu rách ném ra bãi tha ma hay giống như Vân Xuyên công tử, thân nhiễm bệnh hiểm nghèo, kéo dài hơi tàn, đau đớn không chịu nổi...”

“Vi sư dốc hết tâm tư dạy người nhập đạo tu tiên, sao người lại dễ dàng vứt bỏ như thế, lại còn đâm mình trong trụ lạc?” Nghe hần nói xong, Thiên Sắc như bị sét đánh, mặt mày bắt đầu trở nên giận dữ. Đúng là lúc này nàng đang cố gắng kìm chế cảm xúc, giọng nói bình tĩnh, trầm lắng khiến đôi mắt trong suốt càng lạnh băng, nhưng cũng không thể che giấu được lửa giận bùng bùng. Sự thất vọng bị lửa giận thiêu đốt, dần sôi trào thành cơn giận không thể ngăn được: “Người cũng biết, nếu người không tu thành tiên đạo, không được trường sinh, phải luân hồi đầu thai chuyển kiếp thì vĩnh viễn sẽ là số mệnh chết yểu!”

Nói cho cùng, dạy hần học đạo tu tiên, ngóng trông hần tu thành tiên thân chính là để sửa mệnh cho hần, hy vọng hần có thể thoát khỏi số mệnh chết trẻ, chết yểu mà thôi. Năm đó, nàng đau khổ cầu xin Thái Ất thiên tôn, mới được chỉ dạy con đường này, vậy mà thằng bé này lại dễ dàng vứt bỏ như thế!

Không chỉ vậy, hần còn tính trở lại trần thế, tiếp tục số mệnh trước kia —

Hần đang uy hiếp nàng sao? !

“Thanh Huyền vì sư phụ mới nhập đạo tu tiên, sư phụ chính là đạo của Thanh Huyền. Bây giờ, sư phụ muốn bỏ lại một mình Thanh Huyền, Thanh Huyền không còn đạo thì còn tu tiên gì nữa?” Hần ngẩng đầu rồi mệt mỏi nhắm mắt lại, hàng mi dài rũ xuống, mặc cho ánh nến chiếu lên hai bóng dáng cô quạnh, che khuất hết tầm mắt. Một lúc sau hần mới mở mắt ra, bên môi nở nụ cười như tự giễu, cũng có chút phức tạp nhưng không oán than không hối hận, chỉ nhẹ nhàng thốt lên: “Kiếp tiếp theo, lại một kiếp nữa rồi đời đời kiếp kiếp, dù tiếp tục chết không tử tế, chết trẻ thì đã sao? Mười kiếp trước, Thanh Huyền vì ‘nhân’ thế nào thì bây giờ đã có thể gánh vác ‘quả’ thế ấy, Thanh Huyền đã hiểu thấu, sao sư phụ cứ canh cánh trong lòng?”

Một lúc sau, hai người không nói gì, vẫn giữ không khí trầm lặng.

Thanh Huyền cúi đầu nhìn bàn tay của mình, mang theo chút cố chấp, không dám mở miệng phá vỡ sự im lặng. Lòng hần biết rõ, những lời vừa nói không khác nào uy hiếp, trở mặt với sư phụ. Một khắc trước, sư phụ có thể giận dữ dứt khoát bỏ đi, nhưng lúc này ai mở miệng trước là người đó thỏa hiệp.

Hắn không thể thỏa hiệp, cũng không dám thỏa hiệp. Hắn chỉ có thể kiên trì giữ vững tư thế này và chờ đợi, trông mong sư phụ còn chút quan tâm đến hắn.

Không nói đến chuyện ‘thích’, ít nhất là sư phụ vẫn quan tâm đến hắn chứ?

Hắn biết, bản thân đang đánh cuộc một cách ngang ngược, mà lợi thế duy nhất chỉ là chút quan tâm của sư phụ đối với hắn mà thôi!

“Đúng là chưa từng gặp đứa trẻ nào bướng bỉnh như ngươi.” Thiên Sắc nghiêm khắc lại bắt đầu nhìn Thanh Huyền, lửa giận và nỗi đau đan vào nhau trong lồng ngực, những ước muốn dâng lên từ ngọn lửa không bờ bến tràn trong suy nghĩ, lan khắp nơi. Thật lâu sau, nàng không nói nên lời, khẽ thở dài như ẩn chứa hàng ngàn cảm xúc chua xót trong lòng, bước ra phía trước, kiểm tra tay bị bỏng của hắn: “Sao rồi, còn đau nhiều không?”

Hắn thật sự thắng rồi sao?!

Khoảnh khắc đó, Thanh Huyền vô cùng vui mừng, tuy rằng sư phụ đang cầm bàn tay bị bỏng rất đau đớn, nhưng lại làm cho tâm tình hắn hết như xuân về hoa nở xua tan băng tuyết ngập trời!

Xem ra, có lẽ là sư phụ không đi nữa rồi!

Không, nói như vậy không đúng, phải nói là sư phụ vẫn có thể đi, nhưng dù đi đến đâu, chân trời góc biển, sư phụ cũng nhất định đưa hắn đi cùng!

“Đau!” Hắn giật giật ngón tay, biết rõ những lời mình nói đã uy hiếp được sư phụ, lập tức ứng biến linh hoạt, được đằng chân lân đằng đầu ra vẻ rất đáng thương. Khẽ hít hít mũi, hắn cắn môi, mắt như sắp khóc đến nơi, bộ dạng như chó con đáng thương bị vứt bỏ, lại còn làm nũng méo mếu: “Đau muốn chết luôn!”

Thiên Sắc vừa tức giận vừa buồn cười, nhớ tới bộ dạng nghiêm trang uy hiếp của hắn vừa rồi, liền nhún mày, ra vẻ lạnh lùng hỏi hắn: “Là đau thật, hay lại cố ý giả vờ đáng thương?”

Một chữ “lại” đã nói hết tất cả!

“Đau thật mà!” Thấy quỷ kế bị lật tẩy, Thanh Huyền hơi ngượng ngùng vội vàng giải thích, vẻ mặt ảo não đau khổ, cẩn thận hỏi tiếp: “Sư phụ, liệu cánh tay của Thanh Huyền có bị tàn phế không?”

“Ngươi có đủ năng lực để nhận ra uy lực Kim Giao Tiên, vậy mà còn dám giơ tay đỡ.” Thiên Sắc lấy thuốc Lam Không đưa tới, chậm rãi thoa lên vết thương của hắn, lúc này mới nói với giọng thờ ơ, không giống giải thích mà như châm chọc. Tuy vậy, ánh mắt nàng vẫn vô hình trở nên sắc bén, giọng bình thản, mặt khẽ nhăn khiến người ta không nắm bắt được. Giọng nói có chút gì đó khiến người ta sợ hãi, mắt mát: “Sao lúc đó không lo lắng nếu cứ tiếp bữa chiều này thì tay có bị tàn phế hay không? !”

“Ai bảo ả la sát kia quá đáng như thế, dám nhục mạ sư phụ. Đừng nói tàn phế một bàn tay, cho dù là đồng quy vu tận, Thanh Huyền cũng không sợ!” Nhắc tới việc này, Thanh Huyền lại cảm thấy lòng đầy căm phẫn. Hắn cắn răng, oán hận nhắm mắt lại, có lẽ vì tức giận nên gân xanh giật giật hai bên thái dương: “Lần này, một bạt tai đúng là quá hời cho ả, đáng lẽ nên xèo miệng ả mới phải!”

Nhưng nghĩ lại, tuy lúc này tay bị thương cũng coi như lấy một răn dạy trăm, dùng ả la sát đó làm tấm gương từ từ chặn miệng đám người kia, có lẽ đám bà tám đáng ghét cũng biết giữ mồm giữ miệng hơn? Dù chuyện này khiến sư phụ đau lòng, nhưng giúp hắn biết rõ sư phụ rất quan tâm đến hắn nên bàn tay này bị thương rất đáng giá!

Tóm lại, tâm trạng hiện tại của hắn giống như tiết xuân tháng ba ẩm áp, cỏ cây đâm chồi, chim chóc ca hát!

“Làm bữa làm ầu, thích đánh nhau bạo lực, không biết hối cải!” Nghe hắn căm giận thốt lên, Thiên Sắc không hề khen ngợi mà còn nghiêm mặt: “Tự nghĩ xem, vì sư phải phạt ngươi như thế nào?”

Đây gọi là vừa đâm vừa xoa, bây giờ, nàng đã bị thằng nhóc này buộc phải đổi hướng, bị bắt thay đổi ý định ban đầu, phải thỏa hiệp ở lại với hắn. Nhưng chuyện khác thì không thể giả cảm giả điếc nể tình bỏ qua được.

“Sư phụ muốn phạt Thanh Huyền chép sách sao?” Vừa nghe lời này, Thanh Huyền ngậy người, trừng mắt nhìn bàn tay, dùng con bài vạn năng chưa lật: “Nhưng tay Thanh Huyền đau, không chép được đâu!”

Biết hẳn nhất định sẽ nói như vậy, Thiên Sắc cũng không bỏ qua, nói một câu chặn đầu: “Bây giờ không chép được cũng không sao, cứ học thuộc trước đi.”

“Học thuộc...” Thanh Huyền lẩm bẩm, sau đó nhún vai, định từ chối: “Sư phụ, người phạt chép sách như vậy chẳng thú vị chút nào, hay đổi cái khác đa dạng hơn đi. Người có thể phạt Thanh Huyền hầu hạ người cả đời, giặt quần áo, gánh nước quét nhà, trải giường gấp chăn!”

Nói thật là hẳn cũng không ghét chép sách lắm nhưng vẫn không từ bỏ hy vọng ấp ủ trong lòng.

“Không có tiền đồ.” Thiên Sắc khê hé đôi môi đỏ mọng, nhìn vẻ mặt của hẳn, trong lòng thoáng hiện cảm xúc khác thường, đành tránh sang chuyện khác: “Yêu cầu của người thật sự tầm thường vậy sao, làm chân sai vặt cũng có thể vui vẻ đến vậy?”

“Ồ bên hầu hạ sư phụ mà không tiền đồ sao?” Thanh Huyền gục đầu xuống, ra vẻ dốc lòng suy nghĩ. Một lúc sau, hẳn đột nhiên cười nịnh bợ, mặt dày nhích lại gần nàng: “Hay là sư phụ cho Thanh Huyền lấy thân báo đáp, làm tiểu lang quân đi!”

Tiểu lang quân! ?

Thiên Sắc bị mấy từ này làm cho giật mình, hơi mất tự nhiên dịch người ra, trừng mắt nhìn hẳn, nổi giận trách mắng: “Lại suy nghĩ lung tung!”

Thanh Huyền cũng mặc kệ, mặt dày thoải mái nghe trách mắng. Nghiêm túc nhìn Thiên Sắc, thốt ra từng chữ thổ lộ tình cảm, thận trọng lại kiên quyết không thỏa hiệp.

“Sư phụ, Thanh Huyền thật sự thích người.”

“Ừm.”

Thiên Sắc khê lên tiếng, nhưng không nhìn hẳn.

“Sư phụ, người thích Thanh Huyền không?” Hẳn đeo bám quyết hỏi được một câu, trong lòng có chút bất an: “Dù chỉ một chút? !”

Thật ra, hẳn có thể đoán được câu trả lời của sư phụ, chẳng qua lòng hẳn tràn đầy khát khao với tương lai mà thôi.

Hẳn có lòng tin sự quan tâm của sư phụ đối với hẳn ngày càng nhiều, cuối cùng tích lại sẽ thành thích.

Cuối cùng, Thiên Sắc cũng ngẩng đầu lên, hàng mi dài khê lay động không che được nét u sầu phẳng phất, không còn cách nào đành cất giọng mang theo sự chua chát khó nhận biết.

“Vấn đề này, đợi người tu thành tiên thân rồi nói sau!”

Cả đêm, Thanh Huyền không biết tại sao cảm thấy rất phấn chấn, lăn qua lộn lại, trần trọc khó ngủ, mãi đến canh năm mới mơ màng thiếp đi.

Vốn là, hiếm khi sư phụ không chép kinh, hẳn liền trả lại giường để người nghỉ ngơi, còn mình thì tìm một tấm chiếu ngủ bên cạnh giường.

Đương nhiên hẳn cũng có chút tính toán, lòng chờ mong lỡ đâu sư phụ ngủ đến nửa đêm, thấy hẳn bị thương sẽ đau lòng cho hẳn lên giường ngủ —

Khụ khụ, ngừng, ngừng!

Hẳn thừa nhận đúng là hẳn không chỉ ảo tưởng chuyện này. Nhưng những gì xảy ra sau đó đã chứng minh hẳn thực sự ảo tưởng mà thôi, vì thực tế là sư phụ vốn không cho hẳn có cơ hội thực hiện ảo tưởng này.

Bởi vì, hẳn nói kiểu gì sư phụ cũng không chịu cho hẳn ngủ dưới đất.

Cuối cùng là hẩn ngủ trên giường, cả đêm trần trọc. Còn sư phụ ngồi thiền trên đệm, dưỡng tâm điều khí nghỉ ngơi.

Có điều, những lúc vui vẻ nhất lại hay có những chuyện vặt vãnh đáng ghét, sáng sớm chưa thấy mặt người đã có kẻ đến phá hoại không khí ấm áp, yên bình này.

“Thanh Huyền sư huynh.” Người đến là Ngọc Thự, mặt trầm như nước, không chút cảm xúc, chỉ có ánh mắt trầm tĩnh cùng đôi con ngươi sáng ngời: “Chưởng giáo thần tôn phái đệ đưa thuốc đến.”

“Làm phiền.”

Thanh Huyền thản nhiên cảm tạ, vì sáng sớm sư phụ phải đi gặp sư tôn, không có trong phòng nên hẩn vẫn ở trên giường, thái độ khiêm tốn, khách sáo.

Thật ra, ấn tượng của hẩn với Ngọc Thự không xấu. Nhưng vì Ngọc Thự là người của Phong Cẩm, nên xuất phát từ sự căm ghét với Phong Cẩm nên hẩn làm cách nào cũng không thích nổi Ngọc Thự.

Đưa thuốc xong, Ngọc Thự không có ý định rời đi, chỉ im lặng nhìn Thanh Huyền một lúc, sau đó khẽ cúi đầu, thu hết mọi cảm xúc: “Thanh Huyền sư huynh thật sự có bản lĩnh.” Tuy giọng y trầm thấp nhưng rất rành rọt, còn mang theo cảm xúc khó diễn tả: “Xưa nay, tiên tôn đã nói là làm, không ai có thể gây khó dễ cho người. Nhưng Thanh Huyền sư huynh chỉ nói vài câu đã khiến tiên tôn chịu thua.”

“Đa tạ quá khen, ta vốn tưởng người có lòng đưa thuốc đến, không ngờ lại giả vờ mượn việc đưa thuốc để hóng chuyện.” Tuy rằng, cả đêm Thanh Huyền không thể chợp mắt, nhưng nhờ suốt ngày lặn lội với đám Lam Không, Mộc Phi nên cho dù nhìn có vẻ lười nhác thực chất đầu óc lại rất nhanh nhạy. Hẩn im lặng lắng nghe, đôi mắt đen sâu thẳm khẽ híp lại, có chút mơ màng, giọng điệu nhàn nhã: “Có chuyện gì cứ nói thẳng, quanh co lòng vòng, người mệt, ta cũng mệt.”

Ngọc Thự cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, thấy hẩn thẳng thắn như vậy, cũng nói rất đơn giản: “Chẳng qua, Ngọc Thự muốn khuyên sư huynh, tiên tôn và huynh là thân phận thầy trò. Trong lòng tiên tôn đã có người khác, dù sư huynh đau khổ quần quýt si mê, cuối cùng chỉ là làm người làm mình, không có kết quả tốt.”

“Quần quýt si mê?” Thanh Huyền hừ một tiếng chậm rãi ngồi dậy, sắc mặt lạnh nhạt, khóe môi nở nụ cười chệch cười. Giọng không chút khách khí, mang ý châm biếm: “Người trong lòng sư phụ ta là ai, hình như người cũng biết rõ như người khác.”

Nói hẩn quần quýt si mê, được rồi, hẩn mặt dày sẵn lòng thừa nhận là quần quýt si mê, thì sao chứ?

Nói cho cùng, đây là chuyện của hẩn và sư phụ, liên quan gì đến người khác?

Tên Ngọc Thự này, giọng điệu lớn lối gớm!

“Xem ra trong lòng sư huynh cũng biết rất rõ.” Ngọc Thự vẫn cúi đầu, không hề bối rối vì đòn phủ đầu của hẩn, giọng nói trầm thấp, bình thản mà trấn tĩnh, rất chừng mực: “Một khi đã như vậy, sao sư huynh không tác thành cho quân tử và mỹ nhân. Cùng Ngọc Thự tìm cách tác hợp cho họ, xóa hết hiểu lầm trước kia, nói lại tình xưa, vậy chẳng phải là chuyện tốt đẹp sao?”

Tác thành cho quân tử và mỹ nhân?

Thanh Huyền cười nhạt, khẽ hừ một tiếng. Khuôn mặt khôi ngô, anh tuấn ngược sáng nên không rõ nét, nhưng nụ cười lạnh ẩn hiện tức giận, không trả lời yêu cầu có vẻ đàng hoàng này.

“Nói tới nói lui, người muốn ta giúp đỡ, cùng làm thuyết khách sao?” Hẩn khẽ ho, ngẩng đầu nhìn Ngọc Thự, ánh mắt sắc bén, giọng từ tốn nhẹ nhàng, đôi đồng tử đen sáng ngời khiến người ta thấy bất an: “Là kẻ phụ bạc kia nói người đến?”

Biết rõ người sau lưng Ngọc Thự là Phong Cẩm, nhưng hẩn cố tình làm khó, không thêm gọi tên mà dùng từ đại diện hết sức khái quát.

“Không phải.” Đối với sự châm biếm quá rõ ràng kia, Ngọc Thự coi như không nghe thấy, vẫn giữ đúng chừng mực, cũng không nói rõ lý do, chỉ cố ý nhấn mạnh từng chữ, nhẹ nhàng, thong thả bước về phía trước, gạt bỏ hết quan hệ với người khác: “Chỉ là Ngọc Thự xen vào việc của người khác thôi.”

“Thật không? Theo như người nói, nếu kẻ phụ bạc kia nhớ mãi không quên sự phụ ta, vì sao ngày đó vong tình phụ nghĩa? Bây giờ lại muốn nói lại tình xưa, xóa hết hiểu lầm?” Thanh Huyền lầm bầm ngồi lại giường, nghiêng đầu nhìn Ngọc Thự. Đôi mắt sáng bỗng trở nên khác thường, giọng nói bỗng trở nên lạnh buốt, nụ cười mỉa mai. Giờ khắc này, nét mặt hắn vẫn không hề thay đổi. Mà ngược lại, sự châm chọc càng trở nên rõ ràng. Nỗi buồn chất chứa bao lâu tận đáy lòng được thốt ra, lời lẽ vượt quá thân phận, vô cùng to gan, không hề che giấu tâm tư của bản thân: “Thầy trò thì đã sao? Ta không ngại nói rõ, ta thích sự phụ ta, muốn làm tiểu lang quân của người, muốn ở với người đời đời kiếp kiếp! Nói không khách khí thì kẻ phụ bạc kia giờ coi như tình địch của ta, vì sao ta phải tự ngược bản thân giúp đỡ y? Người giúp y, tất nhiên là vì lợi ích của người, nhưng y cho ta lợi ích gì?!”

Những lời nói vô cùng bén nhọn tuôn ra, từng chữ từng lời đều như kim châm, đâm vào điểm yếu của kẻ khác, khiến Ngọc Thự không biết nên trả lời như thế nào, chỉ biết cúi đầu im lặng.

“Hơn nữa, ta cũng không muốn sự phụ ta phải chịu ách ức. Ai biết kẻ phụ bạc kia lại có ý gì, có thể tiếp tục gỡ rối cũ khiến sự phụ ta đau lòng hay không?!” Thấy Ngọc Thự không nói lời nào, Thanh Huyền nhướn mày, làm người ta đoán không ra sắc mặt vui hay giận, thản nhiên nhìn y. Bình tĩnh như người đang nói chuyện không phải Ngọc Thự, mà là kẻ phụ lòng Phong Cẩm kia: “Nói cho người biết, bất luận là cần bao nhiêu thời gian, ta nhất định sẽ xóa tan hoàn toàn bóng dáng kẻ phụ tình đó trong lòng sự phụ ta!”

Hết chương 33

34. Chương 34

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Nghe Thanh Huyền nói năng kiên định hùng hồn, Ngọc Thự khẽ nhún mày rồi nhanh chóng giãn ra, lẳng lặng đánh giá chàng thanh niên trẻ mới hai mươi một tuổi trước mặt.

Trước đó, y cũng có nghe những lời đồn đại liên quan đến hai thầy trò này. Tuy y không hoàn toàn tin tưởng nhưng vẫn thầm nghĩ trong lòng, bao nhiêu năm tiên tôn không thu nhận đồ đệ, sở dĩ chịu nhận người thanh niên trước mắt là vì chàng trai trẻ này có nét giống chưởng giáo thần tôn, nên nói gì cũng chỉ là kẻ thể thần.

Nhưng đến lúc tiên tôn công khai dẫn theo chàng trai phàm trần trẻ tuổi đó lên Tây Côn Luân, không hề né tránh chuyện gì thì y mới biết chàng trai đó khác xa tướng tượng của mình, chẳng những không có nét nào giống chưởng giáo thần tôn, mà ngay cả khí chất cũng khác xa!

Chẳng lẽ, tiên tôn muốn mượn chàng trai này để kích tướng chưởng giáo thần tôn nổi cơn ghen sao?

“Huynh có từng nghĩ năm đó tiên tôn và chưởng giáo sư tôn đã trải qua chuyện gì, tình cảm như thế nào không?” Đường như chẳng bận tâm là người ngoài không có quyền lên tiếng, Ngọc Thự khẽ hừ một tiếng, ánh mắt ôn hòa bình tĩnh bị thay thế bởi sự trang nghiêm, lời nói không quá sắc bén, nhưng thoáng hiện sự mất kiên nhẫn: “Thanh Huyền sư huynh, huynh thực sự nghĩ mình có thể thay thế được vị trí của chưởng giáo thần tôn trong lòng tiên tôn sao? Huynh có tự đề cao bản thân quá mức không?”

“Người lầm rồi, ta không muốn thay thế ai cả.” Thanh Huyền lắc đầu, chỉ nói bằng quơ một câu. Nét mặt mang theo nụ cười mỉa mai, chút cao ngạo trên đôi mày nhướn cao lại có chút khinh thường, tựa như rất bất mãn với hai từ “thay thế”. Nói đến đây, hắn cũng chẳng cần che giấu thêm, cứ thế nói thẳng không chút khách khí: “Ta là ta, y là y, ta tự nhận thấy từ đầu đến chân chẳng chỗ nào giống y cả, đặc biệt là ở thành ý đối với sự phụ, nên sao có thể nói là thay thế được!? Ta chỉ cần khiến trong lòng sự phụ chỉ chứa một mình ta, người tự nhiên sẽ quên những chuyện về hạng người tạp nham kia.”

Hắn cố tình nhấn mạnh mấy chữ “hạng người tạp nham”, lộ rõ sự cao ngạo độc nhất. Đôi mắt đen sáng ẩn chứa sức mạnh vững vàng và kiên cường, giống như ánh kiếm nhẹ nhàng, yên tĩnh nhưng lạnh lùng, tràn đầy sức mạnh không dễ gì khuất phục.

“Quên ư?” Ngọc Thự lạnh nhạt lắng nghe và tiếp nhận, giọng nói trầm thấp, thông thả nhẹ nhàng như nước, nhưng ẩn chứa cảm xúc vô cùng lạnh lẽo: “Một từ quên, nói dễ hơn làm?”

Ân oán năm đó, y là người ngoài cuộc cũng thối thức không thôi. Năm tháng trôi đi, vạn vật xoay chuyển, đã qua bao năm. Nếu thật sự dễ dàng thì đã lãng quên, vậy thì hai người đâu cần phải cố ý tránh mặt nhau?

Là vì không thể từ bỏ nên mới không dám gặp lại nhau.

“Dễ hay không, phải thử mới biết.” Tuy trong lòng biết rõ có những chuyện nghĩ rất đơn giản, đến khi làm mới thấy khó khăn quá mức tưởng tượng, nhưng Thanh Huyền không hề hoảng sợ. Có những vết thương sẽ được thời gian xóa mờ, có những nỗi đau sẽ phai nhạt theo thời gian, hẳn tin rằng thời gian có thể chứng minh được mọi thứ và cũng có thể phá hủy hết tất cả: “Trước đây, sư phụ ta hơn ba ngàn năm không quên được kẻ phụ bạc kia vì chưa gặp ta! Bây giờ đã có ta bên cạnh người, không cần đợi đến ba ngàn năm, ta nhất định sẽ khiến trong lòng sư phụ không còn bóng dáng kẻ phụ bạc ngụy quân tử ấy!”

Nghe hẳn hùng hồn như thế, Ngọc Thự biết dù nói thêm bao nhiêu cũng vô dụng, đành lắc đầu bắt đầu bước đi, lui ra phía sau từng bước: “Nếu đã như vậy, Ngọc Thự sẽ mãi mãi mong chờ.”

Nói xong, y khẽ chấp tay cáo lui, đang định xoay người rời đi, không ngờ Thanh Huyền lên tiếng ngăn lại, tựa như có chuyện chưa nói xong.

“Khoan đã.”

Hành động này khiến Ngọc Thự đổ cảm thấy hơi khó hiểu.

“Thanh Huyền sư huynh cần chỉ giáo thêm gì sao?” Y hỏi rất khách khí, ánh mắt nghi hoặc, nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên, che giấu cảm xúc cẩn thận.

Thanh Huyền nheo mắt lại, sắc mặt không thay đổi, quan sát y một lúc sau đó thản nhiên hỏi: “Ngọc Thự, người còn nhớ Chu Ngưng không?”

“Chu Ngưng?” Ngọc Thự lặp lại, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, giống như chỉ cần mở miệng là có thể thốt lên nhưng không thể nhớ nổi đã nghe ở đâu, gặp chỗ nào, có quan hệ gì với mình. Đôi mắt đen lơ đãng một lát mới khôi phục lại, thoáng suy nghĩ rồi nhìn Thanh Huyền hỏi lại một cách mơ hồ: “Chu Ngưng là ai?”

“Chẳng phải vừa rồi người cho rằng một từ quên nói dễ hơn làm sao? Nhưng dường như người quên rất dễ dàng! Thành tiên, nhập đạo, người xưa thành kẻ xa lạ trong chớp mắt. Cô nàng ngốc nghếch kia vẫn dốc hết tâm tư vì người, vậy mà người còn chẳng nhớ nàng ấy là ai.” Dựa vào lời nói và hành động của y, Thanh Huyền cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Hẳn không nói gì thêm, sắc mặt chẳng rõ vui buồn giận dữ, chỉ nhìn Ngọc Thự, tâm trạng khó đoán khiến người ta không nắm bắt được. Cuối cùng hẳn thốt ra một câu lạnh nhạt, rất đơn giản nhưng chứng minh được tất cả: “Xem ra, người cũng chẳng khác gì kẻ đạo mạo ngụy quân tử kia.”

Đang lúc này, ngoài cửa Ngô Cư vang lên tiếng thét chói tai, dường như xen lẫn tiếng gào khóc thảm thiết, thê lương.

“Thanh Huyền, cứu mạng!”

Thanh Huyền giật mình, ngay sau đó đã thấy Lam Không chặt vật tông cửa chạy vào. Hẳn nở nụ cười hề hững, tuy rằng nét cười chỉ thoáng ẩn hiện, vẻ mặt lưỡi nhấc nhưng ánh mắt lại sắc bén như kiếm, hỏi Lam Không chẳng chút khách khí: “Sư bá nát rượu, người muốn Thanh Huyền cứu mạng hay là cứu cái lưỡi của người?”

Lam Không vốn đang khốn đốn lại bị mấy lời này làm cho kích động, cảm thấy thê thảm không nói nổi. Nhưng y chợt nhận ra trong phòng không chỉ có Thanh Huyền mà còn có Ngọc Thự ngoan hiền, lập tức giả vờ giả vệt ho khẽ một tiếng, ra vẻ tiền bối, mặt mày nghiêm túc.

“Khụ khụ!”

Vốn là người biết quan sát sắc mặt hành động, xưa nay chừng mực, lễ độ, sao lúc này Ngọc Thự không nghe ra tiếng ho khẽ này có ý gì. Tuy y cảm thấy hơi khó hiểu nhưng cũng không nóng vội, chỉ cúi đầu thức thời hành lễ.

“Ngọc Thự cáo lui trước.”

Mới ra cửa Ngô Cư, Ngọc Thự đã gặp Thiên Sắc.

Có lẽ nói “gặp” thì không thích hợp, nhìn thái độ thản nhiên và sắc mặt bình tĩnh của Thiên Sắc tuyệt đối không giống vô tình gặp gỡ, mà như đặc biệt chờ đợi ở đây.

Bóng dáng áo đỏ hoàn mỹ không chút tỳ vết nhưng vẻ mặt lại hờ hững cao ngạo, người nữ tử này tiếp xúc với bất kỳ người ngoài nào cũng đều có nguyên tắc riêng biệt, chỉ làm những gì mình yêu thích, khí thế kiên cường bất khuất, rất khó bị đồng hóa bởi người bên cạnh hoặc bất cứ chuyện gì.

Ngọc Thự hơi sợ hãi trong lòng, không biết vừa rồi Thiên Sắc có nghe thấy cuộc đối thoại giữa y và Thanh Huyền hay không. Y hít sâu một hơi, đè nén nỗi thấp thỏm lo âu tận đáy lòng, mỉm cười nhìn vẻ mặt bình thản của Thiên Sắc, định lên tiếng giải thích trước: “Tiên tôn, con đến —

“Người đến làm gì, ai nói người đến, trong lòng bốn tọa đều biết rõ.” Ngắt ngang lời giải thích, xem như không liên quan đến mình. Thiên Sắc khẽ nhìn Ngọc Thự, cặp mắt lạnh trầm xuống, đôi môi đỏ hồng khẽ hé, giọng nói cũng cực kỳ hờ hững: “Trở về nói với y, bất kể như thế nào ta và y đã là không thể.”

Ngọc Thự sửng sốt, lập tức hiểu được dụng ý không chút che giấu của Thiên Sắc, y ngây người.

“Tiên tôn, người cần gì phải tuyệt tình như thế?” Sững sờ một lúc lâu, y thấp giọng, lời nói mang theo sự đau khổ, sầu não: “Tiên tôn và chưong giáo thần tôn đều là ân nhân của Ngọc Thự, Ngọc Thự hy vọng hai người có thể xóa bỏ hiểu lầm, hòa hợp như lúc ban đầu, hơn nữa —”

Đáy mắt buồn bã, giọng điệu có chút nghiêm nghị lạnh lùng, sự cao ngạo tràn đầy trong đôi mắt hờ hững. Thiên Sắc thản nhiên khuyên răn, giọng sắc bén như dao, kết thúc tất cả: “Ngọc Thự, người quản quá nhiều.”

“Nếu đã vậy, Ngọc Thự không dám nói gì thêm, xin tiên tôn bớt giận.” Cũng là kẻ thông minh, biết nên nói gì trước mặt ai, Ngọc Thự lập tức nhận lỗi. Nhanh chóng nói sang chuyện khác, chỉ sợ việc này dính líu đến Phong Cẩm thì ý tốt lại biến thành chuyện xấu: “Thật ra, hôm nay Ngọc Thự đến đây là muốn cầu xin giúp Tử Tô. Tuy rằng Tử Tô rất kiêu căng, nhưng không phải người xấu. Chắc là có hiểu lầm nên mới không biết tự lượng sức mình khiêu khích Thanh Huyền sư huynh, làm huynh ấy bị thương, xin tiên tôn đừng trách muội ấy.”

Lời nói rất chừng mực, luôn mượn Thanh Huyền để nâng Thiên Sắc lên, lại có cả khiển trách Tử Tô. Nhưng Thiên Sắc vốn không động lòng trước những lời khách sáo như vậy.

Tử Tô không biết tự lượng sức mình sao?

Nói ra thì rất nguy hiểm, cũng may trước đó Thanh Huyền can sức mạnh để ngự “Lục kiếm tiên” nên đã nhận mây trăm năm tu vi của nàng, bằng không sức mạnh toàn diện của Kim Giao Tiên sẽ lập tức khiến Thanh Huyền hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.

Chỉ ỷ lại sức mạnh của thần khí đã không biết phân biệt tốt xấu như vậy, Tử Tô này chỉ sợ là coi trời bằng vung?!

“Người nên biết tính của bốn tọa, có oán báo oán, có thù báo thù. Nó buông lời nhục mạ sau lưng, bốn tọa có thể bỏ qua. Nhưng hôm nay vì ra về ta đây ức hiếp người khác làm Thanh Huyền bị thương, nếu bốn tọa không bận tâm, khác nào bị người khác xem thường?” Đôi mắt trầm lắng nghiêm nghị, khuôn mặt Thiên Sắc lạnh nhạt bộc lộ rõ sự tuyệt tình, giọng lạnh như băng, thốt ra những lời vô tình với Ngọc Thự: “Người cứ nói với nó, đừng nói là Phong Cẩm, cho dù là Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa cũng không bảo vệ được nó! Việc này, bốn tọa tuyệt đối không bỏ qua!”

Lúc này, trong căn phòng ở Ngô Cư, Lam Không thừa dịp không có ai kiên quyết bám riết lấy Thanh Huyền

“Thanh Huyền, lần này con nhất định phải cứu sư bá, nghe nói mới sáng sớm sư phụ con đã đằng đằng sát khí tìm ta khắp Ngọc Hư Cung.” Lam Không gục đầu, mặt mày xám ngoét hoảng sợ. Y hiểu rõ nơi nguy

hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất nên mưu toan tìm kiếm một chỗ trú thân an toàn: “Nếu mọi người ấy thật sự nổi giận, cắt lưỡi ta...”

Nói ra đúng là tự hại mình, biết rõ Thiên Sắc là người đã nói nhất định sẽ làm, bản thân lại như bị ma ám, hùng hổ phun chuyện chẳng biết giữ miệng!

“Không phải sư phụ con đã cảnh cáo người đừng có đi rêu rao khắp nơi sao?” Thanh Huyền hé đôi môi mỏng, nét mặt khê tươi cười nhìn Lam Không đầy sâu xa. Từ từ dựa vào đầu giường nhàn nhã nói chuyện, lời nào cũng mang theo ý châm chích chẳng chút đồng tình: “Rõ ràng là người tự chuốc họa vào thân, chẳng đáng thương chút nào.”

Trước khi sư phụ cảnh cáo, hẳn cũng rất muốn nói cho sư phụ biết sư bá nát rượu là người không đáng tin lại càng không tốt tính, thay vì cảnh cáo uy hiếp chỉ bằng cứ cắt luôn lưỡi lại càng an toàn hơn. Chẳng qua, hẳn lại cũng có phần hy vọng sư bá nát rượu đồn đại chuyện hẳn và sư phụ thân mật này ra ngoài nên mới không nói.

Tốt nhất là làm cho gã ngụy quân tử Phong Cẩm kia hiểu rằng sư phụ cũng có người yêu thương không hề thua kém y!

Nghe Thanh Huyền chẳng thèm khách khí như thế, khuôn mặt hí hửng vì xem kịch vui của Lam Không trở nên bi thương, giận dữ: “Người là thằng nhóc vô lương tâm, sư bá ta những năm gần đây vất vả biết bao, không sợ uy hiếp, để người và sư phụ người...” Nói tới đây, theo tính nết của y là phải chen thêm vào vài từ phóng đại đầy ngạc nhiên để cho ra thật nhiều hình tượng, nhưng vì có điều kiêng kỵ nên cứng lưỡi, y nháy mắt mấy lần, khê ho một tiếng thay thế mấy chữ khó nói kia: “... Để người với sư phụ người... Khụ khụ... Nói ra thì tất cả đều tại người!”

“Xem ra, Thanh Huyền phải cảm tạ sư bá đã đặt điều phỉ báng thanh danh của con và sư phụ nhỉ?!” Liếc nhìn Lam Không, Thanh Huyền cất giọng bình thản, khê nhú mày mang theo chút kỳ lạ và châm biếm, vô tình làm méo mó khuôn mặt tuần tú của hắn. Trong đôi mắt đen sâu thẳm bùng lên ngọn lửa, câu nói như rất thông dong nhưng ẩn chứa sự tức giận.

Lam Không đảo mắt, lập tức chụp lấy cơ hội cùng chung mối thù, thổi phồng khuyết điểm của người khác để hóa giải rủi ro của mình: “Tuy lời đồn đại về chuyện của con và sư phụ con rất nhiều, nhưng Phong Cẩm vẫn không tin, chứng tỏ là không xem con ra gì.” Rõ ràng là chuyện chẳng liên quan đến y nhưng lòng lại đầy căm giận, cực kỳ phần uất, giống như mộ phần tổ tiên của mình bị đào lên: “Bây giờ, con và sư phụ con ngọt ngào như vậy, những lời đồn này có vẻ như thật nên y nóng lòng như lửa đốt, mới sáng sớm đã phái cái đuôi Ngọc Thụ tới đây, vừa đe dọa vừa dụ dỗ!”

“Có lẽ vậy.” Thanh Huyền miễn cưỡng, cũng không muốn phản bác cái gọi là “đe dọa dụ dỗ” kia thực ra có nghĩa gì, chỉ đáp lại mơ hồ, đôi mắt lạnh không chút ý cười ẩn chứa sự châm biếm sâu sắc: “Có thể được nhân vật cổ như chuông giáo sư bá để mắt, coi như đỉnh trong mắt gai trong thịt cũng là vinh hạnh của kẻ vô danh tiểu tốt con đây.”

Lam Không gật đầu liên tục như gà mổ thóc, bước đến trước mặt Thanh Huyền, cười như hoa cải dầu nở rộ, hết sức nịnh bợ: “Cho nên, Thanh Huyền à, con phải nhớ nói giúp ta trước mặt sư phụ con, nhớ thì thâm bên gối nhiều nhiều vào...”

“Thì thâm bên gối?” Thanh Huyền bị những từ này làm nghẹn lời không biết nên khóc hay cười, nhưng cảm thấy rất vui vẻ thoải mái, đang định đáp lại không ngờ đã thấy vạt áo đỏ bên cửa, lập tức giấu sạch mọi sự đắc ý, đáp lại một câu cho có lệ: “Khụ khụ, để xem tình hình đã.”

“Xem tình hình gì chứ?” Lam Không quay lưng về phía cửa nên không nhận ra chuyện gì, tiếp tục nói không ngừng: “Lưỡi của sư bá có còn hay không, bây giờ hoàn toàn dựa vào con! Thằng nhóc này, xưa nay nợ ta không ít, không được vô tình vô nghĩa, thấy chết không cứu như vậy!”

“Khụ khụ.” Thanh Huyền thoáng nhìn sắc mặt khó coi của Thiên Sắc, biết là hôm nay Lam Không khó thoát khỏi xui xẻo, chỉ biết nín cười cúi đầu, giả vờ đáp lại một câu: “Thanh Huyền đã cố gắng hết sức rồi.”

Nói cho cùng là do Lam Không xui xẻo, nếu dừng lại ở đây không chừng còn cơ hội thoát thân, nhưng đến lúc này y vẫn tiếp tục phát huy cái miệng bà tám của mình: “Nhưng mà nói đi nói lại, hôm qua hai người

thật là vô cùng —” y trừng mắt vỗ vai Thanh Huyền, cổ vũ chẳng chút tốt đẹp gì: “Nghe theo sư bá chỉ có chuẩn thôi, chuyện nam nữ phải có ít chất xúc tác mới thành được! Sư muội ta tâm cao khí ngạo, xưa nay không coi ai ra gì, chẳng nhiễm bụi trần, bây giờ thấy bảo bối như con bị thương vì muội ấy, sao có thể không đau lòng? Con đó, phải hết sức cố gắng tận dụng cơ hội này, nhất định sẽ dễ như trở bàn tay.”

Nghe Lam Không nói chuyện như đúng rồi, lại thấy Thiên Sắc càng tới gần, Thanh Huyền càng không nhin cười nổi, chỉ có thể cúi đầu ho khẽ để che giấu: “Khụ khụ.”

“Này, sao con cứ ho mãi thế?” Nếu là người khác, sợ là đã sớm phát hiện sự khác thường, chuẩn bị chuồn mất. Nhưng không biết sao hôm nay Lam Không rất chậm chạp không phát hiện điều gì bất thường, còn tiếp tục hỏi tới: “Này, nói đi nói đi, tối hôm qua sư phụ con có song tu với con không? Cảm giác đúng là mất hồn chứ?”

“Sư bá, xem ra Thanh Huyền không còn cách nào bảo vệ lưỡi của người được rồi.” Thanh Huyền bắt đầu dãi thả dài, không ngờ y sắp chết đến nơi mà chẳng hay biết gì, đành tốt bụng chỉ ra phía sau, vô cùng đồng cảm: “Người tự giải quyết đi nha.”

“Hả?” Lam Không nghe vậy mới giật mình, toàn thân cứng ngắc quay người lại, đối diện với khuôn mặt lạnh như băng của Thiên Sắc, sợ tới mức tim nảy lên tận óc, đỏ mồm hỏi rờn rờn: “Sư muội!?”

“Tay còn đau không?” Thiên Sắc nhìn Lam Không, dù sắc mặt rất khó xem nhưng lại không vội hỏi tội, chỉ lướt qua người y rồi nhìn Thanh Huyền.

Thanh Huyền mếu máo, rõ ràng bàn tay đã không còn đau nhiều như thế, nhưng vẫn tiếp tục giả vờ đáng thương: “Đau!” Ánh mắt giống chó con mới sinh khiến người ta vô cùng thương hại và yêu thương.

Thiên Sắc thản nhiên nhìn bộ dáng giả bộ tội nghiệp của hắn, vạch trần không chút khách khí: “Vừa rồi vì sư thấy người tranh luận với Ngọc Thụ, thái độ kiêu ngạo tự đắc, nói chuyện vô cùng khí thế, chẳng giống đau đớn chút nào.”

Theo những lời này thì có thể hiểu nàng đã trở về từ lâu, hơn nữa còn nghe không sót một câu cuộc đối thoại của Thanh Huyền và Ngọc Thụ.

“Hi hi...” Thanh Huyền hơi xấu hổ, nhưng dựa vào tính tình vô lại của mình nên cũng không thừa nhận bản thân giả vờ đáng thương: “Vừa rồi con hơi kích động nên quên cả đau.”

Lam Không thấy thầy trò nhà này ngọt ngào liếc mắt đưa tình chẳng coi ai ra gì nên chuẩn bị chuồn êm, không ngờ vừa bước chân lên chưa kịp đặt xuống đã nghe Thiên Sắc quát lên: “Đứng lại!”

Sau đó, Thiên Sắc từ từ bước lên, đứng sau lưng y, giọng nói bình thản khiến người ta dựng tóc gáy: “Lam Không sư huynh, bắt ta phải đi kiểm huynh khắp nơi, không ngờ huynh lại tự mò đến cửa!”

Lam Không chết đứng tại chỗ, đặt chân xuống cũng không được mà bước đi cũng không xong, vì khó chịu và hoảng sợ nên mặt mày y nhăn nhoeo như táo tàu!

“Sư muội, ta, ta, ta —”

Y cứ “Ta ta...” như cà lăm một lúc mà không nói được nguyên nhân.

Thiên Sắc cũng không muốn nói chuyện vô nghĩa với y nên nói thẳng: “Sư huynh nghĩ là lưỡi của mình đáng giá bao nhiêu?”

Nghe Thiên Sắc nhắc tới lưỡi của mình, trực giác mách bảo y có chuyện không lành, lòng nặng như đá đè, vội vàng nhả mạnh không ngừng: “Vật báu vô giá! Hoàn toàn vô giá!”

“Huynh đã coi trọng lưỡi của mình như vậy —” Thiên Sắc nở nụ cười hiểm thấy, đột nhiên nói chuyện nhẹ như gió, giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ nhưng ý cười khác biệt không cho phép từ chối: “Vậy thì đổi bằng một ngàn năm tu vi cũng không xem là quá đáng chứ.”

Lam Không sững sờ, tạm thời quên mất phản ứng, chỉ trừng lớn mắt hỏi lại: “Có ý gì?”

“Một là huynh độ một ngàn năm tu vi cho Thanh Huyền, giúp nó trị thương, không thì ta cắt lưỡi huynh ném vào hóa yêu trì.” Nàng không dây dưa dài dòng, đôi đồng tử đen sáng ngời: “Lam Không sư huynh, huynh chọn đi.”

Đây là uy hiếp chẳng chút che giấu!

Uy hiếp không thêm giấu diếm!

“Một ngàn năm tu vi?” Về mặt Lam Không như cầu xin, như chết cha chết mẹ, mày nhướn lên, sắc mặt dần trở nên thê lương không ngừng than khóc: “Sư muội, muội không nên độc ác vậy chứ!?”

“Thật không?” Thiên Sắc cũng không thêm để ý, nhướn ày, ánh mắt sắc bén như tên nhọn cuốn lấy hồn phách người khác, sự lạnh lẽo phủ khắp người: “Xem ra, sư huynh không thích lưỡi của mình mà thích lựa chọn thứ hai đúng không?”

Lam Không uất hận đứng ngay tại chỗ, nhìn khuôn mặt không chút rung động của Thiên Sắc, biết nàng là người đã nói nhất định sẽ làm, y dẫn đo một lúc cuối cùng đành phải cắn răng bằng lòng, vô cùng ảm ức.

“Được rồi, ta độ một ngàn năm tu vi cho thằng nhóc con này!”

Hết chương 34

35. Chương 35

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Trường Sinh yển được tổ chức vào đầu tháng năm, các tôn thần và tiên tôn đều tụ họp tại Côn Luân.

Thật ra, Trường Sinh Yển năm trăm năm tổ chức một lần này vốn lúc đầu được gọi là “Nguyên Sinh yển”. Nó cũng không phải do Nam Cực Trường Sinh đại đế sáng lập, yển tiệc này vốn bắt nguồn từ hơn mười vạn năm trước Phù Lê Nguyên Thủy Thiên Tôn khai đàn tại Ngọc Hư Cung để truyền pháp giảng đạo với chư thánh mười phương. Lúc ấy Tiên giới chưa trải rộng như ngày hôm nay, cho nên tác dụng truyền bá đạo pháp của “Nguyên Sinh yển” chẳng thể hình dung được. Những nhân vật lợi hại có thể làm mưa làm gió trong Tiên giới hiện nay đều là khách quý của Nguyên Sinh yển năm đó, họ ít nhiều được Phù Lê Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ dẫn đạo pháp mới có thể ngộ đạo. Sau đó, Phù Lê Nguyên Thủy Thiên Tôn nhập định vũ hóa(*), nên Nam Cực Trường Sinh đại đế – đệ tử thứ chính của Phù Lê Nguyên Thủy Thiên Tôn – tiếp nhận Ngọc Hư Cung và tiếp tục duy trì “Nguyên Sinh yển” để tiện cho các vị tiên gia đạo hữu trao đổi đạo pháp với nhau, dần dần nó trở thành thịnh yển lâu đời nhất trong thiên giới.

* Có nghĩa chết, mất. Vì Nam Cực Trường Sinh đại đế có đức độ và danh vọng cao trong tiên giới, nên các vị thần và tiên tôn đều không hèn mà cùng đổi tên “Nguyên Sinh yển” thành “Trường Sinh yển”.

Thanh Huyền ít nhiều cũng có lòng hiếu kỳ với Trường Sinh yển, nhưng mà hắn cũng không hề nhìn ngang ngó dọc tỏ vẻ ngạc nhiên, ngược lại hắn luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, mọi việc đều giữ trong lòng, dù thấy chuyện lạ cũng không hề tỏ ra kinh ngạc.

Thứ nhất, hắn ở Đông Cực đã được một thời gian, cứ mở mắt là thấy một đồng tán tiên, hiểu biết cũng mở rộng không ít, đám sư thúc sư bá rồi việc của hắn kể ra cũng là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Cho nên, khi nghe nói có các đại nhân vật có thần chức, thiên tôn, tiên hữu, linh tinh gì đó xuất hiện ở Trường Sinh yển, hắn cũng không có cảm giác sùng bái hoặc thiện cảm gì đặc biệt. Nhìn từ xa, hắn cảm thấy các tôn thần, tiên tôn ngoại trừ có pháp tướng trang nghiêm thì không khác gì người thường.

Thứ hai, vừa lên Ngọc Hư Cung hắn gặp được Tử Tô ngang ngược vô lý, cũng ngậm ngùi vì trong tiên gia chỉ toàn một đám người đâm thọc hơn thua, bụng dạ khó lường, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Hơn nữa, cái kẻ ngụy quân tử tỏ vẻ đạo mạo trang nghiêm – Chưởng giáo Thần Tiêu phái Phong Cẩm kia, càng khiến hắn nghĩ rằng cái gọi là tôn thần, tiên tôn dù đạo hạnh cao thâm đến đâu tính ra thì chả bằng một góc của sư phụ hắn.

Thứ ba, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, hắn cảm thấy sự phụ chính là sự cứu rỗi lớn nhất trong vận mệnh của mình, trong lòng hắn người như một vị thần. Một khi trong đáy lòng hắn đã xem người là tín

ngưỡng, là khát khao tuyệt đối, thì mặc kệ có xuất hiện bao nhiêu nhân vật lợi hại đi nữa, hấn cũng chẳng xem ra gì.

Cho nên, lúc Lam Không kéo hấn ra một góc, nhiệt tình chỉ trở, nhỏ giọng giải thích cho hấn các vị tôn thần và tiên tôn đến dự thánh có thân phận ra sao, lai lịch thế nào, chức vị gì trên thiên giới, thì ánh mắt Thanh Huyền vẫn dõi theo bóng áo đỏ thẫm của sư phụ không rời một khắc.

Vì ngày trước từng có chút quan hệ sâu xa với phái Thanh Vi trong đạo môn, nên hôm nay Nam Cực Trường Sinh đại đế phái Thiên Sắc đi tiếp đón các vị tiên hữu của phái Thanh Vi. Mà đứng đầu chúng tiên hữu của phái Thanh Vi là Thái Ất Cửu Khổ Thiên tôn, lúc trước là nhờ vị Thần tôn này giúp Thanh Huyền sửa đổi vận mệnh, chấm dứt số kiếp bi thảm, cho nên Thanh Huyền mới có cơ hội tiếp tục sống sót. Đương nhiên, hấn có ấn tượng khá tốt với môn phái này, nhưng mà càng làm hấn thấy lạ lùng là các vị tiên hữu trong phái Thanh Vi đối xử với Thiên Sắc hết sức ôn hòa, không hề có thần thái sợ hãi hay khinh bỉ như chúng đệ tử trong Thần Tiêu phái, vì thế bọn họ trông càng giống đồng môn thâm tình hơn.

Sau khi hỏi cái tên mở dài Lam Không, hấn mới biết nguyên nhân là do năm đó lúc Thiên Sắc vẫn còn yêu thân đang thành tâm tu đạo, Thái Ất Cửu Khổ Thiên tôn cảm động vì ý niệm thiện lương của nàng nên có ý thu nàng vào sư môn. Nhưng sau đó vì một vị tiên tôn khác vô tình lỡ lời, cho nên Nam Cực Trường Sinh đại đế mới nhanh chân hơn.

Mọi người đều biết, trong sư môn của Thái Ất Cửu Khổ Thiên Tôn dù có rất đông chân nhân, lực sĩ, kim cương thần vương, nhưng thực tế thì đệ tử chân truyền của ông chỉ có một mình Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra. Giờ nghĩ lại, ngày xưa nếu Thiên Sắc bái nhập vào sư môn phái Thanh Vi, có lẽ đã có thể tránh khỏi quen biết Phong Cẩm, chắc chắn là chuyện may mắn.

Còn về phần vị tiên tôn vô tình lỡ lời khiến số mệnh Thiên Sắc trời long đất lở, nghe đồn là một vị tôn thần trong “Tứ phụ” nắm giữ thiên kinh địa vĩ (*), mặt trời, mặt trăng và tinh tú trên cao – Tử Vi đại đế ở Bắc Cực, vị tôn thần này thống lĩnh chư thần cai quản tinh tú, núi sông, có thể hô mưa gọi gió, sai khiến lôi thần điện mẫu, là một nhân vật chỉ dậm chân một cái là có thể khiến mặt trời lặn, ánh trăng mờ. Nhưng mà, vị đế quân đó quanh năm vẫn canh giữ tại Tử Vi Viên ở Bắc Cực, một lòng một dạ bảo vệ kinh luân (**) thiên địa, rất hiếm khi rời han sự đời, đến cả một kẻ bà tám thứ thiệt như Lam Không cũng chỉ nghe danh tiếng chứ chưa từng có cơ hội gặp gỡ.

* Thiên kinh địa vĩ: kinh độ trên trời và vĩ độ dưới đất. ** Kinh luân thiên địa: sách của trời đất Tuy là Thanh Huyền chủ động hỏi, nhưng lúc hấn lại không có hứng nghe. Trong đầu hấn lúc này chỉ nghĩ phải tìm cách nào làm nũng, giả vờ yếu đuối, mới có thể khiến sư phụ từ bỏ ý định để hấn lại tu hành ngộ đạo ở Ngọc Hư Cung.

Vốn đang lơ đãng quan sát, nhưng bất chợt hấn phát hiện, vị Ngọc Hoàng đại đế chí tôn – Hạo Thiên ngồi trên ghế chủ tọa Trường Sinh yến đang chăm chú nhìn mình. Tuy Hạo Thiên nở nụ cười rất ôn hòa, nhưng đôi mắt thâm sâu lại ẩn hiện ý cười như có như không rất lạ lùng, khiến Thanh Huyền bất giác cúi đầu xuống, một cảm giác là lạ đột ngột dâng lên trong lòng hấn.

Vốn rằng, Trường Sinh yến lần này là để giải quyết những mâu thuẫn tích lũy ngày này qua tháng khác giữa Cửu Trọng Ngục và Cửu Trọng Thiên, nhưng Bắc Âm Phong Đô đại đế lại từ chối tham dự, chỉ để cho con trai độc nhất của mình là U Minh Diêm quân Bạch Liêm đến tham gia, vì thế nhìn bề ngoài thì không khí ôn hòa thân thiết, nhưng bên trong lại ngầm giương cung bạt kiếm khó có thể tả. Sau khi chư vị tôn thần và tiên tôn an tọa, tất cả đều ngồi nghiêm trang không lên tiếng, chỉ chờ Ngọc Hoàng đại đế chí tôn Hạo Thiên đứng đầu Cửu Trọng Thiên lên tiếng trước.

Ngọc Hoàng đại đế chí tôn Hạo Thiên quả thật cất lời đầu tiên, nhưng ngài chưa gì đã phủ đầu trước, có điều đối tượng ngài làm khó quả là vượt xa dự kiến của mọi người.

“Nghe nói trong Trường Sinh yến lần này có hai kẻ không giống người thường.” Hạo Thiên hơi hạ mắt xuống, đôi mày kiếm nhướng cao khê nhú lại. Khóe môi nhếch một nụ cười nhàn nhạt ôn hòa. Đôi mắt sắc bén khiến lòng người run sợ, đồng thời lúc nói chuyện ánh mắt lảng lạng dừng lại chỗ Thanh Huyền, ám chỉ của Hạo Thiên rất rõ ràng.

Vào giờ khắc này, Thanh Huyền vẫn đứng trong một góc, Thiên Sắc đứng bên cạnh hắn, ánh mắt ám chỉ rõ ràng đó quả thật mang rất nhiều hàm nghĩa.

Tuy Trường Sinh đại đế chưa hiểu lời này có ý gì, nhưng khi thấy tầm mắt Hạo Thiên dừng lại chỗ Thanh Huyền và Thiên Sắc, lúc này ông cũng đoán được lòng Thiên Hạo đang nghĩ gì. Ông lặng lẽ thở dài, sâu trong đáy mắt thoáng qua xúc cảm lay động lòng người, ông cố tình giả ngu, hạ thấp giọng nhẹ nhàng nhắc: “Đế tôn nên bàn vào việc chính.”

Rõ ràng Trường Sinh đại đế đang bao che người nhà, cách lảng sang chuyện khác cực kỳ gượng gạo, khóe môi Hạo Thiên cong thêm một chút, hừ một tiếng khó nhận rõ cảm xúc: “Hai người kia, một kẻ vẫn còn là người phạm, chưa đắc đạo phi thăng, thế nhưng lại có thể bước vào Thái Thanh Huyền Cảnh, có thể xem như ngang hàng với ngài, chẳng phải đó là một kỳ nhân hay sao? Còn một kẻ khác, từ yêu thân tu hành đắc đạo được phi thăng, dù biết rõ quy định của Tiên giới, lại dám không kiêng nể ai mang đệ tử là người phạm lên Tây Côn Luân, chẳng phải càng đáng ngạc nhiên hơn sao?” Chẳng biết là cố ý hay vô tình Hạo Thiên liếc nhìn một nam một nữ đứng trong góc. Hạo Thiên khẽ nở một nụ cười lơ đãng nhẹ nhàng, nét cười rất rõ ràng nhưng ý cười không tài nào chạm vào đáy mắt: “Trường Sinh Quân Thượng, chi bằng người để bản đế tôn mở rộng tầm mắt, gặp gỡ hai vị kỳ nhân này đi.”

Thiên Sắc nghe Hạo Thiên nói thế, tuy không hiểu vì sao lửa chiến của Cửu Trọng Thiên và Cửu Trọng Ngục lại bắn tới chỗ mình và Thanh Huyền. Nhưng nàng có thể đoán được, có lẽ Hạo Thiên cố ý nhắm vào nàng để phủ đầu Bạch Liêm trước. Nàng im lặng không cất lời, có thứ gì đó lặng lẽ dâng lên sâu trong đáy mắt, Thiên Sắc lặng lẽ nhích đến chắn trước người Thanh Huyền. Nàng vô thức muốn dùng thân mình che chắn hắn, nhưng nàng đã quên mất bây giờ Thanh Huyền cao lên rất nhiều, vượt nàng quá xa.

Dù cho nàng có muốn che chắn thế nào, cũng không thể che chắn được.

“Đế tôn hiểu lầm rồi.” Trường Sinh đại đế thấy mình có giả ngu cũng vô dụng, ông bèn đứng dậy, khẽ chấp tay, cất tiếng không kiêng dè không lấy lòng giải thích, phong thái ông vô cùng uy nghiêm, chính trực: “Người phạm này tuy chưa tu được tiên thân, nhưng vì tư chất thông minh lại có thiên phú trời ban, sau khi vào Ngọc Hư Cung ở Thần Tiêu Phái thì khiêm nhường, thận trọng, chính là đồ tôn ta sắp tự mình chỉ dạy ở Ngọc Hư Cung. Đệ tử Thiên Sắc của ta mang nó đến Tây Côn Luân cũng là do ta sắp xếp, không phải là cố tình vi phạm thiên quy, không kiêng nể ai, mong đế tôn minh giám.”

“Trường Sinh ngài lại giữ một người phạm ở lại Ngọc Hư Cung đích thân dạy dỗ ư?” Dường như cách nói này gãi đúng chỗ ngứa trong lòng, Hạo Thiên khẽ cười đầy ngụ ý rồi lắc đầu liên tục, đôi mắt sắc bén nhìn Thanh Huyền không hề chớp một lần. Hạo Thiên thông dong ném ra một câu khiến lòng người hoảng sợ: “Vậy càng khiến bản đế tôn tò mò người phạm này hơn, rốt cuộc hắn có tư chất thông minh, thiên phú trời ban như thế nào!”

Dứt lời, Thiên Sắc bỗng nhận ra, hóa ra mục tiêu Hạo Thiên cố tình kiếm chuyện không phải là mình, mà ngay từ đầu là nhắm vào Thanh Huyền!

Trong tích tắc, đầu óc nàng rối tung cả lên, xét đến nguồn cội cũng có thể hiểu được. Có lẽ ngày xưa vì hoa yêu thực được lập mưu khiến Thanh Huyền vào mười kiếp trước đại náo mình phủ, khiến Bạch Liêm bị giáng chức khiến Bắc Âm Phong Đô đại đế ghi thù với Cửu Trọng Thiên, cho nên mới khiến Cửu Trọng Thiên và Cửu Trọng Ngục như nước với lửa tới tận bây giờ. Nhưng mà, các vị thần tôn, tiên tôn không gì không biết không gì không hiểu, chẳng lẽ họ thật sự không biết tất cả là do âm mưu của Phong Cẩm hay sao?

Còn có một khả năng hơn nữa đó là, hành động của Phong Cẩm ngày xưa vốn là do người thống lĩnh Cửu Trọng Thiên sai khiến y bày mưu tính kế!

Như vậy, giờ Cửu Trọng Thiên muốn mượn Thanh Huyền để quây cho đục nước sao?

Ngọc Hoàng đại đế chỉ tôn Hạo Thiên, rốt cuộc muốn gì?

Trường Sinh đại đế bắt đầu nghĩ, ông đang nghĩ cách phải làm thế nào để giải vây thì Thanh Huyền đã không hề sợ hãi mà bước thẳng lên trước. Thiên Sắc nhất thời cuống quýt, hoảng loạn vươn tay muốn kéo hắn về, nhưng đã quá chậm, bàn tay chỉ kịp lướt qua góc áo của hắn. Nàng trông thấy hắn rất đường hoàng, nghiêm trang bước thẳng tới trước, trong ánh mắt kinh ngạc của các vị tôn thần, tiên tôn, hắn ngạo nghễ

bước cho đến khi tới trước ghế chủ vị mới dừng lại, hấn cất cao giọng, vừa không cúi đầu cũng không chấp tay thi lễ mà rằng: “Nếu để tôn đã muốn triệu kiến, Thanh Huyền ngay thẳng đường hoàng, chưa từng làm việc gì trái với lương tâm, rõ ràng minh bạch, cần gì nhọc lòng để tôn phải lòng vòng quanh co khiến người khác khó xử như vậy?”

Hạo Thiên từ tốn quan sát Thanh Huyền đang dùng thái độ bình thản đối mặt với mình một lượt: “Người là đệ tử của Thiên Sắc?” Hạo Thiên đột ngột mở miệng, hai tròng mắt sâu không lường được. Hạo Thiên bất tri bất giác dùng lời nói kéo luôn Thiên Sắc vào cuộc, quan sát thấy nòng lòng như lửa đốt nhưng vì tình thế không thể không cố nhẫn nại, đôi mắt Hạo Thiên lập tức tối đen như nước hồ sâu.

“Đúng vậy.” Thanh Huyền thẳng lưng đáp rất rõ ràng, không thêm quan tâm ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh.

“Người đã nhận được chân truyền của sư phụ người ư?” Hạo Thiên lên tiếng, sóng mắt lay động ánh lên vẻ châm chọc. Hạo Thiên khẽ cười liếc nhìn Thanh Huyền rồi đột ngột nghiêm mặt, thần sắc nghiêm trang, nét mặt lạ lùng không thể rõ nguyên do, giọng nói cũng không lộ rõ vui buồn hay giận dữ, Hạo Thiên nhũm mày giọng điệu trào phúng một cách lạ lùng: “Quả là giống hệt nàng ta, kiêu căng ngạo mạn, không xem ai ra gì.”

Hạo Thiên thốt ra lời này rõ ràng là tỏ ý không vui, đừng nói là Thiên Sắc mà đến cả Trường Sinh đại đế cũng cảm thấy lo lắng, chỉ sợ Thanh Huyền nhất thời kích động, không biết tiến lùi, chạm vào điều kiêng kỵ của Hạo Thiên. Tuy nhiên, Thanh Huyền chỉ suy nghĩ một lát rồi lặng lẽ nở nụ cười, hấn không hề hoang mang cất tiếng đối đáp, từng câu từng lời vô cùng tuyệt diệu.

“Đa tạ để tôn khen ngợi.” Nét mặt không hề thay đổi, hấn đứng đó ngẩng cao đầu, tư thế vững chắc như sắt đá, không mấy lay động, một vẻ thong dong lãnh đạm ẩn hiện trong thần thái. Giọng nói lạnh lạnh, từng chữ từng lời dội trời đập đất cực kỳ trang trọng vang lên: “Đệ tử vẫn luôn đọc ‘Vân quỹ thất thiên’, đệ tử biết trong đạo môn có câu rằng ‘Tâm sáng bỏ đề, chẳng phân sang hèn’, chuyện khom lưng uốn gối, a dua nịnh hót quả thật sư phụ chưa từng dạy đệ tử.”

Chỉ trong chớp mắt, nét mặt lạnh lùng của Hạo Thiên lập tức biến mất, thần thái lúc này chỉ còn lại sự bình tĩnh đáng sợ. Nhưng mà, Hạo Thiên vẫn không lên tiếng, rừ mày lơ đãng nắn bóp các khớp ngón tay, từng âm thanh “rắc rắc” đơn điệu khẽ khàng vang lên trong bầu không khí áp lực nặng nề, khiến lòng người căng thẳng. Sau một lúc rất lâu, rất lâu sau, Hạo Thiên đột ngột vỗ tay, bật cười thành tiếng...

“Quả nhiên, rất gan dạ rất có tầm nhìn, khó trách Trường Sinh lại đồng ý giữ người lại Ngọc Hư Cung, tự mình dạy bảo!” Hạo Thiên cười rất vui vẻ, khiến không ít người ngồi đây không thể không cười hòa theo. Sau đó, một nét thâm trầm thoáng hiện bên khóe môi khi Hạo Thiên nở nụ cười rồi lan dần vào sâu trong đáy mắt, ánh mắt Hạo Thiên sáng như đuốc, chói lọi rạng rỡ, hấn thật chăm chú nhìn Thanh Huyền: “Nếu bản đế tôn muốn mang người lên Cửu Trọng Thiên, tự mình hướng dẫn người tu tiên ngộ đạo, người có bằng lòng không?”

Đây không phải là một câu nói đùa.

Hạo Thiên – vị Ngọc Hoàng đại đế chí tôn, thống lĩnh Cửu Trọng Thiên chưa từng nhận đệ tử. Xưa nay Hạo Thiên là người có đôi mắt tinh tường, một khi đã lên tiếng, cho dù chỉ là một câu chỉ điểm lơ đãng là đã mang đến rất nhiều lợi ích cho người được chỉ dẫn, từ đó về sau người đó sẽ mất tinh tâm sáng. Bây giờ y mở miệng muốn đích thân dạy Thanh Huyền tu tiên ngộ đạo?

Tất cả các vị tôn thần tiên tôn đều khiếp sợ, có người thâm ghen tị, có người thâm giận dữ, có người ngậm ngùi không thôi, cũng có người than thở náo nùng. Nhưng mọi người đều biết, kẻ phạm Thanh Huyền này nếu đi theo Hạo Thiên tu hành, chỉ e chưa nói đến tôn vị thần chức mà ngày sau tiền đồ sáng lạn cũng không thể đoán trước được!

Nhưng mà, dường như Thanh Huyền không hề yêu thích chuyện tốt mà mọi người cực kỳ hâm mộ này, Hạo Thiên hỏi một đằng hấn lại trả lời một nẻo: “Thanh Huyền to gan xin hỏi để tôn, nếu đến Cửu Trọng Thiên thì phải mất bao lâu mới có thể tu thành tiên thân?”

“Việc tu tiên ngộ đạo không thể vội tiến được.” Hạo Thiên khẽ nhũm mày, hơi khó hiểu nguyên nhân hấn đặt câu hỏi, đôi mắt thâm sâu hơi khép lại mang đến một cảm giác thật nghiêm trang: “Chỉ cần người một

lòng cầu đạo, tích lũy đủ công đức, một khi gặp được thời cơ việc tu thành tiên thân sẽ là lẽ tất nhiên.”

Đôi mắt Thanh Huyền thoáng lóe lên tia sáng kỳ dị rồi lập tức biến mất, hắn chỉ khẽ “Ừm”, không thể nhận ra chút cảm xúc dao động nào: “Theo như ý để tôn, vậy nói cách khác, cho dù đệ tử lên Cửu Trọng Thiên thì cũng không giúp ích gì nhiều cho việc tu thành tiên thân?”

Trong khoảnh khắc đó, Thiên Sắc đột nhiên hiểu ra mấy chữ “Tu thành tiên thân” mà Thanh Huyền cứ lặp đi lặp lại là có hàm ý gì, nàng vừa cuống vừa giận, nhất thời không nhẫn nhịn được quát lớn...

“Thanh Huyền, không được ăn nói lung tung trước mặt để tôn!”

Trong tích tắc, nàng hơi hoảng hốt, nàng sợ Thanh Huyền nói ra điều không nên nói.

Trong khoảnh khắc đó, một sự kỳ vọng khó hiểu lặng lẽ dâng lên trong lòng nàng, sự kỳ vọng này khó có thể thoát thành lời!

Thấy Thiên Sắc cuống quýt nên lỡ lời, Hạo Thiên chỉ thản nhiên liếc nhìn, rồi tầm mắt lại quay về lẳng lẳng nhìn Thanh Huyền: “Bây giờ ngươi mang thân thể người phàm, nếu có cơ hội lên Cửu Trọng Thiên, hấp thụ linh khí trời đất lại được chư thần chỉ dạy, việc tu hành ngộ đạo sẽ là bỏ một được mười, có lẽ chuyện có được vạn năm đạo hạnh mà chỉ tu hành trong ngàn năm cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.” Quả thật Hạo Thiên không hề nói quá, nhưng đôi mắt lại ánh lên nét xúi giục và dụ dỗ khó hiểu: “Chuyện tốt như thế, người khác cầu còn không có được đâu.”

Thanh Huyền im lặng, quay đầu lại nhìn Thiên Sắc.

Khoảnh khắc đó, tất cả các vị tôn thần, tiên tôn đều phỏng đoán cái quay đầu liếc nhìn đó của Thanh Huyền là có ý gì.

Có lẽ là kẻ làm đồ đệ muốn trèo cành cao khác, nên lòng ngập tràn áy náy với sư phụ, đương nhiên cái ngoảnh đầu đó cũng có thể mang ý hỏi hừng phấn, một kiểu hoang mang thăm dò. Nhưng mà, càng nhiều người nghĩ rằng, bây giờ Thiên Sắc xem như có thể hãnh diện, dù sao tiểu nam sủng nàng nuôi này có dịp may gặp được cơ hội tốt thế này, về tình về lý, nàng xem như cũng được viên mãn.

Nhưng mà, ẩn ý trong cái liếc của Thanh Huyền lại chỉ có mình Thiên Sắc hiểu.

Nàng muốn ngăn cản, nhưng lại không có cách nào can ngăn, chỉ có thể bất đắc dĩ nghe giọng nói du dương gần từng tiếng từng tiếng cất lên quyết định chưa bao giờ che giấu.

“Từ xưa đến nay lòng Thanh Huyền không ôm chí lớn, hôm nay được để tôn nâng đỡ, vốn không nên từ chối, nhưng mà...” Hơi dừng lại một lát, hắn không hề cuống quýt căng thẳng như người bình thường, hắn dùng ngữ điệu thản nhiên giải thích, rõ ràng không phải nói với nàng nhưng dường như những lời ấy lại dành riêng cho nàng, giọng nói trầm thấp, thông thả dịu dàng như làn nước ấm áp chậm chạp chảy xuôi vào trái tim nàng: “Thanh Huyền tu tiên, chẳng qua là mong có được tiên thân được trường sinh bất tử, mới có thể đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh người mình quý trọng nhất. Nếu lên Cửu Trọng Thiên không đạt được lợi ích gì nhiều với việc tu thành tiên thân, vậy xin để tôn thứ lỗi Thanh Huyền chỉ có thể phụ ý tốt của người.”

Hết chương 35.

36. Chương 36

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Có lẽ là chưa từng có ai dám đề cập đến tình yêu côi hồng trần phàm tục trước mặt Hạo Thiên, cũng có lẽ vì khiếp sợ trước dũng khí của tên tiểu tử người phàm trước mặt, không hề e dè mà thừa nhận mục đích tu tiên không thể tưởng tượng được của hắn. Tóm lại, toàn bộ yến hội lặng ngắt như tờ, các vị tôn thần, tiên tôn khắp tứ hải bát hoang đều lặng im, chẳng biết vì kinh ngạc sững sờ hay là mất tiếng hết cả rồi.

Không thể không nói rằng, sự yên tĩnh này rất kỳ dị, tựa như sự bình yên trước cơn bão táp, và đằng sau sự bình yên đó là tai họa ngầm không thể lường được.

Một lúc rất lâu sau, xung quanh bắt đầu vang lên tiếng thì thầm, các vị tôn thần tiên tôn dường như đã hoàn hồn lại sau nỗi kinh ngạc tột cùng, họ châu đầu ghé tai, hết sức hứng thú nhìn chằm chằm Thanh

Huyền. Có người tò mò muốn biết tiếp sau đó Thanh Huyền còn có thể nói những lời kinh thế hải tục nào nữa, có người lại chỉ thờ ơ sống chết mặc bây chăm chú nhìn Hạo Thiên, chờ Hạo Thiên phần nọ. Mục đích khác biệt, thần sắc cũng khác xa nhau.

Lúc mọi người nghĩ rằng Hạo Thiên sẽ giận không thể tả vỗ bàn đứng dậy, thế nhưng thái độ Hạo Thiên lại rất khác thường, không những không giận ngược lại chợt cất tiếng cười khiến Thiên Sắc đứng một bên rợn gai óc, thậm chí lo lắng cho Thanh Huyền.

Một lúc lâu sau, tiếng cười mới dừng lại, Hạo Thiên nhìn Thanh Huyền tỏ vẻ khen ngợi. Y bưng chiếc chén có họa tiết tường vân trên bàn lên, nhâm nhi một ngụm “Côn Luân tuyết nha”, thần sắc hơi lơ đãng, tựa như đang bàn bạc chuyện trong nhà, ngay cả ngữ khí cũng thản nhiên, hờ hững. Đôi con ngươi sáng tỏ khiến lòng người hoảng hốt: “Trong gần một vạn năm qua, lần đầu tiên bản đế tôn gặp một người thẳng thắn như ngươi, quả thật thú vị hơn những kẻ miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo ở đây nhiều.”

Không hiểu vì sao, Thanh Huyền cảm thấy chữ “thú vị” mà Hạo Thiên nói cực kỳ thiếu tôn trọng, giống như trong mắt Hạo Thiên hẳn chỉ là một con kiến, một món đồ chơi. Thanh Huyền lập tức nhíu mày, thái độ hằn hủ vẫn chưa thay đổi nhưng suy nghĩ cũng đã đi rất xa.

Thanh Huyền không đáp. Hạo Thiên hơi nheo mắt, đôi môi mỏng khẽ nhếch, nở nụ cười hiền lành. Thái độ thoải mái ấm áp, tựa như núi Thái Sơn có sụp xuống ngay trước mắt cũng không thể làm suy suyển nụ cười kia: “Trường Sinh quân thượng, ngài có nghe thấy chưa, mục đích thật của tiểu đồ tôn của ngài khi nóng lòng tu thành tiên thân kia? Quả thật khó mà đoán được.”

Ngữ điệu của Hạo Thiên là lạ, thoảng như đang trêu ghẹo, không hề đứng đắn, thế nên Trường Sinh Đại đế cũng âm thầm nhíu mày. Nhưng Hạo Thiên vẫn không thêm quan tâm, cuối cùng còn nghiêm túc nhìn Thanh Huyền như muốn đào gốc tróc rễ nguyên nhân: “Chẳng hay ngươi có thể cho bản đế tôn biết, người quý trọng rốt cuộc là thần thánh phương nào không?”

Câu hỏi vừa thốt ra, dường như tất cả mọi người đều thẩm thấu hiểu, chỉ là không một ai nhiều chuyện đáp lời. Họ đang đợi, đợi câu trả lời nằm trong dự kiến vang lên, họ chỉ muốn xem xem việc này cuối cùng sẽ kết thúc thế nào.

Trong khoảnh khắc đó, Thiên Sắc như bị sét đánh, đứng sững sờ tại chỗ, toàn cơ thể đến cả tận đầu ngón tay đều cứng ngắc như đá, đến máu huyết toàn thân cũng đông đặc lại. Dưới hàng mi dày thoảng lóe lên tia sáng nhàn nhạt. Nàng rũ mắt xuống rồi lại nâng lên.

“Thanh Huyền!” Nàng quát lớn... sự bình tĩnh hoàn toàn biến mất, cảm xúc bị nổi hoảng sợ cùng cực chi phối. Cuối cùng nàng cất bước tiến lên phía trước, ngữ điệu mang theo sự khiển trách nhưng càng nhiều hơn là ý muốn bảo vệ, nàng cất cao giọng cảnh cáo: “Không được nói bậy ở đây.”

Khoảnh khắc đó, Thanh Huyền phát hiện Thiên Sắc đã mất đi vẻ bình tĩnh của mình, cũng phát hiện ánh mắt Hạo Thiên dù đang cười nhưng ánh nhìn đó lại không hề có ý tốt. Nơi tầm mắt Hạo Thiên dừng lại chính là chỗ U Minh Diêm quân Bạch Liêm đang ngồi.

Trong tích tắc, Thanh Huyền đã hiểu ra mọi chuyện, nhưng hẳn không hề tỏ ra bối rối, lẳng lặng nhếch môi cười lạnh: “Đế tôn, Thanh Huyền không thể làm trái mệnh lệnh của sư phụ.” Hẳn phối hợp với lời quát của Thiên Sắc, bề ngoài trông như hẳn vì lệnh của bề trên mà từ chối trả lời, nhưng trong lòng hẳn lại sáng rõ như gương. Hẳn chờ... chờ Hạo Thiên cố truy cứu tận gốc, bám mãi không buông, lúc đó sẽ rơi vào cái bẫy hẳn đã giăng sẵn ra.

“Thiên Sắc, ngươi thu được một đệ tử thẳng thắn, thành tâm không giấu diếm bất cứ thứ gì thật là hiếm có, cần gì phải dùng mệnh lệnh bề trên mà làm khó, bóp chết sự thẳng thắn của nó?” Hạo Thiên thật không tài nào ngờ được thẳng thắn như ngây thơ nhiệt huyết thế này ấy vậy mà lại tìm được cách lợi dụng cơ hội đối phó y. Quả nhiên, Hạo Thiên đã mắc mưu, hơi ngừng cười, bày ra nét mặt nghiêm trang khiển trách, giọng nói hiền hậu không giận mà uy nghiêm: “Cho dù nói bậy cũng không sao, bản đế tôn thật tò mò, người trẻ tuổi thẳng thắn như thế, chẳng biết nó có thể nói những lời bậy bạ khác người thế nào?”

Cuối cùng, Hạo Thiên dùng nét mặt ôn hòa nhìn Thanh Huyền, không có ý tốt mà dẫn dắt từng bước: “Người không cần quan tâm sự khiển trách của sư phụ, ngươi muốn nói gì thì cứ can đảm nói thật hết đi.”

Thanh Huyền gục đầu xuống, khiến người ta chỉ trông thấy thái độ giả dối rằng hắn đang ngượng ngùng khôn tả, mà không để bất cứ kẻ nào trông thấy biểu cảm thật của hắn lúc này, giọng nói trầm ổn không thể tìm ra manh mối. Hắn cố kiềm chế không để lộ cảm xúc của bản thân, hắn giấu thật kỹ mục đích của mình, khiến ọi người nghĩ rằng tâm tư của hắn dần phát triển theo tình huống câu chuyện xảy ra.

“Người đệ tử quý mến chính là sư phụ!”

Hắn vừa dứt lời, cả sảnh đường đều ồ hết lên!

Thoáng nhìn Thanh Huyền đang đứng cách mình mấy bước, nghe từng lời hắn thẳng thắn, chân thành bày tỏ nỗi lòng trước mặt bao người. Đồng tử Thiên Sắc co rút lại, toàn thân chấn động, trái tim đang căng thẳng dần dần rung lên mạnh mẽ. Giờ phút này, ngực nàng phập phồng liên tục, dường như nàng đang cố gắng tiếp nhận sức chấn động của sự thật diễn ra trước mắt, không khí tràn vào căng cứng lồng ngực, làm nàng khó có thể hít thở bình thường.

Hạo Thiên liếc nhìn Bạch Liêm sắc mặt rất khó coi đang ngồi một bên này giờ vẫn im hơi lặng tiếng, Hạo Thiên biết y giờ khắc này không thể không nhìn nhận, nhưng Hạo Thiên lại cố tỏ ra vẻ nghi ngờ, tiếp tục lặp lại một lần nữa thật chậm rãi, tựa như muốn Thanh Huyền xác nhận chắc chắn, Hạo Thiên nhấn mạnh từng chữ từng chữ một: “Người yêu mến sư phụ người thật sao?”

“Đúng vậy.” Thanh Huyền không hề ngắc đầu, ngữ điệu bình tĩnh thẳng thắn đáp.

Dường như rốt cuộc đã tìm được đáp án mình vừa lòng, Hạo Thiên khẽ mỉm môi, vẻ trêu tức và chọc ghẹo bỗng biến mất sạch sẽ, Hạo Thiên nở nụ cười lạ lùng khó hiểu: “Nhưng mà, người và nàng ta là thầy trò, không chỉ là thân phận khác biệt mà bối phận cách nhau rất xa...”

Không đợi Hạo Thiên dứt lời, Thanh Huyền đã ngắc đầu, cắt ngang lời Hạo Thiên. Hắn nở một nụ cười rạng rỡ, trong nét cười thoáng qua sự sắc bén còn kỳ dị hơn cả nụ cười của Hạo Thiên.

“Những lời của đệ tôn thật nhằm lẫn rồi, nắm tay đến lúc bạc đầu, chẳng phải chỉ cần đôi bên tâm đầu ý hợp là được hay sao? Đệ tử vốn tưởng rằng, chỉ có người phạm tâm thường hay ngụy biện lệch lạc mới quan tâm tới cái gọi là khác biệt thân phận, vai vế, tôn ti sang hèn, nhưng thật không ngờ...” Hắn cố tình dừng một lát, như đã trông thấy con mồi của mình rơi vào cạm bẫy khó có thể thoát ra, cuối cùng Thanh Huyền cũng xoay chuyển tình thế, giành thế thượng phong: “Các vị tôn thần, tiên tôn tiêu dao tự tại, luôn thuận theo tự nhiên, thật không ngờ các ngài lại để ý đến lễ lối cổ hủ này sao?”

Không thể không nói rằng, lời phản bác này của Thanh Huyền vô cùng tuyệt diệu.

Nếu Hạo Thiên tiếp tục lằng nhằng tranh cãi vấn đề thân phận tôn ti, chẳng nghi ngờ gì Hạo Thiên sẽ biến mình trở nên tầm thường, sẽ ngang hàng với đám người phạm hay ngụy biện lệch lạc kia. Với một người có thân phận cao quý như Hạo Thiên mà nói quả thật không thích hợp tiếp tục vấn đề này. Như thế, Ngọc đế chí tôn bị người ta chèn ép, lùi không được tiến không xong, rơi vào tình thế khó xử. Không thể không nén đau thương, bỏ qua con đường kỳ diệu có thể kích phát vô số biến cố mà đành tìm lối khác.

Hạo Thiên khẽ hừ lạnh lùng, lần đầu tiên nghiêm nghiêm túc quan sát Thanh Huyền một lượt. Y bỗng cảm thấy tên nhóc người phạm trước mặt, ấy thế mà có thể phản đòn trong âm thầm lặng lẽ, chỉ tích tắc mà đã chiếm bằng sạch thế thượng phong của mình. Dường như hắn còn khó đối phó hơn cả U Minh Diêm quân Bạch Liêm.

“Nhưng, dù bản đế tôn có tư tưởng tiến bộ thế nào, cũng không thể xem như không thấy việc xúc phạm thiên quy.” Khẽ nhíu mày, Hạo Thiên bày ra nét mặt nghiêm trang, rốt cuộc cũng trưng ra được tư thế của người thống lĩnh Cửu Trọng Thiên: “Trước đây bản đế tôn đã từng nghe kể rằng, hai thầy trò các người lánh ở Yên Sơn, quan hệ không tầm thường. Bây giờ, người không những không biết sợ mà còn dám to gan can rở trước mặt bản đế quân thế ư?”

Khi nói câu cuối cùng, Hạo Thiên cất cao giọng, muốn dùng vẻ hờ hững để che giấu cảm xúc thật của mình. Tuy có hơi mất tự nhiên nhưng mà những tia sáng lấp lóe sâu trong con ngươi đen thẳm đã toát ra sự uy nghiêm khiến người ta không dám đến gần.

Dường như cuối cùng đã thấy Hạo Thiên hơi tức giận, những lời thì thầm cực nhỏ của mọi người lập tức ngừng lại. Bầu không khí xung quanh tức thì đông cứng giống như kết thành thể rắn, ngoại trừ tiếng gió

lướt qua khe khàng như có như không thì không còn một âm thanh dư thừa nào khác.

Những sợi tơ lòng run lên, Thiên Sắc không có cách nào áp chế được cảm xúc của mình. Đôi tay siết chặt lại thành nắm, đôi môi vì kinh hoàng mà trắng bệch ra, nàng không thể khống chế cơ thể hơi run rẩy. “Tiểu đồ không biết cách cư xử, tính cách thẳng thắn, đơn thuần. Nếu có gì đắc tội, xin để quân dừng so đo với nó!” Chưa bao giờ cúi đầu trước bất kỳ ai, nhưng giờ phút này Thiên Sắc biết rõ, không thể để tình thế không khống chế được tiếp tục diễn ra. Lần đầu tiên chịu nhục, quỳ xuống trước mặt Hạo Thiên, Thiên Sắc nét mặt buồn bã thấp giọng cầu xin thứ tội.

Mặc kệ Hạo Thế muốn mượn nàng chọc giận Bạch Liêm cũng được, hay là cố tình làm khó nàng cũng vậy, những chuyện này không nên kéo Thanh Huyền vào. Việc tu hành ngộ đạo, nàng có thể không màng đến, nhưng Thanh Huyền vẫn chưa tu thành tiên thân, nếu Hạo Thiên cố tình kiếm chuyện cản trở con đường tu tiên của Thanh Huyền, vậy phải làm thế nào mới được đây?

Nàng không thể lại trở mặt nhìn hắt sa vào vận mệnh đời đời kiếp kiếp chết yểu, gánh chịu tất cả lăng nhục và đày đoạ của người đời!

“Thiên Sắc, sau tám nghìn năm kể từ khi ngươi phi thăng, hôm nay là lần đầu tiên ngươi quỳ gối xin tội với bản đế tôn trước mặt tất cả mọi người. Tuy nhiên ngươi không vì bản thân mà lại vì người khác, đủ thấy rằng ngươi quả thật rất trân trọng tiểu đồ đệ này.” Từ trên cao nhìn xuống chứng kiến nữ tử dùng yêu thân đắc đạo phi thăng lần đầu tiên quỳ gối cúi đầu trước mặt mình, Hạo Thiên lạnh lạnh cười, nhưng lại không hề thấy hài lòng thỏa mãn.

Nữ tử này quả thật là kẻ có tài năng hiếm thấy, nhưng tính tình quá bướng bỉnh, quá cương trực, không xem ai ra gì, không chịu cúi đầu khuất phục. Hạo Thiên vốn muốn trọng dụng nàng nhưng trong lòng vẫn luôn kiêng dè, chỉ hy vọng có thể thừa cơ lúc nàng suy sụp, dần dần mài giũa góc cạnh của nàng, khiến nàng trở thành một viên minh châu tròn trịa sáng chói.

Đáng tiếc, đã qua ba ngàn năm, nàng thủy chung vẫn là một cục đá lý lợm góc cạnh rõ ràng, không thể mài, chẳng thể giũa, cũng không thể trở thành một viên minh châu như ý mong muốn!

Thấy Thiên Sắc quỳ xuống xin tội ỉnh, Thanh Huyền nheo mắt. Hắn tiến lên trước một bước, vòng tay ôm lấy Thiên Sắc, nửa lời nửa ôm kéo nàng lên khỏi mặt đất, hành động đó lập tức khiến màn xin tội vừa rồi càng mang thêm mờ ám trong mắt người khác.

“Đế tôn cho rằng, đệ tử và sư phụ ở trên Yên Sơn tu hành cầu đạo là mối quan hệ không tầm thường ra sao?” Kéo Thiên Sắc lên khỏi mặt đất, rồi lại kéo nàng ra sau lưng, bảo vệ nàng. Thanh Huyền không hề sợ hãi nhìn thẳng Hạo Thiên, nét mặt lạnh nhạt mà ung dung, cất tiếng hỏi lại Hạo Thiên một câu tưởng như tầm thường mà cực kỳ sắc bén.

“Thanh Huyền, đừng nói nữa!”

Thiên Sắc quả rất lo lắng, trong thời gian ngắn không biết nên làm sao cho phải, chỉ có thể hơi ngẩng đầu nhìn bóng dáng chàng trai đã cao hơn nàng không ít, đôi mắt thoáng chút mơ màng.

Xưa nay đều là nàng bảo vệ hắn tựa như gà mẹ bảo vệ gà con, chẳng biết tự lúc nào, hắn lại bắt đầu có tư thế của một người bảo vệ, che chở nàng sau tấm lưng vững chãi của mình?

“Sư phụ, người đi thẳng, ngồi ngay vì sao lại không nói?” Xoay người, đôi môi mỏng của Thanh Huyền khẽ nhếch, nhìn Thiên Sắc bằng ánh mắt mỉm cười, hắn hơi nheo mắt tựa như đang suy ngẫm điều gì đó. Khoảnh khắc đó hắn không hề hoang mang, ánh mắt đó nồng nàn như lửa bỏng, dường như nét đảm chiêu đó đang thiêu đốt từng tấc từng tấc cơ thể nàng. Một lúc lâu sau, hắn mới xoay người sang hướng khác, lẳng lặng quét ánh mắt khắp xung quanh một lượt, trong đôi con ngươi đen u ám bùng cháy hai ngọn lửa đỏ rực: “Nếu đến cả đế tôn cũng quan tâm chuyện này, vậy hôm nay, dù thế nào đi nữa Thanh Huyền cũng phải nói rõ tất cả mọi chuyện trước mặt chư vị tôn thần, tiên tôn!”

Dứt lời, hắn không cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội phản ứng, hắn hít sâu một hơi, gằn từng tiếng, không chút do dự, giọng nói vang vang lạnh lạnh tựa như tiếng vàng rơi ngọc vỡ.

“Đúng vậy, đệ tử yêu quý sư phụ đã lâu, hận không thể cùng sư phụ kết mộng duyên ương, nắm tay trọn kiếp. Nhưng, đây chẳng qua chỉ là ước vọng của riêng đệ tử mà thôi. Trên Yên Sơn, sư phụ vẫn luôn tuân thủ

ng nghiêm ngặt nghĩa thầy trò, giữ mình trong sạch, trong sáng ngay thẳng, không hề có một lời nói cử chỉ nào lệch lạc, trong lòng người chỉ có thiện tâm muốn độ người ngộ đạo. Nhưng thật không ngờ lại gặp phải một số kẻ bụng dạ khó lường bôi nhọ người bằng những lời lẽ không thể chấp nhận được!”

Sở dĩ ngay từ đầu Thanh Huyền đã liệu lĩnh đứng ra, cố ý tập trung tất cả ánh mắt của mọi người vào mình, không phải vì muốn khoe mẽ, mà hẳn muốn mượn cơ hội này, nương nhờ quyền uy của Hạo Thiên thực hiện việc từ xưa tới nay hẳn vẫn muốn làm cho sư phụ!

Khoảnh khắc đó, Thiên Sắc mới hoảng hốt nhận ra, từng câu từng chữ, từng hành động của Thanh Huyền đều không phải kích động nhất thời. Trong hoàn cảnh trang trọng thế này hẳn lại có gan đấu trí đấu mưu với người đứng đầu Cửu Trọng Thiên. Vừa thận trọng vừa không hề sợ hãi chậm rãi bày tỏ lời bản thân muốn nói, tất cả đều là vì muốn rửa sạch oan ức, trả lại trong sạch cho nàng!

Quả thật, không thể có dịp nào dùng sự ngay thẳng và thản nhiên để chứng minh sự trong sạch của nàng tốt hơn ngày hôm nay.

Thanh Huyền nói như vậy là muốn vạch trần rõ, tất cả mọi chuyện đều là lời đồn, mặc dù không phải là lời đồn vô căn cứ, nhưng tình cảm đó chỉ là lòng yêu quý của riêng hẳn, tuyệt đối không liên quan gì đến Thiên Sắc.

Quả thật, hẳn đang bảo vệ nàng!

Phút giây ấy, Thiên Sắc bỗng cảm thấy miệng vết thương bị người phản bội hẳn sâu trong trái tim mình, vốn tưởng rằng nó sâu đến mức có thể thấu đến tận xương, nhưng lúc này đây bỗng nhiên có một thứ gì đó ấm áp, mềm mại bao bọc lại, đến cả nỗi đau khắc cốt ghi tâm cũng dần dần biến thành nỗi rung động dịu êm.

Nhưng mà, ở phía Phong Cẩm, những lời này chẳng khác gì một cái bạt tai vang dội tát vào mặt y, khiến khuôn mặt xưa nay vẫn luôn lạnh nhạt giờ đây lúc xanh lúc trắng, thật lâu sau vẫn không thể hồi phục như cũ!

“Thật không?” Hạo Thiên cất tiếng, dường như đã hiểu ra ý đồ của Thanh Huyền. Vốn rằng Hạo Thiên định biến Thanh Huyền thành con dao của mình, nhưng bây giờ ngược lại bị thằng nhóc đó lợi dụng một phen, thì làm sao y cam lòng cho được?” Nếu thật sự giữ mình trong sạch, tuân thủ nghiêm ngặt nghĩa thầy trò, vậy tại sao bản đề tôn vừa đến Ngọc Hư Cung đã nghe thấy lời ra tiếng vào rằng ngươi và sư phụ người ngang nhiên ở cùng một phòng chứ?”

“Cái đó thì có gì lạ lùng?” Thanh Huyền sớm biết Hạo Thiên chắc chắn sẽ tung chiêu này, hẳn không then với lòng bình tĩnh đáp, liếc thấy Phong Cẩm đang im lặng áp chế cảm xúc, hẳn không định buông tha y dễ dàng như vậy. Thanh Huyền cười lạnh, gợn gàng tung dây, kéo luôn cái kẻ bạc bẽo phụ lòng giỏi ra về đạo mạo trang nghiêm kia xuống nước: “Sư phụ vì thương xót đệ tử chỉ là người phạm, sợ đệ tử bị người ta bắt nạt, mới bắt buộc đệ tử dùng hạ sách này, chẳng qua là trân trọng tính mạng của đệ tử thôi. Nhưng mà, có kẻ lại tự nhận mình là kẻ chí sĩ chính nghĩa, kẻ đó vừa nói xấu bôi nhọ danh dự sư phụ, vừa xuống tay tàn nhẫn muốn đẩy đệ tử vào chỗ chết.”

Thanh Huyền vừa dứt, Phong Cẩm đã thẫn thây không ổn. Y biết những lời Thanh Huyền vừa nói là nhắm vào đệ tử Tử Tô của mình!

Phong Cẩm quả thật không ngờ thằng nhóc Thanh Huyền này lại lợi hại đến vậy, cứ âm thầm lặng lẽ mà kéo hẳn xuống giữa vùng nước đục này.

Hạo Thiên cũng không biết khúc mắt giữa Tử Tô và Thanh Huyền, vì vướng phải tình cảnh thấy mọi người xung quanh đều tỏ vẻ tò mò ngạc nhiên, Hạo Thiên cũng không thể không lên tiếng chiếu lệ: “Thật có chuyện này sao?”

“Xem ra đề tôn chỉ biết một mà không biết hai, nếu người đã có hứng nghe chuyện, vậy xin người cứ hỏi Chưởng giáo sư bá của đệ tử.” Thanh Huyền mềm nắn rắn buông, lập tức chớp lấy cơ hội mở rộng chiến trường, phân tán tất cả những ánh mắt vốn đang tập trung vào mình và Thiên Sắc sang người khác: “Đồ đệ yêu quý của người không hề niệm tình đồng môn, hùng hổ dọa nạt người khác, suýt chút nữa đã phẩy luôn tay phải của đệ tử.”

Mục tiêu của hắn, đương nhiên là cái gã Phong Cẩm vừa nhìn là đã thấy ngứa mắt từ lâu.

“Phong Cẩm!” Hạo Thiên thấy sự chú ý của mọi người bị tên nhóc người phạm này lặng lẽ dời đi, bèn đánh mắt ra hiệu cho Phong Cẩm, Hạo Thiên giả vờ giả vệt trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Phong Cẩm hơi âm trầm, y dùng khước mắt liếc Thanh Huyền rồi cung kính đứng dậy chấp tay, cất tiếng ôn hòa bình tĩnh như xưa nay, không hề có chút dấu vết nào của sự đối địch: “Trong lục giới vốn có rất nhiều lời đồn, đám tiểu bối tu hành còn nông cạn, khó tránh khỏi hấp tấp nóng nảy, quả thật đã phạm sai lầm.” Phong Cẩm lấp liếm quả thật rất đúng mực, không hề nói rõ tên họ của kẻ chí sĩ tự nhận mình chính nghĩa, chỉ đành ba phải gọi chung chung là “tiểu bối”, y chỉ mong chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ biến thành chẳng có chuyện gì.

Đáng tiếc, Thanh Huyền sao có thể cho y cơ hội lấp liếm qua chuyện, thấy y chỉ trả lời lấy lệ trước mặt mọi người, Thanh Huyền bèn đơn giản chỉ thẳng tên Tử Tô: “Việc này thật ra cũng khó trách, đến cả đệ tôn cũng không phân biệt được lời đồn này là thật hay giả thì đệ tử làm sao dám trách sư muội Tử Tô ra tay đánh người chứ?”

Dứt lời, hắn khê cười, cố ý kéo người xuống nước!

“Tử Tô?” Nữ thần Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa – một trong “Tứ phụ” vẫn ngồi im lặng này giờ bỗng cất tiếng, bà tỏ vẻ không vui. Tử Tô là con gái độc nhất của bà, trong tình cảnh này lại bị người ta gọi là “kẻ chí sĩ tự nhận mình chính nghĩa”, lại còn gánh thêm cái tội “ra tay đánh người, không niệm tình đồng môn”, đó cũng chẳng phải là chuyện vinh quang gì. Tức thời bà hơi buồn bực vắn hỏi: “Phong Cẩm, vết thương trên tay hắn quả thật do Tử Tô gây ra ư?”

Câu hỏi này chẳng khác gì một lời quở trách...

‘Rốt cuộc ngươi làm sư phụ kiểu gì vậy?’

Phong Cẩm có nỗi khổ mà chẳng thể thốt nên lời, y nghẹn lời, mà lúc này Thanh Huyền còn cố tình châm thêm dầu vào lửa...

“May nhờ sư phụ thương xót, độ cho đệ tử một ngàn năm tu vi, nếu không với cơ thể người phạm của đệ tử thì muốn phi thăng thành tiên giống Chưởng giáo sư bá, e rằng đã khó càng thêm khó!”

Những lời này vốn muốn châm chọc Phong Cẩm dùng thủ đoạn dè tiện, lợi dụng người mình yêu thương mà trêu cao, nhưng những lời này lọt vào tai Lam Không, quả thật đã khiến y ngậm bồ hòn làm ngọt.

Này, cái thằng nhóc khốn kiếp, một ngàn năm tu vi đó rõ ràng là người vừa dụ dỗ vừa đe dọa mới cướp được của ta, tại sao người có thể trợn to mắt mà nói dối như vậy chứ?!

Lam Không rất chi là phần uất, cực kỳ muốn chạy ra đánh chính một phen, nhưng y lại không dám tùy tiện nhảy vào cuộc chiến, y chỉ đành đứng lặng trong xó mà âm thầm hờn dỗi.

Vốn muốn thừa dịp Trường Sinh yến lần này để giải tỏa khúc mắc giữa Cửu Trọng Ngục và Cửu Trọng Thiên, nhưng tình cảnh hôm nay thật giống như một trò hề.

“Nếu lần này đệ tôn đến Ngọc Hư Cung, thứ nhất không vì truyền pháp giảng đạo, thứ hai không phải vì giải thích rõ ràng mọi chuyện, mà chỉ vì muốn nghiệm chứng lời đồn nhảm đó, vậy xin thứ Bạch Liêm không rảnh hầu ngài.”

Rốt cuộc, Bạch Liêm đã đứng dậy cất tiếng, đôi mắt hẹp dài khê đảo, đôi con ngươi hấp háy tia sáng, từng lời bình thần lại ngấm ngấm cất chứa bão táp rung trời chuyển đất, từng câu từng chữ lạnh lẽo bay ra khỏi môi rồi kết lại thành từng hạt ngọc băng giá. Ngữ điệu mạnh mẽ hùng hồn, thần thái ngông cuồng, ngôn từ không hề khách sáo, dường như chẳng coi ai ra gì.

“U Minh Diêm quân sao lại đi vội vậy chứ?” Hạo Thiên cũng đứng dậy, từng câu nói tựa như một thanh kiếm sắc chĩa thẳng vào Bạch Liêm: “Chẳng lẽ là thấy khó chịu vì người mình yêu có người yêu mới ư?”

“Đương nhiên là... khó chịu.” Bạch Liêm dừng bước, xoay người lại, lẳng lặng cười khẩy: “Chính là vì, nói chuyện tình ái với kẻ chẳng hiểu ái tình thì khác gì đàn gảy tai trâu!”

Hết chương 36

37. Chương 37

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Nói chuyện tình ái với kẻ chẳng hiểu ái tình thì khác gì đàn gảy tai trâu!

Những lời của Bạch Liêm hàm ý châm chích rất nặng nề, cho nên vừa thốt ra hơn phân nửa thần tiên có mặt ở đây đều trở nên căng thẳng, ngay cả Ngũ phương quý đế và Thập điện Diêm vương theo Bạch Liêm lên Tây Côn Luân cũng đều nắm chặt pháp khí, chỉ sợ xảy ra điều gì bất ngờ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện không hay.

Dù sao Cửu Trọng Ngục và Cửu Trọng Thiên trước giờ đã như nước với lửa, một câu cũng không ưa nhau, thậm chí một ánh mắt không phù hợp cũng có thể châm ngòi khai chiến hai thái cực của tiên giới!

Quả nhiên, Bạch Liêm vừa dứt lời, lập tức có kẻ sĩ tự nhận chính nghĩa đứng phía trước Hạo Thiên quát lên: “Hỗn lảo, sao ngươi có thể vô lễ với đế tôn như thế!?”

Thiên Sắc nhìn kỹ mới phát hiện kẻ đó là Cửu Diệu Nguyệt Bội Tinh quân, chuyên trách bút sách bên cạnh Hạo Thiên. Nếu nàng nhớ không lầm thì xưa nay y và Phong Cẩm có quan hệ rất tốt.

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm nhìn Phong Cẩm, chỉ thấy sắc mặt y bình thản.

Rõ ràng là một câu không hề khách khí, nhưng Hạo Thiên như chẳng thèm để ý. Chỉ ung dung nhíu mày, chậm rãi phất tay áo ngắt tiếng quát của Cửu Diệu Nguyệt Bội Tinh quân, thoát nhìn còn có vẻ khoan dung độ lượng: “Không sao, không sao. Diêm Quân nói không sai chút nào, xưa nay bản đế tôn không có cơ hội trải qua tình kiếp, đương nhiên không hiểu tình là gì. Nhưng mà giờ phút này đáy lòng Diêm Quân cũng toàn chua xót, đương nhiên là không thể linh hội được.” Mấy vế cuối đương nhiên là châm chọc không hề che giấu, khiến người khác không dễ chịu chút nào: “Có điều hôm nay, Bắc Âm Phong Đô Đế quân không đến dự tiệc, không biết Diêm Quân có toàn quyền đại diện cho Cửu Trọng Ngục, thương nghị chuyện đại sự liên quan đến tồn vong tiên giới với bản đế tôn không?”

Bị châm chọc, Bạch Liêm cũng không tức giận, chỉ cười lạnh lùng liếc nhìn xung quanh. Thông thả bẻ mấy đầu ngón tay, mắt rũ xuống, nét mặt như cười như không: “Xem ra, đế tôn thật sự muốn thương nghị với ta chuyện liên quan đến đại sự của tiên giới. Hơn phân nửa thần tiên Cửu Trọng Thiên đã đến đây, quả là phô trương, hay nghĩ là Cửu Trọng Ngục của ta không thể sánh bằng?” Dừng một chút, y ngẩng đầu nhìn Trường Sinh đại đế vẫn đang khó xử, ánh mắt sáng ngời, tựa như thực sự cảm nhận được tình huống bất tiện của sự phụ mình: “Chẳng qua, hôm nay sư tôn Trường Sinh đại đế Thần Tiêu phái ta kế thừa di ngôn của thiên tôn sáng lập ra môn phái, tuyên giảng đạo pháp Trường Sinh yển, Bạch Liêm ta thân là đệ tử Thần Tiêu phái, sao có thể nào lớn tiếng lấn quyền gia chủ?”

Trường Sinh đại đế nhìn Bạch Liêm, bắt đầu dĩ lắc đầu, ý bảo y đừng đối đầu trực diện với Hạo Thiên nữa, nhưng Bạch Liêm vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu, quyết không thỏa hiệp.

Hạo Thiên tự ngẫm trong chớp nhoáng mới mở miệng hỏi: “Vậy ý của ngươi là —”

“Cái gọi là đại sự có thể tạm thời để sau?” Bạch Liêm khẽ híp mắt, nói rất đơn giản rõ ràng, chỉ ngón tay, lời nói ngầm ẩn ý. Dừng một chút, y không chờ Hạo Thiên trả lời, khẽ cong môi cố ý chế giễu, đôi mắt lạnh lùng: “Dù sao cũng cách trở hai ba ngàn năm rồi, chẳng cần gấp gáp trong giây lát như vậy, không phải sao?!”

Hạo Thiên lạnh lùng nghiêm mặt, khẽ xoay người, đôi con ngươi đen thẳm như đóng băng, nhưng chỉ khẽ lướt qua. Y chống cằm, nhìn Phong Cẩm với ánh mắt ấy, một màn này không ai hay biết nhưng lại lọt vào mắt Thanh Huyền.

Bạch Liêm nhìn Thanh Huyền đứng phía sau Thiên Sắc, thấy nàng cúi đầu, nét mặt nghiêm nghị giống như trong lòng đang suy nghĩ rất phức tạp, đôi lông mày nhíu chặt. Dù hơi khó chịu nhưng y vẫn lên tiếng, ý định sẽ giải vây cho Thanh Huyền.

“Về phần thằng nhóc này, dù năm đó nó có liên quan mật thiết với Cửu Trọng Ngục và Cửu Trọng Thiên. Nhưng nay nó dù sao cũng là đồ đệ của tiểu sư muội ta, mọi chuyện cũng nên xóa bỏ rồi.” Y chỉ vào Thanh Huyền rồi quay đầu nhìn Hạo Thiên: “Xin đế tôn đừng làm khó ột đứa trẻ!”

Những lời giải vây này cũng mang lại cho người khác cảm giác thỏa hiệp, nhưng vào tai Thanh Huyền thì tất cả không phải như vậy.

“Tiểu sư bá lo nghĩ nhiều rồi, sao để tôn có thể làm khó con?” Không phải không nhận ra ý tốt của Bạch Liêm, nhưng bản thân cảm thấy sẽ đạt được mục đích, sao có thể bỏ qua? Thanh Huyền nhướn mày cười, vẻ mặt bình tĩnh không tương xứng với tuổi tác và tu vi lại hiện ra, những lời này đã cất giấu trong lòng từ lâu, giờ chỉ chờ đợi cơ hội thốt lên: “Bây giờ, Thanh Huyền đang chờ để tôn công chính liêm minh chủ trì công đạo!”

“Chủ trì công đạo?” Hạo Thiên không ngờ Thanh Huyền sẽ nói như thế, phản ứng đầu tiên là hỏi ngược lại: “Người chờ bản đế tôn chủ trì công đạo gì?”

Thanh Huyền nhúu mày, bàn tay phải chưa gơ lên quá đầu, sắc mặt và biểu tình của Hạo Thiên tan biến trong mắt hắn, môi nở nụ cười mỉa: “Để tôn thật đáng trí quá, chẳng lẽ lại muốn Thanh Huyền than thở khóc lóc những gì bản thân mình phải chịu ầm ỨC sao?”

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người đều hiểu.

Đương nhiên là thằng nhóc người phạm này không dễ dàng bỏ qua cho người khác, nhưng dù sao Phong Cẩm cũng không thể trừng phạt đệ tử của mình trước mặt mọi người!

Không cảnh giác liền rút ngay vào bẫy, thằng nhóc này, Hạo Thiên thực sự cảm thấy lúng túng khó xử.

Nói thế nào, Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa nương nương cũng là mẫu nghi của mặt đất, là “Tứ phụ” trong các nữ thần bảo vệ đất đai sông núi, xưa nay rất có tiếng tăm. Tử Tô chính là con gái duy nhất của bà ta, mặc dù nay chưa mấy tiến bộ nhưng sớm muộn gì cũng có ngày tiếp nhận địa vị này. Tình cảnh này, nếu thật sự muốn chủ trì công đạo sẽ không tránh khỏi cảnh Tử Tô bị trách phạt hoặc răn dạy trước mặt mọi người, mà làm như vậy khác nào hạ thấp thể diện của Hậu Thổ Hoàng nương nương?

Nhưng nếu ngó lơ việc này, đương nhiên thằng nhóc Thanh Huyền sẽ không từ bỏ ý đồ, gây náo loạn trước mặt mọi người, đẩy y vào tình cảnh khó xử, không tránh khỏi cái tiếng vì việc riêng mà bao che khuyết điểm, bẻ cong công lý.

Nên làm thế nào cho phải?

Thật sự rất khó!

Mọi người im lặng chờ Hạo Thiên đưa ra công đạo, cuối cùng Hậu Thổ Hoàng nương nương cũng đứng ngồi không yên, lập tức đứng dậy, sắc mặt xanh mét, khó coi hết như bị người khác giáng ột đấm: “Phong chướng giáo!” Bà ta nhìn về phía Phong Cẩm, giờ phút này vẻ mặt không phải quá mức nghiêm nghị, nhưng giọng nói lạnh đến thấu xương: “Con bé đâu?”

Phong Cẩm cũng không đáp lại chỉ nhìn về phía Hạo Thiên: “Để tôn —”

Lời này giống như đang chờ chỉ thị của Hạo Thiên.

“Hôm nay không cần để tôn chủ trì công đạo, tất cả đều do ta dạy dỗ con gái không nghiêm!” Hậu Thổ Hoàng nương nương biết nếu lúc này muốn thật sự giữ lại thể diện thì phải vì việc nước quên tình nhà, tự tay phạt Tử Tô mới có thể phục chúng. đành phải hơi cao giọng, đôi lông mày chưa bao giờ nhíu khê nhăn lại, cả người đầy quyết đoán. Bà ta liếc Thanh Huyền, sự nghiêm nghị không chỉ hiện trên khuôn mặt mà còn khắc vào thân thể: “Ta sẽ răn dạy và phạt đứa con gái không chịu tiến bộ kia, đòi lại công bằng cho vị tiểu đạo trưởng này!”

“Không cần ngài đòi lại công bằng cho ta.” Thanh Huyền cũng bất chấp thể diện của Hậu Thổ Hoàng nương nương, chỉ giữ cảm xúc, giọng lạnh lạnh nhấn rõ từng chữ, khuôn mặt trầm lặng bình thản nhưng ánh mắt vẫn sâu xa: “Tử Tô sư muội ra tay tàn nhẫn, suýt nữa làm tàn phế bàn tay của ta, ta cũng tát muội ấy một bạt tai, xem như hòa nhau. Có điều, muội ấy quá mức hạ lưu buông lời nhục mạ sư phụ ta, vậy có nên nhận lỗi trước mặt sư phụ ta? Chẳng lẽ, chỉ cần lấy có ‘diện bích’ để tránh mặt thì bản thân có thể yên tâm thoải mái trốn đi sao!?”

“Thanh Huyền —” Thiên Sắc biết hẳn nghĩ gì, nhưng không muốn hấn vì mình mà đắc tội với các tiên tôn. Vội vàng thấp giọng gọi thẳng tên hắn, muốn khuyên hắn bỏ qua đừng tiếp tục khơi chuyện này lên nữa.

Thật ra, nàng cũng không để ý có đắc tội với ai hay không, vì dù sao cũng đã phi thăng đắc đạo, không bận lòng những mối quan hệ nhỏ nhặt này. Nhưng Thanh Huyền thì khác, sau này nếu có thành tựu, sớm muộn gì cũng phải quan hệ với đám thần tiên này, đến lúc đó khó tránh khỏi bọn họ sẽ gây khó dễ!

Nhưng chính vì tiếng gọi này càng khiến Thanh Huyền quyết tâm đến nghiêng trời lệch đất.

“Sư phụ, con biết người sẽ nói cây ngay không sợ chết đứng.” Hắn lập tức ngắt lời Thiên Sắc, xoay người đối diện với nàng, cố ý bẻ cong ý nàng, cầm giận bất bình ngăm oán trách những kẻ từng buông lời thị phi: “Có điều, người đương nhiên chẳng cần bận tâm, thăng thần bậc trực. Nhưng người ta lại cho rằng người cam chịu vì đui lý, một đồn mười mười truyền trăm, miệng người xói vàng, ba người thành hổ, những lời khó nghe lại càng trở nên khó nghe hơn!”

Khoảnh khắc đó, Thiên Sắc ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Thanh Huyền, chỉ thấy lộn tóc đen tao nhã rũ xuống bên mặt hắn, thân hình cao ngất tắn ra khí chất trầm tĩnh và bình ổn, giống như tự nhiên hợp nhất cùng đất trời. Trên người hắn ẩn chứa sức mạnh vững chắc mà thông dong, giống như một thanh kiếm lạnh lùng tỏa ra ánh sáng dịu dàng, thu hết sức mạnh vào bên trong rồi đột nhiên lan tỏa.

Đúng là nàng chưa bao giờ phát hiện, thì ra cậu bé con bạc mệnh yếu ớt năm nào đã bất chợt trở thành một chàng thanh niên cao lớn, mạnh mẽ.

Hắn không có tu vi thâm hậu, cũng không có sức mạnh to lớn, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy hắn như khai thiên lập địa, như chống đỡ nhật nguyệt?

Chuyện đã tới mức này, Phong Cẩm tự biết không còn cách nào khác, đành phái người dẫn Tử Tô đến.

Đến trước mặt Thiên Sắc, Tử Tô chỉ im lặng cúi đầu. Lúc thấy Hậu Thổ Hoàng nương nương đã âm ỨC đến muốn khóc.

Hậu Thổ Hoàng nương nương chưa bao giờ thấy bộ dạng âm ỨC đến mức này của con gái, lúc này rất đau lòng, vô thức hạ giọng nhẹ nhàng hỏi: “Hài nhi, con có từng nhục mạ sư phụ của tiểu đạo trưởng Thanh Huyền trước mặt hắn không?”

Tử Tô vẫn im lặng nhưng nước mắt đã lăn xuống, lại còn dùng ống tay áo lau mạnh nước mắt, lau đến lúc mu bàn tay bị gió lạnh quét qua cũng làm cho đau đớn.

Nhìn thấy bộ dạng không chịu tiếp nhận, chẳng chút tiến bộ như vậy, Hậu Thổ Hoàng nương nương cũng không tiện chất vấn, chỉ có thể khuyên nhủ an ủi: “Hài nhi, biết sai có thể sửa, ở đây rất thân thiện, nếu con thực sự có hành vi không hợp lễ nghĩa thì nhận lỗi trước mặt sư phụ hắn đi.”

Tử Tô vẫn không ngẩng đầu càng không hé răng, chỉ đứng ở đó, càng gào khóc lớn hơn, ra vẻ bản thân mình vô cùng âm ỨC và tổn thương.

Biết Tử Tô giả trò gây chuyện, không thể nào theo ý Thanh Huyền nhận lỗi với Thiên Sắc, Phong Cẩm đành phải bước lên.

“Cũng do Phong Cẩm ta không biết dạy dỗ đồ đệ, muốn nhận lỗi cũng nên để ta nhận trước.”

Nét mặt hắn bình thản và xa cách, thờ ơ xoay người lại đối diện Thiên Sắc, nhưng không nhìn nàng, chỉ chấp tay ra vẻ nhận lỗi cho có lệ.

“Chưởng giáo sư bá, muốn nhận lỗi cũng phải có thành ý.” Giống như đọc được hết suy nghĩ của Phong Cẩm, Thanh Huyền cố ý nói thật chậm, thật nhẹ, vừa cười lạnh lùng vừa khiêu khích, ra oai phủ đầu: “Làm cho có lệ như vậy khác nào xem sư phụ ta là người dễ bắt nạt sao?”

Trong tiếng cười thâm trầm và khiêu khích của Thanh Huyền, ánh mắt Phong Cẩm tối lại.

Y không phải là người ngu ngốc, sao lúc này không nghe ra ý của Thanh Huyền, nhưng hôm nay vẻ mặt y rất âm ẬM không nhìn manh mối gì.

Thằng nhóc Thanh Huyền này rõ ràng lúc nào cũng nhắm vào hắn!

Thấy Phong Cẩm còn giả bộ hồ đồ, đáy mắt Thanh Huyền càng lạnh lùng hơn. Đôi bạc môi nhếch lên, ánh mắt sắc bén hút lòng người, thân ảnh càng nhìn càng cao lớn, mang theo sự tồn tại bức người: “Sư phụ ta

giữ mình trong sạch, lại vô duyên vô cớ bị đồ đệ yêu dấu của ngài gọi là ‘mụ yêu nữ’, bôi nhọ sự trong sạch. Việc này liên quan đến danh tiết của người con gái, chẳng lẽ không đáng để ngài quỳ xuống nhận tội sao!”

Thằng nhóc người phàm Thanh Huyền này lại công nhiên muốn chưởng giáo Thần Tiêu phái quỳ xuống nhận tội?!

Mọi người đều kinh ngạc ồ lên!

Phong Cẩm cứng họng, tâm can chấn động, xoay qua nhìn Thanh Huyền chăm chăm, đầu óc giống như bùng nổ!

Thì ra muốn y quỳ xuống nhận lỗi với Thiên Sắc mới là mục đích thật sự của thằng nhóc này!

Bây giờ không ngờ y lại ngậm chịu thiệt, không quỳ cũng phải quỳ!

“Là ta không biết dạy dỗ đồ đệ, mong sư muội ngàn vạn lần đừng để bụng!” Rốt cục, trước mắt bao người, y chậm rãi quỳ gối, thần nhiên chấp tay nhận lỗi với Thiên Sắc, đôi mắt không chút ảm áp đã kết thêm một tầng sương dày!

“Thanh Huyền, người làm càn đủ rồi!” Thiên Sắc cũng không để ý tới cái Phong Cẩm gọi là nhận lỗi, chỉ kéo vạt áo của Thanh Huyền, cúi đầu khiển trách: “Theo vi sư đến Cửu Tiêu điện, phạt quỳ tự xét lại trước các chư vị thần tôn Thần Tiêu phái!”

Thanh Huyền biết, thời điểm cuối cùng sư phụ lấy cớ phạt quỳ để đưa hắn đi là vì bảo vệ hắn.

Hắn cũng biết, những người hắn đắc tội ở Trường Sinh yển đều là nhân vật lớn, chỉ cảm dậm chân hô một tiếng thì hắn đã không chống đỡ nổi. Cho nên cuối cùng sư phụ quyết định phạt quỳ hắn ở Cửu Tiêu điện cho đến khi Trường Sinh yển chấm dứt, ngoại trừ tránh tai mắt thì càng vì bảo vệ hắn!

Chưa từng bị phạt quỳ nên trong lòng hắn đương nhiên không phục. Nhưng nghĩ lại bản thân mình như thể mà dám lớn gan đùa bỡn các vị thần tiên này một phen, cuối cùng còn làm cho Phong Cẩm phải quỳ xuống nhận lỗi với sư phụ nên cảm thấy cho dù là bị phạt quỳ mấy trăm năm cũng đáng giá!

Có điều quỳ đến nửa đêm ở Cửu Tiêu điện bụng đói réo ầm ĩ nên trong lòng có cảm giác ảm ức.

Hắn chưa từng bị phạt quỳ như vậy, mà sư phụ lại không đến thăm hắn sao?

Lam Không xách theo cái giỏ, lén lút chui vào từ cửa hông Cửu Tiêu điện. Vừa đi vừa ngó đông ngó tây, xác định không có ai bụng dạ khó lường theo dõi, mới chạy đến trước mặt Thanh Huyền, vỗ vỗ vai hắn: “Thằng nhóc con này, khá lắm, có thể làm cho gã Phong Cẩm ngụy quân tử ra về đạo mạo kia quỳ xuống nhận lỗi trước mặt mọi người!” Nói xong, y thả cái giỏ xuống, vỗ tay bôm bốp, mặt mày ửng đỏ vì hưng phấn, thỏa mãn cười vang: “Haha, thật là hả giận!”

Thanh Huyền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Lam Không nên biết sư bá nát rượu lại uống say khướt, liền che mũi gục đầu khẽ nói: “Sư bá nát rượu, người lại uống quá chén rồi.”

“Ha ha, đúng!” Lam Không gật đầu đắc ý, không biết xấu hổ mà càng hưng phấn hơn. Không thèm thu bớt mà ngược lại còn ngẩng đầu, nhìn thẳng lên đèn thờ các tôn thần khai thiên lập địa, rung đùi đắc ý, thì thào lẩm bẩm: “Chư vị thần tiên, hôm nay Lam Không ta uống hơi nhiều, cho nên ta muốn làm vài chuyện không quy củ, nói gì cũng không quy củ, tất cả đều do bị say nên quấy phá, bị ma quỷ ám ảnh, không phải xuất phát từ ý của ta, không thể xem như biết mà còn cố ý vi phạm!”

Thanh Huyền quỳ bên cạnh, bắt đắc dĩ nhìn Lam Không, thầm suy tư trong lòng đoán chừng xem da mặt lão có dày như tường thành hay không!

Không ngờ, ngay sau đó Lam Không ngồi xuống, xốc cái giỏ trúc lên đẩy đến trước mặt Thanh Huyền—

“Còn quỳ gì nữa mà quỳ? Thằng nhóc thôi tha, mau ăn đi!”

“Đây là —”

Thanh Huyền nhìn vào trong giỏ liền ngây người!

Trong cái giỏ trúc đương nhiên là bánh bao trắng mịn, nóng hổi, thơm ngào ngạt! Nhìn thì biết ngay đây không phải thức ăn của Ngọc Hư Cung, vì phần lớn tiên đồng của Ngọc Hư Cung đã đặc đạo cho nên số lượng người cần ăn cơm để duy trì sự sống không nhiều, phần lớn là uống nước ăn hoa quả tươi, những thứ người phàm thường ăn rất ít gặp.

Thấy vẻ mặt Thanh Huyền kinh ngạc, Lam Không nheo mắt, cảm giận nhú mi không chút hài lòng: “Này, thằng nhóc thối tha, người nhìn ta chăm chăm làm gì? Ta đây mang tội danh lớn làm trái giới luật mang đồ ăn đến cho người còn gì!

Thanh Huyền nhìn mấy cái bánh bao trắng mịn kia, một lúc lâu mới bình thần ngẩng đầu, đôi mắt nhìn Lam Không chăm chú. Sau đó lập tức thần nhiên thốt ra ba chữ, nhẹ nhàng như nói chuyện không liên quan đến mình mình —

“Con không ăn!”

“Người không ăn?” Lam Không tròn mắt, không biết vì nguyên cớ gì thằng nhóc thối tha này trả lời như thế, từ chối miếng ngon dâng đến tận miệng: “Vì sao?”

Chẳng lẽ, quỳ hơn nửa ngày nên nó ngu người luôn rồi?

Thanh Huyền vẫn quỳ, không thèm nhìn mấy chiếc bánh bao lấy một cái, mặt mày lạnh nhạt trầm giọng nói từng chữ rất rõ ràng, rành mạch: “Sư phụ phạt con quỳ, nếu sư phụ không đồng ý, sao con có thể lên lút ăn?”

Ôi da, thằng nhóc này, lại còn bướng bỉnh thế chứ!

“Trường Sinh yển kéo dài suốt chín ngày, nếu con không ăn không uống chẳng phải sẽ chết đói sao?” Lam Không trừng mắt, nhìn hấn lạ lùng, thầm nghĩ chắc hấn bị trúng tà!

“Chết đói thì chết đói!” Sắc mặt Thanh Huyền bình tĩnh lạ thường, đáy mắt lạnh nhạt sâu thẳm: “Chết đói là chuyện nhỏ, mệnh lệnh của sư phụ mới là chuyện lớn!”

“Đúng là chưa thấy thằng nhóc nào đầu óc bảo thủ như ngươi!” Lúc này, Lam Không tức giận đến mức muốn nhét cả giỏ bánh bao vào miệng thằng nhóc láo toét này. Y vốn định kéo tai hấn hét lên rằng —

Mấy thứ này là sư phụ ngươi bảo ta đưa tới.

Nhưng cuối cùng, y mỉm cười kỳ lạ, chẳng nói chữ nào chậm rãi cầm cái giỏ lên, mở cửa nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Thanh Huyền vẫn thần nhiên quỳ thẳng tắp lưng.

Giây lát sau, hấn miễn cưỡng nghe thấy giọng sư phụ từ phía sau.

“Thanh Huyền, ngươi đã biết sai chưa?”

Chỉ là giọng nói, nhưng hấn có thể tưởng tượng ra nét mặt và thái độ của sư phụ, tất nhiên là đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, vẻ mặt rất nghiêm túc, khóe môi không hề cong lên ngay cả khi cười, đôi mắt tràn đầy sự lạnh lùng.

Dáng vẻ lạnh nhạt, thờ ơ của sư phụ có lẽ sẽ khiến người khác cảm thấy khó gần, nhưng hấn chỉ thấy sư phụ lạnh lùng nhưng thuần khiết, dù thế gian này có nữ tử tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, cũng không thể nào sáng bằng, không thể quyến rũ hơn.

Rõ ràng là muốn xoay người lại nhìn, nhưng hấn phải cứng rắn buộc mình duy trì tư thế quỳ, kiên quyết lên tiếng: “Đệ tử tự nhận thấy mình không sai.”

“Người cũng tự nhận thấy mình không sai, vì sao cam tâm chịu phạt quỳ trong này?”

Sư phụ tiếp tục hỏi, tuy rằng bước chân không hề gây ra tiếng động nhưng Thanh Huyền có thể cảm giác được mùi hương trên người sư phụ ngày càng rõ ràng, xem ra sư phụ đã tới gần hấn!

“Sư phụ ra lệnh cho Thanh Huyền quỳ, Thanh Huyền sẽ quỳ.” Hấn trả lời rất trôi chảy, không hề giấu giếm đáp: “Sư phụ ra lệnh làm gì Thanh Huyền cũng sẽ làm, dù là chết!”

Thiên Sắc đứng phía sau Thanh Huyền, thực sự bị những lời này làm cho ghen ngào, khóe mắt cay cay. Một lúc sau, nàng mới ngồi xuống, đặt tay lên cái giỏ bánh dẹt dĩ thờ dài: “Nếu vì sư nói gì người cũng làm thì sao vì sư nói Lam Không sư bá mang thức ăn đến cho người, người lại nhất định không chịu ăn?” Nói xong nàng mở giỏ ra, đương nhiên là bánh bao trắng Lam Không đã mang đến trước đó.

“Sư phụ?” Thanh Huyền vui sướng nhìn nàng rồi lại nhìn giỏ bánh bao: “Nhưng không phải sư phụ đã nói, trong lúc phạt quỳ phải tuân thủ giới luật, không được ăn uống sao?”

“Đúng, trong lúc phạt quỳ không thể ăn uống, đây là giới luật. Nhưng nếu người thật sự chết đói, vì sư biết đi đâu tìm một đồ đệ tri kỷ thế này?” Thiên Sắc cúi đầu, vừa nói vừa cầm một cái bánh bao đưa đến bên môi Thanh Huyền, thấy hân vội vàng cắn một miếng nuốt xuống mới mỉm cười: “Do vì sư bảo người ăn nên xem như người không thể làm trái sư mệnh, phạm giới luật cũng nên để vì sư gánh vác. Bắt đầu từ tối nay, vì sư cũng sẽ bị phạt quỳ cho đến khi Trường Sinh yển chấm dứt, để chuộc lại lỗi lầm.”

Nói xong, nàng nhét bánh bao vào tay Thanh Huyền, tự quỳ xuống.

“Sư phụ, người muốn quỳ với con sao?”

Giờ khắc này, Thanh Huyền ngậy người —

Hết chương 37

38. Chương 38

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Đáp lại câu hỏi ngốc nghếch của Thanh Huyền, Thiên Sắc chỉ rừ mắt cụp mi. Y phục đồ thẩm không che giấu nổi thân hình gầy guộc. Đôi mắt trong vắt lạnh đậm, hờ hững đến mức không thể thấy một chút dao động nào.

“Ăn nhanh đi.” Bị bộ dáng cầm màn thầu ngăn ngở ngốc nghếch chọc cười, rốt cuộc Thiên Sắc cất tiếng khản khoản nhắc: “Người ăn hết đi, rồi cùng vì sư niệm kinh ‘Bạt độ huyết hồ bảo sám’!”

* Có lẽ nghĩa đại khái là kinh sám hối cứu độ bể khổ. Chàng trai trước mắt nàng khi đối mặt với những người khác luôn bộc lộ phong thái phi phạm. Đừng nói là Phong Cẩm hay Bạch Liêm, mà cho dù là tranh luận với Ngọc Hoàng đại đế chí tôn Hạo Thiên, hắn vẫn không hề tỏ ra bối rối hay quần bách, cứ chỉ bình tĩnh, ngôn từ chặt chẽ. Nhưng vì sao trước mặt nàng hắn luôn ngây thơ, đơn thuần như một đứa trẻ?

Nhất là lúc ở Trường Sinh yển, nàng không thể ngờ rằng hắn lại có thể trù tính mọi chuyện, cuối cùng khiến Phong Cẩm quỳ xuống xin lỗi nàng trước mặt mọi người. Điều này không những vượt xa dự đoán của nàng, mà e rằng cũng đã nằm ngoài dự liệu của người khác!

Từ xưa tới nay Thanh Huyền chưa bao giờ là một kẻ lỗ mãng, bất luận là lời nói hay việc làm đều rất có chừng mực, hắn biết rõ tình cảnh hôm đó trang trọng thế nào. Rốt cuộc Thanh Huyền đã cần bao nhiêu dũng khí, bao nhiêu xúc động kích thích, cho nên lời lẽ mới không nề nề nang, hành động mới ngang tàng, kiêu ngạo như vậy?

Hắn là con chim non tự tay nàng nuôi lớn, vì tương lai của hắn, nàng vốn nên buông tay sớm để hắn cất cánh bay cao, nhưng chẳng biết vì sao thật lòng nàng không hề muốn vậy?

Tính ra, hành vi của Thanh Huyền ngày hôm nay cũng không khác gì hành động bày tỏ bất bình thay nàng của tiểu sư huynh lúc trước, thậm chí tính tình tiểu sư huynh còn nóng nảy, nên suýt chút nữa tiểu sư huynh đã ra tay đánh Phong Cẩm ngay tại chỗ. Nhưng khi đó, có phải vì trái tim nàng đã hóa thành tàn tro cho nên mới chưa từng cảm động?

Trước đây, lúc nàng vẫn còn yêu thân, chỉ một lòng ngộ đạo tu tiên, nên nàng đã trở thành thành phần cá biệt trong yêu giới, không thân không thích, luôn luôn cô độc. Sau đó, may mắn mà duyên phận run rủi, nàng lên Tây Côn Luân, học tập khổ tu ở Ngọc Hư Cung. Nhưng vì trong chín đệ tử của Trường Sinh đại đế chỉ có mình nàng dùng yêu thân mà tu hành, lại là nữ đệ tử duy nhất, cho nên cũng khó tránh khỏi dị biệt mà bị cô lập một mình. Tuy sau đó tiểu sư huynh đối xử rất tốt với nàng, nhưng ngay lúc đầu tiểu sư huynh quả thực rất kiêu căng, lạnh nhạt với tất cả mọi người, thì đừng nói chỉ đến nàng.

Lúc đó, nàng càng thấy hoang mang cô độc, nàng không biết mình một lòng tu tiên là vì điều gì.

Cũng chính khi đó, Phong Cẩm là người đầu tiên không ngại thân phận, bạo gan thân thiện với nàng. Vì nàng không biết phải làm sao, nên đành dùng thái độ lạnh lùng đối phó, nhưng thật ra trong lòng nàng vô cùng cảm động. Cho đến khi, Linh Bảo Thiên tôn truyền lại bốn thanh thần kiếm, Phong Cẩm có “Tru tiên kiếm”, nàng được “Lục tiên kiếm”, Bạch Liêm nhận “Hâm tiên kiếm”, Quảng Đan giữ “Tuyệt tiên kiếm”, bốn người hợp sức lập tức bày được Tru tiên trận uy lực phi phàm. Việc đó tương đương với việc được chính thức công nhận, lúc đó các sư huynh đệ khác mới bắt đầu nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa.

Mặc dù sau này ở cạnh các sư huynh, nàng dần biết có một số sư huynh thầm mến mộ nàng, thế nhưng trong lòng nàng vẫn mãi khắc ghi hình ảnh người nam tử có nụ cười dịu dàng, tao nhã như ngọc, hình ảnh người ấy khẽ vươn tay gạt đi những cánh hoa vương trên tóc nàng dưới tia nắng mai chan hòa ấm áp.

Có lẽ đây mới chính là nguyên nhân khiến nàng mãi không thể buông xuống được.

Cũng có lẽ, nàng thật sự cô độc trong vũng lầy này quá lâu rồi, cho nên trong lòng chỉ thầm mong một vòng tay ấm áp, nàng không muốn... phải cô độc nữa.

Thật ra, dù Phong Cẩm có quỳ xuống nhận lỗi với nàng hay không, cũng không quan trọng. Khoảnh khắc đó, quả thật nàng rất hả giận, nhưng sau ngẫm lại, điều đó không cần thiết. Trút giận được thì thế nào mà không trút giận được thì đã sao, đoạn tình cảm đó giờ chẳng qua chỉ là quá khứ.

Bây giờ, nàng lại bắt đầu hoang mang thêm một lần nữa, nàng vẫn không biết mình một lòng tu tiên ngộ đạo rốt cuộc là để làm gì.

Mà Thanh Huyền trước mắt càng khiến nàng thêm hoang mang, bối rối.

Đáng tiếc, Thanh Huyền không biết điều Thiên Sắc đang dăm chiêu suy nghĩ. Hắn cảm màn thầu, liếc nhìn sư phụ đang bình thần quỳ bên cạnh, rồi lại liếc nhìn bài vị của các vị tôn thần từ thuở khai thiên lập địa đến nay. Hắn bỗng cảm thấy trái tim thật ấm áp, tựa như có một sức mạnh mãnh liệt tuôn vào trái tim hắn, găm nhăm đục khoét từng tầng từng lớp, dần tích tụ lại thành một loại kịch độc không thuốc cứu chữa rồi dần vào huyết mạch lưu chuyển toàn thân hắn.

Sư phụ muốn cùng quỳ với hắn ở nơi đây!

Hèn gì lúc này sư bá Lam Không say bí tí lại đưa đồ ăn tối, hóa ra là người nhờ sư bá. Bây giờ sư phụ vì lo lắng hắn bị phạt quỳ một mình cô độc cho nên mới nghĩ ra cách này đến bên cạnh hắn ư?

Đừng nói là cùng sư phụ niệm kinh ở Cửu Tiêu điện, cho dù sư phụ muốn hắn lên núi đao xuống biển lửa, có chết hắn cũng tuyệt đối không chối từ!

Cẩn vài cái giải quyết sạch sẽ cái màn thầu, hắn quỳ ngay ngắn, dè dặt hỏi sư phụ: “Sư phụ, con gây phiền phức cho người rồi phải không?”

Đâu chỉ là phiền phức, mà là tai họa.

Thiên Sắc dù bất đắc dĩ nhưng cũng biết hắn có ý tốt, nên không nổi trách mắng. Nàng chỉ thầm thở dài, một nét phức tạp thoáng hiện qua ánh mắt, nàng rũ mắt che giấu vòng xoáy ở sâu thẳm đáy mắt. Thiên Sắc hơi cau mày rồi lại giãn ra: “Để tôn Hạo Thiên muốn đưa ngươi lên Cửu Trọng Thiên, đích thân chỉ dạy, tại sao ngươi lại từ chối?”

Tuy biết đắc tội Hạo Thiên là không hay, nhưng Thiên Sắc cũng không sốt ruột, dù sao lòng nàng không cầu mong không trông chờ, không có gì cần Hạo Thiên chỉ bảo. Mà Thanh Huyền đi theo nàng, nếu nàng quan tâm kỹ lưỡng hơn, đợi đến lúc hắn tu được tiên thân thì cũng không còn gì đáng ngại nữa. Nhưng mà, nàng quả thật không thể hiểu, tại sao Thanh Huyền lại từ chối cơ hội hiếm có kia, ngẫm nghĩ một lát rồi nàng tiếp lời: “Nếu bây giờ ngươi đổi ý thì vẫn kịp đấy. Cửu Trọng Thiên cũng không phải là nơi ta không thể đến, nếu quả thật ngươi muốn ở cùng ta, vậy ta đến đó cũng không sao.”

Đây quả là sự thật, nếu nàng tỏ thái độ cung kính, lễ phép, nhún nhường thân thiện với mọi người một chút, dù nàng có muốn lên Cửu Trọng Thiên cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Chẳng qua, xưa nay nàng vốn không thích các vị tôn thần trên Cửu Trọng Thiên, nên nàng thà làm tán tiên tiêu dao tự tại, sống cuộc sống yên ổn, bình an. Nếu Thanh Huyền thật lòng muốn lên Cửu Trọng Thiên, mà lại bắn khẩu cảm nhận

của nàng, vậy nàng có thể phá lệ vì hắn. Có lẽ, đợi đến khi Thanh Huyền lên Cửu Trọng Thiên, được Hạo Thiên đích thân điểm hóa, hắn sẽ dần giác ngộ, sẽ bớt ỷ lại nàng, lúc đó nàng có thể lặng lẽ rời đi, đó cũng có thể xem là một biện pháp hay.

Nhưng mà, Thanh Huyền dường như không tán thành đề nghị này. Hắn bĩu môi, lắc đầu tỏ vẻ khinh thường: “Đề tôn Hạo Thiên cố tình làm khó sư phụ là vì tiểu sư bá Bạch Liêm. Nếu sư phụ cùng lên Cửu Trọng Thiên với Thanh Huyền, e rằng sẽ không tránh khỏi phải nhún nhường trước đám người ngụ quân tử đệ tiện, Thanh Huyền không muốn sư phụ chịu uất ức vô nghĩa!”

Đúng vậy, hắn tuyệt đối không muốn sư phụ chịu ảm ức, huống hồ gì còn là vì hắn mà phải chịu uất ức không cần thiết. Theo hắn thấy, Yên Sơn thanh tịnh yên tĩnh, không có gì là không tốt cả. Hắn có thể giúp sư phụ mài mực, xem sư phụ chép kinh, có thể không cần e dè ai mà ở cùng một phòng với sư phụ, sẽ không có ai lờ ra tiếng vào, cũng không có ai cố tình kiếm chuyện.

Tuy ở đó còn có Nhục Nhục, nhưng thằng bé ngây thơ như tờ giấy trắng, chẳng biết gì hết, vậy chẳng phải trên Yên Sơn chỉ còn mỗi mình hắn và sư phụ ư?

Hắn thích cuộc sống yên tĩnh bên sư phụ, cho dù có trải qua ngàn năm hay vạn năm hắn cũng không thấy buồn chán.

Tận tai nghe rõ từng lời bộc bạch chân thành không hề giấu diếm của hắn, Thiên Sắc chỉ lặng im không đáp, nàng nhắm mắt, yên lặng niệm Bạt độ huyết hồ bảo sám.

Thanh Huyền biết nàng có tâm sự, hắn không nhắc lại nữa, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn chiếc bóng hắn và nàng quỳ bên nhau.

Đúng vậy, trong mắt người khác, đây là phạt quỳ, nhưng trong mắt hắn là một đôi nam nữ tâm ý tương thông quỳ trước trời cao đất bằng, nguyện thề nắm tay cho đến bạc đầu, trọn đời trọn kiếp chẳng lìa xa nhau.

Ngẫm nghĩ, hắn không thể kiềm chế hơi nhếch môi lên, hắn chỉ hận mình không thể tìm ra một cái áo đồ để mặc vào. Nếu hắn được mặc y phục đỏ, như vậy hắn và sư phụ quỳ ở đây, trông giống như đôi tân nhân đang bái đường thành thân!

Niềm phấn khích khó có thể tả bằng lời ngập tràn trái tim hắn, tựa như một dòng mật ngọt lấp đầy lồng ngực hắn, đến cả hơi thở cũng thật ngọt ngào. Bất chước Thiên Sắc, hắn cũng nhắm mắt lại, giống như hắn dùng tất cả sự thành tâm thành ý của mình, lẳng lặng tụng niệm.

Tuy nhiên, nếu có ai đó quan sát tỉ mỉ, sẽ phát hiện khẩu hình môi của hắn cứ lặp đi lặp lại không phải là thứ kinh văn vô vị buồn tẻ kia, mà chính là lời nguyện thề thành kính trước các vị thần linh...

Chư thần chứng giám, hôm nay Thanh Huyền thề rằng, nhất định phải cưới sư phụ làm thê tử, đời đời kiếp kiếp, quý trọng như châu như báu, nắm tay cho đến bạc đầu, mãi không rời xa, nếu con nuốt lời, nguyện chịu thiên lôi trừng phạt!

Trong một vùng sương mù như mây như khói.

Thiên Sắc không thể hiểu tại sao mình lại có thể bước vào giấc mơ của Thanh Huyền, một mình nàng lặng lẽ bước qua không gian mênh mông mây khói, mang theo sự dè dặt khó nói nên lời, dường như nàng sợ làm kinh động thứ gì đó.

Thật ra, đây không phải lần đầu tiên nàng bước vào giấc mơ của Thanh Huyền, còn nhớ lần đó nàng bắt hồn phách Hoa Vô Ngôn vào đối chất trong giấc mộng của Thanh Huyền. Lúc đó, cảnh trong mơ của Thanh Huyền rất rõ ràng, trong sáng, không hề có một chút sương mù nào, chứng tỏ lúc đó lòng dạ của hắn vô cùng ngay thẳng, cư xử bộc trực thẳng thắn. Nhưng giờ đây, cảnh trong mơ của Thanh Huyền ngập tràn sương mù không thể phân biệt được phương hướng, điều này chỉ rõ hắn đã có một vài bí mật chôn chặt trong đáy lòng không muốn bất kỳ ai trông thấy, nên hắn mới dùng từng tầng từng lớp phòng ngự bọc kín lại, cho nên trong giấc mộng mới xuất hiện lớp sương mù mênh mông dày đặc này.

Đó là bí mật gì đây?

Thiên Sắc vốn không có thói xấu muốn xem trộm bí mật riêng tư của người khác, phép nhập mộng chẳng qua là phương pháp giúp đỡ những người bị ma chướng quấy nhiễu thoát khỏi gông xiềng. Nhưng mà, khi đối diện với bí mật ẩn giấu trong lòng Thanh Huyền, nàng lại phân vân mình có nên xem trộm hay không. Trước đây, nàng đã từng ôm ấp cảm xúc như thế này bước vào trong giấc mơ của Phong Cẩm, cuối cùng trong màn sương mù dày đặc nàng trông thấy chân tướng sự thật. Khi đó, nàng thà rằng mình không hề biết gì cả, cho dù là ngốc nghếch bị lừa, vẫn có thể đắm chìm trong hạnh phúc ảo tưởng của bản thân, còn hơn là phải nếm trải nỗi tuyệt vọng, bi thương.

Giờ đây, nếu nàng tiếp tục tiến về trước, nàng sẽ nhìn thấy điều gì đây?

Có phải nàng sẽ thấy một vài bí mật không nên biết hay không?

Nghĩ vậy, nàng ngừng bước, phân vân không dám bước tiếp, sự do dự ngập tràn lòng nàng.

Nhưng ngay lúc đó, nàng loáng thoáng nghe thấy một giọng nói.

Đó là tiếng nói nơi sâu thẳm đáy lòng của Thanh Huyền.

Âm thanh đó lôi kéo nàng tiến lên phía trước, cuối cùng giọng nói đó lọt vào tai nàng cực kỳ rõ ràng.

Chư thần chứng giám, hôm nay Thanh Huyền thề rằng, nhất định phải cưới sư phụ làm thê tử, đời đời kiếp kiếp, quý trọng như châu như báu, nắm tay cho đến bạc đầu, mãi không rời xa, nếu con nuốt lời, nguyện chịu thiên lôi trừng phạt!

Bị từng lời chấn động, Thiên Sắc đỡ ra ngay tại chỗ, nàng đã quên mất ý định ban đầu của mình. Thiên Sắc đứng chôn chân ngơ ngác, cho đến khi một cánh tay ấm áp vươn ra từ sau lưng, ôm chặt lấy nàng, bao bọc nàng trong vòng ôm ấm áp.

Cánh tay đó rõ ràng là của Thanh Huyền!

Khoảnh khắc đó, Thiên Sắc cảm giác có điều gì đó không ổn!

Theo lý mà nói, nàng xuất hồn bước vào giấc mơ của hắn, cho dù lúc này hồn phách của hắn cũng đang trôi dạt trong giấc mơ, tuy có thể ngẫu nhiên gặp gỡ nàng, nhưng đáng lẽ hắn không thể chạm vào nàng, chẳng hiểu tại sao lại...

Nàng hoảng hốt, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, nhưng còn chưa kịp biến ý nghĩa đó thành sự thật. Tiếp sau đó, hơi thở nóng bỏng của hắn đã vờn quanh gáy nàng, đôi môi ấm áp mang theo niềm thiết tha và khát khao, không hề khách sáo nhẹ hôn lên chiếc gáy trần cảm của nàng, nụ hôn dịu dàng quyến luyến rồi trượt dần xuống. Trong chớp mắt, toàn thân nàng cứng đờ, bất giác run lên, từng hơi thở nóng bỏng và những nụ hôn liên miên không dứt của hắn khiến trái tim nàng run rẩy mà chẳng thể hiểu nguyên do, giống như có một ngọn lửa mãnh liệt đang bao lấy nàng, thôn tính nàng!

Hắn muốn làm gì?

Thiên Sắc nghẹn thở, trái tim xoắn xuyết, một cảm giác sợ hãi khó hiểu thấm dần thấm dần vào cõi lòng nàng, khiến nàng vô cùng bất an. Hơi nóng lạ lùng nhanh chóng tràn khắp toàn thân, ào ào ủa tới, đến cả thần trí cũng dần tan ra trong cảm giác nóng bức kia, dòng suy nghĩ càng ngày càng hỗn loạn.

Đúng lúc này, đôi môi mỏng đang tỉ mỉ hôn gáy nàng khẽ cất tiếng thổ thê không rõ ràng: “Sư phụ, Thanh Huyền biết mình lại mơ nữa rồi... Tuy biết rằng nằm mơ thế này thì chắc chắn phải giật chấn, nhưng Thanh Huyền vẫn thấy rất hạnh phúc...” Kèm theo giọng nói đó, đôi tay hắn vẫn ôm chặt lấy nàng, vô cùng thân thiết chạm vào vai nàng, hắn kiên nhẫn quần quýt từng tắc từng tắc, rồi chậm rãi kéo dần y phục của nàng từ sau gáy, hắn thật quen thuộc hôn lên bả vai nàng mang theo cảm giác hơi đau.

“Lại” nằm mơ nữa?

Theo giọng điệu này, chẳng lẽ đây không phải là lần đầu tiên?

Hóa ra, đây chính là nguyên nhân thật sự khiến hắn giật chấn thường xuyên ư?

Rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào hắn lại có dự niệm thế này trong đầu?

“Thanh Huyền!”

Nàng vừa xấu hổ vừa cuống quýt, cúi đầu khẽ gọi, muốn thức tỉnh hắn nhưng không hề có kết quả.

Tích tắc đó, nàng mới bắt đầu ý thức được mối nguy hiểm, nàng muốn giãy dụa nhưng chợt phát hiện linh hồn mình như bị trúng thần chú, nàng bị giữ chặt trong lòng hắn, cũng không biết nên đối phó thế nào với cơn sóng tình vừa xa lạ vừa mãnh liệt của hắn. Nàng bỗng cảm thấy mình giống như một đồng tuyết dần dần tan ra trong cơn sóng cuộn trào mãnh liệt đó.

Tình cảnh này chưa bao giờ xảy ra, vấn đề rốt cuộc nằm ở ai?

“Sư phụ, Thanh Huyền biết là mình đang mơ...” Hắn vừa kéo dài động tác thân mật, vừa tiếp tục nỉ non, giọng nói trầm thấp, nồng hậu tựa như hương rượu quý lâu năm, từng lời bật thốt khỏi môi đều khàn khàn khiến lòng người say đắm: “Thanh Huyền biết, chỉ trong mơ Thanh Huyền mới dám làm chuyện xưa nay vẫn luôn khao khát mà không dám mà thôi... Thật ra, Thanh Huyền biết dù mình có thể này một nghìn lần một vạn lần, cũng vẫn chỉ là một giấc mơ, chẳng biết bao giờ mới có thể trở thành sự thật... Sư phụ, Thanh Huyền thật lòng thích người... Thanh Huyền muốn mãi mãi ở bên người... Thanh Huyền muốn cưới người làm vợ...”

Thuận theo tự nhiên, hắn ôm nàng ngã xuống đất, vồn vã mà khát khao hôn nàng. Nàng không thể từ chối, cũng không biết phải từ chối thế nào mới có hiệu quả, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn vươn tay kéo từng lớp y phục xuống, làn da dán chặt vào nhau, như ngọc kề trên tơ lụa.

Hắn vươn tay ôm lấy thắt lưng nàng, kéo nàng về phía mình. Khoảnh khắc đó, nàng dường như thấy mình đang vô thức đáp lại hắn, bên trong cơ thể có một ngọn lửa lạ lùng rực bùng lên, còn bên ngoài hắn dùng nhiệt độ cơ thể của hắn ủ ấm nàng từng tắc từng tắc một. Không hề che giấu, cũng không thể trốn tránh, nàng gần như sắp chứng kiến sự sai lầm tày trời trong tình cảm mãnh liệt trào dâng thì...

Thiên Sắc đột ngột mở mắt ra, nàng như giật mình choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán, nàng cảm thấy tâm thần bất an, hồn phách lơ lửng, nàng vội cúi đầu mới phát hiện y phục vẫn còn nguyên trên người, cũng không có chỗ nào bất ổn, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm, trái tim thoáng chốc bình tĩnh lại.

Quay đầu qua nhìn Thanh Huyền, Thiên Sắc phát hiện Thanh Huyền vẫn đang nhắm mắt lẩm bẩm thì thầm, giống hệt như đang tụng kinh văn, không có chỗ nào bất thường cả.

Nhưng trong lòng nàng biết rõ, thứ vừa rồi mình gặp chắc chắn là ma chướng!

Tuy nhiên, lúc này là nàng xuất hồn bước vào mộng cảnh của Thanh Huyền, hay là ma chướng trong lòng nàng đang tác quái, khiến nàng quên mất bản tính của mình mà phát sinh vọng niệm tình yêu và khát vọng trong ảo cảnh?

Đây là lần đầu tiên, nàng không thể chấp nhận được sự thật!

Đúng vào lúc nàng vẫn còn đang rối rắm không thể hiểu nguyên do, một giọng nói hơi trào phúng vang lên từ đằng sau...

“Quả là thầy trò tình thâm, đến cả phạt quỳ mà cũng bên nhau như hình với bóng. Sao nào, chẳng lẽ lại sợ hắn bị ai ăn mất à?”

Hết chương 38

39. Chương 39

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Vừa nghe những lời châm chích kia, Thanh Huyền liền mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời có thần vô thức nheo lại, khẽ cong như vầng trăng khuyết.

Không cần quay lại, hắn cũng biết ai tới.

“Thầy trò ở chung, chịu ơn dạy dỗ, đương nhiên phải có tình thâm.” Hắn cúi đầu, không bận tâm mình đang bị phạt quỳ, biểu hiện như đang đáp lễ. Cố ý nhấn mạnh hai chữ “tình thâm”, nét mặt thoáng chút đùa cợt: “Để tồn không có ai bên cạnh, có muốn cũng không thể hiểu được tình cảm này nên ghen tỵ sao?”

Đúng vậy, người đến là Chí tôn Ngọc hoàng đại đế Hạo Thiên!

“Thế nào?” Khi đến gần, Hạo Thiên kiêu ngạo nhìn từ trên xuống, đánh giá hai người đang quỳ trước mặt, khuôn mặt không chút ý cười cố ý kéo dài mấy từ cuối: “Không ngờ hai thầy trò người tình cảm bền vững hơn vàng, người muốn mượn chuyện này để chê cười bản đế tôn cô đơn hiu quạnh sao?”

Cụm từ “tình cảm bền vững hơn vàng” này không hề có chút ghen tỵ, ngược lại ý chê cười quá mức rõ ràng.

Thiên Sắc thần nhiên nhìn Thanh Huyền, đôi mắt sáng trong sâu như đầm nước: “Thanh Huyền, bình tâm tĩnh khí, mặc tụng Bát Độ Huyết Hồ Bảo Sám, không được nói năng xằng bậy trước mặt các vị tiền bối.” Nàng bình thần lên tiếng nhắc nhở, dừng một chút rồi nhắm mắt lại, không chút bối rối sợ hãi: “Chắc là Đế tôn có điều hiểu lầm. Đệ tử phạm lỗi, làm sư phụ đương nhiên khó thoát khỏi trách nhiệm dạy dỗ không nghiêm. Nếu chương giáo sư huynh đã làm gương trước, nhận lỗi thay đồ đệ, sao Thiên Sắc có thể trốn tránh trách nhiệm? Thanh Huyền nói năng cuồng mạo phạm đế tôn, đương nhiên phải phạt, Thiên Sắc dạy dỗ không nghiêm, bây giờ tự sám hối xem xét lại bản thân, không biết đế tôn đến đây có điều gì chỉ dạy để thoát khỏi con đường lầm lạc này hay không?”

Những lời khéo léo, không chút đùa giỡn, còn kéo được Phong Cẩm làm bình phong, giải quyết mọi chuyện không tổn hơi sức.

“Tự sám hối xem xét lại bản thân?!” Đối với những lời lẽ khéo léo sang vấn đề khác của Thiên Sắc, ánh mắt sâu thẳm của Hạo Thiên chợt trở nên lạnh lẽo bức người, sắc bén như lưỡi dao khiến không khí xung quanh đông cứng lại. Trầm mặc một lát, y khẽ nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ nguy hiểm: “Người thật sự quỳ ở đây là để tự sám hối xem xét lại bản thân?!”

Tuy những lời này hàm ý không rõ ràng, nhưng Thiên Sắc đoán rằng chắc chắn Hạo Thiên không biết nàng đã vào giấc mộng Thanh Huyền, đã thấy được ma chương trong đó. Có điều, tình cảnh khiến người ta xấu hổ kia khiến nàng phải mở mắt ra nhìn Thanh Huyền, lòng khẽ run lên căng như dây đàn.

“Nếu không phải thì đế tôn cho rằng vì sao Thiên Sắc quỳ ở đây?” Ép bản thân phải bình thần lại, nàng đứng lên ung dung đối đáp với người đứng đầu Cửu Trọng Thiên, không chút sợ hãi chỉ bình tĩnh hỏi lại, nhìn thì có vẻ như đang rất bình tĩnh nói chuyện với nhau, nhưng ẩn sâu dưới đó là những mưu tính ngầm phức tạp và toan tính vô hình.

Nghe thấy câu hỏi ngược lại mình có chút khiêu khích, Hạo Thiên cũng không hoảng hốt, chỉ nhíu mày, đôi mắt càng lạnh hơn: “Nhìn tới nhìn lui đều giống như người đang cố ý quỳ ở đây, bảo vệ đồ đệ bảo bối của người, cũng để chờ ta đến ban ân huệ!” Y hơi bức mình nhưng không thể không thừa nhận, nếu Thiên Sắc không lên Tây Côn Luân chỉ sợ Bạch Liêm sẽ chẳng thềm nể mặt thương lượng với y.

Nếu như trước Trường Sinh yến, hành động lời nói của Thanh Huyền đều do Thiên Sắc bày mưu đặt kế, vậy thì màn bố trí cuối cùng khiến Phong Cẩm quỳ xuống nhận lỗi sẽ coi như hai thầy trò này đang uy hiếp y. Nghĩ kỹ lại chuyện năm đó, tuy rằng là vì số mệnh an bài nhưng Hạo Thiên phải thừa nhận, y cũng có tư tâm.

Lúc ấy, y vô cùng coi trọng Thiên Sắc và Phong Cẩm, hy vọng hai người qua lịch kiếp sẽ tu thành chính quả, nên mới nghĩ ra cách thức nhảm chán như vậy, bày mưu đặt kế để Phong Cẩm sắp xếp. Đương nhiên Phong Cẩm không muốn làm nhưng y ngầm đoán được chuyện lịch kiếp nên cố gắng thực hiện. Có điều, không ai ngờ yêu hoa thực được sẽ đi tìm Thanh Huyền, cũng không ai đoán được, Thiên Sắc vốn lạnh lùng thành tính vì quá cô độc nên không qua được ái tình.

Cuối cùng, những mưu tính này chỉ thành toàn ột mình Phong Cẩm, kéo theo hàng loạt người dính líu. Có người bị giáng chức, có người chịu tội hình, có người bị lịch kiếp mười kiếp, đã vậy còn đắc tội với Bắc Âm Phong Đô đại đế.

Người con gái trước mắt này, cứng rắn cương trực, nếu có thể mài giũa, cắt đứt tơ tình đương nhiên là nhân tài đáng trọng dụng của Thiên giới, nhưng vì sao lại bị hủy hoại vì một chữ “Tình”?

Thực ra nói đến ân huệ, y cũng mắc nợ, không cần nói rõ nhưng trong thâm tâm cũng nên trả nợ nhân tình cho hai thầy trò này.

“Nếu Đế tôn nói như vậy thì cứ tạm xem vậy đi.” Thiên Sắc tùy ý hòa theo một tiếng, nhưng không thể tìm ra ẩn ý thật sự trong lời nàng nói. Khóe môi nở nụ cười nhợt nhạt, đôi mắt như mất đi vẻ trong sáng vốn có, nặng nề như lâu ngày chưa được mài giũa, chỉ thản nhiên chờ xem Hạo Thiên sẽ đưa ra ân huệ gì.

Theo nàng thấy, Hạo Thiên cho rằng tất cả mọi hành động lời nói của Thanh Huyền đều do nàng bày mưu đặt kế, vậy cũng rất tốt, chuyện gì cũng sẽ hướng đến nàng, không trút lên người Thanh Huyền. Nên lúc này nàng đặc biệt chờ Hạo Thiên đến, kết thúc trò khôi hài này cho nàng.

Hạo Thiên không biết những tính toán của Thiên Sắc, liền thấp giọng khẽ thở dài. Hơi cúi đầu, đôi mắt đen sắc bén thu lại, khiến người ta không thấy rõ ánh sáng chột lóe: “Đồ đệ bảo bối của ngươi thật sự là nhân tài hiếm có, bản đế tôn muốn dẫn nó lên Cửu Trọng Thiên vốn là ý tốt, không ngờ nó cố tình suy nghĩ lung tung —”

“Đa tạ ý tốt của đế tôn.” Thiên Sắc hờ hững ngắt lời y. Đứng khoanh tay, vẻ mặt bình tĩnh, nghiêng đầu nhìn bóng lưng thẳng tắp của Thanh Huyền: “Bất kể là đi đâu, hoàn toàn là do ý muốn của nó, nếu nó không muốn thì không ai có thể ép buộc.”

“Nhưng tư chất của nó tuyệt vời như vậy, cố tình chống lại số mệnh và kiếp nạn, nếu không sửa được tiên thân, phải trở về luân hồi chẳng phải đáng tiếc sao?” Hạo Thiên nghiêng đầu nhìn Thanh Huyền, có điều đó không phải là ánh mắt tiếc hận khi nói với Thiên Sắc, ngược lại có chút sâu xa.

“Đế tôn cũng là người ái mộ nhân tài, cần gì phải nói khó hiểu, quanh co lòng vòng?” Nghe Hạo Thiên nói như vậy, Thiên Sắc lập tức hiểu được ân huệ của y là gì. Tuy trong lòng thoáng vui mừng nhưng sắc mặt vẫn như cũ, giọng nói cũng vô cùng nghiêm nghị: “Nếu thật sự có thể thành toàn công đức cho Thanh Huyền, giúp nó tu thành tiên thân, đương nhiên Thiên Sắc vô cùng cảm kích.”

“Thiên Sắc, bộ dáng này của ngươi có chút nào là người chịu thiệt nhờ cậy người khác?” Hạo Thiên mỉm cười khẽ hừ một tiếng, nhìn nàng sâu xa rồi thản nhiên nhún mày, thông thả phất tay áo rũ mắt xuống, vẻ mặt như cười như không: “Thiên kiếp cuối cùng, ngươi sắp phải đối mặt, sẽ thành chính quả hay trở về yêu thân, còn phải xem tạo hóa của ngươi. Còn nó, bị ngươi kiên quyết can thiệp số mệnh luân hồi, một lòng muốn nó nhập tiên đạo, nếu không mau chóng sửa tiên thân, một khi ngươi trở về yêu thân, chỉ sợ nó cũng không có kết cục tốt đẹp.”

“Thật không?” Không thuận theo cũng không cãi lại, Thiên Sắc chỉ lạnh nhạt lên tiếng, không hề dao động.

“Xem ra, ngươi cũng nhận ra mình không qua được thiên kiếp?” Tinh tế nhận ra sự ám chỉ trong câu trả lời của Thiên Sắc, ánh mắt Hạo Thiên như mỉm cười nhưng rất lạnh nhạt, chỉ tiếng giọng nói có chứa huyền cơ nên khiến người ta rung mình trong vô thức.

“Có thể qua hay không, đều là tạo hóa.” Với giả thiết này, Thiên Sắc rất hờ hững, giọng không cảm xúc: “Thiên Sắc phó mặc cho số phận.”

Có lẽ Hạo Thiên nói không sai, nàng dự cảm bản thân sẽ không qua được thiên kiếp, nên mới khổ tâm đào tạo hy vọng Thanh Huyền mau chóng tu thành tiên thân, cuối cùng sẽ không đến mức bị nàng liên lụy.

“Phó mặc cho số phận? Ta thấy ngươi chưa từng là người cam chịu cho trời sắp đặt số mệnh.” Lại hừ một tiếng, đôi mắt đen của Hạo Thiên ngạo nghễ, đuôi lông mày nhướn lên nở nụ cười sâu xa, tô điểm thêm ý châm chọc ẩn giấu nơi đáy mắt: “Vì đã khen tặng bản đế tôn là người ái mộ nhân tài, nên bản đế tôn sẽ chỉ cho ngươi một con đường.” Dừng một chút, y chỉ Thanh Huyền, đôi mắt âm trầm nói sâu xa khó hiểu: “Nó còn thiếu công đức phải rèn luyện thêm, ngươi dẫn nó về phía Bắc sẽ có thành tựu.”

“Đa tạ đế tôn.” Thiên Sắc hơi cúi đầu, vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, cũng đã biết phải làm thế nào.

“Nó có thể tu thành hay không còn phải xem nhân duyên. Về phần ngươi, nếu trong lòng không chút biết ơn, không biết giữ miệng thì ta sẽ không khách sáo, tự giải quyết cho tốt đi!” Dứt lời, Hạo Thiên liền xoay người bước đi, không cần phải nhiều lời nữa, được vài bước lại dừng lại, nhìn hai thầy trò đầy sâu xa, khẽ nhún mày xong lại giãn ra.

Thôi, tất cả đều là ý trời!

Thấy Hạo Thiên rời đi, Thiên Sắc mới quay đầu nhìn Thanh Huyền, lạnh nhạt nói: “Thanh Huyền, đứng lên đi.” Ngữ điệu sâu kín, tựa như còn ẩn chứa hàm ý khác.

“Sư phụ, không cần quỳ nữa sao?!” Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng Thanh Huyền cũng xoa xoa đầu gối tê cứng, chậm rãi đứng lên. Đi theo sư phụ lâu như vậy, hẳn rất ít khi bị phạt, đây là lần đầu tiên bị phạt quỳ. Trước đây, dù sư phụ phạt hẳn cũng tuyệt đối không chọn biện pháp lãng phí thời gian lại không hiệu quả này.

“Người tự nhận thấy bản thân mình không sai, quỳ ở đây cũng sẽ không nhận ra lỗi lầm.” Thiên Sắc nhẹ nhàng đáp lại, nét mặt thoáng cười như mẩu đơn nở rộ giữa trời đông, lông mày rục rịch, đôi mắt sáng như ngọc nhưng sắc bén như kiếm không hề có ý cười: “Hơn nữa, vì sư cũng không biết là người đã làm sai chỗ nào.” Nói như vậy, nhưng không biết vì sao lúc nhìn Thanh Huyền nàng đột nhiên nghĩ tới vương mắc trong lòng hắn, khẽ run lên, vô thức lui về phía sau.

Không biết là do vội vã trốn tránh hay trong lòng hơi mất tự nhiên, nàng xoay người về phía hắn, không hề phát hiện ra lúc Thanh Huyền lơ đãng nhìn phía sau gáy của nàng, lập tức ngậy người!

Được Hạo Thiên chỉ điểm, Thiên Sắc liền dẫn Thanh Huyền đến Ngọc Thanh đại điện. Quả nhiên, Trường Sinh đại đế đang nghiêm nghị đứng trước bàn, tựa như đang nhìn nó đến thất thần.

“Sư phụ.”

Thiên Sắc đứng bên cửa, lẳng lặng gọi một tiếng, ánh mắt và giọng điệu mang theo cảm xúc không thể dứt bỏ, trong lòng trước sau vẫn cảm thấy hổ thẹn và áy náy.

Nàng đã từng nói, sư phụ đối với nàng vừa là cha vừa là thầy, rất quan tâm chăm sóc. Mặc dù năm đó nàng là yêu thân chưa đắc đạo, nhưng người chưa từng bạc đãi nàng, ngược lại lúc nào cũng bảo bọc. Mấy ngàn năm nay, nếu nàng thực sự phải xin lỗi ai đó thì nàng chỉ cảm thấy bản thân đã phụ lòng dạy dỗ và yêu thương của sư phụ.

“Thiên Sắc, lại muốn đi sao?” Trường Sinh đại đế ngừng đầu, hàng lông mi trắng muốt khẽ lay động, rồi lập tức nhắm lại, một lúc sau mới bất đắc dĩ lắc đầu: “Hôm nay từ biệt, lại không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.”

Coi Thiên Sắc như con gái của mình, giọng ông rất xúc động, thâm thở dài, mi tâm nhíu lại.

“Nếu có thể qua được cửa này, Thiên Sắc nhất định sẽ trở về Ngọc Hư Cung, hầu hạ bên cạnh sư phụ.” Thiên Sắc đương nhiên biết Trường Sinh đại đế nghĩ gì. Sư phụ xưa nay không phải là người hay thể hiện cảm xúc của mình, lúc này lại xúc động như thế, e là đã dự đoán được nàng không vượt qua được thiên kiếp, nhất định sẽ trở về yêu thân. “Nếu không thể qua được, Thanh Huyền sẽ thay thế Thiên Sắc trở về phụng dưỡng người.”

Nói xong lời cuối, nàng bất đắc dĩ giữ gìn một đường lui.

Cho dù kết quả cuối cùng của mình như thế nào, nàng nhất định phải làm cho Thanh Huyền tu thành tiên đạo, như vậy dù không qua được thiên kiếp, ít nhất nàng cũng có thể an ủi bản thân. Thanh Huyền sẽ tranh đấu vì sư tôn, vì Thần Tiêu phái, đồng thời, cũng coi như tranh đấu vì nàng.

“Sư phụ không muốn nghe con nói chữ nếu!” Nghe nàng nói như vậy, lại nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Thanh Huyền bên cạnh nàng, Trường Sinh đại đế chợt nổi giận, nhưng trong ánh mắt giận dữ kia lại ẩn giấu nỗi đau to lớn: “Dù thế nào con cũng phải vượt qua, không được bỏ cuộc!”

“Thiên Sắc nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Đứng cách mấy trượng, Thiên Sắc nhẹ nhàng trả lời, ngay cả Thanh Huyền cũng nghe thấy lời nàng không đủ sức thuyết phục.

Trường Sinh đại đế hiểu giờ phút này nếu cứ ép buộc nàng, chỉ sợ kết quả còn tồi tệ hơn, đành thở dài: “Thanh Huyền, lại đây, sư tôn có chuyện muốn nói với con!” Ông nhìn về phía Thanh Huyền, sự nghiêm nghị càng hiện rõ hơn.

Thanh Huyền đến gần mới phát hiện, trên bàn Trường Sinh đại đế có một thanh kiếm.

“Dù con có gần hai ngàn năm tu vi của sư phụ và sư bá con, nhưng thân thể con yếu ớt, kiếm hồn của ‘Lục kiếm tiên’ được sư phụ con khống chế, âm khí rất nặng, chỉ sợ sau này con không khống chế được sẽ bị phản phệ.” Trường Sinh đại đế cầm thanh kiếm đưa tới tay hắn, cẩn thận nhắc nhở: “Thanh Càn Khôn kiếm này được rèn từ Thượng Cổ Thần Thiết, chia làm mặt Càn và Khôn, Càn có thể hấp thụ tinh hoa mặt trời, Khôn có thể hấp thụ linh khí của mặt trăng, giao cho con dùng rất thích hợp.”

* Thiết là sắt thép. Thanh Huyền nhận thanh kiếm, ngạc nhiên rút ra khỏi vỏ. Cảm thấy nó rất kỳ lạ, không mang phong cách cổ xưa như Lục Kiếm Tiên, vỏ kiếm không có hoa văn gì, vừa nhìn đã biết là kiếm dành cho nam. Một mặt đen bóng, mặt còn lại sáng như bạc, cầm trong tay nặng trĩu, nhưng có thể cảm giác được một sức mạnh kỳ lạ dọc theo thanh kiếm truyền vào thân thể qua bàn tay.

Cảm giác kỳ lạ này làm hắn đột nhiên không biết phải làm sao, giống như thanh kiếm này sinh ra đã là của hắn, là một phần thân thể hắn. Hắn ngẩng đầu nhìn Trường Sinh đại đế, đôi mắt khó hiểu.

“Sư tôn —”

“Đại kiếp nạn của sư phụ con sắp tới rồi, nơi nơi đều hiểm ác, con phải ở bên cạnh sư phụ con, nhất định phải cẩn thận, dốc sức bảo vệ sư phụ con chu toàn.” Trường Sinh đại đế khẽ gật đầu, thấp giọng nhắc nhở, giống như cố ý không muốn cho Thiên Sắc nghe thấy, chỉ vào Càn Khôn kiếm: “Bây giờ cứ đi theo hướng Bắc, nhớ lấy, làm người phải khoan dung độ lượng.”

Khoảnh khắc này giống như được bắt ngờ chấp nhận, lòng Thanh Huyền dậy sóng, vui sướng không nói nên lời, nhưng cũng không biết nói gì, chỉ gật đầu thật mạnh!

Ra khỏi Ngọc Thanh đại điện, đi thẳng về Ngô Cư, tâm trạng Thiên Sắc rất nặng nề, không nói lấy một lời. Trái ngược với vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Thanh Huyền lại có vẻ nhẹ nhàng, sắc mặt vui sướng nắm chặt thanh kiếm trong tay, giống như không ngừng được củng cố thêm niềm tin và sự kiên cường.

Tuy hắn cũng hiểu sức mạnh của mình quá nhỏ bé so với sư phụ, nhưng Trường Sinh sư tôn đã giao Càn Khôn kiếm cho hắn, lại dặn hắn bảo vệ sư phụ, như vậy bất luận thế nào hắn cũng sẽ dốc lòng dốc sức thực hiện!

Mang theo tâm tình như vậy vào Ngô Cư, khi Thanh Huyền nhìn sau gáy Thiên Sắc, đột nhiên đôi mắt tối lại, lặng lẽ xoay người đóng chặt cửa phòng lại, ngăn chặn những kẻ muốn rình mò. Sau khi lặng lẽ đóng cửa phòng, hắn đột nhiên đến sát bên cạnh Thiên Sắc, khẽ gọi.

“Sư phụ —”

Tiếng gọi đột ngột này cắt ngang suy nghĩ của Thiên Sắc.

“Chuyện gì?!” Nàng nghe gọi liền ngẩng đầu, chợt phát hiện khuôn mặt Thanh Huyền gần sát trong gang tấc. Tim đập thình thịch, giật mình vô thức lùi về phía sau mấy bước, không ngờ phía sau lại là tấm bình phong. Khoảnh khắc đó tay chân chợt trở nên luống cuống, đầu óc rối loạn, tất cả đều giống những hành động khiến người khác xấu hổ trong giấc mộng của hắn!

“Sư phụ, người sao vậy?”

“Vi sư không sao!” Hai gò má ửng hồng, muốn quay đầu sang phía khác cũng không được, chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt hắn, ép giọng của mình phải thật bình thản dù thân hình đã trở nên cứng đờ: “Nghĩ một việc nên tạm thời hơi nhập tâm.”

“À.” Lòng Thanh Huyền đầy nghi ngờ, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Cảm giác được sự mất tự nhiên của sư phụ, hắn thoáng nghĩ rồi lập tức lùi lại: “Sư phụ, sau khi xuống núi chúng ta sẽ đi về phía Bắc sao?”

Cảm giác được hắn đã cách xa ra một chút, không còn áp lực bức người kia, Thiên Sắc mới bình thường lại: “Người muốn hỏi gì?” Nàng ho khẽ một tiếng, che giấu những suy nghĩ rối loạn của bản thân, trong lòng không ngừng tự trách.

“Làm xong việc này mất khoảng bao lâu?” Thấy sư phụ trở nên nhẹ nhõm, xem sự nhượng bộ của hắn như gỡ bỏ được gánh nặng, không thể không khiến hắn có những ý nghĩ vô căn cứ. Thanh Huyền giả vờ đổi sang chủ đề khác: “Khi nào chúng ta trở về Yên sơn?”

“Rất khó nói.” Thiên Sắc ổn định tinh thần, khôi phục lại sự trầm lắng vốn có, suy nghĩ một lát mới đáp: “Khi nào người tu thành tiên thân thì mới trở về.”

“Vậy chúng ta nên về Yên sơn trước một chuyến.” Thanh Huyền yên lặng nhìn nàng, càng nhìn càng thấy nghi ngờ, nhưng ngoài miệng chỉ nói những chuyện không liên quan: “Nhục Nhục ở một mình trên đó, cần phải sắp xếp cho nó thật tốt.”

“Vậy cũng được.” Thiên Sắc cảm thấy hắn nói rất có lý liền bằng lòng, đang định ngồi xuống nói chuyện khác, không ngờ Thanh Huyền đột nhiên bước lên, giữ chặt nàng giữa ngực hắn và tấm bình phong!

“Sư phụ, vừa rồi trên Cửu Tiêu điện, có phải người đã vào giấc mộng của Thanh Huyền?”

Hắn cúi đầu xuống, không biết là vô tình hay cố ý mà hơi thở nhẹ nhàng và ấm áp trên đầu phía sau gáy mẫn cảm của Thiên Sắc, câu hỏi khiến nàng như bị sét đánh ngang tai!

“Người nói bậy bạ gì đó!?”

Nàng không thừa nhận, cũng không dám thừa nhận, định đưa tay đẩy hắn lại phát hiện nếu đẩy cả hai tay thì sẽ nằm gọn trong lòng hắn, lúc này càng trở nên mờ ám, đành vội vàng rút tay lại!

Nói bậy bạ?

Thật không?

Nếu sư phụ không vào giấc mộng của hắn thì sẽ không biết hắn mơ gì, lúc này đầu cần đỏ mặt, xấu hổ và nổi giận như vậy?

Thanh Huyền cười cười, mặt mày giãn ra, tuy rằng chưa biết hết chân tướng nhưng có thể đoán được vài phần.

Trước đây, hắn nằm mơ thường là lúc hắn có suy nghĩ với sư phụ, mỗi lần tỉnh dậy từ giấc mộng yêu kiều kia, hắn không kìm nén được lại nhìn vào mắt sư phụ. Đầu tiên là lo lắng không biết sư phụ có biết những gì trong giấc mộng của hắn không, sau đó không biết xuất phát từ tâm tư nào, hắn lại hy vọng có một ngày những ảo tưởng và cảnh trong mộng có thể trở thành sự thật. Hôm nay, hắn cảm thấy ngày càng bước gần đến mong ước và tình cảm của mình.

Sư phụ để ý hắn, không phải sao?

Hắn hôn sư phụ, sư phụ cũng không tức giận, như vậy hắn có thể làm chuyện lớn gan hơn một chút nữa phải không?

Những chuyện như vậy trước kia hắn chỉ dám nghĩ trong đầu, đem vào trong giấc mộng hảo huyền, nhưng tất cả đã thay đổi vì chuyện xảy ra trên Cửu Tiêu điện!

Khi đó, rõ ràng hắn đang quỳ gối trước các vị tiên bối trên Cửu Tiêu điện, không hề ngủ nhưng giống như bị xuất hồn vào giấc mộng, cảm giác trong mộng vô cùng chân thật. Trong lòng say đắm giống như đang quần quýt với sư phụ thật, cảm giác bay bổng như vậy khiến hắn hận không thể đắm chìm cả đời. Nếu không phải Hạo Thiên đột nhiên xuất hiện, phá vỡ hết tất cả, hắn còn nghi ngờ rằng giấc mộng này là duy nhất sẽ không bao giờ có nữa, khiến hắn càng thêm khao khát vào mong đợi.

Hắn cũng nghĩ đó chỉ là một giấc mộng mờ mịt, nhưng ở Cửu Tiêu điện hắn đột nhiên phát hiện một chuyện đầy ngạc nhiên.

Là giấc mộng gì mà lưu lại những dấu vết chân thật đến vậy?

Chuyện này e là chỉ mặt dày như hắn mới dám hỏi sư phụ!

“Sư phụ đừng phủ nhận.” Đôi mày kiếm tuyệt đẹp cong lên, hắn cả gan áp sát mặt mình vào, đôi môi cháy bỏng như sắp hôn lên tai nàng. Bàn tay lướt nhẹ vén mái tóc rối sau gáy nàng. Hắn cúi đầu sát bên tai, thì thầm đầy thân thiết như tình nhân: “Sau gáy của người vẫn còn dấu hôn trong giấc mộng vừa rồi.”

40. Chương 40

Edit: Như Bình Beta : Vô Phương Chất!

Một bạt tai không nương tình tát thẳng vào mặt Thanh Huyền, hòa trong âm thanh chất chứa vang dội là sự xấu hổ và giận dữ không thể kiềm chế. Bàn tay trắng nõn gầy guộc run lên nhẹ vì phần nộ, khuôn mặt vốn đang ửng hồng vì thất thổ ngượng ngùng, giờ đây đã nhuộm lửa giận đỏ như ráng chiều!

Thanh Huyền không thể ngờ mình lại bị tát vào lúc này, cho nên khi một dòng chất lỏng nóng hằm hập từ từ trào ra khỏi mũi, thế mà hắn vẫn không hề phát giác. Thanh Huyền sững sờ ngay tại chỗ, sự bất ngờ tràn ngập đầy mắt.

Hắn theo sư phụ đã rất lâu, từ trước tới giờ sư phụ chưa từng nặng lời một lần nào chứ đừng nói là đánh, ngày thường dù khiển trách hắn sư phụ đa phần đều dùng lời nhỏ nhẹ, khuyên răn. Nhất là sau khi ý vào bàn tay đang bị bỏng mà hôn sư phụ, hắn bắt đầu dùng phương pháp vừa đe dọa vừa giả vờ đáng thương để khiến sư phụ quên đi ý định bỏ lại hắn ở Trường Sinh Cung. Chính từ lúc đó, hắn mới cảm thấy, vị trí của mình trong lòng sư phụ không hề giống người bình thường.

Cũng vì ý nghĩ thấy ấy mới khiến hắn vì được chiều mà càng ngày càng kiêu ngạo trên Tây Côn Luân gần đây. Nhiệt huyết của tuổi trẻ cùng với dự niệm thiêu đốt xương tủy, một lòng một dạ yêu quý sư phụ, trong tâm trí hàng ngày đều là giấc mộng tươi đẹp “Tóc mây búi lệch, nỉ non cùng người, rèm thưa gấm rủ đắm say cõi lòng” (*), cho nên lời nói và cử chỉ ngày càng không kiêng nể ai.

* Hai câu đầu lấy từ Tố Nữ kinh (sách giáo dục chuyện phòng the ngày xưa của Trung Quốc, tương tự như Kamasutra của Ấn Độ). Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, một cái tát bất thành linh mang theo cảm giác bỏng rát chấn động, cực kỳ đau đớn đã đánh hắn tỉnh mộng.

“Rốt cuộc, người có xem ta là sư phụ của người hay không?” Nhìn dấu tay in hằn trên mặt Thanh Huyền, và dòng máu đỏ tươi chảy ra khỏi mũi do nàng không nương tay. Thiên Sắc thấy hơi hối hận mình quá mạnh tay, nhưng vẫn dần lòng cứng rắn, sắc mặt phần nộ từ đỏ chuyển dần sang xanh mét, đôi mắt lạnh lùng như muốn ăn thịt người, ngữ điệu luôn bình thản giờ phút này đã hoàn toàn thay đổi. Nàng dùng thái độ nghiêm khắc bên ngoài để che giấu nỗi đau thất lòng, trái tim như vỡ toác ra ở bên trong.

Nàng chưa từng giáo huấn hắn như thế này.

Đây là lần đầu tiên, và có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Giờ khắc này, Thanh Huyền mới dần cảm nhận được nỗi đau bỏng rát ở một bên mặt, tích tắc đó hắn khó khăn hít vào một hơi, nét mặt hoảng hốt, kinh ngạc. Trái tim lạnh giá đang dần rơi, dần rơi, cho đến khi rơi vào một vực lửa sâu thăm thẳm, ngọn lửa thiêu đốt khiến lục phủ ngũ tạng của hắn cũng đau buốt.

“Sư phụ?” Thanh Huyền khẽ cất tiếng gọi, giờ khắc này hắn muốn thổ lộ những lời vẫn ấp ủ ngày đêm, nhưng lời đã đến bên miệng mà tâm trí hoảng loạn, rối như tơ vò, không biết nên bắt đầu từ đâu. Khoảng khắc ấy, thời gian lướt qua như một dòng thủy triều cuốn lên liền mắt, giờ nhìn lại từng chi tiết, từng cảnh tượng hai người bên nhau vẫn rõ ràng nguyên vẹn, nhưng dường như nó đã không giống những hồi ức đã qua.

“Vi sư không cần biết ngày thường người nằm mơ hạ lưu thế nào, cũng không muốn hỏi tới những hành động vô liêm sỉ trong mơ của người. Nhưng mà, một khi người đã tỉnh mộng thì phải biết rõ một việc, cả đời này vì sư mãi mãi chỉ là sư phụ của người...” Ngữ điệu nghiêm khắc, lạnh lùng, Thiên Sắc không lớn tiếng, nhưng ẩn chứa trong ánh mắt thần nhiên là sự phần nộ khó mà kiềm nén, giọng điệu lạnh giá đủ khiến màng tai người nghe phải đóng băng. Giống như cố tình nhấn mạnh, nàng dừng một lát, cắn nhẹ môi thốt ra lời từ chối thẳng thừng nhất, từng chữ từng câu vô cùng rõ ràng: “Mãi mãi là sư phụ!”

Mãi mãi là sư phụ?!

Năm chữ tựa như sấm sét bổ thẳng vào đầu hấn, đánh tan nát cảm giác ngọt ngào hạnh phúc mà nhiều ngày nay Thanh Huyền vẫn hằng ảo tưởng. Hấn không thể ngờ sẽ nhận được một lời từ chối thẳng thắn mà không thể thương lượng thế này. Trong tư tưởng của hấn, chỉ cần hấn tu thành tiên thân thì việc kết thành vợ chồng với sư phụ sẽ là lẽ tất nhiên.

Hóa ra, ý nghĩ này lại gây thơ trẻ con đến vậy!

Ngắm nhìn nữ tử mình yêu quý từ lâu đang đứng trước mắt, trái tim Thanh Huyền đau đớn run rẩy, vạn sợi tơ tình quấn quanh tim, khiến thể xác và tinh thần hấn rách toạc, hấn không biết phải đối đáp thế nào.

Thanh Huyền vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc ngơ ngác, một lúc lâu sau mà vẫn chưa kịp hoàn hồn, Thiên Sắc hơi nheo mắt, đẩy phắt hấn ra, nhứ chặt mây lại, lời nói và đôi mắt đen thẫm như nền trời ẩn chứa sự thâm trầm và nghiêm khắc: “Nếu ngươi còn dám tự tung tự tác làm chuyện không biết xấu hổ, vì sư sẽ đánh chết ngươi.”

Bị đẩy ra đột ngột, Thanh Huyền lảo đảo, va vào chiếc bàn sau lưng, hấn theo bản năng đưa tay phải ra vịn, nhưng bất ngờ chạm phải vết thương chưa lành trên bàn tay phải. Cúi đầu, hấn nhìn vết bỏng trên bàn tay mình, nét đau thương lấp loáng lóe qua ánh mắt, thậm chí nỗi chua xót đã hòa vào toàn bộ hơi thở, nghẹn lại ở yết hầu.

“Thanh Huyền biết sai rồi ạ.” Cúi đầu khẽ đáp, hấn không dám ngẩng đầu nhìn nàng, Thanh Huyền cảm nhận được có thứ gì đó đang trào ra mũi mình, hấn dùng bàn tay quệt quệt mũi, lúc này hấn mới phát hiện trên mu bàn tay toàn máu!

Màu đỏ sẫm đó giống hệt màu y phục của sư phụ, mang theo nỗi đau thương khiến lòng người hoảng hốt. Mà trái tim hấn tựa như vết máu lem luốc kia, một cảm giác chẳng biết là chua xót hay là đau khổ âm thầm dâng lên trong lòng, hấn muốn trốn tránh cũng không được. Chẳng hiểu vì sao, khoảnh khắc đó, hấn đột ngột nhớ tới những lời ác độc mà tiểu hoa yêu Chu Ngưng từng mắng sư phụ trước khi lên Tây Côn Luân...

Đừng tưởng rằng không ai biết ngươi và cái gã họ Phong đã làm cái việc không biết xấu hổ kia ở dốc Lưu Tuyền, ngươi gieo nhân xấu, thì đáng nhận quả xấu, đáng bị người ta bội bạc...

Trái tim hấn bỗng đau thắt lại, tựa như có một cây kim cực nhỏ cực sắc bất ngờ đâm vào trái tim mà hấn chưa kịp phòng bị, đâm tràn ra nỗi cô đơn vạn dặm, mờ mịt hoảng loạn, đau đớn và khủng hoảng, nhưng tất cả lại chỉ có thể biểu hiện bằng một nét đau thương thoáng qua đáy mắt..

Rốt cuộc chuyện không biết xấu hổ kia là chuyện gì?

Có lẽ chính là bước cuối cùng của nỗi khao khát tốt độ trong những giấc mơ của hấn.

Cũng có thể sư phụ ghét cay ghét đắng nó, cho nên người mới gọi thứ đó là hạ lưu, không biết xấu hổ.

Sư phụ chắc chắn còn rất yêu Phong Cẩm, nếu Chu Ngưng không nói vậy, có lẽ người đã từng có tiếp xúc xác thịt với Phong Cẩm. Nếu không thì tại sao đã qua ngàn năm mà người vẫn chưa quên được?

Hấn không biết người và Phong Cẩm đã từng có kỷ niệm thế nào, tình cảm ra sao. Có phải sư phụ vẫn muốn gỡ bỏ khúc mắc, nói lại tình xưa với Phong Cẩm?

Mà hấn, là thứ gì đây? Hấn tự mình đa tình giúp sư phụ trút giận, nhưng chưa từng nghĩ rằng có lẽ sư phụ không hề cảm kích hấn. Thanh Huyền chưa bao giờ muốn cướp lấy địa vị của Phong Cẩm trong lòng sư phụ, hấn chỉ hy vọng sư phụ có thể quên Phong Cẩm. Nhưng mà, có lẽ sư phụ chưa bao giờ có ý định để hấn thay thế vị trí của Phong Cẩm.

Như những lời Ngọc Thụ từng nói, có lẽ không một ai có thể thay thế địa vị Phong Cẩm trong lòng sư phụ, mà hấn chẳng qua là kẻ mặt dày mày dạn giả vờ đáng thương cố quấn lấy sư phụ! Nhưng mà, ngầm kỹ lại, đến cả hấn cũng không thể tin, ngoại trừ quyết tâm lạ lùng và những lời hứa hùng hồn ra, thì hấn dựa vào gì mà có thể khiến sư phụ quên đi Phong Cẩm?

Thật lâu, thật lâu sau, hấn mới ngẩng đầu lên, lẳng lẳng nhìn Thiên Sắc, sắc mặt xanh trắng, một sự phức tạp khó có thể phai mờ lóe lên trong ánh mắt, nhưng vẫn cố che giấu cơn lốc đang cuộn trào trong đáy mắt. Thần sắc cô độc đau thương, giọng nói khàn khàn trầm lặng chứa đựng sự quạnh quẽ, cô đơn, từng lời từng chữ đều nhuốm sắc thê lương.

“Thanh Huyền không dám nữa.”

Rời khỏi Ngọc Hư Cung, dường như Thiên Sắc không muốn quấy rầy bất kỳ ai, nàng một mạch đi thẳng xuống núi, không còn cố tình đi chậm chờ Thanh Huyền như xưa nữa. Nàng đi hơi gấp, mà Thanh Huyền đuổi theo phía sau cũng khá vất vả, nhưng hắn vẫn cẩn thận nhìn không lên tiếng, lặng lẽ theo sát sau nàng.

Những ngày tiếp theo, hai thầy trò dường như không nói một câu nào với nhau, mà cũng không còn lời nào để nói. Dù là, những lúc không thể không nói chuyện, hai người mới dùng những từ ngắn gọn nhất để trao đổi. Có lúc nghỉ tạm giữa đường, Thiên Sắc có thể cảm giác được Thanh Huyền đang nhìn nàng, nhưng nhìn xong rồi thì hắn lại gục đầu, cô đơn nhìn bàn tay phải của mình.

Vết thương trên tay hắn, dù đã được Lam Không độ ột ngàn năm tu vi, trị thương giúp hắn, nhưng vết bỏng vẫn chưa khỏi hẳn, e rằng sẽ để lại sẹo sau này.

Không phải nàng không đau lòng, nhưng bây giờ nàng cũng chẳng còn cách nào nữa.

Nàng có linh cảm từ lâu, có lẽ nàng sẽ không vượt qua nỗi thiên kiếp, nếu không nàng đã chẳng bắt chấp mọi thứ mà dẫn Thanh Huyền lên Ngọc Hư Cung. Nàng định để Thanh Huyền ở lại Ngọc Hư Cung, phó thác hẳn cho sư phụ, nhưng ai ngờ được, Thanh Huyền lại to gan làm bậy kiếm một đồng chuyện ở Trường Sinh yến? Bởi vậy, nếu thật sự để hắn ở lại đó, nếu xảy ra chuyện gì, chẳng phải sẽ khiến sư phụ khó xử? Từ trước tới nay, đứa bé Thanh Huyền này rất ỷ lại nàng, sự ỷ lại này dần biến thành một thứ tình cảm khác, thậm chí còn sinh ra ma chướng...

Đúng vậy, chuyện xảy ra ở Cửu Tiêu điện, chắc chắn là ma chướng!

Hắn tuổi trẻ nông nổi, e rằng đây không phải là lần đầu tiên có ma chướng như thế, nếu lún quá sâu sẽ không có lợi cho việc tu tiên của hắn. Nếu đến khi thiên kiếp của nàng tới mà hắn vẫn chưa tu được tiên thân, thì phải làm thế nào đây?

Nàng không thể trở mắt nhìn hắn quay về vận mệnh ban đầu. Mà nàng, đến một ngày nào đó vẫn phải rời xa hắn, không thể để hắn tiếp tục ỷ lại nàng.

Lúc xưa, nàng không nhẫn tâm nổi, nhưng hôm nay nàng mượn cơ hội này, có lẽ sẽ hạ quyết tâm được?

Ngẩng đầu, ngắm nhìn vầng trăng sáng ở phía chân trời, nàng bất chợt nở nụ cười khổ sở, tạp niệm trong lòng nàng càng ngày càng nhiều. Một Thiên Sắc một lòng một dạ chuyên tâm tu tiên, e rằng đã không còn nữa!

Sau khi quay lại Yên Sơn, Thanh Huyền tìm một lượt đằng trước và sau núi, mới phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Nhục Nhục biến mất rồi!

Lương thực và y phục Thanh Huyền chuẩn bị cho cậu bé trước khi đi vẫn nằm nguyên một chỗ chưa ai đụng tới, trong và ngoài phòng cũng không hề có dấu vết gì, cậu bé gốc Nhục Nhục giống như bay lên trời hay lặn xuống đất mất tích, chẳng còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Khi Thanh Huyền cuống quýt báo lại chuyện này với Thiên Sắc, nàng không hề ngạc nhiên, chỉ dùng thần thái bình tĩnh vừa tiếp tục chép kinh vừa trả lời.

“Ừ.”

“Sư phụ?” Thanh Huyền nhìn điệu bộ bình thản của Thiên Sắc, dường như người hoàn toàn không hoảng hốt, một nỗi nghi hoặc thoáng dâng trong lòng.

Dường như sư phụ đã sớm biết điều gì đó...

Quả nhiên, giây tiếp theo, giọng điệu đều đều của Thiên Sắc là minh chứng tốt nhất điều hắn đang nghi ngờ. “Vi sư đã từng nói, nó có số mệnh của riêng nó, vận mệnh đến, lúc đó nó tự khắc rời đi.” Giọng nói

nàng vô cùng bình thản, nắn nót viết từng chữ từng chữ lên mảnh giấy Tuyên Thành trắng tinh, bóng rèm mi hạ xuống in bên khóe mắt.

Số mệnh, mệnh số, rốt cuộc số mệnh là thứ gì vậy?

Một sự phức tạp trầm ngâm thoáng hiện trên nét mặt của Thanh Huyền, hần che giấu cơn sóng dữ trong đáy mắt, khe cau màu rồi lại giãn ra. Thanh Huyền cúi đầu suy nghĩ rất lâu, tựa như biết mình sẽ không thể có được đáp án mà mình vừa lòng, cho nên hần cũng không hỏi lại những chuyện liên quan đến số mệnh của Nhục Nhục. Hần hơi dè dặt bước lên trước, đưa tay với tới nghiên mực: “Sư phụ, để Thanh Huyền mài mực cho người.”

Nhưng chẳng hiểu sao lại khéo đến thế, hần vươn tay tới chỗ nghiên mực lại vừa vặn chạm vào bàn tay đang cầm bút chấm mực của Thiên Sắc. Trong tích tắc, như chạm phải lửa nóng, tay Thiên Sắc run bắn lên rồi vội vã rút tay về.

Hần chỉ là vô tình chạm trúng tay nàng, nhưng trong đầu nàng lại bất chợt hiện ra cảnh tượng quyến luyến triền miên trong giấc mơ ngày đó.

Lòng ngực ấm áp và nụ hôn nóng bỏng của hần, những lời thì thầm níu non trượt theo chiếc gáy mẫn cảm của nàng, cơ thể quyến luyến dây dưa, tựa như thân dây leo quấn quít nương tựa nhau, khó mà lìa xa được. Nàng thậm chí vẫn nhớ rất rõ cảm xúc khi bàn tay nàng đặt lên cơ thể hần, thân thể trẻ trung, dòng máu nóng đập rộn ràng bên dưới da thịt, khiến nàng khẽ cất tiếng níu non như đang khao khát mà vẫn cố chối từ. Trong lòng dường như thầm khát vọng hần tiến thêm một bước, sự chờ mong kia là một mối nguy hại không rõ tên, dường như nàng chợt nghĩ thấy hơi thở mờ ám lenh đênh trôi giạt trong bầu không khí.

Ma chương!

Lại là ma chương!

Ma chương xâm nhập bất kỳ lúc nào!

Thanh Huyền, hần chỉ là một đứa trẻ, tuổi trẻ nồng cuồng, nhiệt huyết, nông nổi, khó tránh khỏi thường suy nghĩ lung tung. Nhưng nàng là người đã trải qua những sự thăng trầm của đời người, nàng tự cho rằng mình đã nhìn thấu sự đời, ấy thế mà từng giờ từng phút nàng vẫn nhớ rõ rành rành cái cảnh tượng không thể chấp nhận nổi đó?

Chẳng biết là do chân tay luống cuống hay là do cảm giác tội lỗi bất thành linh bùng lên, mặt nàng thoát trắng bệch ra, bất giác buông lỏng chiếc bút lông sồi đang nắm trong tay, chiếc bút rơi đánh “cạch”, khiến mực giấy ra nhem nhuốc.

“Không cần mài mực đâu.” Nàng ngồi xuống nhặt chiếc bút kia lên, nhân cơ hội che giấu sự mất tự nhiên của mình, đợi đến khi đứng lên, sự xa cách đã ngập tràn trong ánh mắt, đến cả giọng nói cũng lạnh lẽo giá băng: “Người về phòng nghỉ ngơi đi.”

Không thèm nhìn hần một cái, nàng tiếp tục chép kinh, muốn mượn thứ này rửa sạch những ý nghĩ dơ bẩn trong đầu mình, và bình ổn lại cảm giác tội lỗi vô biên trong lòng. Nhưng nàng không biết, Thanh Huyền đã kịp bắt hết từng cử chỉ nhỏ nhặt của nàng.

Cúi đầu xuống, Thanh Huyền nhìn bàn tay mình, nỗi mất mát như một cây kim sắc đột ngột xuyên thấu qua trái tim của hần. Trong chớp mắt, hần bỗng cảm thấy ánh mắt sư phụ nhìn mình bây giờ đã không còn như xưa nữa, tựa như hần là thuốc độc, là bệnh dịch, người ta tránh còn không kịp nữa là.

Theo bản năng, hần chợt nhớ tới khi hần gặp Phó Vân Xuyên, y mắc bệnh hiểm nghèo, bị người đời xa lánh. Một sự cô độc và bất lực tựa như một đám mây đen đè nén trái tim của Thanh Huyền, khiến hần tức thở.

Đó có phải sẽ là vận mệnh tương lai của hần?

“Sư phụ, người vẫn còn giận Thanh Huyền sao?” Hần vô cùng dè dặt hỏi một câu vẫn luôn muốn mà không dám hỏi, Thanh Huyền lặng lẽ giấu bàn tay bị bỏng chưa khỏi ra sau lưng, cảm giác chua xót tràn ngập cõi lòng hần.

Bàn tay đang chép kinh của Thiên Sắc hơi khựng lại, lòng nàng hoang mang run sợ, nhưng giọng nói vẫn luôn bình tĩnh: “Làm gì có chuyện đáng để vì sự giận chứ?”

“Sư phụ vẫn để bụng chuyện đó ư?” Dù biết rõ không nên moi ra khúc mắc giữa hai người, nhưng Thanh Huyền vẫn ử rử hạ tầm mắt xuống, cố tình đề cập tới, khóe mắt loáng thoáng ánh nước, cất tiếng cam đoan từng lời từng chữ: “Thanh Huyền không dám nữa. Sư phụ, người đừng tức giận.” Nói tới lời cuối cùng, sự cô đơn, quạnh quẽ đang cố chôn chặt tận đáy lòng loáng thoáng ẩn hiện, khiến người ta thổn thức khôn nguôi.

Từng lời hần nói chứa bao nỗi uất ức và chua xót, sao Thiên Sắc lại không hiểu chứ?

“Tu vi ngươi còn thấp, vẫn chưa biết cái gì được gọi là ma chướng. Nếu ngươi cứ một mực suy nghĩ lung tung, lún vào đó càng lúc càng sâu, e rằng sau này khó mà thoát thân.” Lặng lẽ thở dài, nàng gác chiếc bút trong tay xuống, nhưng vẫn chưa một lần ngước lên nhìn hần, chỉ rử mắt nhìn mảnh giấy Tuyên Thành đầy những dòng kinh văn, trái tim âm ỉ đau đớn, cảm giác bất lực dâng lên trong lòng khó tả nên lời: “Ngày mai, vì sư có việc phải làm, sau khi ngươi thu dọn xong thì cứ đi về hướng bắc.”

“Sư phụ, người không đi với Thanh Huyền sao?” Trái tim Thanh Huyền hoảng loạn, đột nhiên cảm thấy lời này tựa như lời dỗ dành trước khi bị vứt bỏ, một dự cảm chẳng lành đột ngột dâng lên trong lòng.

Có khi, thứ dự cảm khiến người ta lo sợ bất an, tựa như là ma quỷ sắp đặt vận mệnh, nó luôn luôn tấn công vào những lúc người ta không hề đề phòng, thiêu đốt trái tim, quẩn quất không buông, mãi không tan biến, mà muốn trốn tránh cũng chẳng được.

Mà giờ phút này, hần đang có cảm giác đó!

“Chờ vì sư xong việc sẽ đến gặp ngươi!” Thiên Sắc đáp lời, chẳng biết là trả lời qua loa hay là thật sự có chuyện quan trọng cần làm, nàng không hề giải thích với hần.

“Sư phụ có chuyện quan trọng cần làm, vậy Thanh Huyền chờ cũng được.” Dường như hơi do dự, hần khẽ cắn môi, không muốn thỏa hiệp, hần quật cường trả lời, lòng chua chát hỗn loạn, tâm sự trĩu nặng trong đáy mắt: “Thanh Huyền từng hứa, sẽ bảo vệ sư phụ.”

Câu trả lời làm theo ý mình của Thanh Huyền, khiến Thiên Sắc sa sầm mặt!

“Ngươi bảo vệ vì sư? Bằng ngươi bây giờ lấy gì bảo vệ vì sư?” Nàng khẽ hừ lạnh lùng, ngẩng đầu dùng ánh mắt sắc bén như lưỡi câu nhìn thẳng vào mắt hần, ánh mắt nàng u ám như ngập tràn nỗi thất vọng và trào phúng: “Đừng tưởng rằng ngươi không biết trời cao đất rộng phát biểu vài câu hùng hồn trên Trường Sinh yến, thì nghĩ rằng mình là số một, không có gì không làm được. Ngươi chẳng qua là một kẻ vô danh tiểu tốt, đạo hạnh thấp kém, kiến thức nông cạn. Phong Cẩm không tiện so đo với ngươi, Hạo Thiên là không thêm tính toán với ngươi, thế mà ngươi lại cho là thật!”

Không nghi ngờ gì lời này cực kỳ đả kích!

Khoảnh khắc những lời đó lọt vào tai, trái tim Thanh Huyền quặn thắt, cảm giác vừa ngọt ngào vừa chua chát đan xen trong tích tắc khiến máu huyết toàn thân dâng trào. Những ngón tay siết chặt chỉ còn một màu xanh trắng. Khuôn mặt dần dần nhả nhúm lại, hần hơi nhếch môi, nhíu chặt mày, nét mặt rất đáng sợ, thần thái hung tợn chưa một ai từng thấy!

“Nói tóm lại, con không đi.” Hần đột ngột rít lên, ánh mắt hung tợn, dữ dằn, hần muốn tung “đòn sát thủ” thêm một lần nữa: “Nếu sư phụ nhất quyết đuổi Thanh Huyền đi, Thanh Huyền sẽ...”

“Ngươi sẽ buông xuôi bản thân phải không?” Thiên Sắc đã đoán được hần sẽ nói thế, nàng không hề nề tình cười khẩy, cất ngang lời uy hiếp của hần: “Nếu ngươi quả thật muốn làm thế, vậy vì sư cũng không thể nói gì được nữa. Chỉ đành xem như ta chưa bao giờ cứu ngươi, cũng chưa từng thu một đồ đệ nào như ngươi!”

Đột nhiên chẳng còn kẻ sách nào, Thanh Huyền dùng ánh mắt khó tin nhìn Thiên Sắc, hần không thể ngờ được nàng lại nói những lời tuyệt tình đến thế?

Hần cứ tưởng sư phụ sẽ thương xót hần, quan tâm hần, nhưng hôm nay thì thế nào?

Chẳng lẽ chỉ vì hần đã gây ra cái tội đáng chết vạn lần trong một giấc mơ hay sao?

Hít sâu một hơi, sự đau thương chồng chất dâng lên trong đôi mắt hần, nỗi đau và lửa bỏng quyện vào nhau tựa như dòng nam thạch nóng chảy đang trào dâng trong lòng hần, ngọn lửa đỏ đột ngột phun trào thiêu rụi những ngọt ngào và hạnh phúc thành tàn tro: “Thanh Huyền chỉ là thích sư phụ, muốn ở bên sư phụ, rốt cuộc Thanh Huyền đã sai ở đâu chứ?” Hần cúi đầu cất tiếng, cực kỳ uất ức, hần như đang hỏi nàng mà càng giống đang hỏi chính bản thân.

“Người cứ khẳng định là mình không sai, mà không biết tự suy xét lại bản thân, không chịu giác ngộ!” Thừa dịp này, Thiên Sắc khiển trách rất lạnh lùng: “Ra ngoài! Vì sư không muốn nhìn thấy người nữa!”

“Sư phụ?” Thanh Huyền ngẩng đầu, cực kỳ kinh ngạc, tiếng gọi khê khàng mang theo ý cầu xin.

Không thèm đoái hoài tới lời cầu xin của hần, nàng dứt khoát xoay người, đưa lưng về phía hần, đến cả lời trách mắng cũng không hề nề tình: “Đã không nghe lời vi sư, thì đừng xem ta là sư phụ!”

Thanh Huyền không lặp lại nữa, do dự rất lâu, rốt cuộc hần thỏa hiệp, nhấc chân máy móc bước đến bên cạnh cửa. Hần chậm rãi đẩy cửa ra, cơn gió lạnh lập tức ùa vào, hóa ra ngoài trời đã mưa từ lúc nào, nhưng hần lại dường như mất đi toàn bộ tri giác. Thanh Huyền cúi đầu đứng dưới mái hiên, trầm mặc nhìn từng giọt mưa rơi tí ta tí tách.

Mưa rơi xuống đất, để lại một vết lõm nho nhỏ, giống như dấu chân của vận mệnh, cho dù rất cạn nhưng không dễ dàng biến mất. Một giọt mưa, từ mái hiên chảy xuống rồi bắn tung tóe trên mặt đất, âm thanh rất nhỏ gần như không thể nghe thấy, nhưng thính giác của hần lại bắt lấy từng tiếng một, âm thanh đó nghe thật giống nhạc khúc oán hận triền miên.

Hần quả thật không biết mình sai ở đâu...

Chẳng lẽ thích một người là sai sao?

Chẳng lẽ, chỉ vì người hần thích là sư phụ của mình, nên đó là sai lầm ư?

Cũng có thể, cho dù là thích cũng không được sinh ra dục vọng, mà hần thì không chỉ có dục vọng mà còn nảy sinh ý muốn chiếm hữu, cho nên hần đã sai?

Đứng dưới mái hiên rất lâu, rất lâu, sau đó hần chậm rãi ngồi xuống, tựa vào cánh cửa, lặng yên ngắm nhìn cơn mưa đêm liên miên không dứt.

Được rồi, cho dù hần đã sai, nhưng còn có cách nào cứu vãn đâu?

Nếu sư phụ không thích hần, hần sẽ không gượng ép người. Nếu sư phụ vẫn còn nhớ nhung Phong Cẩm, vậy hần có phải nên giống như Ngọc Thụ, giúp sư phụ nối lại tình xưa với Phong Cẩm?

Chôn đầu vào hai gối, lòng hần đang gào thét không nguôi, mà nét mặt lại cô đơn, quạnh quẽ.

Nếu sư phụ khẳng định hần sai, vậy có lẽ hần đã sai thật rồi...

Nhưng mà, nhưng mà... tại sao đến giờ hần vẫn không hề muốn hối cải?

Nửa đêm, Thiên Sắc nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, trông thấy Thanh Huyền đang tựa vào cửa mơ màng ngủ, nàng bất đắc dĩ thở dài.

Nhìn khuôn mặt quật cường của hần, đang ngủ mà hần vẫn nhíu chặt mày, thì trào l笑笑: “Ta không sai... ta sai ở đâu chứ?”

Thật ra, hần chỉ là một đứa trẻ ngây thơ, xưa nay vẫn quen thẳng thắn, thành thật, làm sao biết mình có sai hay không, sai ở đâu?

Xoay người lấy y phục đến đắp cho hần, nàng ngồi xuống, đau lòng nhìn nét mặt đang ngủ mà vẫn luôn bất an của hần.

“Thanh Huyền, người không sai.” Nàng nhắm mắt lại, đôi môi run rẩy, cất giọng khàn khàn tự trách: “Người sai là vi sư.”

Hết chương 40

41. Chương 41

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Không phải Thanh Huyền chưa từng nghĩ rằng sư phụ nhất định sẽ lặng lẽ rời đi, nên hắn không yên lòng ngồi bên ngoài cửa phòng sư phụ, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Rốt cuộc cũng chẳng phải sắt đá, hắn dựa vào tường cho đến khi mệt đến mức không chịu nổi nữa thiếp đi.

Không ngờ chỉ ngủ một lát đã hỏng việc!

Hắn không biết mình đã ngủ bao lâu, vì sao lại ngủ say như vậy. Tóm lại là khi hắn tỉnh dậy, mưa đã tạnh, trăng sáng treo cao, ánh trăng lạnh lẽo như thấm vào ruột gan. Lúc này cửa đang mở, cây nến đỏ trong chén ngọc lưu ly đặt trên bàn cháy gần hết, chỉ còn ánh sáng chập chờn, sáp nến chảy xuống đóng lớp lớp đỏ thẫm trên chiếc chén ngọc khô cạn. Những tờ giấy chép kinh Phật mỏng manh bị gió đêm thổi bay tứ tung khắp nơi.

Sư phụ không biết đã đi đâu.

Thanh Huyền ngây người đứng ở cửa phòng, nhìn ngọn nến đỏ lụi tàn trong chén ngọc lưu ly, ánh lửa chao nghiêng rồi lặng lẽ vụt tắt, chỉ còn làn khói mỏng manh bốc lên. Ánh trăng mờ mờ chiếu xuống mái hiên, ánh sáng trong lành như dòng nước chảy xuôi bao phủ hết mọi thứ, chiếm cứ toàn bộ không gian, không chút chân thật, giống như tất cả đều là một giấc mộng hư vô.

Sư phụ đã nói sẽ không đi nhưng cuối cùng vẫn ra đi.

Sư phụ luôn tìm mọi cách bảo vệ hắn, điểm này không có gì đáng trách, dù sao sư phụ đã từng nói hắn là cây sinh mệnh của người. Những năm gần đây đi theo sư phụ, cuộc sống của hắn rất thông thả, không buồn không lo gì cả, dựa dẫm vào sự bảo vệ và nuông chiều của sư phụ, nhưng hắn không hề hiểu những suy nghĩ trong lòng sư phụ và sư phụ cũng chưa từng nói với hắn điều gì. Mãi cho đến khi lên Tây Côn Luân, qua Hạo Thiên và sư tôn hắn mới biết thì ra sư phụ có thiên kiếp, một khi không vượt qua được sẽ trở về yêu thân, đạo hạnh gần vạn năm bị hủy hoại trong chốc lát!

Chuyện lớn như vậy, vì sao sư phụ chưa bao giờ nhắc tới một lời?

Cho tới nay, sư phụ luôn đốc thúc hắn tu tập đạo thuật, tích lũy công đức, để hắn sớm ngày tu thành tiên thân, nhưng hắn chưa bao giờ tìm tòi nghiên cứu sư phụ làm vậy là vì nguyên nhân gì.

Là vì một khi sư phụ không qua được thiên kiếp, hắn cũng sẽ không hay ho gì sao?

Xem ra, sư phụ đã từng bước sắp xếp đường lui cho hắn từ lâu. Sư tôn dặn dò muốn hắn phải bảo vệ sư phụ thật tốt, nhưng sư phụ nói đúng, hắn có tài có đức gì, cuối cùng dựa vào đâu để bảo vệ sư phụ?

Suy ngẫm thật kỹ mới thấy bản thân mình cực kỳ vô dụng, không có thân thể trường sinh bất tử, cũng không đủ tu vi mạnh mẽ, nếu sư phụ thật sự phải đối mặt với thiên kiếp, hắn chẳng giúp được gì cả.

Dù thế nào, bây giờ tìm được sư phụ đã rồi nói, ít nhất, phải ở bên cạnh mới bảo vệ được sư phụ!

Nhớ lần đầu tiên đến Cửu Trọng Ngục, trên hoàng tuyền hắn đã từng nói với sư phụ, nếu hắn thích một người nhất định sẽ bảo vệ nàng trọn đời trọn kiếp, nhất định không bao giờ phụ bạc nàng!

Hắn nói được thì nhất định phải làm được, dù cho hắn có không biết tự lượng sức mình, cũng chẳng e dè vì thế mà bạc mệnh, vì nói cho cùng mạng của hắn chẳng phải cũng do sư phụ cứu về sao?

Thực ra, thân xác này, trái tim này đã thuộc về sư phụ rất lâu rồi, mặc kệ sư phụ có cần hay không, hắn cũng sẽ không thu hồi lại!

Quyết định xong, Thanh Huyền chỉ thu dọn ít quần áo gọn nhẹ xuống Yên sơn, ra khỏi Đông Cực.

Mới ra khỏi Đông Cực mấy dặm, hắn liền phát giác phía sau mình có người lén lút bám theo, khoảng cách không xa không gần.

Chẳng lẽ là sư phụ?

Hắn mừng thầm trong lòng, cảm thấy rốt cuộc sư phụ vẫn không yên lòng vì hắn!

Vì thế, hắn làm bộ như không biết, chậm chạp rảo bước về hướng Bắc.

Đáng tiếc, đêm đó người bám theo chủ động xuất hiện, hắn mới chán nản phát hiện ra mình đoán sai rồi!

Bởi vì, người bám theo hắn không phải sư phụ, mà là tiểu hoa yêu Chu Ngưng!

“Người bám theo ta làm gì? !”

Nhìn Chu Ngưng chủ động xuất hiện với vẻ mặt tôn sùng, Thanh Huyền chỉ cảm bản thân đã thất vọng đến độ chẳng còn sức lực nói chuyện. Vốn tưởng rằng sư phụ không yên lòng nên mới theo sau hắn, nhưng hôm nay mới hiểu chỉ là bản thân tự đa tình!

Sư phụ ơi sư phụ, người thật sự yên tâm về Thanh Huyền sao?

Nếu không thì Thanh Huyền gây họa hù dọa người, để người nổi giận xuất hiện giáng cho Thanh Huyền một chưởng, cũng tốt hơn nhiều so với việc người trốn tránh Thanh Huyền!

“Ta nghe nói người rất nổi bật ở Ngọc Hư Cung!” Chu Ngưng ngẩng mặt nhìn Thanh Huyền, đôi mắt trong suốt lóe sáng, không hề che giấu sự ngưỡng mộ với hắn.

Bám đuôi Thiên Sắc và Thanh Huyền đến Tây Côn Luân, nhưng vì là yêu, đạo hạnh quá nhỏ bé, qua không được Tử Vong cốc dưới chân Tây Côn Luân. Cũng từng xông qua nhưng rào cản tiên khí tầng tầng lớp lớp, Chu Ngưng đành phải ôm cây đợi thỏ dưới chân núi Côn Luân, mang theo hi vọng hảo huyền là có một tiên nhân nào đó ánh mắt tinh tường nhưng nhầm lẫn thu nàng làm đồ đệ. Hơn nữa, đứng canh dưới chân núi không chừng còn biết tin tức của Ngọc Thự, coi như cũng được rồi. Có điều, ăn dầm nằm dề dưới chân núi Côn Luân một tháng ròng, không hề có tin tức của Ngọc Thự, chỉ nghe các tiên đồng xuống núi đều bàn chuyện của Thanh Huyền.

Nhờ đó nàng mới biết, cái tên bị nàng gọi là “tên trai bao” đó mạnh mẽ như thế nào. Không chỉ từ chối thẳng thừng trước mặt thần tiên tứ hải bất hoang ý tốt của Chí tôn Ngọc hoàng đại đế Hạo Thiên, còn dám thần nhiên thừa nhận vẫn luôn yêu mến sư phụ của mình! Điều khiến nàng cảm thấy hết giận là tên trai bao này còn khiến gã ngục quân tử Phong Cẩm phải quỳ xuống nhận lỗi trước mặt mọi người, sao có thể khiến nàng không nhìn với đôi mắt khác xưa?

Nàng tự nhận là đầu óc rất nhanh nhạy, lập tức có chủ ý!

Ngay cả Chí tôn Ngọc hoàng đại đế Hạo Thiên cũng muốn nhận tên trai bao này làm đồ đệ, vậy chắc chắn hắn phải có chỗ hơn người, nói không chừng sau này còn làm nên chuyện lớn. Quan trọng nhất hắn là đệ tử của Thần Tiêu phái, nếu Thiên Sắc không muốn nhận nàng làm đồ đệ, nàng bái đồ đệ của Thiên Sắc làm thầy, không phải cũng trăm sông đổ về một biển sao?

Tuy rằng sẽ có khoảng cách về bối phận với Ngọc Thự, nhưng mặc kệ, trước mắt phải nghĩ cách vào Thần Tiêu phái mới là quan trọng nhất!

Nghĩ vậy, nàng liền quyết định ngay, vội vàng gạt bỏ sợ hãi trưng ra bộ mặt nịnh nọt: “Tên trai bao ——” vừa thốt ra, nàng phát hiện sắc mặt Thanh Huyền thay đổi, đôi mắt nheo lại tức giận, nhận ra nói lỗ lòi, lập tức sửa lại: “A, không đúng! Không đúng! Sư phụ, xin nhận ba lạy của đồ nhi!”

Sau đó, trong ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của Thanh Huyền, nàng chẳng e ngại gì, quỳ rạp xuống đất, dập đầu ba cái với tốc độ cực nhanh. Tiếp theo liền nhào lên giữ chặt ống quần hắn như miếng cao da chó, bộ dạng như uy hiếp rằng: “Đầu cũng dập rồi, người đừng hòng từ chối, nếu người dám từ chối, ra sẽ kéo tụt quần người!”

“Sư phụ?” Thanh Huyền không nghĩ tới chuyện tiểu hoa yêu Chu Ngưng này đột nhiên lại có ý định như vậy, kinh ngạc há hốc miệng lớn đến độ nhét được một quả trứng gà! Sững sốt một hồi lâu, hắn mới trừng mắt ta, dờ khóc dờ cười như nhìn thấy quỷ: “Người muốn bái ta làm thầy?”

Chu Ngưng gật đầu chắc nịch, ngẩng đầu lên, bộ dạng có vẻ rất tội nghiệp: “Đúng!”

Thanh Huyền lặng im nhìn Chu Ngưng một lúc, nhìn đến khi sồn tóc gáy, da gà da vịt nổi khắp người. Cuối cùng, hắn xanh mặt như nhìn thấy quỷ, miệng thốt ra ba chữ chắc như đinh đóng cột: “Người điên rồi!”

Chưa dứt lời, hần vội vàng nhấc chân, giống như muốn chặt phăng đi, lập tức thoát khỏi sự dây dưa với nàng ta.

Đáng tiếc, hần quá xem thường da mặt và mức độ đeo bám của Chu Ngưng.

“Ta không điên!” Chu Ngưng ôm chặt chân Thanh Huyền, càng giống miếng cao dán dính chặt trên da chó, càng gào to hơn cho thấy sự quyết tâm của mình: “Ta thật sự nghiêm túc!”

Lôi lôi kéo kéo giữa ban ngày ban mặt với một cô nương như vậy thật khó coi! Thanh Huyền hơi xấu hổ, lại sợ sự phụ nấp ở một nơi bí mật gần đó thấy cảnh này sẽ hiểu lầm, đành phải hạ giọng, định dùng tình cảm giảng giải đạo lý cho nàng hiểu: “Bản thân ta học nghệ còn chưa thành, sao có tư cách nhận đồ đệ?”

“Sư phụ, ý của người là nếu có tư cách, người sẽ nhận con làm đồ đệ?” Đáng tiếc, Chu Ngưng vốn chẳng quan tâm mục đích của hần ở đâu, chỉ để tâm tìm kiếm sơ hở, quyết tâm bám theo mục tiêu của mình: “Không sao cả, sư phụ, con có thể theo người, khi nào người có tư cách thì hãy thu nhận con!”

Nói chuyện đạo lý với người như vậy chẳng khác nào nước đổ đầu vịt!

Thanh Huyền chán nản, bị mấy lời này của Chu Ngưng làm cho nghẹn họng, tiến không được lùi không xong, đành phải xanh mặt, trừng mắt với tiểu hoa yêu đang ôm chặt chân hần, trán nổi gân xanh, mặt đỏ gay, ra vẻ rất giận dữ!

Đúng là miếng cao dán chó chết tiệt, đá không được, ném không đi!

Nhìn tiểu hoa yêu không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, Thanh Huyền đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện trước đó với nàng ta, lại nhớ tới con người có mối liên hệ chặt chẽ với nàng ở Ngọc Hư Cung, sắc mặt hơi kỳ lạ: “Người bất chấp tất cả, muốn gia nhập Thần Tiêu phái như vậy là vì cái tên gọi là Ngọc Thự kia ư?”

“Người gặp Ngọc Thự rồi sao?” Nghe Thanh Huyền nhắc đến Ngọc Thự, khuôn mặt Chu Ngưng đầy vui mừng, đôi lông mày nhướn cao, bộ dạng này thật khiến người ta động lòng: “Huynh ấy sao rồi? Huynh ấy ở Ngọc Hư Cung có khỏe không?” Vừa nghe thấy người trong lòng mình, nàng đương nhiên bị kích động, vốn đang quỳ trên mặt đất ôm chân Thanh Huyền đã lập tức đứng lên, vội vàng túm lấy ống tay áo Thanh Huyền hỏi liên tục.

Nhớ tới sự hờ hững và xa lạ của Ngọc Thự khi nghe tên “Chu Ngưng”, Thanh Huyền nhìn sự vui mừng và kích động của tiểu hoa yêu trước mặt, đột nhiên cảm thấy nàng cực kỳ đáng thương. Nàng một lòng muốn tu tiên, chỉ vì muốn ở bên cạnh người mình yêu thương, nhưng người kia sau khi thành tiên đã hoàn toàn quên nàng là ai!

Người đi theo Phong Cẩm đúng là chẳng có ai tốt đẹp, đều là ngụy quân tử, vong ân phụ nghĩa, dẽ tiện vô liêm sỉ!

Vì suy nghĩ này, Thanh Huyền cảm thấy thương hại và đồng cảm với Chu Ngưng hơn. Không trả lời chỉ khề hừ một tiếng, nở nụ cười lạnh lùng tận đáy lòng, ánh mắt càng u ám: “So với người, hần cũng chẳng tốt đẹp gì hơn!” Nói xong, hần hất tay, xoay người bỏ đi.

Nhưng vì nhanh tay lẹ mắt, Chu Ngưng lại nhào lên túm lấy ống quần hần, gào lớn: “Sư phụ, người chưa đồng ý nhận con, đã vội vã đi đâu vậy?”

Thanh Huyền cảm thấy hai bên thái dương giật giật, sắp không kiềm chế nổi: “Ta không phải sư phụ người!” Hần mết mõi thở dài, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra một câu, nhìn Chu Ngưng giở trò mà sắc mặt xanh mét, khóe miệng run run đầy nhẩn nại.

“Tuy bây giờ người chưa phải sư phụ của con, nhưng một ngày nào đó nhất định sẽ trở thành sư phụ!” Vất vả lắm mới có cơ hội, sao bỏ qua được chứ? Chu Ngưng sổng chết túm chặt ống quần Thanh Huyền hơn, vừa túm vừa kêu lên: “Sư phụ, van xin người nhận con đi!”

“Người đừng kéo ta!” Thanh Huyền nắm chặt Cần Khôn kiếm, không thể nhịn được nữa cảnh cáo: “Nếu không buông, ta sẽ thu người!”

Đương nhiên, chữ “Thu” này không phải “thu nhận”!

“Thu đi, thu đi!” Chu Ngưng không phải đồ ngốc, đương nhiên cũng biết sự cảnh cáo trong chữ “Thu” đó, nhưng bất chấp tất cả, chỉ nhắm mắt lại gào lên: “Sư phụ, con sống là người của người, chết là quỷ của người!”

Nàng vừa dứt lời, trên cây truyền đến tiếng cười rầu rĩ.

Thanh Huyền và Chu Ngưng cùng quay mặt lại, thấy một nam tử áo trắng ngồi trên nhánh cây, vẻ mặt như đang xem trò vui.

Đúng vậy, gã áo trắng này chính là công tử hồ tộc Hoa Bất Ngôn lâu rồi chưa xuất hiện.

“Tiểu quỷ.” Vần phe phẩy cây quạt, Hoa Bất Ngôn cố ý nở nụ cười gian tà, nhìn Chu Ngưng với ánh mắt quái dị, sau đó chuyển sang châm chọc Thanh Huyền không chút che giấu, lại còn khiêu khích: “Không ngờ, nhân duyên của ngươi với phái nữ cũng không tệ nha!”

Tuy rằng Chu Ngưng cũng từng nghe tiếng tăm của Hoa Bất Ngôn, nhưng không biết khúc mắc lẫn ân oán của Thanh Huyền và Hoa Bất Ngôn, cũng không biết vì sao Hoa Bất Ngôn đột nhiên xuất hiện, tạm thời mất cả phản ứng ngay người ra.

“Hồ yêu chết tiệt!” Thanh Huyền thăm rủa một câu, thừa dịp Chu Ngưng đang sững sờ, thoát khỏi sự đeo bám của nàng, nhảy ra xa, chán nản trừng Hoa Bất Ngôn, tức giận mắng ba chữ: “Cút ra xa!”

“Tiểu quỷ, mấy năm không gặp, ngươi ngày càng nóng tính, giọng điệu cũng càng đoan chính chừng mực! Sao vậy, thiếu nợ phong lưu chối không được nên bị tiểu hoa yêu này bám lấy hả?” Hoa Bất Ngôn nhướn mày, mắt lóe sáng rồi lập tức vụt tắt, giọng nói trầm chứa đầy sự trêu chọc và mỉa mai, cố ý liếc Chu Ngưng. Giờ rõ ràng đã là cuối thu, thời tiết ẩm ướt lạnh lẽo, nhưng gã như chẳng bận tâm, cứ phe phẩy cây quạt cười giả lả kèm theo chút nguy hiểm và ác ý, nói như đùa như thật: “Khó trách mấy ngày trước, sư phụ ngươi một mình rời khỏi Đông Cực, đi về phía Bắc. Bản công tử thấy có phải nàng ghen với tiểu hoa yêu này nên vút ngươi một mình hay không?”

Xem ra, đúng là Hoa Bất Ngôn hiểu lắm quan hệ của hắn và Chu Ngưng!

“Ngươi đã gặp sư phụ ta?” Thanh Huyền vốn không muốn gặp Hoa Bất Ngôn, nhưng nghe gã nhắc tới Thiên Sắc, lập tức mắt sáng ngời, lòng vui sướng hồi tiếp: “Người đi đâu, ngươi có biết không?”

“Nàng đi đâu, bản công tử đương nhiên biết.” Hoa Bất Ngôn hạ giọng mang theo chút lơ đãng, như đang nói chuyện thường ngày, giọng điệu cũng không chút bận tâm, đôi ngươi đen sáng rõ khiến người ta sợ hãi. Bình thần thu lại nụ cười, Hoa Bất Ngôn xếp cây quạt lại gõ nhẹ nhẹ trong lòng bàn tay, mày vẫn nhướn cao, khóe miệng cười toe toét, chỉ có điều là nụ cười không hề chân thật mà càng thêm lạnh lẽo: “Nhưng vì sao bản công tử phải nói cho ngươi biết?”

Thấy gã làm khó, Thanh Huyền cũng không thềm hỏi tiếp.

Bất luận sư phụ ở chân trời góc biển, hắn nhất định sẽ tìm được người, cần gì phải nói nỗi lòng của mình với gã hồ yêu này?

Nghĩ vậy, hắn lạnh mặt, xoay người bước đi.

“Sư phụ, người đi đâu vậy?” Chu Ngưng vừa thấy Thanh Huyền bước đi, vội vàng đuổi theo: “Đợi con với!”

“Sư phụ?” Hoa Bất Ngôn nhìn Chu Ngưng, cố ý mỉm cười ho một tiếng, sau đó gã liếc nhìn Thanh Huyền, ánh mắt tràn đầy sự khinh thường, chậm rãi lên tiếng mang đầy sự khinh miệt khó tin: “Thằng nhóc quỷ quyết nhà ngươi, những thứ khác học không tới nơi tới chốn, nhưng lại học bản lĩnh mượn danh nghĩa thầy trò để làm chuyện tăng tị, đúng không uống phí sư phụ ngươi dốc lòng bồi dưỡng nhân tài nha!”

“Chuyện tăng tị?” Thanh Huyền dừng bước, lạnh lùng lặp lại mấy chữ trọng điểm của Hoa Bất Ngôn, ánh mắt lạnh lẽo, phút chót biến thành mũi tên sắc nhọn khiến người ta run rẩy! Nắm chặt Càn Khôn kiếm trong tay, hắn xoay người, đôi mắt hơi nhíu lại. Khuôn mặt tuấn tú không hề tươi cười khiến không khí đột nhiên thay đổi, sắc mặt cũng trở nên như ác quỷ dọa người: “Ta luôn muốn tự tay xé toạc cái miệng của tên hồ yêu nhà ngươi, hôm nay không thể không thỏa nguyện được!”

Sư phụ, người đã yên lòng trốn tránh ta, vậy thì ta cũng sẽ gây vài chuyện rắc rối tốt đẹp cho người!

42. Chương 42

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương “Tiểu quý, người mạnh miệng thế không sợ cắn trúng lưỡi sao?” Thanh Huyền thốt ra lời độc ác, Hoa Vô Ngôn khẽ hừ, dường như cực kỳ khinh thường Thanh Huyền. Y nhướn mày, cổ tình tặc lưỡi, không hề bối rối. Tay phải cầm cây quạt giấy gỗ từng nhịp từng nhịp đều đều vào bàn tay trái: “Muốn xé miệng bản công tử, còn phải coi người có bản lĩnh này hay không?”

Tuy y có nghe được chút ít chuyện của Thanh Huyền trên Ngọc Hư Cung. Nhưng Hoa Vô Ngôn không hề biết Thanh Huyền đã nhận được một ngàn năm tu vi của Lam Không trên Tây Côn Luân. Cho nên trong ấn tượng của y, Thanh Huyền vẫn là thằng nhóc ranh chỉ giỏi võ mồm luôn trốn sau lưng Thiên Sắc năm ấy. Thằng nhóc đó chẳng qua chỉ dựa vào danh tiếng của Thiên Sắc mà kiêu căng ngạo mạn, thì làm sao có thể được y xem trọng cơ chứ?

Thanh Huyền như cười như không, cúi đầu xuống nhìn thanh kiếm Càn Khôn trong tay mình, khuôn mặt bị che khuất dưới ánh trắng khiến ngũ quan của Thanh Huyền nhuộm một màu xám trắng nhàn nhạt. Đôi môi với độ cong hoàn mỹ hơi nhếch lên nở một nụ cười sâu xa, trong nụ cười kia ẩn chứa sự lạnh lùng không dễ nhận ra: “Có bản lĩnh hay không, thử một lần mới biết.”

Dứt lời, hắc vụng kiếm Càn Khôn lên. Dưới ánh trắng bàng bạc, kiếm Càn Khôn cũng tỏa ra luồng sáng lạnh nhạt nhòa. Thanh kiếm rút lên chói tai, vỏ kiếm bay vút ra tựa như mũi tên vọt khỏi cung, phóng thẳng vào mặt Hoa Vô Ngôn.

Hoa Vô Ngôn hơi sững sốt. Nhưng rốt cuộc y vẫn là kẻ có kiến thức rộng, từng đánh qua nhiều trận chiến, cho nên năng lực đối phó với tình huống khẩn cấp của y cũng rất mạnh, vào lúc vỏ kiếm sắp đập thẳng vào mặt, y vung cây quạt giấy ra đỡ. Mà ngay sau đó, Thanh Huyền đã vung kiếm đâm tới, chỉ mới là kiếm khí lướt qua thể mà đã chém đứt một góc áo của Hoa Vô Ngôn.

Uy lực của thanh kiếm này tuyệt đối không kém gì bốn thanh thần kiếm của Linh Bảo Thiên tôn, quả là thần khí!

Tu vi của thằng tiểu quý này đã cao hơn trước rất nhiều, theo kiếm khí tỏa ra từ hắc vụng mà đoán có lẽ hắc vụng có được ít nhất là hai ngàn năm tu vi!

Là do song hành song tu với Thiên Sắc, cho nên chỉ trong vài năm ngắn ngủi mà hắc vụng đã có được sức mạnh đáng sợ thế sao?

Tuy trong lòng Hoa Vô Ngôn ngập tràn vị chua chát ghen tị, nhưng y đã nhận ra điều gì đó bất ổn. Hoa Vô Ngôn không có ý đánh đắm gì, nhưng mà Thanh Huyền ép sát từng bước, dù đã chiếm được thượng phong cũng không chịu nhường lại, cho nên y cũng không có cách nào thoát thân, chỉ có thể dùng quạt giấy liên tiếp đỡ những đòn tấn công lạnh thấu xương của Thanh Huyền. Y hơi ngửa người ra sau, trốn tránh khá là chật vật.

Thanh Huyền lần đầu tiên sử dụng thanh kiếm Càn Khôn này, hắc vụng không ngờ nó rất thuận tay! Thanh Kiếm này cực nhẹ, tuy không uy phong bằng thanh Lục Kiếm tiên, nhưng dường như thanh kiếm này rất hiểu ý hắc vụng. Chỉ cần hắc vụng nghĩ tới sẽ tấn công theo phương hướng, góc độ nào thì kiếm Càn Khôn đã cực kỳ tự nhiên phối hợp với hắc vụng tấn công vào nơi đó, giống như nó là một phần cơ thể hắc vụng.

Chu Ngưng trốn ở một bên, quan sát từng chiêu từng thức lạnh lùng của Thanh Huyền. Hắc vụng tấn công liên tiếp khiến Hoa Vô Ngôn không thể trả đòn, nàng thầm than thở khâm phục bản thân mình, may mà nàng có con mắt tinh tường, không chọn nhầm sư phụ. Một lúc sau, nàng càng xem càng hưng phấn, cất cao giọng cổ vũ, nếu nàng mà có đuôi e rằng nó cũng đang nhiệt tình phe phẩy: “Sư phụ, cố lên... Chặt đuôi tên hồ yêu này làm chổi, lột da y làm giẻ lau đi!”

“Câm miệng!” Thuận theo một chiêu kiếm quay người lại, Thanh Huyền hung dữ trừng mắt liếc Chu Ngưng.

Hắc vụng ít nhiều cũng nhận ra được, từng chiêu thức của Hoa Vô Ngôn rõ ràng đang nhường nhịn hắc vụng, có lẽ y hơi kiêng dè hắc vụng. Mà giờ phút này, nếu sư phụ đang ở gần đây, thì chỉ đến khi hắc vụng bị thương, đánh không

lại mới khiến sư phụ chịu hiện thân.

Có thể dạy dỗ cái gã hồ yêu miệng mồm dê tiện này hay không chỉ là thứ yếu, điều quan trọng nhất vẫn là hấn muốn dùng an nguy của mình để dụ sư phụ ra mặt.

Thừa cơ này, hấn cố tình để lộ sơ hở cực to, chìa lưng ra cho Hoa Vô Ngôn, hấn hoàn toàn không thèm quan tâm nếu hấn làm vậy thì sẽ có khả năng bị thương rất nặng.

Bất được sơ hở này, đương nhiên Hoa Vô Ngôn cực kỳ mừng rỡ. Nãy giờ y cứ phải tránh né sức mạnh và binh khí của thằng nhóc ranh này, lòng y đương nhiên đang cực kỳ uất nghẹn, giờ đột ngột có cơ hội, sao y lại không thừa cơ trả thù một phen chứ?

Y cầu xin ba ngàn năm, chỉ muốn cùng nàng song hành song tu, nhưng nàng từ chối hết lần này đến lần khác.

Còn thằng ranh con này, dựa vào cái gì lại được cơ chứ?

Tiểu quỷ, là người tự đâm đầu vào chỗ chết!

Vô Hoa Ngôn quyết ý, y thu cây quạt giấy lại, bàn tay phải biến thành vuốt hồ ly cực sắc, móng vuốt sắc bén và dài mảnh đen sẫm lại, y đâm đâm dữ tợn vung vuốt nhắm vào lưng Thanh Huyền...

Đây là sát chiêu của y, một khi móng vuốt đâm vào da thịt lập tức sẽ moi tim móc phổi của kẻ địch! Bây giờ, Hoa Vô Ngôn cũng không thèm quan tâm nếu y giết tiểu quỷ này thì sẽ đắc tội với Thiên Sắc, y chỉ hận không thể tự tay vò nát tim gan của hấn mới có thể giải trừ nỗi oán hận trong lòng!

Trong tích tắc, đến cả Chu Ngưng cũng nhận ra được tình thế hiểm nguy, nàng cuống quýt hét lớn: “Sư phụ cẩn thận!” Nhưng Thanh Huyền lại mất diết tại nơi, không những không tung ra động tác phòng vệ tiếp theo, ngược lại hấn còn âm thầm tìm kiếm xung quanh, hấn chỉ mong có thể trông thấy bóng dáng của sư phụ.

Ngay vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, chẳng biết một món binh khí như một mũi tên từ đâu bay vọt tới xuyên thẳng vào móng vuốt Hoa Vô Ngôn, khiến y không thể không thu tay về.

Đó là một cây bút bằng bạch ngọc!

Hoa Vô Ngôn nén đau rút cây bút bạch ngọc trên bàn tay ra từng chút từng chút một, nhưng cây bút kia cắm vào rất sâu, mỗi lần nhổ ra được một ly thì toàn thân đều đau đớn! Y cắn chặt răng, tay run run tiếp tục, y bỗng nghe thấy một tiếng cười khê, giọng nói một nam tử không biết từ nơi nào truyền tới.

“Hoa Vô Ngôn, người dù gì cũng là bậc tiền bối, thế mà lại dùng thứ thủ đoạn tàn nhẫn này đối phó với tiểu bối, chẳng lẽ người không sợ lục giới nhạo báng ư?”

“Bán Hạ sư bá!” Nhận ra giọng nói quen thuộc đó, Thanh Huyền khê gọi, hấn hơi ngạc nhiên vui mừng, nhưng trong lòng cũng thất vọng khó tả.

Vì người đến đây không phải là sư phụ...

Quả nhiên, trong rừng cây vang lên âm thanh cực nhỏ, một lát sau, một nam tử xuất hiện đứng cách bọn họ khoảng chừng mười bước.

Nam tử kia lẳng lặng đứng dưới bóng cây, hai tay chấp sau lưng, một nụ cười nhàn nhạt hiện trên khuôn mặt nho nhã trầm tĩnh. Phong thái của người đó tản ra khí chất của bậc trí thức, nhưng đôi lông mày lại hơi xêch lên, ánh mắt vô cùng sắc bén khiến người ta không dám nhìn gần.

Người đó chính vị đệ tử thích ngao du tứ hải nhất của Trường Sinh Đại đế, y say mê nhất là thơ, từ, sáo trúc, một con một sách chính hiệu – Bán Hạ.

“Nếu nói bản công tử tàn nhẫn, vậy những kẻ tu tiên thành thần chẳng phải đều tàn nhẫn dựa vào việc thu yêu bắt quỷ tay nhuộm máu tanh, rất lủ sát sinh!” Cuối cùng, Hoa Vô Ngôn cũng nhổ được chiếc bút bạch ngọc ra khỏi bàn tay, vứt phắt xuống đất. Hoa Vô Ngôn ôm bàn tay máu chảy ròng ròng, chẳng biết là vì đau đớn hay là phần nợ, y nhíu mày tỏ vẻ châm biếm lạ lùng, nhưng vô hình trung lại khiến khuôn mặt tuấn tú của y đều đặn vẹo, đôi con ngươi bùng cháy ngọn lửa đỏ âm u: “Đồ hai mặt, xem thường luân lý,

hung thần ác sát, mặt người dạ chó. Yêu thì sao, mà tiên thì thế nào? Ai dám nói rằng mình sạch sẽ hơn ai?”

“Sạch sẽ cũng được, không sạch cũng chẳng sao, tất cả đều là chuyện của tiên gia, không tới lượt một tên yêu nghiệt như ngươi cả gan bình luận.” Xòe bàn tay ra, chiếc bút bạch ngọc trong tích tắc bay vào lòng bàn tay mình, Bán Hạ vẫn luôn nở nụ cười lạnh nhạt. Lời nói vẫn tao nhã lễ độ như trước, nhưng ý cảnh cáo trong những lời không mặn không nhạt kia rất rõ ràng: “Hoa Vô Ngôn, nếu ngươi vẫn muốn giữ lại cái mạng hèn hạ để tiếp tục tu tiên thì nhanh biến đi. Ngươi có biết, đời ta hận nhất cái mùi khai ngậy trên người yêu hồ không?”

Hung dữ trừng mắt nhìn Thanh Huyền, Hoa Vô Ngôn cắt chặt răng, quyết định tạm ghi sổ món nợ hôm nay, đợi đến ngày khác sẽ tính toán lại.

“Tiểu quỷ, coi như hôm nay ngươi gặp may!” Tuy rằng lửa giận trong lòng càng cháy càng to, nhưng mà hảo hán không chịu thiệt trước mắt. Hoa Vô Ngôn biết mình không thể chiếm lợi gì được ở đây, đành nhẫn nhịn lui bước, y chỉ có thể cầm giận ném ra một câu uy hiếp cho bỏ tức: “Đến một ngày, ta nhất định sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta.”

Dứt lời, y hóa thành hồ ly, lẩn vào giữa rừng cây nhanh như chớp, chốc lát đã không còn bóng dáng nữa.

Bán Hạ cất bút bạch ngọc vào trong tay áo. Y xoay người lại, đôi mắt nghiêm trang, nét mặt lạnh nhạt, tựa như y chỉ lơ đãng lướt mắt qua, ánh mắt y quét qua nét phức tạp trên khuôn mặt Thanh Huyền rồi lại liếc nhìn Chu Ngưng với thần sắc đề phòng đang trốn phía sau cây cổ thụ. Cuối cùng, Bán Hạ tiến lên lắng nghe quan sát kỹ bàn tay phải cầm kiếm của Thanh Huyền: “Thanh Huyền, ta nghe nói tay con bị thương do Kim Giao Tiên của Tử Tô, bây giờ đã khỏi chưa?”

Vì Bán Hạ có chút chuyện cần làm nên phải ở lại đảo Bồng Lai, vì vậy y mới vắng mặt ở Trường Sinh yến, đương nhiên y không biết rõ những hành vi, cử chỉ của Thanh Huyền trên Tây Côn Luân. Còn phần Tử Tô, y đã sớm biết ả ta tính tình kiêu căng. Bây giờ thấy tiểu sư đệ mình hằng yêu quý chịu uất ức như vậy, lòng y cũng hơi buồn phiền, nên thần thái càng chăm chú nghiêm trang.

Vết bỏng do Kim Giao Tiên gây ra rất khó lành, qua nhiều ngày vết thương vốn đã tốt lên chút ít. Nhưng mới vừa rồi hắn đánh một trận với Hoa Vô Ngôn, Thanh Huyền nắm chặt chuôi kiếm mà không không chế sức lực, chuôi kiếm Càn Khôn lập tức xé rách lớp da non mới lên mấy ngày qua, vết thương trên tay đầm đìa máu. Đừng nói là Bán Hạ, mà ngay cả Chu Ngưng cũng phải hoảng sợ rụt cổ lại, hít vào một hơi.

Nhưng dường như Thanh Huyền lại không cảm nhận được, hắn cắt một miếng vải trắng ở bên hông rồi quần qua loa lên vết thương toác da chảy máu, như cố tình muốn che giấu vết thương.

Thật ra, so với quan tâm cơn đau trên tay thì hắn càng quan tâm đến sự thất vọng khó tả dâng trào trong lòng hơn.

Xem ra, sư phụ thật sự không muốn quan tâm tới hắn nữa sao?

Bán Hạ nhận ra bộ dạng thất vọng, chán chường của hắn, cũng hiểu rõ những điều hắn đang suy nghĩ. Bán Hạ khẽ lắc đầu, nét mặt hơi bất đắc dĩ: “Con xem lại mình đi, sư phụ con chẳng qua chỉ rời xa con vài ngày, con lại đi kiếm chuyện như vậy, sao có thể thể khiến sư muội yên tâm đây?” Bán Hạ thở dài, y lấy một cái chai ở bên hông ra: “Mấy ngày nay sư muội đặc biệt lên dãy núi Ly Sơn Tây Tú, đến chỗ của Thiên Tôn Thiên Tiên Đạo xin sương đọng ngàn năm ở hồ Giải Trãi để nấu thuốc trị vết bỏng trên tay do tam muội chân hỏa gây ra cho con.”

Những lời đó là sự xác minh không thể nghi ngờ rằng Bán Hạ xuất hiện ở đây không phải ngẫu nhiên mà có lẽ Thiên Sắc đang ở gần đâu đấy!

Thanh Huyền mừng rỡ, hắn không vươn tay đón lấy cái chai chứa thuốc Ngưng Lộ, mà vừa cuống quýt níu lấy ống tay áo của Bán Hạ, vừa đảo mắt tìm kiếm xung quanh: “Bán Hạ sư bá, nói vậy, có phải người biết sư phụ của con đang ở đâu không?”

“Sư phụ con đang cần làm một chuyện rất quan trọng.” Bán Hạ không giải thích nhiều, cũng không phủ nhận, chỉ trả lời chiếu lệ, sau đó y gỡ mảnh vải trắng bọc qua loa bàn tay Thanh Huyền ra, y lấy thần dược Ngưng Lộ tỉ mỉ bôi lên vết thương: “Chờ đến khi xong chuyện cần làm, sư phụ con sẽ đến tìm con.”

Bôi thuốc lên, Thanh Huyền bỗng cảm thấy vết thương bỏng rát mấy ngày nay lập tức dịu mát hẳn đi: “Sư bá, sư phụ con đang ở gần đây ư?” Thanh Huyền không nản lòng tiếp tục tìm kiếm xung quanh, hẳn chỉ hy vọng giây tiếp theo sư phụ có thể xuất hiện trước mặt hẳn. Tuy động tác bôi thuốc của sư bá không quá thô bạo, nhưng nếu là sư phụ bôi thuốc cho hẳn, vậy chắc chắn người sẽ nhẹ nhàng, dịu dàng và cẩn thận hơn!

Nếu sư phụ chịu tỏ ra quan tâm tới hẳn một chút, có lẽ vết thương này đã lành lặn từ lâu!

Thật ra, vết thương này sở dĩ chưa lành, nguyên nhân chính là vì tâm bệnh của hẳn. Thanh Huyền vốn tưởng rằng sư phụ đã chẳng thêm đoái hoài gì đến mình, mang tâm tư ngọc vỡ bình tan, cho nên miệng vết thương có rách toác ra thì hẳn cũng mặc kệ nó, hẳn muốn dùng cách này khiến sư phụ đau lòng, để ý hẳn.

Giờ khắc này, hẳn thầm đoán, có phải sư phụ vẫn luôn đi theo hẳn nhưng vì không muốn gặp hẳn nên mới như vừa nãy, khi sư phụ thấy hẳn để lộ sơ hở trước mặt Hoa Vô Ngôn, người sợ hẳn bị thương mới nhờ sư bá Bán Hạ ra tay giúp đỡ hay không?

Đúng rồi, chắc chắn là vậy!

“Ở gần đây thì sao?” Bán Hạ nâng mắt lên lút ra dấu bằng mắt với hẳn, nhưng vẫn không chịu trả lời mà chỉ hỏi lại: “Mà không ở gần đây thì thế nào?”

Thanh Huyền là kẻ thông minh, ánh mắt Bán Hạ muốn nói điều gì, lòng hẳn đã hiểu. Có được câu trả lời mình mong muốn, sự thất vọng và lo lắng trong lòng hẳn chỉ phút chốc đã tan thành mây khói, môi như nếm được vị ngọt ngào, hẳn lập tức phối hợp trả lời: “Không sao ạ, con chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Bán Hạ khẽ gật đầu, đợi sau khi bôi thuốc lên toàn bộ bàn tay phải của Thanh Huyền xong y nhìn về hướng bắc, thở dài thườn thượt, trong ngữ điệu dường như ẩn chứa chút nuối tiếc: “Đi tiếp về hướng bắc chính là thành Ninh An, vài năm trước khi vân du qua đây, ta đã gặp được một thiếu niên hăng hái nhiệt huyết nên đã dạy hẳn vài chiêu, cũng xem như là nửa đệ tử của ta. Mấy năm gần đây ta chưa có thời gian rảnh đến thăm nó, nếu con định đi đến đó thì tiện đường giúp sư bá tới thăm nó đi.”

“Sư bá đã nhận đệ tử?” Đây là lần đầu tiên Thanh Huyền biết Bán Hạ sư bá đã nhận đệ tử, nhất thời hẳn cũng hơi tò mò: “Tên họ huynh ấy là gì, nhà ở đâu ạ?”

Bán Hạ hơi trầm ngâm rồi lấy ra một miếng ngọc quyết trong tay áo: “Con cầm nửa mảnh ngọc quyết này đi tìm nó, nó sẽ không làm trễ nãi việc của con đâu. Như thế, con cũng có chỗ dừng chân trong thành Ninh An.” Thanh Huyền đón lấy mảnh ngọc, lúc đó Bán Hạ mới xoay người, một nét phức tạp thoáng hiện lên khuôn mặt, dường như y có ý định từ biệt: “Nó là tiểu Vương gia Triệu Thịnh ở Ninh An Vương phủ.”

Vừa dứt lời, âm thầm lặng lẽ như lúc xuất hiện, Bán Hạ bước vào trong bóng đêm, chỉ tích tắc đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lúc này Chu Ngưng đang trốn sau cây cổ thụ mới dám bước ra, nở nụ cười nịnh nọt rồi chậm chậm bước tới gần Thanh Huyền, khuôn mặt cười tươi như hoa lê mới chớm, nàng tỏ vẻ thân thiện đã biết mà còn cố hỏi: “Ái chà, sư phụ, người muốn đến Ninh An sao?”

“Liên can gì đến người?” Thanh Huyền cất kỹ mảnh ngọc quyết, thần sắc không vui lờm nàng một cái, hẳn cảnh cáo thẳng thừng: “Đừng nghĩ rằng vừa rồi ta nói chơi, nếu người còn đi theo ta, ta nhất định sẽ thu phục yêu hồn của người, khiến người trọn kiếp không thể siêu sinh!”

Mục đích của lời này vốn là muốn thoát khỏi tiểu hoa yêu như miếng cao da chó dán chặt lấy hẳn, mà Thanh Huyền không ngờ tới, câu lầm bầm tiếp theo của Chu Ngưng khiến hẳn á khẩu không trả lời được...

“Cuộc đời này, nếu làm đồ đệ mà không ở bên sư phụ mình, thì còn là đồ đệ gì nữa chứ?”

Trong chớp mắt, Thanh Huyền lại quét mắt tìm kiếm xung quanh một lượt, nhưng vẫn không hề phát hiện ra bóng dáng của sư phụ.

Đúng rồi, tiểu hoa yêu này nói đúng lắm, nếu làm đồ đệ mà không ở bên sư phụ mình, thì còn xem là đồ đệ gì nữa chứ!

Không biết trong lòng sư phụ có giờ khắc nào xem hán như một thứ gánh nặng, chỉ mong nhanh chóng vứt bỏ hay không?

Thiên Sắc đang đứng trên một phiến lá, thân thể đang lơ lửng trên ngọn cây, nàng đứng trên cao quan sát Thanh Huyền ở phía xa xa. Lúc này, nàng nhìn rất rõ mọi chuyện diễn ra, ngay cả lúc hán cố tình để lộ sơ hở cho Hoa Vô Ngôn thừa cơ đánh lén, cũng là nàng nhờ Bán Hạ ra tay giúp đỡ.

Thằng bé ngốc nghếch này, tại sao lại bướng bỉnh vậy?

Hán cứ thế này, làm sao nàng yên tâm cho được đây?

Bán Hạ nhìn nàng nhíu mày, lặng im không nói, y không tiện can thiệp, chỉ lẳng lặng nhìn ánh mắt nàng mà cảm khái: “Nếu nó đã quyết tâm dụ muội xuất hiện, muội không trốn được bao lâu nữa đâu.”

Ánh trăng bạc phủ lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, dường như khiến thần sắc vẫn luôn hờ hững của nàng tăng thêm một phần nhiệt độ chẳng rõ là nóng hay là lạnh. Thiên Sắc rũ mắt như đang trầm tư, sau một lát mới cúi đầu đáp: “Muội biết.” Tuy nói vậy, nhưng giọng nói ẩn chứa vẻ cứng nhắc, mất tự nhiên, dòng suy nghĩ của nàng đã trôi đi rất xa.

Bán Hạ trông thấy rất rõ từng phản ứng của Thiên Sắc, cũng không biết nên dùng giọng điệu gì với nàng, khuyên bảo hay an ủi đây? Thật lâu sau, y chẳng biết làm sao chỉ nhẹ nhàng nói: “Thật ra, nếu trong lòng muội không có nó, thì nó làm gì cũng vô dụng thôi.” Không thể không nói, những lời như than thở này quả thực đã âm thầm thức tỉnh Thiên Sắc.

Quả nhiên, trong tích tắc một sự hoảng loạn đột ngột bùng lên trong đáy mắt Thiên Sắc, nàng mở to đôi mắt, thất thần mãi miết nhìn Bán Hạ rất lâu. Đúng vậy, quả là rất lâu. Trong quãng thời gian đó có lẽ nàng đang ngẫm nghĩ rất nhiều rất nhiều chuyện, cũng có lẽ là đầu óc nàng trống rỗng nên không hề nghĩ được gì. Cuối cùng, thân thể nàng khẽ run, nàng nhắm đôi mắt đang nóng dần lên: “Là vì quan tâm, cho nên lúc này mới ép bản thân dừng quan tâm nữa.”

Đúng vậy, nàng quan tâm.

Vốn tưởng rằng lòng mình tĩnh lặng như nước, nhưng thật không ngờ, rời khỏi Thanh Huyền chỉ vài ngày, mà ma chướng của nàng càng ngày mạnh lên, có khi nàng vô cớ hốt hoảng, trong đầu toàn là cảnh tượng hoang đường khi nàng bước vào giấc mơ của Thanh Huyền ở Cửu Tiêu điện.

Bắt đầu từ khi nào, nàng đã bắt đầu có ý nghĩ không nên có với Thanh Huyền?

Có lẽ, cái tát khiển trách kia, không nên đánh Thanh Huyền mà nên tát vào mặt nàng mới đúng.

Bắt gặp bộ dáng này của Thiên Sắc, lòng Bán Hạ hơi hoảng hốt, con người trong đôi mắt càng thêm u tối: “Nếu muội quả thật có ý với nó, sao không nói rõ tất cả với nó, đợi đến khi nó tu thành tiên thân. Cho dù muội không vượt qua được thiên kiếp, bị đánh về yêu thân, nhưng chỉ cần nó bằng lòng cũng có thể giúp muội trường sinh bất lão, hai người tìm một nơi thế ngoại đào nguyên không màng thế sự, chẳng hơn sao?”

“Tiên yêu khác đường, ý trời khó trái.” Thiên Sắc cười buồn, bất tri bất giác giọng nói nàng hơi run run. Có lẽ là không thể khắc chế nỗi đau, cũng có lẽ là khó mà kiềm nén lo lắng trong lòng, sự dao động không ngừng lướt qua đáy mắt nàng rồi biến thành nỗi đau không màu không sắc: “Những kẻ đi vào con đường này không ít, nhưng có mấy ai có thể không hề chùn bước đi đến điểm cuối cùng, rốt cuộc có bao nhiêu người có được kết quả tốt lành?”

Dường như bị ngụ ý trong lời Thiên Sắc kích thích, Bán Hạ im lặng hồi lâu, trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt y vẫn hằng khắc sâu tận đáy lòng.

Ngày xưa, chẳng phải y cũng đã tính toán một lần như thế sao?

Nhưng cuối cùng, y đã nghĩ hết mọi cách nhưng vẫn không đổi được ý trời. Y và nàng cũng chỉ là một đेम nhân duyên ngắn ngủi mà thôi.

Nàng có duyên và nợ của nàng, y có con đường và chí hướng của y. Dù biết ý trời khó trái, nhưng mấy ai thật sự có khả năng đã biết nghịch thiên mà vẫn cố làm cho bằng được?

“Thật không thể tránh khỏi sao?” Nỗi kích động khó mà áp chế của người cùng cảnh ngộ dâng lên trong lòng Bán Hạ. Nhưng ngay lúc mở miệng, Bán Hạ cảm thấy cảm xúc của mình đang dần dần thay đổi, từng lời bất đắc dĩ với cảm xúc chết lặng lạnh giá ném ra khỏi đôi môi mím chặt: “Đến cả sư phụ cũng không có cách ư?”

“Đó là kiếp nạn của muội, là muội gieo nhân, cho nên phải đến nhận quả. Dù tránh được một lần, hai lần, nhưng sao có thể tránh được cả đời chứ.” Thiên Sắc khẽ lắc đầu, con ngươi trong vắt bình lặng như mặt nước hồ thu, nàng khẽ lẩm bẩm, nụ cười khổ trên môi vẫn không suy suyển nhưng dường như nó đang chuyển dần thành một nụ cười lạnh nhạt suy sụp: “Bất kể thế nào, trước khi thiên kiếp của muội đến, Thanh Huyền nhất định phải tu thành tiên thân.”

Hết chương 42

43. Chương 43

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Đi thẳng về phía Bắc, thời tiết ngày càng lạnh. Nửa tháng sau, Thanh Huyền đã đến Ninh An suôn sẻ.

Ninh An là thành trấn quan trọng nhất của phương Bắc, vì nằm trên đường giao thông huyết mạch nên mức độ phồn hoa và náo nhiệt hơn hẳn các thành trấn khác. Sau khi vào thành mới thấy, kẻ đến người đi, ngựa xe như nước phủ kín đường, vô cùng nhộn nhịp. Chu Ngưng vốn bám theo Thanh Huyền, nhưng lúc này đã chạy lảng tránh khám phá khắp nơi, thích thú đến độ không dám chớp mắt.

Là một tiểu hoa yêu, đạo hạnh thấp kém có thể hiện nguyên hình hoa yêu bất cứ lúc nào, thường ngày nàng chỉ dám ở trong núi sâu, không dám đến những nơi này, giờ có cơ hội hiếm hoi như vậy, sao bạc đãi bản thân được?

Nhưng khác hẳn Chu Ngưng, Thanh Huyền hầu như chẳng có hứng thú gì, chỉ tìm một người bán đồ chơi thối đường hỏi thăm đường tới vương phủ Ninh An. Tình cảnh này, dù thân đang ở trong đám đông nhộn nhịp, hẳn cũng cảm thấy mọi tiếng động đều cách xa mình với vội.

Vì sư phụ không ở bên cạnh...

Thần dược Ngưng Lộ kia rất tốt, vết bỏng trên tay hẳn đã gần khỏi hẳn, có điều bị bỏng quá nặng nên dù sắp khỏi cũng để lại vết sẹo mờ uốn lượn trong lòng bàn tay, hòa cùng đường chỉ tay ẩn giấu số mệnh.

Tuy rằng vết sẹo rất xấu xí, nhưng giữ lại cũng tốt, để sau này mỗi lần sư phụ nhìn thấy sẽ tự nhớ tới chuyện cũ, sẽ thêm đau lòng một lần vì hẳn.

Ngày đó, Bán Hạ sư thúc đã ngằm ám chỉ với hẳn, trong lòng hẳn biết rõ sư phụ vẫn lo lắng cho hẳn, luôn theo sát hẳn, chỉ là không chịu xuất hiện gặp mặt mà thôi. Thậm chí có vài lần, hẳn mơ màng trong giấc ngủ, cảm giác rõ ràng sư phụ ở ngay bên cạnh hẳn, có thể ngửi được hương thơm trên người sư phụ, cảm nhận được sự ấm áp của người, nhưng khi tỉnh lại vẫn cô độc một mình, chỉ có tiểu hoa yêu Chu Ngưng mặt dày không hổ danh “lợn”, nằm ngủ say sưa ở phía Tây, nước dãi chảy dài cả ba thước.

Rốt cuộc vì sao sư phụ không chịu xuất hiện?

Chẳng lẽ vì thiên kiếp sao?

Thanh Huyền không muốn suy nghĩ những vấn đề hao tâm tổn trí này. Hẳn toàn tâm toàn ý tu tiên thân, vì chỉ có như vậy khi sư phụ trải qua thiên kiếp, hẳn mới không phải kẻ vô dụng đứng một bên lo lắng suông, mới có tư cách nói lời yêu thương sư phụ, thực hiện lời hứa “Nắm tay nhau đời đời kiếp kiếp”.

Ninh An vương phủ nằm ở con đường cuối thành, cửa son tường cao, tượng đá sư tử bạch ngọc rất dễ tìm. Thanh Huyền đang định lại gần thì phát hiện Chu Ngưng trốn ở xa, không dám đi qua, vẻ mặt sợ hãi.

Thanh Huyền nhận ra ngay, nhìn kỹ lại mới phát hiện trên cánh cửa lớn của Vương phủ dán một lá bùa trấn môn, trên đầu hai con sư tử đá cũng dán bùa để bảo vệ gia đình bình an. Với đạo hạnh của Chu Ngưng, đừng nói đi vào chỉ cần đến gần cũng chịu không nổi.

Đây quả là cơ hội tốt để thoát khỏi miếng cao da chó này!

Bị bám suốt nửa tháng như vậy, sự kiên nhẫn của Thanh Huyền sắp cạn rồi. Lúc này cảm thấy mừng thầm trong lòng, coi như không nhìn thấy gì, bước thẳng về phía Vương phủ. Sau khi giao nửa miếng ngọc của Bán Hạ cho thị vệ chuyển lời, Thanh Huyền đứng chờ ở cửa, chợt nghe Chu Ngưng khê kêu: “Thanh Huyền sư phụ...”

Giọng nói kia hơi run rẩy, thật sự giống một con thú nhỏ bị vứt bỏ, vô cùng đáng thương thê thảm, cảm giác chua xót này đúng là có thể làm cho người ta tan nát cõi lòng!

Bất chợt, Thanh Huyền có chút không đành lòng.

Nói cho cùng, tiểu hoa yêu này bất chấp tất cả gia nhập tiên đạo cũng chỉ vì tên Ngọc Thự kia, cũng giống hệt như hần. Nếu hần thật sự nhẫn tâm vứt bỏ nàng thì có phải rất tàn nhẫn không? Dù sao, hần với nàng cũng coi như người cùng cảnh ngộ!

Nghĩ vậy, Thanh Huyền liền thấy cảm giác thương hại và đồng cảm lan tỏa. Hần ngoắc ngoắc nàng, thấy nàng vừa vui sướng vừa sợ hãi chạy lại, liền cắn đầu ngón tay vẽ bùa hộ mệnh vào lòng bàn tay nàng.

Thật ra đôi khi hần cũng cảm thấy kỳ lạ, vì sao sư phụ lại dạy hần các biện pháp giao tiếp với yêu ma quỷ quái, chẳng lẽ —

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu, hần đột nhiên hiểu ra, trong lòng chợt vui vẻ và sung sướng!

Quên đi, mặc kệ sau này tiểu hoa yêu này có thành tiên hay không, có vướng mắc với Ngọc Thự ra sao, tóm lại cũng là kẻ khốn khổ ở thế gian, nếu có thể giúp đỡ thì cứ giúp, coi như tích công đức cho bản thân!

Mấy ngày nay, Triệu Thịnh đang nhức đầu.

Là chuyện vui của Ninh An vương phủ. Y sắp thành thân, cưới con gái cưng của hữu tướng đương triều, ngay cả cô cô của y là Cửu công chúa kiều ngạo cũng đích thân mang lễ vật chúc mừng đến làm chủ hôn. Nhưng đến lúc quan trọng nhất, khắp thành Ninh An râm ran những lời đồn đại khiến lòng người hoảng sợ.

Lời đồn đại đến từ một câu chuyện truyền thuyết ma quái.

Nghe nói, chỉ cần có cô gái vùng ngoài gả chồng vào thành Ninh An, nhất định phải hiến tế thủy quỷ trên sông An Trữ, nếu không toàn bộ thành sẽ chìm trong nước. Liên tục trong ba ngày, cứ nửa đêm sẽ có một con thuyền nhỏ xuôi dòng mang theo một cô gái mặc lễ phục ở đầu thuyền, vừa chèo thuyền vừa hát những điệu hát khiến người ta sởn tóc gáy. Không ai có thể thấy rõ của hình dáng cô gái ấy, cũng không ai có thể đến gần chiếc thuyền kia, chỉ nghe tiếng hát, sau đó thuyền và người sẽ biến mất trong sương mờ.

Đến ngày thành thân, cô gái gả vào thành Ninh An sẽ xảy ra bất trắc, chết đột ngột!

Những lời đồn này không phải vô căn cứ, nghe nói năm trước nhà họ Lưu cưới một cô gái ở vùng ngoài về, không tin chuyện hiến tế thủy quỷ này, cô dâu mới đã chết đột ngột trên đường đưa dâu. Tuy rằng, sau khám nghiệm tử thi kết luận là chết vì phát bệnh nặng, nhưng vẫn xuất hiện rất nhiều lời đồn đại. Hơn nữa, năm trước vương gia gặp chuyện không may, những lời đồn đại đồn lại từ lâu càng được dịp lan tỏa, thực sự tạo ra hậu quả khủng khiếp.

Bây giờ, người Ninh An vương phủ cưới là con gái Hữu tướng đến từ kinh thành, ngay cả hoàng đế cũng cực kỳ coi trọng hôn sự này, phái đặc sứ đưa dâu, toàn bộ dân chúng thành Ninh An đều tập trung theo dõi Vương phủ, chờ đợi Ninh A phủ hiến tế thủy quỷ. Nhưng trong lòng Triệu Thịnh hiểu rất rõ, nếu vương phủ thật sự hiến tế thủy quỷ, chỉ sợ sẽ dính phải tin đồn, đến tai Hữu tướng vốn là người xưa nay không hề tin chuyện quỷ thần. Nhưng không hiến tế, y lo lắng cô dâu mới của mình thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó, không biết phải nói thế nào cho phải!

Đúng lúc này, thị vệ đưa miếng ngọc kia tới, y vô cùng mừng rỡ!

Miếng ngọc này là tín vật của y và sư phụ.

Sư phụ y là một vị cao nhân có duyên gặp gỡ khi còn trẻ, tuy rằng tự xưng đạo sĩ nhưng rất nho nhã, nhìn chưa quá ba mươi, rất có cốt cách thần tiên. Hơn nữa, y đi theo sư phụ một thời gian, cũng biết sư phụ

thực sự có bản lĩnh hơn người, càng sùng kính. Bây giờ, y sắp thành thân, rất hy vọng sư phụ có thể đến tham dự nhưng không có cách nào báo cho sư phụ.

Không ngờ, sư phụ lại xuất hiện vào lúc y buồn rầu nhất, sao không khiến y vui mừng? Tình thế cấp bách, y lập tức cho quân gia pha trà đãi khách, còn bản thân thì đích thân ra trước, định sẽ cung kính mời người mang miếng ngọc kia vào.

Đáng tiếc niềm vui của y không kéo dài, vì đứng trước cửa vương phủ không phải sư phụ mà là một đôi nam nữ trẻ tuổi, xa lạ.

Chàng trai khoảng hơn hai mươi tuổi, tuy chỉ mặc bộ quần áo cũ màu xám, nhưng thân hình cao lớn, ngũ quan sắc sảo, hành động cử chỉ đều tao nhã nhưng bức người. Còn cô gái, vừa tuổi cập kê, quần áo mộc mạc, khuôn mặt tròn, đôi mắt sáng sủa rất thông minh, vừa nhìn đã biết là một cô nương tinh nghịch.

“Xin hỏi vì sao hai vị lại có miếng ngọc này!?” Quan sát đôi nam nữ này một lúc, Triệu Thịnh xác nhận bản thân chưa từng gặp họ, thế nên đôi mắt khẽ nhìn lạnh nhạt, chấp tay hành lễ, lấy miếng ngọc trong tay ra nhẹ nhàng hỏi thăm.

“Tại hạ Thanh Huyền, là đệ tử Thần Tiêu phái Ngọc Hư Cung Tây Côn Luân.” Thanh Huyền thần nhiên mỉm cười, nhướn mày chấp tay trả lễ, chậm rãi giải thích: “Miếng ngọc là của sư bá tại hạ, nhờ người ủy thác, đến thăm tiểu vương gia Ninh An phủ.”

“Sư bá?” Đôi mắt Triệu Thịnh sáng ngời, trong lòng tạm hết nghi ngờ, thậm chí cảm thấy chàng trai trẻ trước mắt lại lịch rất thần bí, nói không chừng thực sự có quan hệ với sư phụ mình. Hơi nhíu mày, tiếp tục thăm dò: “Xin hỏi sư bá các hạ tên gì, có đặc điểm gì không?”

“Sư bá ta hay dùng một chiếc bút bạch ngọc, đam mê làm thơ vẽ tranh, thường mặc áo màu lam, dạo chơi tứ phương.” Thanh Huyền đáp không nhanh không chậm, cuối cùng hỏi ngược lại: “Về phần sư bá tên gì, trong lòng tiểu vương gia chắc chắn đã biết!”

“Quả nhiên là sư phụ!” Triệu Thịnh cười thoải mái, khí phách lại xuất hiện. Thanh Huyền mô tả sư phụ hoàn toàn giống trong trí nhớ của y, hơn nữa chuyện y bá sư chưa từng nói với ai kể cả cha mẹ, giữ bí mật tuyệt đối nên không sợ có tiểu nhân bụng dạ khó lường đến kiểm chuyện lừa bịp tống tiền. Y lại cúi người chấp tay, lơ đãng rũ mắt: “Thanh Huyền huynh, vừa rồi Triệu mỗ đắc tội, mong huynh lượng thứ!”

Phải nói là động tác này của Triệu Thịnh rất giống Bán Hạ, nhìn thoáng qua thì ngay cả tướng mạo cũng hơi giống nhau. Tuy trong lòng Thanh Huyền nghi ngờ nhưng không nhiều lời, chỉ gật đầu: “Tiểu vương gia khách sáo rồi!”

“Đều là huynh đệ ngang hàng ngang vế, Thanh Huyền huynh đừng câu nệ cấp bậc lễ nghĩa, cứ gọi tên Triệu mỗ là được rồi!” Triệu Thịnh vừa cười vừa dẫn Thanh Huyền vào trong phủ, vui vẻ nói tiếp: “Gặp đúng lúc Triệu mỗ sắp thành thân, hay là Thanh Huyền huynh ở lại đây mấy ngày, uống chén rượu mừng nhé!”

“Rượu mừng?!” Chu Ngưng đi theo phía sau Thanh Huyền vừa nghe mấy chữ này, mặt mày tươi rói như hoa, vội vàng nhào lên, kéo tay Thanh Huyền: “Thanh Huyền sư phụ, có rượu mừng để uống! Chúng ta ở lại mấy ngày đi!”

Nàng suốt ngày ru rú trốn trong núi sâu, hiếm khi đến chỗ con người sinh sống nên thấy gì cũng vô cùng mới mẻ, cái gọi là “Rượu mừng” này đã nghe đám yêu quái khác nói, nhưng chưa có duyên nếm thử, giờ có cơ hội dâng tận miệng sao có thể bỏ qua?

Nghe Chu Ngưng gọi Thanh Huyền là “Sư phụ”, Triệu Thịnh hơi sửng sốt, theo phản xạ nhìn về phía Chu Ngưng: “Vị cô nương này là —”

“Tại hạ Chu Ngưng!” Rốt cục cũng có cơ hội tự giới thiệu, Chu Ngưng háng giọng, giả vờ giả vịt học theo bộ dạng vừa rồi của Thanh Huyền, nhíu mày ra vẻ nghiêm túc: “Là Tây Côn Luân Ngọc Hư Cung Thần Tiêu phái —”

Đáng tiếc, nàng chưa kịp tự xưng là “Đệ tử” Thần Tiêu phái, Thanh Huyền lập tức ngắt lời: “Là người hầu đồ đêm hương của sư môn, Triệu huynh không cần bận tâm.”

Đồ đêm hương?

Chu Ngưng ngây ra không hiểu, một lúc sau, khi Thanh Huyền và Triệu Thịnh đã đi xa, nàng mới hiểu ra “Đổ đèn hương” là gì.

Thanh Huyền sư phụ à, dù con không phải đệ tử chính thức của người cũng đừng qua quýt lấy cái danh “Đổ đèn hương” cho con chứ, người làm vậy sao sau này con ngẩng đầu lên được!

“Ta không phải người đổ đèn hương!” Chu Ngưng nghẹn ngào khóc thút thít, nước mắt tuôn như mưa!

*Đổ đèn hương: thời cổ nhà xí không có hệ thống dẫn nước và xả nước tự động, chỉ dùng thùng gỗ để đựng chất thải (cũng gọi bồn cầu, hoặc giống cái bô ở hiện đại), khi nào đầy sẽ rửa sạch. Vì thế, mỗi nhà sẽ có người chuyên đi thu dọn chất thải vào nửa đêm, đổ đèn hương là từ để chỉ người này.

Triệu Thịnh là người rộng rãi, thoải mái, tuy sinh ra ở hoàng tộc, nhưng không hề kiêu ngạo mà rất tốt bụng. Không chỉ sắp xếp nơi ăn chốn ở dành hoàng cho Thanh Huyền và Chu Ngưng, mà đêm đó còn mở tiệc đãi khách trong vương phủ. Vì là đệ tử của Bán Hạ, nên Thanh Huyền và y có cảm giác rất thân thiết, hoàn toàn không có sự xa lạ khi lần đầu gặp mặt.

Sau ba tuần rượu, Triệu Thịnh không chỉ xưng huynh gọi đệ thân thiết với Thanh Huyền, mà còn coi như tri âm tri kỷ. Còn Chu Ngưng chỉ quan tâm đến đồ ăn, vui đầu ăn uống, không nói lời nào.

“Nói ra thật xấu hổ, tuy rằng Triệu mỗ bá sư đã nhiều năm, nhưng hoàn toàn không biết chuyện liên quan đến sư môn.” Triệu Thịnh đặt cái chén vừa uống cạn xuống, nhìn Càn Khôn kiếm cạnh tay Thanh Huyền, ánh mắt hâm mộ. Nói thật là, y không nhớ nổi sư phụ mình đến từ môn phái nào, không rõ là người hay tiên, nhớ tới lời tự giới thiệu của Thanh Huyền trước đó, lòng rất xúc động: “Lần này Thanh Huyền huynh đến Ninh An, không biết có chuyện gì phải làm, nếu có gì cần Triệu mỗ, xin đừng khách sáo!”

Thanh Huyền nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, không nói thật mục đích của mình, chỉ mỉm cười: “Không dám làm phiền Triệu huynh, ta chỉ đi du ngoạn khắp nơi, chém yêu bắt quỷ, trừ ma diệt họa thôi, không có gì quan trọng.”

“Nói vậy, chắc là đạo thuật của Thanh Huyền huynh rất cao cường?” Nghe Thanh Huyền nói đến “chém yêu bắt quỷ, trừ ma diệt họa”, Triệu Thịnh càng hâm mộ hơn. Y cũng theo sư phụ học được chút bản lĩnh, nhưng thân phận đặc biệt, không thể đi du ngoạn tứ phương học hỏi thêm kiến thức, đành chôn chân ở Ninh An phủ này. Sau đó y khẽ thở dài: “Đáng tiếc tư chất của đệ ngu ngốc, đi theo sư phụ mà không học được chút bản lĩnh nào, đúng là phụ công dạy dỗ của sư phụ.”

Câu này có ý gì, Thanh Huyền đương nhiên hiểu nên không nói gì, chỉ có Chu Ngưng đang nhét đồ ăn đầy miệng vẫn thừa dịp chen vào, giọng điệu rất tự hào, đắc ý khoe khoang: “Đạo thuật của Thanh Huyền sư phụ rất cao cường, ngay cả hồ yêu tu hành mấy ngàn năm cũng phải ngoan ngoãn đưa tay chịu trói trong tay người —”

“Thật sao?” Ánh mắt Triệu Thịnh sáng ngời, lòng chợt nảy ra ý định.

Thanh Huyền quay sang liếc Chu Ngưng một cái, thâm mắng: “Đồ ăn đầy miệng còn nói được, không có việc gì thì đừng làm phiền!”

“Thanh Huyền huynh đừng khiêm tốn.” Triệu Thịnh là người thông minh, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này, lập tức dựa vào tình hình hạ thấp bản thân nhờ vả: “Mấy ngày nay Triệu mỗ đang đau đầu, không biết nên làm thế nào cho phải, mong rằng Thanh Huyền huynh nghĩa khí ra tay giúp đỡ.”

Thanh Huyền không tiện từ chối, đành bằng lòng: “Triệu huynh có chuyện gì cứ nói, chỉ cần Thanh Huyền có khả năng, nhất định không chối từ.”

Triệu Thịnh liền kể hết những suy nghĩ phiền muộn trong lòng mình. Cuối cùng, năn nỉ Thanh Huyền đi xem thử thật hư việc này.

Vì Chu Ngưng ở bên cạnh không ngừng xúi giục, ở hơn nửa bản thân Thanh Huyền cũng có chút tò mò và nghi ngờ những chuyện đồn đại yêu ma này rất cuộc là gì, nên đã hạ quyết tâm giải quyết chuyện khó khăn này cho Triệu Thịnh.

Đương nhiên, hắn cũng có chút toan tính cho bản thân.

Việc này, hắn không thể từ chối, chỉ có thể kiên trì đến cùng, từ chối chẳng phải sẽ làm mất danh tiếng Thần Tiêu phái sao? Nếu thật sự có yêu ma quỷ quái hại người, hắn có thể dốc hết sức trừ diệt, đương nhiên là vì tích công đức cho bản thân. Nhưng nếu không ứng phó nổi thì càng tốt, sư phụ ở gần đó, có thể dùng cách này để sư phụ tự động xuất hiện!

Hết chương 43

44. Chương 44

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Giờ tý đêm đó, Thanh Huyền dẫn theo Chu Ngưng – kẻ mặt dày nhằng nhẳng bám đuôi hắn, hai người dùng thuyền nhỏ Triệu Thịnh đã chuẩn bị đến sông An Trữ.

Đêm lạnh như dòng nước, tầng tầng lớp lớp mây mù che lấp vàng trắng cuối thu, không có một con thuyền nào trên sông An Trữ. Một lớp sương lạnh giăng trên mặt nước, giống như một lớp màn sa hay như một làn sương khói lững lờ trôi mang theo hơi lạnh khiến người ta run rẩy. Một giai điệu xa vắng chẳng biết truyền tới từ đâu, nó giạt dờ trôi như gốc lục bình không rễ, đứt quãng, lúc có lúc không, giai điệu đó cực nhẹ cực xa xăm vắng vắng trên mặt sông An Trữ.

Nếu là năm năm trước, có lẽ Thanh Huyền sẽ bị không khí quái dị ở đây dọa cho tay chân run rẩy, tóc gáy dựng đứng, thần hồn nát thần tính. Nhưng hiện nay, hắn bình tĩnh kiếm lời, nắm chặt thanh kiếm Càn Khôn, trầm lắng yên tĩnh.

Theo sư phụ năm năm, hắn học được không ít bản lĩnh. Mỗi lần xuống Đông Cực mua thêm lương thực, hắn đều mượn cơ hội đó đi thu phục một vài thú yêu thành tinh hoặc yêu quái, oán quỷ. Thứ nhất là để mở mang kiến thức, thứ hai là để rèn luyện thêm.

Nói thật, vào lần đầu hắn trừ ma vệ đạo, hắn đã đối đầu với một con sói xám tinh vừa hóa thành hình người, tuy chỉ mới được ba trăm năm đạo hạnh nhưng vẫn khiến hắn lo lắng không thôi. Con sói xám tinh kia biết mình ăn thịt quá nhiều người, sẽ không thể tránh khỏi trừng phạt, cho nên rất hung tợn, nó làm liều muốn giãy giụa đến cùng. Với tu vi của Thanh Huyền lúc đó, nếu muốn đối phó với sói xám tinh quả thật hơi khó khăn, nhưng cuối cùng chỉ dựa vào sự hung hăng không sợ chết, rốt cuộc hắn đã thu phục được con sói xám tinh đó.

Giờ ngẫm lại, chẳng qua lúc đó hắn nhớ tới bộ dạng sợ hãi, hèn nhát của mình đang núp sau lưng sư phụ ngày trước.

Đúng vậy, hắn không thể mãi là một đứa trẻ trốn sau lưng sư phụ, được người bảo vệ. Một ngày nào đó, hắn muốn dùng đôi tay mình bảo vệ sư phụ, một ngày nào đó hắn sẽ dùng khí phách nghiền nát, đội trời đạp đất bảo vệ sư phụ, không để người chịu bất kỳ uất ức nào!

Nghĩ tới sư phụ, Thanh Huyền lại tập trung tinh thần. Hắn liếc nhìn Chu Ngưng đang ngồi ghé vào một bên mép thuyền, liên tục tìm kiếm xung quanh, hết nhìn đông rồi ngó tây, dường như nàng rất hưng phấn. Đừng nói tới là ánh mắt hay biểu cảm khuôn mặt đều giống như đang chờ xem trò hay xuất hiện, dường như nàng chỉ ước gì giây tiếp theo một con quỷ sẽ đột ngột nhảy bật ra.

Nàng chưa gặp quỷ bao giờ sao, soi gương một cái là thấy liền mà? Dù sao, yêu ma quỷ quái chẳng phải đều là thần thích, họ hàng với nhau, chẳng lẽ nàng thật sự xem mình là người tu tiên?

Quan sát cảnh vật, có lẽ lời đồn ma quỷ đó hơn phân nửa là tin vịt, không phải sự thật rồi. Thanh Huyền đang định gọi người chèo thuyền quay đầu thuyền trở về Ninh An Vương phủ, nhưng đột nhiên hắn nhìn thấy có một bóng người đang đứng dưới tàng liễu gần bờ sông.

Đó là một nữ tử mặc giá y đỏ thắm cầm hai chuỗi nguyên bảo bằng giấy thiếc, nàng dờ dẩn đứng đó, ngo ngác nhìn mặt nước, tựa như một bức tượng điêu khắc, nhưng từng sợi tóc phát phơ trong làn gió đêm, khiến người ta sởn gai ốc.

Rốt cuộc đó là người hay là quỷ?

Thanh Huyền vừa nghĩ vừa định thăm dò thực hư, thật không ngờ, nàng ta đột ngột ngừng đầu trông thấy chiếc thuyền nhỏ họ đang ngồi. Đường như nàng ta giật mình, hoảng hồn mở trừng mắt, thét thốt thanh như người bệnh tâm thần: “Á! Có quý! Có quý!”

Hơn nửa đêm, nàng ta thét lạnh lạnh như vậy, hiệu quả thật là rung động lòng người, ngược lại khiến Thanh Huyền ngơ ngác.

Chu Ngưng hưng phấn nhảy phắt lên, ngó dáo dác xung quanh, vội cất cao giọng hỏi: “Quý gì? Quý ở đâu?”

Chu Ngưng hòa theo làm rộn, khiến người chèo thuyền hoảng sợ vội vã đưa thuyền cập vào bờ, vớt luôn mái chèo rồi nhảy phắt lên bờ.

“Có quý!” Ngón tay nữ tử kia lấy bầy chỉ vào đuôi thuyền, nàng ta nuốt nước miếng, giọng nói cũng run run: “Mới vừa nãy, ở đó đó!”

Thanh Huyền nhìn theo hướng nàng ta chỉ thì trông thấy một ngọn đèn đặt ở đuôi thuyền, dòng nước bên cạnh đang êm đềm trôi, đừng nói là quý đến cả một vòng xoáy nước cũng không có. “Có quý thật ư?” Hắn âm thầm quan sát nữ tử quái dị trước mặt, hắn cảm thấy nàng ta có ba phần giống người, bảy phần giống quỷ, đôi mày hơi nhăn đã dần dần nhúu chặt lại, nét mặt càng ngày càng nghiêm trọng. Trầm ngâm một lát, hắn lặng lẽ giỡn đôi mày ra, thấp giọng truy hỏi: “Con quỷ kia trông như thế nào?”

” Là... là một nữ tử... mặc áo đỏ... tóc... tóc tai bù xù... không có mặt... chỉ... chỉ còn nửa cơ thể... lơ lửng đi theo sau... sau chiếc thuyền của... của các người.” Nàng ta hơi co rúm lại, rồi ngồi xuống nhặt lấy nguyên bảo, đèn cây và nhang đã rơi tán loạn trên mặt đất, đường như nàng ta rất hoảng loạn, lời nói không đầu không đuôi: “Sau đó, bỗng biến mất tăm.”

Chẳng lẽ, có quý thật ư? Thanh Huyền hơi nghi hoặc, hắn tự thấy mình từng gặp không ít oán quỷ, nếu nữ tử này không nói dối, vậy tại sao lúc nãy hắn không hề ngửi thấy mùi gì kỳ dị?

Chu Ngưng tinh mắt nhận ra nghi ngờ của Thanh Huyền, lập tức quan sát nữ tử đang ngồi nhặt đồ trên mặt đất một lượt. Cuối cùng, Chu Ngưng ngồi xổm xuống, hòa nhã giúp nàng nhặt lại tiền giấy, nhang đèn rơi vãi, giả vờ như lơ đãng hỏi: “Hơn nửa đêm, sao cô nương lại mặc đồ này, một thân một mình đứng ở đây?”

Nàng không trả lời, cúi đầu càng thấp. Một lát lâu sau, đường như nàng đã trấn tĩnh lại, giật lấy tiền giấy, nhang đèn trong tay Chu Ngưng, tựa như dầu muối đều không ư, cũng không hề cảm kích lòng tốt của Chu Ngưng.

“Đó không phải là Tổ Bạch sao?” Lúc này, người lái thuyền đã nhận ra nữ tử này, ông ta nói rõ thân thế lai lịch của nàng: “Nàng là con gái của ông chủ tiệm đậu rang ở phía Đông thành... Đúng rồi, hôm nay hình như là ngày giỗ của mẹ nàng, có lẽ nàng đến bờ sông đốt giấy tiền và nguyên bảo để bái tế mẹ.”

Bái tế vong linh?

Đơn giản vậy sao?

Thanh Huyền quan sát Tổ Bạch mặc giá y đỏ thắm, hắn càng thêm nghi ngờ. Mọi người đều biết, khi bái tế vong linh người ta thường mặc đồ trắng, nhưng nữ tử này lại mặc áo cưới đỏ rực, nhìn kiểu gì cũng vô cùng bất ổn!

“Muốn đốt vàng mã, nguyên bảo ở đâu chẳng được, tại sao lại đến bờ sông này?” Trao đổi bằng mắt với Thanh Huyền, Chu Ngưng suy đoán rồi đảo tròn con ngươi. Nàng cố ý cất cao giọng, hỏi thẳng thừng: “Đêm hôm khuya khoắt, cô nương mặc giá y đỏ thắm lang thang ở đây, chẳng phải muốn hù dọa người ta sao? Vừa trông thấy, ta còn tưởng là quỷ đó!”

Đường như bị kích thích bởi lời của Chu Ngưng, Tổ Bạch đứng dậy, sống lưng cứng đờ thẳng tắp, nàng ngừng đầu lên, mặt không cảm xúc nhìn về phía trước, từng lời khô khan như muốn cách xa người ngàn dặm: “Mười năm trước, mẹ ta tự vẫn ở con sông này, đến giờ vẫn chưa tìm thấy thi thể. Giá y này là mẹ đã chuẩn bị cho ta từ trước, ta thích mặc nó đến bái tế người vào đêm hôm khuya khoắt, xin hỏi thể thì liên quan gì đến các vị?”

Dứt lời, nàng lùi lại mấy bước, ngồi xuống một chỗ khác, bắt đầu thắp đèn cầy rồi đốt giấy tiền và nguyên bảo, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Chu Ngưng phỉ phỉ tro bụi của tiền giấy bay lên bám trên quần áo, nàng chép chép môi liếc nhìn Thanh Huyền. Thấy Thanh Huyền đang lẳng lặng nhìn Tổ Bạch, trong đôi mắt tối đen dường như lóe lên tia sáng, Chu Ngưng lập tức chạy qua, thấp giọng hỏi: “Sư phụ Thanh Huyền, nàng bảo nàng thấy quỷ đi theo sau thuyền của chúng ta, người có tin không?”

Áo cưới?

Nữ quỷ?

Tổ Bạch?

Bái tể?

Sự trùng hợp cũng quá nhiều rồi?

Thanh Huyền chăm chú nhìn Tổ Bạch đang trầm mặc một lúc lâu lâu, đôi mắt hần càng sắc bén trong bóng đêm. Cuối cùng hần rũ mắt xuống, hơi hơi nhú lại, lông mi khẽ khàng rung động, dường như đang suy nghĩ điều gì. “Sự việc quá lạ lùng.” Khi mở mắt ra, hần không nói gì chỉ như cười như không, rũ mắt xoay người quay về con thuyền nhỏ: “Chúng ta về Ninh An Vương phủ trước rồi bàn sau.”

Khi Thanh Huyền và Chu Ngưng về tới Ninh An vương phủ, Triệu Thịnh đang lo lắng bất an đi qua đi lại trong phòng. Vừa trông thấy Thanh Huyền quay lại, y vội vàng bước tới nghênh đón.

“Thanh Huyền huynh, thế nào rồi?” Triệu Thịnh nhú chặt mày, một nếp nhăn hình chữ “Xuyên” hiện lên trên ấn đường, ngữ điệu có phần nôn nóng: “Chuyện ma quỷ đó là thật hay giả?”

“Đừng nói đến thật giả, Triệu huynh không nên quá lo lắng, sư bá lệnh cho ta đưa nửa mảnh ngọc quyết cho Triệu huynh. Như thế, thì dù thật có yêu ma quỷ quái cũng không thể tới gần Vương phủ được.” Thanh Huyền không định kể lại chuyện vừa rồi với y, hần chỉ trả lời quanh co bốn lạng đẩy ngàn cân: “Nếu Triệu huynh vẫn lo lắng thì ta sẽ ở lại đây vài ngày, cho đến khi huynh bình an cưới được nương tử, có được không?”

“Ta mong mà còn không được ấy chứ.” Triệu Thịnh nặng nề gật đầu, dường như đã thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lúc y xoay người sang chỗ khác, ở một góc độ Thanh Huyền và Chu Ngưng không thể nhìn tới, đôi mắt âm u của y hơi khép lại, nét mặt lạnh nhạt không có chút cảm xúc, khóe môi biếng nhác khẽ cong cong sắc bén.

Đêm đó, thật bình yên vô sự.

Sáng hôm sau, Thanh Huyền một mình ra ngoài hỏi thăm, thế mới hiểu thêm một vài chuyện có liên quan.

Nghe nói, lời đồn ma quỷ này đã có từ lâu, nhưng không hiểu vì sao trong hai năm gần đây mới rầm rộ lên, hơn nữa có mấy nhà cưới tân nương về đã xảy ra chuyện bất trắc nên lời đồn này dần biến thành đề tài trò chuyện của dân chúng mỗi khi rảnh rỗi, câu chuyện “cổ tích” kia càng đồn càng thật. Dù nói thế nào đi nữa, dân chúng trong thành Ninh An cực kỳ tin lời đồn này, phàm là những người chuẩn bị đón dâu, dựa theo tâm lý chỉ sợ “lỡ như” đều chuẩn bị ba loại gia súc, trái cây, nguyên bảo, nhang đèn đến sông Ninh An hiến tế thủy quỷ.

Mà Tổ Bạch cô nương bán đậu rang ở Đông Thành lại là một nhân vật truyền kỳ ở trong thành Ninh An.

Nghe đồn, bát tự của nàng rất xấu, vừa sinh ra đã khắc chết cha ruột. Sau đó, mẹ nàng dẫn theo nàng gả cho ông chủ tiệm đậu rang đã mất vợ, có một ông thầy tướng vừa lúc đi ngang qua cửa tiệm đậu rang quả quyết phán rằng, nàng được tám tuổi sẽ khắc chết mẹ ruột, mười lăm tuổi sẽ khắc chết cha dượng. Nếu lập gia đình, chắc chắn sẽ khắc chồng khắc con, gây chuyện với quan phủ, khó giữ được tài sản, cửa nát nhà tan, một trăm phần trăm là Thiên Sát cô tình!

Việc này cũng âm ỉ một chập, mọi người chỉ chặc chặc than thở, bàn tán mấy ngày rồi thôi, không có mấy người tin là thật. Nhưng ai ngờ, lúc Tổ Bạch được tám tuổi, vào nửa đêm mẹ nàng đột ngột nhảy sông tự vẫn một cách khó hiểu. Cha đương nàng lập tức hoảng loạn, mắng mỏ nàng là tai họa, kiên quyết muốn đưa nàng tới am ni cô. Tuy sau đó được hàng xóm láng giềng khuyên can, nhưng bắt đầu từ ngày đó Tổ Bạch sống rất khổ sở. Đến lúc nàng hơn mười lăm tuổi, cha đương nàng do trời mưa đường trơn nên ngã vỡ đầu mà chết, mọi người càng xem nàng như một ngôi sao chổi xui xẻo.

Ngôi sao chổi này cũng đã sắp hai mươi mà vẫn không có một bà mối nào đến cầu hôn, ngày thường âu sầu, buồn bã, dù gặp ai cũng không có lấy một nụ cười. Hơn nữa, nữ tử mở tiệm buôn bán thì phải xuất đầu lộ diện, chẳng phải việc vẽ vang gì, mà nàng ngày ngày mặc áo trắng bán đậu rang, nhìn kiểu gì cũng khiến người ta ngứa mắt. Nếu không phải Vương phi của Ninh An Vương phủ rất thích đồ ăn vặt trong tiệm của nàng, một tháng mua hơn phân nửa đậu rang của nàng, khen ngợi tài rang đậu của nàng với mọi người, chỉ e nàng muốn nuôi sống bản thân cũng là việc khó khăn!

Đương nhiên, ngoài việc lời đồn về bát tự xấu và Thiên Sát cô tinh, thì ngoài phố còn một lời đồn khác, ví như... nàng có mắt âm dương, có thể trông thấy ma quỷ. Cho nên nàng thường xuyên lẩm bẩm một mình, cử chỉ kỳ quặc, vân vân và mây mây...

Tóm lại một câu, đó là nữ tử không nên đến gần!

Nhưng nói như vậy, càng khiến Thanh Huyền có hứng thú với Tổ Bạch.

Không hiểu vì sao, hần vừa gặp nữ tử này, dù không biết nàng xinh đẹp thế nào, nhưng mà sự kiêu hãnh ẩn giữa đôi mày đó, trông cực kỳ giống sư phụ!

Sư phụ ơi sư phụ, quả thật là một ngày không gặp như cách ba thu....

Nghĩ thế, chân Thanh Huyền đã bước vào cửa hàng đậu rang.

Tiệm đậu rang không lớn, trong tiệm bày đầy hũ gốm chứa hoa quả khô, theo những gì trên nhãn ghi, có cái đã rang chín, có cái còn sống, trong đó có hạnh nhân, hạt điều, hồ đào, đậu phộng, hạt dưa, hạt dẻ, rục rở muôn màu, đầy đủ các loại. Mà phía trong cửa hàng còn đặt một cái nồi rất to, bên trong là những hạt cát màu đen bóng dầu, Tổ Bạch đang cuốn ống tay áo, lặng lẽ rắc từng loại hương liệu vào, đảo rang liên tiếp, tay chân không ngừng.

“Cô chủ, hạt rang trong tiệm của cô nường thơm quá.” Thanh Huyền cúi thấp đầu, ngửi ngửi đồng hạt dưa vừa mới rang xong, từng hạt từng hạt căng tròn, thơm giòn, quả thật rất thơm ngon. Tuy rằng còn cách xa một thước, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sức nóng còn lại sau khi rang.

“Ở đây có hạt hồ đào, hạt bí đỏ, hạt dưa hấu, hạt bí đao, hạt thông, ngọt mặn đều đủ cả, công tử muốn mua loại nào?” Tổ Bạch vẫn cúi đầu, không hề liếc qua nhìn Thanh Huyền một cái, nàng dùng giọng điệu cứng nhắc giới thiệu: “Đây là món nổi tiếng nhất của tiệm, hạt hồ đào đảo ba lượt, sau đó trộn cam thảo, quế, hồi hương vào chưng lên rồi mới rang cho tới khi vỡ ra, hương vị độc đáo thơm ngon, sau khi ăn xong dư vị kéo dài. Còn món này có tên là nhất phẩm hương, đều là loại hạt dưa trắng hạng nhất ở Đông Bắc, được ngâm trà và hương liệu, sau đó dùng lửa nhỏ rang lên, khiến cho hương vị thấm vào vỏ hạt, lúc ăn ngọt mà không ngấy, dù ăn nhiều cũng không bị nhiệt. Còn đây là hạt dưa hấu rang xì dầu, bỏ thêm chút hồi hương và nhục quế...”

Nghe nàng giới thiệu thao thao bất tuyệt như niệm kinh văn, Thanh Huyền lấy một hạt dưa đặt vào lòng bàn tay ước lượng, hần đột ngột lên tiếng, kéo đề tài ra xa vạn dặm: “Đêm qua cô nường trông thấy nữ quỷ thật sao?”

Tổ Bạch lập tức im lặng, không còn giả vờ như không biết Thanh Huyền, nàng chỉ ngẩng đầu, vẻ lo lắng hiện lên đôi mắt hơi đỏ hồng lạ lùng: “Nếu công tử không tin thì cứ xem như ta ăn nói bậy bạ, việc gì phải đến hỏi ta?” Dừng một lát, nàng lại cúi đầu xuống, ngữ điệu lạnh lùng hơn: “Nếu công tử không mua đồ, vậy xin mời công tử đi cho, đừng cản trở ta buôn bán.”

Thanh Huyền mỉm cười, ánh mắt bám chặt lấy Tổ Bạch vẫn luôn lạnh nhạt, đôi mắt hần sáng quắc quan sát kỹ từng biểu cảm trên khuôn mặt nàng.

Quả thật!

Nữ tử lạnh lùng, kiêu ngạo này trông rất giống sư phụ!

Nghĩ vậy, hần lập tức thấy nhớ sư phụ da diết, quả thật như mắc bệnh tương tư!

“Ai bảo ta không mua?” Hần cười rạng rỡ, chỉ vào đồng hạt “Nhất phẩm hương” căng tròn: “Bán cho ta hai cân hạt này!”

Thiên Sắc đi theo Thanh Huyền đến thành Ninh An, đương nhiên nàng biết hần đang ở trong Ninh An Vương phủ, đi theo hần còn có tiểu hoa yêu Chu Ngưng.

Tuy nhiên, gần đây trong Ninh An Vương phủ đột ngột truyền tin ra, một vị khách của Tiểu vương gia Triệu Thịnh đột ngột mắc bệnh, thượng thổ hạ tả, thuốc thang không bớt. Ninh An Vương phủ đã mời không ít lương y trị liệu, nhưng uống bao nhiêu thuốc mà vẫn không khỏi!

Thiên Sắc đoán vị khách bị bệnh kia chắc chắn là Thanh Huyền, nàng cực kỳ nóng ruột.

Cơ thể của Thanh Huyền vốn đã không tốt, việc này nàng biết rõ, nàng bỏ rất nhiều công sức mới nuôi hần lớn thế này, nàng tự thấy rất đáng mừng. Nhưng hôm nay, sao hần lại đột ngột mắc bệnh vậy?

Do ăn phải thứ gì không sạch sẽ ư?

Hay là do cơ thể chưa kịp thích nghi với khí hậu nên mới mắc bệnh?

Cũng có lẽ là mới đến Ninh An, không hợp thủy thổ?

Cũng có khả năng mấy hôm nay liên tiếp ăn ngủ bên ngoài nên phủ tạng bị lạnh?

Thanh Huyền đi theo nàng từ nhỏ, toàn là ăn thánh phẩm như Hà Thủ Ô trăm năm, Tuyết Liên ngàn năm, những lang y tầm thường kê toa thì làm sao hữu hiệu cho được?

Trong tình thế cấp bách, Thiên Sắc bất chấp mọi thứ, nàng dùng thuật ẩn thân lẻn vào Ninh An Vương phủ, nàng bước thẳng vào phòng ngủ của Thanh Huyền.

Trong phòng ngủ, quả nhiên Thanh Huyền đang nằm trên giường xoay lưng ra ngoài cửa, hần đang ngủ mê man, chiếc cầm ngày xưa đã nhon giờ còn gầy đi một lượt, sao không khiến nàng đau lòng chứ?

Cầm cổ tay bắt mạch cho hần, nàng phát hiện mạch tượng hần vẫn bình thường. Thiên Sắc đoán chắc là gần đây hần vội vã lên đường, mệt mỏi quá độ, nàng lập tức lấy một cái bình nhỏ bên hông, đổ một viên thuốc màu đen ra.

Trước khi đến Ly Sơn xin thần dược Ngưng Lộ, nàng tiện tay ngắt vài lá trà băng trên sườn dốc cách Ly Sơn ngàn thước. Mặc dù không trị được bách bệnh, nhưng cũng có hiệu quả bồi bổ thân thể.

Đặt viên trà băng vào môi Thanh Huyền, nàng muốn vươn tay gạt đi những sợi tóc hơi rối loạn của hần. Nhưng không ngờ, Thanh Huyền đang mê man đã nuốt viên trà băng kia xuống, sau đó há miệng ngậm lấy ngón tay của nàng.

Giây tiếp theo, nàng thấy hần mở mắt, ánh mắt ngập ý cười, dù nàng làm thế nào cũng không thể rút lại ngón hần đang ngậm lấy, đầu lưỡi mềm mại bao bọc ngón tay nàng, mang đến cảm giác ấm áp, tê tê và mờ ám. Nó tựa như một con gió nhẹ lướt qua trái tim nàng, trong phút chốc khiến a chướng nàng vất vả đẩy lùi trong vài ngày gần đây đột ngột quay lại trong đầu. Mà giờ khắc này, hần đã vươn tay ra ôm lấy thắt lưng nàng, không cho nàng giây dựa.

Rốt cuộc, hần cũng nhả ngón tay nàng ra, đôi môi mọng như cười như không, câu hỏi ngập tràn sự bất mãn oán trách: “Sư phụ, người còn muốn tránh mặt Thanh Huyền đến khi nào?”

Hết chương 44

45. Chương 45

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Sơ ý bị Thanh Huyền ôm chặt thắt lưng, không thể động đây, Thiên Sắc vô cùng ngạc nhiên.

“Sao ngươi lại giả bệnh lừa gạt vi sư?” Chữ “lừa gạt” kia vô thức bị nhấn mạnh, sau khi thốt ra Thiên Sắc không hiểu vì sao lòng ghen lại, mày nhú chặt, trái tim như bị vật gì đó sắc nhọn đâm vào, cực kỳ đau đớn, hai tay bắt đầu đẩy Thanh Huyền.

Nàng nhìn hấn trưởng thành, trước đây, hấn từng đùa giỡn vô lại trước mặt nàng, giả vờ đáng thương, nhưng chưa bao giờ lừa gạt nàng. Bây giờ, đứa trẻ này dần lớn lên, ngay cả hấn cũng bắt đầu muốn “lừa gạt” nàng sao?

Nàng đề phòng người ngoài, nhưng người cố tình lừa nàng lại là người ý lại vào nàng, cũng là người nàng tin tưởng nhất. Chẳng lẽ trong mắt hấn, nàng dễ bị lừa vậy sao?

Tuy chỉ là việc nhỏ nhưng đã chạm vào vết thương lòng. Thiên Sắc né đầu không nhìn Thanh Huyền, sắc mặt tái nhợt, cảm giác thất vọng và mất mát vô biên ủa tới, nhấn chìm nàng trong đó.

Lừa gạt?

Đây là lừa gạt sao?

Sư phụ, lần này người đến tìm ta, dù mang tiếng lừa gạt, ta nhất định không để người bỏ đi nữa!

Thanh Huyền hạ quyết tâm, lập tức hiểu được nỗi khổ riêng của Thiên Sắc, biết nàng lại nghĩ đến gã Phong Cẩm lừa đảo kia. Cảm giác ân hận xót xa dâng lên, không trả lời nhưng đã buông thắt lưng nàng ra.

Mất đi sự trói buộc, Thiên Sắc đứng dậy, vẻ mặt và hành động hết như chỉ muốn tránh đi ngay tức khắc. Thanh Huyền thấy nàng định bỏ đi, hoảng hốt giữ chặt tay nàng: “Không có, không có, Thanh Huyền không lừa ngươi!” Hấn bật dậy từ trên giường, ôm chặt lấy Thiên Sắc, sắc mặt rất đáng thương, vội vàng giải thích: “Sư phụ, Thanh Huyền bị bệnh thật mà!”

Thiên Sắc đưa lưng về phía Thanh Huyền, đương nhiên không nhìn thấy sắc mặt của hấn, chỉ đứng cứng ngắc mặc cho hấn ôm, mặt lạnh lùng mở miệng: “Nếu bị bệnh thì mau nằm nghỉ ngơi đi, vi sư đã cho ngươi uống Băng Trà Tử, bây giờ ta có chuyện quan trọng cần làm, phải đi khỏi đây.”

Lời từ chối này quá mức qua quýt lấy lệ, Thanh Huyền vốn đang một lòng mong ngóng sư phụ nên vừa nghe vậy liền cảm thấy buồn bã, thất vọng.

“Sư phụ, trước đây khi Thanh Huyền bị bệnh, người đều canh giữ trước giường, một tác cũng không rời.” Hấn vui đùa vào cổ nàng, che giấu sắc mặt xanh xao, thật lâu sau mới cất tiếng, giọng khàn khàn mệt mỏi đầy cô đơn, từng câu từng chữ đều thê lương làm lòng người chua xót: “Bây giờ, sư phụ chỉ đến nhìn xong đi ngay, sợ là bệnh này của Thanh Huyền đã quá rõ rồi.”

“Ngươi nhiều lần giả vờ đáng thương như vậy, đã không có tác dụng nữa rồi.” Trái tim Thiên Sắc run lên vì giọng điệu xót xa lòng người kia. Nàng buộc mình phải cứng rắn, giọng bình thản đè nén sự chua xót, trấn tĩnh đến cứng nhắc, không rõ là trần thuật hay chất vấn nhưng nét mặt vẫn bình thản không biết buồn vui, ngay cả giọng điệu cũng mang theo sự lạnh lùng xa cách: “Ngươi tu thành tiên thân thì vi sư và ngươi sẽ gặp lại. Nhưng ngươi quán quýt si mê không từ thủ đoạn như vậy thật khiến vi sư chán ghét đến độ muốn vứt bỏ.”

Mặc kệ thế nào, “chán ghét đến độ muốn vứt bỏ” đúng là hơi nghiêm trọng. Tuy vừa nhìn đã hiểu nhưng Thanh Huyền cũng không nóng vội, vẫn vui đùa vào tóc nàng, húng hắng ho vài tiếng, tay càng khép chặt: “Sư phụ đừng giận, lần này Thanh Huyền bị bệnh thật, không phải giả vờ đâu.”

“Thật sao?” Thiên Sắc chần chờ xoay người lại quan sát, đã thấy hấn cố ý quay đầu tránh đi, lại ho vài tiếng, sắc mặt hơi ửng đỏ, thật sự không bình thường.

“Cuối cùng là làm sao?” Vừa rồi còn đầy hoài nghi, nhưng lần này rõ ràng là quan tâm sẽ bị loạn, Thiên Sắc không còn kiên nhẫn được nữa. Đỡ hấn ngồi lại giường, nhớ đến lúc hấn ở trên Yên sơn, lúc nào sốt cao cũng không giảm, nàng lo lắng đưa tay sờ trán hấn: “Khó chịu chỗ nào?”

Để mặc bàn tay lạnh lạnh kia đặt lên trán, Thanh Huyền yên lặng nhìn Thiên Sắc, đôi mắt gần trong gang tấc sâu không thấy đáy, sóng mắt khẽ lay động: “Lâu như vậy sư phụ mới tới, lại trốn tránh không gặp mặt Thanh Huyền, chẳng thèm quan tâm, Thanh Huyền vô cùng đau lòng.” Hắn cầm tay nàng, dán lên trái tim mình, lòng đột nhiên chua xót, sóng lòng dao động, dần lan ra biến thành đau đớn không nói nên lời: “Bây giờ Thanh Huyền đã mắc bệnh tương tự, rất nguy kịch, không có thuốc chữa rồi!”

Lòng bàn tay đặt trên ngực Thanh Huyền, cảm giác được nhịp đập mạnh mẽ và hơi nóng thiêu đốt. Nhịp đập ấy chạm vào lòng bàn tay nàng khiến trái tim nàng cũng không yên, lay động cảm xúc của nàng. Khoảng khắc đó, Thiên Sắc không ngờ Thanh Huyền lại nói những lời tỏ tình như thế, nhìn đôi mắt sâu như hồ nước và đôi môi gần sát lại, đầu óc nàng chợt trống rỗng!

Không đoán được hắn lại phản ứng ngược như thế, nàng bất lực nín thở, để mặc đôi môi bá đạo giam cầm toàn bộ suy nghĩ, truyền hơi thở nóng bỏng vào tâm hồn, dòng máu ấm áp bỗng biến thành cơn sóng cuộn cuộn quét khắp cơ thể. Nàng đón nhận một cách bị động, nhưng sự bị động ấy như thủy triều dần cắn nuốt linh hồn nàng, đón nhận lửa tình cuốn lấy. Mãi cho đến khi toàn thân dần mềm nhũn trong lòng hắn, vô thức ngã xuống giường vô cùng thân thiết.

Đúng vậy, ma chương, lại đến nữa rồi!

Nhưng vì sao đầu óc nàng kêu gào phải chống lại nhưng cơ thể lại sung sướng đón nhận? !

Xem ra, nàng đã thật sự trúng tà rồi!

Hôn xong, Thanh Huyền áp mặt vào cổ nàng thở hổn hển, toàn thân vẫn còn dư âm hương vị vừa rồi. Nhưng Thiên Sắc chỉ nhìn chăm chăm đỉnh màn, khoảnh khắc này chỉ cảm thấy hoàn toàn xa lạ với chính bản thân mình!

“Vi sư đã nói, người còn dám làm vậy thì sẽ cho người một chương!” Đợi đến lúc hơi thở bình lặng lại, nàng tức giận thốt lên, bàn tay cuộn chặt, mang theo sự chịu đựng: “Vi sư nói thật.”

Nhưng những lời tiếp theo của Thanh Huyền khiến nàng phải thả nắm tay ra!

“Sư phụ, ta cũng nói thật.” Thanh Huyền hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Nếu thật sự chán ghét đến độ muốn vứt bỏ thì bây giờ sư phụ cho Thanh Huyền một chương đi. Nhưng sư phụ có dám đặt tay lên ngực tự hỏi, trong lòng sư phụ thật sự không hề có Thanh Huyền không?!”

Gần trong gang tấc, gần đến mức có thể nhìn thấy thâm tình tràn trong đáy mắt, Thiên Sắc phát hiện bản thân mình không thể phản bác, ngày càng bị cuốn đi, lạc lối theo thâm tình trông đôi mắt kia.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, đặt tay lên ngực tự hỏi, lần đầu tiên nàng không có đủ dũng khí tự hỏi mình!

Thiên Sắc im lặng làm Thanh Huyền rất hài lòng, biết nàng tuân thủ giới luật Thần Tiêu phái, không thích thân thiết chẳng chút e dè như vậy, hắn liền đứng dậy rồi lẳng lặng ngồi xuống, nhìn hai má ửng hồng và đôi môi đỏ hơi sưng của nàng: “Nếu trong lòng sư phụ thật sự không có Thanh Huyền, tại sao phải đi theo, âm thầm bảo vệ?” Hắn nhẹ nhàng mỉm cười nói ra suy đoán của bản thân, biết nàng không thể trả lời, tiếng cười liền nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, chỉ có giọng nói mạnh mẽ không hề né tránh: “Nhưng Thanh Huyền có thể hiểu được tâm ý của sư phụ, sư phụ sợ mình không qua được thiên kiếp nên mới trốn tránh không chịu gặp mặt, hy vọng dùng cách này kích lệ ý chí chiến đấu của Thanh Huyền.”

Thiên Sắc hít sâu một hơi, cắn răng định đứng lên: “Nếu đã biết vậy, người không nên phụ lòng khổ tâm của vi sư.”

Chưa dứt lời, Thanh Huyền vươn tay giữ nàng lại, không cho phép đứng lên.

“Sư phụ, Thanh Huyền vẫn luôn có tâm chí mạnh mẽ, hơn nữa lúc nào cũng muốn bản thân có thể trở nên mạnh hơn, có thể đội trời đạp đất. Nhưng Thanh Huyền càng hy vọng suốt quá trình này sư phụ luôn bên cạnh Thanh Huyền.” Hắn nhìn nàng từ trên cao xuống, từ trước đến giờ là đứa trẻ chuyên giở trò lấy lòng, nhưng lúc này chợt vùng mình thành chàng trai mạnh mẽ, nói hết những gì cất giấu trong lòng: “Nếu không có sư phụ thì không có Thanh Huyền, nên sư phụ đi đâu Thanh Huyền cũng đi cùng. Không cần biết sư phụ có thể qua được thiên kiếp hay không, Thanh Huyền nhất định theo người, nếu sư phụ là tiên Thanh

Huyền sẽ tu tiên, nếu sư phụ chuyển thể thành người Thanh Huyền sẽ luân hồi với sư phụ, nếu sư phụ quay lại làm yêu, Thanh Huyền lập tức nhập yêu, đời đời kiếp kiếp, nhất định không đổi ý!”

Không thể nghi ngờ đây là những lời tỏ tình cực kỳ xúc động, Thiên Sắc thừa nhận chỉ trong chớp mắt Thanh Huyền trong mắt nàng đã thật sự thay đổi, từ một thiếu niên yếu đuối lột xác thành một chàng trai có thể gánh cả núi sông nhật nguyệt.

Nếu lúc này không ai xen vào thì vô cùng đáng tin, hòa cùng không khí này nhất định Thanh Huyền sẽ lấy được trái tim của sư phụ, đáng tiếc bên dưới gầm giường lại vang lên tiếng thêu thào phá hoại kết thúc tất cả mọi thứ!

“Ôi, Thanh Huyền sư phụ, tiên tôn đã xuất hiện rồi, nói nghe nè, người cũng tâm sự hết nỗi lòng rồi đúng không?” Chu Ngưng thò nửa cái đầu ra, kéo kéo chân Thanh Huyền, mặt mày nhăn nhó, thêu thào: “Ta chịu hết nỗi rồi!”

Được rồi, cho dù trước đây nàng không biết giữ miệng bây giờ bị tội cũng đáng, nhưng Thanh Huyền sư phụ và tiên tôn ở trên giường chàng chàng thiếp thiếp, còn nàng nằm dưới gầm giường bụng đau như cắt, muốn không sống nổi luôn thì còn nghĩ được gì nữa?

Tức giận vì bị phá hỏng chuyện tốt đẹp, trong lòng Thanh Huyền bất mãn, đôi mày kiếm xé lên, tức giận trừng mắt nhìn Chu Ngưng, lúc này mới không cam lòng kéo Thiên Sắc đứng dậy: “Sư phụ, người xem tiểu hoa yêu này rốt cuộc bị gì vậy, trên nôn dưới tháo, chẳng yên được chút nào, uống thuốc cũng không thấy đỡ mà còn bị nặng hơn.”

Bắt đầu từ hôm qua Chu Ngưng đã bị như vậy. Nàng là hoa yêu, không có mạch đập, nếu để đại phu chẩn trị chỉ sợ lại khiến người ta hoảng sợ. Nhưng cứ để vậy cũng không được, hắn đành phải giả vờ bị nôn mửa đi ngoài rất nặng, lừa đại phu cắt thuốc. Không ngờ Chu Ngưng uống thuốc xong còn bệnh nặng hơn.

Nhưng nhờ việc này đã dụ được sư phụ đến đây, hắn rất thỏa mãn trong lòng, nên dù nhìn tiểu hoa yêu chỉ muốn đá bay này cũng cảm thấy tốt đẹp chẳng!?

“Tu hành chưa đủ, lại ăn quá nhiều thức ăn của người phàm.” Thiên Sắc nhìn sắc mặt Chu Ngưng, biết ngay nguyên nhân chính gây bệnh. Tuy biết rõ Chu Ngưng đã biết, đã nghe hết chuyện Thanh Huyền làm với nàng, nhưng Thiên Sắc bình thản như trước: “Người muốn tu hành học đạo thì phải biết kiềm chế ham muốn ăn uống, thân là hoa yêu lại ăn quá nhiều thức ăn, rau củ, trái cây vốn cùng nguồn gốc với người, đương nhiên sẽ bị phạt.”

Thì ra là thế!

Chu Ngưng bò ra khỏi gầm giường, phủi bụi trên váy áo, ôm bụng kêu rên khóc lóc cầu xin: “Tiên tôn, phải làm sao mới trị hết được? Ta thật sự rất khó chịu!”

“Nôn hết, đi hết thì tự nhiên sẽ khỏe thôi.” Thiên Sắc rũ mắt, nói ngay trọng điểm.

À?!

Chu Ngưng chỉ biết trợn tròn mắt quay đầu nhìn Thanh Huyền, thấy vẻ mặt Thanh Huyền vui sướng khi người gặp họa, đành phải cầu cứu đầy thê thảm: “Thanh Huyền sư phụ!”

“Được rồi, được rồi, ai kêu người mấy ngày qua ăn nhiều như vậy làm gì?” Thanh Huyền nhớ lại hình ảnh ăn uống không ngừng miệng đối lập với vẻ mặt bệnh hoạn hiện tại của Chu Ngưng, không nhịn cười nổi, đẩy nàng ra ngoài: “Tự về phòng kiểm điểm đi.”

“Thanh Huyền sư phụ —”

Chu Ngưng vẫn không chịu bỏ cuộc, Thanh Huyền nhíu mày, đẩy nàng ra khỏi cửa, neho mắt lại.

“Còn lải nhải nữa, ta trục xuất ngươi khỏi sư môn!”

“Trục xuất khỏi sư môn?” Chu Ngưng sửng sốt một lúc, bản mặt vốn đang khóc lóc thê thảm chợt trở nên mừng rỡ như điên: “A! Thanh Huyền sư phụ —”

Thanh Huyền tròng mắt, nhìn ánh mắt hẩn Chu Ngưng lập tức im lặng, giống như được cam kết gì đó, xoay người chạy về phòng của mình, tuy rằng vẫn ôm bụng nhưng mặt mày rất hớn hỏ.

Đóng cửa phòng lại, Thanh Huyền xoay người thấy Thiên Sắc đứng trước giường, bèn kéo tay nàng ngồi xuống.

Thiên Sắc hơi mất tự nhiên, trước sau vẫn cảm thấy chưa thể thích ứng với sự thay đổi trong mối quan hệ thầy trò này, đành phải ngồi cách xa hẩn, nghiêm túc hỏi: “Thanh Huyền, ngươi thật sự muốn nhận nàng làm đồ đệ sao?”

“Sư phụ, Thanh Huyền tự biết mình thấp bé, lời nói không có trọng lượng, không nên nói nhiều.” Thanh Huyền mỉm cười, nói thật chậm, mỗi chữ như cố ý kéo dài: “Dù tiểu hoa yêu này tư chất hơi ngốc, không chuyên tâm nhưng một lòng hướng chính đạo, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện dính vào tà đạo, nói gì thì cũng nên cho nàng một cơ hội, nếu không chẳng phải Thần Tiêu phải chúng ta quá mức vô tình sao?”

Thiên Sắc trầm mặc một lúc, đôi mắt thoáng chút lo lắng, khẽ lắc đầu: “Nếu ngươi có thể dạy dỗ nó thành tiên, đương nhiên là công đức của ngươi, nhưng nếu nó biết chuyện của Ngọc Thự, chỉ sợ —”

Thấy Thiên Sắc có vẻ chần chờ, Thanh Huyền đột nhiên nhớ tới lúc ở Ngọc Hư Cung, hẩn hỏi Ngọc Thự có còn nhớ Chu Ngưng không, nét mặt Ngọc Thự rất mơ màng, trực giác mách bảo chuyện này có ẩn tình: “Sư phụ, vì sao Ngọc Thự không nhớ Chu Ngưng?” Hẩn không cười nữa, chỉ dò hỏi: “Chuyện này có bí ẩn gì sao?”

“Ngày đó, Ngọc Thự đi theo vi sư và chưong giáo sư bá lên Tây Côn Luân, tu tiên năm mươi năm, rất khiên tốn thận trọng, chăm học khổ luyện, vô cùng bình an. Nhưng sau đó nghe nói Chu Ngưng chơi bởi lêu lỏng, không chịu tu luyện đàng hoàng, lại còn gây chuyện rắc rối khắp nơi, liên lạng lẽ xuống núi, xui xẻo gặp phải đám tàn dư ma tộc độc ác, một thân một mình đánh không lại, bị đánh tan nguyên thần.” Thiên Sắc thở dài, đầu óc những suy nghĩ thoáng hiện quấy rối, mày khẽ nhíu, cảm thấy rất xúc động, không thể bỏ qua được: “Lúc đó tình thế cấp bách, vi sư và chưong giáo sư bá người đã cầu xin sư tôn đưa Ngọc Thự lên Tử Vi Viên ở Bắc Cực, xin hoa Thảo Nhất Khuê của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đúc lại nguyên thần cho y.”

“Đúc lại nguyên thần?” Thanh Huyền giật mình, không ngờ lại có chuyện như vậy. Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân khiến Ngọc Thự không nhớ Chu Ngưng?

Nếu thật sự là như thế, tiểu hoa yêu kia sẽ tự trách bản thân như thế nào khi biết được ngọn nguồn mọi chuyện!

“Đúc lại nguyên thần, giống như uống nước sông Tam Đò lúc luân hồi chuyển thế, sẽ quên hết những chuyện trước kia, đương nhiên sẽ không nhớ.” Thiên Sắc khẽ chống cằm, nhíu mày, khuôn mặt đầy suy tư. Dừng một lát, hàng mi dày cong rừ xuống che phủ đôi mắt sáng, một lúc lại nâng lên, giọng nhẹ như gió: “Nhưng Chu Ngưng không biết việc này.”

Thanh Huyền ngược lên, đôi mắt trong suốt như mặt kính, giọng nói và nét mặt hiện rõ nét cười thông thả, thốt lên từng chữ: “Nhưng chuyện giữa hai người, nhớ hay không cũng vậy, mặc kệ như thế nào, cũng phải để họ gặp mặt trực tiếp nói chuyện.”

“Việc này chỉ sợ —” Thiên Sắc hơi lưỡng lự, thốt lên với vẻ lo lắng rồi chợt ngừng lại giống như có gì khó nói, muốn nói rồi lại thôi không cách nào nói hết nửa câu sau, một lúc sau mới thở dài: “Tùy ngươi.”

Thanh Huyền là người thông minh, biết chắc bây giờ Thiên Sắc sẽ không đi nữa, nên cũng yên lòng, áp ủ tay nàng trong tay hẩn, tươi cười nhìn nàng.

Sự ấm áp của hẩn giống như một ngọn lửa, lạnh lẽ thiêu đốt, sự ấm áp đó hoàn toàn khác biệt sự lạnh lẽo vạn năm không đổi của Thiên Sắc, hai thái cực nóng lạnh ấy khiến nàng lưu luyến, không rút tay về để mặc hẩn nắm.

“Sư phụ, Bán Hạ sư bá nói Thanh Huyền tới tìm Triệu Thịnh, là có mục đích gì?” Hồi lâu sau, Thanh Huyền mới hỏi tiếp, giọng điệu hơi mệt mỏi.

“Thử đoán xem?” Thiên Sắc nhíu mày.

“Đoán ư.” Thanh Huyền ngáp một cái, nằm xuống ngửa mặt lên, nói ra sự nghi ngờ trong lòng: “Y và Bán Hạ sư bá có quan hệ không bình thường?”

“Có lẽ vậy.” Thiên Sắc thản nhiên trả lời nhưng không nói rõ.

Nếu Bán Hạ sư bá khiến hấn nhúng tay vào việc này thì sư phụ chắc chắn sẽ biết: “Triệu Thịnh và cô nương Tổ Bạch kia sợ là cũng không phải quan hệ bình thường?”

Thiên Sắc không có ý kiến, chỉ mím môi hỏi: “Người dựa vào đâu để biết?”

Thanh Huyền xoay người, nhích người lại gần Thiên Sắc, mỉm cười đầy hiểu biết. Gần như vậy, hấn có thể ngửi được mùi thơm say lòng trên người sư phụ. Mùi hương khiến cảm xúc hấn bùng dậy, thật sự là hấn không thể ôm sư phụ hôn một trận cho đã.

“Bởi vì, trên người Triệu Thịnh có một mùi hương rất nhẹ.” Hấn ổn định lại tinh thần, sợ mình làm chuyện buông thả như lần trước, vượt quá giới hạn chịu đựng của sư phụ, đành phải dẫn lòng thờ ơ mở miệng, đôi mắt như sóng ngầm cuộn trào: “Mùi hương đó giống hệt như mùi thơm trong phòng Tổ Bạch cô nương.”

Hoặc có thể nói, hấn có thể ngửi thấy mùi hương của người khác, cho nên vừa rồi mới có thể nhét Chu Ngưng xuống gầm giường trước khi sư phụ bước vào, còn bản thân thì thản nhiên giả vờ ngủ say.

Thiên Sắc gật đầu, ánh sáng thoáng nhẹ trên hai gò má: “Triệu Thịnh ra đời đúng là nguồn gốc của nghiệt duyên, đã định trước nhất định sẽ gặp kiếp nạn lớn, vì sư và Bán Hạ sư bá cũng không thể nhúng tay vào. Nếu có thể giúp y hóa giải kiếp nạn này, đương nhiên Bán Hạ sư bá sẽ báo đáp.”

Thấy Thanh Huyền trả lời qua loa, nàng rũ mắt xuống không nói tiếp nữa.

Nàng cũng không nói cho hấn biết thứ Bán Hạ hứa hẹn báo đáp là giúp nàng lên Cửu Trọng Thiên, đột nhập vào thần cung của Thanh Đức Thiên tôn trộm cửu chuyển chân hồn đan.

Đêm dài vắng lặng, một mình Tổ Bạch ngồi lựa hạt dưa dưới ánh đèn. Thực sự là lòng nàng không yên, cầm nắm hạt dưa trong tay nhưng không chọn lựa, chỉ nắm thật chặt, mồ hôi rịn khắp khuôn mặt tái nhợt, chút tin đồn bóng gió cũng khiến nàng hoảng sợ.

Đột nhiên, cửa phòng vang lên tiếng gõ rất khẽ, nàng đột nhiên đứng lên, ném hạt dưa trong tay, mở cửa phòng ra lao thẳng vào trong lòng người đang đứng!

Hết chương 45

46. Chương 46

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Mở cửa ra, Tổ Bạch lập tức bổ vào lòng người đứng trước cửa. Người đó sững sốt, mặc dù hơi kinh ngạc nhưng vẫn giang tay ra ôm lấy nàng.

“Thịnh!”

Tổ Bạch thấp giọng gọi, nàng tựa đầu vào lồng ngực người đó nín chặt lấy áo của y, những ngón tay run lên bần bật, tựa như sự hoảng loạn khiến đã nàng mất hết sức lực. Đôi gò má trắng nhợt khiến người ta sợ hãi, toàn thân run lên từng chập, dường như nàng đang cực kỳ khiếp sợ.

Người đứng ngoài cửa không phải ai khác, chính là tiểu vương gia Triệu Thịnh của Ninh An Vương phủ. “Tổ Bạch, nàng sao vậy?” Thấy bộ dáng hoảng loạn của nàng, y hơi nhíu mày, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên quan sát, một chút bối rối lo lắng thoáng lóe lên trong thần thái trấn tĩnh của y: “Xem nàng kia, sao sắc mặt xấu thế?”

Tổ Bạch chỉ lắc đầu im lặng, dung nhan lạnh lùng chất phác ngày thường, giờ đây xinh đẹp rạng rỡ như một đóa hoa lê khẽ nghiêng mình trong màn mưa, trông thật diễm đam đáng yêu.

Triệu Thịnh cúi đầu, cánh tay nam tính cường tráng vòng chặt ôm nàng vào lòng vừa khít, tựa như vừa sinh ra cả hai đã dành cho nhau. Dáng vẻ của nàng lúc này khiến y rất đau lòng, chậm rãi đặt đôi môi nóng

bồng lên môi nàng, y bắt lấy hơi thở của nàng, quyến luyến sự dịu dàng trên đôi môi nàng, nụ hôn của y khiến đầu óc nàng trống rỗng.

May mà cái danh sao chổi của Tổ Bạch truyền đi rất xa, hàng xóm gần nhà nàng sợ bị lây xui xẻo nên đều chuyển hết đi, cách nàng thật xa, cho nên nơi này quả rất an toàn để hai người lén lút gặp gỡ. Nhưng vì hai người vẫn chưa đóng cửa, lại sợ bị người bụng dạ khó lường bắt gặp, Triệu Thịnh đành phải tạm ngừng lại, buông đôi môi nàng ra, y xoay người dùng chân đóng cửa rồi bế nàng ngồi lên ghế.

“Nghe nói nửa đêm hôm trước một mình nàng ra bờ sông An Trữ bái tế mẹ nàng?” Sau một lúc thân mật, Tổ Bạch vẫn hốt hoảng, thần sắc của Tổ Bạch lúc này khác rất xa ngày thường. Triệu Thịnh nhú chặt mày, hơi khom người, đôi bàn tay yêu thương khẽ vuốt khuôn mặt đang cúi xuống của nàng: “Chẳng phải ta đã dặn nàng rồi ư, hôm đó nàng không được ra ngoài, sao nàng không nghe lời ta?”

“Thịnh, thiếp trông thấy quý, là quý thật đó!” Trong tích tắc Tổ Bạch dường như chợt nghĩ tới cái gì, nàng kinh hoàng vươn tay ôm chặt cổ Triệu Thịnh, dường như chỉ có hơi ấm của y mới có thể bình ổn lại trái tim đang hoảng loạn của nàng. Nhưng hành động đó chẳng qua chỉ được trong chốc lát, sau đó nàng lại bắt đầu hoảng loạn, co rúm trong lòng Triệu Thịnh, nỗi hoảng sợ vô cớ trào dâng: “Thịnh, thiếp sợ lắm, ta có cảm giác, trong phòng này có thứ vô hình gì đó đang đi qua đi lại chằm chằm nhìn thiếp...”

“Nàng đừng nghĩ lung tung!” Ngữ điệu Triệu Thịnh đột ngột nghiêm khắc hơn, cất giọng khàn khàn trầm thấp quở trách nàng. Tổ Bạch hoảng sợ rút tay lại, nhìn y khó hiểu. Triệu Thịnh bắt đắc dĩ thở dài, y lấy sợi dây đỏ có buộc nửa mảnh ngọc quyết ra khỏi vạt áo, đeo vào cổ Tổ Bạch, dặn dò rất trang nghiêm: “Nàng phải luôn luôn đeo cái này, tuyệt đối tuyệt đối không được bỏ ra!”

Vươn tay vuốt nửa mảnh ngọc quyết mát lạnh trên cổ, khuôn mặt nhợt nhạt của Tổ Bạch thoát ửng hồng, dường như nàng cảm thấy hơi xấu hổ bất an. Nàng khẽ ậm ừ, sau một lúc lâu mới ngượng ngùng ướm hỏi: “Thịnh, chàng thật muốn cưới ta sao?”

“Nàng không tin ta?” Triệu Thịnh nhướng mày khẽ mỉm cười, bàn tay to thô ráp bao bọc bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh của nàng, những ngón tay dịu dàng đan xen khó mà chia cách. Đầu ngón tay thương yêu vuốt ve từng tắc lòng bàn tay nàng, đôi mắt tràn ngập ánh cười, giọng nói trầm thấp khàn khàn, dịu dàng ầm áp như một dòng suối mát chảy xuôi vào lòng vỗ về trái tim nàng.

“Thật ra, chàng không nên...” Tổ Bạch cúi đầu, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy vào lòng nàng, nó dịu dàng và lạnh buốt, tựa như bông tuyết ngày đông còn chưa rơi xuống mà đã hoàn toàn tan biến. Nó rõ ràng không hình dạng không màu sắc, mà lại đâm thẳng vào nơi mềm mại nhất trong trái tim nàng, đục khoét từng chút một khiến nàng đau đớn. Sự chua chát tựa như thủy triều dâng ngập cõi lòng, gặm nhấm cơ thể nàng từng chút một, khiến tầm mắt của nàng cũng bắt đầu mơ hồ: “Ta tự biết thân phận mình thấp hèn, chỉ cần có thể ở bên chàng, cho dù làm thiếp ta cũng...”

“Nàng đừng nói ngốc nghếch!” Triệu Thịnh cắt ngang lời nàng, đôi tay ôm nàng chợt đột ngột chặt thêm, giống như một cái kén tằm bọc nàng vào giữa, tựa như muốn ngăn cách với mọi thứ ở bên ngoài. Đây là thế giới của riêng họ, không ồn ào náo nhiệt, chỉ sự tĩnh lặng tâm ý tương thông: “Ta đã nói ta muốn lấy nàng làm vợ, không phải làm thiếp!”

Triệu Thịnh nói chắc như đinh đóng cột, nhưng lọt vào tai Tổ Bạch lại khiến lòng nàng rối như tơ vò.

Thật ra, nàng biết rất rõ, dựa vào xuất thân và danh danh của nàng, cho dù muốn vào Ninh An Vương phủ làm thiếp cũng đã là mơ mộng hão huyền. Lúc trước, nàng từng muốn bảo y dẫn nàng rời khỏi nơi này, đến một nơi không ai biết họ, sống một cuộc đời mới. Tuy nhiên, y không phải người bình thường mà là thế tử của Ninh An Vương phủ, là huyết mạch của hoàng tộc, thân phận cao quý, y sao có thể vứt bỏ tất cả trách nhiệm mà dứt khoát bỏ đi? Còn nữa, nữ tử muốn gả cho y lại là thiên kim của hữu Thừa tướng quyền cao chức trọng. Nếu xảy ra sơ suất gì, không chỉ liên lụy đến y mà còn là toàn bộ Ninh An Vương phủ.

Có lẽ, y nên là nam tử mà nàng chỉ có thể đứng ngắm nhìn từ xa, y có thể ở bên nàng lâu như thế, đáng lẽ nàng nên thỏa mãn?

Nàng còn cầu mong gì xa xôi hơn nữa?

Từng hơi thở của Triệu Thịnh quấn quanh tai nàng, bắt tri bắt giác dồn ép nổi chua xót trong đáy lòng trào

dâng. “Sao ta có đủ tư cách làm thê tử của chàng?” Tổ Bạch vươn tay vuốt ve ngũ quan góc cạnh rõ ràng của y, nàng cất giọng dịu dàng, xúc động vô hạn trào dâng trong lòng, hóa thành nỗi đau chẳng thể bỏ qua: “Chàng là tiểu vương gia của Trữ An Vương phủ, mà ta không những là sao chổi mà trình tiết cũng đã...”

Nếu hỏi rằng điều nàng tiếc nuối nhất trong cuộc đời này là gì, thì đó chính là nàng đã không thể trao mình trọn vẹn nhất cho người nam tử nàng yêu thương, quý trọng.

Mọi người chỉ biết rằng thầy tướng số phán nàng là Thiên Sát cô tinh, cho nên mọi người đều trút hết nguyên nhân mẹ nàng tự vẫn và cha dưỡng nàng đột tử lên đầu nàng. Nhưng không một ai biết rằng, từ sau khi mẹ nàng mất đi, nàng đã trở thành món đồ chơi trong tay cha dưỡng, bị ông ta cưỡng bức, làm nhục, đau đớn, khổ sở mà không dám kể với ai?! Nàng bị tra tấn mỗi ngày cho đến khi cha dưỡng đột tử. Không, có lẽ dù có qua bao nhiêu năm đi nữa, nàng cũng không thể quên được những tổn thương và đau đớn đó.

Nàng không thể giống những cô gái bình thường, trưởng thành trong yên bình chờ đến ngày phu quân đến đón. Hoặc là, đôi bên chưa từng gặp gỡ thì cuộc đời nàng có lẽ đã bình yên hơn? Vốn nhớ, trưa hôm đó, nàng đến Ninh An Vương phủ đưa đậu rang cho Ninh An Vương phi, nếu nàng không bất ngờ gặp gỡ Triệu Thịnh cưới ngựa quay về phủ, như vậy mọi thứ đều đã khác?

Con ngựa nổi điên suýt chút nữa đạp chết nàng, lọ đậu rang rơi xuống đất vỡ toang. Hạt dưa, hạnh nhân và đậu phộng rơi vãi trên mặt đất. Thời khắc đó, nàng khốn đốn bất an, quỳ rạp trên đất, nàng cảm thấy dường như tất cả mọi người đều đang chỉ trỏ cười cợt nàng, nàng càng bối rối thì càng không thể thu dọn hiện trường tan hoang trên đất. Đúng lúc đó, một dáng người cao lớn, rắn rỏi ngồi xổm xuống giúp nàng nhặt lại những thứ rơi vãi đầy đất, những ngón tay thô dài mà dịu dàng bất chợt chạm phải tay nàng. Nàng nâng mắt nhìn lên, chợt bắt gặp một nam tử ôn hòa ấm áp như làn gió xuân, từ đó về sau nàng mãi mãi không thể quay đầu.

Ông trời, có phải rất thích trêu đùa những người phạm tằm thường hay không?

Đây là lần đầu tiên nàng nhắc tới chuyện mình không còn hoàn bích trước mặt y, ánh mắt Triệu Thịnh hơi buồn bã, khuôn mặt ôn hòa nho nhã càng lúc càng xanh mét, cảm dưới căng chặt như muốn vỡ vụn.

Khi vừa quen biết y, tuy rằng nàng cố tỏ vẻ lạnh lùng nhưng lại bất chợt bộc lộ sự ngây thơ và nhẩn nhai, nàng không hề mơ mộng hão huyền, cũng chưa từng viện cớ đòi tiền tài vật chất gì của y. Qua lại lâu, tính cách tốt đẹp của nàng càng khiến y thêm mê muội, cho đến khi y có quan hệ vợ chồng với nàng...

Đương nhiên, y biết đây không phải là lần đầu tiên của nàng, không có lạc hồng, đương nhiên nàng không phải trinh nữ. Khi đó, y từng nghi ngờ rằng mình đã thích nhầm một nữ tử lẳng lơ, phóng đãng, mặc dù y không hỏi cũng không trách mắng, nhưng không thể tránh khỏi dần lạnh nhạt với nàng.

Có lẽ khoảng nửa năm, y không hề quan tâm tới nàng, mà nàng cũng không hề chủ động đến tìm y khóc lóc. Nếu không phải nửa đêm y ngẫu nhiên đi ngang qua bờ sông An Trữ, phát hiện nàng mặc giá y, vừa đốt giấy tiền nguyên bảo vừa dờ dẩn lẩm bẩm thì thảo, có lẽ y vĩnh viễn không biết được chân tướng sự thật.

Nàng không oán trời giận người, cũng không khóc lóc, nàng chỉ lẳng lẳng chấp nhận số phận, âm thầm dùng sự kiên cường của bản thân đối chọi với số mệnh!

Có phải sự thật là thế này không? Trong mắt y nàng chỉ là một vị khách qua đường, nhưng trong mắt nàng y là tất cả hơi ấm trong cuộc đời quanh quẩn?

Nàng không cầu mong xa vời sẽ được gả cho phu quân nàng yêu thương, nàng không thể ngờ rằng trong khoảnh khắc đó y đã thâm hạ quyết tâm, nhất định phải trở thành phu quân của cô gái này.

“Tổ Bạch, nàng phải nhớ kỹ, ta muốn cưới nàng làm vợ, không liên quan tới chuyện nàng có còn trinh tiết hay không?” Gượng cười, Triệu Thịnh vươn tay xoay người nàng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, tỏ từng lời chân thành thẳng thắn: “Cha dưỡng của nàng là đồ súc sinh, nàng không nên vác cái gánh nặng này trên vai nữa. Những lời ta đã nói, mỗi một câu ta đều nhớ rõ, quyết không nuốt lời!”

Những lời an ủi của Triệu Thịnh tuy có chút hiệu quả, nhưng cơ thể Tổ Bạch vẫn run rẩy không ngừng. Dù nói thì nói thế, nhưng sự đời đâu theo ý nguyện của con người?

“Nhưng mà, vị tiểu thư được gả tới đây chẳng phải chỉ còn mấy ngày nữa là tới thành Ninh An hay sao?” Nàng thì thầm nhỏ xiu, nhỏ đến gần như không có âm thanh, phút giây đó nàng cắn chặt môi dưới, trái tim đau buốt. Cảm giác bất an như thủy triều dâng lên cuộn cuộn, trái tim nàng trống rỗng, tựa như thứ quý giá nhất sắp bị người ta cướp mất, khiến nàng lo lắng khó yên.

Gân xanh nhảy bần bần giữa hai hàng lông mày, Triệu Thịnh khẽ híp mắt, vươn tay vỗ về khuôn mặt tái nhợt của nàng, đôi mắt đen thẳm thẳm không thể nắm bắt, ánh sáng tỏa ra trong con ngươi giống hệt đốm lửa nhỏ lấp lánh sáng rọi, giọng nói dần lạnh lùng quyết liệt: “Ta có cách khiến nàng ta đến từ đâu thì phải quay về nơi đó!”

“Cách của chàng có ổn không? Có xảy ra chuyện bất trắc gì không?” Nắm lấy bàn tay Triệu Thịnh đang đặt trên gò má nàng, Tố Bạch vẫn lo lắng bất an. Đôi môi đỏ mọng hơi run rẩy, ánh mắt hoảng hốt: “Thịnh, lòng ta giờ rất rối loạn...”

Thoáng cảm nhận được cơ thể nàng đang run lên, Triệu Thịnh cắt lời nàng, bỗng chốc ôm chặt lấy nàng, trong giọng nói tưởng chừng như bình thản dường như đã pha chút kiên quyết: “Nàng phải tin ta!” Sau khi thấy nàng gật đầu hơi do dự, y mới kề mặt tới dán vào trán nàng, một ánh cười dần dần lan ra đáy mắt. Triệu Thịnh vươn tay ôm nàng, chôn mặt vào gáy nàng, hơi thở chậm chạp mà ấm áp, giọng nói dề dặt khẽ khàng than thở: “Tố Bạch, mấy hôm không gặp, ta nhớ nàng quá...”

Triệu Thịnh áp sát vào nàng, gần đến mức có thể nàng ngửi thấy hơi thở ấm áp của y, có thể cảm nhận được hô hấp của y càng ngày càng dồn dập, hỗn loạn. Dường như Tố Bạch đã biết y muốn làm gì tiếp theo, Tố Bạch vụt đỏ mặt: “Đừng, đừng mà...” Nàng ngượng ngùng muốn đẩy y ra, nhưng y đã bắt đầu khẽ hôn cắn dọc theo tai xuống gáy, cảm giác nóng bỏng dần lan tràn theo từng nơi y chạm tới. Nàng chỉ có thể khép mắt lại, hơi nhăn mày, thở hổn hển, hai tay nắm chặt vạt áo trước của Triệu Thịnh.

Một ngọn lửa bùng cháy trong cơ thể nàng, mà y còn dùng cơ thể ấm áp của y ủ ấm nàng, khiến nàng không thể né tránh.

“Nàng đừng sợ, ta chỉ muốn ôm nàng một cái.” Đặt nụ hôn bên tai nàng, Triệu Thịnh khẽ cười, chậm rãi cất tiếng thì thầm bên tai nàng, giọng nói khàn khàn đến đáng sợ.

Nói thì nói vậy, nhưng y đã khó có thể kiềm chế, y bế nàng đứng dậy bước đến bên giường.

Ngay tức thì, cảnh sắc kiều diễm, ấm áp hài hòa, rèm che trướng phủ, gối váy lụa, cởi tiết y, tình trào dâng khó kiềm nén, lầu ngọc chiếu băng gấm uyên ương.

Trong phòng cảnh xuân rực rỡ, đôi uyên ương trên giường đang quẩn luyến khó xa, tuy đã có rèm che trướng phủ không thể nhìn rõ bên trong, nhưng cũng khiến hai vị khách không mời đứng ngoài cửa sổ cực kỳ xấu hổ đối mắt nhìn nhau.

Thiên Sắc quay đầu lại trước, thế nhưng những lời nỉ non tâm tình vọng ra khỏi phòng vẫn liên miên không dứt, càng khiến dòng suy nghĩ của nàng hỗn loạn hơn cả ma chướng. Thiên Sắc ngẫm nghĩ, dường như cách quay mặt đi không phải là phương pháp tránh né tốt nhất, nàng hơi lui về sau một bước, suy ngẫm có nên bỏ đi hay không thì chợt bắt gặp Thanh Huyền nhìn chằm chằm vào trong phòng, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Trốn ở đây nhìn lén, hình như không có đạo đức cho lắm.”

Thiên Sắc khẽ nhíu mày, nàng cũng loáng thoáng biết nam tử có hứng thú rất đặc biệt với thứ này, bây giờ trông thấy cảnh uyên ương nghịch nước thế này, đương nhiên sẽ khó kiềm chế. “Theo ý của người, chẳng lẽ chúng ta nên gõ cửa bước thẳng vào xem trực tiếp hay sao?” Chẳng hiểu sao, nàng nhất thời nghịch ngợm, thu lại vẻ mất tự nhiên của bản thân, nàng ném một câu trêu ghẹo qua, khuôn mặt tuấn tú của Thanh Huyền đỏ rực trong tích tắc.

“Khụ khụ, không phải vậy.” Thanh Huyền rũ mắt xuống, bị Thiên Sắc trêu như thế, đương nhiên hấn không dễ chịu gì, vì hình như có thứ gì đó đang gặm cắn trái tim hấn từng chút từng chút một, ngứa ngáy mà không tài nào gãi được. Thật ra, bây giờ người khác ăn mà hấn chỉ có thể nhìn, rõ là ghen quá mức, hấn thật rất muốn kích động đề nghị sư phụ.

Đêm dài đằng đẵng, nếu sư phụ bằng lòng, chi bằng người cùng Thanh Huyền bắt chước đôi uyên ương kia phong lưu một phen...

Đương nhiên, những lời này hần chỉ dám nghĩ trong lòng mà thôi. Việc phong lưu vui vẻ kia trong mơ thì không sao, nhưng nếu thật sự to mồm nói ra, quả là đại nghịch bất đạo, chưa biết chừng sư phụ nghe xong sẽ thẹn quá hóa giận, dùng một chưởng chẻ đôi hần ra mất!

Nếu chỉ bị đánh một chưởng, hần rất cam lòng, nhưng chỉ sợ sư phụ lại muốn bỏ đi.

Bất giác hần đưa mắt liếc nhìn vào cửa sổ, hần trông thấy chiếc giường trong phòng như một chiếc thuyền lá trôi trên hồ, rung rinh dập dềnh, kéo cà kéo kẹt. Bắp chân nhỏ nhắn như ngó sen thoát ẩn thoát hiện sau tấm màn che, dường như đang châm chích lục phủ ngũ tạng của hần, rục rủa hừng hực.

Hần vội vã cúi đầu, lòng thầm kêu khổ.

Thật là giết người mà, hai cái kẻ này phong lưu mạnh mẽ cỡ đó, bảo hần tối nay về phòng làm sao mà ngủ yên đây?

Nhưng, trần trọc khó ngủ có lẽ cũng là chuyện tốt, còn hơn là sau khi hần ngủ lơ như lại nằm mơ cái gì không nên mơ, nếu để sư phụ biết chỉ e người sẽ mất tự nhiên. Hiện nay, hần vẫn đang ở nhờ nhà người khác chứ không phải ở Yên Sơn, nếu sáng mai tỉnh giấc chặn lại bị bắt, cần phải giật thì quả thật có hơi bẽ mặt...

Không nên, không nên, không được suy nghĩ lung tung nữa!

Càng nghĩ thế, thì máu nóng của hần càng khó yên ổn. Giờ phút này hần cảm thấy cơn ngứa ngáy trong lòng đang dần biến thành một ngọn lửa, bùng bùng đốt cháy lục phủ ngũ tạng khơi dậy cái cảm giác đã ngủ đông từ lâu, thiêu đốt huyết mạch toàn thân. Đôi vòng tay dường như đang cực kỳ trống trải, hận không thể vươn tay qua ôm chặt lấy sư phụ, lấp đầy khoảng trống ấy.

“Sư phụ, đêm ấy trên sông An Trữ, Tổ Bạch cô nương bảo trông thấy quý, nhưng Thanh Huyền không hề nghĩ thấy được khí tức của yêu quý.” Để che giấu sự khác thường của mình, hần bước đến bên cạnh Thiên Sắc quanh co: “Ngày trước Bán Hạ sư bá có từng dạy con thuật ngự quý, mối quan hệ của Triệu huynh và Bán Hạ sư bá không tầm thường. Chẳng lẽ y muốn mượn lời đồn ma quỷ trong thành Trữ An, sai khiến quý hồn đến hù dọa tân nương, phá hỏng hôn lễ, cuối cùng cưới Tổ Bạch cô nương làm vợ?”

“Dùng thuật ngự quý triệu tập hồn phách, không có hình dáng, không có sát khí, dựa vào tu vi của người không phát hiện ra cũng là chuyện hợp tình hợp lý.” Thiên Sắc khẽ gật đầu, giọng nói bình thản, đôi mày trầm ngâm nhíu chặt: “Tính toán của y quả không tệ, đáng tiếc lại không thể thực hiện được.”

“Tại sao?” Thanh Hơi kinh ngạc hỏi, không hiểu trong này còn có đạo lý huyền diệu gì.

Thiên Sắc trầm mặc rất lâu mới mở miệng, giọng nói như dòng suối mát lạnh trong vắt uốn lượn, nhưng vẫn hờ hững thờ ơ như người xem cờ dù thấy thế cục cũng không lên tiếng, lạnh lùng xem những người trong cuộc vật lộn, giãy dụa: “Mặc dù phá hỏng được hôn sự, nhưng hần vẫn không thể cưới Tổ Bạch. Số mạng Tổ Bạch là trọn đời cô độc xung khắc với số mệnh của Triệu Thịnh, nếu y quả thật cưới nàng, chỉ e không thể sống lâu.”

Dứt lời, nàng vô thức liếc nhìn vào trong phòng, vô tình nàng loáng thoáng trông thấy bóng dáng đôi uyên ương đang quấn quýt lấy nhau, nàng hoảng hốt âm thầm dời mắt đi nhìn sang hướng khác.

May là nàng và Thanh Huyền chỉ đứng ngoài phòng, nếu vừa nãy hai người bắt quyết sử dụng thuật ẩn thân vào trong phòng, e rằng hai người sẽ tránh không kịp. Lúc đó, chuyện phong lưu xảy ra trước mắt chẳng phải càng khiến nàng xấu hổ chết sao?

Ở bên kia, Thanh Huyền không thể biết được bên dưới thần sắc nghiêm trang của sư phụ ẩn chứa điều gì, hần nhíu mày, suy xét sự việc thật cẩn thận một lần nữa, sau đó mới cất tiếng: “Sư phụ, Bán Hạ sư bá nhờ con giúp Triệu huynh vượt qua kiếp nạn này, chẳng lẽ là người muốn con chia uyên rẽ phượng, chia cắt đôi tình nhân này?”

Tuy biết suy đoán của Thanh Huyền là sự thật, nhưng Thiên Sắc cũng không trả lời ngay, đôi mắt như giăng kín sương mù hơi nheo lại, sâu không thấy đáy, không hề chất chứa tình cảm: “Nếu người có thể nghĩ

vậy, thì sự việc đã quá đơn giản.”

Thanh Huyền tròn tròn mắt, nghen ngào một lúc, hần mới bứt rứt hỏi một câu, nét mặt quả không nhẫn tâm: “Chẳng lẽ, không có cách nào vẹn cả đôi đường sao sư phụ?”

“Nếu trên đời này có nhiều chuyện có thể vẹn cả đôi đường thì làm sao có việc cả đời chia cách, sinh ly tử biệt?” Thiên Sắc lắc đầu, nàng nghĩ tới lời cầu xin và gửi gắm của Bán Hạ, nghĩ đến tấm lòng của bậc làm cha làm mẹ trong thiên hạ, lòng trào dâng cảm xúc khó nói nên lời. Bán Hạ sư huynh hy vọng con mình có thể vượt qua kiếp nạn, mà nàng cũng giống Bán Hạ sư huynh, hy vọng Thanh Huyền có thể bình an tu thành tiên thân.

“Nếu muốn cứu mạng y vậy chỉ còn cách khiến y từ bỏ tình cảm này. Nếu không, chúng ta chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn y còn trẻ mà đã chết không yên lành.”

“Nếu Triệu huynh không cưới Tố Bạch cô nương, vậy chẳng phải là một đòn chí mạng với Tố Bạch cô nương ư?” Thanh Huyền nhíu mày không đồng ý, hần bất mãn cúi đầu thấp giọng lầm bầm như thảm oán thán: “Bán Hạ sư bá quá xảo quyệt, người không giải quyết được vấn đề gai góc, mà lại quăng hết cho Thanh Huyền...”

Bất gặp vẻ do dự trên khuôn mặt hần, Thiên Sắc ngừng suy tư, sâu trong đôi mắt thoáng nét dịu dàng, nàng cất tiếng chỉ điểm đúng lúc: “Có thể cứu mạng y, thì đã là công đức của người.”

Thanh Huyền vui mừng nâng mắt lên, ánh mắt rạng rỡ nhìn thẳng vào mắt Thiên Sắc, hỏi rất chân thành: “Nhưng phá hỏng nhân duyên của người khác, chẳng phải là tạo nghiệp chướng sao?”

Thiên Sắc bỗng chốc nghẹn lời, do dự rất lâu, nàng mới đáp qua loa: “Số mệnh hai người họ vốn không có duyên phận. Cho dù có, cũng chỉ là nghiệt duyên, cắt đứt có lẽ còn là chuyện tốt.”

Đã có duyên phận vì sao phải chia lìa?

Thanh Huyền ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: “Sư phụ, người có nghĩ đến cách nào vừa có thể giữ mạng của Triệu huynh lại vừa có thể tác thành tình cảm của y và Tố Bạch cô nương không?”

Đây là một vấn đề rất khó giải quyết, Thiên Sắc đã suy tư rất lâu, lúc này mới nhẹ giọng trả lời: “Trừ phi, có ai đó sửa mệnh giúp Triệu Thịnh.” Vừa dứt lời, nàng lập tức loại bỏ khả năng này: “Bản lĩnh bậc này, e rằng chỉ có mười hai vị đế tôn đệ tử của Nguyên Thủy Thiên tôn mới có thể làm được, còn những người khác đừng hòng mơ tưởng!”

Đứng vậy, nằm đó sửa mệnh cách cho Thanh Huyền, nàng đã nhờ Thái Ất Cứu Khổ Thiên tôn, vất vả trăm cay nghìn đắng, nhưng vẫn chưa thật vẹn vẹn. Bán Hạ chắc hẳn là xuất phát từ suy nghĩ này, mới nhờ nàng và Thanh Huyền ra tay giúp đỡ, cứu mạng Triệu Thịnh.

Thanh Huyền không đáp lời, dường như đang trầm ngâm suy ngẫm.

Trong tích tắc Thiên Sắc phân tâm, Thanh Huyền đã lặng lẽ bước tới, vươn tay ôm lấy nàng: “Sư phụ, không biết số mệnh của Thanh Huyền và người có duyên phận gì hay không?”

Sự xột xa nhạt nhòa và sững sốt thoáng hiện lên trong đáy mắt, lời nói và hành động bất thành linh của hần khiến Thiên Sắc hoảng loạn, giống như tâm sự yêu đương của thiếu nữ bị người ta nhìn thấu, nàng bắt đầu lúng túng: “Thanh Huyền, đừng...” nàng vô thức lùi lại muốn tránh khỏi cánh tay của hần, nhưng sau lưng chính là vách tường đã không còn đường lui, nàng chỉ có thể trở mắt nhìn hần nhích lại gần, cơ thể ấm áp áp sát lại khiến nàng run lên khó mà kiềm chế.

Hần không những không ngừng lại mà còn tiến thêm, ôm chặt eo nàng, giam cầm nàng trong vòng tay của hần, làn da hai người kề sát vào nhau không còn một kẽ hở. Hơi thở nam tính, nhiệt độ cơ thể vây chặt tất cả các giác quan của nàng: “Sư phụ, đừng sợ, Thanh Huyền chỉ muốn ôm sư phụ một cái thôi.” Hần cúi đầu thì thầm, giọng nói hơi khàn khàn.

Câu này sao nghe quen quen, dường như vừa nghe qua ở đâu đó?

Nhưng mà, không đợi nàng kịp nhớ ra nàng đã nghe thấy lời này ở đâu, kết quả là hần đã giống nam tử trong phòng miện tựa gương sáng tâm nhuộm mực đen, tung ra hư chiêu. Hần không hề kiêng dè cúi đầu,

đôi môi nóng cháy áp lên môi nàng, bắt lấy mùi hương khiến tâm can hấn rung động.

Trong phòng loan phượng hòa minh, bên song cửa sổ đôi bóng hình lưu luyến, trong phút chốc, ai có thể nhận ra rốt cuộc đây là cuối thu hay đang mùa xuân ấm áp?

Dường như đang trôi lơ lửng trong mây mù, lại đang ngâm mình trong dòng suối ấm áp, Thiên Sắc không còn sức phản kháng, chỉ có thể đón nhận. Dần dà, dường như nàng đã quên đi tất cả. Nàng cảm nhận được tay hấn đang cởi áo khoác của nàng, đôi tay biến thành đôi môi, hấn hôn nàng, âu yếm từng tắc từng tắc một, nụ hôn quyến luyến nơi xương quai xanh, bồi hồi quanh đôi vai, lướt qua vành tai nàng, tình nồng ý đậm gần như biến thành nhẹ cắn.

Cơ thể Thanh Huyền rất ấm áp, làn da tỏa ra nhiệt độ cao, như một lò lửa không bao giờ tắt, gần như sắp thiêu đốt nàng. Nàng cảm nhận được sức mạnh ẩn nấp trong cơ thể trẻ trung, huyết mạch sôi sục trào dâng. Từng cái vuốt ve lưu luyến, trân trọng, như muốn mượn động tác này khắc ghi toàn bộ hình dáng của nàng. Thiên Sắc chỉ có thể bị động, đắm chìm, cho đến khi hấn tạm ngừng lại, nàng cảm thấy hơi thở nóng rực của hấn phảng phất bên tai, đôi tay ôm chặt thắt lưng nàng, nhắc bổng nàng lên, men theo làn váy, bàn tay hấn chạm vào da thịt mát rượi của nàng, khiến nàng bất giác run lên.

Giây phút ấy, dường như có một chậu nước lạnh rót thẳng vào đầu nàng, Thiên Sắc vươn tay đẩy mạnh hấn ra, cất bước muốn bỏ chạy. Trong tình thế cấp bách nàng đã quên mất mình đang đứng ngoài cửa sổ nhìn lên người khác, nàng khẽ cất tiếng phản đối ngập tràn thù hận: “Thanh Huyền, đừng!”

Thanh Huyền bị đẩy ra, lui về sau hai bước, hấn vô tình đập trúng một cành cây khô, một tiếng “rắc” vang lên giòn tan.

Trong màn đêm yên tĩnh, mặc dù một tiếng gọi khẽ không làm ai chú ý, nhưng âm thanh cành cây gãy đã đủ quấy rầy những người trong nhà!

Thanh Huyền vừa rồi vốn đang đắm chìm trong yêu thương lưu luyến, bây giờ chợt bị đẩy ra, gió lạnh thổi tới khiến đầu óc hấn tỉnh táo lại. Nghe thấy tiếng động vang lên trong phòng, hấn lập tức nhanh tay lẹ mắt tiến lên kéo kỹ lại chiếc áo bị bung ra của Thiên Sắc rồi đẩy nàng ra sau lưng mình.

Thực ra, hành động như thế này quá thừa thãi, dựa vào tu vi của Thiên Sắc, một khi hoàn hồn lại, nàng có thể lập tức bắt quyết dùng thuật ẩn thân bỏ trốn. Nhưng đúng lúc hấn bất ngờ hành động như thế, khiến Thiên Sắc quên mất mình nên làm thế nào, nàng thở hổn hển trốn đằng sau Thanh Huyền, đầu óc rối tinh rối mù.

“Két” cửa phòng mở ra, Triệu Thịnh khoác áo ngoài đứng trước cửa, chỉ liếc một cái đã bắt gặp Thanh Huyền.

“Thanh Huyền huynh?”

Y nheo mắt lại, hơi kinh ngạc, nhưng lập tức che giấu thần sắc cẩn thận sự ngạc nhiên của mình.

“Triệu huynh.” Thanh Huyền bình thản đáp, tựa như đang chào hỏi.

Tổ Bạch vội vã mặc áo ngoài, chạy ra cửa, nhưng bị Triệu Thịnh dùng tay cản lại, che ở sau người.

“Thanh Huyền huynh.” Triệu Thịnh lẳng lặng quan sát Thanh Huyền một lượt, y vốn tưởng rằng hấn là kẻ bụng dạ khó lường, nhưng lại phát hiện hấn cũng giống mình đang che chở một nữ tử, cho nên càng thấy khó hiểu: “Huynh có thể giải thích một chút không, tại sao huynh lại xuất hiện ở đây?”

“Tại sao ta lại xuất hiện ở đây à?” Thanh Huyền nhún mày trả lời thẳng thắn: “Rất đơn giản, ta đi theo huynh đến đây.”

Hết chương 46

47. Chương 47

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Vốn tưởng rằng sẽ lấp liếm, né tránh vấn đề, nhưng sự thẳng thắn không ngờ của Thanh Huyền khiến Triệu Thịnh kinh ngạc trong giây lát.

Thực ra ngay từ lúc Thanh Huyền và Chu Ngưng mới tới, Triệu Thịnh vẫn giữ thái độ đề phòng, mặc dù có danh tiếng của sư phụ nhưng y không hề lơ lửng, đồng thời cũng có ý muốn lợi dụng. Cho nên, đêm hôm đó, y lấy cớ năn nỉ Thanh Huyền đến sông An Trữ tìm hiểu thật giả chuyện ma quỷ, sau đó âm thầm dùng thuật Ngự quỷ gọi Quỷ hồn đến, hy vọng mượn thân phận người vùng ngoài của Thanh Huyền và Chu Ngưng, xác nhận trong thành Ninh An thực sự có chuyện ma quỷ quấy phá, cũng muốn nhân cơ hội này thử thực lực của Thanh Huyền coi có uy hiếp đến mình hay không.

Thực tế là y không ngờ đêm đó Tổ Bạch sẽ xuất hiện trên bờ sông An Trữ, mệnh cách Tổ Bạch khác người thường, khi gặp thiên thời địa lợi có thể nhìn thấy những thứ không nên thấy, y cũng biết điều này. Hơn nữa, y hoàn toàn không ngờ Tổ Bạch nhìn thấy nữ quỷ áo đỏ y gọi đến bằng thuật Ngự quỷ, và ngược lại nữ quỷ đó cũng cảm nhận được khí tức của Tổ Bạch. Từ đó trở đi nếu y tiếp tục dùng thuật Ngự quỷ thì y phải giữ quỷ hồn thật chặt nếu không nó sẽ quán lấy Tổ Bạch.

Nhưng với tu vi của y, muốn không chế Quỷ hồn thật sự không dễ dàng.

Y chẳng nắm chắc điều gì, trong lòng cũng không yên.

Nhìn kỹ đôi nam nữ kỳ lạ trước mắt, Triệu Thịnh không đoán được lai lịch và quan hệ của hai người, lòng càng nghi ngờ và lo lắng. Hai người này chắc hẳn là mới ở đây thân mật, nhưng nếu muốn thân mật sao không tìm địa điểm thích hợp, lại ở đây chàng chàng thiếp thiếp? Chẳng lẽ, vì hành động ân ái của y và Tổ Bạch đã kích thích hai người, cho nên bọn họ vừa lén nghe bên góc tường, vừa quán quýt —

Không thể phủ nhận suy luận này khiến y cảm thấy chán ghét!

“Rốt cuộc các người là ai?” Tuy vẫn giữ khuôn mặt tươi cười không mặn không nhạt, nhưng giọng điệu của Triệu Thịnh đã bắt đầu lạnh lẽo, sắc mặt có phần hung ác: “Tối đây có mục đích gì?”

Về vấn đề này, Thanh Huyền nhún vai, thân phận của hắn đã nói trước đó, không có gì để nói nữa, về phần sư phụ thì không đến phiên hắn lắm miệng, hoặc là quan hệ của hắn với sư phụ —

Được rồi, hắn thừa nhận rất muốn nói quan hệ của hắn và sư phụ là tình nhân thực sự, lại sợ sư phụ không chịu thừa nhận, đành phải âm thầm suy nghĩ trong lòng: bây giờ là thầy trò, sau này nhất định là tình nhân, vợ chồng...

Đây không phải là suy nghĩ lung tung đâu, hắn thực sự có kế hoạch và tính toán cho chuyện này!

Thiên Sắc lúc này đã trấn tĩnh lại, nàng nhanh chóng sửa sang lại quần áo, lạnh nhạt lên tiếng, khẽ cúi đầu, mấy lọn tóc rũ xuống che khuất khuôn mặt: “Triệu Thịnh, ta chỉ muốn khuyên người một câu, thuật Ngự quỷ của người tốt nhất không nên dùng nữa, nếu không người định sẽ hối hận không kịp.”

“Hối hận không kịp?!” Triệu Thịnh không biết thân phận của Thiên Sắc, nghe giọng điệu lạnh lùng hờ hững của nàng, khẽ hừ một tiếng, đôi mắt nheo lại, ánh mắt mang theo sự khinh miệt, nét cười trên mặt tan dần thay vào đó là sự châm biếm càng nồng đậm: “Thật nực cười, người chẳng qua chỉ là một nữ tử, thế mà lại không kiểm soát được hành vi, quần áo không chỉnh tề trốn ở sau lưng một người đàn ông, còn dám giả vờ giả vịt như thế? Dù hối hận không kịp cũng là chuyện của ta, ta sẽ chống mắt lên để chờ xem, liên quan gì đến người chứ?”

Bị Triệu Thịnh mỉa mai như vậy, Thiên Sắc chợt cảm thấy lúng túng, không có lời nào để phản bác. Triệu Thịnh nói không sai, nàng bây giờ đúng là quần áo không chỉnh tề, không kiểm soát được hành vi, hơn nữa tựa như nàng đã thực sự sa chân những ma chương vừa mới phát sinh, dần dần không thể tự kiềm chế được —

Thanh Huyền vốn không muốn nói nhiều, nhưng những lời Triệu Thịnh lại chia về phía Thiên Sắc, hắn liền cảm thấy bất mãn, không thể nể mặt được nữa. Nói hắn thế nào cũng được, nhưng đừng bao giờ nghi ngờ cũng như bất kính với sư phụ hắn!

“Triệu huynh, hôm nay ta đến đây không hề có ý định phê phán chuyện ân ái giữa huynh và Tổ Bạch cô nương.” Hắn nhún mày, sự nhàn nhã vốn có đã bị thay thế bằng sự mạnh mẽ, khí thế này khó có thể nói thành lời, mang theo sát khí sắc bén có thể xuyên qua linh hồn người khác, cũng ngầm có ý cảnh cáo: “Cho nên, phiên huynh nói năng cẩn thận, đừng để lời nói làm tổn thương người con gái ta yêu.”

Cô gái áo đỏ này là người con gái Thanh Huyền yêu?

Nhưng chẳng phải Thanh Huyền là người tu đạo ư, sao có thể —

Triệu Thịnh ngây người, đột nhiên nhớ tới sư phụ đã từng nói đạo gia có thuật “Song tu”, theo đó nếu cô gái áo đỏ này thật sự là người Thanh Huyền yêu thì tất nhiên cũng là người tu đạo, thảo nào giọng điệu lại khó hiểu như vậy.

“Thanh Huyền huynh, ta vốn tưởng rằng huynh là người tu đạo thanh tâm quả dục, không biết si mê tình nhi nữ, không ngờ —” nháy mắt mấy cái, sắc mặt Triệu Thịnh càng mờ ám và ngả ngớn, hơn phân nửa lời thốt ra là châm chọc: “Huynh dường như còn thành thạo hơn cả ta.”

Thấy lời nói và cử chỉ của Triệu Thịnh ngày càng quá mực, Thiên Sắc cắn chặt môi dưới, trầm mặc một lát, lúc nàng lên tiếng sắc mặt đã trở nên giận dữ, giọng lạnh như hầm băng: “Triệu Thịnh, bớt lời nhảm nhí đi, sư huynh ta dạy người đạo thuật là để người trừ ma vệ đạo, không phải vì toan tính của bản thân làm hại tính mạng người khác!”

“Sư huynh?” Triệu Thịnh sửng sốt, không đoán được vì sao nàng nói vậy, một lúc sau mới hiểu ra, lúng túng nhìn Thanh Huyền: “Thanh Huyền huynh, nàng ấy là gì của huynh —”

“Nàng ấy là sư phụ ta.” Thanh Huyền ngẩng mặt, khoe môi nở nụ cười, đưa tay ra sau tìm kiếm tay Thiên Sắc nắm thật chặt, không chịu buông ra, thản nhiên nói tiếp: “Cũng là người con gái ta yêu.”

Nói xong, hần nhẹ nhàng kéo tay nàng, ngầm bảo nàng đừng nói gì, cứ giao hết mọi chuyện cho hần xử lý.

Thiên Sắc bị Thanh Huyền cầm tay, giật ra cũng không được, để yên cũng không xong, tâm tình rất phức tạp, không biết nên nói gì đành dùng im lặng đối phó.

Không thể không nói, Triệu Thịnh bị những lời thản nhiên của Thanh Huyền làm cho chấn động.

Y cũng thừa nhận, mặc dù chính bản thân y từ nhỏ đã phóng đảng không chịu vào khuôn phép, không ngờ có ngày lại thích Tố Bạch đến mức nhất định phải lấy làm vợ. Nhưng vẫn phải e ngại dư luận thế gian, hai người xa cách về thân phận địa vị, khi gặp gỡ cũng luôn lén lút, không dám ọi người nhìn thấy, càng đừng nói đến chuyện công khai tâm sự. Còn chàng trai trước mặt thua y đến mấy tuổi, nhưng hoàn toàn không bận tâm đến luân thường lễ nghĩa thế gian, thản nhiên thừa nhận người mình yêu, sao không khiến người ta khâm phục được?

Nhìn vẻ mặt vừa rồi của Thanh Huyền, thẳng thắn không chút quanh co, đội trời đạp đất, cho dù để hần đứng trước toàn thiên hạ, hần cũng sẵn sàng thừa nhận không chút kiêng dè!!

Triệu Thịnh chợt cảm thấy kính phục chàng trai trước mắt một cách khó hiểu.

“Thì ra, Thanh Huyền huynh và sư phụ mình —” Triệu Thịnh ho khẽ mấy tiếng, ánh mắt xin lỗi nhìn Thiên Sắc đang im lặng sau lưng Thanh Huyền: “Khụ khụ, Thanh Huyền huynh, vừa rồi Triệu Thịnh đắc tội, xin đừng trách.”

Tuy rằng quan hệ giữa Thanh Huyền và Triệu Thịnh không sâu, nhưng có thể nhận ra bản tính Triệu Thịnh vốn không thâm hiểm lừa lọc nên cũng không so đo với y. Thanh Huyền chỉ khẽ gật đầu, mỗi lời nói ra cũng không bỏ sót biểu hiện trên mặt y và cử chỉ Tố Bạch: “Triệu huynh, mệnh cách của Tố Bạch cô nương kỳ lạ, huynh và nàng ấy vốn không có duyên, cứ gắng sức giành lấy là tự tạo quả đắng, hại người hại mình, bất luận thế nào cũng mong huynh cân nhắc kỹ hậu quả.”

Quả nhiên, cụm từ “vốn không có duyên” vừa thốt ra khỏi miệng, Tố Bạch căng thẳng nhích lại gần Triệu Thịnh, kéo vạt áo của y, có vẻ hơi khẩn trương.

“Cái gì gọi là vốn không có duyên?” Triệu Thịnh nheo mắt lại, cố ý lảng tránh ánh mắt thẳng thắn của Thanh Huyền, cảm giác được Tố Bạch căng thẳng kéo vạt áo mình, liền xoay người nhẹ nhàng trấn an. Một lúc sau mới xoay người lại nhìn Thanh Huyền chăm chăm, những đốm lửa lóe lên trong đôi mắt đen, giọng trầm thấp, rầu rĩ khó hiểu: “Nói cho cùng thì số mệnh rốt cuộc do ai định ra?”

Thanh Huyền đã lăn lộn Đông Cực ở mấy năm, đương nhiên biết “Số người do thần định, số thần do trời định”, nhưng lúc này hần biết nếu nói thẳng như vậy sẽ tạo kết quả ngược: “Số mệnh do ai định đoạt không

quan trọng.” Hắn cân nhắc trái phải nặng nhẹ, dừng lại một lát, ánh mắt chợt thoáng hiện ánh sáng, chỉ chớp mắt nhưng vẫn thấy rất rõ ràng: “Chẳng qua là mệnh ta như thế nào ta cũng không thuận theo người khác, nhưng ta không thể liều lĩnh, bất chấp hậu quả như Triệu huynh.”

“Số mệnh của bản thân cũng không làm chủ được, mỗi bước đi đều phải dựa theo ý tứ chỉ thị của một người nào đó không biết, vậy con người khác nào một con rối?” Khóe môi Triệu Thịnh khẽ cong lên, sự kiêu ngạo nhanh chóng lan tỏa trên khuôn mặt tuần tú, đôi mắt sáng như đốm lửa nhỏ, sâu thẳm trong đó là sự bí hiểm: “Triệu Thịnh bất tài, Thanh Huyền huynh trách bất chấp hậu quả hay liều lĩnh cũng được, tóm lại, Triệu Thịnh không muốn làm đồ chơi như vậy!”

Thấy y nói năng ngông cuồng như thế, tuy rằng Thanh Huyền không đồng ý, không phản bác chỉ ngầm hỏi tránh đi: “Huynh có từng nghĩ nếu cứ khư khư cố chấp, cuối cùng sẽ có kết cục như thế nào không?”

“Dù làm trái ý trời thì đã sao, chết không tử tế thì thế nào?” Nghe đến đây, dường như Triệu Thịnh cũng nhận ra điều gì đó, đột nhiên nhắm mắt lại. Ánh nến hòa cùng ánh sao khiến cả người y toát lên vẻ bi thương không thể nói nên lời. Y lẳng lặng nhắm mắt giống như đang chớp mắt, sắc mặt xanh trắng, không nói được lời nào. Thật lâu sau, mới nghe chắt giọng khàn khàn, lạnh nhạt vô cùng cô đơn của y: “ Triệu Thịnh ta nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói sẽ cưới Tổ Bạch làm vợ thì nhất định sẽ cưới! Dù chết không chỗ chôn thân, cũng chỉ cưới duy nhất mình nàng!”

Khoảnh khắc đó, Tổ Bạch gần như chết lặng tại chỗ, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, xung quanh trở nên mơ hồ, ngày càng nặng nề như đè lên trái tim nàng. Lại cảm thấy trong ngực như một chảo dầu sôi, thiêu đốt khiến trái tim nàng run rẩy, ngay cả ánh nến lập lòe kia và khuôn mặt y cũng không thể nhìn rõ.

Nàng vẫn nghĩ rằng, y chỉ nói mà thôi, hoàn toàn không ngờ y thật sự muốn kết hôn với nàng!

Y thật sự muốn...

Lúc này, không phải chỉ mình Tổ Bạch cảm nhận thâm tình và sự kiên quyết của Triệu Thịnh, mà ngay cả Thanh Huyền cũng xúc động. Hắn có thể giải thích được vì sao Triệu Thịnh lại liều lĩnh vì người con gái mình yêu như thế, bởi vì hắn cũng từng vì sự phụ mà có cùng tâm trạng.

Bây giờ bảo thay đổi lập trường, hắn thật sự chấp nhận hành động vì giữ tính mạng mà chia rẽ uyên ương sao?

Dù cuối cùng sẽ thật sự bảo vệ được tính mạng của Triệu Thịnh, nhưng phá vỡ một mối nhân duyên tốt đẹp thì rốt cuộc là tích đức hay gây nghiệp chướng?

“Triệu huynh, huynh cũng biết thuật Ngự quỷ của huynh không điều khiển được nhiều Quỷ hồn, một khi tu vi của huynh không khống chế được, không thể đưa những Quỷ hồn này về Âm ty sẽ biến thành hung tàn, chẳng còn gì trói buộc, đi khắp nhân gian, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi!” Tuy tính tình Thanh Huyền nhẩn nại, nhưng chính bản thân hắn cũng cảm giác rõ ràng ngày càng lo lắng.

“Thế gian này vốn đã như đám yêu ma rối loạn, vì quyền, vì danh, vì lợi, thủ đoạn hung tàn, chém giết lẫn nhau, có khác gì cầm thú hay Quỷ hồn đâu?” Triệu Thịnh cười thản nhiên, đôi mắt bí hiểm chẳng chút lo lắng vì sóng gió sắp tới, cứ thế nói ra hết: “Gọi Quỷ hồn đến làm bạn với chúng, chẳng phải rất đúng lúc sao?”

Đúng như vậy sao?

Nếu không phải thì tại sao Hữu tướng một lòng muốn củng cố quan hệ họ hàng với hoàng gia, để bảo đảm sau này có bị thất thế cũng không bị liên lụy vì tai bay vạ gió, nhưng vì sao lại chọn Ninh An vương phủ? Ninh An vương đời trước là anh họ của cửa thiên tử đương triều, và là thanh mai trúc mã của Cửu công chúa. Mặc dù đã sớm qua đời nhưng vẫn đảm bảo cho người vợ góa của mình ngồi trên ngôi cao, con trai độc nhất thừa kế tước vị, bổng lộc không hề suy giảm, đủ thấy sức ảnh hưởng trong hoàng tộc. Về phần thiên kim nhà Hữu tướng, y đã sớm biết, tự nhận thấy bản thân không thể nào chịu đựng nổi cái tính điều ngoa kia. Còn thiên tử đương triều, chẳng phải là do nhìn thấy tầm ảnh hưởng của Hữu tướng với triều thần cho nên mới ngự bút tứ hôn, như vậy chẳng phải là kết một đôi uyên ương sao?

Trong mắt người khác là kim ngọc lương duyên, ông trời tác hợp, nhưng với y mà nói chẳng khác nào khổ hình. Không phải y chưa từng nghĩ đến chuyện dẫn Tổ Bạch bỏ trốn, chỉ là sao y nỡ nhẫn tâm để ấu thân

ở góa nhiều năm bị triều đình giận cá chém thớt?

Hoặc là nói, trong trò đấu trí này y có đi không có về.

Để phá vỡ hôn lễ vua ban kia, nếu có thể dọa cho thiên kim Hữu tướng hoảng sợ bỏ cuộc là tốt nhất. Bằng không, y dẫn Quỷ hồn đến, còn sống hay chết sẽ phó mặc cho tạo hóa. Để cưới Tổ Bạch mà phải phạm tội lớn ngập trời thì đã sao? Y sống không được bao lâu nhưng cũng coi như để cho Tổ Bạch một con đường lui, sau này nàng không phải lo áo cơm, không cần xuất đầu lộ diện, cũng không cần phải chịu nhiều lời đồn đãi thế này.

Nếu có thể để lại cho nàng một đứa con thì có thể mẹ sang nhờ con, thừa kế gia nghiệp Ninh An vương phủ, y chết cũng có thể nhắm mắt.

Nghĩ vậy, Triệu Thịnh xoay người sang chỗ khác, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc lòa xòa bên má Tổ Bạch, nụ cười ấm áp đó chính là sự an ủi và trấn an tốt nhất.

Rõ ràng đã biết Triệu Thịnh sẽ không đổi ý, Thanh Huyền vẫn hỏi một câu cuối cùng: “Huynh thật sự không dừng tay sao?”

Hơi nhíu mày, không hề nhăn mặt, giọng điệu nhẹ nhàng, khéo môi có chút cố chấp, chỉ lạnh nhạt đáp lại: “Thanh Huyền huynh, huynh và sư phụ huynh yêu thương lưu luyến, tình cảm êm đềm, đương nhiên không thể hiểu được những khó khăn của ta và Tổ Bạch khi ở bên nhau. Nếu có một ngày, huynh và sư phụ huynh gặp những ngăn trở của thế tục, hy vọng huynh vẫn có thể bình tĩnh nhã nhặn như thế.” Xoay người sang chỗ khác, y đóng cửa phòng lại, kéo Tổ Bạch vào trong. Phía sau bức vách truyền đến mấy chữ kiên quyết

—
“Bây giờ xin tạm biệt.”

Nhìn cánh cửa đóng kín Thanh Huyền thở dài, không thể nói rõ cảm xúc trong lòng mình, vừa lo lắng cho đôi tình nhân vừa khâm phục sự kiên trì và quyết tâm của Triệu Thịnh.

“Sư phụ, sợ là Triệu huynh sẽ không dừng tay. Người xem bây giờ phải làm sao?” Nắm lấy tay Thiên Sắc, hân bình tĩnh hỏi, lòng bàn tay nóng rẫy khiến người khác giật mình.

Ánh sáng nhàn nhạt lọt qua khe cửa, giống như một con bướm trong suốt, quẩn rữ bay bổng trong không trung. Thiên Sắc ngược mặt lên, đôi mắt trong suốt như gương: “Bây giờ đành phải đi bước nào tính bước đó, dù sao bảo vệ tính mạng của y vẫn quan trọng hơn.” Cuối cùng, cánh bướm nhanh chóng lướt qua, như chưa từng xuất hiện, chưa từng gây ra tiếng động nào. Giờ phút này, giọng nói cũng như vẻ mặt của nàng vô cùng bình tĩnh, nhưng khéo môi thoáng chút ấm áp: “Về phần thành toàn cho y và Tổ Bạch, vì sư có thể nghĩ đến một biện pháp khác.”

Trong bóng tối, nàng nhìn khuôn mặt của Thanh Huyền, chợt phát hiện, đôi mắt hân kiên cường không hề khác Triệu Thịnh.

Đây là lần đầu tiên, nàng bắn khoản tự hỏi có nên vui vẻ nắm chặt tay hân, không bao giờ buông ra nữa.

Nói chuyện với Triệu Thịnh xong, đương nhiên Thanh Huyền không trở về Ninh An vương phủ, tìm một khách điểm nhỏ ở cùng Thiên Sắc.

Ngày hôm say, toàn bộ thành Ninh An bắt đầu ồn ào, đầu đường cuối ngõ đều bàn chuyện Cửu công chúa đích thân đến mừng hôn lễ, kiệu hoa đưa thiên kim Hữu tướng sắp vào thành.

Đúng lúc này, Tổ Bạch lại tìm đến.

“Vị công tử này —” đến cửa phòng khách điểm, nàng thấy hai thầy trò đang châm trà đối ẩm trong phòng, nhớ tới chuyện đêm qua, nàng ngập ngừng cảm thấy xấu hổ khó nói nên lời: “Công tử có thể nói chuyện với Tổ Bạch một lát không?”

Lúc ấy, Thanh Huyền vốn vừa châm trà vừa suy nghĩ làm sao cho sư phụ bỏ thói quen chỉ uống nước không ăn.

Đúng vậy, sư phụ rất gầy, người gầy như vậy, sau này nếu có thai chỉ sợ sẽ hơi vất vả —

Vốn đang suy nghĩ miên man, đầu óc mơ màng, thấy Tổ Bạch đến Thanh Huyền cũng ngạc nhiên, không biết vì sao nàng lại đến. Nhìn qua Thiên Sắc thấy sắc mặt nàng thần nhiên, hần liền đứng dậy, nhả nhận hỏi: “Tổ Bạch cô nương, cô nương có chuyện gì sao?”

“Tôi hôm qua, công tử và Thịnh —” Tổ Bạch ấp úng một lúc lâu, mới lấy lại tinh thần hỏi tiếp: “Thịnh, có phải huynh ấy làm chuyện gì không tốt không?”

Chuyện đêm qua nàng chưa hiểu rõ cũng không hoàn toàn hiểu được, sau đó hỏi Triệu Thịnh thì y không chịu nói gì khiến nàng cả đêm không ngủ. Trời vừa sáng, Triệu Thịnh trở về Ninh An vương phủ, nàng cũng nghe nói kiệu hoa của thiên kim kia Hữu tướng sắp vào thành, lòng lại càng bối rối.

“Việc này, cô nương không nên hỏi thì hơn.” Thanh Huyền lắc đầu, lúc này cũng không định nói sự thật cho nàng biết, chỉ khuyên bảo: “Dù nói thì cô cũng không giúp được gì đâu.”

Thấy Thanh Huyền không chịu nói rõ, trái tim Tổ Bạch hoảng sợ. Mắt mở to, một sự chua xót không nói nên lời dâng lên từ đáy lòng, viên mắt nóng lên: “Ta và chàng thực sự không có duyên sao? Chàng cưới ta sẽ phải bỏ mạng sao? Có lấy lại dũng khí, tuy rằng đã nói ra nhưng nụ cười trên môi lại trở nên bi thương, nét mặt rũ xuống, hiện rõ sự mệt mỏi khôn kể: “Thật ra, ta có thể giúp được, ta có thể khuyên chàng, nếu không ta sẽ rời khỏi chàng —”

Nàng chưa dứt lời, một bóng người lao vào, kêu rít rít: “Thanh Huyền sư phụ, lớn chuyện rồi! Lớn chuyện rồi!”

Người đó là tiểu hoa yêu Chu Ngưng!

Thiên Sắc đặt cái chén trong tay xuống, vẻ mặt hồ hững, cũng không ngắt đầu chỉ hỏi một câu: “Là tân nương tử sắp vào thành xảy ra chuyện gì sao?”

“Tân nương tử không sao!” Chu Ngưng chạy vội vàng, lúc này vừa vỗ ngực vừa thở hổn hển, một lúc cũng chưa hết mệt, đành phải nói đứt quãng: “Là Triệu Thịnh... Y đột nhiên ngất... Ngã xuống đất không dậy nổi... Bây giờ, bây giờ chỉ có hít vào không thấy thở ra... Sợ không xong rồi!”

Hết chương 47

48. Chương 48

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Đây vốn là ngày vui của Ninh An Vương phủ, nhưng chuyện xui xẻo đột ngột xảy ra đã quét sạch tất cả không khí vui mừng này.

Kiệu hoa đưa tân nương đến gần Ninh An Vương phủ, lúc đó Triệu Thịnh đang ngồi trong thư phòng xem sách đột ngột ngã xuống hôn mê bất tỉnh. Nếu không phải gã quản gia vội vã chạy đến báo tin phát hiện ra, chỉ e đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Vì việc này, nên đừng nói là không có một ai thêm quan tâm đến tân nương vừa được gả tới, mà đến cả Cửu Công chúa luôn được vây quanh cũng bị ném sang một bên, toàn bộ Ninh An Vương phủ rối như canh hẹ.

Đại phu, lương y nối đuôi nhau tới lui. Đút thuốc, châm cứu, ấn huyệt nhân trung, họ đã thử tất cả mọi cách nhưng tình hình Triệu Thịnh vẫn không khả quan, mạch đập càng ngày càng yếu, sắc mặt trắng bợt, thân thể lạnh lẽo dần. Đến cuối cùng các vị đại phu đều lắc đầu bó tay, họ bảo rằng “Bệnh cấp tính không thể chữa”, rồi động viên Ninh An Vương phi chuẩn bị áo liệm, sắp xếp sẵn linh đường, chuẩn bị hậu sự cho đứa con bảo bối độc nhất của bà.

Ninh An Vương phi bị dọa ngất ngay tại chỗ, sau khi tỉnh lại bà lập tức khóc chết đi sống lại.

Thật ra, Ninh An Vương phi biết rõ, mặc dù Triệu Thịnh không phải là con ruột của bà nhưng đó là bùa hộ mệnh của bà. Ngày xưa, khi Ninh An Vương Triệu Quyền còn sống từng bị thương ở chỗ hiểm trên sa trường, cho nên đã mắc phải chứng vô sinh, chữa hoài không hết. Ninh An Vương phi vô cùng thất vọng, bà đến biệt viện ở ngoại thành Ninh An ăn chay cầu phúc, không ngờ lúc nửa đêm chẳng biết ai đã bỏ lại một đứa bé trai trước cửa biệt viện. Ninh An Vương phi cho là ông trời thương xót nên đã phái Tống Tử

nương nương (*) cho bà một đứa con làm chỗ dựa, nên bà nhất đứa bé về, được sự chấp thuận của Ninh An Vương, bà che giấu sự thật và tuyên bố với bên ngoài đây là đứa con bà mang thai mười tháng sinh ra. Đứa bé trai đó chính là Triệu Thịnh! Sau đó, Triệu Quyền mất, vì không rõ chân tướng nên Triệu Thịnh đương nhiên kế thừa tất cả tước vị, thái ấp và bổng lộc của Ninh An Vương. Y không những thống trị thành Ninh An ngăn nắp rõ ràng, mà đối xử với bà cũng rất khiêm nhường tôn kính, ngoan ngoãn phục tùng, chưa bao giờ có hành động cử chỉ ngỗ nghịch nào.

* Hay còn gọi là bà mụ, tổng tử nghĩa là đưa con tới. Theo lưu truyền dân gian thì có 12 bà mụ chuyên lo chuyện sinh đẻ, ở một số vùng Châu Á có tín ngưỡng thờ cúng bà mụ, trong đó có Việt Nam. Nhưng mà, giờ Triệu Thịnh thành thế này, bà phải làm sao đây?

Ninh An Vương phi khóc than cũng là lẽ thường tình, nhưng vào lúc đó lời đồn đãi bắt đầu tràn ngập thành Ninh An. Dân chúng đồn rằng, mấy hôm trước người chèo thuyền của Ninh An Vương phủ đi cùng với hai người vị khách lạ đã gặp phải thủy quỷ mặc áo đỏ trên sông An Trữ. Bây giờ, Ninh An tiểu vương gia lại mắc bệnh đột ngột đe dọa đến tính mạng, tất nhiên là vì Ninh An Vương phủ không đưa lễ vật đến sông An Trữ hiến tế cho thủy quỷ, cho nên thủy quỷ tức giận giáng kiếp nạn xuống.

Đương nhiên, trong số đó cũng có người nghi ngờ rằng người gặp chuyện bất trắc đáng lẽ phải là tân nương từ ngoài gả đến, sao giờ tự nhiên lại biến thành tân lang gặp tai nạn vậy?

Những lời đồn đại đều là truyền tới truyền lui rồi tam sao thất bản. Không bao lâu, chờ đến khi Thiên Sắc, Thanh Huyền và Tổ Bạch chạy đến Ninh An Vương Phủ thì đã có một đám đông dân chúng tụ tập hóng chuyện ở trước cửa Ninh An Vương phủ, họ thì thầm nhỏ to, tranh cãi không ngớt, cho nên lời đồn đã mượn gió bẻ măng thành ...

Mạng của tân nương quá mạnh, thủy quỷ không dám quấy lấy nàng cho nên đã hại tiểu vương gia, đây chính là truyền thuyết tân nương chưa gả vào nhà mà đã khắc chồng...

Cho nên trước khi vào trong Ninh An Vương phủ, Thanh Huyền cân nhắc rồi dứt khoát bảo Chu Ngưng dẫn Tổ Bạch chờ ở ngoài Vương phủ, hần và Thiên Sắc sẽ vào trước để quan sát tình hình, tránh tình trạng hoang mang bối rối xông thẳng vào dẫn đến đánh rần động cỏ, vô cớ sẽ kéo cả Tổ Bạch vào trong lời đồn.

Thị vệ của Ninh An Vương phủ nhận ra Thanh Huyền nên lập tức cản lại, nhưng Thiên Sắc đã muốn vào thì dễ như trở bàn tay. Nhưng, đến khi hai người bước vào phòng ngủ của Triệu Thịnh lập tức sững sốt vì sắc mặt xám như tro của Triệu Thịnh nằm trên giường.

Việc Triệu Thịnh bất tỉnh nhân sự hấp hối, họ vốn tưởng rằng đó là kế hoạch của Triệu Thịnh, nhưng xem ra y đã xảy ra chuyện bất trắc thật.

“Người là...” Tuy Ninh An Vương phi nhận ra Thanh Huyền nhưng Thiên Sắc rất lạ mặt, bà kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của hai người, đến cả tiếng khóc kinh thiên động địa cũng lập tức ngừng lại, bà vẫn đang kinh ngạc, sau một lúc lâu vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Dù sao Thiên Sắc cũng là người hiểu nhiều biết rộng, chỉ liếc mắt một cái đã biết nguyên nhân, nàng nhúu chặt mày, sóng mắt lay động, trong con ngươi sáng sủa một thứ gì đó, dường như nàng cảm thấy việc này cực kỳ đau đầu: “Người có muốn cứu mạng y không?” Dừng một lát, nàng lẳng lặng khép mắt lại như đang suy tư điều gì. Một lúc lâu sau nàng mở mắt ra, con ngươi đen thẳm thẳm không một chút gợn sóng, nhìn thẳng vào mắt Ninh An Vương phi, một tia sáng khó nhận ra lấp lóe trong ánh mắt: “Nếu muốn thì bảo những kẻ không phận sự rời khỏi đây, bao gồm cả người nữa.”

Ninh An Vương phi chẳng biết vì hoảng sợ quá nên quay đơ ra hay là vì điều gì khác, trong chốc lát bà vẫn ngơ ngác chưa kịp hoàn hồn. Trái lại, Cửu Công chúa nét mặt bình thản đứng một bên điều khiển tình thế, nàng cho Ninh An Vương phi và những kẻ bưng trà rót thuốc không liên quan tạm thời tránh đi. Cuối cùng, nàng nhúu mày, hờ hững hỏi một câu: “Ta là cô cô của y, không thể xem là người ngoài chứ.”

Khi nói những lời này, nàng không hề nhìn Thiên Sắc mà chăm chăm nhìn Thanh Huyền, một nét cười lạ lùng ngập tràn đáy mắt nàng, ánh mắt nóng như lửa bỏng, tựa như đang thiêu đốt từng tấc từng tấc cơ thể Thanh Huyền.

Thiên Sắc không đáp, chỉ quay đầu hờ hững nhìn nàng, sau đó dạn dò Thanh Huyền.

“Thanh Huyền, người ra ngoài, bảo Chu Ngưng dẫn theo Tố Bạch vào từ cửa sau.”

Thanh Huyền gật đầu, trong giây phút bước qua cửa hần bất giác đưa mắt quan sát vị Cửu Công chúa kia, hần phát hiện đó là một nữ tử rất xinh đẹp, trông chưa đến hai mươi, đứng bên cạnh nàng là một thiếu niên đẹp trai thần thái kiêu căng, trầm lặng. Nhìn sơ qua, y còn chưa tới tuổi trưởng thành, nhưng ánh mắt ngạo nghễ, thờ ơ, lãnh đạm đó không hề tương xứng với lứa tuổi của mình.

Giây phút Thanh Huyền quan sát mỹ thiếu niên kia thì y cũng đang lẳng lặng quan sát Thanh Huyền. Tuy rằng ánh mắt kia vẫn ẩn chứa sự kiêu căng không ai bì nổi, nhưng xen lẫn trong đó là thái độ thù địch khó hiểu.

Thanh Huyền không thèm để ý, vội vàng bước ra ngoài làm chuyện mình cần làm. Khi hần vừa bước ra khỏi cửa, Thiên Sắc và Cửu Công chúa đã dùng thuật “U Minh truyền âm” người phàm không nghe được để trò chuyện với nhau.

“Thiên Sắc, đã lâu không gặp.” Cửu Công chúa nở nụ cười dịu dàng, nhưng bên dưới thái độ ôn hòa là sự xảo quyệt không ai có thể nhận ra, từng lời như kim châm muối xát, khiêu khích người ta: “Năm xưa, người hăng hái nhiệt huyết, cùng tình lang của người quét sạch thiên quân vạn mã của Ma giới. Bây giờ tại sao một mình người lại cô đơn chiếc bóng đến nhân gian xen vào chuyện của người khác, sắm vai Quan Thế Âm đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn vậy?”

“Tình lang” mà nàng nhắc tới chính là Phong Cẩm, nàng ta không phải không biết Thiên Sắc đã đoạn tuyệt với Phong Cẩm. Những lời tưởng như vô tình mà hỏi những cái giọng điệu kia chính là cố ý xát muối vào miệng vết thương của người khác.

“Dụ Lan, đã lâu không gặp.” Biểu cảm của Thiên Sắc vô cùng hồ hững, không thèm nhắc mắt một cái, giọng điệu đều đều không cảm xúc, thế nhưng Thiên Sắc đã âm thầm phản kích lại: “Bây giờ, người càng lúc càng có khí thế của công chúa, thật chẳng biết rốt cuộc Công chúa nhân gian hay Công chúa yêu giới hợp khẩu vị của người hơn?”

Qua từng lời đối chọi gay gắt có thể đoán được, hai người quen biết từ lâu, mà cái vị được gọi là Cửu Công chúa có lẽ đã chết từ lâu, sống nhờ trong cái xác ấy hiện nay chính là con gái của Yêu vương có tầm ảnh hưởng mạnh ở Yêu giới – Dụ Lan.

Còn thiếu niên đẹp trai đứng cạnh nàng, thân phận càng đặc biệt.

Cổ nhân gặp lại đương nhiên phải ôn chuyện trước.

Dù Thiên Sắc đã nhận ra gốc gác của nàng, nhưng Dụ Lan cũng không hề cuống quýt, nàng khẽ cười: “Thiên Sắc, chỉ bằng người cũng phát biểu cảm nghĩ xem, trở thành kẻ ngoại tộc trong yêu giới hay là trở thành kẻ ngoại tộc trong tiên giới thì vừa ý của người hơn?”

Nhắc đến kẻ ngoại tộc, Thiên Sắc không thể không thừa nhận. Lúc trước nàng quả thật là một kẻ ngoại tộc trong yêu giới, nàng đã từ chối sự trọng dụng của yêu vương mà chỉ một lòng tu đạo thành tiên, chúng yêu nghĩ rằng nàng mơ mộng hão huyền. Thật không ngờ, trời xanh không phụ người có tâm, nàng đã thuận lợi bước vào Thần Tiêu phái bá Nam Cực Trường Sinh Đại để làm thầy. Quyết chiến một trận với Ma giới, danh tiếng vang xa, sau đó nàng lại tu thành thượng tiên. Kỳ tích này dẫn đến có vô số kẻ trong tiên giới bắt đầu một lòng tu đạo thành tiên.

Hoa Vô Ngôn chính là ví dụ điển hình nhất.

Thiên Sắc lạnh lùng hừ, nét mặt lãnh đạm, điệu bộ thong dong bình thản, đôi mắt đen xa xăm nhìn vào một nơi bất định: “Hiện nay, người trở thành tử hồn sống ký sinh trong thân thể người khác, thật uống cho thân phận công chúa yêu giới. Người theo y xuống nhân gian tìm một cái xác có thể nương tựa, uống ấy ngàn năm đạo hạnh. Xem ra người cũng xứng với danh hiệu kẻ ngoại tộc, không nên nhường qua nhường lại.”

Vừa dứt lời, Dụ Lan vẫn chưa kịp đáp trả thì ánh mắt của mỹ thiếu niên đứng bên cạnh đã ngày càng lạnh lẽo, rõ ràng y rất tức giận.

Đúng lúc này, Thanh Huyền dẫn Chu Ngưng và Tổ Bạch vội vã từ hậu viện vương phủ bước vào. Vừa vào phòng ngủ của Triệu Thịnh, lập tức phát hiện bầu không khí kỳ lạ ở đây. Thanh Huyền không có thời gian tìm hiểu nguyên do, chỉ lặng lẽ đứng cạnh Thiên Sắc, rất tự nhiên chăm chăm nhìn Cửu Công chúa và thiếu niên đẹp trai trước mặt giằng co trong lặng lẽ.

Có lẽ trên đường vào Ninh An Vương phủ đã được Thanh Huyền kể lại tình hình bên trong. Sau khi vào phòng ngủ, Tổ Bạch không hoảng loạn quá, nàng chỉ cắn chặt môi lặng lẽ quan sát Triệu Thịnh nằm trên giường. Tổ Bạch hít một hơi thật sâu, sau đó mới bước tới nhỏ giọng hỏi Thiên Sắc.

“Xin cô nương nói thật cho, còn cứu y được nữa không?”

Thiên Sắc không quanh co với nàng, cũng không trấn an, mà chỉ dùng giọng nói bình thản, nét mặt nghiêm trang, từng lời sắc như dao: “Nếu còn có thể cứu được y, người có dám đánh cược bằng mạng sống của người không?”

“Đương nhiên.” Tổ Bạch trả lời chắc như đinh đóng cột. Nàng không biết mình có thể giúp gì, nhưng trong giây phút đó sự kiên cường được tôi luyện qua năm tháng như sống dậy, từ khóe mắt nét môi đều hiển hiện rõ nàng là một người ngoài nhu trong cương.

“Tốt.” Thiên Sắc khẽ gật đầu, dường như đã đoán chắc Tổ Bạch sẽ trả lời như vậy. Thiên Sắc đưa mắt nhìn Triệu Thịnh, vẻ xa cách thoáng lướt qua ánh mắt, sau đó đôi con ngươi đen huyền lập tức quay về trạng thái bình thường như mặt hồ không gợn sóng: “Y đã bị quỷ sai bắt hồn, bây giờ có lẽ đã xuống U Minh Ti. Nếu có thể nhanh chóng mang hồn phách của y quay về đây thì sẽ cứu được. Nếu không chỉ còn cách lo hậu sự cho y.”

Tổ Bạch ở bên này đang cố gắng tiêu hóa tin tức của Thiên Sắc thì mỹ thiếu niên đứng bên Dụ Lan liếc xéo mắt, hừ lạnh lùng: “Quỷ sai?” Tiếng cười lạnh đầy ý giễu cợt thoát ra khỏi miệng, đồng thời cũng đem hết sự bất mãn khó chịu này giờ thể hiện ra: “Hừ, quỷ sai chẳng qua là một đám chó trông cửa do lão già U Minh Ti Bắc Âm nuôi!”

Những lời này hơi kỳ quặc, theo lý mà nói U Minh Diêm quân Bạch Liêm tiếp quản U Minh Ti đã hơn ba ngàn năm nay, nhưng thiếu niên này không nhắc tới Bạch Liêm mà lại nhắc tới phụ thân Bạch Liêm là Bắc Âm Phong Đô Đại đế, điều này quả chứa rất nhiều huyền cơ.

“Cứ Phong, chú ý lời nói của chàng.” Khuôn mặt đang tươi cười của Dụ Lan lập tức xụ xuống, ý cảnh cáo trong biểu cảm và ngữ điệu nghiêm trang kia bộc lộ rất rõ ràng: “Chàng phải biết giữ mồm giữ miệng.”

Tiếc rằng, thiếu niên đẹp trai Cứ Phong không hề biết ơn: “Ta không thích giữ mồm giữ miệng đấy thì sao?” Hắn nhướn đôi mắt xéo liếc xéo Dụ Lan, rồi liếc qua Thanh Huyền, giọng điệu sắc mùi dấm: “Nếu điện hạ đã không vừa mắt thì đi tìm niềm vui mới đi!” Dứt lời, y giận dữ quay đầu đi, không thêm để ý tới ai nữa.

Dụ Lan thấy bộ điệu bốc đồng của y, chỉ đành bó tay chẳng thể làm gì hơn.

Không thể không nói rằng, cơn ghen này quả thật rất quái đản. Thanh Huyền chỉ cảm thấy rằng mỹ thiếu niên có thái độ thù địch rất lạ lùng với mình. Tuy rằng y không thêm quan tâm, nhưng cũng có thể nhận ra, thiếu niên đẹp trai kia rất yêu Cửu Công chúa, những lời lẽ kiêu căng do được nuông chiều, hành vi giận dữ la lối dường như là để giành lấy chút quan tâm.

Được rồi, hắn thừa nhận, hắn đã được lĩnh giáo.

Có lẽ, hắn nên sử dụng thủ đoạn này với sư phụ, biết đâu sẽ có hiệu quả...

Trong lúc hắn đang suy nghĩ miên man, Thiên Sắc bỗng cất tiếng: “Thanh Huyền, người lập tức dẫn Tổ Bạch đến miếu Thành Hoàng xuống U Minh Ti, đưa hồn phách của Triệu Thịnh về đây, ta ở đây canh giữ thân thể của y.”

Thanh Huyền không thể ngờ sư phụ lại giao một nhiệm vụ đầy thách thức cho hắn, nhất thời mừng rỡ. Nhưng hắn vẫn chưa kịp gật đầu, Dụ Lan đã kinh ngạc lên tiếng trước: “Người bảo nàng ta đến Cửu Trọng Ngục?” Dụ Lan chỉ thẳng vào Tổ Bạch, nét mặt rất lạ lùng, vừa như ngạc nhiên mà không hẳn là như vậy. Một lát sau, nàng mới lặng lẽ tiếp một câu: “Nàng này đang mang thai...”

“Cô bảo ta mang thai?” Ngay lập tức, Tổ Bạch ngẩn ngơ, đôi tay bất giác ôm lấy bụng, đáy lòng vốn đang lạnh giá bất chợt dâng lên niềm vui bất tận.

Triệu Thịnh vẫn mong nàng mang thai, nhưng hai người thất vọng hết lần này tới lần khác, thật không ngờ vào giờ phút gần như tuyệt vọng nhất lại có, khỏe mắt nàng cay cay.

Nàng vui mừng muốn khóc, nhưng sự thật chỉ rõ rằng nàng tuyệt đối không được xử sự theo cảm tính, bây giờ việc nàng phải làm chỉ được phép thành công không được phép thất bại, nếu không...

Cho dù phải bỏ mạng mình, ta cũng phải cứu sống thụ phân con!

“Phải, ta biết nàng đang mang thai.” Thiên Sắc bình thản đáp dường như tất cả mọi chuyện đều nằm trong tính toán của nàng : “Chính vì thế, cho dù xuống U Minh Ti gặp phải chuyện ngoài dự tính, không thể mang hồn phách của Triệu Thịnh về thì U Minh Ti cũng không dám làm gì nàng.”

Dụ Lan cười kỳ quặc, dường như nàng hoàn toàn hiểu những điều Thiên Sắc đang suy tính. Dụ Lan nhìn thần thái kiên cường của Tổ Bạch nhắc nhở: “Đừng trách ta không chỉ người, đến chỗ đó, nhớ cho kỹ nói ít, khóc nhiều, giả vờ càng đáng thương thì càng tốt.”

Hết chương 48

49. Chương 49

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Vì Thiên Sắc không tiện nhúng tay vào việc này, nên để Thanh Huyền dẫn Tổ Bạch đến miếu Thành Hoàng xuống Âm ty, đến Cửu Trọng Ngục dẫn hồn phách Triệu Thịnh về.

Không phải Thiên Sắc không tin tưởng Thanh Huyền, chẳng qua là xuất phát từ bản năng bảo vệ ‘con thơ’ nhiều năm nên luôn cảm thấy lo lắng khó diễn tả. Nhưng dù lo lắng, nàng vẫn giao nhiệm vụ gian khổ này ột mình Thanh Huyền hoàn thành. Nàng cũng có bản khoản của mình, Thanh Huyền cần phải độc lập, nàng không thể bảo vệ hần cả đời —

Tuy nàng cũng hy vọng có thể bảo vệ hần cả đời, nhưng không dám bảo đảm gì cả, nhất là từ khi biết mình không thể qua được thiên kiếp.

Thật ra, nàng biết bản thân mình lo lắng không cần thiết. Thanh Huyền đã từng xuống Âm ty, không có gì nguy hiểm, đến Cửu Trọng Ngục dù tiểu sư huynh không chịu giúp đỡ nhưng nhất định sẽ không làm tổn thương Thanh Huyền. Trường hợp xấu nhất, Thanh Huyền không mang hồn phách Triệu Thịnh trở về được, nàng sẽ đích thân đến Âm ty một chuyến giải thích hết mọi chuyện, chắc là tiểu sư huynh cũng hiểu và nể mặt, vì dù sao Triệu Thịnh cũng là con của Bán Hạ sư huynh.

Có điều vừa bước ra cửa, nàng vẫn cảm thấy lo lắng, trong lòng nảy sinh cảm giác bất an, đành phải dặn dò lần nữa: “Thanh Huyền, cẩn thận mọi chuyện, phải biết nhẫn nại, đừng ý mạnh...”

Nàng chưa nói xong, Thanh Huyền đã nhào lên, chẳng cần biết ai ở xung quanh: “Sư phụ yên tâm, Thanh Huyền nhất định mang hồn phách Triệu huynh trở về thuận lợi.” Hần cúi đầu nở nụ cười, như là muốn xóa hết lo lắng trong lòng nàng, sự ấm áp lan tỏa từ tâm hồn khiến đôi mắt như say mê. Ngay sau đó, lựa lúc nàng không để ý hần cúi thấp đầu xuống, đôi môi mỏng chạm nhẹ trên trán nàng!

Nàng giật mình, hần lại mỉm cười. Bóng dáng cao lớn ngạo nghễ bước ra cửa in sâu trong mắt nàng, khắc sâu mãi không phai trong lòng nàng.

Chàng thiếu niên đẹp trai Cứ Phong đứng bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, thấy ánh mắt Dụ Lan không ngừng đuổi theo Thanh Huyền, y không nhện nổi nữa, nổi cơn ghen tam bành hung hăng hừ một tiếng, phẩy tay áo ra khỏi phòng Triệu Thịnh, đi thẳng về hậu viện!

Đây không phải lần đầu tiên y đến Ninh An vương phủ, đương nhiên biết Triệu Thịnh sắp xếp phòng cho y và Dụ Lan ở đâu. Có điều, y vừa đi vừa hùng hổ mắng chửi, toàn là những lời thâm oán Dụ Lan có mối nối cũ, đứng núi này trông núi nọ. Vừa đi vừa mắng, y đột nhiên ngừng lại, đôi mắt phượng hẹp dài nhướn lên, bỗng nhiên xoay người trừng mắt nhìn cây hòe ở góc sân, quát lên: “Làm gì lấp ló ở đó? Lập tức bò ra đây cho gia!”

Hoa Bất Ngôn đang giấu mình trên cây hòe sừng sốt, không ngờ lại bị một thiếu niên thư sinh yếu ớt nhìn thấy. Tuy ngạc nhiên nhưng gã cũng ý thức được thiếu niên này không đơn giản, đánh giá một hồi lâu mới hiện thân.

“Người là loại gì vậy?” Phe phẩy cây quạt, nở nụ cười gian xảo không cam lòng ở thế yếu. Dù sao cũng vì tu tiên nên gã thường xuyên tiếp xúc với đủ loại yêu ma quỷ quái, Hoa Bất Ngôn quan sát thật kỹ coi như đã nhìn thấu được thiếu niên này: “Sao có thể để hồn phách sống nhờ trong thân thể người chết được chứ?”

Cứ Phong rất thính, vừa tiếp xúc đã biết trên người Hoa Bất Ngôn có mùi khác người thường, bây giờ lại thấy hiện thân là một hồ yêu, nên chẳng thêm bận tâm. Y cười lạnh một tiếng, khinh thường liếc Hoa Bất Ngôn, xoay mặt mở lời mỉa mai sâu cay: “Chuyện của gia, không tới phiên con tiểu hồ yêu như người quản!”

Rõ ràng là một tên thiếu niên nhưng mở miệng ra lại tự xưng là “Gia”, dù Hoa Bất Ngôn muốn giữ chừng mực cũng không chịu nổi: “Bản công tử đương nhiên không quản được người, nhưng đám quỷ sai của Âm ty chắc chắn có thể.”

Hoa Bất Ngôn trừng mắt, trầm nghĩ, chần phải giao cái tên người không người quỷ không ra quỷ này cho Bắc Âm Phong Đô đại đế, giống như trước đó, gã biết được Triệu Thịnh là học trò cưng của Bán Hạ, vì bất mãn chuyện ngày đó Bán Hạ phá hỏng cơ hội của gã dạy dỗ Thanh Huyền, gã liền mách lẻo với Bắc Âm Phong Đô đại đế chuyện Triệu Thịnh sử dụng thuật quỷ mưu hại mạng người, vui sướng khi nhìn thấy Bắc Âm Phong Đô đại đế bảo quỷ sai đến bắt hồn phách Triệu Thịnh, vậy là gã trả được thù.

Bây giờ gã có lòng đến xem trò vui, không ngờ lại gặp tên yêu nghiệt này, có cơ hội tích thêm công đức, đại gì bỏ qua chứ?

Vốn tưởng rằng Cứ Phong nghe danh tiếng “quỷ sai” sẽ hoảng sợ hoặc ít ra cũng có chút kiêng dè, nhưng y chỉ ngược mắt nhú mày cười khể, khoanh tay trước ngực ngạo nghễ nhìn Hoa Bất Ngôn như là cố ý khiêu khích: “Có bản lĩnh thì người nói quỷ sai Âm ty đến bắt hồn phách gia đi. Người nghĩ là gia sợ bọn chúng sao? Thật nực cười!”

“Người không sợ quỷ sai, đúng là kỳ lạ!” Hoa Bất Ngôn thần nhiên quét mắt nhìn Cứ Phong, nét mặt đầy nghi ngờ, nhưng lời nói không chút sơ hở, giọng điệu vẫn thờ ơ như trước: “Người không sợ quỷ sai thật à?”

“Giỏi quá, người nói đúng rồi đấy!” Về mặt khinh thường đi cùng nụ cười tươi, đôi mắt Cứ Phong chợt trở nên lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như kiếm: “Đừng nói là quỷ sai, cho dù lão già Bắc Âm kia đến đây, gia cũng chẳng bận tâm!”

Nói xong, y liền quay người bước đi, đến cửa phòng lập tức đẩy ra rồi bước vào, cố ý đóng cửa thật mạnh.

Hoa Bất Ngôn hơi khiếp sợ chàng thiếu niên đẹp trai nhưng tính tình hung hăng và khác thường kia, vừa hoàn hồn lại thì sau lưng lập tức vang lên giọng nói đầy trêu chọc.

“Bản cung còn tưởng là ai, hóa ra là tên Hoa Bất Ngôn nhà người ở sau lưng phá rối.”

Hoa Bất Ngôn giật mình, xoay người lại đã thấy một cô gái mặc cung trang xinh đẹp đứng sau người. Đôi mắt vô cùng sắc bén và kiêu ngạo nhưng nụ cười rất rạng rỡ, mỗi cử chỉ hành động cực kỳ phong tình, tuy vậy lại mang theo sự nguy hiểm chết người.

Cô gái này nguồn gốc như thế nào, thân phận ra sao, chỉ cần liếc mắt một cái gã đã nhận ra!

Năm đó yêu giới có hai cô gái rất nổi danh, một là Thiên Sắc được đến Ngọc Hư Cung tu tiên sau đó thoát được yêu tịch, còn một người khác là Dụ Lan – con gái của nữ vương, bên người nàng lúc nào cũng có một thiếu niên người phàm một lòng yêu nàng say đắm. Cuối cùng, đường đường là công chúa yêu giới lại vì chàng thiếu niên này mà cam tâm tình nguyện vĩnh viễn không bước vào yêu giới nữa.

Những cô gái phong nhã tài hoa như vậy lần lượt biến mất khỏi yêu giới khiến chúng yêu đều kêu than tiếc hận.

“Dụ Lan công chúa điện hạ.” Gã thu cây quạt lại không chút hoang mang, cung kính cúi người hành lễ. Mỉm cười cất giọng tao nhã như nước, giả vờ bộ dạng vô cùng thanh nhã và cao quý, giống như mưa dầm thấm đất: “Tiểu sinh Hoa Bất Ngôn xin bái kiến!”

Đáng tiếc, chiêu tự biến thành văn nhả này của gã không có hiệu quả với Dụ Lan: “Đã lâu không gặp, sao càng ngày người càng nửa âm nửa dương thế kia?” Dụ Lan che miệng khẽ ngáp, tuy cười rất thoải mái nhưng giọng điệu châm biếm không chút che giấu: “Đã tu luyện để thay đổi, nhưng mà yêu không ra yêu, tiên không ra tiên, chán quá đi.”

Hoa Bất Ngôn cúi đầu, cười theo. Cũng biết bản thân mình chẳng qua chỉ là đồ chơi nhưng không dám oán hận một câu: “Tiểu sinh thân phận thấp kém, đương nhiên không dám sánh với Dụ Lan công chúa tài hoa phong nhã.” Tuy miệng hần nịnh hót ngon ngọt nhưng gã hiểu rõ chàng thiếu niên xấu tính kia chính là tên đầu sỏ trong truyền thuyết khiến Dụ Lan cam nguyện từ bỏ tất cả.

Nếu tính không lầm thì sau khuôn mặt thiếu niên đẹp đẽ kia chỉ sợ là yêu nghiệt mấy nghìn tuổi. Nhưng tính tình thì vẫn trẻ con như vậy, như chưa từng trưởng thành!

“Không tệ chút nào, người vẫn luôn là một kẻ miệng lưỡi dẻo quẹo.” Như đã nhìn thấy tâm tư của Hoa Bất Ngôn, Dụ Lan vẫn mỉm cười, nhìn Hoa Bất Ngôn chẳng khác gì nhìn chó hoang ngoài đường: “Đáng tiếc, hồ tộc mấy ngàn năm nay chỉ có mình người gọi là có chút tài hoa, nhưng lại một lòng tu tiên, không biết tộc trưởng nhà người đã khóc thành sông chưa nữa.”

“Dụ Lan công chúa đúng là đồ oan cho tiểu sinh quá.” Hoa Bất Ngôn càng cười mê người hơn nữa, đôi mắt đen thoáng lay động, giọng điệu càng khách sáo hơn.

“Người cần gì giả vờ giả vịt để lừa bản cung, bản cung biết người lén lút tố cáo với Âm ty nên hồn phách Triệu Thịnh mới bị quỷ sai dẫn đi. Chuyện này lát nữa sẽ có người tính sổ với người, khỏi cần bản cung nhúng tay vào.” Đôi môi đỏ của Dụ Lan cong lên, đôi mắt đen quét qua mặt Hoa Bất Ngôn, giọng rất nhỏ nhẹ nhưng thâm thúy vạch trần bộ mặt nham hiểm của gã. Tuy rằng nụ cười rạng ngời, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng đốm lửa nơi đáy mắt nàng lại sắc bén đầy cảnh báo: “Nhưng người cần phải thông minh một chút, suy nghĩ cho cẩn thận, cái gì nên nhúng tay vào cái gì không.”

“Tiểu sinh ghi nhớ lời công chúa dạy bảo.” Hoa Bất Ngôn đương nhiên nhận ra sự cảnh báo của Dụ Lan, biết rõ cô nàng này chẳng phải người dễ chọc, liền xóa ngay suy nghĩ trước đó. Xưa nay gã không thích gây thù với ai, huống chi cô nàng trước mắt nổi tiếng khó đối phó, tốt nhất gã nên tôn trọng tránh xa một chút thì hơn.

“Nàng nói chuyện nhắm nhĩ gì với con hồ yêu kia thế!?” Đang lúc này, cửa phòng mở tung ‘rầm’ một cái, Cự Phong thò đầu ra, dữ dằn lên tiếng: “Nếu coi trọng gã như vậy thì ta mở đường cho nàng theo gã sớm, còn không thì nàng mau vào đây! Nếu trên người có mùi hồ yêu, đêm nay đừng mơ ta hầu hạ nàng!”

Ê cái này chênh lệch nhiều nha, mới vừa rồi mở miệng là “Gia”, bây giờ đã biến thành “Ta”...

Hơn nữa, toàn mùi ghen tuông chua như giấm —

Hoa Bất Ngôn cẩn thận quan sát để xem rốt cuộc là thiếu niên đẹp trai hay là lão yêu quái, chợt thấy ánh mắt Cự Phong nhìn gã toàn dao kiếm, kiểu như hận không thể phanh thây gã, đủ thấy y coi trọng Dụ Lan đến mức nào. Lại quay sang Dụ Lan, nụ cười kiêu ngạo như có như không kia đã biến thành cười khổ.

Dụ Lan nhìn vẻ mặt giận dữ và bất mãn của tiểu lang quân, biết là hôm nay bản thân đã đụng vào điều kiêng kỵ của tiểu thái tử rồi. Không nhiều lời nữa, phát tay về phía Hoa Bất Ngôn ý bảo “người đi đi” rồi vội vàng trở về phòng.

Dụ Lan vào phòng, vừa bước qua cửa đã thấy tiểu lang quân của mình ngồi bên cạnh giường đôi hờn, thấy nàng vào còn ra vẻ chẳng thèm ngó tới: “Sao rồi, chịu bỏ ngoài đó vào đây sao?” Y ghen tuông oán trách một câu, tức đến đỏ mặt khiến khuôn mặt vô cùng tuấn tú càng đặc biệt: “Nàng và gã trò chuyện vui vẻ quá nhỉ, không phải là thật sự coi trọng gã hồ yêu đó chứ?”

Dụ Lan lắc đầu, bước qua ngả ngón vuốt cằm y, cất giọng âu yếm: “Dù gã là tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, ngọc thụ lan chi, nhưng sao so sánh được với chàng tuyệt vời có một không hai, tuyệt điểm ngút trời?”

“Nàng làm ta buồn nôn quá!” Cự Phong hất tay nàng ra, khuôn mặt giận dữ lại pha chút ầm ức, ngay cả khi giận cũng có chút thể lương: “Ta chỉ biết, lúc trước nàng chọn thân thể này cho ta cũng vì dung mạo có một không hai của tên này!”

Dụ Lan biết Cứ Phong lại giận dữ, nhưng cố ý nói tiếp suy đoán vô căn cứ của y: “Lúc nào cũng nhìn khuôn mặt này, lâu ngày cũng rất chán.” Cuối cùng, như muốn chọc cho tức chết, nàng lại hỏi: “Không phải sao?”

Ở với y mấy ngàn năm nay, tuy rằng phải né tránh phiêu bạt khắp nơi nhưng nàng vẫn cảm thấy hạnh phúc. Nàng đương nhiên nhớ rất rõ chàng thiếu niên lúc trước đã bắt chắp tất cả ở bên cạnh nàng như thế nào. Cho nên trước mặt mọi người nàng đều vờ như ngốc nghếch chỉ vì một thiếu niên người phạm mà vĩnh viễn không trở về yêu giới, chỉ bản thân nàng biết ngàn vàng cũng không mua được lang quân si tình.

Tính y trẻ con, tự do phóng khoáng, thậm chí rất ghen tuông từ hành động cho đến lời nói, nhưng trong mắt nàng đó chỉ là công cụ che giấu sự yếu ớt của y. Cho đến nay, trong thâm tâm y vẫn luôn cho rằng, một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất phải là người bảo vệ người phụ nữ của mình thật tốt, nhưng y vĩnh viễn không làm được, tâm tư phức tạp như vậy có thể hiểu được.

Có điều, nàng thật sự chưa từng bận tâm là ai bảo vệ ai, hay ai nuông chiều ai, chỉ cần hai người ở bên nhau chẳng phải rất vui vẻ sao? Cho nên, nàng nguyện lòng ở bên cạnh y, du ngoạn khắp nhân gian, nhìn y cứ mười năm lại dùng thuật Mượn xác hoàn hồn thay đổi thân thể.

“Ta biết nàng đã sớm chán ta rồi!” Tuy rằng sắc mặt coi như bình tĩnh, nhưng khuôn mặt lập tức trở nên tái nhợt, y chậm rãi nhắm mắt lại, đôi hàng mi che giấu đôi mắt tối âm u. Bàn tay Cứ Phong hung hăng xoắn góc áo, nghiêng rằng, cuối cùng nói hết ra: “Mới vừa rồi trong phòng Triệu Thịnh, nàng vừa nhìn thấy người tên là Thanh Huyền kia thì đã nhìn chăm chăm, từ khi hắn đến ánh mắt nàng không hề rời khỏi khuôn mặt hắn... Nếu không muốn ở cùng ta, vậy thì ta với nàng mỗi người một ngã, nàng đi đường người, ta đi đường ta...”

“Cứ Phong, chàng ghen sao?” Dụ Lan cúi xuống nhìn bộ dạng ảm ức sắp khóc của y, lặng lẽ thở dài.

Bị hỏi câu này, Cứ Phong như một chú mèo bị sét đánh trúng, lập tức xù lông lên.

“Dụ Lan, ta nói cho nàng biết, nếu nàng dám chán ta, ta sẽ hận nàng đến chết!” Khuôn mặt y trở nên hung hăng, đôi môi run run, tuôn hết những lời uy hiếp ra khỏi miệng: “Nếu nàng dám — cho dù ta thật sự phải đi, cũng phải moi mắt hắn, cắt mũi hắn, khiến hắn chết không toàn thây!”

“Lại gương nanh múa vuốt rồi, còn nói không phải ghen ư?” Nắm lấy tay Cứ Phong, Dụ Lan cười hệt như mèo ăn vụng, mang theo chút đắc ý, lúc này mới nói thật: “Chàng không phát hiện ra sao, hắn rõ ràng là một người phạm, nhưng lại có gần hai ngàn năm tu vi, thân thể như vậy đủ mạnh mẽ. Nếu chàng có thể sống nhờ thân thể ấy lâu dài, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, chẳng phải tiện hơn so với việc cứ mười năm lại đổi một thân thể người phạm sao?”

Biết được tâm tư của nàng, mới hiểu là vừa rồi bị lừa. Cứ Phong cắn răng nén giận trong lòng, mặc dù rất có hứng thú với lời nàng nói, nhưng vẫn hờn dỗi như trước, một lúc sau mới khó chịu hừ một tiếng: “Ta không thèm!”

“Xạo hoài!” Dụ Lan vừa bắt đầu dĩ vãng yêu chiều ôm mặt y, tựa vào cổ, khuôn mặt nũng nịu, vô cùng thân thiết với nhân tình: “Không phải vừa rồi chàng nói muốn hầu hạ ta sao?”

“Ta hầu hạ cái đầu nàng!” Cứ Phong cười khế, ra vẻ khinh thường, nhưng lại đẩy nàng xuống giường, động tác thô lỗ cởi xiêm y của nàng. Tuy ăn nói ngang ngạnh nhưng rất mềm lòng, cùng nàng tận hưởng niềm vui hoan lạc từ trước đến nay, nhìn nàng như đóa hoa nở rộ dưới thân mình, thân thể nàng quay cuồng theo ngón tay y, nóng bỏng đáp lại những tất cả những đụng chạm.

Hai người quấn lấy nhau, y không muốn mình ở thế hạ phong, đây có lẽ là giới hạn tôn nghiêm cuối cùng của y. Có điều, tận đáy lòng y vẫn muốn hỏi một câu, nhưng không thể nào thốt nên lời.

Dụ Lan, những năm gần đây ta buộc lòng phải gửi hồn phách sống nhờ trong thân xác người khác, thứ nàng lưu luyến rốt cuộc là thân thể đẹp đẽ đó hay là hồn phách của ta?

Dụ Lan, thật sự cho tới bây giờ, nàng còn nhớ rõ khuôn mặt ban đầu của ta không?

Hết chương 49

50. Chương 50

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Thanh Huyền dẫn Tổ Bạch bước xuống con đường hoàng tuyền chỗ miếu Thành Hoàng.

Mấy năm trước Thanh Huyền đã từng đi qua con đường này với Thiên Sắc, bây giờ quay lại cũng không khác gì, nhưng Tổ Bạch thì khác hẳn. Trước kia, mặc dù nàng từng nhìn thấy ma quỷ, nhưng nàng chưa bao giờ ngờ rằng mình sẽ gặp chuyện không tưởng thế này, đương nhiên nàng rất căng thẳng, chỉ qua có một đoạn đường mà phải lúc đi lúc nghỉ.

Thanh Huyền biết trên đường hoàng tuyền, con người rất dễ bị yêu ma quỷ quái bắt lấy hồn phách, mà Tổ Bạch không biết Văn Sinh Chú như hắc năm xưa, cho nên hẳn phải vừa đi vừa đọc, rồi bảo Tổ Bạch đọc theo, dùng thần chú kiểm soát tâm thần của mình tránh bị yêu ma quấy nhiễu.

Khi qua sông Tam Đồ, vẫn là người chèo thuyền năm xưa. Khi y trông thấy Thanh Huyền và Tổ Bạch thì cực kỳ kinh ngạc.

Sự kinh ngạc này không chỉ là nét mặt của người chèo thuyền, mà khi đi ngang qua Y Linh Thụ và Vọng Hương Đài, đám quỷ hồn, Đoạt Y bà và Huyền Y ông đều trợn mắt há miệng. Hai người đi đến điện Huyền Minh, khi Diệu Quang Chân Quân đứng đầu tầng thứ nhất của Cửu Trọng Ngục trông thấy Thanh Huyền cũng tròn xoe mắt.

“Tại sao người lại mang một người còn sống đến Cửu Trọng Ngục?” Diệu Quang Chân Quân kinh ngạc nhú mày, nét mặt chần động, thậm chí cánh tay cũng vì ngạc nhiên mà dờ ra. “Thanh Huyền công tử, người quả thật là...” Sau một lúc lâu y mới hoàn hồn hẳn, luống cuống chẳng biết nên đánh giá ra sao với hành động cả gan làm bậy của Thanh Huyền, và cũng không biết phải xử lý việc này thế nào cho phải.

Ai có thể đoán được, thằng nhóc ranh nhút nhát đi theo Thiên Sắc tiên tôn đến U Minh Ti năm xưa, giờ lại dám đơn thương độc mã dẫn một nữ tử... À, không đúng, người này đâu chỉ là phụ nữ, mà còn là một người phụ nữ đang mang thai, không xem ai ra gì xông thẳng vào đây! Rốt cuộc hắc định làm gì? Đừng nói hẳn lại ăn gan hùm mật gấu, định quây một trận ở U Minh Ti như ở Trường Sinh yến lần trước chứ? Nếu nể giao tình của U Minh Diêm Quân đại nhân và Thiên Sắc tiên tôn thì vẫn có thể cho qua, nhưng mà hôm nay...

Diệu Quang Chân Quân đang ngạc nhiên suy tư, Thanh Huyền giống như không thể chờ thêm nữa. Hắc vội vàng hỏi đáp án mình nóng lòng muốn biết: “Diệu Quang Chân Quân, tiểu sư bá của ta đâu rồi?”

Diệu Quang Chân Quân sững sốt, đáp lời theo bản năng: “Diêm Quân đại nhân đang thẩm vấn một tội hồn âm mưu dùng Ngự Quỷ thuật hại người đảo loạn sinh tử.” Y vốn muốn cảnh thẳng nhóc ranh ngông cuồng này gặp người không nên gặp, chờ đến khi tội hồn kia được phán quyết thì mọi việc dễ xử lý hơn: “Nếu Thanh Huyền công tử muốn gặp Diêm Quân đại nhân, chỉ bằng đến phòng sau chờ một lát, uống tách trà...”

Nhưng không chờ y dứt lời, Thanh Huyền đã kéo Tổ Bạch bước thẳng vào: “Không cần đợi nữa, chính là y.”

Diệu Quang Chân Quân nhất thời không biết “y” mà Thanh Huyền nhắc đến là ai, nhưng quan sát thái độ của Thanh Huyền thì cũng biết hẳn không định chờ đợi, mà là xông thẳng vào ngay tức khắc. Diệu Quang Chân Quân hạ lệnh, tất cả quỷ sai trong Cửu Trọng Ngục lập tức xông lên bao vây Thanh Huyền và Tổ Bạch!

Thanh Huyền biết rằng trong tình thế này phải tranh thủ từng giây từng phút. Tội hồn mà Bạch Liêm đang thẩm vấn chín phần mười là Triệu Thịnh, cho nên nếu không nắm chắc thời cơ biện hộ cho Triệu Thịnh, dựa theo tính tình nóng nảy của Bạch Liêm có lẽ Triệu Thịnh sẽ phải chịu trừng phạt còn tàn nhẫn hơn cả Cổ Huệ Nương.

Giờ khắc này hẳn không kịp nghĩ nhiều, hẳn dùng một tay che chở Tổ Bạch, một tay còn lại nâng thanh kiếm Càn Khôn lên.

Hắn không có ý định tổn thương quỷ sai mà chỉ muốn dọn đường, nhưng thanh kiếm Càn Khôn dường như không hiểu ý hắn giống như ngày thường, trong chớp mắt thanh kiếm tỏa ra luồng sáng chói lọi tựa như

ánh mặt trời chiếu rọi khắp Cửu Trọng Ngục ngàn năm chưa từng có một tia nắng, trong tích tắc nó tạo ra lực sát thương cực lớn.

Chỉ một thời gian ngắn mà tiếng quỷ khóc sói tru vang rất xa, chúng quỷ sai bỏ chạy tan tác, không một ai còn dám cản đường hắn, họ muốn trốn còn không kịp nữa là!

Thanh kiếm đó...

Diệu Quang đứng trước cửa đại điện Huyền Minh, trơ mắt nhìn Thanh Huyền kéo Tổ Bạch xông vào thẳng một mạch, không một ai có thể ngăn cản.

Thanh kiếm kia rõ ràng là thần khí, sao lại vừa tay tiểu tử này như vậy, còn có thể hấp thụ tinh hoa của mặt trời tạo nên sức ảnh hưởng lớn đến thế?

Nên biết, nơi U Minh Ti tối tăm sâu thẳm, có kết giới không gì phá nổi của Bắc Âm Phong Đô đại đế pháp lực vô biên thiết lập. Cho dù là Thiên Sắc tiên tôn chắc chắn cũng không phá nổi kết giới đó, nhưng thằng nhóc này...

Tiểu tử này, quả không phải người tầm thường như bề ngoài.

Một mạch xông thẳng vào, rất nhanh Thanh Huyền đã dẫn Tổ Bạch đến ngoài cửa điện U Minh. Quỷ sai canh giữ cửa điện rõ ràng đông hơn bên ngoài rất nhiều, trông kẻ nào cũng hung thần ác sát, mặt xanh nanh vàng, vừa trông là biết rất khó chơi.

Bọn họ vừa trông thấy Thanh Huyền tiến vào U Minh Điện bèn lập tức xông tới!

Thanh Huyền kéo Tổ Bạch ra sau lưng, tuốt vỏ thanh kiếm Càn Khôn, một luồng sáng chói lòa lan tỏa, đám quỷ sai lập tức tan tác tả tơi, ngã trái đổ phải, kêu rên thảm thiết. Tiếng động rất lớn đã chấn động đến U Minh Diêm Quân Bạch Liêm đang thăm vắn tội hồn trong U Minh Điện.

“To gan!” Bạch Liêm đứng bật dậy cao giọng trách mắng, góc áo bào đen tung bay theo khí thế sắc bén của y, ngữ điệu rất nghiêm khắc, trong đáy mắt sâu xa tỏa ra tia sáng nghiêm nghị lạnh lùng, sát khí mãnh liệt âm thầm tản ra: “Là kẻ nào không biết sống chết, dám tranh cãi ồn ào, xông bừa vào U Minh điện?”

Giây lát sau, ngoài cửa U Minh Điện loáng thoáng hiện ra một bóng người cao ráo, hình dáng chưa rõ nhưng giọng nói đã truyền tới trước: “Tiểu sư bá, con là Thanh Huyền!”

“Là thằng nhóc ranh nhà ngươi ư?” Bạch Liêm nheo mắt lại trông thấy có một nữ tử đứng sau lưng Thanh Huyền, nhất thời y vui mừng quá đỗi, đôi môi hơi cong cong một nụ cười thoáng qua. Nhưng khi y phát hiện người đó không phải là người mình muốn gặp, y hơi kinh ngạc, bất giác ngồi xuống híp mắt lại, không những nét cười đã biến mất mà cả giọng điệu cũng lạnh đi rất nhiều: “Có chuyện gì chờ một lát nói sau, đợi bản Diêm Quân nhốt tội hồn này vào mười tám tầng địa ngục đã.”

“Tiểu sư bá, không được...” Thanh Huyền tiến lên trước, lập tức trông thấy tội hồn đang quỳ trước đại điện tay đeo gông, chân mang xiềng chính là Triệu Thịnh. Hắn cũng không quanh co, lòng vòng mà chỉ thẳng vào Triệu Thịnh: “Lần này Thanh Huyền đến đây là vì tội hồn này.”

“Là vì y?” Bạch Liêm hơi ngẫm nghĩ tức thì hiểu ra ngay đầu mối.

Khi Bạch Liêm nghe bẩm báo Triệu Thịnh dùng thuật Ngự Quỷ, y đã hơi nghi ngờ. Triệu Thịnh này chưa biết chừng chính là đồ đệ mà một trong đám sư huynh đệ của y thu nhận ở nhân gian. Nếu là thường ngày y cũng sẽ không so đo quá mức, chừa lại chút thể diện cho sư huynh sư đệ mình. Hơn nữa, nay đến cả Thanh Huyền cũng chạy đến U Minh Ti biện hộ cho Triệu Thịnh thì có thể thấy rằng Triệu Thịnh cũng có chút dây mơ rễ má với Thần Tiêu phái.

Chỉ tiếc rằng giờ đã khác xưa, lúc trước Hoa Vô Ngôn đã đến tố giác chuyện này với ông già nhà y là Bắc Âm Phong Đô đại đế. Xưa nay Bắc Âm Phong Đô đại đế đã không vừa ý với các tôn thần, tiên tôn của Cửu Trọng Thiên, Trường Sinh yển lần này lại khiến đôi bên trở mặt. Trong lúc lửa giận bùng bùng, ông đã ra lệnh phải nghiêm khắc tra rõ vụ việc lần này. Y làm con chỉ có thể thăm than khổ trong lòng, đành phải từ bỏ ý định tha cho Triệu Thịnh.

Bạch Liêm hắng giọng, y liếc Triệu Thịnh rồi chuyển qua nhìn Thanh Huyền, nghiêm trang bảo: “Ranh con, ta khuyên ngươi đừng lo chuyện bao đồng. Ngươi cũng biết tội hôn Triệu Thịnh này dùng thuật Ngự Quỷ làm hại mạng người. Nếu y thực hiện thành công, sổ sinh tử ở Cửu Trọng Ngục chẳng biết sẽ rối loạn ra sao và sinh tử của biết bao nhiêu người sẽ lệch khỏi quỹ đạo?”

Dùng thuật Ngự Quỷ hại tính mạng con người, đây là dùng sức mạnh của chính U Minh Ti để gây rối với U Minh Ti, việc này là trọng tội. Nếu không nghiêm khắc trừng trị, chẳng phải U Minh Ti đã tự sát vào mắt mình?

Nếu việc này truyền ra ngoài, chỉ e U Minh Ti sẽ trở thành trò cười trong lục giới, mãi mãi chẳng thể ngóc đầu lên nổi.

“Tuy y có ý định dùng thuật Ngự Quỷ để hại người nhưng vẫn chưa hành động cơ mà.” Thanh Huyền chớp chớp mắt nở nụ cười, từng suy tính lướt qua đầu cực nhanh, hần lập tức lựa lời hòa giải: “Tiểu sư bá có thể mắt nhắm mắt mở để con mang hôn phách y quay về hay không?”

“Ngươi nói dễ quá, y đã phạm tội nếu không trừng phạt làm gương cho kẻ khác, chẳng lẽ bất kỳ ai cũng có thể cười lên đầu lên cổ của U Minh Ti hay sao?” Trông thấy điệu bộ và miệng lưỡi trơn tru hòa giải của Thanh Huyền, không hiểu vì sao Bạch Liêm chợt nghĩ tới hành vi của thằng nhóc này tại Trường Sinh yến, lòng y cực kỳ bức bối, giọng nói cũng nặng nề thêm vài phần: “Ngươi cho là U Minh Diêm Quân ta dễ bị người chèn ép vậy sao?”

Không những thế, nhớ tới sự thiên vị và che chở của Thiên Sắc với thằng ranh này, Bạch Liêm càng khó kềm chế cơn ghen ghét dữ dội bùng lên trong lòng, ngay cả cuống họng cũng chua lè chua lét.

Thằng thỏ con ranh ma, giả heo mà ăn thịt cợn, bây giờ lại trở thành tình địch số một của Bạch Liêm y.

Thanh Huyền không hề biết Bạch Liêm càng nhìn hần thì càng ngứa mắt, nên vẫn tiếp tục cầu xin: “Xin Tiểu sư bá bớt giận!” Dừng một lúc, hần cất tiếng rất đúng mực, dáng đứng thẳng như ngọc tạc lẳng lẳng nhìn Bạch Liêm, dường như chỉ trong tích tắc đôi con ngươi đã hóa thành sương giá, nhưng vẫn cố nhỏ nhẹ giải thích: “Thanh Huyền không có ý đó, nhưng con hy vọng chuyện lớn có thể biến thành nhỏ, nên trừng phạt nhẹ để răn đe y là được. Nói thế nào đi nữa, y chỉ vì bị ma ám nhất thời mới có ý định sai trái, tin rằng sau bài học lần này y nhất định không tái phạm...”

“Bị ma ám?” Bạch Liêm hừ lạnh, đôi mắt giá buốt như băng tuyết, y vỗ bàn rồi đứng bật dậy, nắm chặt bàn tay phải, dường như y đang cố hết sức kềm chế cơn giận của mình: “Nếu không phải có người đem chứng cứ phạm tội và âm mưu của y báo với Cửu Trọng Ngục, e rằng U Minh Ti sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức! Sao có thể vì đôi ba câu của thằng nhóc như ngươi mà bỏ qua được chứ? Y nhất định phải xuống mười tám tầng địa ngục, vào chảo dầu, qua lồng hấp, tới cối giã, đến cối xay đá rồi chìm trong huyết Trì ở địa ngục, mãi mãi không thể siêu sinh!”

Tổ Bạch đứng một bên cúi đầu, ghi khắc lời dặn của Dụ Lan “Nói ít, khóc nhiều, giả vờ đáng thương”, cho nên từ này tới giờ vẫn chưa dám lên tiếng. Nhưng tới lúc này, nàng thấy hy vọng Triệu Thịnh được hoàn dương ngày càng xa vời, cho nên không thể tiếp tục nhẫn nhịn nữa.

“Diêm Quân đại nhân, cầu xin người tha tội cho chàng!” Nàng quỳ xuống không hề do dự, nhỏ giọng khóc lóc cầu xin, mím chặt môi, nước mắt lăn chã trông thật thảm đạm đáng yêu khiến người ta khó lòng từ chối: “Tất cả đều là tội lỗi của tiểu nữ, tiểu nữ bằng lòng chịu phạt thay chàng, chỉ mong Diêm Quân đại nhân rộng lòng tha thứ.”

Chỉ tiếc, Bạch Liêm đã quá quen với tình cảnh này nên không thể sinh ra lòng thương xót nổi, y cười khẩy rồi nhắm ngay đầu mâu vào Thanh Huyền: “Ranh con, ngươi cho là mang một nữ tử đến đây khóc lóc ồn ào một phen là có thể muốn gì được nấy ư?”

Trên thế gian có rất nhiều nữ tử cuồng si, sự sinh ly tử biệt của người phạm y chứng kiến quá nhiều. Nếu ai ai mà y cũng thương xót, chẳng phải mọi người đều trường sinh bất lão hay sao, vậy còn cần U Minh Ti làm gì nữa?

“Tiểu sư bá, đây là người vợ kết tóc của tội hôn Triệu Thịnh.” Thanh Huyền hạ thấp giọng, đưa mắt nhìn Tổ Bạch đang cúi đầu cầu xin, dường như hần hơi do dự, nhưng không nhẫn tâm bỏ mặc nên đành phải

lên tiếng, theo sự thật mà bày tỏ: “Bây giờ nàng đang mang thai lại còn theo con vào Cửu Trọng Ngục, vợ chồng họ thâm tình như vậy, chẳng lẽ tiểu sư bá không thể tác thành cho họ hay sao?”

Cổ lễ, hắn đã nghĩ chuyện lần này quá đơn giản, vì trong ấn tượng của hắn Bạch Liêm không phải là dạng người thờ ơ, lạnh lùng, chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình gì sao?

“Đừng hòng dùng cái cách chán ngấy đó đánh động bản Diêm Quân!” Bạch Liêm không nường tình từ chối dứt khoát, một tia nham hiểm lấp lóe trong đôi mắt, y nở một nụ cười lạnh lùng: “Người cứ xem như bản Diêm Quân lần này dầu muối không tiêu, không nhận lực thân, cho dù sư phụ người đến đây, kết quả vẫn như vậy!”

“Thật không? Những lời hôm đó ở Trường Sinh yển của tiểu sư bá, Thanh Huyền vốn tưởng rằng tiểu sư bá là người thấu tình đạt lý, thật không ngờ...” Bạch Liêm kiên quyết từ chối khiến cơn giận của Thanh Huyền bùng phát, một tia sáng lóe lên trong mắt Thanh Huyền nhưng không dễ để ai nhận ra, hơi lạnh tụ trên môi hắn, từng lời lạnh lẽo tựa như mưa đá trút xuống mặt đất: “Hóa ra tiểu sư bá chỉ nói chơi mà thôi, hành vi bây giờ và lời nói hoàn toàn trái ngược nhau, chẳng phải càng ghê tởm hơn Ngọc đế Hạo Thiên không thấu hiểu tình kia sao?”

“Láo xược!” Nghe thấy những lời ngông cuồng, phách lối của Thanh Huyền, Minh Lý Chân Quân ngồi một bên ghi chép văn thư rốt cuộc không nhịn thêm được nữa. Y đặt bút trong tay xuống một cái “cạch”, đứng dậy nghiêm khắc trách mắng: “Người dám đứng ở điện U Minh nhục mạ Diêm Quân đại nhân, phải chịu tội gì?”

“Ta nói sai sao? Nếu tiểu sư bá quả thật là người có cá tính thì hôm nay người sẽ tác thành cho hai người họ. Thanh Huyền sẽ tôn kính người như một nam tử hán, nếu không Thanh Huyền xem như chưa bao giờ quen biết người.” Thanh Huyền không xem những lời khiển trách của Minh Lý Chân Quân ra gì, mà chỉ chăm chú nhìn Bạch Liêm, hắn nở nụ cười chua chát mỉa mai, một nét kiêu ngạo thoáng vờng trên góc mày nhướng cao kèm theo chút khinh thường: “Tóm lại, hôm nay dù đầu có rơi xuống đất, phải mất cả tính mạng, Thanh Huyền nhất quyết phải đem hồn phách Triệu Thịnh đi!”

“Giỏi ột câu người có cá tính!” Bỗng có tiếng vỗ tay và giọng nói trầm thấp già nua vang lên từ phía sau: “Có điều, người không nên dùng phép khích tướng để ép Bạch Liêm, việc này nó không thể làm chủ, người nói gì cũng vô dụng thôi.”

Thanh Huyền xoay người lại, trông thấy một ông cụ mặc áo bào đen tương tự Bạch Liêm, đôi mắt sắc bén sáng ngời trên khuôn mặt gầy gò khiến người ta khiếp sợ mà không thể trốn tránh: “Ông là...” Hắn hơi ngạc nhiên, hắn có cảm giác ông lão này trông quen quen, nhưng không thể nhớ nổi đã gặp được ở đâu.

“Phụ quân.”

Cho đến khi Bạch Liêm đứng dậy cung kính hành lễ, Thanh Huyền mới chợt tỉnh ngộ, hóa ra đây chính là chúa tể của cõi U Minh...

“Ngài chính là Bắc Âm Phong Đô đại đế!”

Thanh Huyền bật thốt ngạc nhiên, ông lão bật cười.

Bắc Âm Phong Đô đại đế nhìn Triệu Thịnh và Tổ Bạch đang quỳ rạp trên đất, nụ cười trên khuôn mặt ông trông thật ôn hòa, nhưng sâu trong đôi mắt âm u lại hiện lên vẻ như cười như không lạ lùng. “Người muốn dẫn hồn phách Triệu Thịnh đi, không phải là không có cách.” Giống như đang thừa nước đục thả câu, ông dừng lại một lát, sau đó mới ung dung nhướng mày, lạnh lẽo lướt nhìn Thanh Huyền, từng lời không mặn không nhạt: “Nếu người thật sự có gan, có dám cược với bản đế quân một ván không?”

“Đánh cược?” Thanh Huyền hơi do dự, hắn không dễ mắc lừa nên cảnh giác cất tiếng hỏi: “Người muốn đánh cược thế nào? Đặt cược cái gì?”

Bắc Âm Phong Đô đại đế như chẳng hề nghiêm túc cá cược, mà ông cười khà khà chậm rãi nêu ra điều kiện cược hấp dẫn: “Nếu người thắng, ta sẽ cho người mang hồn phách Triệu Thịnh đi. Nhưng nếu người thua...”

“Thua thì sao?” Thanh Huyền phì cười, đương nhiên hắn đã nhận ra sự tự tin chắc thắng một trăm phần trăm của Bắc Âm Phong Đô đại đế.

“Nếu người thua...” Bắc Âm Phong Đô đại để nửa cười nửa không nhướng mày rồi nở một nụ cười tàn khốc, đôi con ngươi u ám chăm chăm nhìn Thanh Huyền lấp lóe một tia sáng cực mãnh rất lạ lùng, giọng nói không cao nhưng ngữ khí lại rất kiên quyết: “Vậy thì để ba hồn bảy phách của người ở lại Cửu Trọng Ngục thôi.”

Đã qua ba ngày ba đêm, cây đèn chong ở đầu giường của Triệu Thịnh đang dần tàn mà Thanh Huyền vẫn chưa trở về. Hơi thở Triệu Thịnh càng lúc càng mỏng manh, Thiên Sắc ngày càng lo lắng, những suy đoán không lành cứ quấy rầy suy nghĩ của nàng từng giờ từng khắc.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà tới giờ Thanh Huyền vẫn chưa về?

Đúng vào lúc nàng cố dồn nén nỗi khủng hoảng bất an trong lòng, để khiến mình giữ lại sự trấn tĩnh cuối cùng thì giọng nói chộc diên người của Hoa Vô Ngôn chợt vang lên ngoài cửa...

“Thiên Sắc cô nương, nàng đừng đợi nữa, tiểu đồ đệ tâm đầu ý hợp của nàng không về được đâu!”

Thiên Sắc kinh hoàng, đứng bật dậy đẩy cửa bước ra, quả nhiên nàng bắt gặp Hoa Vô Ngôn trắng toát toàn thân thông dong đứng dựa lan can, nét mặt hờn ha hờn hở.

Thiên Sắc không đáp chỉ dùng nét mặt không chút biểu cảm nhìn gã, Hoa Vô Ngôn vẫn phe phẩy cây quạt, ngón hành cử chỉ càng thêm đắc ý hả hê: “Nàng cho là có một sư huynh làm U Minh Diêm Quân thì mọi chuyện đều suôn sẻ muốn làm gì thì làm sao? Nàng đừng quên, chủ nhân chân chính của U Minh Ti chính là Bắc Âm Phong Đô đại đế...”

“Chu Ngưng!” Còn chưa kịp nghe hết lời Hoa Vô Ngôn huyền thuyên, Thiên Sắc đã dứt khoát gọi.

“Tiên tôn?” Chu Ngưng nghe tiếng bèn chạy tới, trông thấy Hoa Vô Ngôn nàng ngẩn ngơ, không hiểu vì sao cái gã hồ yêu này lại xuất hiện ở đây, nàng theo bản năng lập tức đề phòng gã.

Thiên Sắc dùng ánh mắt sắc bén chăm chăm nhìn Chu Ngưng, chậm rãi ném ra một câu làm người ta hoảng hốt: “Canh giữ cơ thể Triệu Thịnh, không được tự ý bỏ đi!” Dứt lời, nàng lại đẩy Chu Ngưng vào phòng ngủ của Triệu Thịnh rồi thi triển pháp thuật thiếp lập tiên chương không một ai có thể xâm nhập xung quanh phòng ngủ.

Sau đó, nàng kiên quyết xoay người, nắm chặt thanh Lục Tiên kiếm, lòng nàng đã quyết!

Bất luận là ai, nếu tổn thương Thanh Huyền, nàng nhất quyết không buông tha!

Lần này đến U Minh Ti, gặp kẻ nào xử kẻ đó!

Hết chương 50

51. Chương 51

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Mấy lần ra vào Âm ty, nhưng chưa lần nào Thiên Sắc thấy nóng lòng như lửa đốt giống lần này. Đường như nàng chưa từng trải qua cảm giác này, dù là mấy ngàn năm trước đối mặt với đám yêu ma nổi loạn, vào thời khắc quan trọng nhất liên thủ cùng Phong Cẩm phong ấn Bách Ma Đẳng nàng vẫn hờ hững đối mặt, không buồn không vui. Vì thế, nàng nghĩ rằng những năm tháng về sau cũng sẽ không buồn không vui như thế, không ngờ, Thanh Huyền đã vô thức trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của nàng.

Một người, chỉ khi nào sắp mất đi người hoặc vật mình yêu thích mới có cảm giác nóng lòng như lửa đốt thế này, nàng vẫn biết là sẽ không đến đâu, nhưng đến đi tùy duyên, nàng cũng không so đo quá nhiều. Hôm nay, nàng nóng vội như vậy là vì tận đáy lòng đã nhận định Thanh Huyền là người nàng yêu thích sao?

Cuối cùng là từ bao lâu, nàng không ngờ bản thân đã chấp nhận hẳn?

Nàng không dám nhớ lại, không dám để cho bản thân bị phân tâm, nhưng giờ phút này không có cách nào khiến bản thân xóa bỏ mọi mâu thuẫn trong lòng. Trước giờ vẫn ôm hy vọng giúp hắn sửa tiên thân. Là

thật lòng hy vọng có thể giúp hần xóa bỏ vận hạn thoát khỏi luân hồi hay trong tiềm thức nàng đã có suy nghĩ khác?

Chư thần chứng giám, hôm nay Thanh Huyền thề rằng nhất định phải cưới sư phụ làm thê tử, đời đời kiếp kiếp, quý trọng như châu như báu, nắm tay cho đến bạc đầu, mãi không rời xa, nếu con nuốt lời, nguyện chịu thiên lôi trừng phạt!

Nàng nhớ lại lời thề của hần vào đêm quỳ gối ở Cửu Tiêu điện, nhớ lại những lời tỏ tình của hần, lúc nào cũng ước hẹn “Đời đời kiếp kiếp”. Một đứa trẻ thẳng thắn đơn thuần như thế, đừng nói là đời đời kiếp kiếp, ngay cả hôm nay ngày mai cũng hoàn toàn không thể đoán trước, vậy mà hần lại hứa hẹn cho nàng một tương lai mờ mịt như thế sao?

Có điều, rõ ràng đã bị lừa gạt, trong lòng có vết xe đổ, nhưng vì sao lúc này nàng vẫn thắm tin như trước?

Có lẽ, thứ nàng tin là vì đôi mắt quá chân thành mà thẳng thắn kia.

Phong Cẩm cũng từng có một đôi mắt như vậy, nhưng sau đó đã không còn nữa. Bây giờ Thanh Huyền lại có một đôi mắt như thế, không biết sau này có biến mất hay không?

Đúng vậy, chuyện sau này ai biết được chứ?

Không đến miếu Thành Hoàng để xuống hoàng tuyền, nàng tìm một nơi kín đáo ở gần đây, thiết lập tiên chương, niệm chú đốt bùa để hồn phách ra khỏi cơ thể, dùng phương pháp nhanh nhất vào Cửu Trọng Ngục. Không thể không nói, phương pháp này vô cùng nguy hiểm. Nàng là yêu thân tu hành đắc đạo, không thể vào vòng luân hồi của lục đạo, nếu hồn phách bị giữ lại Cửu Trọng Ngục không thể trở về thân thể, thì có thể bị hồn phi phách tán!

Nhưng vào thời khắc nguy cấp, nàng không nghĩ được gì nữa.

Từ Huyền Minh điện đi thẳng đến U Minh điện, đương nhiên không quỷ sai nào dám ngăn cản nàng. Dọc đường cũng phát hiện một số dấu vết, có thể nhìn thấy là Thanh Huyền đã ra tay với đám quỷ sai này, lòng nàng nặng như đá đè.

Trước đây, nàng từng nghe tiểu sư huynh nhắc đến Bắc Âm Phong Đô đại đế vài lần. Dù chưa từng gặp mặt nhưng cũng biết đó là đế tôn một phương có thể khuynh đảo trời đất, quản lý ma quỷ hơn mười vạn năm, nên ngay cả sư tôn Nam Cực Trường Sinh đại đế cũng rất kiêng nể ông ấy. Nghe nói, năm đó ông khăng khăng đưa Bạch Liêm lên Ngọc Hư Cung bái sư học nghệ, là vì thua Bắc Cực Tử Vi đại đế một quân cờ, phải cam nguyện chịu thua, đưa con trai độc nhất đến trao đổi một quân cờ. Rõ ràng là đã khuất phục Thần Tiêu phái, nhưng ông không hề kiêng nể thần nhiên nói rõ sự bất mãn với Hạo Thiên. Sau đó, vì Bạch Liêm bị trách phạt phải giáng chức, ông một lòng nhận định là quỷ kế của Hạo Thiên, giận dữ phân rõ giới hạn với Cửu Trọng Thiên. Nhưng chưa bao giờ xúi giục Bạch Liêm đoạn tuyệt quan hệ với Thần Tiêu phái, có lẽ là vì vẫn nể phục Nam Cực Trường Sinh đại đế và Bắc Cực Tử Vi đại đế.

Cho nên, nhìn tính nết Bạch Liêm nóng nảy như vậy, cũng có thể đoán được tính tình Bắc Âm Phong Đô đại đế thế nào. Bao nhiêu năm qua, Cửu Trọng Ngục và Cửu Trọng Thiên như nước với lửa là có thể hiểu được Bắc Âm Phong Đô đại đế tuyệt đối không rộng lòng bỏ qua chuyện cũ. Nghĩ xa hơn, nếu ông ta quy kết hết chuyện năm đó lên người Thanh Huyền, biến Thanh Huyền thành thể thân chịu tội —

Thiên Sắc thăm kêu khổ. Hôm nay sợ là nàng khó có thể đưa Thanh Huyền trở về thuận lợi.

Vào Huyền Minh điện, không hề có cảnh đánh nhau trực diện như dự đoán, cũng không có đối chọi gay gắt, ngược lại toàn bộ đại điện cực kỳ im lặng, sự im lặng kỳ lạ này khiến người ta sởn tóc gáy.

Phía sau loáng thoáng tiếng hai người nói chuyện —

“Nghe nói thẳng nhóc này dám chống lại Hạo Thiên ở Trường Sinh yến?” Đó là giọng một ông lão, có chút mỉa mai.

“Cái gì phụ quân cũng biết, cần gì hỏi con?” Người trả lời là Bạch Liêm, nhưng nghe giọng y hờ hững giống như không vui.

Bên trong U Minh điện, Tố Bạch và Triệu Thịnh đang quỳ trên mặt đất, tư thế cùng sống cùng chết. Còn Bạch Liêm đứng bên cạnh, nói năng thận trọng, khuôn mặt tuấn tú có vẻ run rẩy, đôi mắt không rõ là khó xử hay lo lắng, ánh mắt Thiên Sắc nhìn thấy đầu tiên chính Thanh Huyền.

May quá, hần lẳng lẳng ngồi bên đó, tựa như đang nhọc lòng suy nghĩ phải đánh cờ như thế nào.

Có điều nếu thật sự đánh cờ thì vì sao ông lão mặc đồ đen kia lại bất an nhìn thanh kiếm trong tay hần?

Thanh kiếm đó được Trường Sinh sư tôn đưa cho Thanh Huyền vào ngày rời khỏi Ngọc Hư Cung!

Thiên Sắc không biết lai lịch và sự huyền diệu của thanh kiếm đó, mới nhìn cũng không có gì hơn người. Nhưng vào ngày Thanh Huyền giao đấu với Hoa Bất Ngôn cũng là lúc nàng được mở mang tầm nhìn.

“Năm đó, Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn hoá sinh nguyên khí hỗn mang từ một đại đạo vô danh, từ nguyên khí hoá sinh hấp thụ khí âm dương, dùng âm dương bổ trợ cùng sinh khí của vạn vật trong thiên hạ. Sau đó, mang tới hoa Nguyệt Chi Tinh vạn năm nung khô sắt lạnh trong mười ngày, mượn linh khí nguyên sơ của trời đất chế tạo, cuối cùng làm thành thanh Càn Khôn kiếm khác thường này.” Ông lão mặc đồ đen lại đánh giá kỹ càng Càn Khôn kiếm mấy lần nữa, sau đó gơ lên, giống như muốn rút kiếm trong vỏ ra nhưng không có kết quả, liền bật cười đặt thanh kiếm lên bàn, không biết là tự lẩm bẩm hay nói chuyện với Bạch Liêm: “Nhìn đi, thanh kiếm này không chỉ nhận một mình hần mà chỉ có ở trong tay hần mới có thể trở thành thần khí độc nhất vô nhị, nếu ở trong tay người khác cũng chỉ là đồng sắt vụn mà thôi!”

Theo giọng điệu châm chọc của ông, thanh kiếm được đặt xuống bàn gây ra tiếng leng keng, nhưng Thanh Huyền vẫn ngồi im không nhúc nhích, không đáp lại, cũng không có hành động gì, giống như đang ngủ.

Thiên Sắc bước nhanh tới, không bận tâm đến ánh mắt phức tạp của Bạch Liêm đang nhìn nàng, chỉ quan tâm một mình Thanh Huyền, quả nhiên đã phát hiện ra điều kỳ lạ! Thanh Huyền ngồi tại chỗ, hai mắt nhắm nghiền, trong tay cầm một quân cờ đen, nhưng không còn cảm giác và ý thức, giống như một pho tượng điêu khắc.

Thiên Sắc nhìn xuống bàn cờ, chỉ thấy những quân cờ trắng đen được sắp xếp rất kỳ lạ, bất luận nước nào cũng ẩn chứa thuật âm dương bát quái, chỉ một chuyển động nhỏ thì toàn bộ đều biến đổi khác thường, hoàn toàn không thể đoán trước!

Đây vốn không phải là cách chơi cờ của người phàm!

Trong chớp mắt, Thiên Sắc ngây người, đột nhiên hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Như hít phải khí lạnh, vẻ mặt hoảng sợ, trái tim lạnh lẽo rơi xuống không ngừng, cho đến khi rớt vào một biển lửa sâu hoắm, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng khiến nàng đau đớn vô vùng. Nhưng nàng chưa kịp lên tiếng thì ông lão mặc đồ đen đã hỏi trước.

“Người chính là con bé khiến Bạch Liêm con trai ta thương nhớ mãi không quên?” Giọng nói không rõ là khen ngợi hay chế nhạo, Bắc Âm Phong Đô đại đế dường như không truy cứu chuyện Thiên Sắc xông vào đây, chỉ chậm rãi ngồi xuống, dùng bộ mặt phán xét và ánh mắt ngạo mạn nhìn nàng: “Bản đế quân thấy người tướng mạo xinh đẹp, cũng được coi là có nhan sắc. Đáng tiếc lại không biết nhìn người, coi trọng kẻ một lòng cụp đuôi đi theo Hạo Thiên, bao nhiêu năm vẫn không biết tỉnh ngộ.”

Bắc Âm Phong Đô đại đế chưa dứt lời, Bạch Liêm vừa xấu hổ vừa giận dữ kêu lên, sắc mặt hơi khó coi, giống như muốn ngăn lại: “Phụ quân!”

Chỉ cần là người biết chuyện, vừa nghe qua có thể hiểu ngay hàm ý của ông lão áo đen kia, thật sự là bao che khuyết điểm quá mức rõ ràng. Dù Thiên Sắc chưa từng gặp Bắc Âm Phong Đô đại đế, nhưng nghe những lời này của ông ta và nhìn nét mặt Bạch Liêm cũng có thể đoán được. Nghe nói Bắc Âm Phong Đô đại đế cực kỳ khinh thường Phong Cẩm, ngay cả tên cũng không muốn gọi, chê bai đến mức này cũng có thể thấy được vị thế quân này đúng như lời đồn có thù nhất định sẽ báo.

Có điều, dù có thù nhất định sẽ báo nhưng ông ấy quản lý yêu ma thần tiên, liên quan gì đến một người phàm như Thanh Huyền, sao lại tính toán như vậy?

Tuy rằng Thiên Sắc đã được thấy tận mắt, nhưng cũng từng nghe sư tôn nói thủ hạ của Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn gồm mười hai vị đế quân, rất đam mê đấu pháp “Linh Lung Cự”. Cái gọi là “Linh Lung

Cục” thực chất là đánh cờ, hai bên nhập định, đặt tâm mình vào các nước cờ, đấu trí để cuối cùng phân thắng bại.

Phương pháp này, đừng nói là người phàm mà ngay cả thần tiên đắc đạo chưa đủ vạn năm cũng không dám thử. Chưa nói đến việc không chịu nổi áp lực tinh thần lớn, chỉ cần sơ suất một chút sẽ mất cả ngàn năm tu vi. Bây giờ Bắc Âm Phong Đô đại đế lại đánh cờ kiểu này với Thanh Huyền, như vậy thì hẳn nhất định không thể thoát khỏi vận hạn vì vòng trả thù lẫn lẩn này!

“Đế quân đánh cờ Linh Lung Cục với Thanh Huyền?” Mặt Thiên Sắc rất lạnh, lời nói với Bắc Âm Phong Đô đại đế rất chừng mực, tuy mang ý hỏi và đề nghị nhưng cũng có hàm ý chỉ trích. Ánh nến lạnh lẽo lay động như lọt ra từ khe hở xám xịt nào đó bao trùm khuôn mặt vừa có chút châm biếm vừa lạnh lùng của nàng: “Thanh Huyền chẳng qua chỉ là một người phàm, sao địch nổi tài trí và pháp lực của đế quân, xin đế quân hạ thủ lưu tình —”

Đáng tiếc, đáp lại nàng không rõ là Bắc Âm Phong Đô đại đế vô tình hay cố ý, coi như không nghe không thấy.

“Nha đầu Thiên Sắc, người nói thật cho ta biết đi, con trai ta tướng mạo, tư chất đến tình cảm, cuối cùng là kém tên Phong Cẩm kia chỗ nào?” Khẽ nhướn mày, đôi mắt Bắc Âm Phong Đô đại đế thâm trầm, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên qua đôi mắt nhìn thẳng vào lòng nàng, khóe môi cong lên, không thể nhìn ra tâm tư của ông lúc này, giọng điệu lại có vẻ trêu chọc: “Còn nữa, con ta không hề bận tâm đến danh tiếng bề bộn của người, nguyện lòng dùng tam môi lục súc cười người làm hoàng hậu Âm ty, chẳng lẽ còn chưa đủ thành ý, chưa đủ yêu thương sao?”

* Tam môi lục súc: Theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sính tương tự “tam thư lục lễ” – “Tam môi” là chỉ những văn thư qua lại giữa sính lễ: + “Sính thư” thư trao đổi lúc nhà trai ngỏ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện. + “Lễ thư” trong thư nhà trai chọn ngày lành, tháng tốt nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới. + “Nghênh thư” thư dự kiến ngày giờ rước dâu – “Lục súc” là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia + Lễ Nạp Thái (Dạm ngõ sẽ kèm theo lá thư thứ nhất) + Lễ Vấn Danh sẽ kèm theo lá thư thứ hai + Lễ Nạp Cát + Lễ Nạp Tệ + Lễ Thỉnh Kỳ (sẽ kèm theo lá thư thứ ba) + Lễ Nghênh Thân (Vu Quy) Mấy lời này, đừng nói Thiên Sắc tự cảm thấy hết sức xấu hổ mà ngay cả Bạch Liêm cũng chịu không nổi. Dù muốn nói “Con gái nhà người ta tốt đẹp, con trai nhà mình ngoan ngoãn”, nhưng có ai giống Bắc Âm Phong Đô đại đế không chứ, bao che đến mức độ này?

“Đế quân...” Thiên Sắc cúi đầu khẽ kêu một tiếng, ngấp ngừng nhìn Thanh Huyền, không biết nên nói gì cho phải. Bởi vì dù nàng nói bất cứ thứ gì, Bắc Âm Phong Đô đại đế cũng đều như không nghe thấy, toàn nói chuyện lòng vòng không liên quan.

Phong Cẩm, nàng và y đã không còn liên quan từ lâu, vì sao dư luận thế gian lúc nào cũng kéo họ lại với nhau?

Thấy ánh mắt Thiên Sắc vẫn chỉ nhìn Thanh Huyền, trước sau không hề nhìn thứ khác, Bắc Âm Phong Đô đại đế càng bất mãn. Ông ta hừ một tiếng đầy giọng mũi, chỉ vào Thanh Huyền, giọng điệu chẳng chút khách khí: “Thằng nhóc này không biết tự lượng sức mình, không chỉ xông vào Âm ty còn dám ăn nói ngông cuồng trên U Minh điện, vốn không xem Cự Trọng Ngục và những người ở đây ra gì, đưa hồn phách nó vào Linh Lung Cục chỉ là sự trừng phạt nhỏ thôi.”

Thấy sắc mặt Thiên Sắc ngày càng khó coi, ông ta như là có chút thỏa mãn, đổ thêm dầu vào lửa: “Nếu nó có bản lĩnh ra khỏi ‘Linh Lung Cục’, thì sẽ bỏ qua mọi chuyện cũ, nhưng nếu không ra được —” giống như đang nhử mồi, ông ta chỉ nói đến nửa chừng, ẩn chứa hàm ý uy hiếp.

“Đế quân, phải làm thế nào mới bằng lòng buông tha đồ nhi của ta?” Thiên Sắc nheo mắt lại, cảm giác được Bắc Âm Phong Đô đại đế này đang trêu chọc, vốn không hề coi nàng ra gì. Về mặt kia giống như thần tiên cao cao tại thượng cảm thấy nhàm chán nên đùa giỡn với những kẻ thấp kém, không hề để mắt đến ai.

“Đồ nhi?” Bắc Âm Phong Đô đại đế nghe vậy càng vui vẻ hơn, cười ha hả: “Chẳng phải lục giới đồn rằng, thằng nhóc này là tình nhân bé bỏng của người ư? Nha đầu kia, quả nhiên giống như lời đồn đại, đối với

người ngoài lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo!”

Ông ta càng cười, sắc mặt Thiên Sắc càng khó coi, nhưng ông ta càng thấy sắc mặt Thiên Sắc như vậy lại càng cười.

Cuối cùng, có vẻ như đã cười đủ, ông mới uể oải vuốt chòm râu dài trắng như tuyết, hơi ngẩng mặt lên: “Nếu muốn cứu thằng nhóc này, trừ phi ngươi lập tức thành hôn động phòng với con trai ta.”

Đây rõ ràng là giới hạn của trêu đùa và châm chọc!

Thiên Sắc không thể chịu đựng thêm sự đùa cợt này nữa, ấn tay xuống bàn cờ —

Nàng không muốn nói chuyện nhảm nhí với Bắc Âm Phong Đô đại đế nữa, nếu ông ta cố ý làm khó, không chịu nói chuyện đàng hoàng thì nàng sẽ vào Linh Lung Cục!

Bạch Liêm nhanh tay lẹ mắt, giơ tay ra chụp lại nhưng không kịp, bây giờ mới cảm thấy ngạc nhiên vì thái độ khác thường của nàng từ lúc hồn phách nàng vào Âm ty. Trước đây, nàng chưa từng vội vàng bối rối như vậy, là vì thằng nhóc tên Thanh Huyền kia sao? Nếu nói trong lòng không có cảm giác gì thì đúng là lừa người, lúc này lòng y nổi cơn ghen tỵ như sóng ngầm: “Thiên Sắc, đừng vào Linh Lung Cục”. Nhìn nàng ấn tay xuống bàn cờ mà không thể ngăn được, y chỉ có thể hét lên: “Trước khi tu hành muội là yêu, một khi hồn phách lạc vào ván cờ đó thì khó có thể ra ngoài!”

Đáng tiếc, y chưa nói hết câu, tay nàng đã kiên quyết ấn xuống bàn cờ, hồn phách nhanh chóng biến mất, bị ván cờ kia hút vào chỉ còn lại vệt sáng chói mắt.

Sắc mặt Bạch Liêm hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn Bắc Âm Phong Đô đại đế: “Phụ quân, không phải người nói —”

“Bạch Liêm, an tâm, đừng nóng nảy.” Bắc Âm Phong Đô đại đế khẽ gật đầu, nét mặt không còn chút trêu chọc như vừa rồi, ngay cả nụ cười cũng biến mất: “Không cần quá lo lắng cho con bé đó, cho dù nó không ra được cũng sẽ có người đích thân mang nó ra.”

Trong khoảnh khắc, Bạch Liêm như không thể suy nghĩ cũng không thể hiểu hết những lời này, chỉ nói mơ hồ: “Nhưng phụ quân —”

Bắc Âm Phong Đô đại đế thở dài, ngắt lời con. Lần đầu tiên từ bỏ tính nết bao che sai lầm của mình xưa nay một cách bất đắc dĩ: “Bạch Liêm à, nếu con bé đó thật sự thích Phong Cẩm, tất nhiên là phụ quân sẽ không cam lòng, nhất định sẽ đòi lại công bằng cho con. Nhưng bây giờ con lại thua —”

Bạch Liêm, thôi quên đi, nghe con mới sinh không sợ hổ, gừng càng già càng cay. Nhưng một tay lão luyện hóa thành nghe con mới sinh, lại cực kỳ cay nồng như thế, cây cỏ non nớt như con sao đâu lại được chứ?!

Con thua tuyệt đối không oan uổng đâu!

Cuối cùng cũng không thể nói ra bí mật này, ông thở dài bất đắc dĩ, một lúc sau mới nói: “Để hai người bọn họ đến Linh Lung Cục kéo dài thời gian thôi, không bao lâu nữa người cần đến sẽ đến.”

Trong Linh Lung Cục, Thiên Sắc tìm kiếm khắp xung quanh trong sương mù, khó khăn lắm mới nghe thấy tiếng nước chảy ào ào. Nhưng đến lúc nàng đi qua, lại bị những gì nhìn thấy khiến nàng tức giận đến nghẹn thở!

Đó là một thác nước, trong suốt tận đáy, dưới thác nước, một đám nữ tử quyền rũ yêu diễm trút bỏ hết quần áo, chơi đùa rất vui vẻ.

Còn Thanh Huyền —

Đúng vậy, tiểu đồ đệ thề nguyện son sắt đời đời kiếp kiếp chỉ thích mình nàng đang ngồi nghỉ chân ngay gần trên một tảng đá, tựa như đang thu hết vào tầm mắt “Cảnh đẹp” trước mặt, say sưa thưởng thức từng ly từng tít, hoàn toàn không biết giờ là đêm hay ngày.

Thiên Sắc bỗng cảm thấy đáy lòng chua chát, không thể nói được đây là mùi vị gì.

Nàng bất chấp hậu quả, cố ý lao vào “Linh Lung Cục” chỉ vì sợ hấn bị yêu ma tạo ra ảo giác mê hoặc, không ngờ, lúc này hấn đang say sưa thưởng thức mỹ nhân, sắc đẹp, cảnh đẹp...

Trong lòng khó chịu như rơi xuống vũng bùn, lập tức trở nên không tỉnh táo, khuấy đảo đáy lòng sáng trong trở nên đục ngầu. Chỉ trong chớp mắt, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân mình rất buồn cười. Nàng và hấn đâu chỉ xa cách ngàn núi vạn sông? Dù hấn tu thành tiên thân thì đã sao, hấn thề hẹn đời đời kiếp kiếp, nói không chừng chỉ là sự si mê bất chợt, trong lục giới này, nữ tử nào chẳng như hoa như ngọc?

Hấn trẻ tuổi tài giỏi, nếu có một ngày gặp được người con gái tình đầu ý hợp —

Sự chua chát nơi đáy lòng đột nhiên biến thành chua xót. Nàng lẳng lặng đứng phía sau hấn, vốn định nhắc nhở hấn đừng để ảo giác do yêu ma tạo thành mê hoặc tâm trí, nhưng họng nghẹn đắng, không thể mở miệng được. Nàng cúi đầu, đôi hàng mi như cánh bướm rũ xuống, che khuất ánh mắt âm u.

Trong lòng nói hãy để nó trôi đi, cuối cùng lại không thể cho qua.

Lúc này, Thanh Huyền đã đứng dậy bước lại gần, đưa tay cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng.

“Sư phụ, nếu ta nói rằng từng có ý đồ nhìn lén người tắm, liệu người có cho ta một chưởng không?”

Giọng nói của hấn hàm chứa ý cười, cũng mang theo sự si mê lẫn làm nũng.

Nàng giật mình ngẩng đầu nhìn hấn, chợt phát hiện hai mắt hấn bị một mảnh vải màu xám bịt kín.

Đó là một miếng vải áo của hấn bị xé rách.

Hết chương 51

52. Chương 52

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Thấy Thanh Huyền dùng vải bịt kín mắt, Thiên Sắc biết nàng đã trách lầm hấn. Vị chua chát và cảm giác xót xa khó hiểu trong lòng bỗng biến thành vị ngọt ngào, trong tích tắc cảm giác đó đã ngập tràn rung động cõi lòng. Nhưng mà, giây tiếp theo khi nàng nghiêng ngẫm kỹ vấn đề Thanh Huyền hỏi, nàng đột ngột phát hiện mình chẳng biết nên nói gì.

Hấn từng có ý nhìn trộm nàng tắm ư?

Dựa vào những hành vi cử chỉ ngày càng ngông cuồng và ma chương triền miên trong mơ của hấn, chỉ e hấn không chỉ có ý đồ nhìn trộm mà có lẽ đã sớm biến ý tưởng thành hành động mất rồi? Nàng chợt nghĩ tới những lúc tắm rửa ở chỗ thác nước phía sau Yên Sơn nàng đều thiết lập tiên chương. Nhưng mà toàn bộ thuật pháp của Thanh Huyền là do nàng truyền thụ, tiên chương e là vô hiệu với hấn, nếu hấn thật sự có ý hoặc đã từng đến nhìn trộm nàng tắm, vậy quả thật rất khó đề phòng.

Quả là khó lòng phòng bị, nàng làm sao có thể ngờ rằng, sẽ có một ngày, con chim non tưởng chừng như chưa mở mắt tự tay nàng nuôi lớn sẽ lần lượt nàng từng chút từng chút một.

Cho dù có đánh hấn thì có lợi ích gì chứ?

Trông bộ dạng này của hấn, e rằng có chết cũng không chịu hối cải!

Nghẹn lời một lúc, Thiên Sắc muốn rút tay phải mình ra khỏi tay hấn, nhưng vì bị hấn túm chặt tay nên đành phải dùng tay trái cởi mảnh vải đang che mắt hấn ra: “Linh Lung Cục thay đổi khôn lường, người quả thật không bị yêu ma quỷ quái mê hoặc bằng ảo ảnh sao?”

Hấn nhân cơ hội đó nắm lấy bàn tay trái của nàng áp lên gò má mình, nhẹ nhàng mà từ tốn vuốt ve, hấn mỉm cười giảo hoạt: “Có thể mê hoặc được Thanh Huyền chỉ có mình sư phụ thôi.”

Đúng vậy, hấn vừa bước vào Linh Lung Cục đã phát hiện ra yêu ma quỷ quái giăng ảo cảnh khắp nơi, bao vây hấn ở đây. Ngay từ đầu, hấn cũng muốn nhanh chóng phá vỡ ảo ảnh này để mang hồn phách của Triệu Thịnh đi ngay. Thứ nhất là vì lo tình thế sẽ phát sinh đột biến, thứ hai là vì cảm thấy Bắc Âm Phong Đô đại để đường như có âm mưu, mà quan trọng nhất là hấn không muốn để sư phụ lo lắng. Nhưng đúng vào lúc hấn tìm thấy cửa ra Linh Lung Cục định phá ảo ảnh thoát khỏi đây, thì hấn bất ngờ phát hiện hồn

phách mình bị nhốt trong Linh Lung Cục, nhưng cơ thể ở bên ngoài của hắn lại có thể nghe thấy Bắc Âm Phong Đô đại đế đang trò chuyện với Bạch Liêm.

Hóa ra, hai người họ bắt hồn phách Triệu Thịnh đến đây, thật không phải vì muốn so đo việc Triệu Thịnh sử dụng thuật Ngự Quỷ làm hại tính mạng con người, mà là hy vọng có thể mượn thời cơ dẫn dụ người mẹ ruột mất tích từ lâu của Triệu Thịnh...

Cũng chính là con gái độc nhất của Bắc Âm Phong Đô đại đế, chị ruột của Bạch Liêm – Hàm Nhụy.

Ngay lập tức, Thanh Huyền không còn lo âu nữa, dù sao vuốt mặt cũng phải nể mũi. Hèn gì lúc này tiểu sư bá lại không hề khách khí, cũng không thêm nghe lời cầu xin của hắn, hóa ra đây đều là việc riêng của nhà bọn họ. Mà Bắc Âm Phong Đô đại đế dùng kế nhốt hắn ở đây cũng vì để dẫn dụ sư phụ tới, thuận tiện kéo luôn cả Bán Hạ sư bá đến.

Nhưng mà, những lời Bắc Âm Phong Đô đại đế nói khiến hắn rất khó chịu. Cái ông già kia, con gái ông và Bán Hạ sư bá cũng đã có kết tinh tình yêu là Triệu Thịnh, ông không chịu nhận Bán Hạ sư bá là con rể thì cũng thôi đi. Đằng này ông còn vô liêm sỉ gọi sư phụ ta là con dâu, ông muốn gì chứ?

Được rồi, cho dù tiểu sư bá yêu tha thiết sư phụ, nhưng sư phụ lại không có tình cảm nam nữ gì với tiểu sư bá kia mà!

Đương nhiên, hắn không chịu thừa nhận sư phụ vẫn còn nhưng nhớ quyền luyện gì với Phong Cẩm. Nếu nói hắn mặt dày cũng được, vô sỉ cũng thế, hắn chỉ thừa nhận người trong lòng sư phụ là mình hắn mà thôi.

Được rồi, cho dù tạm thời còn chưa phải là hắn, mặc dù hắn hơi mặt dày mày dạn, nhưng hắn đã quyết lòng một ngày chưa làm người duy nhất trong lòng sư phụ thì chưa chịu thôi!

Ôm ý nghĩ như vậy, hắn không hoang mang lo lắng nữa, chỉ đơn giản tìm một chỗ thanh thoi ngồi xuống, chờ sư phụ đến chui đầu vào rọ. Trong lúc chờ đợi, đám yêu ma quỷ quái phiền phức lại chạy tới đây quấy rầy, bọn chúng còn tự cho là thông minh, hóa thân thành nữ tử âm mưu dùng sắc đẹp mê hoặc hắn. Sở dĩ hắn xé áo bịt kín mắt không phải là sợ bị mê hoặc mà là muốn làm nũng với sư phụ, muốn chứng minh trong mắt hắn chỉ có mỗi người mà thôi.

Hơn nữa, càng khiến hắn nực cười là những nữ tử do đám yêu ma quỷ quái này biến thành càng nhìn càng ngứa mắt, cái kiểu đẹp tục tũn khiến người ta ghét cay ghét đắng đó, làm gì có chút cảm giác quyến rũ hay mê hoặc nào chứ?

Hắn vẫn còn nhớ rõ rành rành, có một lần, hắn vô tình trông thấy sư phụ tắm ở thác nước phía sau núi, tuy là cái lướt mắt trong lúc tâm tình hoảng hốt, nhưng chỉ một tích tắc thôi cũng đủ khiến hồn phách tiêu tan, khiến hắn cười ngây ngô mãi, lúc trở về hắn phát hiện mình không những chảy máu mũi mà mấy đêm liên tiếp khó lòng kèm chế mơ thấy mộng xuân, làm bắn tất cả chặn ở Yên Sơn. Hắn không thể không cười khổ mang chần ra, giặt rồi lại giặt, hắn đem đóng chặn ướm rượt đó phơi cũng được hơn nửa sườn núi rồi.

Sau đó, không phải hắn không từng có ý muốn nhìn trộm, nhưng rốt cuộc hắn có tà tâm nhưng không có gan tặc, chỉ đành tua đi tua lại ký ức đẹp để hắn vô tình bắt gặp trong tích tắc đó, để an ủi nỗi tương tư khắc khoải.

Cho nên, ngồi trước ảo ảnh thác nước khó phân biệt thật giả này, hắn biến tâm thành mắt, hồi tưởng lại cảnh tượng ngày hôm đó ở sau núi Yên Sơn. Đôi chân thon dài như ngọc của sư phụ bước vào hồ nước dưới thác ra sao, làn nước trong vắt từng tắc từng tắc bao bọc cơ thể không chút tỳ vết và từng lộn từng lộn tóc đen nhánh của người như thế nào, một vẻ đẹp trong thanh nhã có diễm tĩnh. Vầng sáng xanh ngọc phủ lên cơ thể trần trụi hoàn mỹ, vòng eo thon nhỏ, cánh tay trắng muốt, dáng người như ngọc tạc, như gió lượn tuyết bay cực kỳ xinh đẹp, quyến rũ mà không mị tục. Chỉ trong một cái chớp mắt, sư phụ tựa như lá xanh được sóng vờn quanh, thướt tha ngọc ngà đứng trong màn hơi nước mênh mông mờ ảo, đẹp tự nhiên không chút giả tạo, nét đẹp đó chấn động lòng người.

Cảnh tượng đẹp đẽ đó tuy hắn chỉ trông thấy một lần duy nhất, nhưng đã đủ để hắn trân trọng cả đời, đây có thể xem là lòng tham hay không?

Nếu phải thì cho dù hắn có mất hết tất cả, cũng chỉ tham duy nhất lần này thôi!

Dù Thiên Sắc rất hững hờ với tình cảm nhưng dù sao nàng không quen hành động thân mật thế này, cũng không chịu nổi những lời chân thành tha thiết liên miên không dứt của hắn. Sau khi cân nhắc, rốt cuộc Thiên Sắc rút mạnh tay về.

Thanh Huyền vốn hơi ảo não vì hành động của sư phụ, nhưng ngẫm nghĩ lại, lỡ như Bắc Âm Phong Đô đại để có thể xem được Linh Lung Cục, vậy cảnh tượng mình và sư phụ thân mật chẳng phải trở thành trò giải trí cho ông ta sao? Nghĩ vậy, nỗi buồn cũng tiêu tan. Hắn còn rất nhiều thời gian, chỉ cần sư phụ vẫn ở bên cạnh, hắn không cần phải nóng vội, chắc chắn sẽ có cơ hội!

Cho nên, nhìn Thiên Sắc kéo mảnh áo rách đang bị mắt mình xuống, không phải hắn không tiếc nuối, chỉ đành mặt dày cười hắc hắc chuyển chủ đề: “Vì muốn nhắm mắt làm ngơ triệt để nên Thanh Huyền không nghĩ nhiều, kết quả đã xé rách y phục sư phụ may cho, Thanh Huyền thật đáng đánh đòn!”

Tuy nói là đáng đánh nhưng điệu cười của hắn thật mờ ám, lời lẽ càng mập mờ hơn, rõ ràng hắn đang ám chỉ ‘đánh là thương mắng là yêu’ mà.

Thiên Sắc vẫn mặc hắn nói bừa, không thèm để ý tới, chỉ xem như không thấy hành vi mặt dày mày dạn của hắn. Nàng quan sát xung quanh, dường như đang tìm kiếm cửa ra của Linh Lung Cục, nên nàng trả lời chiếu lệ: “Chờ làm xong việc này, có cơ hội ta sẽ mang ngươi đến tiệm may, ngươi muốn mặc cái gì thì mặc cái đó.”

Rất rõ ràng, đáp án này hoàn toàn không đúng với tính toán của Thanh Huyền: “Nhưng mà y phục của Thanh Huyền chẳng phải đều do sư phụ may hay sao?” Hắn chớp chớp mắt, tò tò theo sau Thiên Sắc, thở dài náo ruột, giọng nói có hơi uất ức: “Thanh Huyền chỉ luôn mặc y phục sư phụ may, bây giờ lại mặc đồ mua bên ngoài, e rằng không thoải mái...”

Nghe hắn bảo thế, Thiên Sắc bất đắc dĩ đáp: “Thế thì vì sư sẽ may cho ngươi một bộ là được.”

Nói thật, nàng không rành may vá cho lắm, chỉ có thể xem như biết làm mà thôi. Lúc trước mang một đồng vải dệt ở chỗ Triệu Phú Quý về, nàng đã mất không ít tâm tư và thời gian cuối cùng mới có thể may ra một bộ y phục tạm xem như mặc vừa người, kiểu dáng rất đơn giản, mộc mạc. Nhưng Thanh Huyền lại rất thích, hắn giặt bộ y phục đó đến trắng nhợt cũ kỹ mà vẫn không chịu bỏ đi.

Sau đó, y phục của Thanh Huyền vẫn do nàng may, nhớ lại có quãng thời gian hắn lớn rất nhanh, quần áo chỉ mặc được mấy tháng mà đã chật, nàng bèn tạm dừng thói quen chếp kinh vào nửa đêm để may vội vài bộ xiêm y cho hắn. Nhưng không ngờ, bây giờ hắn lại làm hỏng mất rồi.

Thấy Thiên Sắc đã thỏa hiệp, Thanh Huyền được nước lấn tới: “Sư phụ, người đừng may áo xám có được không?”

Thật ra, không cần hỏi, hắn cũng biết bây giờ sư phụ chắc chắn sẽ không từ chối hắn. Nếu không vừa nãy khi Bắc Âm Phong Đô đại để uy hiếp sư phụ, muốn sư phụ lập tức thành thân, động phòng với tiểu sư bá, sư phụ đã không giận dữ và liêu lĩnh bước vào Linh Lung Cục đến vậy.

Không thể không nói rằng, khoảnh khắc đó, hắn cực kỳ cảm động. Cho dù mãi mãi không thể thoát khỏi Linh Lung Cục, ba hồn bảy phách bị nhốt ở nơi này thì đã sao, chỉ cần ở bên sư phụ, chẳng phải bất kỳ nơi nào cũng là thiên đường trên trần thế sao?

Cho nên, tuy hắn đã biết cửa ra Linh Lung Cục đang nằm ở đâu, nhưng hắn cũng không vội vã tiết lộ, hắn muốn nán lại nơi yên tĩnh này với sư phụ thêm chút lát nữa, chẳng phải càng hay sao?

“Ngươi thích màu gì thì vì sư sẽ may màu đó.” Thiên Sắc mãi tìm kiếm cửa ra, đương nhiên nàng không hề trông thấy ánh mặt trời quyet lại tổ vẻ lạnh nhạt của Thanh Huyền.

Nhưng khi nàng nghe câu tiếp theo của Thanh Huyền, nàng cũng sợ.

Bởi vì, Thanh Huyền bảo: “Nếu đã vậy, chỉ bằng sư phụ may cho Thanh Huyền một bộ y phục đồ đi, một bộ giống hệt kiểu áo của sư phụ là được, có thể xem như hỉ phục thành thân sau này.”

Thành thân?!

Thiên Sắc như bị sét đánh trúng, quay đầu lại nhìn Thanh Huyền, chợt thấy hấn híp mắt mỉm cười, có vài nếp nhăn ẩn hiện nơi khóe mắt rất khó nhận ra. Đôi con ngươi đen sẫm trong màn sương mù mờ lung càng sáng rõ lạ thường, nó xa xăm như dồn ép người khác. Quanh cơ thể cao lớn dường như bao bọc một vòng hào quang lúc tối lúc sáng.

Nếu không phải nàng chắc chắn người đứng trước mặt nàng là Thanh Huyền thật, thì nàng gần như nghĩ rằng mình đã gặp phải ảo ảnh mà yêu ma quỷ quái biến thành.

Thành thân ư, dường như rất lâu trước đây khi nàng vẫn ở bên Phong Cẩm, dường như nàng từng có ý định như thế. Lúc đó, thậm chí Phong Cẩm và nàng còn đến Tử Trúc Sơn bái kiến Tử Tiên Ông, còn tự tay ủ mấy chực vò nữ nhi hồng, hai người còn cười nói đợi đến khi cả hai nên nghĩa vợ chồng sẽ dùng rượu này đãi tiệc các sư huynh, sư đệ. Nhưng cuối cùng, những vò rượu này không thể chứng kiến giai thoại hai người kết nghĩa phu thê, mà lại biến thành một nụ cười châm chọc như bóng với hình, ghi khắc một vết thương nơi sâu thẳm đáy lòng của nàng, chôn chặt tất cả nhục khí của nàng. Sau đó, những vò nữ nhi hồng này đều bị Lam Không uống trộm hết, nàng lại giả vờ như không biết, nàng vừa khổ sở vừa chẳng biết phải làm thế nào.

Đáng lẽ nàng không nên hy vọng xa vời, nhưng chẳng rõ vì sao giờ khắc này có một cảm xúc không rõ tên đang dâng trong lòng nàng?

Thành thân sao, nàng có thể thành thân với đồ đệ của mình ư?

Thiên Sắc bất giác hình dung dáng vẻ hấn mặc hỉ phục.

Chắc chắn hấn sẽ rất cao to tuấn tú, mặc hỉ phục vào đương nhiên nhiệt huyết hăm hở, rất ra dáng tuổi trẻ anh tài. Nhưng mà trong mắt nàng, Thanh Huyền của nàng chẳng qua là một đứa trẻ trong sáng, thiện lương, hấn có biết hấn đang nói gì, đang làm gì ư? Nói cách khác, cho dù hấn rõ ràng đã là một nam tử trưởng thành, nhưng tại sao trong mắt nàng hấn mãi mãi chỉ là một đứa trẻ?

Bất gặp biểu cảm ngơ ngác hiếm thấy của Thiên Sắc, Thanh Huyền tuy không biết nàng đang nghĩ gì, cũng không biết trong mắt nàng mình vẫn chỉ là một đứa trẻ. Hấn cho rằng nàng quá kinh ngạc cho nên đang xấu hổ, hấn đành phải gãi gãi ót, cười gượng đưa tay chỉ vào cửa ra: “Sư phụ, cửa ra ở đằng này.”

Nghe thấy hai chữ ‘cửa ra’, tất cả tạp niệm trong lòng Thiên Sắc lập tức biến mất. “Người nhanh chóng theo cửa này đi ra ngoài đi.” Nàng theo bản năng đưa tay kéo Thanh Huyền đẩy hấn tới chỗ cửa ra, nhưng lại không hề nói với hấn tình cảnh khốn khó của mình, ngược lại còn trấn an hấn: “Vi sư sẽ theo sau người.”

Thanh Huyền cũng không nghĩ nhiều, đang bước theo lối ra rời khỏi Linh Lung Cục, ba hồn bảy phách của hấn sẽ trở về chỗ cũ. Nhưng đột nhiên hấn nghe thấy một vài âm thanh, hấn lập tức dừng bước: “Chờ chút đã, hình như có người tới.”

“Có người?” Thiên Sắc kinh ngạc, bất giác hỏi lại: “Ai tới chứ?”

“Một nữ tử, giờ nàng đang nói chuyện với tiểu sư bá!” Thanh Huyền tập trung nghe ngóng, nhưng hấn đột nhiên ý thức được điều gì, bèn quay đầu lại nhìn Thiên Sắc, nét mặt nghi hoặc: “Sao vậy sư phụ, người không nghe thấy giọng nói của nữ tử kia sao?”

Thiên Sắc gật đầu, đôi mắt đang lẳng lặng nhìn Thanh Huyền lóe lên chút suy đoán: “Thanh Huyền, hồn phách của người bị nhốt trong Linh Lung Cục, tất cả đạo pháp đều mất hiệu lực, tại sao người lại có thể nghe thấy giọng nói bên ngoài vấn đề được?”

Hết chương 52

53. Chương 53

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Người đi chùa xót duyên ly cách

Kẻ ở sâu đau kiếp phủ phàng

(Tiểu Vũ Vi)

Một cô gái mặc váy xanh lam duyên dáng, lặng lẽ bước vào U Minh điện.

Nàng ấy rất xinh đẹp, có nét giống Bạch Liêm. Đôi mắt trong veo như nước, sóng mắt tuyệt đẹp. Má lúm đồng tiền hệt như đóa sen nở rộ trong nước, khí chất say mê cuốn hút, vô cùng cao quý. Nhưng lúc này, khuôn mặt nàng bị một màn sương lạnh che khuất, nhẹ nhàng bước về phía trước. Vừa nhìn thấy Triệu Thịnh và Tổ Bạch, đôi mắt sáng trong chợt tối dần.

“Tỷ tỷ!”

Nhìn thấy người con gái ấy, sắc mặt Bạch Liêm giãn ra. Y vội vàng kêu lên, đồng thời lặng lẽ nháy mắt ra hiệu và chỉ điểm. Y muốn nói rằng Bắc Âm Phong Đô đại đế ra về trấn định chấp tay đứng phía sau thực ra là đang nóng như lò thuốc nổ, lựa lời tốt đẹp mà nói, đừng lỗ mãng.

Hàm Nhị coi như không nhìn thấy, chỉ lấy một tấm lệnh bài màu xanh ngọc từ trong tay áo, khẽ vung lên cời hết gông xiềng và dây xích trên người Triệu Thịnh. Người con gái này, Tổ Bạch chưa từng gặp nên không biết lai lịch, nhưng khi Triệu Thịnh ngẩng lên nhìn nàng thì ánh mắt kia rõ ràng là biết hết mọi chuyện, nhưng lại lạnh lùng xa cách.

Y biết người phụ nữ này là mẹ ruột của y.

Nhưng người phụ nữ sinh ra y cũng là người vứt bỏ y.

Có những sự thật, không phải y không biết, nhưng chính vì biết nên trong lòng có chút căm hận, bất bình và cũng có vài phần hối hận.

Mặc dù mang thân phận là tiểu vương gia của Ninh An phủ, nhưng y hiểu rõ đây chỉ là tạm bợ. Thật ra cho đến bây giờ y chỉ có hai bàn tay trắng, điều thật sự thuộc về y chỉ có mình Tổ Bạch.

Không xa không rời, không ngờ Tổ Bạch lại theo đến tận Âm ty!

“Bạch Liêm, thả bọn họ ra.” Thấy ánh mắt và sắc mặt của con trai đầy oán hận, Hàm Nhị cũng không giải thích gì, chỉ xoa người đặt lệnh bài màu xanh ngọc dưới chân Bắc Âm Phong Đô đại đế, cất giọng nhẹ nhàng hờ hững: “Ta đã mang Lục Hồn Phiến trở lại, muốn chém muốn giết tùy các người xử trí, đừng đổ họa cho người vô tội.”

Bạch Liêm thăm kêu không xong rồi, lập tức hoà giải: “Tỷ tỷ, không phải phụ quân —”

Đáng tiếc, y còn chưa nói hết câu, Bắc Âm Phong Đô đại đế đã tức giận vô cùng hệt như thuốc nổ bị châm ngòi chợt nổ tung!

“Đứa con gái bất hiếu này, cái gì gọi là đổ họa cho người vô tội?” Bắc Âm Phong Đô đại đế giận dữ dẫm nát Lục Hồn Phiến, sắc mặt khó coi giống như bị người ta ột đấm. Phất mạnh tay áo, ông chỉ vào Triệu Thịnh, tức giận đến độ đôi mắt như bốc lửa. Nghiến răng nghiến lợi, dường như không giữ được bình tĩnh nữa, muốn dậm chân dậm ngực hét lên: “Người dám nói thẳng nhóc này không phải nghiệt chủng do người và thẳng khốn nạn kia sinh ra?!”

Hàm Nhị không trả lời, vẫn bình thản như trước, thản nhiên nhìn cục diện trước mặt coi như chẳng có gì đáng bàn tới. Chỉ có đôi mắt hờ hững thoáng tiết lộ sự mất bình tĩnh từ đáy lòng nàng, nhưng bị nàng mạnh mẽ khống chế không cho bộc lộ cảm xúc lẫn sự yếu đuối ra ngoài.

Trước khi đắc đạo, Bán Hạ là người phạm nên khi sinh ra Triệu Thịnh cũng là người phạm. Sở dĩ nàng đưa con cho Ninh An vương phủ nuôi nấng trưởng thành là vì muốn con mình sống ở một nơi tự do, xung quanh đều có những người giống mình. Bằng không với thân phận của nó, bất luận là ở Ngọc Hư Cung hay Âm ty đều bị phân biệt đối xử.

Nhưng Triệu Thịnh không hiểu được nỗi khổ tâm của nàng, còn nàng, cũng có khúc mắc của mình.

Bắc Âm Phong Đô đại đế thấy nàng không trả lời, ra vẻ cam chịu, hung hăng siết tay lại, tức giận trừng mắt: “Nếu không phải lúc này phát hiện không có tên và kiếp của nó trong sổ sinh tử thì ta cũng không biết nó là... Ông vốn không định bắt bẻ, vốn định gọi hai tiếng cháu ngoại. Nhưng nghĩ tới cha ruột của Triệu Thịnh là người mình căm ghét vô cùng thì ghen lời, khuôn mặt già nua tức giận đỏ bừng.

“Thằng bé là con trai của con, không phải nghiệt chủng.” Khuôn mặt Hàm Nhị bình thản, giọng nói lạnh nhạt. Đôi mắt ngạo nghễ, lông mày nhướn cao, sẵn sàng nhận hết mọi tội lỗi về mình: “Sổ sinh tử, những gì liên quan đến thằng bé đã bị con xé sạch rồi.”

Vừa nghe những lời này, Bắc Âm Phong Đô đại đế để lại vô cùng buồn bực, vì đây phần nỗ mà người run lên: “Người là hậu duệ huyết thống thuần khiết của thần, bây giờ lại sinh ra thứ —”. Ông tức giận đến phát run, tuy rằng miệng nói không chọn lời nhưng cũng không muốn vứt bỏ thể diện của mình, đành phải gầm lên trách cứ: “Đứa con gái bất hiếu này, người dám nói bấy lâu nay người và thằng khốn kia vẫn qua lại không danh không phận như vậy phải không?”

Năm đó, ông biết con gái mình và một người phạm đặc đạo tên Bán Hạ tình đầu ý hợp. Nhưng vì bất mãn xuất thân phạm nhân của Bán Hạ, bèn kiên quyết yêu cầu con gái mình cắt đứt qua lại.

Nhưng có thứ gọi là con hơn cha, tuy bề ngoài Hàm Nhị là một cô gái dịu dàng nhưng trong lòng lại cực kỳ cứng rắn, kiên cường. Nàng lấy trộm Lục Hồn Phiến để có thể qua lại Âm ty và dương gian dễ dàng. Thường xuyên gặp gỡ, kết thành duyên ương, kết quả là nàng có thai. Lúc biết phụ quân của mình hùng hổ đi tìm Bán Hạ tính sổ cũng là lúc nàng cắt đứt qua lại với y, từ đó về sau hoàn toàn không có tin tức.

Không phải Bắc Âm đại đế không muốn đi tìm con gái, dù sao cũng là máu mủ của mình, đáng thương cho tấm lòng của bậc làm cha làm mẹ trong thiên hạ. Năm đó, mọi khúc mắc là vì vấn đề huyết thống, sau khi xảy ra mọi chuyện ông cũng thấy bản thân có chỗ không đúng, nhưng nếu con bé nhận sai, chỉ cần lên tiếng cầu xin mấy tiếng thì ông sẽ mềm lòng. Đáng tiếc, đứa con gái duy nhất của ông lại rất cứng đầu, nhất định không chịu nhận lỗi khiến ông không biết làm sao cho phải.

Những năm gần đây, ông vẫn cho rằng Bán Hạ lén lút giấu giếm con gái mình, nhưng Bán Hạ trước giờ vẫn một thân một mình, không hề có sơ hở. Nếu không phải lần này Hoa Bát Ngôn bí mật đến báo, ông cũng chẳng thể tìm ra dấu vết từ Triệu Thịnh.

Không thể không tức giận được! Xưa nay ông là người rất coi trọng sĩ diện, coi trọng huyết thống, nếu để cho người ta biết con gái mình không danh không phận, chưa gả đã có con, mà lại còn sinh ra một người phạm thì chẳng phải cái danh “ông ngoại hờ” sẽ bị người ta đâm chọc sau lưng sao?

“Từ lúc sinh Thịnh nhi, con chưa gặp chàng lần nào.”

Lúc này, Hàm Nhị cũng không im lặng cam chịu nữa, chỉ lạnh nhạt giải thích một câu. Đáng tiếc câu trả lời không hề nằm trong suy đoán của Bắc Âm Phong Đô đại đế, cho nên vừa nghe xong ông tức đến nghẹn họng, thiếu điều muốn học máu ngay tức thì.

Chỉ trong chớp mắt, lập trường của ông đã muốn đổi từ “ông ngoại hờ” trở thành “cha già gào thét” vì tức giận con gái.

“Là sao? Thằng khốn tự cho là phong nhã kia, uống công tự xưng tinh thông cảm kỳ thi họa mà không biết chút lễ nghi liêm sỉ gì sao? Ăn xong chùi mép, sau đó cả đời không qua lại với nhau ư? Chẳng lẽ nó không nghĩ tới chuyện chịu trách nhiệm sao?” Bắc Âm Phong Đô đại đế nổi trận lôi đình, hận không thể lập tức xách cây rìu “Bàn Cổ” xông lên Ngọc Hư Cung Tây Côn Luân, chém thằng khốn ăn xong chùi mép vấy mông bỏ chạy thành hai mảnh! Cuối cùng, ông lại nhớ tới tên Phong Cẩm mưu mô, gian xảo bám đuôi Hạo Thiên, nghĩ đến chuyện con trai mình từng vì y mà phải chịu thiệt thòi, liền kết luận một câu: Đúng là mấy kẻ phạm nhân đặc đạo trên Tây Côn Luân chẳng có kẻ nào tốt đẹp!

Nhưng với kết luận chủ quan bao che này, Hàm Nhị không hề cảm kích, chỉ cười lạnh một tiếng: “Ngày đó phụ quân không đồng ý cho con và chàng ở bên nhau, chúng con rất biết nghe lời mỗi người một ngã. Vậy mà bây giờ phụ quân cũng không hài lòng, chẳng biết phải làm thế nào người mới chịu chấp nhận?”

“Chấp nhận” giống như một từ rất nặng nề, đánh thẳng về phía Bắc Âm Phong Đô đại đế, chỉ thấy khuôn mặt già nua của ông hết đỏ lại xanh, từ xanh chuyển sang tím ngắt, cuối cùng là trắng bệch, rất thú vị.

Bắc Âm Phong Đô đại đế vạn vạn lần không ngờ rằng, sự bao che khuyết điểm của bản thân mình lại biến thành không thể chấp nhận được trong mắt con gái, lúc này tức giận không có chỗ trút, nắm tay siết chặt, giống như cổ găng hết sức kìm chế cơn giận dữ.

“Ngươi! Đứa con gái bất hiếu này!” Ông nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nổi giận quát lên: “Ngươi không biết liêm sỉ đã đành, lại còn dám vì nghiệt chủng này phạm luật trời, dám xé sổ sinh tử, gây rối loạn luân hồi. Ngươi khiến ta không còn mặt mũi nói chuyện với ma quỷ ở Âm ty nữa.”

“Con biết xưa nay phụ quân rất giữ thể diện.” Hàm Nhị mở mắt ra, khuôn mặt thanh tú tuyệt đẹp, đôi mắt sáng như ngọc, cho dù mỉm cười cũng chỉ nhàn nhạt như không. Lời nói hờ hững nhưng vô cùng cứng rắn kiên quyết: “Nếu đã phạm luật trời, chẳng phải phụ quân đã có Phước Tiên Tác sao? Cứ trối con lại đưa lên Lăng Tiêu điện xử tội, hoặc là cứ theo luật ném xuống Tru Tiên đài.”

“Ngươi! Ngươi! Ngươi! Từ nay về sau, ngươi đừng mong bước ra khỏi địa phận quỷ giới nữa bước!” Bắc Âm Phong Đô đại đế tức giận đến độ toàn thân run rẩy, đôi mắt tối sầm lại. Vô tình liếc sang nhìn Triệu Thịnh, dù là nét mặt hay thái độ cũng giống hệt Hàm Nhị, cũng là kiên cường, hờ hững, càng khiến ông như bị đổ thêm dầu vào lửa khiến lửa giận bốc cao ngút: “Còn nó, tuy rằng là nghiệt chủng không danh không phận, nhưng vẫn là người nối dõi quỷ giới ta, sau này đừng mong trở về dương gian!”

Sau đó, ông lại đảo mắt nhìn Tố Bạch, đối mặt với một phạm nhân yếu ớt, nhìn từ trên cao xuống khiến ông có cảm giác vượt trội, điều này càng làm sự khinh miệt trong người dâng lên: “Không biết mẹ con ngươi nhìn người thế nào nữa? Mẹ thì coi trọng một thằng khốn tự cho là phong nhã, còn con lại coi trọng một Thiên sát cô tình —”

Ông lại hừ một tiếng, sự căm ghét khinh thường người phạm đã ăn sâu trong máu. Lại nhìn Bạch Liêm đứng bên cạnh, ông nhớ lại cảm giác không mấy tốt đẹp về Thiên Sắc lúc nãy, cảm thấy uy nghiêm của bản thân bị một đám con cái không nên thân làm mất sạch, liền quát Bạch Liêm: “Còn ngươi nữa, thằng con bất hiếu này, chọn gì không chọn lại vừa mất một yêu nữ tai tiếng bê bối, không biết mất người sinh ra để làm gì nữa!”

Bạch Liêm biết Bắc Âm Phong Đô đại đế đang nổi nóng, nên chỉ im lặng, không cãi lại cũng không trả lời, để mọi chuyện nguội bớt.

Quả nhiên, không thấy ai nói gì, cơn tức giận của Bắc Âm Phong Đô đại đế tạm vơi bớt một chút. Có lẽ hơi mỏi mệt, ông phát phát tay bảo Bạch Liêm: “Kêu quỷ sai đưa cô gái tên Tố Bạch này đi uống nước Vong Xuyên, để cho nó quên hết mọi chuyện sau đó đưa về dương gian!”

Bạch Liêm thoáng nhìn Tố Bạch, lại nhìn Hàm Nhị, hai chị em trao đổi qua ánh mắt, sau đó y chậm rãi đã mở miệng: “Phụ quân, cô gái này đã có thai...”

“Đúng là phiền phức không ngớt mà!” Cơn giận của Bắc Âm Phong Đô đại đế vừa mới nguôi giờ lại bùng lên. Ông vốn không coi Tố Bạch ra gì, bây giờ tự nhiên sinh ra chuyện này mới để ý đến. Cảm thấy Tố Bạch giống hệt con gái mình, chưa cưới đã mang thai, sao không nổi giận lôi đình được chứ? Nghĩ lại thì, không thể cho uống nước Vong Xuyên được, chẳng lẽ phải đưa Triệu Thịnh về dương gian thật sao?

Trong khoảnh khắc, ông không nghĩ được gì cả, hai hàng lông mày nhíu chặt, lòng thầm oán hận: “Không biết ta đã gây nên tội lỗi gì!”

Câu oán thầm này lọt vào tai Thanh Huyền, trông Linh Lung Cục, hắn đang nắm tay Thiên Sắc, nhin không nổi bật cười.

“Ngoan cố không chịu thay đổi, gia trưởng ích kỷ, tự cho là đúng, chia rẽ uyên ương!” Thanh Huyền quay đầu lại nhìn Thiên Sắc, liệt kê những điểm bất ổn trong lời nói của Bắc Âm Phong Đô đại đế, cười nhạt ra vẻ bề trên với lão già cổ hủ kia: “Lão già Bắc Âm này đến giờ vẫn chưa biết là bản thân mình gây nên tội lỗi gì nữa!”

Thiên Sắc không nghe được âm thanh bên ngoài Linh Lung Cục, lúc này lòng đang rối loạn. Nghĩ đến những ngày gần đây Thanh Huyền khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, lại cảm thấy bản thân mình hình như đã quên thứ gì đó rất quan trọng. Mãi đắm chìm trong dòng suy tư nên chỉ khê gập đầu, coi như đã nghe thấy.

“Sư phụ, nếu chúng ta đi ra ngoài, người có chắc chắn sẽ mang được Triệu huynh đi trước không?” Thanh Huyền thấy nàng không yên lòng, bèn nắm tay chặt nàng.

Hắn nói như vậy vì biết hồn phách Triệu Thịnh bị giữ lâu trong này, nếu trong trở về dương gian kịp thời mà dương khí trong thân thể tan hết thì trời cũng hết cách nên muốn giải quyết nhanh chóng. Nếu Bắc Âm Phong Đô đại đế không thể giữ Tố Bạch lại thì để hắn dẫn Tố Bạch trở về dương gian bằng đường miếu Thành Hoàng.

Linh Lung Cục này không vậy được hắn, Bắc Âm Phong Đô đại đế coi như đã thua. Nhưng vì đề phòng những mưu ngầm nên hắn luôn giấu mình rất giỏi, sau đó bất luận là tính toán hay đánh bừa cũng không hề thua nước nào.

Thiên Sắc ngẩng mặt lên, hơi chần chờ: “Nếu có thể đi ra ngoài, thì đưa Triệu Thịnh đi cũng không thành vấn đề, nhưng mà —”, dừng một chút, nàng khẽ cười khổ, đang định nói chuyện hồn phách mình vào Linh Lung Cục sẽ rất khó ra ngoài, nhưng Thanh Huyền đã nhanh chóng túm lấy tay nàng.

“Tốt lắm, chúng ta ra ngoài thôi!” Hắn xông qua cánh cửa bên trong, dẫn theo Thiên Sắc ra khỏi Linh Lung Cục, hồn phách lập tức trở về thân thể.

Tuy rằng Thiên Sắc rất chấn động, nhưng biết lúc này không nên dây dưa nên vừa ra khỏi Linh Lung Cục đã lao thẳng đến Triệu Thịnh, thừa dịp ánh sáng lóe lên, niệm chú dẫn theo hồn phách y biến mất.

“Nha đầu Thiên Sắc, ngươi muốn dẫn nghiệt chủng này đi đâu?” Bắc Âm Phong Đô đại đế hét lên, biết Thiên Sắc chuẩn bị dẫn Triệu Thịnh về dương gian, lập tức đuổi theo: “Đây là việc nhà của Âm ty ta, không liên quan đến ngươi!”

Thanh Huyền vốn đang ngồi trước Linh Lung Cục liền mở mắt ra, nhanh tay ngăn Bắc Âm Phong Đô đại đế lại, còn không quên ngửa miệng đáp lễ một câu chọc người ta tức chết: “Vợ chồng người ta muốn thành thân sinh con, cũng là việc nhà người ta, có liên quan gì đến lão đầu!”

Tức giận đến cực hạn, Bắc Âm Phong Đô đại đế giơ tay lên, gọi rìu Bàn Cổ trong mười hai thần khí ra bổ về phía Thanh Huyền chẳng chút lưu tình. Thiên Sắc chỉ thấy ánh sáng lóe lên, vừa mới niệm xong đã thấy cảnh hoảng sợ khiếp người như vậy, hốt hoảng kêu lên: “Thanh Huyền cẩn thận!”

Lúc đó, chỉ thấy Thanh Huyền không chút sợ hãi rút Càn Khôn kiếm ra, nghênh đón Bắc Âm Phong Đô đại đế. Thanh kiếm khác người trong tay hắn lúc này phát ra ánh sáng chói mắt cùng tiếng kêu bén nhọn khiến người ta khiếp sợ.

Mũi kiếm và lưỡi rìu chạm vào nhau tóe lửa, chiếu sáng khuôn mặt Thanh Huyền, càng làm tôn lên nét tôn nghiêm lạnh lùng thấu xương!

Hình ảnh này khắc sâu trong mắt Thiên Sắc.

Đưa hồn phách Triệu Thịnh trở lại dương gian, Thiên Sắc không dám trì hoãn, lập tức tắt đèn chong (thắp suốt ngày đêm trước tượng Phật) đưa hồn phách Triệu Thịnh trở về thân thể. Sau đó nàng ngưng thần, mặc kệ Chu Ngưng đang nóng lòng hỏi “Thanh Huyền sư phụ đang ở đâu”, định liều mạng quay lại Âm ty cứu Thanh Huyền, không ngờ lại gặp Bán Hạ.

Bán Hạ đang đỡ Tố Bạch, còn trên lưng y đang cõng một người, chẳng phải là Thanh Huyền sao? !

Như hiểu rõ sắc mặt nàng, Bán Hạ cúi người, trấn an: “Đừng lo lắng, hắn chỉ hôn mê chưa tỉnh thôi, không có gì đáng ngại.”

Tuy nói thế, nhưng trái tim Thiên Sắc vẫn lơ lửng trên cao. Không biết phải nói gì, chỉ vội vàng bước qua đỡ Thanh Huyền. Cảm nhận được thân thể ấm áp của hắn, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, trái tim mới quay về vị trí cũ, cũng tràn đầy an tâm và ngọt ngào.

Vừa rồi do quá lo lắng nên trái tim nóng như lửa đốt, như xẻ làm hai mảnh, nhưng bây giờ nhìn thấy hắn không bị tổn thương gì, trái tim mới khép lại.

Nàng không biết sau khi mình đưa Triệu Thịnh đi đã xảy ra chuyện gì, lại gặp Bán Hạ vội vã chạy về Âm ty tìm Hàm Nhị nên nàng cũng không hỏi nhiều.

Tố Bạch cũng không sao, sau khi nghỉ ngơi liền vội vã đi thăm Triệu Thịnh.

Nhưng Thanh Huyền hôn mê lâu quá, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Dù hôn mê nhưng khi lúc mê man vẫn có thể tìm được tay nàng, nắm được rồi thì giữ chặt nhất quyết không buông, cứ thế ôm vào trong ngực miệng lẩm bẩm không ngớt hai chữ —

Sư phụ.

Đến giờ nàng vẫn chưa nghĩ ra, vì sao hắn có thể nhanh chóng tìm được cửa sinh trong Linh Lung Cục, còn dẫn được hồn phách của nàng ra ngoài. Thậm chí từ khi nào hắn đã có sức mạnh để chống lại Bắc Âm Phong Đô đại đế?

Lúc này, hắn trong mắt nàng, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Dưới ánh trăng, Thiên Sắc nhìn khuôn mặt say ngủ rất bình yên của hắn, trong lòng đột nhiên xao động. Nàng vẫn biết Thanh Huyền nhìn rất “đẹp”, nhưng chưa bao giờ dám nhìn kỹ khuôn mặt hắn. Bây giờ nhìn lại, người ngoài đồn rằng nàng rất coi trọng “Sắc đẹp” của hắn cũng không kỳ lạ.

Đôi mày thẳng, đen rậm kéo dài lên tận tóc mai, cực kỳ khí phách, đôi mắt trong suốt như ánh trăng, khi vô tình kết hợp với nụ cười ranh mãnh, lúc nào cũng chớp chớp giả vờ đáng thương, nhưng không hề che giấu được sự sắc bén trời sinh. Sóng mũi cao thẳng, thu hút ánh nhìn, nhất là đôi môi khê cong lên —

Không biết vì sao, nàng luôn nhớ rõ những lời nói lưu luyến của hắn, sự len lỏi của hắn trong suy nghĩ và sự rối loạn, si mê của nàng.

Khoảnh khắc đó, nàng đột nhiên nhớ lại cuộc nói chuyện với Bán Hạ sư huynh tối hôm đó —

“Thiên Sắc, muội có biết vì sao ta thích Hàm Nhị không? ... Ban đầu là vì nàng giống muội... Kiêu ngạo, lạnh lùng, kiên cường, không chịu thỏa hiệp... Nhưng sau đó, ta phát hiện ra, nàng là nàng, muội là muội... Ta vẫn thường nghĩ, không ai có thể thay thế muội... Không ngờ, nàng đã vô thức bước vào lòng ta từ lúc nào...”

Khi đó, tâm nàng như nước, không thể hiểu sự kỳ diệu của câu nói này, nhưng bây giờ nàng đã hiểu ra.

Giống như vậy, nàng đã từng nghĩ không ai có thể thay thế Phong Cẩm, thật không ngờ, từ lúc nào Thanh Huyền đã vô thức bước vào lòng nàng.

Đêm lạnh như nước, nàng lẳng lẳng nhìn khuôn mặt say ngủ của hắn, cuối cùng khê cười, đặt bàn tay còn lại lên mu bàn tay hắn, cảm nhận sự ấm áp.

Hết chương 53

54. Chương 54

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Mấy ngày liên tiếp qua đi, Thanh Huyền vẫn không tỉnh lại, dáng vẻ của hắn lúc này trông giống đang ngủ say vì quá mệt mỏi, tướng ngủ có hơi trẻ con, khiến người đang lo âu nhìn thấy cũng phải mỉm cười. Thiên Sắc không nôn nóng, chỉ lẳng lẳng ở bên giường của hắn, dứt nước canh một ngày ba bữa cho hắn.

Còn Triệu Thịnh, sau khi hoàn dương một ngày thì đã tỉnh lại, nhưng Cửu Công chúa Dụ Lan sai người phong tỏa tin tức, tiếp đó cả thành Ninh An lập tức trình diễn tiết mục được sắp đặt từ trước.

Triệu Thịnh đột ngột ngã bệnh vào thời khắc đón dâu, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông. Việc này bị đám dân chúng không biết chân tướng vừa tò vờ vừa thối phồng thành thiên kim của Hữu Thừa tướng mạng lớn khắc phụ. Hữu Tướng nghe được lời đồn này thì cực kỳ buồn bực. Dựa vào thân phận đế sư của mình xin một đạo thánh chỉ của hoàng đế, dùng lý do con gái nhà mình vẫn chưa bước qua cửa nhà chồng mà hủy hôn, trả lại sính lễ, rồi lập tức gả con gái ột vị đồ đệ của ông. Sau đó, trong thành Ninh An xuất hiện rất đông thầy bà không rõ tung tích, họ đồng loạt phán rằng Tiểu Vương gia Ninh An không phải mắc bệnh lạ mà là đang gặp phải tử kiếp trong số mạng mình, trừ phi y cưới được một nữ tử mạng lớn hơn mình, nếu không e rằng sẽ mãi mãi không tỉnh lại.

* Để sư: thầy dạy hoàng đế. Ninh An Vương phi là một quả phụ luôn giữ đúng phụ đạo, xưa nay ăn chay niệm phật. Trước đó bà đã lo lắng bất an vì chuyện con mình cưới cô nương ở bên ngoài mà không đi hiến tế thủy quỷ ở trên sông, bây giờ thấy tâm can bảo bối nhà mình bị mắc bệnh lạ, bất tỉnh nhân sự, bà rối loạn chẳng biết làm sao. Lời đồn đãi vợ vẫn như thế, bà bị người xung quanh giạt dây mà tin đến bảy tám phần, rơi vào bước đường cùng, bà đành phải xem như cầu may, bà lập tức phái người chuẩn bị sính lễ đích thân đến nhà Tổ Bạch.

Sau khi Triệu Thịnh tỉnh lại, Dụ Lan phái người lặng lẽ đưa Tổ Bạch quay về nhà. Dụ Lan không nói một lời dư thừa chỉ bảo nàng yên tâm dưỡng thai. Tổ Bạch không thể làm gì khác với sắp xếp của Dụ Lan nên đành phải nghe theo, tuy nhiên lòng nàng vẫn luôn lo lắng cho Triệu Thịnh. Còn Thiên Sắc thấy Chu Ngưng suốt ngày chơi bời lêu lổng, ồn ào không thôi, bèn sai nàng đến nhà trông coi Tổ Bạch nhằm tránh xảy ra chuyện bất trắc.

Cho nên, lúc Ninh An Vương phi tới nhà cầu hôn, Tổ Bạch sững sờ, hốt hoảng một lúc lâu mà vẫn không biết nên trả lời thế nào. Sau đó, là Chu Ngưng phản ứng nhanh nhẹn, ngay tức thì giúp Tổ Bạch nhận sính lễ và chấp nhận hôn sự này.

Cả thành Ninh An lập tức bùng nổ, cô ba thím bảy dốc hết sức lực chứng tỏ sức mạnh của dư luận một lần nữa. Có người hâm mộ số mệnh Tổ Bạch tốt, gả cho Triệu Thịnh mãi mãi không tỉnh lại thì đã sao, chỉ với việc nàng đến Ninh An Vương phủ hưởng thụ vinh hoa phú quý đã đủ khiến người ta ghen tức đỏ mắt. Đương nhiên, cũng có người thương xót, than thở cho số mệnh Tổ Bạch chỉ có thể gả ột cái xác còn sống. Mặc dù có báii đường thành thân, chỉ e là phải báii đường với gả trống thể thân, tất cả đều là số mệnh. Đương nhiên, trong đó có không ít người giữ thái độ bảo thủ, ác ý ngờii xem náo nhiệt, khiến chuyện này càng ngày càng ồn ào huyên náo.

Nhưng mà, cơn sóng đồn đãi này nhanh chóng biến mất, vì một cơn sóng khác ào ào ủa tới. Bởi vì, Ninh An Vương phi vừa đính thân trở về thì được báo lại Triệu Thịnh đã tỉnh.

Có người lập tức phỏng đoán rằng bây giờ Triệu Thịnh tỉnh lại chỉ sợ sẽ từ hôn, dựa vào quyền thế và gia môn của Ninh An Vương phủ, làm sao có thể cưới một nữ tử có xuất thân thấp hèn, mạng xấu làm vợ. Cũng có người đoán, chỉ sợ Tổ Bạch không có mạng để hưởng thụ vinh hoa phú quý, cho dù thật sự có thể gả vào Ninh An Vương phủ cũng chỉ là thân phận tì thiếp. Dù sao một người là tiểu vương gia, một người là cô gái mồ côi bán đậu rang mà sống, thân phận và địa vị đều cách nhau rất xa, làm sao xứng đôi đây?

Mọi người đều chăm chú theo dõi Tổ Bạch, chờ xem kết cục tân nương thay thế của nàng sẽ thành thế nào.

Mà lúc này, Dụ Lan cười mà không nói, ỷ vào thân phận Cửu Công chúa của mình nhận Tổ Bạch làm nghĩa nữ, để nàng đường đường chính chính gả vào Ninh An Vương phủ.

Thiên Sắc đã sớm nghi ngờ, bây giờ nàng chợt hiểu ra.

Thảo nào Dụ Lan luôn xuất quỷ nhập thần lại nhúng tay vào việc vợ vẫn này, dựa vào giao tình của Hàm Nhụy và Dụ Lan, thì việc Dụ Lan ở bên trong thân xác Cửu Công chúa là vì muốn Triệu Thịnh có thể cưới được nữ tử mà y yêu thương.

Thật đáng thương cho tấm lòng bạc làm cha làm mẹ trong thiên hạ.

Cứ Phong cố ý sai nha hoàn và phó dịch rời khỏi phòng ngủ của Thanh Huyền, trông thấy Thiên Sắc rời khỏi đó để tìm nước ấm, y bèn thừa dịp này lặng lẽ lên vào trong phòng ngủ.

Y đứng trước giường của Thanh Huyền, chẳng biết rõ là đồ kỵ hay là ghen tị. Cứ Phong chăm chăm nhìn khuôn mặt của Thanh Huyền, nhưng đáy lòng lại trào dâng một ít cảm xúc khác lạ, có chua xót, có cô đơn và cả thất vọng.

Đúng vậy, thân thể này rất mạnh mẽ, nếu y có thể dùng cơ thể này đương nhiên là chuyện tốt. Ngẫm nghĩ một lát, mấy ngàn năm nay, vì trở ngại thể xác cho nên cứ cách mười năm y sẽ đổi cơ thể một lần. Cho dù sử dụng biện pháp tu luyện ác độc ra sao thì tu vi của y cũng không thể đi theo hôn phách, thế nên mỗi lần gặp tình cảnh nguy hiểm, y mãi là gánh nặng của Dụ Lan.

Nhưng mà, y đổi cơ thể hết lần này đến lần khác, giờ cả chính y cũng đã quên mất hình dáng lúc đầu của mình. Bấy lâu nay, việc duy nhất y có thể làm là máy móc nương nhờ linh hồn vào thể xác của các thiếu niên đẹp trai hợp nhãn Dự Lan, dùng khuôn mặt không thuộc về mình lấy lòng nàng. Thậm chí, y không dám soi gương, bởi vì y sợ gương mặt tuyệt mỹ đó, bởi vì y đã quên mất bản thân mình là ai.

Mà cơ thể trước mắt này, thật sẽ là lựa chọn cuối cùng của y hay sao?

Cơ thể càng mạnh mẽ thì không chế càng vất vả, y không sợ khổ cực, chỉ sợ...

“Thế nào, thể xác này không tệ chứ?” Đằng sau, có một người nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng y, gác cằm lên vai y, dường như người đó đã mất hết sức lực, dồn tất cả sức nặng lên cơ thể y. Giọng nói lười biếng đó thoáng chút ý cười, không cần quay đầu y cũng biết đó là ai.

Cứ Phong nhanh chóng thu lại tất cả cảm xúc trong mắt mình, y liếc nhìn khuôn mặt tựa trên vai, lạnh lùng hừ, còn cổ tình bóp méo lời nàng: “Quả là bề ngoài không tệ, vừa nhìn đã biết rất hợp với sở thích của nàng.”

Dự Lan biết tính y khó chịu xưa nay, lại còn mắc chứng cuồng uống dấm, nàng nhất thời hứng chí bèn thuận theo lời y: “Chàng nói đúng rồi.”

Ai ngờ, nàng vừa dứt lời, Cứ Phong tức thì nổi giận, dứt khoát bước lên trước. Dự Lan không kịp đề phòng, cơ thể bất giác ngã về phía trước. Dự Lan biết mình sắp ngã sắp xuống đất, dù rõ ràng nàng có thể đứng vững lại nhưng nàng cố ý chẳng làm gì hết, chờ y dùng bộ mặt lạnh đến thui bước lên trước ôm lấy nàng vào phút cuối cùng, lúc này nàng mới nhướn đôi mày liễu, híp mắt cười vừa lòng, đôi môi đỏ thắm cong cong xinh đẹp.

“Nếu đã vậy, nàng cứ đi mà thân mật với hắn.” Cứ Phong trông thấy nụ cười đắc ý như con mèo ăn vụng của nàng, càng thêm khó chịu nên nặng lời hơn: “Hà có gì phải để ta nhập xác phiền phức như vậy?!”

Biết rõ y dễ giận, bây giờ rõ ràng y đang nổi nóng, nhưng nàng lại cố ý muốn nhỏ rầu hùm. Dự Lan vươn tay ôm lấy cổ của y, đôi mắt phượng hơi xéch lên càng thêm quyến rũ: “Thật ra ta rất muốn, nhưng đáng tiếc trong mắt hắn chỉ có mình sư phụ hắn thôi.”

Đôi tay đang ôm lấy hông nàng khẽ buông ra, dường như nàng đã biết trước hành động tiếp theo của y là gì. Đôi tay đang vòng trên cổ của y lập tức kéo đầu y xuống, đặt đôi môi đỏ thắm lên môi y.

Dường như y hơi mâu thuẫn, mím chặt môi không chịu đáp lại, phải để nàng quần quýt dỗ dành một lúc lâu, rồi mới ừ ừ đáp lại nàng bằng một nụ hôn say đắm.

Nụ hôn chấm dứt, Dự Lan chôn mặt vào ngực y thở hổn hển, nhưng vẫn không quên dỗ dành: “Nhìn chàng xem, tình tình hết như quả pháo, kích thích một chút là nổ bùm.” Nụ cười của nàng rất mê hoặc lòng người, đôi con ngươi trong vắt hòa lẫn nét cười, một chút xảo quyệt và một chút hứng thú dạt dào. Ngón tay ngọc thon dài vẽ một vòng cung hoàn hảo trong không khí rồi nhẹ nhàng đặt trên ngực y: “Nhưng mà, so ra ta lại thích tính tình của chàng hơn.”

“Thật ư?” Dù biết rõ lời nàng nói chẳng có câu nào là thật, nhưng đôi mắt Cứ Phong vẫn sáng rực lên vì lời ngon tiếng ngọt của nàng. Tuy rằng nét mặt y vẫn lạnh nhạt nhưng ngữ điệu bộc lộ rõ sóng gió đã qua.

“Đương nhiên rồi.” Dự Lan đặt một ngón tay lên môi, nở một nụ cười xinh đẹp rạng rỡ. Nụ cười và hành động đó rõ ràng là động tác gây thơ tự nhiên của những cô gái thanh xuân, nhưng từng cử chỉ của nàng không phải là bắt chước cho giống mà lại tự nhiên đến khó mà tin được: “Trái tim hắn đã có nơi có chốn, ta cần gì phải hao phí tâm tư dỗ dành.”

Sóng gió vừa qua thì mây đen lập tức ập xuống, Cứ Phong chán nản cau mày bất mãn, ngữ điệu bất giác cũng cao lên: “Dự Lan, nàng...”

Y còn chưa dứt lời, ở bên này Dự Lan đã sáp tới, xấu xa hôn nhẹ y một cái.

“Suyt, nhỏ tiếng thôi.” Môi nàng kề bên môi hắn, khẽ khàng thì thầm, trong đáy mắt đã ngập tràn ý cười. Thái độ rất thân mật tựa như hai người đã hòa thành một thể: “Đừng quấy rầy người không nên quấy rầy, sư phụ của hắn không dễ chọc đâu.”

Vốn đang rất bất mãn, nhưng vừa nghe vậy, sự căm giận của Cứ Phong đã biến mất tằm, y bỗng thấy lo lắng: “Nàng đã biết nàng ta không dễ chọc, vậy mà còn dám nhắm vào y.” Liếc nhìn Thanh Huyền, y cúi đầu xuống chăm chú nhìn nữ tử trong lòng mình. Những ngón tay len lỏi vào mái tóc nàng, chậm chạp vuốt xuôi theo mái tóc đen nhánh, trông thật thân thiết, và ngữ điệu cũng không còn tùy tiện như lúc nãy nữa: “Dụ Lan, chẳng qua chỉ là một cái xác thôi, có cũng được mà không có cũng không sao. Ta không muốn nàng vì ta mà gây thù chuốc oán. Lần trước nàng vì tìm kiếm thân thể này cho ta mà đã đắc tội...”

“Chàng đừng lo chuyện này, ta biết việc mình làm.” Dụ Lan nheo mắt cắt ngang lời y, dường như nàng rất thích cảm giác được y vỗ về thế này, tuy nhiên nét mặt nàng lúc này đã hơi lạnh lẽo: “Dù sao ta đã đắc tội với rất nhiều người, thêm một người nữa cũng chẳng sao. Chỉ cần tìm được cho chàng một thể xác mạnh mẽ, cho dù phải đắc tội tất cả mọi người trong ngũ hồ, lục giới và bát hoang thì có sao đâu, ta không quan tâm.”

“Dụ Lan...”

Khoảnh khắc đó, Cứ Phong thoáng chút phiền muộn xen lẫn lo lắng, mà sự cảm động lại chiếm phần hơn. Còn nhớ ngày xưa, nàng là Công chúa Yêu giới, pháp lực cao cường, nhưng tính tình thất thường sớm nắng chiều mưa. Mà y chỉ là một người phàm tầm thường, tuổi thanh xuân tựa như đóa phù dung sớm nở tối tàn chẳng chịu nổi sự thử thách của thời gian. Nàng vì y mà từ bỏ tất cả, bỏ ba trong lục giới cùng y, không ngừng đổi thể xác chỉ vì muốn giữ lại kỷ ức thuộc về cả hai.

Ôm chặt nàng, y không biết mình nên nói điều gì, hiếm có khi y muốn chủ động đến gần hôn nàng, nhưng kẻ phá rối lại xuất hiện.

Thật ra gọi là kẻ phá rối cũng không đúng, dù nói thế nào, cũng là do hai người âm thầm len vào phòng ngủ của người khác, hai người còn thân mật tâm tình thắm thiết, bây giờ chủ nhân quay trở lại sao có thể gọi là kẻ phá rối được chứ?

“Nếu hai vị muốn khanh khanh ta ta, làm phiền tìm một nơi thích hợp hơn.”

Thiên Sắc bưng một chậu nước ấm, nét mặt không chút biểu cảm đẩy cửa bước vào. Trông thấy điệu bộ quần nhau như như sam của hai người họ, Thiên Sắc càng chán ghét, nàng cất tiếng đuổi khách. Đặt chậu nước xuống, Thiên Sắc không thèm liếc mắt nhìn hai người họ dù chỉ một cái, chỉ chăm chú quan sát Thanh Huyền, nàng phát hiện hắn không hao tổn lấy một sợi tóc. Nàng có thể đoán được mục đích của hai tên yêu nghiệt này bèn lạnh lùng cảnh cáo: “Nếu đã biết ta không dễ chọc, thì tránh xa hẳn ra một chút! Nếu không...” Thiên Sắc nhướng mày, nàng lờm Dụ Lan vẫn luôn cười biếng nhác, lời lẽ không hề nể nang: “Dụ Lan, người thừa biết thủ đoạn của ta, nếu quả thật muốn dùng vũ lực, e rằng người không phải đối thủ của ta.”

Đúng vậy, tuy Dụ Lan là bạn của Hàm Nhụy, cho dù cả hai đứng cùng chiến tuyến trong chuyện của Triệu Thịnh lần này, nhưng không có nghĩa là hai người sẽ trở thành bạn bè.

Bị quấy nhiễu trong lúc đang thân mật, Dụ Lan cũng không thèm để ý, xưa nay nàng là loại người thích gì làm nấy, đã bao giờ để bụng những chuyện đó. Nhưng khi nghe thấy lời cảnh cáo của Thiên Sắc, nàng có phần không vui. “Ta vốn chẳng có âm mưu gì, chỉ muốn đến xem tiểu đồ đệ bảo bối của người đẹp trai thế nào, mà có thể khiến kẻ không coi ai ra gì như ngươi liêu lĩnh kim ốc tàng kiều.” Dụ Lan cố ý nói chuyện ở tận đầu tận đuôi, cuối cùng nàng nhếch miệng cười, cố ý khiêu khích: “Tuy nhiên, ngươi đã nói thế, vậy ta càng muốn chọc giận ngươi đó, làm gì được ta?”

“Dụ Lan!” Vào thời khắc mấu chốt, Cứ Phong giữ chặt nàng, ngăn cản nàng khiêu khích Thiên Sắc. Cứ Phong nhận ra thanh “Lục kiếm tiên” của Thiên Sắc, đương nhiên y cũng biết chút chuyện có liên quan đến Thiên Sắc, y lo lắng Dụ Lan sẽ chịu thiệt bèn hạ thấp giọng khuyên can: “Đừng gây chuyện nữa, chúng ta đi thôi.”

“Chọc vào ta, ngươi không có kết quả gì tốt đâu.” Thiên Sắc chậm rãi vắt chiếc khăn trong chậu nước, nét mặt bình thản, nhưng lời nói không những thẳng thừng ám chỉ mà ý cảnh cáo càng rõ ràng hơn: “Nghĩ lại, nếu y không có ngươi, chỉ e tình cảnh của y cũng chẳng tốt đẹp gì.”

Nụ cười trên khuôn mặt của Dụ Lan hoàn toàn biến mất, câu này của Thiên Sắc chọc trúng chỗ hiểm của nàng, lát sau nàng khẽ hừ rồi kéo Cứ Phong ra ngoài.

Trông thấy đôi yêu nghiệt bỏ đi, Thiên Sắc bước tới đóng cửa phòng ngủ lại. Bây giờ nàng mới nhúng khăn tay rồi vắt lại lần nữa, nàng ngồi trước giường cẩn thận lau khuôn mặt và cổ của Thanh Huyền.

Có lẽ, nàng nên giúp hắn lau sạch cơ thể, như vậy có lẽ hắn sẽ ngủ ngon hơn.

Ôm ý tưởng như vậy, nàng không nghĩ gì nhiều, bèn vén chăn rồi cởi áo tháo thắt lưng giúp hắn lau người.

Thanh Huyền chưa từng ngủ ngon như vậy, tuy rằng vẫn luôn nằm mơ, nhưng trong giấc mơ này sư phụ nở nụ cười xinh đẹp, dịu dàng săn sóc, không còn vẻ nghiêm túc và hững hờ ngày thường, khiến hắn say mê, lưu luyến. Nếu có thể nhìn sư phụ như thế này cả đời thì cho dù hắn ngủ mãi không tỉnh cũng được.

Nếu không phải chiếc khăn ẩm áp lau qua cơ thể, mang đến sự thoải mái khó nói nên lời, có lẽ hắn vẫn sẽ không thoát khỏi giấc mơ. Đáng tiếc, đây là thời điểm cuối thu, sau khi chiếc khăn ẩm áp lướt qua, một ít nước còn sót lại bị gió thổi qua khiến hắn cảm thấy lạnh run.

Vừa mở mắt, hắn liền trông thấy sư phụ ngồi trước giường, khuôn mặt vẫn trầm tĩnh không cười như trước, dường như người đang bận bịu gì đó.

Trong thời gian ngắn, hắn vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi giấc mơ, đương nhiên hắn vẫn chưa nhận ra sư phụ xuất hiện trước mắt mình là người thật hay là ảo giác, cho đến khi...

Đến khi chiếc khăn ẩm áp trong tay sư phụ lướt qua vị trí mẫn cảm ở bên dưới của hắn, gió lạnh lướt qua, hắn bất giác nổi hết da gà. Lúc này hắn chợt hoảng hốt, hắn lớn như vậy rồi mà bây giờ nằm bẹp trên giường, từ đầu đến chân hết bị nhìn một lần rồi đến bị sờ một lượt.

“Tỉnh rồi?” Thiên Sắc không hề chớp mắt, tiếp tục giúp hắn lau người rồi lạnh nhạt hỏi: “Đã đỡ hơn chưa?”

Thanh Huyền ngơ ngác nhìn sư phụ, hắn quên mất phải gạt đầu. Chỉ cảm thấy những ngón tay mảnh khảnh của nàng cách một lớp khăn lướt qua nơi mẫn cảm của hắn một cách cẩn thận, khiến hắn khó có thể kiềm chế nổi kinh hoàng bùng lên trong trái tim, đôi tay bất giác run lên nhẹ nhẹ. Thậm chí, cái bản mặt xưa nay còn dày hơn cả tường thành của hắn cũng thoát đồ bình.

Trong tình cảnh này, đối diện với người mình yêu mến, hắn khó lòng kiềm chế được phản ứng bình thường của cơ thể. Hắn cực kỳ xấu hổ, đầu óc trống rỗng, tri giác mất tự chủ mà chạy theo chiếc khăn kia như con ngựa hoang lạc đàn, dù cố thể nào cũng không kéo lại được.

Giúp hắn lau người xong, Thiên Sắc kéo chăn che lại cơ thể trần trụi của hắn, nàng xoay người đi, bấy giờ mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mới vừa nãy, thật ra nàng không dám nhìn, nàng không những phải dựa vào tri giác lau người giúp hắn, mà lại còn phải giữ vẻ trấn tĩnh và lạnh nhạt bề ngoài. Thật ra, nàng phải liên tục niệm kinh, thế mới có thể áp chế tà niệm bùng lên trong lòng.

Dù sao, nàng chưa bao giờ làm những chuyện như thế, đây quả là lần đầu tiên!

“Sư phụ...” Thấy thái độ Thiên Sắc như chẳng có chuyện gì xảy ra mà nhúng nước vắt khăn. Thanh Huyền ôm chăn ngồi dậy, đầu óc rối loạn, khẽ khàng gọi Thiên Sắc, giọng nói hơi run rẩy.

“Ừ.” Thiên Sắc đáp lời, vẫn còn đang đắm chìm trong sự xấu hổ.

“Sư phụ...” Hắn khẽ gọi, lúc này giọng nói hơi cao lên, hình như càng run rẩy hơn.

“Ừ?” Thiên Sắc đáp lời, xoay người lại nhìn. Nàng chợt bắt gặp hắn cuộn chặt tấm chăn ngồi co ro một góc, nét mặt hắn trông rất đáng thương. Khoảnh khắc đó nàng chỉ nghĩ rằng hắn không khỏe. Thiên Sắc sốt ruột, tức khắc bước đến bên giường, thân thiết quan tâm: “Người sao vậy?”

“Thứ nên sờ không nên sờ người đều sờ tất, cái nên nhìn không nên nhìn người đều nhìn bằng sạch...” Thanh Huyền cúi đầu khẽ khàng lẩm bẩm không rõ lời. Nhưng giây lát sau hắn ngẩng đầu nét mặt có phần đắc ý, giọng nói run run kia không giống đang khó chịu, rõ ràng là hắn quá mức kích động, cuối cùng hắn mới thốt ra lời đã chuẩn bị từ lâu: “Người không thể bội tình bạc nghĩa, nhất định phải chịu trách nhiệm với Thanh Huyền!”

Trong giây lát Thiên Sắc bị lời lẽ và phản ứng của hấn làm cho không biết nên cười hay nên khóc, nàng định đứng dậy lại bị hấn vươn tay kéo lại. “Chịu trách nhiệm thế nào đây?” Nhìn nét mặt chờ mong của hấn, nàng hơi bất đắc dĩ, đành cố tình xụ mặt nhứ mày nhìn hấn.

“Chi bằng để Thanh Huyền đời đời kiếp kiếp làm tiểu lang quân của người đi.” Đôi mắt hấn vụt sáng, tận dụng triệt để vẻ mặt tội nghiệp của mình, dường như nếu nàng không nể tình từ chối thì chính là tội ác tày trời, không thể dung tha.

Thiên Sắc dở khóc dở cười, trả lời không được mà không trả lời cũng không xong, chỉ đành cúi đầu thở dài: “Người muốn làm tiểu lang quân của vi sư đến vậy sao?”

Thanh Huyền quả quyết gật đầu: “Sư phụ có thấy Cửu Công chúa kia không, chẳng phải luôn có một tiểu lang quân vênh váo kiêu ngạo, oai phong lẫm liệt đi theo nàng ta sao?” Hấn vô liêm sỉ kéo Dụ Lan và Cứ Phong ra làm ví dụ, lời lẽ cực kỳ kiêu hãnh: “Chỉ có những nữ tử có bản lĩnh thì mới có tiểu lang quân theo bên cạnh.”

Những lời này của Thanh Huyền nếu để Cứ Phong nghe thấy, đương nhiên y tức giận rằng nghiêng lợi hận không thể lột da, róc xương của hấn ra. Mà Thiên Sắc cho dù biết chân tướng, nhưng trong tình huống thế này, đối diện với bộ mặt dày vô sỉ của Thanh Huyền, nàng chỉ đành giữ im lặng.

Thiên Sắc không đáp, Thanh Huyền thấy chẳng thú vị gì. Hấn quệt miệng, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt đầy hoang mang: “Sư phụ, gần đây Thanh Huyền thấy hơi kỳ lạ.”

“Hử?” Thiên Sắc không nhìn hấn, còn đang hiểu lầm hấn lại giở trò đùa không đứng đắn, nàng bèn thuận miệng đáp một tiếng: “Lạ cái gì?”

“Hình như gần đây Thanh Huyền trở nên lợi hại.” Thanh Huyền nhìn thanh kiếm Càn Khôn giản dị đang đặt bên gối, hấn càng nhìn càng thấy nó lạ lùng: “Chắc là vì thanh kiếm này.”

Trước kia, hấn vẫn luôn sử dụng thanh “Lục Kiếm Tiên” của sư phụ, ngày thường đa phần là hấn dùng cách thức điều khiển hồn kiếm, rất hiếm khi cầm kiếm. Nhưng thanh kiếm Càn Khôn này lại khác hấn, mỗi lần rút kiếm, hấn đều cảm nhận thấy dường như có một sức mạnh vô hình từ chuôi kiếm dâng lên truyền vào tứ chi bách hải của hấn. Khi vung kiếm xuất chiêu sức mạnh phát ra to lớn đến độ cả hấn cũng thấy khó tin.

Như khi ở U Minh Ti, hấn không rõ sức mạnh lúc đó đến từ đâu, mà hấn lại có thể đối kháng với Bắc Âm Phong Đô đại đế.

Xem ra, hôm đó sư tôn truyền thanh kiếm này lại cho hấn, dường như người đã biết chuyện đó mới dám phó thác an nguy của sư phụ cho hấn.

“Đây là thần binh thời thượng cổ.” Thiên Sắc cũng theo tầm mắt hấn nhìn thanh kiếm Càn Khôn, sự nghi ngờ của nàng không kém cạnh gì hấn, nhưng nàng không nói rõ chỉ trấn an hấn: “Nó có thể phát huy được sức mạnh trong tay người thì đó là duyên phận.”

“Nhưng mà Thanh Huyền lại có cảm giác, sau khi rút kiếm ra hình như Thanh Huyền hoàn toàn biến thành người khác.” Hấn vẫn hoang mang, khó hiểu: “Thanh Huyền không thể nói rõ đó là cảm giác thế nào nữa.”

Thiên Sắc mỉm cười, giây tiếp theo, nàng thốt ra một câu mà chính nàng cũng không ngờ tới: “Dù người biến thành thế nào, người vẫn mãi mãi là đồ đệ của vi sư.”

Thanh Huyền chợt sửng sốt, ngay sau đó hấn cấp tốc phản ứng, nghiêm trang chính lại: “Sư phụ, người nói sai rồi.”

“Sai cái gì?” Thiên Sắc khẽ nhứ mày, hơi nghi ngờ.

Nàng quả thật không hiểu mình nói sai ở chỗ nào, dù thế nào đi nữa thì hấn vẫn mãi là đồ đệ của nàng, nàng sẽ dốc hết sức bảo vệ hấn, việc này có gì sai ư?

“Người phải nói...” Thanh Huyền đột ngột sáp đến gần Thiên Sắc, cười hắc hắc rồi tiếp lời: “Dù Thanh Huyền có biến thành thế nào thì mãi mãi vẫn là tiểu lang quân của người.”

Thanh Huyền lại tiếp tục nhắc tới “Tiểu lang quân”, khiến Thiên Sắc càng xấu hổ, không biết nên trả lời thế nào, bèn ho nhẹ hai tiếng tránh khỏi sự lôi kéo của hắn, nàng đứng dậy tìm y phục sạch sẽ khô ráo cho hắn.

“Sư phụ.” Kết quả là khi Thiên Sắc đưa quần áo đến thì Thanh Huyền lại gọi một tiếng, giọng nói ngập tràn vui sướng.

Thiên Sắc sợ hắn lại nói những lời kinh thiên động địa, tuy nàng lo lắng bất an nhưng chỉ đành nén lòng, kiên nhẫn hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

Trông thấy điệu bộ cẩn thận của sư phụ, nụ cười của Thanh Huyền càng rạng rỡ.

“Chuyện người hứa với Thanh Huyền, khi nào mới thực hiện?”

Quả nhiên, lại là những lời rung trời giật đất.

“Người...” Thiên Sắc thấy đau đầu, nàng biết nếu mình còn trả lời qua loa nữa, chưa biết chừng hắn còn sẽ hỏi những lời còn trắng trợn và giật gân hơn. Nàng đành lắp bắp trả lời, không những giọng nói hạ xuống rất thấp mà đến cả biểu cảm cũng lúng túng, xấu hổ: “Chuyện này, người phải cho vì sư chút thời gian cân nhắc, vì đây không phải chỉ là chuyện của hai người. Ta và người là thân phận thầy trò, có liên quan đến thể diện và danh tiếng của Thần Tiêu phái. Nếu vội vàng, gấp gáp quá thì lại không ổn, tóm lại sẽ không ổn...”

Thiên Sắc nói những lời này một cách dứt quãng còn Thanh Huyền thì cực kỳ vui sướng: “Sư phụ, người thật sự đang cân nhắc chuyện thành thân với Thanh Huyền sao?” Lòng hắn ngọt như uống mật, vui vẻ không sao tả xiết, nhưng lại cố tình giả vờ giả vịt ngơ ngác khó hiểu: “Ý Thanh Huyền đâu phải vậy?”

“Hử?” Thiên Sắc trợn tròn mắt. Bây giờ sự xấu hổ, lúng túng của nàng không chỉ là chút chút thôi, mà nỗi ngưỡng ngùng đã ùn ùn kéo đến bao trùm lấy nàng. Vẻ lạnh nhạt, điềm tĩnh xưa nay hoàn toàn biến mất, mặt nàng ửng đỏ bừng, nóng ran lên. Nàng cắn môi, cúi đầu, chẳng biết phải làm thế nào.

“Ý của Thanh Huyền là khi ở trong Linh Lung Cục chẳng phải người đã hứa sẽ may một bộ áo đỏ làm kỉ niệm để Thanh Huyền thành thân ư?” Thanh Huyền cười thầm, hỏi rất chậm rãi, thật hiếm khi trông thấy khuôn mặt đỏ bừng như ráng chiều của Thiên Sắc, càng nhìn càng thấy xinh đẹp: “Khi nào làm ạ?”

“Ngày mai vì sư sẽ đi lựa vải.”

Sau một lúc trầm mặc, rốt cuộc Thiên Sắc cũng mở miệng, vệt ửng hồng trên lúm đồng tiền lan ra đỏ ửng.

Sáng hôm sau, Thanh Huyền vừa thức dậy đã vội vàng giục Thiên Sắc lên phố lựa vải cho hắn, điệu bộ vội vã kia trông còn nôn nóng hơn cả chú rể Triệu Thịnh.

Xưa nay Thiên Sắc vẫn chiều theo ý hắn, huống hồ gì chuyện này nàng đã hứa với hắn, nên tất nhiên không có gì phản đối, cũng không nói thêm gì cả.

Nhưng ai ngờ, hắn kéo nàng ra ngoài, không phải là đến tiệm vải mà là vào “Miếu Nguyệt lão” nổi tiếng nhất thành Ninh An.

Nghe đồn, hương khói ở “Miếu Nguyệt lão” rất thịnh vượng, thiện nam tín nữ đến rất đông. Hễ là thanh mai trúc mã đã đính hôn, hoặc là vợ chồng mới cưới, đều đến miếu nguyệt lão bái lạy để đa tạ Nguyệt lão se duyên tơ hồng. Thiên Sắc và Thanh Huyền đến rất sớm nên miếu Nguyệt lão rất im ắng, không có người nào khác ở đây.

“Sư phụ, Thanh Huyền có vật này muốn tặng người.”

Dường như đã có kế hoạch từ lâu, Thanh Huyền kéo Thiên Sắc đứng dưới tượng Nguyệt lão, lấy một vật ra khỏi vạt áo.

Đó là một cây trầm gỗ.

Tuy lúc trước, hắn từng tặng cho nàng một cây trầm gỗ lê rất mộc mạc, nhưng cây trầm lần này đương nhiên hao phí không ít tâm tư của hắn.

Cây trâm tử đàn lấp lánh ánh vàng, có thể thấy rõ dọc theo hoa văn là từng sợi từng sợi tơ vàng. Trên đầu cây trâm được gắn một đóa hoa bằng bạch ngọc rất tinh tế, có thể nhận ra đóa hoa đó được khắc bằng từng nhát dao một. Mà sợi dây tua ngọc rủ xuống ở cuối trâm, tuy không phải là chất liệu hiếm có, nhưng từng hạt ngọc đều được mài sáng lấp la lấp lánh, xanh biếc ngọc ngà, nhẹ rung một cái chuỗi hạt sẽ phát ra âm thanh rất vui tai.

Đúng vậy, cây trâm này do Thanh Huyền tự tay làm. Không những hắc dùng từng dao từng dao khắc nên cây trâm gỗ và đóa hoa bạch ngọc kia, mà ngay cả chuỗi ngọc cũng là do hắc tìm đá thô rồi mang ra suối dần dần mài từng viên một.

Thật ra, những hạt ngọc trên cây trâm này chỉ là một phần nhỏ trong số ngọc hắc mài được, số còn lại hắc định tự tay đính lên mũ phượng sư phụ đội sau này.

Như thế, khi thành thân, hắc mặc y phục tự tay may, còn mũ phượng sư phụ đội sẽ do hắc tự tay làm.

Hắc rất hy vọng, hắc có thể mặc lễ phục nàng may để thành thân với nàng, và càng hy vọng nàng có thể đội mũ phượng hắc làm trở thành thê tử của hắc.

“Thanh Huyền nghe nói, hẹn ước phu thê cần phải có tín vật.” Hắc cười tủm tỉm cài cây trâm ngọc lên mái tóc Thiên Sắc, trông thấy cây trâm kia càng tôn thêm vẻ đẹp và phong thái của Thiên Sắc, Thanh Huyền càng đắc ý, vui vẻ: “Sư phụ có tín vật gì trao đổi với Thanh Huyền không?”

Đã vô số lần hắc tưởng tượng dáng vẻ sư phụ khi cài cây trâm này, bây giờ xem ra cây trâm này rất hợp với người.

Thiên Sắc vẫn đang kinh ngạc, cho đến khi cảm nhận được trọng lượng cây trâm cài trên mái tóc, nàng mới hoàn hồn lại.

Tín vật trao đổi ư?

Nàng cười khẽ, đột ngột kiễng chân, lướt nhẹ môi mình trên đôi môi Thanh Huyền, sau đó nàng lập tức xoay người rời khỏi miếu Nguyệt lão.

Chỉ còn lại mình Thanh Huyền sững sờ đứng chôn chân tại chỗ, sau một lúc lâu mới kịp hoàn hồn, bấy giờ hắc ngạc nhiên mừng rỡ đuổi theo Thiên Sắc.

Hết chương 54

55. Chương 55

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Từ xa xa, Tử Tô đứng dưới bóng cây nhìn Thanh Huyền và Thiên Sắc vô cùng thân thiết không coi ai ra gì trong miếu Nguyệt lão. Biết rõ lần này mình và sư phụ đến đây là vì trong người mang trọng trách, đáng lẽ phải tránh để người khác biết tung tích mới phải, nhưng càng nghĩ lại càng oán hận.

“Bọn họ vậy mà —” nhíu mi lại, nàng hít thở mạnh, chỉ muốn buông mấy lời độc địa không thêm kiêng nể cho hai con người kia, nhưng lại ngại Phong Cẩm đứng bên cạnh nên không dám lỡ mồm. Nhớ lại lần đó gây chuyện đâm chọt Thanh Huyền khiến Cẩm Phong tức giận, nàng vừa tức vừa hận, nhưng chỉ có thể nuốt uất ức vào lòng, cắn giận chỉ trích: “Rõ ràng là danh phận thầy trò, làm trái luân thường không nói, bây giờ lại còn công khai chẳng chút xấu hổ, làm chuyện bại hoại đạo đức như thế, rốt cuộc có coi thể diện Thần Tiêu phái ra gì không?”

Nói đến đây, Tử Tô trộm nhìn Phong Cẩm, chỉ thấy vẻ mặt Phong Cẩm rất bình tĩnh và lạnh nhạt, giống như chẳng bận tâm. Tử Tô đột nhiên cảm thấy tâm trạng của mình hơi phức tạp. Nếu Phong Cẩm tức giận vì chuyện này nàng đương nhiên rất vui sướng, nói cho cùng nàng rất ngưỡng mộ thầy trò Thanh Huyền, rất muốn biến hai người đó thành mối thù chung với sư phụ. Nhưng nếu thật sự như thế, lòng nàng lại cảm thấy chua chát vì chứng tỏ Phong Cẩm còn tình cảm với Thiên Sắc. Nàng không hiểu nổi tâm trạng của mình, như vừa muốn phỉ nhổ Thanh Huyền và Thiên Sắc, vừa muốn nghiền nát sự điên loạn sai lầm trong trái tim vì dường như lại thăm ngưỡng mộ họ.

Đúng vậy, nàng nhất định là điên rồi, nếu không sao lại thăm ngưỡng mộ hành vi bại hoại đạo đức của hai thầy trò kia? Nói thật lòng là nàng cũng có tình cảm khác thường với sư phụ, nhưng tình cảm này không được người đời chấp nhận, cũng không dung thứ cho nên nàng chỉ có thể đè nén, lén gạt đi, xấu hổ không dám nói cho người khác biết.

Nhưng hiện tại Phong Cẩm thờ ơ như vậy, khiến nàng cảm thấy không chắc chắn, càng nghĩ càng không biết rốt cuộc Phong Cẩm đang tính toán gì.

Nhìn mấy ngàn năm trôi qua giống như một ngày nhìn thấy bộ y phục đỏ thắm kia, tuy rằng Phong Cẩm có thể cẩn thận che giấu cảm xúc, nhưng ẩn trong đó rốt cuộc là sóng lớn cuộn cuộn đến mức nào.

Đối với tình cảm của Thiên Sắc và Thanh Huyền, trước đó y vẫn cho rằng do Thanh Huyền quần quýt si mê Thiên Sắc, dù Thanh Huyền từng ăn nói ngông cuồng ở Trường Sinh yến, nhưng với sự hiểu biết của y về Thiên Sắc thì Thanh Huyền có quần lấy như thế nào cũng chỉ như Bạch Liêm mà thôi, nhất định sẽ không làm Thiên Sắc động lòng. Nhưng vừa rồi, y đã nhìn thấy rõ ràng.

Nụ hôn vừa rồi, người chủ động là Thiên Sắc xưa nay luôn thẳng thắn nhưng lạnh lùng ——

Vốn tưởng rằng lời đồn vĩnh viễn là lời đồn, không ngờ lại trở thành sự thật.

Khoảnh khắc đó, y cảm thấy trái tim như bị một lưỡi dao cùn cắm mạnh vào, co rút đau đớn kịch liệt. Hơn nữa, khi nhìn thấy vẻ mặt vô cùng vui mừng xen lẫn ngạc nhiên của Thanh Huyền, cả người y như mất hết sức lực. Y không biết vì sao lưng mình lại thẳng và cứng ngắc như vậy, càng không biết tại sao lại có thể bình tĩnh, lạnh nhạt đến mức đó.

Nếu nói đến đau lòng, chẳng phải y đã sớm ném trái rồi sao?

Bao nhiêu năm trôi qua, y nghĩ rằng mình đã buông tay, thấu hiểu, nhìn rõ tất cả, dù có vết thương lòng nhưng đã khép miệng từ lâu, đã khỏi hẳn rồi. Ấy thế mà vì sao lúc này da thịt lại như bị nhấc bung lên, vết thương như bị xát muối, đến mức gần như tê liệt không có chút cảm giác đau đớn?

Nếu lúc trước không buông tay —

Nếu lúc trước không buông tay...

Nhưng thế gian này, sao có cơ hội lặp lại lần thứ hai?

Một lúc sau y cũng không nói được lời nào, mãi cho đến khi đôi tình nhân kia biến mất, y mới thần nhiên thu hồi tầm mắt bước về phía trước, nói với Tử Tô một câu: “Trước mắt, đừng để cho đôi yêu nghiệt kia trốn thoát mới là việc chính.”

Trong khoảnh khắc, khi vầng sáng lấp lánh mọc lên ở phía đông chiếu rọi ánh sáng xuống bóng dáng đang giấu mình của y, ánh ban mai biến đổi không ngừng tạo thành một vầng sáng, giống như một vị thần nghiêm nghị mà cao quý, nhưng trong bóng dáng đó cũng mang theo sự đau đớn chưa ai từng thấu hiểu...

Tại tiệm vải trong trấn, Thanh Huyền bồn chồn không yên nghe thím bán vải giới thiệu không ngừng, nào là cửa hiệu trăm năm nay già trẻ lớn bé đều biết, chuyên bán vải Hỉ để may đồ cưới, vừa nghe vừa nhìn không ngừng về phía Thiên Sắc.

Lúc này, vẻ mặt Thiên Sắc bình thản, đạm mạc, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve miếng vải tơ lụa màu đỏ, chăm chú lắng nghe bà cô bán vải nói liên hồi, dáng vẻ nghiêm túc giống như đang cẩn thận lựa vải.

Thanh Huyền cảm thấy mừng thầm nhưng cũng có chút lo lắng không nói nên lời. Hắn cũng chẳng mong chờ là sư phụ không biết gì cả, ngay cả hắn cũng phát hiện ra hai kẻ giả nhân giả nghĩa kia thì sao sư phụ không biết được. Nếu sư phụ thật sự bình thản coi như không thấy người đó thì thật sự đáng vui mừng. Nhưng nếu sư phụ đang cố gắng giữ bình tĩnh nhưng trong lòng lại dậy sóng, vậy thì —

“Sư phụ, vừa rồi ở ngoài miếu Nguyệt lão có phải —” nhìn ngón tay ngọc thon dài nhẹ nhàng vuốt ve tấm vải lụa đỏ, càng làm nền tôn lên làn da trắng nõn, trái tim hắn đập mạnh, khe nuốt nước bọt cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng nhịn không được đành thốt lên nghi ngờ trong lòng mình.

“Vi sư thấy.” Thiên Sắc cúi mặt, lãnh đạm lên tiếng ngắt lời hẳn.

Thanh Huyền chợt cứng miệng không nói được gì nữa, Câu trả lời của Thiên Sắc rất đơn giản nhưng vừa nghe đã hiểu được rất nhiều.

Ngón tay đang vuốt ve miếng “vải hỉ” kia chợt dừng lại, cử chỉ của Thiên Sắc giống như đã chọn được vải nhưng thực tế hoàn toàn khác hẳn, câu nói tiếp theo cũng chẳng liên quan gì đến việc chọn vải: “Bọn họ đi về phía Ninh An vương phủ.”

Ninh An vương phủ?

Chẳng lẽ, Phong Cẩm và ả đồ đệ la sát kia đến đây vì chuyện của Triệu Thịnh?

Trong phút chốc, Thanh Huyền vừa thở phào nhẹ nhõm vì lời của Thiên Sắc lại lập tức chuyển sự lo lắng sang phía Triệu Thịnh. “Sư phụ, chúng ta lập tức về Ninh An vương phủ xem thử đi.” Càng nghĩ càng bất an, Thanh Huyền liền kéo tay áo Thiên Sắc, không đợi Thiên Sắc đáp lại đã xoay người bước đi, dáng vẻ vội vàng.

Mặc kệ nói như thế nào, Triệu Thịnh và Tổ Bạch đã trải qua nhiều chuyện như vậy mới có thể ở bên nhau, chỉ còn đợi thành thân là có thể nắm tay nhau trọn đời, nếu vô duyên vô cớ bị phá hỏng chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Thiên Sắc ngược mắt lên, mỉm cười, trong nụ cười kia thoáng chút trêu chọc hiểm thấy: “Sao rồi, Thanh Huyền, người không cần may hỉ phục thành thân nữa sao?”

Tuy rằng, Phong Cẩm và Tử Tô xuất hiện đúng là rất kỳ lạ, nhưng nàng không nghĩ hai thầy trò họ đến thành Ninh An để gây phiền phức cho Triệu Thịnh. Dù sao, Cửu Trọng Ngục và Cửu Trọng Thiên xưa nay đã bất hòa, thân phận Triệu Thịnh lại rất đặc thù, dù có phạm luật trời cũng nên để Bắc Âm Phong Đô đại đệ tử xử lý, theo tính cách của Hạo Thiên nhất định sẽ không để Phong Cẩm nhúng tay vào nịnh hót lấy lòng. Nếu lỡ có việc gì, dù Phong Cẩm và Tử Tô gây khó khăn cho Triệu Thịnh cũng không cần lo lắng, chẳng phải Dụ Lan còn ở trong Ninh An vương phủ sao. Dụ Lan rất kiêu căng ngạo mạn chẳng coi ai ra gì, sao có thể để Triệu Thịnh bị thương?

Có điều, Phong Cẩm và Tử Tô xuất hiện lúc này nhất định là chẳng có chuyện tốt lành!

Nên nàng hoàn toàn không gấp gáp, đoán chắc là lúc trở về Ninh An vương phủ cũng dễ dàng thăm dò ra lý do lần này thầy trò Phong Cẩm đến đây.

Có lẽ là không ngờ được phản ứng trêu chọc của Thiên Sắc, dường như có phần lạ lẫm, nên Thanh Huyền xưa nay vốn mặt dày hơn tường thành chợt dừng bước. Xoay người lại, nhìn đoạn vải đỏ rực cùng nụ cười xinh đẹp của Thiên Sắc, khuôn mặt tuấn tú của hắn lần đầu trở nên lúng túng.

“Đương nhiên là muốn!” Một lúc sau, hắn mới bỏ được vẻ mặt bối rối, lấy lại nụ cười: “Sư phụ, nếu để may hỉ phục, chi bằng mua thêm mấy miếng nữa, chuẩn bị giá y và khăn trùm mặt cho người luôn.”

Tuy rằng là cửu công chúa uy phong của đương triều, nhưng Dụ Lan chẳng hề thích huênh hoang khoác lác phô bày khắp nơi, phần lớn thời gian nàng lười biếng nằm trên giường, ăn điểm tâm, thưởng thức trà ngon, ngay cả mắt cũng lười mở. Đương nhiên, để khiến nàng trở thành ngoan ngoãn như vậy điều kiện tiên quyết phải là —

Nàng nhất định phải gối đầu lên chân Cự Phong, nghe Cự Phong đọc những câu chuyện tài tử giai nhân trong sách. Rồi nàng bình luận chua ngoa những chuyện nam nữ si tình, sau đó lại dùng những lời nói, hành động trong đó trêu chọc tiểu lang quân tính tình nóng như lửa của mình. Đốt lửa, châm ngòi, khiến y tức giận nghiêng răng nghiêng lợi mới chịu ngừng lại, cứ thế lặp đi lặp lại, chẳng biết mệt mỏi.

Đương nhiên, Cự Phong cũng không phải dễ chọc. Một khi bị đâm trúng chỗ đau lại uất hận tức giận, đương nhiên sẽ không khách khí với nàng. Nhất định sẽ thể hiện sức mạnh đàn ông trời sinh ở trên giường vô cùng nhuần nhuyễn, uyên ương giao kết, quần quýt si mê, cướp bóc nàng một cách xấu xa cho đến khi nàng van nài mới buông tha.

Cho nên, khi Phong Cẩm và Tử Tô tìm tới cửa liền nhìn thấy cảnh vô cùng utor át triển miên.

Y bào của Cứ Phong kéo xuống hơn nửa, đai lưng nằm dưới giường, khuôn mặt đẹp dễ đổ bưng mang theo cảm xúc phức tạp, vừa tức giận, phần uất đường như còn có chút ham muốn không vừa lòng. Còn cô gái trong lòng y, chỉ còn mỗi chiếc yếm, đôi chân thon thả quần chặt bên hông y. Cả khuôn mặt vùi vào trước ngực, ngón tay thon dài như lướt trên dây đàn, nhẹ nhàng vuốt ve ngực y như kích thích, trêu chọc dục vọng của y, rồi lại thả ngay giữa tử huyệt, đúng là một kẻ thông thạo việc trêu chọc người khác.

Hoàn toàn không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh này, Phong Cẩm ngạc nhiên, đứng một lúc lâu không nói gì. Còn Tử Tô tuy rằng đánh đá chua ngoa nhưng rốt cuộc vẫn là trinh nữ, ngay cả việc Thiên Sắc và Thanh Huyền hôn nhau bên đường cũng đã không thể chịu nổi. Bây giờ lại nhìn tận mắt cảnh tượng này, đương nhiên bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, sợ đến ngây người.

Cứ Phong phản ứng rất nhanh, chụp lấy y bào bên cạnh quần lấy người trong lòng, nhưng bờ vai tròn trắng ngần như trân châu không tỷ vết, nửa kín nửa hở kia lại mang theo dáng vẻ thướt tha, ngay cả móng tóc rồi cũng khiến người khác hít thở không thông.

“Quả nhiên là đã tìm tới tận cửa.” Tuy bị khách không mời mà đến phá hoại chuyện tốt lành, nhưng Dụ Lan cũng không thấy ngạc nhiên. Cứ vậy nghiêng nửa khuôn mặt trước ngực Cứ Phong, đôi mắt trong như nước, sóng mắt long lanh, đôi môi khép hờ nũng nịu, khe khẽ cười yếu ớt: “Không ngờ, chỉ vì truy bắt một yêu nữ nhỏ bé như ta mà phải phiền đến chương giáo Thần Tiêu phái ra tay, thật quá vinh hạnh.”

Tuy lời nói khách sáo, giọng điệu trêu chọc, dù cả người đều bị Cứ Phong ôm ấp và y phục che kín, nhưng đôi chân thon dài trắng nõn lại buống bình thả xuống bên giường, cổ ý lắc lư nhẹ nhàng. Giọng nói quyến rũ dễ nghe, ngọt ngào khó tả rất điêu luyện, càng nói càng ngọt, thu hút ánh nhìn, cướp đoạt hơi thở, biến tất cả sự lằng lơ thành vô cùng phong lưu.

Phong Cẩm nhìn không chớp mắt, không hề liếc đến đôi chân lúc ẩn lúc hiện kia, chợt phát hiện gương mặt giận dữ của Cứ Phong cùng ánh mắt sắc bén đang nhìn mình. Y mỉm cười, cũng không muốn tranh cãi nhiều: “Dụ Lan công chúa, đắc tội nhiều rồi.” Dừng một chút, y nhìn thẳng Dụ Lan, cất giọng rõ ràng, đôi mắt đen thăm lóe sáng: “Nếu người đồng ý trả lại Cửu chuyển chân hồn đan đã trộm của Thanh Đạo thiên tôn về chủ cũ thì ta và người sẽ không đánh nhau, tránh gây mất hòa khí hai giới tiên yêu.”

“Nghe nói chương giáo Thần Tiêu phái Phong Cẩm là người nhã nhặn ôn hòa, hôm nay được gặp quả là danh bất hư truyền.” Cổ ý thở dài một tiếng, Dụ Lan áp sát mặt mình vào ngực Cứ Phong, đôi mắt xinh đẹp khẽ chớp, cất giọng ra vẻ mệt mỏi, tự chế giễu bản thân: “Ta đã bị đuổi khỏi yêu giới từ lâu, cũng chẳng phải công chúa nữa, chương giáo lo lắng đánh nhau với ta sẽ gây mất hòa khí hai giới tiên yêu hay là thương xót ta là một thiếu nữ yếu đuối?!”

Nhìn thấy đôi mắt hạnh đào sáng trong mang vẻ đa tình của Dụ Lan sắp rơi nước mắt, lại nghe mấy lời khiêu khích kia vốn là cổ ý trêu chọc và bẻ cong. Tử Tô lập tức nổi giận, cảm thấy căm ghét vô cùng, quên hết những gì Phong Cẩm đã cảnh báo trước đó, nhất thời xúc động bước lên giở vớ miệng ra: “Bớt nói nhảm đi! Đồ yêu nữ không biết xấu hổ, để một vong linh sống nhờ trong thân thể người chết, ngày ngày ôm ôm ấp ấp chàng chàng thiếp thiếp, người không sợ dơ bẩn sao? Biết điều thì mau trả Cửu chuyển chân hồn đan về chủ cũ!”

Vừa nghe những lời này, hô hấp của Cứ Phong cứng lại, mặt mày trắng bệch. Cụm từ “thân thể người chết” kia đã đâm trúng chỗ đau của y, nhưng y không nói gì chỉ giữ khuôn mặt không chút biểu cảm, đôi mắt lặng lẽ âm thầm.

“Dơ bẩn ư?” Quả nhiên là trước những lời lẽ độc địa của Tử Tô, Dụ Lan vẫn cười như trước, lạnh nhạt mở miệng, giọng trong trẻo nhẹ nhàng như nước, giống như không so đo nhưng lại ngầm chứa sự lạnh lẽo cùng cực: “Thật ra thì, ta vốn là yêu nữ cuồng si nên trong mắt thần tiên các người đương nhiên là không sạch sẽ, có điều, ta đang nói chuyện với chương giáo —” nàng dừng lại, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc lạnh, hàng mi dài khẽ lay động, giọng nói sắc bén như đao: “Khi nào thì đến phiên ranh con không biết điều như người xen vào!”

Không đúng, không chỉ có giọng nói sắc bén như đao, một luồng khí cực mạnh giống như một thanh đao vô hình cực kỳ sắc bén, lao thẳng về phía Tử Tô!

Nói thì chậm nhưng lại cực nhanh, chỉ thấy Phong Cẩm kéo tay áo Tử Tô về phía sau, luồng khí cực mạnh có thể giết người kia sượt qua mặt Tử Tô, cắt đứt mấy sợi tóc, lặng lẽ rơi xuống đất.

Tử Tô nhìn mấy sợi tóc, cảm thấy bên mặt hơi đau đớn liền lấy tay xoa nhẹ thì phát hiện một vết thương nhỏ đang rướm máu do luồng khí kia gây ra..

Phong Cẩm nhíu mày nhìn Tử Tô, nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt cảnh cáo: “Dụ Lan công chúa quả là pháp lực vô biên, nhưng cũng không nên thể hiện oai phong với một hậu bối.” Lúc quay lại nhìn Dụ Lan, y đã khôi phục lại sự bình tĩnh vừa rồi, hơi chấp tay coi như tạ lỗi. Giọng nói như biển lặng sông sâu, không chút sợ hãi: “Vừa rồi tiểu đồ nói năng không suy nghĩ, nếu có gì đắc tội xin rộng lòng tha thứ.”

Dụ Lan không nói gì, chỉ đưa tay vuốt ve khuôn mặt Cứ Phong, từng ly từng tý, không hề e ngại thể hiện rõ sự coi trọng của mình với y. Nhưng đôi mắt vẫn nhìn Tử Tô chằm chằm, giống như một cái cửa sắc bén, cửa đi cửa lại khiến Tử Tô lạnh tóc gáy.

Một lát sau, nàng mới từ từ mở miệng: “Phong chương giáo, người cũng nên biết, Dụ Lan ta vốn là yêu nữ, người đời luận bàn thể nào ta không quan tâm, nhưng người tu đạo trong lục giới đều kiêng nể Dụ Lan ta. Vừa rồi, đồ đệ cứng của người ăn nói bất kính với Cứ Phong, ta không gọt cằm cắt lưỡi nó đã là nể mặt ngài. Bây giờ Cửu chuyển chân hồn đan đúng là đang ở trong tay ta, có điều là dù trước đây ta không lấy trộm thì cũng sẽ có người khác đến lấy.”

Những lời này rõ ràng là có ám chỉ, Phong Cẩm chưa kịp suy nghĩ đã nghe giọng nàng cất lên cao, mang theo sự mỉa mai: “Thiên Sắc, tình nhân cũ của người từ xa đến đây, người cũng nên ra đây ôn lại chuyện cũ với y đi. Sao vậy? Sợ dấu đầu lòi đuôi à?” Dừng đúng nửa nhịp, nàng bổ sung thêm một câu đủ để thiên hạ đại loạn: “Ta từng nghe nói, người vì tiểu đồ đệ của mình đã từng năn nỉ Bán Hạ giúp người trộm Cửu chuyển chân hồn đan, đáng tiếc, lúc này Cửu chuyển chân hồn đan đang ở trong tay ta —”

Hết chương 55

56. Chương 56

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Nghe Dụ Lan bỗng thốt những lời cường điệu, ngay lập tức Phong Cẩm biết Thiên Sắc đang ở gần đây. Tuy nhiên y vẫn giữ nét mặt bình thản nhìn thẳng về phía trước, không tìm kiếm bóng dáng nàng ở xung quanh.

Y và nàng giờ đã như người xa lạ, gặp lại nhau cũng chẳng biết nói gì, nhưng giữa hai người vẫn tồn tại một sự hiểu ý ngầm. Ở ngoài miếu nguyệt lão, y biết nàng là người rất cảnh giác thì làm sao có thể không biết y đang đứng bên ngoài. Nhưng nếu nàng đã chọn làm như không thấy, đã vậy thì không cần nói toạc tất cả ra.

Và có lẽ, trở thành người xa lạ là kết cục tốt nhất của y và nàng.

Nhưng, lời Dụ Lan có thể tin được mấy phần?

Đó liệu có phải là sự thật, Thiên Sắc từng nhờ Bán Hạ trộm cửu chuyển chân hồn đan cho tên ranh kia sao?

Bây giờ, Bán Hạ đã mất tích, đương nhiên không thể xác nhận được chuyện này. Nhưng, nếu Thiên Sắc thật có ý định này....

Thiên Sắc, rốt cuộc nàng đang nghĩ gì?

Thân là đệ tử của Thần Tiêu phái, chẳng lẽ nàng không biết hậu quả trộm cửu chuyển chân hồn đan rất nghiêm trọng hay sao?

Cửu chuyển chân hồn đan chính là thánh phẩm do Thái Thanh Đạo Đức Thiên tôn chế luyện, nó tích tụ linh khí trời đất và tinh hoa nhật nguyệt. Mất hơn mười vạn năm mới có thể luyện ra một viên, không những có khả năng cải tử hoàn sinh, trường sinh bất lão, mà còn có thể khiến người uống thoát khỏi sống chết và luân hồi trong lục giới. Cho nên, cửu chuyển chân hồn đan chính là báu vật của Đầu Suất Cung, khắp lục giới có lắm kẻ mơ ước thứ này.

Thiên Sắc tu thành tiên từ yêu thân, nếu nàng trộm cửu chuyển chân hồn đan, đừng nói đến việc nàng sẽ bị trục xuất khỏi Thần Tiêu phái, vĩnh viễn không nhìn thấy ánh mặt trời, mà e rằng nàng sẽ chẳng có một chỗ an thân trong lục giới. Nếu Thiên Sắc bất cẩn rơi vào tay Hạo Thiên, chẳng những sẽ bị nhốt vào Khóa Yêu tháp hủy mất mấy ngàn năm tu vi, mà cuối cùng chỉ e sẽ bị đưa vào Hóa Yêu trì, hồn phách tan thành tro bụi.

* Khóa Yêu tháp: tháp dùng để nhốt yêu ma. Giới thiệu có nhắc tới: Trăm năm trong tháp khóa yêu.

Hóa Yêu trì: Nơi để tiêu diệt yêu ma, gần giống với Tru Tiên đài trong Tam Sinh Tam Thế Thập Lý Đào Hoa.

Tan thành tro bụi...

Nghĩ vậy, một cảnh tượng cực kỳ đáng sợ bất giác lướt qua đầu Phong Cẩm...

Dòng máu đỏ sẫm bắn tung tóe, đầm đìa mặt cổ, y phục đỏ tươi như máu vậy lấy cơ thể gầy yếu rơi từ trên cao xuống, tựa như đóa hoa héo rũ rơi khỏi đài hoa, trong tích tắc nổ tung thành vô số mảnh nhỏ, tựa như những bông tuyết trắng tan ra dưới ánh mặt trời rồi hoàn toàn biến mất dưới vực sâu vô tận.

Đó chính là cảnh tượng Thiên Sắc đi vào chỗ chết, hồn phi phách tán!

Phong Cẩm bất giác hoảng hốt toát mồ hôi lạnh rùng rùng, lúc này y mới phát hiện mình đã rơi vào ma chướng, bèn vội vã tập trung tinh thần. May mà, Dụ Lan ra tay trước chiếm lấy tiên cơ phá hỏng dự tính của Thiên Sắc. Nếu không, để Thiên Sắc có cơ hội trộm cửu chuyển chân hồn đan, mọi chuyện e rằng khó lường.

Thiên Sắc và Thanh Huyền vốn đứng xem cuộc vui ở một nơi bí mật gần đó, khi biết Dụ Lan trộm được cửu chuyển chân hồn đan của Đâu Suất Cung thì đã lấy làm kinh ngạc. Bây giờ bị Dụ Lan chỉ đích danh nơi ẩn trốn và tố cáo ý định trộm cửu chuyển chân hồn đan, hai người bèn phóng khoáng xuất hiện.

Thiên Sắc không ngạc nhiên với chuyện Dụ Lan trộm cửu chuyển chân hồn đan là vì Cứ Phong, nhưng mà Dụ Lan đã lợi dụng cơ hội nào trộm thuốc, tại sao nàng hoàn toàn không biết? Bởi vì Đâu Suất Cung được canh gác rất nghiêm ngặt, chỉ có Bán Hạ được Thái Thanh Đạo Đức Thiên tôn xem trọng, mới có cơ hội bước vào Đâu Suất Cung.

Chẳng lẽ...

“Rốt cuộc người...” Lòng cực kỳ hoài nghi, Thiên Sắc nhìn thẳng vào Dụ Lan, nói lấp lửng. Nếu tất cả mọi thứ đúng như nàng dự đoán, vậy có lẽ Dụ Lan sẽ hiểu được.

“Người muốn hỏi ta, rốt cuộc là ai giúp ta đi trộm cửu chuyển chân hồn đan, hay là muốn hỏi ta đã thừa cơ trộm cửu chuyển chân hồn đan lúc nào?” Quả nhiên, Dụ Lan không những hiểu nửa câu hỏi mà còn tự động bổ sung đầy đủ. Có điều, Dụ Lan cũng không phúc hậu gì, nàng cố tình trả lời trước mặt Phong Cẩm: “Đúng, là Bán Hạ sư huynh của người trộm được lúc người đến Cửu Trọng Ngục cứu tiểu đồ đệ của người.”

Thiên Sắc đột nhiên chẳng biết nói sao. Tuy lúc trước Bán Hạ dùng chuyện này làm điều kiện trao đổi để giúp Triệu Thịnh vượt qua kiếp nạn, nhưng Bán Hạ cũng không hứa chắc sẽ giúp nàng trộm cửu chuyển chân hồn đan. Bây giờ, vì lý do gì mà Bán Hạ lại giúp Dụ Lan trộm cửu chuyển chân hồn đan?

Thật ra trong chuyện này có huyền cơ gì?

Thiên Sắc không nói lời nào, Dụ Lan liếc nhìn Thanh Huyền đứng cạnh Thiên Sắc, nàng phì cười, đưa mắt nhìn sang Phong Cẩm: “Phong Chương giáo, tình nhân cũ của người xem ra đã ân đoạn nghĩa tuyệt với người thật rồi. Nàng ta chẳng những không nói một câu, mà cũng chẳng màng liếc nhìn người một cái.” Dụ Lan cố tình thờ dài, tiếp tục đổ dầu vào lửa, có ý định biến tình cảnh xấu hổ thành tình thế chẳng thể thu xếp: “Cũng khó trách, lúc trước đã có rất nhiều người vây quanh nàng, bây giờ bên cạnh nàng còn có một tiểu đồ đệ tuấn tú cường si... Tiểu đồ đệ của nàng quả thật ưu tú hơn cả người...”

Dụ Lan càng nói càng quá đáng, Phong Cẩm khẽ híp mắt lại, ánh mắt u ám, chiếc cằm nhọn không rõ ràng lấm dưới ánh sáng nhân nhật, trông như có vẻ không vui. Nhưng ngay lập tức, một nụ cười nhẹ nhàng như mây chợt tỏa ra trên khuôn mặt xưa nay thâm tàng bất lộ: “Công chúa Dụ Lan, người không cần phải châm dầu vào lửa lúc này để làm ngư ông thu lưới, bây giờ người không còn đường trốn đâu.”

“Không còn đường trốn? Người cho là ta sợ người ư? Nếu không phải lúc trước ta đã hứa với Hàm Nhụy, nhất định phải chờ ở đây cho đến khi con nàng thành thân, thế nên ta không thể không sống tạm trong cơ thể Cửu Công chúa. Nếu không, người cho rằng người có thể tìm thấy tung tích của ta ư?” Bị người khác đoán được ý đồ, Dụ Lan hơi kinh ngạc, nụ cười càng lúc càng nhạt nhòa. Nàng khẽ hừ, ánh mắt sâu thẳm như hai thanh đao bằng băng tuyết u ám khó lường: “Phong Chương giáo, người và Bán Hạ tốt xấu gì cũng là sư huynh đệ, cần gì phải tuyệt tình đến mức không chờ thêm được vài ngày? Đợi sau khi Tổ Bạch và Triệu Thịnh thành thân, lúc đó ai có bản lĩnh thì cứu chuyển chân hồn đan thuộc về người đó!”

Bốn từ “thuộc về người đó” của Dụ Lan rõ ràng là đang khiêu khích, theo như tính cách dứt khoát không dây dưa của Phong Cẩm xưa nay, nhất định sẽ không cho nàng một cơ hội. Nhưng lúc này, thái độ của y quả hơi khác thường. Phong Cẩm cẩn thận quan sát Dụ Lan và Cửu Phong, thật không biết y đang giữ trò gì, Phong Cẩm mỉm cười đáp: “Quyết định vậy đi.”

“Sư phụ!”

Tử Tô đứng một bên cuống quýt, nàng ta muốn lên tiếng nhưng đã bị Phong Cẩm phát tay cản lại.

“Vi sư biết mình đang làm gì.” Phong Cẩm rũ mắt xuống như đã quyết định điều gì đó rất quan trọng, khi ngẩng đầu lên, y lặng lẽ nhìn Thiên Sắc, chợt bất gặp Thiên Sắc đang nhìn chăm chăm Dụ Lan và hoàn toàn không ngó ngang tới y.

Dụ Lan nhận thấy rất rõ vẻ khác thường của Phong Cẩm và sự lạnh nhạt của Thiên Sắc, phút chốc Dụ Lan cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng lại không thể nắm bắt. Dụ Lan khẽ cắn môi, nàng cố áp chế cơn sóng ngầm trong lòng, đưa mắt liếc Thanh Huyền vẫn trầm mặc chẳng nói một lời, Dụ Lan cất tiếng nhưng những lời đó không giống đang nói với Thanh Huyền: “Thứ ta đã muốn thì nhất định phải có cho bằng được!”

“Thật sao?” Thiên Sắc âm thầm bước lên một bước, đứng trước người Thanh Huyền cản lại tầm mắt của Dụ Lan, môi khẽ nhếch một nụ cười lạnh lùng, những tia sáng lạnh ngập tràn đáy mắt bình thản xưa nay, giọng nói sắc bén như kiếm: “Vây phải xem người có đủ bản lĩnh không đã!”

Trở về phòng ngủ, Thanh Huyền vẫn không nói một lời.

Quan sát nét mặt hơi ảm đạm của Thiên Sắc, hắn càng nghĩ càng thêm ngờ vực. Thanh Huyền ngoan ngoãn pha một tách trà, cung kính dâng cho Thiên Sắc, giọng điệu cũng cực kỳ thận trọng: “Sư phụ...”

Thiên Sắc vươn tay đón lấy tách trà, nhưng nàng không uống mà đặt xuống chiếc bàn bên cạnh. Đôi mắt luôn bình thản giờ lại xa xăm không trông thấy đáy, ẩn hiện sự sắc bén khó nói nên lời: “Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi.”

“Dụ Lan nói, sư phụ cầu khẩn Bán Hạ sư bá giúp người trộm cứu chuyển chân hồn đan cho Thanh Huyền...” Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn Thiên Sắc, một tia sáng khó hiểu loáng thoáng hiện qua đáy mắt. Cái nhìn dò xét sắc bén tựa như ánh mắt của loài chim ưng, những tia sáng lấp lóe như những ánh lửa bùng cháy rực rỡ, tuy cách cả một khoảng không gian nhưng vẫn có thể thiêu đốt nàng: “...Là thật ư?”

Chuyện đến nước này, không cần phải dấu giếm nữa. Thiên Sắc lặng lẽ thở dài, nàng cúi đầu, nét mặt bị bóng tối bao trùm chẳng thể trông rõ, chỉ có điều hơi thở của nàng khá nặng nề: “Không sai.”

Tuy Thanh Huyền ở lại núi Côn Luân chỉ có vài ngày, nhưng vì hắn quen biết với vị sư bá Lam Không nổi tiếng lắm lời, cho nên hắn cũng nghe chút chuyện về “cửu chuyển chân hồn đan”. Lúc này, tận tai nghe Thiên Sắc thừa nhận, một luồng cảm xúc bất chợt trào dâng trong lòng hắn tựa như cơn sóng dữ tăng tăng lớp lớp bao trùm tất cả.

Lúc trước hắn chỉ nghĩ, sư phụ đột ngột nghiêm khắc dạy dỗ hắn trên núi Côn Luân, rồi ra đi không một lời từ biệt chắc hẳn là có lý do riêng. Mà bây giờ, khi hắn xâu chuỗi những chuyện trước kia lại với nhau, hắn mới phát hiện địa vị hắn trong lòng sư phụ lại quan trọng đến thế.

Chuyện này chẳng phải rất đáng mừng sao?

Nhưng mà, sau khi vui mừng, hắn cũng hơi tức giận, tạm thời không bàn tới hậu quả nghiêm trọng của việc trộm cứu chuyển chân hồn đan, nhưng mà sư phụ vẫn luôn tự mình gánh vác mọi chuyện, người gạt hắn,

luôn lo âu nghĩ ngợi. Bây giờ, nếu không phải Dụ Lan tiết lộ, e rằng hắn vẫn còn mù mờ chẳng hay biết gì! Nghĩ thế, những lời muốn nói của hắn đều nghẹn nơi cuống họng, hắn không thốt nổi một lời chỉ chăm chăm nhìn Thiên Sắc.

Ở cự ly gần, hắn tỉ mỉ quan sát khuôn mặt của nàng, bỗng cảm nhận được vẻ phong tình vô hạn ẩn giấu đằng sau sự lạnh lùng, hờ hững. Cái cảm giác tâm hồn ngây ngất này khiến tất cả tức tối và phần nộ của hắn hoàn toàn biến mất.

Nữ tử này sao lại khiến người ta yêu thương đến thế?

Người đời chỉ trông thấy nàng khoác áo đỏ lạnh lùng, kiêu ngạo, nhưng có mấy ai có thể nhìn thấy rõ sự yếu đuối của nàng, và thấu tỏ tấm chân tình nàng cẩn thận che giấu?

Phong Cẩm ơi Phong Cẩm, có phải ta nên cảm ơn sự tuyệt tình của người mới khiến ta có được một nữ tử trong sáng, chân thành thế này?

Thanh Huyền càng xúc động thì càng nhìn Thiên Sắc không chớp mắt. Cho đến khi Thiên Sắc chờ mãi mà không thấy hắn lên tiếng, nàng mới ngẩng đầu mới bắt gặp Thanh Huyền đang nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng vô hạn.

Thiên Sắc không biết hắn đang nghĩ gì, nhưng hơi khó chịu dưới cái nhìn chăm chú của hắn, nàng khẽ nhún mày: “Sao đột nhiên im lặng vậy?”

“Không có gì.” Thanh Huyền thu lại ánh mắt, hắn bỗng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, bèn bưng chén trà trên bàn lên, ực một ngụm. Nuốt nước trà xuống rồi hắn nhướng mày: “Sư phụ, chúng ta...”

Thanh Huyền vốn định tìm cớ làm liều, nhanh chóng dụ sư phụ thành thân với mình, nhưng đúng lúc đó Tổ Bạch đến thăm, cắt ngang những lời vừa làm nũng vừa giả điên của hắn.

Tổ Bạch đang có thai, theo lý nên ở nhà dưỡng thai. Nhưng xưa nay nàng đã quen với cảnh bần hàn, tuy Ninh An Vương phủ phái khá nhiều thị nữ đến chăm sóc nàng, nhưng nàng vẫn không quen lắm. Tổ Bạch nghĩ tới Thanh Huyền, Thiên Sắc đã giúp nàng và Triệu Thịnh, nàng lại lo lắng bất an. Nên thừa dịp Triệu Thịnh đón nàng tới Ninh An Vương Phủ dùng bữa với Ninh An Vương phi, nàng bèn tranh thủ đến tặng quà cảm tạ.

“Nếu không có hai vị ân nhân thì không có Tổ Bạch ngày hôm nay.” Đưa một hộp gỗ tinh xảo ra, nàng cúi đầu xuống hơi ngượng ngùng: “Nhà Tổ Bạch không có gì quý giá xứng đáng để báo đáp hai vị, Tổ Bạch đành tự tay rang chút hạt và làm ít mứt quả, mong hai vị ân nhân dùng ngon miệng.”

Thiên Sắc không đáp chỉ mỉm cười, Thanh Huyền đón lấy hộp gỗ, vừa mở giấy gói ra đã ngửi thấy một mùi thơm nức mũi.

Thì ra, trong hộp gỗ là đủ các loại thạch quả mứt quả, hạt dưa, đậu phộng, hạnh nhân, hạch đào và các loại mứt kẹo khác như hạt dẻ rang, mứt ngũ quả, mứt táo, mứt quýt, mứt tắc, mứt hạnh, kẹo quế, mứt bí, rõ ràng Tổ Bạch đã bỏ rất nhiều công sức.

Đáng tiếc, Thiên Sắc không ăn thức ăn của người phạm chứ đừng nói là đồ ăn vặt. Còn Thanh Huyền cũng không có hứng thú với đồ ngọt, hạt rang. Hai người chắc sẽ phụ ý tốt của Tổ Bạch. Cho nên, mang theo cảm giác áy náy, Thanh Huyền đón lấy hộp gỗ đặt lên bàn rồi nói lời cảm ơn xen lẫn xin lỗi: “Đa tạ ý tốt của Tổ Bạch cô nương.”

Tiến Tổ Bạch ra cửa, lúc Thanh Huyền quay lại chợt bắt gặp một cảnh tượng đáng ngạc nhiên...

Thiên Sắc chưa bao giờ ăn một thứ gì, bây giờ lại ngồi bóc hạt hướng dương.

Nàng cúi đầu nên không phát hiện Thanh Huyền đang mắt chữ A miệng chữ O, nàng dùng ngón tay thon dài thật cẩn thận bóc vỏ hạt hướng dương căng tròn. “Tách” một tiếng, nhân hạt hướng dương đã nằm gọn trong lòng bàn tay nàng, nàng nhặt hạt hướng dương bỏ vào trong miệng.

Tích tắc đó, Thanh Huyền vừa ngạc nhiên vừa than thở, quả thật hắn hận mình không thể biến thành một hạt hướng dương, được nàng lột vỏ rồi bỏ vào trong miệng, vĩnh viễn không rời.

Đột nhiên, Thanh Huyền chợt nhớ, ngày xưa Thiên Sắc từng kể, trước khi đắc đạo nàng là tước yêu. Nhưng thật không thể ngờ, bình thường Thiên Sắc không ăn thức ăn trần gian chỉ uống gió sương, mưa tuyết, bây giờ hẳn mới biết hóa ra nàng vẫn còn tập tính của tước yêu tích ăn các loại hạt có vỏ...

Nàng tuy thích hạt có vỏ, nhưng dường như chỉ thích mỗi hạt hướng dương, nàng không hề động tới thứ hạt khác.

Không kịp suy tư nhiều, Thanh Huyền xoay người chạy ra ngoài, may mà còn kịp gọi Tổ Bạch chưa đi xa.

“Tổ Bạch cô nương!”

“Ăn công có chuyện gì không?”

Tổ Bạch quay đầu, chợt thấy khó hiểu vì nét mặt nôn nóng và chờ mong của Thanh Huyền.

“Tại hạ có một yêu cầu hơi quá đáng.” Thanh Huyền tiến lên trước một bước, nét mặt vừa nôn nóng vừa kích động: “Không biết Tổ Bạch cô nương đã dùng cách gì để rang hạt hướng dương? Liệu cô nương có thể chỉ dạy cho tại hạ được không?”

“Hử?”

Tổ Bạch ngơ ngác nhìn Thanh Huyền, nàng không biết tại sao hẳn đột ngột muốn học cách rang hạt hướng dương.

Thanh Huyền thấy Tổ Bạch sững sờ thì mới biết điệu bộ kích động của mình đã dọa người khác sợ, hẳn bèn kiềm chế chút ít: “Tổ Bạch cô nương có thể yên tâm, ta biết phương pháp rang hạt là bí mật của cô nương, sau khi học được ta nhất định không tiết lộ ra ngoài.”

Dừng một lát, hẳn cúi đầu cười, đôi mắt vốn đang nhiệt tình, hăng hái đột ngột dâng lên một màn sóng nước mờ lung. Hẳn khẽ khàng mở miệng, ngẩn gọn giải thích cho hành vi lạ lùng của mình.

“Thật ra, ta chỉ muốn học cách rang hạt, để tự tay rang hạt hướng dương cho nữ tử ta yêu thương.”

Hẳn không biết sư phụ thích hạt hướng dương. Bây giờ hẳn đã biết thì nhất định phải tự tay lựa hạt rồi rang từng hạt hướng dương một, hẳn hy vọng có thể làm chút gì đó cho sư phụ.

Nhưng không biết, liệu sư phụ có biết rằng những hạt hướng dương đó tựa như trái tim của hẳn.

Thứ hẳn hy vọng cho nàng nhất đó chính là trái tim hẳn...

Triệu Thịnh đón Tổ Bạch tới Ninh An Vương Phủ dùng bữa, Chu Ngưng ở lại trông nhà cho nên chán gần chết, nàng bèn đi dạo mấy chỗ loanh quanh tiệm đậu rang. Hiếm khi nào được rảnh rỗi, nàng nghênh ngang đi dạo qua từng sạp hàng một, vốn định ném thử kẹo hồ lô khiến nàng thềm nhỏ nước miếng, nhưng chợt nhớ tới hậu quả thê thảm lần trước nàng lỡ ăn bậy. Chu Ngưng đành nuốt nước miếng, xoay người sang một sạp hàng khác mua đồ chơi làm bằng đường, nàng cảm giận cắn đứt đầu miếng đồ chơi làm bằng đường, nhai lạo xạo.

Vào đúng lúc đó, có một bóng người thoáng qua mắt nàng, Chu Ngưng kinh ngạc há to miệng, quên mất mình đang ngậm một họng đường, làm rơi cả đồ chơi làm bằng đường trong tay xuống đất.

Đó là nam tử cả đời này nàng không thể quên!

“Ngọc Thự!”

Nàng hét to, xông lên trước, từ đằng sau ôm thật chặt thắt lưng người đó.

Khóe mắt cay cay, đầu óc quay cuồng, khoảnh khắc đó nàng mới hiểu ra nỗi nhớ nhung đã chất đầy trái tim, từng giọt từng giọt nhưng nhớ chảy vào hốc mắt hóa thành lệ tương tư.

Hết chương 56

57. Chương 57

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Đột nhiên bị người khác ôm lấy từ phía sau, Ngọc Thự tưởng rằng có người đánh lén, rồi lại sợ là người vô tội trên đường nên đành phải đứng im chờ đợi hành động tiếp theo của người đó. Một lúc sau, không hề có đánh lén như suy nghĩ, y hơi kinh ngạc, lại nghĩ là người quen. Nhưng lúc này, chuông giáo bị Hạo Thiên ra lệnh xuống Tây Côn Luân truy đuổi Dụ Lan để lấy lại cừu chuyển thực hồn đan của Thanh Đức thiên tôn, còn y đang vâng mệnh tìm kiếm Bán Hạ, khả năng gặp được người quen là rất hiếm. Y cúi đầu theo phản xạ, nhìn vòng tay ôm quanh eo mình, trắng trẻo mịn màng, rõ ràng là tay của một cô gái.

Con gái ư!?

Ngọc Hư Cung có rất ít nữ đệ tử, người quen nhất là Tử Tô cũng chưa bao giờ có cử chỉ thân thiết với y như vậy!

Vậy cô gái này là ai? Vì hoàn toàn không chuẩn bị, Ngọc Thự chỉ biết đứng ngây người, đầu óc trống rỗng chẳng suy nghĩ được gì.

Nhìn thấy người xung quanh đang ngạc nhiên dòm ngó, y cũng thấy cứ để như vậy không ổn chút nào. Y cứng ngắc mở vòng tay kia ra, chỉ cảm nhận thấy đôi bàn tay run rẩy.

“Cô nương, cô là —” khó khăn xoay người sang chỗ khác, y nhìn thấy một đôi mắt như muốn khóc nhưng lại cứng rắn cắn chặt răng, dù thế nào cũng không cho nước mắt rơi xuống. Trong đôi mắt ấy có vui mừng, ngạc nhiên, có thỏa mãn, rất nhiều cảm xúc y không thể hiểu được.

Mà cô gái này, y chưa từng gặp mặt.

Rõ ràng là sắp khóc, cuối cùng lại kìm nén, nuốt ngược nước mắt sắp tràn mi về. Chu Ngưng hít sâu mấy hơi, mỉm cười ngọt ngào. Đúng vậy, thời khắc gặp lại sao có thể khóc? Nàng không thể cho y biết, ngày y rời đi, nàng đã trải qua biết bao gian khổ nan. Y hy vọng nàng có thể trở nên kiên cường, có thể tu hành đắc đạo, nhưng nàng lại không hề tiến bộ, điều này có khiến y thất vọng không?

“Ngọc Thự, sao huynh lại xuất hiện ở đây? Không phải huynh đang tu hành ở Ngọc Hư Cung Tây Côn Luân sao?” Càng nghĩ là cố gắng không khóc, thì đáy mắt càng nóng rực, lòng chua xót như thủy triều mãnh liệt, chính bản thân cũng có thể cảm giác được nụ cười miễn cưỡng. Hít hít mũi, Chu Ngưng cố gắng cong khóe môi, còn buông lời trêu ghẹo như trước đây vẫn làm, phân tán sự chú ý của y: “Chẳng lẽ, huynh đắc đạo thành tài nên xuống núi tìm muội?”

Dù rất thắc mắc việc cô gái này biết rõ tục danh và lai lịch của mình, nhưng Ngọc Thự vẫn đứng im. Hơi nheo mắt lại, nhìn từ trên xuống dưới cô gái nhỏ nhắn vui vẻ này, chợt phát hiện điều khác lạ trên người nàng ta. Đôi mắt đen thâm trầm sáng như ngọc khiến người khác không đoán được tâm tư của y: “Người là yêu —” xác định xong, y lui về phía sau mấy bước, sự ngạc nhiên vốn có biến thành vẻ xa cách.

“Ngọc Thự!?” Hành động lui về phía sau của Ngọc Thự khiến cho nụ cười miễn cưỡng trên mặt Chu Ngưng lập tức biến thành cứng ngắc. Không biết sao, đột nhiên một dự cảm xấu len lỏi vào tâm trí, nàng bước lên rút ngắn khoảng cách: “Huynh làm sao vậy? Huynh không nhận ra muội sao? Muội là Chu Ngưng!”

“Chu Ngưng?!” Ngọc Thự chậm rãi nhắc lại tên nàng ta, đôi mắt sâu lại sáng càng mang vẻ sắc bén như kiếm: “Thật có lỗi, ta không quen cô.” Y giữ nguyên thái độ, tiếp tục lùi về phía sau lạnh nhạt đáp một câu, sau đó xoay người bước đi trong sự kinh ngạc vô hạn của Chu Ngưng.

Nhìn bóng người đang bước đi xa mà không hề quay đầu nhìn lại, Chu Ngưng không thể tin nổi trọn to mắt, phải mất một lúc sau mới hồi phục lại tinh thần, mới nghĩ ra là phải đuổi theo ngay lập tức.

Ngọc Thự cảm nhận được Chu Ngưng vẫn đi theo sau, liền niệm quyết định ẩn thân rời đi. Không ngờ dù y ẩn thân nhưng dường như Chu Ngưng có thể cảm giác được tung tích của y, vẫn theo sát phía sau, không chịu buông tha.

Cứ như vậy, mãi cho đến ngoại thành Ninh An, Ngọc Thự không thể không hiện thân.

“Ta nói rồi, ta không quen người!” Đôi người sâu đen khó hiểu không giống bình thường, ánh chiều tà vương trên đôi mày kiếm hơi nhú, y chưa từng nặng lời nghiêm khắc với ai như thế. Nhưng lúc này, thật kỳ lạ, đối mặt với cô gái xa lạ này, y có cảm giác nôn nóng không thể nào kìm chế được. Như là đôi mắt kiên cường kìm nén nước mắt nhìn y lúc này, nụ cười miễn cưỡng xua tan tất cả, biểu hiện giống như nhận được một niềm vui bất ngờ trên trời rơi xuống vậy, nhưng không biết tại sao lại khiến lòng y hỗn loạn.

Vì sao lại như vậy?

Nàng ta là yêu, chẳng lẽ, đây là ma chướng chướng giáo thường nói?

Nàng ta mơ mộng hão huyền dùng ma chướng này để mê hoặc mình?

Đúng, nhất định là vậy!

Nghĩ như vậy, mặt Ngọc Thự biến sắc, hai nắm tay thoáng xiết chặt, cao giọng hơn, ngay cả đôi mày hiểm khi nhú cũng giao lại, lạnh lùng kết một câu: “Nếu người cứ đi theo ta, đừng trách ta thu người!”

Nhưng đối với sự uy hiếp của y, Chu Ngưng không hề sợ hãi. Nàng bước lên một bước thì Ngọc Thự liền lui ra sau một bước, nàng bước tới thì y lùi lại, dường như giữa nàng và y là khoảng cách giữa hai người xa lạ không thể nào đến gần. Cuối cùng, nàng đứng lại, khuôn mặt đỏ ửng vì vui mừng đã biến thành trắng bệch vì thất vọng, nhưng vẫn lẳng lặng nhìn y như trước, cuối cùng hỏi lại một câu: “Ngọc Thự, huynh thật sự không nhận ra muội sao?”

Nghe nàng nhấn mạnh hai chữ “Thật sự”, Ngọc Thự hừ khẽ một tiếng, gật đầu. Đôi mắt trầm lắng có phần dữ dằn cực kỳ thông thả lướt qua khuôn mặt trắng bệch của Chu Ngưng, ánh mắt khiến người ta không hít thở nổi: “Ta chưa bao giờ gặp người, đương nhiên không nhận ra, sao phải hỏi thật giả?”

“Huynh chưa bao giờ gặp ta?” Rốt cục, sự kìm nén bấy lâu bị câu nói này đốt cho bùng lên, Chu Ngưng tức giận đến độ hai mắt biến thành màu đen, run run chỉ tay vào Ngọc Thự: “Huynh, huynh, huynh, sao huynh có thể nói như vậy! Ta biết rồi, giờ huynh đã đắc đạo thành tiên, cho nên xấu hổ vì có bạn là yêu, nên giả bộ không quen ta chứ gì! Sao nào, ta khiến huynh mất mặt lắm sao?!” Nàng càng nói càng tức giận, cuối cùng giọng nói kéo dài, sắc bén như mũi tên nhọn quanh quẩn thật lâu dưới bóng chiều chạng vạng trong rừng cây.

Giọng nói chói tai kia khiến Ngọc Thự cảm thấy đau đầu, dường như chạm đến một nơi nào đó hư vô trong tâm trí: “Trước khi đắc đạo ta cũng là yêu, tuy rằng bây giờ may mắn thành tiên, nhưng tuyệt đối không hề cảm thấy xấu hổ vì có bạn là yêu như người nói.” Xoa nhẹ thái dương, khẽ lắc đầu, định làm cho sự đau đớn kia rút bớt đi. Ngọc Thự hơi nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra thì thần sắc đã khôi phục sự bình tĩnh nghiêm nghị, gần từng tiếng: “Nhưng không cần phải giả vờ, ta thật sự không quen biết người!”

“Huynh cho là một câu ‘không quen biết’ là có thể xóa hết chuyện trước đây của ta và huynh sao?” Nghe y thẳng thừng phủi sạch như thế, Chu Ngưng cắn mạnh môi, hít sâu một hơi: “Huynh còn nhớ lúc trước khi lên Tây Côn Luân huynh đã hứa hẹn gì với ta không? Chính miệng huynh đã hứa, chẳng lẽ đã quên tất cả sao? Ta là vì huynh mới trải qua trăm cay nghìn đắng —”

Trong lúc Ngọc Thự im lặng chìm trong suy nghĩ, nàng kích động nói không ngừng, thì bên cạnh vang lên tiếng cười khê phá phong cảnh.

Chu Ngưng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong đám cây cối âm u dưới bóng hoàng hôn, gã hồ yêu Hoa Bất Ngôn đang nhàn nhã dựa vào thân cây, vẻ mặt hớn hỏ như đang xem kịch vui.

Gã hồ yêu mặc dịch này!

“Chắc chắc chắc!” Hoa Bất Ngôn vừa lắc đầu vừa tắc lưỡi, giọng quái gở: “Tiểu hoa yêu, muốn quần lấy một chàng trai mà người hung dữ, bám riết người ta như vậy là hồng chuyện, chi bằng để ca ca dạy cho người nhé. Một cô gái muốn quyến rũ một chàng trai thì đầu tiên phải dụ dỗ, sau đó yêu thương nhưng nhớ, lấy thân báo đáp, gạo nấu thành cơm. Đương nhiên, nếu chàng trai này thuộc dạng đầu gỗ không hiểu phong tình thì người có thể dùng thủ đoạn đặc biệt. Sau khi chuyện đã thành, y dám chối bỏ không chịu trách nhiệm, người có thể rêu rao khắp nơi để tranh thủ sự thông cảm, sau đó lấy đạo nghĩa trách nhiệm buộc y vào khuôn khổ. Nhưng, người cũng phải để ý kéo bị y quay lại cắn ột phát trả đũa, vì dù sao hành vi bội tình bạc nghĩa không chịu trách nhiệm xưa nay là chuyện đệ tử Thần Tiêu phải am hiểu nhất, ngay

cả chương giáo Thần Tiêu phái Phong Cẩm cũng đức hạnh thế mà, đệ tử trong phái đương nhiên phải học theo...”

Ngọc Thự không biết Hoa Bất Ngôn, vốn không để ý lời của gã. Nhưng khi nghe Hoa Bất Ngôn nhắc tới “Phong Cẩm” với lời lẽ quá đáng, y liền nhíu mày, biết kẻ mới đến này chẳng tốt đẹp gì.

“Người! Gã hồ yêu không biết xấu hổ này!” Chu Ngưng đang nổi nóng, lại nghe Hoa Bất Ngôn trêu chọc nói chuyện không đâu, lại càng tức giận. Nghiến răng, quát lên dữ dội: “Gã hồ yêu chết tiệt, cút xa bà đây ra!”

“Ha ha, tiểu hoa yêu, bản lĩnh không cao, tính tình lại không tốt, ta không biết xấu hổ ư!” Bị mắng nhưng Hoa Bất Ngôn cũng không thêm để ý, ngược lại chỉ nhẹ nhàng cười, ngứa miệng châm chọc: “Ta không biết xấu hổ nhiều lắm cũng chỉ là tự mình đa tình chỉ dạy cho tiểu nha đầu không có mắt như người nghệ thuật quyến rũ, ít ra ta chưa từng không biết xấu hổ quần lấy một người con trai xa lạ bên đường, mặt dày bất người ta phải thừa nhận quen biết mình.”

Chu Ngưng bị y châm chọc tức đến xanh mặt, lại không biết phải đáp lại như thế nào.

“Nghe nói tiểu hoa yêu nhà người đã báỉ thăng tiểu quỷ Thanh Huyền làm sư phụ, coi như miễn cưỡng lẫn vào được Thần Tiêu phái. Bây giờ cái tốt thì không học, lại cố tình bắt chước thăng quỷ sứ đó học chiêu bám riết, quần chân rất thành thạo.” Thấy Chu Ngưng không thể đáp trả, Hoa Bất Ngôn càng đắc ý, hai tay khoanh trước ngực, bộ dạng không coi ai ra gì: “Thăng tiểu quỷ Thanh Huyền kia liệu chết đeo bám Thiên Sắc cô nương. Còn người, tiểu hoa yêu, lại không biết tự lượng sức mình, mưu toan quần quýt —” dừng một chút, gã cười ra vẻ thần bí, ánh mắt chuyển sang Ngọc Thự: “Tiểu hoa yêu, người cũng biết chàng trai đứng trước mặt người là đệ tử của Phong Cẩm, tính ra thì dù không phải sư bá thì cũng là sư thúc của người! Vốn đã có một đôi thầy trò loạn luân, bây giờ lại thêm các người nữa, chỉ sợ đệ tử Thần Tiêu phái am hiểu nhất chỉ có mỗi việc này — thú vị, thật thú vị!”

Giọng điệu Hoa Bất Ngôn càng ngày càng suồng sã, toàn những lời sỉ nhục và mỉa mai, thậm chí không hề kiêng dè châm biếm toàn bộ Thần Tiêu phái. Ngọc Thự cảm thấy sự nhẫn nại của mình đã đến giới hạn. Y nhướn mắt, sự chế giễu và khinh thường kìm nén nơi đáy mắt bỗng nổi lên như gió lốc vô hình, như bóng râm tối tăm quét nhẹ qua trán: “Các hạ thân là người tu đạo, đáng lẽ phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, dẫn dắt người khác hướng thiện. Ham thích hóng chuyện thị phi như thế đã là không nên, bây giờ lại còn kích động một cô gái chưa trưởng thành dùng thuật quyến rũ —”

Thường ngày Hoa Bất Ngôn chứng mắt nhất hạng người mở miệng ra là chính nghĩa, giờ thấy Ngọc Thự từ lời nói đến hành động đều có vài phần giống Phong Cẩm, vốn đã chẳng ưa thì sao dễ dàng buông tha.

Cười lạnh một tiếng, gã ngắt lời Ngọc Thự, cố ý kiểm chỗ đâm chọc: “Thật sự là kỳ quá đi, chẳng phải người nói chưa bao giờ gặp nàng ta ư, sao lại biết nàng ta chưa trưởng thành? Hay là — người từng thử rồi sao?”

Ngọc Thự cũng không phải là người dễ nổi nóng, xưa nay có thể kìm chế rất tốt, nhưng lúc này nghe Hoa Bất Ngôn lấy sự trong sạch của một cô nương ra trêu chọc, y không thể nhịn nổi nữa: “Miệng lưỡi toàn những lời dơ bẩn!” Y giận không thể kìm nổi, khuôn mặt lạnh lẽo. Đôi mày rậm xé lên, đáy mắt đen sâu thăm thẳm lại, hai con ngươi ánh lên cơn tức giận như hai khối băng lạnh.

Lặng lẽ niệm chú, y vươn tay lên cao, đầu ngón tay thoáng hiện luồng sáng màu lam, bàn tay hơi nắm chặt, cuối cùng gọi ra một thanh kiếm màu xanh thẫm sáng loáng!

“Mới nói vậy đã muốn đánh nhau rồi, đây cũng là chuyện Thần Tiêu phái người am hiểu nhất!” Hoa Bất Ngôn nhướn mày lạnh lùng liếc Ngọc Thự, dường như không muốn đánh nhau với y: “Sư bá sư diệt các người từ từ nói chuyện đi, hôm nay bản công tử không có tâm trạng đánh nhau, không tiếp!”

Nói xong, y liền niệm quyết ẩn thân lủi mất, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Thấy Hoa Bất Ngôn bỏ đi, Ngọc Thự thu kiếm, không tính tiếp tục tốn thời gian với Chu Ngưng, bèn xoay người định bỏ đi nhưng Chu Ngưng tay mất lạnh lẽ đã nhào lên giữ chặt ống tay áo của y.

“Ngọc Thự! Huynh muốn đi đâu?” Nàng hiện tại trái ngược hoàn toàn với bộ dạng hung dữ chữm mắg y lúc này, đôi mắt có một tầng sương che phủ, khiến người ta thương tiếc.

“Nếu ngươi là đệ tử của Thanh Huyền sư huynh thì sẽ không gọi thẳng tên ta như thế.” Lúc này Ngọc Thự không thể hất ra, nhớ lại lời của Hoa Bất Ngôn, biết nàng cũng là đệ tử Thần Tiêu phái. Tính kỹ ra thì cũng là đồ tôn của Thiên Sắc, cũng ngại khi tỏ ra nghiêm túc lạnh lùng quá mức, đành vừa xấu hổ vừa khuyên bảo: “Ta có chuyện quan trọng, ngày khác nhất định sẽ lên Yên sơn bái kiến Thanh Huyền sư huynh và tiên tôn, ngươi đừng theo ta nữa.”

Chu Ngưng chơi bời lêu lổng lẫn lộn ngàn năm, sao không nghe ra lời nói có lẽ của y? Kéo mạnh ống tay áo, nàng nhào lên ôm chặt thắt lưng của y, vòng tay thật chặt, tức giận thốt lên lời thề sắt son: “Cả đời ta nhất định phải ở bên cạnh huynh!”

“Đúng là không thể nói lý với ngươi!” Ngọc Thự bị nàng ôm như vậy, đúng là nửa bước cũng không đi nổi, vừa lúng túng vừa xấu hổ, y chịu không nổi hừ một tiếng đưa tay đẩy nàng ra: “Mau buông ra! Lãng nhăng dây dưa, ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì?”

Chu Ngưng ôm chặt Ngọc Thự, không những không buông tay mà còn cứng đầu cãi lại: “Trước đây huynh từng ôm ta mấy trăm năm, bây giờ thành tiên rồi lại nói như vậy, huynh còn mặt mũi nào nói ta không ra thể thống chứ?!”

Thấy nàng nhất định không chịu buông tay, rốt cục Ngọc Thự không thể nhịn được nữa. Miệng thâm niệm chú, nhanh chóng vẽ bùa trong lòng bàn tay, giữ nàng lại sau đó hút vào chiếc hộp trối yêu mang theo bên người.

“Huynh! Huynh thật sự thu ta sao?!” Chu Ngưng bị nhốt trong hộp trối yêu, bốn phía đều bị tường che kín, không thể thoát nổi. Nàng không biết vì sao Ngọc Thự lại ra tay đối xử với nàng không khách khí như thế, đành phải gào lên: “Có bản lĩnh thì huynh ném ta vào tháp Khóa Yêu đi! Nhốt ta vào cái hộp cồng kềnh này làm gì?”

“Đợi đến khi ta làm xong chuyện quan trọng sẽ thả ngươi, đưa ngươi đến gặp Thanh Huyền sư huynh và tiên tôn.” Ngọc Thự nhìn Chu Ngưng bị nhốt trong hộp trối yêu, không hiểu vì sao cảm thấy rất nhẹ nhõm. Khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh và lạnh nhạt, y đặt chiếc hộp nhỏ bên hông, không quên cảnh cáo Chu Ngưng: “Bây giờ ngươi cũng coi như đệ tử của Thần Tiêu phái, nhưng nói năng hành động không chừng mực, không biết thận trọng, nên ở trong hộp trối yêu tự kiểm điểm đi, nếu không giữ im lặng đừng trách ta niệm chú khóa miệng ngươi lại.”

Vừa nghe lời này, Chu Ngưng không mắng nữa, chỉ là không cam lòng bĩu môi!

Tổ Bạch dùng bữa tối ở Ninh An vương phủ xong, được Triệu Thịnh đích thân đưa về cửa hàng bán hạt rang mới phát hiện không thấy bóng dáng Chu Ngưng. Nàng nghĩ là Chu Ngưng một mình đến Ninh An vương phủ mà không gặp nên cũng không quá mức để ý. Mãi đến trưa hôm sau, Triệu Thịnh đón nàng đến Ninh An vương phủ thử áo cưới, nàng thuận miệng hỏi mới phát hiện Chu Ngưng mất tích. Triệu Thịnh lập tức phái người tìm kiếm cẩn thận trong ngoài thành, Tổ Bạch vẫn không yên tâm, vội vàng sai người mời Thanh Huyền qua kể lại đầu đuôi mọi chuyện.

Tuy rằng Thanh Huyền bắt đầu dĩ nhiên Chu Ngưng làm đồ đệ, cũng chưa từng dạy dỗ bản lĩnh gì cho nàng, nhưng rốt cuộc cũng mang danh sư phụ, giờ đồ đệ mất tích mà chẳng quan tâm thì không ổn chút nào. Thanh Huyền suy tư, sau khi trở lại tấm phòng vừa vặn nhìn thấy một lá bùa màu vàng xếp thành hạc giấy bay từ cửa sổ vào phòng, nằm trong lòng bàn tay Thiên Sắc.

Đây là pháp thuật rất ít đệ tử Thần Tiêu phái có thể dùng được, dùng để truyền tin tức từ xa.

Không biết, hạc giấy này do ai đưa đến.

Tuy Thanh Huyền tò mò về lai lịch cũng như nội dung của con hạc giấy kia, nhưng trước mắt có chuyện quan trọng hơn, liền cung kính đứng trước mặt Thiên Sắc báo lại mọi chuyện theo lời Tổ Bạch cho Thiên Sắc biết.

Đơn giản là chỉ nói những điểm quan trọng, thấy Thiên Sắc nghe xong sắc mặt vẫn bình tĩnh, không nói gì, trong lòng Thanh Huyền hơi nghi ngờ, cẩn thận hỏi tiếp: “Sư phụ, người xem. Chu Ngưng đột nhiên biến mất, có thể gặp nguy hiểm gì không?”

“Hạc giấy này do Ngọc Thự phái đến.” Thiên Sắc khẽ cười khổ, mở lá thư bằng hạc giấy đặt trên bàn, khẽ thở dài rồi nói ra nơi Chu Ngưng đã đến: “Chu Ngưng gặp Ngọc Thự rồi.”

Thanh Huyền sững sốt, nghĩ tới khúc mắc giữa Chu Ngưng và Ngọc Thự, chợt cảm thấy lo lắng: “VẬY — nàng ấy biết Ngọc Thự —”

“Nó đương nhiên không biết, cho nên mới bám theo Ngọc Thự mãi. Ngọc Thự có việc quan trọng, không còn cách nào đành phải tạm nhốt vào hộp trời yêu để nó tự kiểm điểm, chỉ nói là xong xuôi mọi việc sẽ tự đưa nó trở về.” Thiên Sắc khẽ lắc đầu, nghĩ đến Chu Ngưng vốn không biết rõ mọi chuyện, chợt cảm thấy chua xót, một ngày nào đó nếu biết được sẽ thất vọng đến mức nào. Nhưng dù thế nào thì nàng cũng chỉ có thể đứng ngoài, tự xúc động than thở mà thôi: “Có những chuyện không thể giấu giếm cả đời.”

Đối với cảnh ngộ của Ngọc Thự, Thanh Huyền cũng không biết những điều sâu xa khó hiểu trong đó: “Thật ra, dù Ngọc Thự quên Chu Ngưng cũng không thành vấn đề, chúng ta có thể nói hết chuyện của y với Chu Ngưng.” Hắn nghĩ mình làm đúng nhưng không rõ vì sao Thiên Sắc lại lo sợ bất an: “Nói hết tất cả mọi chuyện không phải tốt hơn sao?”

Thiên Sắc biết hắn không hay biết những vấn đề sâu xa trong chuyện này, chỉ mỉm cười không trả lời, đột nhiên chuyển sang đề tài khác: “Thanh Huyền, mười kiếp trước, người từng vì hoa yêu thực được không ngần ngại đại náo Âm ty, nếu người may mắn gặp lại hoa yêu thực được, người còn coi nàng như châu như báu nữa không?”

Không biết vì sao Thiên Sắc đột nhiên nhắc tới chuyện hồ đồ mười kiếp trước, Thanh Huyền cảm thấy mất tự nhiên.

Hắn chỉ nhìn thấy hoa yêu thực được một lần trên đá Tam sinh. Nếu nói dáng người xinh đẹp thì kém xa sư phụ, còn về chân tình thì hoa yêu kia miệng lưỡi gian dối, coi hắn như công cụ lợi dụng, sao sánh được với sư phụ luôn cẩn thận che chở bảo vệ hắn? Nếu hắn gặp lại hoa yêu thực được kia, chắc chắn sẽ né thật xa, sao có thể nói lại tiền duyên?

Hắn không có tâm nguyện gì, chỉ cầu mong được ở cùng với sư phụ trọn đời trọn kiếp, bách niên giai lão!

“Đương nhiên không.” Để thể hiện bản thân không chút do dự, hắn lập tức thề thốt phủ nhận, để bộc lộ rõ sự toàn tâm toàn ý đối với Thiên Sắc, hắn cực kỳ tỉnh táo giải thích: “Năm đó người thích nàng ấy không phải Thanh Huyền, là kiếp trước của Thanh Huyền, vốn không phải cùng một người với Thanh Huyền. T là y, Thanh Huyền là Thanh Huyền, Thanh Huyền chỉ thích một mình sư phụ thôi —”

Hắn vốn định mượn cơ hội này thổ lộ tấm lòng thủy chung son sắt của mình với Thiên Sắc, nhưng nàng đã ngắt lời, cắt đứt những lời thao thao bất tuyệt buồn nôn của hắn.

“VẬY là được rồi. Đối với Ngọc Thự mà nói, tình huống này cũng giống vậy, những chuyện mà y và Chu Ngưng đã trải qua giống như kiếp trước của y thôi. Bây giờ Chu Ngưng và y là hai người xa lạ, tất cả tình cảm ngày xưa đã biến mất không còn nữa. Mà tình yêu nam nữ, phải đích thân trải qua mới có thể khắc cốt ghi tâm, nếu chỉ nghe người khác nói mà không hề nhớ thì cũng chỉ là nghe một câu chuyện cũ không liên quan đến mình mà thôi.” Thiên Sắc cúi đầu có phần thương tiếc, đột nhiên nghĩ tới chuyện liên quan khác cần phải nói cho Thanh Huyền biết, liền chuyển đề tài sang người khác: “Thanh Huyền, người có biết vì sao Dụ Lan phải trộm cửu chuyển chân hồn đan không?”

Lúc này, coi như Thanh Huyền cũng xúc động với những hiểu lầm rắc rối giữa Ngọc Thự và Chu Ngưng. Có điều chưa kịp cảm thán đã nghe Thiên Sắc nhắc tới chuyện khác làm hắn chẳng hiểu ra sao, chỉ biết há hốc mồm, đành phải thành thật trả lời: “Thanh Huyền không biết.”

Thiên Sắc đứng dậy, đưa lưng về phía Thanh Huyền, nhất thời cũng không biết nên kể như thế nào. Dù sao, nàng cũng có thể hiểu được hành vi tác oai tác quái của Dụ Lan. Nghiêm khắc mà nói, Dụ Lan yêu thương sâu nặng Cứ Phong không khác gì nàng bảo vệ Thanh Huyền.

Suy tư một lúc, nàng mới nhẹ nhàng nói hết mọi chuyện: “Cứ Phong vốn là một thiếu niên người phạm, sau khi bất ngờ gặp gỡ Dụ Lan thì luôn theo sát bên nàng. Tuy rằng, tư chất của Cứ Phong không tệ, có tâm tu đạo, nhưng vì vướng duyên kiếp nên khó thành thiện quả, trải qua mười kiếp người vẫn phải vào vòng luân hồi, đầu thai chuyển kiếp, trải qua hồng trần khổ ải. Cho nên, Dụ Lan một thân một mình hao

hết tâm sức, không tiếc trở mặt với Âm ty, nhất định bảo vệ hồn phách Cứ Phong, thậm chí bị trục xuất khỏi yêu giới cũng bất chấp. Nàng thà chết cũng không bằng lòng để Cứ Phong nhập vòng luân hồi, nên đã mang theo y không ngừng tìm kiếm thể xác để sống nhờ —”

Cho tới nay, Thanh Huyền không thể giải thích nổi hành vi tác oai tác quái của Dụ Lan và Cứ Phong. Nhưng đôi khi hẳn rất hâm mộ Cứ Phong, vì lúc nào Dụ Lan cũng chủ động, nhiệt tình như lửa, một khi hai người thân thiết thì chẳng cần phân biệt thời gian hoàn cảnh. Trái lại, sư phụ nhà mình thì lại quá thanh tâm quả dục, không thích thân mật với hẳn. Có khi hẳn ‘thèm ăn’ đến phát hoảng mà còn phải vắt hết óc mới có thể nghĩ ra cách tiếp cận thân mật không lộ dấu vết.

Dưới góc độ này, Cứ Phong có phúc cỡ nào chứ, còn hẳn sao mệnh khổ thế này chứ!?

“Nếu Cứ Phong vào vòng luân hồi thì sẽ thế nào?” Nghĩ như vậy, hẳn liền cảm thấy bản thân hứng thú, thì ra đôi này cũng không hạnh phúc như hẳn tưởng tượng. Thanh Huyền bĩu môi, cảm thấy thật công bằng.

“Người quên rồi sao, Dụ Lan là yêu, Cứ Phong sống nhờ thân thể người phạm lại có quan hệ vợ chồng với nàng. Sinh hồn và yêu khí không thể dung hòa, giống như người và hoa yêu thược được, đương nhiên sẽ bị cắn nát hồn phách. Cho nên, một khi Cứ Phong vào vòng luân hồi, quên mất Dụ Lan không phải là nghiêm trọng nhất, mười kiếp không thể chết già mới là điều Dụ Lan không muốn thấy nhất.” Thiên Sắc vẫn đưa lưng về phía Thanh Huyền như trước, đương nhiên không biết Thanh Huyền đang suy nghĩ miên man điều gì: “Cho tới nay Dụ Lan luôn hy vọng tìm được thể xác đủ mạnh mẽ để Cứ Phong có thể sống nhờ, sau đó dùng cửu chuyển chân hồn đan để cho Cứ Phong thoát khỏi vòng luân hồi của lục giới —”

Đúng lúc Thiên Sắc đang giải thích cặn kẽ, bên ngoài cửa vang lên giọng cười lười biếng pha lẫn chút chế giễu: “Thiên Sắc, thật không ngờ, người còn hiểu ta hơn chính bản thân ta.”

Thiên Sắc không quay đầu lại cũng biết người đến là Dụ Lan tâm địa chẳng tốt lành gì kia. Từ ngày biết Dụ Lan có cửu chuyển chân hồn đan, nàng liền hiểu Dụ Lan nhất định sẽ thừa cơ xuống tay với Thanh Huyền. Cho nên, nàng tuyệt đối không dám lơ lỏng, chỉ sợ hẳn trúng đòn hiểm độc của Dụ Lan.

Đôi giày thêu buông từng bước, dường như không chút để ý, Dụ Lan miễn cưỡng bước vào phòng, che miệng ngáp một cái, đôi mắt dán chặt lên người Thanh Huyền. Cuối cùng, nàng mỉm cười thật xinh đẹp, cất giọng ngọt ngào chết người: “Tiểu đồ đệ, hai ngày nay sư phụ người trông chừng chặt quá nha.” Nàng bĩu môi như muốn thể hiện sự bất mãn, rồi lại hít mũi khẽ hừ một tiếng, tiếp đó vẫn là chất giọng ngọt ngào như trước: “Chẳng cho ta cơ hội nào cả.”

Thiên Sắc quay người lại, theo bản năng che trước người Thanh Huyền. Đôi mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm đôi mắt như rắn ngủ đông của Dụ Lan, đề phòng không chút lơ lỏng, nhưng lời thốt ra lại là với Thanh Huyền: “Nàng ta hy vọng lấy được thân thể của người dùng làm thể xác cho Cứ Phong sống nhờ.”

Thanh Huyền chợt hiểu ra, vì sao mỗi khi Cứ Phong nhìn hẳn đều là bộ dạng ghen tuông. Thì ra là vì ham muốn độc chiếm! Có điều ghen tuông như vậy chẳng phải rất kỳ lạ khó hiểu sao? Cho dù Cứ Phong vô cùng xem trọng Dụ Lan, nhưng với hẳn mà nói thì Dụ Lan không hấp dẫn chút nào cả.

... Được rồi, hẳn thừa nhận, tuy hẳn hy vọng sư phụ cũng chiều theo ý mình như Dụ Lan, lúc nào cũng chủ động cho hẳn ngọt ngào. Nhưng nghiêm khắc mà nói, hẳn lại rất thích đáng về đoàn chính của sư phụ, Dù sao, sư phụ là của một mình hẳn, đáng vẻ phong tình, ngưỡng ngưỡng say mê lòng người chỉ thích hợp để đóng cửa ột mình hẳn thưởng thức, không nên để cho đám người nhàm chán này nhìn thấy.

“Hy vọng đạt được thì đã sao?” Nghĩ như vậy, hẳn đột nhiên có hứng trêu đùa, tiến lên vài bước bước, vòng tay ôm lấy Thiên Sắc đang đứng phía trước, nhìn về phía Dụ Lan với ánh mắt khiêu khích. Dán sát vào tai Thiên Sắc, cố ý thì thầm bằng giọng nói không lớn không nhỏ: “Cho dù có hy vọng thì nàng ta cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi, thân thể này của ta, chỉ duy nhất sư phụ có thể tận hưởng, sao đến lượt nàng ta?!”

Những lời như thế khiến Thiên Sắc đỏ mặt, bởi vì bị Thanh Huyền ôm chặt nên không biết nói gì cho phải, chỉ có thể im lặng lúng túng, ngại ngùng.

Nghe được những lời khiêu khích của Thanh Huyền, Dụ Lan càng cười ngọt ngào và gian xảo hơn nữa.

“Nói như vậy, tiểu đồ đệ người chê tay chân ta quá chậm chạp phải không?” Một lọn tóc rũ xuống bên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Nụ cười mỉm bên đôi môi đỏ mọng khiến người ta khó hiểu, nét cười ấy càng làm

tôn thêm dáng người và dung nhan tuyệt mỹ của nàng. Không biết vì sao đột nhiên xuất hiện không khí quái dị khiến người ta không nói nên lời.

Nàng lấy tay che miệng lại, nụ cười khéo léo ẩn hiện hai đồng xu bên má: “Ngày mai là ngày vui của Tổ Bạch và Triệu Thịnh, cũng là lúc ta và Phong Cẩm ước định, cho nên bất luận thế nào, đêm nay cũng phải lấy được thân thể của ngươi!” Khẽ dừng lại, nàng đột nhiên thu lại nụ cười, nhắm mắt nhìn Thanh Huyền, ánh mắt chợt trở nên sắc bén như mũi dao nhọn: “Đợi đến lúc hồn phách Cứ Phong nhờ cử chuyển chân hồn đan vào thân thể của ngươi, ta chắc chắn sẽ thương hương tiếc ngọc, hưởng thụ thật tốt thân thể này!”

Hết chương 57

58. Chương 58

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Thuyền xa bến đợi tình dang dở

Kẻ ở người đi kiếp phũ phàng

Vầng vặc đêm mơ chờ bóng hạc

Một chiều vút cánh bỏ lâu hoang...

(Tiểu Vũ Vi)

“Đợi đến lúc hồn phách Cứ Phong nhờ cử chuyển chân hồn đan vào thân thể của ngươi, ta chắc chắn sẽ thương hương tiếc ngọc, hưởng thụ thật tốt thân thể này!”

Dụ Lan vừa dứt lời, đôi má đang ửng đỏ vì bị Thanh Huyền trêu ghẹo của Thiên Sắc dần dần phai nhạt. Thiên Sắc đương nhiên biết, trong cơ thể Thanh Huyền có hai ngàn năm tu vi của nàng và Lam Không, hơn nữa Thanh Huyền có thiên phú bẩm sinh, xương cốt cứng cáp hiếm thấy. Quả thật dùng cơ thể Thanh Huyền để giúp Cứ Phong hoàn hồn cực kỳ thích hợp. Cho nên, Dụ Lan luôn như hổ rình mồi với Thanh Huyền, nhưng có lẽ đây lần đầu tiên Dụ Lan trắng trợn nói hết âm mưu.

Nếu cơ thể Thanh Huyền bị Cứ Phong chiếm lấy, thì không những cơ thể không chết, không mục nát, mà hồn phách của hắn cũng không có nơi nương tựa, sẽ vĩnh viễn không thể bước vào luân hồi. Chỉ có thể trở thành du hồn lang thang trong trần thế đời đời kiếp kiếp, cả U Minh Ti cũng không thể làm gì được.

Thiên Sắc hiểu rõ một khi bất cẩn nàng sẽ hoàn toàn mất hắn, bất luận thế nào nàng tuyệt đối không để Dụ Lan đạt được mục đích.

Tựa như không tài nào chấp được kết quả mất đi Thanh Huyền, sắc đỏ hồng trên gò má nàng hoàn toàn biến mất. Ngay lập tức, Thiên Sắc lại khôi phục vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng, ngạo nghễ như nữ tử trong lời đồn.

“Dụ Lan, dường như ngươi rất chắc chắn.” Thiên Sắc vẫn luôn nhìn Dụ Lan, lời nàng vẫn bình thản và hững hờ, nhưng ánh mắt hơi u tối, những lọn tóc phất qua gò má, khẽ khàng lay động. Thiên Sắc nhẹ nhàng vươn tay vỗ vỗ lên cánh tay đang ôm chặt mình của Thanh Huyền, tựa như trấn an hắn trước sau đó mới gỡ tay hắn ra.

Sự trấn an âm thầm, dịu dàng đó khiến lòng hắn ngập tràn ấm áp, mang đến cảm giác kích động không thua kém gì nụ hôn trong miếu Nguyệt lão.

Dụ Lan chớp chớp mắt, hàng mi dài khẽ chạm vào mí mắt, nàng nở một nụ cười lạ lùng: “Thiên Sắc, không thể phủ nhận rằng, từ xưa tới nay, vận may của ta luôn hơn ngươi một chút.” Nàng vươn bàn tay phải ra, hờ hững co các khớp ngón tay một cách tao nhã rồi duỗi ra. Giọng điệu lười biếng vừa ám chỉ vừa cực kỳ khiêu khích: “Tính ra, danh tiếng của ta và ngươi cũng tương đương nhau, nhưng chúng ta lại chưa có cơ hội luận kiếm cùng nhau.”

Thiên Sắc khẽ “Ừ”, không hề chấp nhận khiêu chiến cũng không kiếm cơ từ chối, chỉ ôn hòa nhìn nàng ta mà không đáp.

Dụ Lan thấy Thiên Sắc không trả lời, nàng lười biếng nâng mắt lên, tầm mắt quét qua quét lại trên người Thanh Huyền: “Chọn ngày không bằng gặp ngày.” Thong thả ném ra một câu, nét mặt Dụ Lan đột ngột

nghiêm lại, ánh mắt chỉ trong phút chốc đã biến thành lưỡi dao bén ngót, khiến người ta không rét mà run: “Chi bằng, hôm nay luôn đi.”

Dụ Lan vừa dứt lời, bầu không khí xung quanh đột ngột lạnh buốt, trong tích tắc dường như cả tiếng gió thổi cũng ngừng lại, sự vắng lặng, im ắng dần lan tràn cả không gian.

Nét mặt của Thiên Sắc vẫn y như cũ, không hề thay đổi theo cũng không phản đối lời đề nghị này, một bàn tay nâng hơi hướng về sau như đã sẵn sàng, lại như mang theo tính toán mà mọi người không thể nào đoán được.

Xem tình hình này, có lẽ sắp ra tay.

Thanh Huyền đứng sau Thiên Sắc âm thầm vận khí, hẩn thầm nghĩ Dụ Lan mà ra tay hẩn cũng sẽ không khách sáo nữa. Dù sao, sư phụ đã che chở hẩn rất lâu, bây giờ xem như hẩn đã có chút thu hoạch cũng nên lời khí phách nam nhi ra rồi. Đương nhiên, hẩn không dám chắc hẩn có thể thắng nổi Dụ Lan, nhưng ngày đó ở U Minh điện hẩn còn nhớ mình đã đỡ một chiêu trực diện với Bắc Âm Phong Đô đại đế. Nhưng mà, hẩn lại không tài nào nhớ rõ chuyện sau đó, nghe sư phụ bảo Bán Hạ sư bá đến kịp lúc cứu hẩn, tuy nhiên hẩn vẫn luôn cảm thấy có gì đó rất lạ lùng.

Lùi một bước mà nói, dù hẩn không tự lượng sức mình, cuối cùng không đánh lại Dụ Lan thì khi đó sư phụ lại nhúng tay cứu giúp, thế thì có thể miễn cưỡng xem là hẩn và sư phụ “kề vai chiến đấu” rồi. Dù thế nào đi nữa cũng có thể diện hơn núp sau lưng sư phụ nhỉ?

Trong bầu không khí yên tĩnh, hai bên giằng co, mục tiêu của ba ánh mắt hoàn toàn khác nhau.

Nhưng Dụ Lan không thể nào ngờ, bàn tay đang đưa về phía sau của Thiên Sắc lại đột ngột nắm lấy tay Thanh Huyền. Trong khoảnh khắc Thanh Huyền còn đang kinh ngạc, Thiên Sắc niệm chú rồi kéo hẩn xuyên tường chạy ra khỏi phòng ngủ. Tiếp đó, hai người tựa như phượng và hoàng cùng chấp cánh bay, vượt tường, tránh đám đông, chạy về nơi vắng người yên tĩnh.

Không thể xem như không đánh mà bỏ chạy, chẳng qua chỉ là việc dùng binh không ngại gian trá mà thôi. Thiên Sắc tự có tính toán riêng, dù sao Dụ Lan đã muốn thân thể của Thanh Huyền, vậy nhất định Dụ Lan sẽ đuổi theo họ tới cùng.

Quả nhiên, bọn họ chạy một mạch đến thung lũng rộng lớn bên ngoài thành Ninh An. Lúc Thiên Sắc thông dong dừng lại lập tức phát hiện kẻ đuổi theo ngoài Dụ Lan còn có Cự Phong thần sắc rất phức tạp.

Cự Phong khác hẩn mấy hôm trước, hôm nay thần sắc Cự Phong vừa mệt mỏi vừa tái nhợt. Rốt cuộc Thiên Sắc đã hiểu ra, vì sao Dụ Lan lại thân mật với Cự Phong mọi lúc mọi nơi, không kiêng nể gì như thế. Xem ra, thân thể Cự Phong ký hồn đã đến cực hạn, dù cho Dụ Lan có độ thêm chân khí, chỉ e không thể kéo dài bao lâu nữa. Nếu không thay đổi cơ thể, có lẽ thân thể vừa mục nát thì hồn phách sẽ lập tức bước vào luân hồi. Cho nên, rơi vào bước đường cùng, dựa theo tính tình Dụ Lan rất khó đoán ra nàng sẽ tung ra độc chiêu khó phòng bị nào.

“Người là muốn không đánh mà chạy hay là muốn đi tìm viện binh?” Dù sao cũng là công chúa, người từng được yêu để nhắm làm người thừa kế, Dụ Lan đứng chắn trước Thiên Sắc và Thanh Huyền cảm tức phát ổng tay áo. Khí phách ép người hoàn toàn thay thế vẻ lưỡi biếng và lẳng lơ ngày thường. Dụ Lan lạnh lùng cười, mây đen dày đặc giăng cuối chân trời, loáng thoáng tiếng sấm ì ầm, đôi mắt Dụ Lan cũng dần biến thành màu tím, yêu khí bao trùm không gian: “Người nghĩ rằng Phong Cẩm là cứu viện của người ư? Nằm mơ, giao ước của ta và Phong Cẩm chỉ là hư chiêu dùng danh nghĩa Bán Hạ lôi kéo tình cảm kéo dài thời gian mà thôi. Bây giờ Phong Cẩm còn đang ngu ngốc chờ ngày mai! Đến ngày mai, tất cả đều là chuyện đã rồi, dù Phong Cẩm có hối hận không thôi thì có thể làm gì được ta chứ!”

“Tính toán của người không tệ.” Thiên Sắc gạt đầu, không thêm quan tâm những lời Dụ Lan nói về Phong Cẩm, cũng không tỏ vẻ cần Phong Cẩm ra tay giúp đỡ. Nàng vẫn nắm chặt tay Thanh Huyền, không hề kích động, rèm mi khẽ rung lên phủ bóng đen xuống mí mắt, Thiên Sắc hờ hững cười: “Có điều, người có thể gạt được Phong Cẩm, nhưng người cho rằng ta sẽ tuân theo ý của người, để người dễ dàng cướp đi thân thể của Thanh Huyền sao?”

Dụ Lan hít sâu, đôi mắt tím sẫm kỳ dị, đôi môi đen thẫm hơi nhếch lên, tạo nên một độ cong hoàn mỹ.

Nàng nở nụ cười lúm đồng tiền ẩn hiện mang theo sự kỳ dị vô hình, tự nhiên nhẹ nhàng như làn gió uốn lượn, nhưng trong đáy mắt chứa sự lạnh lẽo âm u: “Người không cho, chẳng lẽ ta không biết cướp ư?”

Dụ Lan vừa dứt lời, ngay lập tức cuồng phong ập tới. Hai con giao long màu đen đột ngột song song hiện ra trong làn mây dày đặc và ánh chớp lóe ở cuối chân trời. Hai con giao long này chính là dị thú do địa hoang sinh ra, chúng hấp thu linh khí trời đất, nhận được tinh hoa nhật nguyệt, chỉ tiếc là không có duyên được các tôn thần chỉ đường tu đạo, qua một thời gian dài không tu thành chính quả, cuối cùng tâm nấy sinh tà niệm trở thành yêu vật. Trong một dịp ngẫu nhiên, hai con giao long này bị Dụ Lan thu phục, cam lòng biến thành thần binh của nàng. Đầu kết đầu biến thành cái kéo, đuôi quần đuôi hóa thành dây dài, sức mạnh đáng sợ, không thể xem thường!

Cầm “Song giao tiễn” (*), Dụ Lan lao thẳng tới Thanh Huyền. Thanh Huyền chưa kịp rút Càn Khôn Kiếm ra đã nghe một tiếng “keng” lạnh lạnh, còn mình thì ngã nhào sang một bên.

* Song giao tiễn: nghĩa nôm na mặt chữ là cái kéo từ hai con giao long.

Đó chính là tiếng của “Lục kiếm tiên” và “Song giao tiễn”.

Lần đầu tiên hai nữ tử được xưng là mạnh nhất yêu giới khi xưa so chiêu đấu pháp, quả là sấm vang chớp giật, tình thế khó lường, trong thời gian ngắn cả hai đánh bất phân thắng bại!

Mấy ngàn năm qua Dụ Lan luôn dẫn theo Cự Phong bốn ba khắp lục giới, bỏ bê tu luyện, tu vi hoang phế. Mà Thiên Sắc vì mấy ngàn năm trước do phạm sát giới vì giết nhầm Thanh Huyền phải chịu chín chín tám mươi một đạo lôi hình trên đài Phục Tiên, đương nhiên không thể sánh với thời hăng hái khiêu chiến ma tộc năm xưa. Cứ thế, thực lực hai người giờ đây lại ngang tầm nhau.

Bất tri bất giác qua mười hiệp đấu, một thanh kiếm lạ đột ngột bay đến khiến Thiên Sắc và Dụ Lan đang so chiêu phải đột ngột lùi về sau.

Đó chính là “Tru Tiên kiếm” của Phong Cẩm.

“Dụ Lan, ta đã đoán trước ngươi nhất định sẽ dùng chiêu này.”

Giọng nói bình thản trầm thấp của Phong Cẩm văng vẳng truyền đến, ngữ điệu trong trẻo ôn hòa nhưng lại cực kỳ rõ ràng giữa tiếng sấm rung chớp giật. “Tru Tiên kiếm” reo lên lạnh lạnh, cắt ngang qua không trung mây đen giăng đầy rồi bay thẳng vào tay Phong Cẩm đang đứng trên cao.

Thong thả đáp mây bay xuống, Phong Cẩm liếc nhìn Thiên Sắc, nhưng Thiên Sắc lại cúi thấp đầu xuống. Thái dương trắng như bạch ngọc, làn da mỏng như tơ sống, tóc mái trước trán rũ xuống theo động tác của nàng đã che đi đôi mắt khiến người ta không thể trông rõ cảm xúc trong đáy mắt. Sau một lúc trầm mặc, nàng không nói một câu, xoay người đi thẳng đến bên Thanh Huyền, không thêm để mắt tới Phong Cẩm.

Trông thấy vị khách không mời đột ngột xuất hiện phá vỡ sự cân bằng giữa hai bên, Dụ Lan thầm thấy bất ổn, nhưng vẫn tỏ vẻ hồ hững chẳng thêm quan tâm cất tiếng: “Phong Cẩm, quả nhiên không có gì gạt người được.”

Phong Cẩm không đáp, đôi mắt sâu xa như có thể bắt lấy hồn phách người khác, ngũ quan góc cạnh rõ ràng. Phong Cẩm chỉ hơi gật đầu, thậm chí y còn chưa từng mở miệng đòi cử chuyển chân hồn đan.

Trong chớp mắt, Dụ Lan bỗng nhận ra chút ít manh mối, nàng nảy ra một ý định. Dụ Lan không chớp mắt nhìn Phong Cẩm, nàng khẽ nhếch một nụ cười yếu ớt, ngữ điệu khá là hoang đường nhưng ánh mắt lại cực kỳ nghiêm trang: “Nghe kể năm xưa hai người các ngươi đã liên thủ phong ấn “Bách ma đặng”, hôm nay ta may mắn lĩnh giáo bản lĩnh của hai người các ngươi, cũng xem như không uổng công tu hành.” Dừng một lát, con ngươi sâu thẳm ngập tràn châm chọc, mắt nghiêng nghiêng lạnh lẽo nhìn Thiên Sắc vẫn luôn yên lặng, giọng nói cũng mang theo hơi gió lạnh: “Có điều, đôi tình nhân cũ các ngươi có còn ăn ý và tâm linh tương thông như ngày trước không?”

Nét mặt Phong Cẩm cứng lại tựa như bị lời khiêu khích của nàng chọc giận, thanh kiếm Tru Tiên cũng lấp lóe ánh sáng âm u.

“Dụ Lan, dừng...” Cự Phong thấy tình hình không ổn. Trong tình thế cấp bách, y lo lắng khẽ gọi Dụ Lan. Mặc dù y đang cực kỳ kiềm chế nhẫn nại, nhưng đôi tay vẫn run lên không kiềm được. Vốn rằng Dụ Lan

đánh một trận với Thiên Sắc, dù chưa chắc sẽ thắng, nhưng ít ra còn có năm phần thắng, nhưng bây giờ Phong Cẩm đến đã hoàn toàn thay đổi tình thế. “Nàng đánh không lại hai người họ đâu, chi bằng đưa cừu chuyển chân hồn đan cho họ đi.”

Tuy là nói như thế, nhưng y thừa biết tính tình Dụ Lan cố chấp, khẳng khái làm theo ý mình, cho dù va vào đá đầu rơi máu chảy cũng nhất quyết không chịu thua.

Quả nhiên, đôi con người Dụ Lan trầm xuống, nhướng đuôi lông mày, nàng tỏ vẻ bất mãn với lời khuyên can của Cự Phong.

“Cự Phong, chỗ này rất nguy hiểm, chàng phải cẩn thận đao kiếm vô tình.” Nàng cất giọng trầm thấp tựa như rất hững hờ, nhưng đôi mắt dưới hàng mi dài lấp lóe ánh lửa sáng ngời, một mạch nước ngầm gợn sóng lằng lằng lướt qua đồng tử: “Chàng yên tâm đến hang động chờ ta, trước lúc hừng đông, chắc chắn ta sẽ mang theo cơ thể chàng cần tới.”

“Nàng bảo ta đi?” Cự Phong sửng sốt, thần sắc hơi ảm đạm. Một thoáng dao động dâng lên trong lòng, như có một bàn tay vô hình khẽ chạm vào sợi dây đàn chôn sâu trong đáy lòng y. Âm cuối run rẩy vang lên kéo dài không dứt, xuyên thấu qua lớp vỏ bọc kiên cường xưa nay của y, lao thẳng lên khiến cổ họng y nghẹn nghẹn.

Rốt cuộc cũng là nam tử cùng chung chăn gối với mình mấy ngàn năm qua, Dụ Lan sao không hiểu tính tình y: “Chàng có từng nhớ đã thề với ta gì không?” Nàng không nói gì nhiều mà chỉ kín đáo nhắc nhở y.

Cự Phong bỗng ngẩn ngơ, đưa mắt nhìn nữ tử liễu lĩnh vì mình, y chợt nhớ tới lời thề kiên định của mình....

Cự Phong ta xin thề, mãi bên Dụ Lan đời đời kiếp kiếp, chỉ cần là mong muốn của nàng, ta tuyệt đối không dị nghị!

Mà khi đó, nàng đã đáp lại gì với y?

Đôi môi đỏ thắm của nàng cất lên mấy chữ...

Đời đời kiếp kiếp mãi bên nhau!

Trong cuộc sống nương tựa lẫn nhau, y vẫn tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa với nàng, mà nàng cũng thế.

Giờ phút này, Cự Phong không biết mình nên nói điều gì, y khép mắt lại, bình ổn hơi thở, cất giấu thật cẩn thận tâm tình của mình vào trong bóng tối. “Ta vẫn nhớ.” Đôi môi mỏng nhả một câu thật khẽ khàng, xa xăm. Khi mở mắt ra, y lẳng lặng nhìn nữ tử mình một lòng yêu thương. Một lớp sương mờ giăng kín đôi con người u ám nhưng lại sáng trong lạ lùng, bóng dáng nàng giống hệt một chiếc thuyền cô độc lướt qua đáy mắt y, rồi trôi bồng bềnh trong lòng y.

“Tốt! Nếu chàng còn nhớ, vậy đừng nhiều lời.” Dụ Lan khẽ nhếch miệng, ngay đến khi gặp phải biến cố cũng bình tĩnh lạ lùng, một nụ cười lười biếng nở trên khuôn mặt xinh đẹp: “Chàng còn nhớ lời thề ngày đó thì ta cũng nhớ lời thề ngày xưa của ta, cho nên chàng cứ ngoan ngoãn chờ ta quay về.”

Cự Phong không nói gì nữa, chỉ xoay người sang chỗ khác như muốn bước đi.

Ngay vào lúc Dụ Lan đắn đo nên đối phó với Phong Cẩm và Thiên Sắc như thế nào, thì Cự Phong lại đột ngột dồn hết sức lao thẳng vào Thanh Huyền!

Thiên Sắc đang đứng cạnh Thanh Huyền, sao có thể để Cự Phong thừa cơ kia chứ?

Chưa đầy một chiêu, “Lục Tiên kiếm” đã gác lên chiếc cổ mảnh khảnh trắng trẻo của Cự Phong, chỉ cần nàng hơi mạnh tay một chút sẽ lập tức khiến Cự Phong đầu rơi xuống đất, hồn phi phách tán!

“Cự Phong!”

Dụ Lan sửng sờ thét lên, nhưng còn e dè thanh kiếm Lục Tiên đang đặt trên cổ Cự Phong, cho nên không dám làm liều.

Trong tích tắc, Thanh Huyền xem tình thế mà như đột ngột nắm được điều gì đó. “Dụ Lan, Cự Phong bây giờ nằm trong tay ta, nếu người thức thời thì ngoan ngoãn giao cừu chuyển chân hồn đan ra đây!” Thần

thái Thanh Huyền mang ba phần hủ hê, bảy phần khoa trương, hấn đứng cạnh Thiên Sắc cực kỳ đặc ý đe dọa Dụ Lan: “Bằng không, ngươi đừng trách sư phụ của ta lấy đầu y!”

“Ngươi dám!?”

Dụ Lan nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng nàng cuồng quýt bất an, nhưng vẫn còn cố giữ bình tĩnh.

“Ta dám hay không, khó nói lắm!” Thanh Huyền làm mặt quỷ vênh vác với Dụ Lan, rồi hấn cố ý kề sát tai Thiên Sắc, nhưng giọng nói lại lớn quá thể đáng: “Sư phụ, nếu nàng không tin, vậy chúng ta làm thử cho nàng xem...”

“Đừng!” Ở bên này, Dụ Lan mặt trắng bệch ra, cực kỳ hoảng loạn: “Chẳng phải các người muốn cứu chuyển chân hồn đan sao, ta cất nó trong động băng trên thượng du sông Ninh An. Các người chờ một lát, ta qua đó lấy!”

Lời còn chưa dứt, Dụ Lan đã biến mất.

Phong Cẩm liếc nhìn Thiên Sắc, y không nói một câu, chỉ lẳng lặng bắt quyết đi theo sau Dụ Lan.

Thiên Sắc khẽ thở dài, thu lại Lục Kiếm tiên đang đặt trên cổ Cự Phong xuống. Cự Phong như đã mất hết sức lực, hai chân nhũn ra, quỳ sụp xuống, khuôn mặt tuần tú đẹp đẽ nhợt nhạt như thân cây khô xám trắng.

“Vì sao ngươi muốn...” Thanh Huyền vội đưa tay dịu y, khi chạm vào cơ thể lạnh lẽo như tuyết như băng của y, hấn bỗng nghẹn lời.

Hấn không ngốc, đương nhiên hấn nhận ra Cự Phong là cố ý sẩy tay để bị bắt.

“Cơ thể ta giờ đã đến giới hạn... Có lẽ... sáng mai ta sẽ hồn phi phách tán...” Cự Phong cười khổ sở, sắc mặt y trắng xanh, hơi thở y vừa nhẹ vừa nhanh như rất đau đớn, từng lời thốt ra cực kỳ khó khăn. Y đẩy bàn tay Thanh Huyền đang đỡ mình ra, thất tha thất thểu lùi về sau, bước chân lảo đảo. Cổ họng ngòn ngọt, máu tươi lập tức trào ra khóe môi, chất lỏng đỏ tươi từng giọt từng giọt vương bên khóe môi: “Ta biết, nàng sẽ làm bất cứ điều gì vì ta... Nhưng mà... Ta không muốn thấy nàng vì ta mà... rơi vào bước đường cùng...”

Quả thật, nếu muốn cướp lấy cơ thể Thanh Huyền trong tay Thiên Sắc là việc cực kỳ khó khăn, mà bây giờ lại còn có Phong Cẩm đang đuổi theo đòi lại cứu chuyển chân hồn đan. Cự Phong không sợ nổi khổ chết yếu đuối kiếp khi bước vào luân hồi, y chỉ sợ mình liên lụy Dụ Lan khiến nàng không còn lối thoát.

Thiên Sắc nhíu chặt mày, suy nghĩ một lát, nàng vươn tay điểm vào trán Cự Phong, nàng độ chân khí và tu vi của mình để giảm bớt cơn đau cho y.

Dù sao Cự Phong là mượn xác hoàn hồn, khi thân thể mục nát, y sẽ cảm nhận rõ nhất từng chỗ mục rửa, nổi đau tê tím xé phổi, không thể trốn tránh.

Qua một nén nhang, sắc mặt Cự Phong dịu đi đôi chút. Thanh Huyền nhìn những giọt mồ hôi lạnh lấm tấm trên thái dương y, hấn khó tránh khỏi hơi nghẹn ngào: “Ngươi không sợ nàng bỏ ngươi lại rồi không về nữa sao?”

Cự Phong khẽ cười, giọng cười khàn khàn trầm âm, từng lời y nói đều tràn ngập đau thương như có rất nhiều điều cảm khái, mà sự xót xa là thứ hấn đã nhắm nháp hàng trăm hàng ngàn lần: “Nếu nàng thật sự bỏ đi không về nữa, có lẽ ta sẽ thanh thản hơn.”

Cự Phong cười đau khổ, đầu lông mày hơi nhíu lại, cất giọng trầm thấp kể lại câu chuyện năm xưa của mình.

“Cha ta là quan phụ mẫu một phương, ông cẩn trọng tận tụy cai quản quận huyện mình khiến dân chúng an cư lạc nghiệp, cho đến khi ông được năm mươi tuổi mới có được đứa con trai độc nhất là ta. Lúc ta sinh ra trời ban điềm lành, có một vị đạo sĩ đi ngang qua nhà ta, chẳng biết có phải y ăn nói quàng xiêng hay không mà y phán ta là thiên thần giáng thế, tạo phúc cho nhân gian. Sau đó, mẹ ta mắc bệnh rồi mất, cha ta đưa ta theo một ẩn sĩ học đạo, chỉ mong một ngày nào đó ta có thể đắc đạo phi thăng, tu thành chánh quả.”

Cứ Phong hồi tưởng lại quãng thời gian bình lặng nhưng hạnh phúc ngọt ngào đó, tựa như một ngọn lửa ấm áp có thể sưởi ấm tri giác cứng đờ lạnh lẽo của y giờ phút này: “Năm ta mười lăm, quê nhà ta gặp nạn hồng thủy liên tiếp, cha ta là quan phụ mẫu địa phương. Dù ông đã dùng hết khả năng cũng chẳng thể giúp được gì. Theo sau thiên tai là ôn dịch, toàn bộ quận huyện không mất mười thì cũng chết chín. Triều đình phái người đến chẩn tai, nhưng quan viên chẩn tai lại cấu kết với gian thương, muốn đem lương thực cứu trợ thiên tai bán ra ngoài, làm chuyện trái lương tâm để kiếm chác, không may chúng bị cha ta phát hiện. Trong lúc oán hận, chúng mua chuộc đám bà đồng, phán rằng nếu ta là thiên thần giáng thế thì chỉ cần dùng ta hiến tế trời đất, nạn ôn dịch sẽ được giải trừ. Người đời ngu muội không phân rõ thật giả, họ không quan tâm những năm qua cha ta tạo phúc cho quê nhà, họ ích kỷ chỉ nghĩ tới bản thân nên xâm nhập vào nhà ẩn sĩ bắt trời ta lại, chất củi xung quanh muốn biến ta thành tế phẩm thiêu sống.”

“Sau đó...” Thanh Huyền nhìn sừng mặt Cứ Phong, hần bỗng thấy câu chuyện như một vò rượu mạnh rót vào lòng hần, đến cả dòng máu tuôn trong mạch cũng bỗng rất vì rượu.

Chẳng hiểu sao, hần lại nhớ tới cuộc sống của mình trước khi gặp được Thiên Sắc.

Khi hồi tưởng tới đoạn đau đớn tột cùng nhất, Cứ Phong cảm thấy trái tim cứng lại, giọng nói u uất trầm thấp: “Sau đó, cha ta tới nhưng khó lòng giải thích, ông khóc lóc đau khổ, chẳng còn cách nào khác, ông đập đầu vào bãi đá bên bờ sông, ôm hận mà chết. Tiếp đó, họ châm lửa vào đồng gỗ, khoanh khắc đó ta nghĩ, có lẽ ta không còn đường sống nữa.” Dừng một lúc, y lặng lẽ nhìn Thanh Huyền, sự không cam lòng, oán hận và sự bất đắc dĩ chiếm phần hơn thoáng lướt qua mắt y: “Thật ra, ta không sợ chết, chỉ là không cam lòng. Ta đã đọc thuộc tất cả điển tịch đạo gia chỉ vì muốn tu hành ngộ đạo. Nhưng mà ngộ đạo, giác ngộ rốt cuộc là gì? Cả đời cha ta vì dân vì nước, còn ta một lòng cầu đạo, chúng ta chưa từng hại ai, nhưng tại sao chúng ta lại có kết cục như thế? Cho dù thiêu sống ta sẽ cứu vớt được sinh linh trong thiên hạ, nhưng tại sao ta phải hy sinh vì bọn họ chứ!”

Trong phút chốc, Thanh Huyền không biết nên đáp thế nào.

“Trên đời này, vốn không có đạo.” Như đang trút giận, Cứ Phong nắm chặt đôi tay, đâm từng vết thật sâu trên bờ cát ven sông, rồi tiếp lời: “Người đời không phân rõ thật giả, họ ích kỷ, miệng ngậm tràn những lời nhân nghĩa đạo đức, lễ nghĩa liêm sỉ. Nhưng kết quả là, họ làm ra những việc còn chẳng bằng cầm thú!”

Hết chương 58

59. Chương 59

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Nhìn bộ dạng nhớ lại chuyện cũ nhưng không thể trút hết của Cứ Phong, đáy lòng Thanh Huyền dâng lên cảm giác chua xót, cảm giác này gặm nhấm khắp cơ thể. Tuy rằng cực kỳ muốn xóa bỏ, nhưng dưới tình cảnh này đã khiến hần nhớ về hồi ức những ngày lưu lạc bị người người ngược đãi, nhất là ba ngày sống không bằng chết trong căn phòng tối tăm ở hậu viện của viện kỹ nam.

Đúng vậy, những ngày đó đã qua, lúc đó sư phụ đã làm phép cho hần, hy vọng hần tôi luyện vứt bỏ quá khứ, có thể tỉnh ngộ. Lúc này, những lời cảm phần của Cứ Phong giống hệt những chuyện hần đã trải qua, khiến hần có cảm xúc mới mẻ.

Con người vốn là thế, hướng lợi tránh hại đã là bản năng, dù trách móc nặng nề đến mức nào cũng chỉ uống công.

Có thể cảm nhận được sự ám ức của Cứ Phong, Thanh Huyền khẽ gật đầu: “Khi đó, Dụ Lan đã cứu ngươi?” Tuy hỏi nhưng cũng là khẳng định. Giờ phút này, dường như chỉ có thể nhắc đến người đó mới có thể khiến Cứ Phong thoát ra khỏi sự thống khổ trong tâm trí kia.

Hệt như bản thân mình mỗi khi nhìn thấy sư phụ, đều cảm thấy những khổ sở phải chịu đựng trước đây đều là khảo nghiệm khắc nghiệt, giống như phượng hoàng ở chốn niết bàn, chỉ khi nào trải qua nỗi đau khổ tê tâm liệt phế nhất, mới có thể sống lại từ trong lửa đỏ, trở thành phượng hoàng, thậm chí lột xác.

Vô thức quay lại nhìn Thiên Sắc đang ngồi nhắm mắt ngưng thần, sự chua chát trong lòng Thanh Huyền lắng xuống, những gì còn sót lại đều là những tháng ngày hần và sư phụ sớm chiều kề cận, bình yên phẳng lặng.

Quả nhiên, nhắc tới “Dụ Lan”, bàn tay đang nắm chặt run run của Cự Phong liền chậm rãi buông lỏng ra. Đúng vậy, khi đó nếu không có Dụ Lan ra tay cứu giúp, đương nhiên y sẽ bị thiêu sống.

Chẳng qua, lúc đó y chưa biết người con gái xinh đẹp trước mắt không phải hạng người lương thiện gì. Nàng nhìn thấy y có khuôn mặt đẹp dễ hơn người, một thiếu niên tuyệt mỹ như thế nếu thiêu sống đúng là phí của trời, chỉ bằng để hời cho nàng. Mang tâm tư như vậy, nàng liền hứng thú cứu y, đưa y về làm đồ chơi giải sầu đùa giỡn cho vui, hưởng thụ cảm giác hoàn mỹ mới mẻ nhất.

Dù y nhận ra Dụ Lan là yêu, nhưng đối với y mà nói nàng lại như thần tiên. Vì lúc y cận kề cái chết, không hề có thần tiên nào trên trời giáng trần, chỉ có nàng với khuôn mặt gian tà và nụ cười như có như không. Sau khi trải qua biến cố tuyệt vọng nhất của đời người, y đã hoàn toàn tin tưởng nàng, coi nàng là ánh sáng sinh mệnh duy nhất của mình. Cho nên khi đó, y vì ánh sáng chợt lóe rồi biến mất không biết sẽ tồn tại bao lâu này mà vứt bỏ hết tôn nghiêm, cam tâm tình nguyện theo nàng đến yêu giới.

Sao ngờ được, khi đến yêu giới y mới nhận ra, nàng không chỉ là công chúa được đề quân yêu giới đứng trên ba nghìn thủ hạ sủng ái nhất mà còn là loại phong lưu bại hoại khiến thế tục kinh hãi. Xưa nay, nàng yêu thích nhất là những thiếu niên khuôn mặt đẹp dễ, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, thậm chí còn nuôi một số lượng lớn công tử hầu hạ, không có phẩm hạnh, cơ bản có thể gọi là vô liêm sỉ! Tất cả những thứ này đối với lòng tu đạo đơn thuần xưa nay của y đúng là sét đánh giữa trời quang, khiến cho người tu đạo thanh tâm quả dục như y có thể ném trái tim nào là “Tham sân si hận ác dục”.

Vốn tưởng rằng nàng ánh sáng sinh mệnh duy nhất, khi đến gần mới phát hiện là đom đóm khắp trời đầy giả tạo, mà bầu trời đom đóm kia chưa tới bình minh đã lập tức tan biến. Nhưng hối hận thì đã muộn màng, không thể trở lại làm một người bình thường, y lại không biết đạo thuật nên không có cách nào qua được ranh giới giữa nhân giới và yêu giới, bắt buộc phải ở lại.

Nhưng trong vô số đám công tử hầu hạ được nàng bao nuôi lúc nào cũng tranh thủ tiếp cận lấy lòng nàng. Chỉ có mình y giống như đồ thừa, ánh mắt lạnh lẽo, mở miệng là thốt lên những lời độc địa. Rõ ràng hình bóng nàng tràn đầy trong tim nhưng lại cố tình khinh thường, không xem nàng ra gì.

Một món đồ chơi đáng chán lại không biết nghe lời như vậy, đối với Dụ Lan xưa nay vốn làm biếng, tùy tiện đương nhiên rất nhanh chán. Mấy ngày sau đó, nàng đã bỏ mặc y, dù sao, bên cạnh nàng cũng còn rất nhiều thiếu niên tuyệt mỹ. Dung mạo của y cũng không phải là xuất sắc nhất, tính tình lại không đủ khôn khéo, không biết lựa ý hòa theo, hơn nữa còn là người phạm đề tiện, sao có đủ tư cách khiến nàng dừng chân lưu luyến, yêu thích không thể rời?

Yêu giới chính là chỗ cá lớn nuốt cá bé, yêu để có mấy người con gái, Dụ Lan là mạnh nhất cũng được sủng ái nhất, thậm chí còn được yêu để chọn làm người thừa kế. Dựa vào điểm này, đương nhiên xưa nay nàng không coi ai ra gì, nhưng nhìn khắp yêu giới nàng cũng là người tự do nhất, không chịu bất kỳ sự trói buộc nào.

Huynh đệ tỷ muội của nàng dù mặt mày luôn tươi cười, cung kính đón chào nàng, không chút lỗ mãng. Nhưng trong lòng họ cũng là ngày đêm không ngừng suy mưu tính kế, cực kỳ điên cuồng hận không thể đánh bại nàng, chèn ép nàng.

Dù sao, chỉ có đánh bại nàng, mới có thể trở thành mạnh nhất!

Rất cực, hành vi phóng đảng, tự tiện làm theo ý mình cũng chọc giận yêu đế. Để áp chế tinh thần của nàng, để nàng học tính nhẫn nhịn, để nàng cuối cùng có thể thành nghiệp lớn, yêu đế cố ý đánh nàng bị thương, còn đầy một mình nàng đến vùng đất hoang của yêu giới, lệnh cho nàng phải tĩnh tâm suy nghĩ về những chuyện đã làm.

Ngoại trừ đám huynh đệ tỷ muội lạnh lùng đứng nhìn, còn có vô số bạn bè và đám công tử vội vã phân rõ giới hạn với nàng, dường như nàng đã nhìn thấu hết tất cả nên cũng không thêm để ý, chỉ cười lạnh nhạt, phát tay bỏ đi. Đến vùng đất hoang, nàng muốn thuận phục hai con giao long trong vô số dị thú ở đó, nhưng vì có thương tích trong người nên bị giao long làm cho bị thương nặng, phải chịu đau khổ.

Khi đó, chỉ có một mình y ở bên cạnh nàng, chỉ có điều ánh mắt vẫn lạnh lùng, lời nói vẫn độc địa, tất cả biểu hiện như thế chỉ vì muốn ra vẻ kiên cường để che giấu tâm hồn thuần khiết và mẫn cảm bên trong. Rõ

ràng là gần trong gang tấc, nhưng y vô cùng sợ hãi, chỉ sợ sự đồng cam cộng khổ này là phù dung sớm nở tối tàn, cuối cùng không thể giữ lại được gì. Hơn nữa, lời nói hành động của nàng vẫn ngả ngớn như trước, giống như chẳng cần gì cả, thường xuyên khiêu khích trêu tức y rồi nhìn y đùng đùng nổi giận.

Mãi đến một lần, nàng khích tướng lừa y phải thề sẽ nguyện lòng đời đời kiếp kiếp ở bên nàng, lúc đó nàng mới mỉm cười, chấp nhận lời thề từ trước tới giờ y không hề đoán được.

Nếu nói vui mừng chi bằng nói kinh ngạc thì đúng hơn, y ngỡ ngác trong nhiều ngày, nơm nớp lo sợ. Lo lắng nàng vì một phút bốc đồng tâm huyết dâng trào, lời nói thoảng qua như mây khói, vốn hoàn toàn không để tâm. Cho nên, ngày đó, y hỏi lại thật cẩn thận, nàng chỉ tựa vào lòng y, nhẹ nhàng hỏi lại một câu —

Phải thích nhiều như thế nào, mới nguyện lòng theo đuổi một linh hồn phóng đảng không biết kiềm chế mà không oán than không hối tiếc?

Khoảnh khắc đó, y bỗng nhiên hiểu được tất cả, không hề nghi ngờ cũng không còn sợ hãi.

Tâm ý của y đối với nàng thế nào, thì nàng cũng như thế.

Nhưng người và yêu vốn không chung đường, đùa giỡn một phen thì không sao, nhưng nếu thật tâm mong muốn nắm tay nhau dài lâu thì không khác nào người ngốc nói mê. Dù sao, nàng cũng là công chúa yêu giới bất tử, còn y chỉ là một người phàm, cảnh xuân tươi đẹp chỉ trong chớp mắt, trọn đời của y đối với nàng chỉ là khoảnh khắc mà thôi. Vì phải sống trong yêu giới, thân thể của y đã không chịu đựng nổi, già đi rất nhanh, chỉ mấy năm đã thể suy sức yếu. Vốn không mong đợi nàng sẽ làm chuyện gì ngạc nhiên, nhưng nàng lại thật sự hết lòng tuân thủ lời thề hẹn. Nàng không ngần ngại vứt bỏ để vị yêu giới, chấp nhận bị trục xuất suốt đời. Dẫn y đi khắp lục giới mấy ngàn năm qua, không ngừng tìm kiếm thân thể để sống nhờ, kéo dài lời thề ước “Đời đời kiếp kiếp chỉ đôi ta”.

Thấy Cự Phong hơi ngầy người, sắc mặt dịu hơn vừa rồi rất nhiều. Thanh Huyền khẽ thở dài, ngẩng đầu lên đã thấy mây đen tan đi, ánh trăng nhẹ nhàng len qua làn sương mờ nhạt, bầu trời trong veo tràn đầy ánh sáng trong màn đêm yên tĩnh. Vầng sáng lạnh lạnh chiếu xuống mặt sông An Trữ phẳng lặng xa xăm, sóng nước lăn tăn lan tỏa, dần bao phủ tất cả.

“Ta biết, trong mắt ngươi vốn đã không còn đạo lý gì nữa.” Thanh Huyền thản nhiên cười khẽ, nụ cười nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, thừa dịp Cự Phong không nói tiếp này, cố tình trêu chọc: “Trong mắt của ngươi, chỉ có Dụ Lan.”

Bị người khác đọc được suy nghĩ trong lòng lại còn trêu chọc như vậy, Cự Phong giống như một cây gai mắc cỡ bị chạm vào, trở nên mất tự nhiên, lắp bắp, chân tay luống cuống: “Không phải ngươi cũng vậy sao?!” Y ảo não xoay đầu nhìn Thanh Huyền, mang theo chút phiền muộn, hỏi vặn lại: “Trong mắt của ngươi cũng chỉ có sư phụ ngươi!”

Nhìn dòng sông An Trữ lẳng lặng chảy xuôi cách đó không xa, Thanh Huyền cười ha ha, coi như thừa nhận: “Sư phụ từng nói với ta, đạo có thể nói được vốn không phải là vĩnh viễn, đạo vì người mà khác biệt. Thật ra, đạo là gì, cuối cùng ai có thể nói rõ? Tuy rằng ta tu đạo, nhưng không tin những gì người nói, ta chỉ tin sư phụ ta.” Hắn lại nói tiếp nhưng không còn trêu chọc nữa, lúc này hắn nói thật chậm, mỗi chữ đều ẩn chứa thâm ý vô hạn. Cuối cùng, thốt ra lời nói vẫn chôn sâu tận đáy lòng: “Sư phụ ta, chính là đạo của ta.”

Bị những lời này làm chấn động, Cự Phong đang suy nghĩ đột nhiên bị giật mình kinh hoàng, y khôi phục lại bộ dạng nghiêm túc, trong lòng vô cùng xúc động: “Sư phụ ngươi nhất định sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đụng vào một cọng tóc của ngươi.”

Lại nhìn về phía Thiên Sắc, chỉ thấy bóng dáng áo đỏ lặng lẽ dưới ánh trăng trong trẻo như nước, cảm giác thật hiền hòa. Thanh Huyền gật đầu, không hề đắc ý chỉ có sự chua xót, bình thản đáp lại: “Đương nhiên.”

“Cho nên, dù Dụ Lan may mắn lấy được thân thể của ngươi để ta nơi trú hồn, thì ta và nàng cũng không có cuộc sống bình yên. Sư phụ của ngươi không phải là người dễ bắt nạt, đương nhiên sẽ vì ngươi mà vĩnh viễn đuổi giết chúng ta.” Vốn định trêu chọc nói đùa cho vui, nhưng thốt lên những lời cuối cùng Cự Phong chỉ cảm thấy chua xót. Ngừng lại một lúc, y cúi đầu, nhìn đôi tay trống rỗng của mình, sau đó run run siết chặt lại: “Thật ra, so với việc có được thân thể bất tử, ta chỉ mong muốn có cuộc sống bình an, hạnh phúc.”

Thanh Huyền chợt im lặng không trả lời được.

Cứ Phong nói không sai, theo tính tình của sư phụ, nếu thật sự không thể bảo vệ hẳn chắc chắn sẽ tự trách cả đời, đương nhiên cũng không để Dụ Lan và Cứ Phong sống yên ổn qua ngày.

“Người đã từng trải qua loại cảm giác này chưa?” Cứ Phong ngẩng đầu, đôi mắt vốn sáng lấp lánh chợt trở nên âm trầm như sông cạn nước, yên lặng nhìn Thanh Huyền.

Thanh Huyền vẫn đắm chìm trong suy nghĩ, không nghĩ thêm được gì nữa, chỉ thuận miệng đáp: “Cảm giác gì?”

“Dụ Lan thực sự là một cô gái rất mạnh mẽ, tuy rằng thích làm theo ý mình, cũng quen tôn thờ cái tôi của mình, mỗi lần gặp nguy hiểm đều là nàng đứng trước ta, che mưa chắn gió cho ta.” Cứ Phong nhìn Thanh Huyền, bên môi hé nụ cười khổ sở: “Cũng giống người phải không? Lần nào cũng là sư phụ người che chở người, giống như chim non dưới đôi cánh của nàng. Nàng vì người phải trải qua ngàn vạn khổ sở, băng qua gió tuyết mưa sa, mà bản thân người hoàn toàn không giúp được gì...” Đúng vậy, cho tới nay, y thường cố ý giận dỗi, ghen tuông, nóng nảy, tính tình càng lúc càng giống trẻ con, Nhưng khắp lục giới mệnh mang, có ai hiểu được nỗi khổ sở trong lòng y? Năm đó là chàng thiếu niên nồng nàn, thuần khiết như nước. Rồi sau đó hết lần này đến lần khác đổi qua những cơ thể trẻ trung, nhưng hồn phách lại giống như sỏi đá trải qua mưa gió, vỡ nát, loang lổ vết tích. Cơ thể này rất trẻ trung, đẹp đẽ, tràn đầy nhiệt huyết, nhưng nào phải thân thể của mình, sao có thể chịu đựng được trái tim chai sạn, già nua đã trải qua mấy ngàn năm?

Dụ Lan của y, thích Cứ Phong trẻ trung đẹp đẽ kia, cho nên dù già nua y cũng nguyện lòng đóng bộ dạng nàng thích, giống như một đứa trẻ, để nàng có cảm giác cao cao tại thượng giả tạo.

Cuộc nói chuyện này của Cứ Phong, không thể nghi ngờ đã đâm trúng tử huyệt của Thanh Huyền cực nhanh cực mạnh, khiến hắn không thể mở miệng một lúc lâu, không thể gạt đầu thừa nhận cũng không thể thốt phủ nhận, chỉ có thể xấu hổ trầm mặc thế này.

Trong bóng đêm, Cứ Phong tiếp tục nói từng chữ rõ ràng như mũi kim đâm khắp thân thể hắn thật đau đớn, vừa mang theo cả sự ngạc nhiên pha lẫn đau xót xa: “Không biết người có đồng cảm không, được một cô gái bảo vệ như vậy thật sự rất may mắn, nhưng không thể phủ nhận là phải chịu áp lực rất lớn.”

“...”

Thanh Huyền chỉ có thể im lặng, coi như cam chịu. Có lẽ, nói phải chịu áp lực rất lớn là không chính xác, còn nói đến chuyện xa xôi hơn là sự kiêu ngạo và tự tôn của một người đàn ông thì bảo vệ người phụ nữ mình yêu chắc chắn là trách nhiệm của người đó. Hắn muốn kể vai sát cánh với nàng, lúc nguy cấp có thể bảo vệ nàng sau lưng mình, chứ không phải là đứng sau lưng nàng, bắt lực im lặng nhìn bóng dáng nàng.

Như vậy làm cho hắn cảm thấy, bản thân không xứng với sự coi trọng của người con gái ấy, lại càng không xứng làm đàn ông!

Bây giờ nhìn Cứ Phong, chẳng phải đang nhìn thấy bóng dáng của chính mình sao?

Đôi mắt với cảm giác tự ti nặng nề, không có cách nào ngăn lại được.

Khác với sự trầm mặc của Thanh Huyền, vừa nói xong, ánh mắt Cứ Phong khẽ lay động, không tránh khỏi xúc động, sự chua xót nhanh chóng thấm tràn vào máu thịt. Hít sâu một hơi, y cố gắng không chế hơi thở run run, hạ thấp giọng, cuối cùng nói hết những lời trước giờ muốn nói mà không ai lắng nghe: “Giống như vậy, ta là gánh nặng của Dụ Lan. Nếu không có ta, nàng sẽ không có nhiều kẻ thù như vậy, cũng không bị trục xuất cả đời. Và có lẽ, không có ta, hiện tại nàng đã tốt hơn rất nhiều...”

Y chưa dứt lời, Thanh Huyền đột nhiên đứng dậy quay lưng, thốt lên ba chữ kiên định —

“Người đi đi!”

Cứ Phong kinh ngạc, không biết vì sao Thanh Huyền đột nhiên muốn thả y đi, ngạc nhiên một lúc mới nghi hoặc hỏi lại: “Vì sao?”

“Nếu ta không có gì vướng mắc, có lẽ sẽ dùng thân thể của ta để thành toàn cho các người.” Đưa lưng về phía Cứ Phong, Thanh Huyền nhìn Thiên Sắc vẫn đang ngồi điều tức, giọng tự giác hạ thấp. Sự dịu dàng tràn ngập đôi mắt, mềm mại như một tấm lụa, chỉ có giọng nói nặng nề đáp lại: “Chỉ tiếc, ta không phải

thánh nhân, sẽ không vì hạnh phúc của người khác mà hy sinh thân mình. Người lưu luyện không thể rời đi vì có người cần người đời đời kiếp kiếp, ta cũng có.”

Thật ra, hắn cũng hiểu Cự Phong cố ý để bị bắt là vì Dụ Lan, không muốn Dụ Lan liều lĩnh, bị đẩy vào bước đường cùng. Tuy rằng, hắn không biết vì sao mình cần cứu chuyển chân hồn đan, cũng không biết sư phụ có tính toán gì, chỉ là hắn không muốn nhìn thấy vào giây phút cuối cùng Dụ Lan và Cự Phong bị chia cắt — nếu thân thể Cự Phong đã thật sự tới hạn.

Nếu có một ngày, hắn và sư phụ phải chia xa, vậy hắn tình nguyện ở bên cạnh sư phụ, không muốn sư phụ vì hắn mà liều lĩnh.

Cự Phong chậm rãi đứng lên, nhìn bóng dáng cao lớn của Thanh Huyền, lại thấy Thiên Sắc đang ngồi điều tức chợt mở mắt ra lảng lảng nhìn mình nhưng không hề có ý cản trở. Trong chớp mắt, lòng y đột nhiên dâng trào sự cảm kích không thể nói thành lời, giống như học sinh lần đầu tiên cảm thấy ngại ngùng, cắn răng chấp tay hướng về phía hai người nói lời cảm tạ rồi mới xoay người rời đi.

Nhưng y mới đi chưa được mười bước, một sợi roi không biết từ bãi đá trống nào chợt quán lấy cổ y!

Giống như cảm giác bị bỏng vì lửa thiêu đốt, Cự Phong chỉ cảm thấy da thịt ở vùng cổ bỏng cháy đau đớn đến không thở nổi, định đưa tay gỡ sợi roi đang quán cổ mình. Nhưng không chờ bàn tay y đụng tới, sợi roi kia đột nhiên siết chặt. Y hoàn toàn không đề phòng, bị roi cuốn lấy không thể đứng vững ngã mạnh xuống đất, xương cốt toàn thân như vỡ vụn, muốn cử động một chút cũng khó khăn!

“Còn muốn chạy ư!? Không dễ thế đâu!”

Cùng với một tiếng quát khê lạnh lùng, sợi cuốn lấy cổ Cự Phong như mang theo sức sống, “vút” một tiếng rời khỏi cổ y, đồng thời lửa đỏ nổ “tách tách” mang theo sự uy hiếp tàn khốc.

Thanh Huyền không đoán được sẽ xảy ra biến cố bất ngờ thế này, xoay người kinh ngạc nhìn Cự Phong rên rỉ đau đớn trên mặt đất, lại nhìn thấy vết bỏng trên cổ Cự Phong, hắn liền nhận ra ai là người đã ra tay, lập tức nổi giận!

Hắn hét lớn một tiếng, phóng lại định đỡ Cự Phong dậy, nhưng kẻ giấu mặt liền vung cao sợi roi, dường như muốn quát thẳng lên người hắn. Cuối cùng, sợi roi kia không thực hiện được ý đồ mà quán vào cổ tay Thiên sắc, bị năng kéo mạnh, lôi kẻ đang trốn ở một nơi bí mật gần đó ra.

Chính là Tử Tô.

Nhìn vẻ mặt kiêu căng của Tử Tô, đôi mắt Thiên Sắc nhíu lại. Sự tức giận hiếm khi bắt gặp dâng trào cuộn cuộn, mọi sự lãnh đạm đều biến thành sắc bén, tựa lại giống như giông tố sắp kéo đến, như biến thành hai lưỡi dao nhọn sắc bén, cắm chặt và giết chết Tử Tô ngay tức khắc.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng có cảm giác muốn đuổi cùng giết tận đến vậy!

Hết chương 59

60. Chương 60

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Trông thấy Thiên Sắc nắm chặt đuôi roi tiên không buông, Tử Tô cố ý kéo căng “Kim giao tiên” như khiêu khích, hai bên bèn rơi vào thế giằng co giương cung bạt kiếm.

“Người tóm roi của ta làm gì?” Tử Tô nghiêng rằng nghiêng lợi cất cao giọng: “Buông ra ngay!” Cô nàng kéo roi như uy hiếp. Tuy Tử Tô không sợ cái người được gọi là “Sư cô” này, nhưng mà chẳng hiểu vì sao thấy hơi chột dạ, vốn cô nàng thấy mình cây ngay không sợ chết đứng, giờ bỗng biến thành phở phở thanh thế.

“Dạy bảo người.” Thốt ra ba chữ, Thiên Sắc lời ít ý nhiều bật thốt, giọng nói bình thản tựa như mạch nước ngầm dậy sóng, dòng chảy âm trầm hung hiểm hòa lẫn máu tươi nhuộm đẫm, tựa như có thể bùng phát bất cứ lúc nào, mang theo sự băng giá xé tim rách phổi, lạnh thấu xương tủy.

Hoàn toàn không ngờ Thiên Sắc sẽ nói thẳng như vậy, Tử Tô sững sờ, ngay lập tức nàng ta cất tiếng cười to chất chứa khinh thường tựa như vừa nghe một câu buồn cười nhất trên đời. “Người dựa vào gì mà dạy dỗ ta? Dựa vào bối phận hay là danh tiếng của người?” Tử Tô dùng ánh mắt khinh khỉnh liếc Thiên Sắc, nàng ta tung ra võ mồm cực nhanh, giọng điệu châm chọc Thiên Sắc rất rõ ràng. Mặc dù Tử Tô vẫn giữ nụ cười trên mặt, nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện nụ cười đó trống rỗng không một điểm tựa. Chớp mắt, một dự cảm xấu đột ngột như cơn lũ ùn ùn ồa tới xô đổ mọi thứ, nàng ta bỗng cảm thấy...

Nữ tử trước mắt, nói được sẽ làm được!

“Chẳng dựa vào gì cả, chẳng qua nhìn người ngứa mắt quá thôi.” Thiên Sắc băng quơ đáp, rũ mắt xuống, tất cả ánh sáng dường như hoàn toàn biến mất trong đôi mắt phượng hẹp dài, đôi con ngươi u ám nặng nề chỉ toàn hơi lạnh, khóe môi khẽ nhếch lạnh lùng nghiêm trang: “Muốn chặt tay hay chặt chân, người tự chọn đi. Hay là, người thích cắt lưỡi hơn?”

“Thấy ta ngứa mắt? Cho dù người gạt được sự phụ ta thì cũng không lừa ta được! Đừng có kiêu có, theo ta thấy là người muốn cầu kết với ả yêu nữ kia làm bầy thì có!” Đối diện với sự uy hiếp và châm chọc ngầm ngấm, nụ cười gượng gạo của Tử Tô tắt hẳn. Tuy nhiên Tử Tô vẫn quen vênh vào hung hăng, dù sự sợ hãi đã ngập tràn đáy lòng và ánh mắt, nhưng vì thể diện nên nàng ta quyết không tỏ ra yếu thế. Ngược lại Tử Tô càng kiêu ngạo, ngênh ngang để che giấu sự hoảng loạn trong lòng. Buồn cười hơn, Tử Tô không biết trời cao đất dày mà tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Ả yêu nữ Dụ Lan to gan làm bầy, trộm Cửu chuyển chân hồn đan, sự phụ ta phụng lệnh truy đuổi. Người thân là đệ tử trong Thần Tiêu phái không những không dốc sức giúp đỡ mà còn tìm mọi cách ngăn cản, âm mưu bao che yêu nghiệt!” Nói đến câu cuối, nàng ta như đột ngột ngộ ra điều gì, dùng một cái tội phỏng đoán chụp lên đầu Thiên Sắc: “Ta hiểu rồi, là người bụng dạ khó lường, muốn trộm Cửu chuyển chân hồn đan, vọng tưởng chia chác với con ả yêu nữ kia!”

“Người nghĩ thế nào cũng được.” Dù Tử Tô có đặt điều vu khống, Thiên Sắc cũng chẳng thêm cãi lại: “Ngày đó ở Ngọc Hư Cung, người ỷ thế ép người, đánh Thanh Huyền bị thương, ta từng nói ta sẽ không bỏ qua. Hôm nay cũng đến lúc thanh toán sòng phẳng rồi!” Thần sắc lạnh nhạt nói lên tất cả, Thiên Sắc bất ngờ kéo mạnh chiếc roi khiến Tử Tô lão đảo ngã. Một ngọn lửa như bén vào thuốc nổ bốc cháy tanh tách, trong tích tắc ngọn lửa bùng lên rồi bắt lửa chiếc roi lao thẳng tới bàn tay đang cầm roi của Tử Tô.

Tử Tô trợn trừng mắt, trơ mắt nhìn ngọn lửa màu xanh lam không chút nể nang bám vào tay mình, bất luận nàng ta niệm thần chú nào cũng không thể dập tắt, một cơn đau như xương thịt bị thiêu rụi bỗng chốc lan ra toàn thân.

Đây là tam muội chân hỏa!

Tuy nhiên, ngọn lửa này hoàn toàn khác tam muội chân hỏa trên Kim Giao Tiên. Kim Giao Tiên là thần binh do Thiên hỏa trên Trường Bạch Sơn luyện thành, nó có linh tính, nếu nó đã xem một người là chủ nhân thì đương nhiên chỉ làm tổn thương người khác, tuyệt đối không làm người đó bị thương!

Đây rốt cuộc là lửa gì?

Nếu nàng không nhớ nhầm, trong các đạo thuật của Thần Tiêu Phái Ngọc Hư cung do mà Trường Sinh sư tôn dạy không hề có thuật ngự hỏa (*), chẳng lẽ...

* Pháp thuật khống chế lửa. “Người dám dùng yêu thuật?” Cổ chịu cơn đau trên tay, Tử Tô hoảng sợ nhưng vẫn không chịu buông roi ra. Nghe đồn gốc gác của Thiên Sắc trước khi phi thăng là yêu quái, vậy chỉ có một khả năng duy nhất đây chính là yêu thuật nàng ta luyện được lúc trước.

Quả là đại nghịch bất đạo!

“Dùng đạo của người trả lại người thôi.” Thiên Sắc vẫn thản nhiên, lạnh lùng nhìn bàn tay Tử Tô bị tam muội chân hỏa thiêu cho da tróc thịt bong. “Đó là trả nợ cho Thanh Huyền, còn cái này là đòi vì Cự Phong!”

Thuật pháp Thiên Sắc dùng không phải là yêu thuật mà là sức mạnh tự thân, có điều lúc này nàng chẳng buồn giải thích. Dù sao, Tử Tô cũng là con gái của Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa, trong mắt vị nữ thần kia tất cả những thứ gì khác biệt với tiên gia đều là đại nghịch bất đạo. Tử Tô thừa kế tư tưởng này, đương nhiên sẽ không ngoại lệ, cho nên Thiên Sắc không thêm giải thích. Hơn nữa, theo tính tình xưa

nay của Thiên Sắc nếu không phải bây giờ đang là thời khắc mấu chốt, nàng tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào.

Nếu Dụ Lan biết Tử Tô đánh trọng thương Cứ Phong, chỉ e là hủy đi đôi tay của Tử Tô thì vẫn còn quá nhẹ!

Tử Tô cắn chặt răng, không đáp, sự quật cường hiện lên trong đáy mắt, rất có khí thế heo chết không sợ nước sôi.

Thiên Sắc khẽ nhíu mày, đang muốn ra tay thêm lần nữa thì Phong Cẩm đột ngột đứng chắn phía trước Tử Tô, y không những dùng cơ thể che chở mà còn vươn tay niệm chú ngữ dập tắt tam muội chân hỏa mượn từ “Kim Giao Tiên” đang cháy.

“Sư muội, dừng tay!” Nét mặt Phong Cẩm nghiêm nghị, con ngươi lấp lóe tia sáng u ám, khi nhìn vào đôi mắt nàng ánh mắt ấy thoáng run rẩy, dường như đã tiết lộ tâm tư và cảm xúc của y giờ đây rất hỗn loạn. Giọng nói trầm thấp mang theo vài phần bi thương: “Nếu muội không nường tay nhất quyết thiêu tay phải của con bé, thì sau này con bé không thể dùng binh khí được nữa.”

“Vậy chẳng phải càng hay sao?” Thiên Sắc lẳng lặng nhìn vào mắt y, nàng không hề mảy may dao động vì sự xuất hiện bất ngờ của y, thần thái lạnh nhạt: “Tránh để nó cầm roi, gặp ai cũng đánh.”

“Sư phụ!”

Ở bên này, Thanh Huyền khẽ gọi.

Còn Cứ Phong, vết bỏng trên cổ nhờ được chân nguyên bổ trợ nên đã tỉnh táo lại. Nhưng mà, cơ thể y đã đạt đến cực hạn, bây giờ còn bị Kim Giao Tiên đánh trúng, thân thể đã suy yếu càng nhanh chóng mục nát, chiếc cổ trắng nõn dần sạm đen lại!

Phong Cẩm nhìn Cứ Phong, không cần bất cứ ai giải thích, y đã biết ngay đệ tử mình đã làm những gì, trong phút chốc y rơi vào tình thế khó xử.

Thiên Sắc xoay qua nhìn Cứ Phong, chẳng hiểu sao lòng chợt thấy đau xót. Trong khoảnh khắc đó, một cảm giác sợ hãi khó nói nên lời đột ngột dâng lên trong lòng nàng, tựa như tình cảnh Cứ Phong hấp hối chính là hình ảnh sau này của Thanh Huyền. “Người cũng biết, vốn y còn có thể sống đến sáng mai, một roi này của người, có lẽ chỉ đêm nay thôi y cũng không qua nổi.” Khi lại quay sang nhìn Tử Tô, giọng điệu Thiên Sắc lạnh lùng băng giá từng lời từng chữ mạnh mẽ hùng hồn.

Tam muội chân hỏa thiêu đốt trên cánh tay tuy đã được Phong Cẩm dập tắt, nhưng cơn đau trên tay không những không biến mất ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng. “Là y đáng chết, có sống trên thế gian này thì cũng chỉ là yêu nghiệt, là tai họa.” Tử Tô cắn chặt răng, nén đau, lại còn cố tình khiêu khích chậm rãi ném ra một câu: “Chết sớm siêu thoát sớm!”

Nửa đêm trên sông gió lạnh hiu hắt, năm chữ “chết sớm siêu thoát sớm” này tựa như một câu thần chú ác độc, vọng vào tai Cứ Phong cực kỳ rõ ràng, chợt trúng chỗ đau trong lòng y. Thẳng hoặc, Cứ Phong muốn cất tiếng nói gì đó nhưng lại động tới vết thương trên cổ khiến y có miệng mà không thể lên tiếng, đau đớn không chịu nổi, chỉ có thể khổ sở hít thở, cảm giác hoang vắng, thê lương trào dâng trong lòng.

“Con ả la sát này, kẻ đáng chết ở đây không ai khác ngoài người!”

Ngay tức khắc, Thanh Huyền không thể nhịn thêm được nữa, đứng phắt dậy phần nộ quá to, mà cùng lúc đó Thiên Sắc cũng triệu hồi “Lục Kiếm Tiên” không hề do dự tiến lên trước. Tình thế này, dường như Thiên Sắc không định dùng Tam muội chân hỏa thiêu cô ả mà định tự mình chặt tay ả xuống, bắt Tử Tô gánh vác hậu quả của việc không chịu lựa lời.

Phong Cẩm cực kỳ tức giận, nếu không phải Tử Tô là đệ tử của y, chắc chắn y sẽ đánh ột chưởng. Nhưng bây giờ không phải là thời điểm dạy dỗ đồ đệ, cho dù y phần nộ thì cũng chỉ có thể dần lòng. Phong Cẩm không do dự bước tới đón đầu thanh Lục kiếm Tiên của Thiên Sắc, y chỉ có thể dùng ngữ khí lạnh buốt xương nghiêm khắc tỏ rõ cơn giận của y: “Tử Tô, nếu người không cảm miệng, vì sư sẽ trục xuất người khỏi sư môn!”

Thanh “Lục Kiếm Tiên” dừng ngay trên xương quai xanh của Phong Cẩm, chỉ nhích thêm một chút sẽ xuyên qua vai y. Thiên Sắc cầm thanh “Lục Kiếm Tiên” không nói một lời, mặt không biểu cảm, sự tức giận và sát khí tỏa ngùn ngụt xung quanh nàng, dường như nàng đã sớm biết y sẽ làm thế nên đang chờ câu giải thích của y.

“Việc này, là do kẻ làm sư phụ ta không biết dạy dỗ đồ đệ.” Cười khỏ, Phong Cẩm biết Thiên Sắc muốn y tự mình trừng phạt Tử Tô, nhưng y phải phạt thế nào mới được đây? Thân là sư phụ của Tử Tô, y sao có thể không thiên vị? Xem ra, y chỉ còn cách cố nuốt quả đắng, gánh lấy trách nhiệm: “Nếu phải trách tội thì để ta thay con bé chịu một kiếm này đi.”

Cũng có lẽ, y muốn mượn cơ hội này thử xem tình ý của Thiên Sắc với y còn lại bao nhiêu.

Nghe thế, Thanh Huyền bật cười trào phúng, như đã nhìn thấu suy nghĩ của y. Thiên Sắc không đáp, nhưng việc nàng không thu thanh “Lục Kiếm Tiên” lại đã là lời từ chối thẳng thừng nhất: “Thân thể của Chuồng giáo sư huynh có liên quan đến cả Thần Tiêu Phái, Thiên Sắc không dám phạm thượng.”

Từ “phạm thượng” cực kỳ đơn giản, nhưng chỉ trong tích tắc đã kéo xa khoảng cách giữa y và nàng thành chân trời góc biển.

“Sư muội có còn nhớ, khi còn học ở Ngọc Hư Cung, dù bất kỳ đệ tử nào trong sư môn phạm lỗi thì sư phụ đều giao uội xử phạt.” Phong Cẩm lặng lẽ thở dài, từng lời đơn giản nhưng lại khiến người ta đắm chìm vào ký ức.

Thiên Sắc im lặng không đáp, nhưng bất giác lại bị lời của y kéo vào đoạn hồi ức xa xưa.

Đúng vậy, khi đó tất cả các sư huynh đệ có ai mà chưa từng bị nàng trừng phạt? Có đôi lúc, sư huynh đệ nào đó buồn chán muốn xuống núi chơi nhưng sợ bị phạt một mình quá mất mặt, bèn uốn ba tấc lưỡi dụ dỗ, lôi kéo cả đám sư huynh đệ cùng rơi xuống nước. Sau đó, nếu lỡ bất cẩn gây ra họa, thông thường sư phụ còn chưa mở miệng, họ cũng đã rất tự giác. Đa phần thời gian, ở trước mặt nàng luôn có một hàng môn đồ bóng loáng, trông rất buồn cười.

Khi đó, tuổi trẻ chính trực, đứng vào lúc tuổi xuân phơi phới.

Nhưng giờ đây, cảnh còn người mất, ký ức năm xưa tựa như bóng hình trên mặt nước, chỉ một giọt nước rơi xuống là từ đó về sau chẳng còn may mắn để gặp.

Thấy Thiên Sắc không trả lời, có một cảm xúc khiến người ta lạ lẫm thoáng hiện trong con ngươi sâu xa của Phong Cẩm. Trầm mặc một lát, y mới tiếp tục: “Bây giờ, thiên tử phạm pháp cũng cùng tội với thứ dân, cho dù ta có là Chuồng giáo cũng không thể ngoại lệ, sư muội cần gì phải bần khoản?”

Trong tích tắc, thanh “Lục Kiếm Tiên” đang đặt trên xương quai xanh của Phong Cẩm đột ngột tiến tới, thanh kiếm mỏng sắc lẹm xuyên qua bờ vai y! Tử Tô kinh hoàng hét lên, dòng máu chảy xuôi theo thân kiếm còn chưa kịp dính vào tay Thiên Sắc đã rơi từng giọt, từng giọt trên bờ sông!

“Sư muội, một kiếm này là ta nợ muội một ngàn một trăm sáu mươi ba năm.” Phong Cẩm nâng tay cản Tử Tô đang hét lên, cơn đau buốt truyền đến từ vai, thế nhưng y vẫn còn cười được, tựa như từng giọt máu rơi xuống đất kia không phải là của y, mà là nỗi chua xót tích tụ hơn ngàn năm nay giờ mới tuôn chảy. Ngực nóng rát như bị một thứ không biết tên quấn chặt lấy, mãi không tiêu tan, tránh né cũng không được. Y dừng lại một lát, đề thấp giọng nói dường như hơi do dự, trái tim nặng trĩu, buồn vui lẫn lộn: “Bây giờ, muội hết giận chưa?”

Đúng thế, chẳng ai nhớ rõ hơn y, ngày hai người đoạn tuyệt, nàng mang vết thương lòng rời khỏi Ngọc Hư cung, tránh ở Yên Sơn ở Đông Cực. Y ngắm nhìn những đóa hoa đào tươi đẹp trên núi Côn Luân như những bông hoa tuyết bay bay, đếm biết bao mùa đông qua xuân lại, nhưng nỗi nhớ người xưa vẫn chưa bao giờ phai nhạt.

Suốt một ngàn một trăm sáu mươi ba năm, khi gặp lại đã là người đứng, gần trong gang tấc mà cách tận chân mây. Có muốn trách chỉ có thể trách hai người có duyên mà vô phận.

Mặt không biểu cảm nghe từng lời Phong Cẩm, qua một lúc lâu Thiên Sắc không đáp lại, nhưng cuối cùng câu trả lời lạnh lùng xa cách của nàng hoàn toàn ngoài dự đoán của Phong Cẩm. “Chuồng giáo sư huynh,

một kiếm này không phải là sư huynh nợ ta mà là sư huynh chịu thay đồ đệ của mình.” Đột ngột rút thanh Lục Kiếm Tiên ra, nàng không thèm quan tâm miệng vết thương chảy máu đầm đìa của Phong Cẩm, Thiên Sắc xoay lưng đi một cách lạnh lùng xa cách: “Sư huynh và ta, không ân tình cũng chẳng thù oán.”

Phong Cẩm đứng chôn chân tại chỗ, dùng tay bịt kín miệng vết thương, sững sờ nhìn bộ y phục đỏ tươi của nàng tựa như dòng máu đang tuôn của y, lòng ngập tràn đau đớn. Mấp máy môi, dường như y muốn nói gì đó rồi lại thôi, Phong Cẩm niệm chú cầm máu bằng đôi mắt ảm đạm và cô đơn.

Nét mặt của Phong Cẩm trông như y vô cùng oan khuất, Thanh Huyền càng thấy càng ngứa mắt, cũng ghê tởm vì những lời y nói trong tình cảnh thế này, Thanh Huyền bèn tìm thời cơ chen miệng: “Chưởng giáo sư bá đã đem Cửu chuyển chân hồn đan về rồi ă? Nếu không còn gì nữa, vậy chúng ta cáo từ trước.”

Phong Cẩm lắc đầu kể lại đầu đuôi sự việc...

Phong Cẩm theo dõi Dụ Lan đi lấy Cửu chuyển chân hồn đan, vì biết Dụ Lan là kẻ quỷ kế đa đoan nên y rất cẩn thận. Thật không ngờ, khi vào đến cửa động, Dụ Lan bị một kẻ không rõ thân phận đeo mặt nạ tập kích, pháp lực của kẻ đó rất cao cường. Phong Cẩm nghi ngờ nàng dùng kế ve sầu thoát xác để lừa y, cho nên y khoanh tay đứng nhìn. Dụ Lan dần dần không đánh lại người kia, sau khi cố ý để lộ sơ hở trúng chiêu, Dụ Lan lập tức trốn vào trong động, kẻ kia cũng chạy theo vào. Hang động có rất nhiều lối rẽ, quanh co ngoằn ngoèo, đây có lẽ từng là chỗ người ta tu luyện nên được giảng rất nhiều kết giới. Không bao lâu, Dụ Lan và kẻ che mặt đều biến mất, Phong Cẩm đoán Dụ Lan sẽ quay lại cứu Cứ Phong, nên mới quay lại đây.

Biết Dụ Lan bị người đeo mặt nạ tấn công, sắc mặt Cứ Phong càng thêm nhợt nhạt. Dường như y biết kẻ tập kích là ai, y nóng ruột cổ cất tiếng, giọng nói khàn khàn: “Mang... mang ta... đến hang động...”

Thanh Huyền gật đầu, nhờ Thiên Sắc đỡ Cứ Phong lên lưng mình, hơi thở Cứ Phong càng lúc càng mỏng manh, Thanh Huyền lo lắng: “Người còn chịu được không?”

Cứ Phong nhắm mắt, khẽ gật đầu: “Còn... được...” Chỉ nói hai từ mà Cứ Phong như dùng hết tất cả sức lực, hai mắt tối đen.

Cứ Phong cắn chặt răng cố giữ tỉnh táo, không để mình ngất đi. Nói thế nào đi nữa, dù y phải chết cũng nhất quyết phải gặp Dụ Lan một lần cuối cùng!

Y như lời Phong Cẩm, hang động đó quanh co, ngoằn ngoèo, u tối ẩm ướt, thoang thoảng một mùi hương lạ lùng. Những giọt nước liên tục nhỏ tong tong từ trên đỉnh hang, từng tiếng động vọng đi rất xa khiến người ta rợn gai óc. Không những thế, trong động giảng rất nhiều kết giới, từng bước đi đều phải dựa vào vị trí của bảy mươi hai tinh tú, không được sai một li.

Theo sau Phong Cẩm, Thanh Huyền cõng Cứ Phong bước thấp bước cao, vì để tránh mình bất cẩn ngã nhào nên hẳn đi rất cẩn thận.

Đột nhiên, chẳng biết ai bước nhầm một bước, một vách tường trong suốt đột ngột xuất hiện sau lưng Thanh Huyền, ngăn cách bốn người với nhau.

“Sư phụ!” Tử Tô thét thất thanh, nàng ta bị vách tường trong suốt chặn ở một chỗ khác, không tài nào qua được.

“Thanh Huyền!” Thiên Sắc kinh hoàng, cực kỳ lo lắng, cho dù nàng dùng hết sức bỗ “Lục Kiếm Tiên” vào vách tường nhưng lại không thể phá hỏng một mảy may.

Xem ra, hang động này rất kỳ lạ.

Vì muốn Thiên Sắc yên tâm, Thanh Huyền vừa lắc đầu vừa nở nụ cười trấn an nàng: “Sư phụ yên tâm, Thanh Huyền không sao!”

Phong Cẩm tỉ mỉ quan sát muốn tìm cách làm vách tường này biến mất, đúng lúc này giọng Dụ Lan vọng đến từ sâu trong hang động.

“Đừng uống công, đây là chỗ Ma quân tu luyện trước khi bị phong ấn, quanh năm không thấy ánh mặt trời, đừng tưởng có tu vi thâm hậu là có thể phá vỡ kết giới này.” Giọng Dụ Lan âm trầm, vang vọng từng hồi trong hang động làm người ta không thể đoán được nàng đang ở chỗ nào. Dừng một lát, Dụ Lan khịt mũi khinh bỉ: “Đám tiên gia các người toàn là một lũ dối trá, ta đã bảo là sẽ trả lại Cửu chuyển chân hồn đan cho các người rồi, cần gì phải vừa công khai vừa lén lút tập kích hai mặt?”

Thiên Sắc cảm thấy những lời này dường như ẩn chứa hàm ý gì đó, còn Phong Cẩm như chợt nhận ra điều gì, nên cũng không lên tiếng.

Đột nhiên, Dụ Lan nói sang chuyện khác: “Phong Cẩm, người vẫn còn nhớ nhung nàng ta đúng không?”

Không cần ai giải thích, tất cả mọi người đều biết “nàng ta” đây là chỉ ai, chẳng qua không một ai vạch trần, bầu không khí đông đặc lại cực kỳ yên tĩnh.

“Nhớ hay không thì liên quan gì tới người?” Sau một lúc rất lâu, Phong Cẩm đáp bằng một câu nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Dụ Lan cất tiếng cười vang như hiểu ý, điệu cười sung sướng như chỉ sợ thiên hạ không loạn, nàng tiếp tục châm dầu vào lửa: “Người có thấy tiểu lang quân của nàng ta ở trước mặt người chứ... Trông thật gai mắt đúng không? Nói thật, hần tuần tú hơn người nhiều, thảo nào nàng ta hồ hững, lạnh nhạt với người...” Ngừng lại một lát, nàng đột nhiên đề nghị: “Chi bằng, ta giúp người làm hần vĩnh viễn biến mất!”

Thanh Huyền bực bội, đôi mắt tối đen, những lời của Dụ Lan khiến hần suýt chút nữa tức hộc máu! Công Cự Phong, Thanh Huyền vươn tay chống vào vách động để nghỉ ngơi chốc lát, hần rất bất mãn với những lời châm ngòi ly gián mà không phân biệt đối tượng này.

“Thỏa mãn tâm nguyện của người thì ta được lợi gì?” Phong Cẩm xoay qua nhìn Thanh Huyền, ánh mắt đó rất phức tạp, không rõ là đồ kỵ, oán hận hay là hăm dọa nữa.

“Người có thể ôm mộng nhân về.” Dụ Lan không biết Cự Phong đã bị thương, nàng vẫn thăm tính khiêu khích Phong Cẩm phản chiến: “Nghe đồn, hần khiến người khó xử, chẳng lẽ người không muốn báo thù?”

Vì thế, Thiên Sắc nóng ruột!

Tuy hai bên đang gần trong gang tấc, nhưng nàng chỉ có thể bất lực nhìn Thanh Huyền đứng bên kia vách tường. “Chưởng giáo sư huynh, đừng nghe nàng ta, vì nàng ta muốn có cơ thể Thanh Huyền...” Rơi vào bước đường cùng, Thiên Sắc chỉ còn cách cố gắng phá hỏng âm mưu của Dụ Lan, chủ động nói chuyện với Phong Cẩm.

Nhưng mà, nét mặt Phong Cẩm rất lãnh đạm, câu trả lời cũng vô tình, lạnh giá: “Cơ thể của hần liên quan gì đến ta?”

Siết chặt đôi tay, Thiên Sắc nhú mày, cổ họng như thắt chặt lại. “Nếu nàng ta có được cơ thể Thanh Huyền thì sẽ dùng Cửu chuyển chân hồn đan giúp Cự Phong hoàn hồn, người cũng không thể báo cáo kết quả nhiệm vụ!” Thiên Sắc nghiêm khắc vạch rõ tình cảnh nếu Phong Cẩm trở mặt, chỉ mong Phong Cẩm không nghe theo lời Dụ Lan xúi giục.

“Không thể báo cáo nhiệm vụ thì đã sao?” Phong Cẩm vẫn hờ hợt đáp, thái độ dầu muối không tiêu của y khiến người ta không thể đoán ra ý định của y.

Chống hai tay lên vách tường trong suốt, Thiên Sắc chăm chú nhìn hai nam tử trước mắt, một người nàng từng đặt trong trái tim mình còn một người thì đặt nàng trong tâm khảm. Trong khoảnh khắc, nàng nở nụ cười, nhưng lời nói tràn ngập bi thương: “Cầm sư huynh, ta mất hơn một ngàn năm mới có thể bình thần đối diện với huynh.” Nụ cười vừa bắt đầu dĩ mâu thuẫn vừa tràn ngập sâu thương, nàng gần từng tiếng, tiết lộ nỗi khổ đau và bí mật ẩn sâu trong đáy lòng nàng xưa nay: “Đừng để ta hận hần đời đời kiếp kiếp.”

Phong Cẩm chôn chân tại chỗ, không hề nhúc nhích.

“Thiên Sắc, lâu lắm rồi muội mới gọi ta như vậy.” Sau một lúc lâu, y cúi đầu cất tiếng, trái tim rỉ máu đau đớn như bị dao cắt.

Đúng vậy, ngày xưa nàng gọi y là “Cẩm sư huynh” như để biểu đạt trong lòng nàng vị trí của y khác hẳn các sư huynh đệ khác. Sau đó, vì Bạch Liêm bất mãn, nàng mới cố gọi thêm một tiếng “tiểu sư huynh” rồi không gọi ai thân thiết thêm nữa. Cho nên, y vẫn rất tự tin rằng mình là người có một không hai trong lòng nàng.”

Nhưng bây giờ, mọi thứ đã tan biến hết sao?

Như Dụ Lan đã nói, Thanh Huyền vừa là đối thủ vừa là tình địch của y. Tính ra, Thanh Huyền theo nàng chỉ khoảng mười năm, nhưng lại có bản lĩnh khiến nàng quan tâm, lo lắng như thế. Cũng có lẽ, khoảng cách giữa y và nàng ngoại trừ hiểu lầm không thể giải thích thì còn có khoảng thời gian một ngàn một trăm sáu mươi ba năm.

Phải chăng chỉ cần Thanh Huyền biến mất thì y và nàng có thể quay trở lại ngày xưa?

Khoảng cách thời gian, không gian, trái tim, tất cả mọi thứ đã quyết định y chỉ có thể đứng bên bờ đối diện với nàng sao?

Có lẽ, y nên vui mừng, nên yên tâm, vì từ nay về sau y có thể gỡ bỏ khúc mắc ngàn năm qua, dù sao đã có một nam tử cho nàng thứ y không thể cho.

Nhưng mà, tại sao y lại không cam tâm thế này?

Cõi lòng ngập tràn cảm xúc gào thét, sục sôi, nhưng cuối cùng y chỉ thốt ra một câu đơn giản mà nặng nề: “Yên tâm đi, chắc chắn ta sẽ trả uội một Thanh Huyền bình an, nguyên vẹn.”

Không gặp phải cảnh tượng buồn nôn, Thanh Huyền thấy lòng chua chua, có hơi bức bối. “Dụ Lan, người vẫn còn tâm tình châm ngòi ly gián à, cứ lời thôi dài dòng nữa thì chẳng còn cơ hội gặp Cứ Phong lần cuối đâu!” Thanh Huyền cất cao giọng, âm thanh vang vọng mấy lượt trong hang sâu.

Quả nhiên, nhắc tới Cứ Phong, ngữ điệu bình tĩnh của Dụ Lan lập tức đổi khác, nàng cuồng quýt: “Cứ Phong làm sao?”

Thanh Huyền không đáp, hần công Cứ Phong bước lên trước rồi đặt Cứ Phong xuống đất sau đó lùi về: “Sao người không tự đến xem xem y thế nào?”

Xét thấy Dụ Lan vẫn muốn lấy cơ thể mình để giúp Cứ Phong hoàn hồn, với tu vi hiện nay hần không dám chắc có thể đánh lại Dụ Lan. Cho nên từng hành động của Thanh Huyền cực kỳ cẩn thận, giờ khắc này điều quan trọng nhất với hần là trấn an sư phụ, những cái khác đều là râu ria.

Quả nhiên, Dụ Lan xuất hiện vừa bắt gặp Cứ Phong nằm hấp hối, Dụ Lan bừng bừng tức giận, ngữ điệu ngập tràn sát khí: “Ai đánh trọng thương Cứ Phong? Là ai?” Dụ Lan cúi xuống ôm lấy Cứ Phong, đau đớn không nguôi, nàng nghiêng chặt răng.

Phút giây đó, Tử Tô đã có ý định tự làm tự chịu, nàng ta muốn mở miệng thừa nhận, nhưng thật không ngờ Phong Cẩm quay đầu lại lườm cảnh cáo, Tử Tô bỗng nhớ câu “trục xuất ra khỏi sư môn” của Phong Cẩm, nàng ta đành nuốt tất cả những lời định nói vào bụng, rồi cúi đầu im lặng.

Thấy Dụ Lan phẫn nộ, lệ khí tỏa ra lạnh buốt, Cứ Phong dùng phần sức lực cuối cùng níu chặt vạt áo Dụ Lan, Cứ Phong lắc đầu, cất từng tiếng khó khăn: “Được rồi... chúng... chúng ta... đi.”

Vốn rằng cơ thể sắp mục nát, cho dù có dùng mọi cách cứu vãn thì cũng chỉ là nỗ lực hết đà, cuối cùng vẫn phải đi đến điểm kết thúc.

Thanh Huyền rõ ràng đang đứng ngay trước mắt, nhưng vì kiêng dè Phong Cẩm, hơn nữa điệu bộ của Cứ Phong khiến nàng phân tâm. Dụ Lan khẽ cắn môi, đành phải ôm Cứ Phong rời khỏi đây, rồi đi tới đâu thì tính tới đó.

Thấy Dụ Lan biến mất, Thiên Sắc mới thoáng yên lòng.

Bức vách thủy tinh rất kiên cố không gì phá nổi, sau khi thương lượng, hai bên chia làm hai ngã tự kiếm đường ra. Nhưng mà, Thiên Sắc vẫn lo lắng bất an vì Thanh Huyền phải rời khỏi tầm mắt của nàng, nên nàng cứ nhìn mãi Thanh Huyền chậm chạp không cất bước.

Phong Cẩm cười chua chát, y hiểu rõ nàng đang lo điều gì bèn trầm giọng trấn an: “Muội yên tâm, chỉ vì một tiếng “Cẩm sư huynh” của muội, ta chắc chắn sẽ bảo vệ hần.”

Thanh Huyền chẳng từ hử gì chỉ một mực theo sau Phong Cẩm. Theo lối mòn bước thấp bước cao, hai người đi càng ngày càng xa, cho đến khi chắc chắn đã đủ xa, Thanh Huyền buồn bực lên tiếng: “Người còn thích sư phụ ta?”

Bước chân Phong Cẩm khựng lại, y không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ dừng một lát rồi y lại bước tiếp.

“Dừng tưởng không đáp thì có nghĩa là phủ nhận.” Thanh Huyền cười nhạo, nghĩ tới điệu bộ lúc nãy của Phong Cẩm, một nỗi chua chát dâng lên trong lòng hần. Nếu không phải sư phụ đã thừa nhận hần chiếm một vị trí quan trọng trong lòng nàng, có lẽ giờ phút này hần đã nhào qua cửa Phong Cẩm vài phát. “Dáng vẻ lúc nãy của người không lừa được ai hết!”

Phong Cẩm dừng bước xoay người lại, đôi con ngươi sâu thẳm sáng quắc trong bóng đêm, nét mặt y rất chân thành không giống đùa cợt: “Nếu ta nói phải, người sẽ trả nàng lại cho ta?”

Thanh Huyền khịt mũi khinh thường cái từ “trả” mà Phong Cẩm nói.

Cái gì mà “trả” chứ?

Phải là thứ thuộc về y bị người ta cướp đoạt, giờ y muốn đến đòi lại thì mới được gọi là “trả”! Lúc trước, y vì danh lợi, vì quyền thế vứt bỏ sư phụ, bây giờ còn bày cái bộ mặt chân thành, thâm tình này cho ai xem? Thật xấu hổ thay cho y dám đồng dạng nói ra lời đó.

“Nằm mơ!” Thanh Huyền không chút yếu thế dùng câu đơn giản nhất bác bỏ câu hỏi của Phong Cẩm, bắt gặp nét mặt u ám của Phong Cẩm, Thanh Huyền chẳng thể tả rõ cảm giác phẫn nộ và may mắn trong lòng mình giờ đây. Tức giận vì điều gì thì không cần phải nói, còn về phần may mắn... hần thậm chí thấy may mà sư phụ đã đoạn tuyệt với Phong Cẩm. Nếu không hần sao có cơ hội gặp được một cô gái tốt như vậy? Đúng vậy, lòng hần chưa từng có ý nghĩ nào khác, chỉ có sư phụ, mỗi mình sư phụ mà thôi! “Tiếc nuôi rồi à, năm xưa tại sao người lại nhẫn tâm tổn thương nàng? Bây giờ hối hận, muộn lắm rồi!”

Phong Cẩm không trả lời, nhưng hai từ “hối hận” của Thanh Huyền giống như chiếc bàn ủi nóng bỏng thiêu đốt vết sẹo cũ trong lòng hần.

Hối hận ư?

Không, y không hối hận.

Tình là thứ đạo khó lĩnh hội nhất trên thế gian.

Y cứ tưởng mình đã hiểu thấu, nhưng khi gặp lại nàng mới chợt nhận ra, y vẫn đang lún sâu vào đó mà chẳng thể kiểm chế.

Đoạn tình này, tuy là y buông tay trước nhưng y vẫn chưa thấu hiểu đạo.

Vẫn còn nhớ lần đầu tiên trông thấy nàng, Thiên Sắc là người lạnh lùng luôn độc lai độc vãng, cho dù chủ động thân thiện với nàng, nàng vẫn không phản ứng. Vì nàng là nữ đệ tử duy nhất của Trường Sinh đại đế, lại dùng yêu thân để tu đạo, các sư huynh đệ đều tò mò về nàng, cho nên khó tránh khỏi cách cư xử không thỏa đáng cho lắm.

Khi đó, nàng và Bạch Liêm vừa đến rất giống nhau. Có điều Bạch Liêm vì kiêu ngạo mà không hòa đồng với người khác, còn nàng là vì sự tự ti ẩn sâu trong lòng mới dần tạo thành thói quen cô độc, không biết cách sống chung với người khác.

Vĩnh viễn không một ai hiểu được cảm giác ấy, lúc đó y đã quyết định kiếp này sẽ không để nàng cô độc nữa.

Nhớ lại hồi ức đã qua, thần sắc Phong Cẩm thoát đổi thay, nỗi đau xót và tiếc nuối vẫn hằng tra tấn y, tưởng chừng như y đã quen ngấm ngấm chịu đựng tự liêm láp vết thương. Nhưng giờ phút này, Thanh Huyền đã chạm vào chỗ đau mãi chưa lành trên vết thương của y! “Người nghĩ rằng, ta thật sự nhẫn tâm tổn thương nàng sao?” Sắc mặt Phong Cẩm đột nhiên dữ tợn xen trong đó còn có chút âm u, bất đắc dĩ:

“Người vốn không biết, Thiên Sắc có nhân và có quả của nàng. Cuộc đời nàng có ràng buộc của riêng nàng, ta và nàng chỉ là có duyên mà không phận.”

Chưa bao giờ trông thấy Phong Cẩm thế này, phút chốc Thanh Huyền đột nhiên cảm thấy sự việc này chắc hẳn còn ẩn chứa một bí mật không ai biết, hẳn bất giác muốn tìm hiểu căn nguyên: “Xin chỉ giáo?”

Mặc dù không kiềm chế được cảm xúc, nhưng vẫn phải giữ chừng mực, Phong Cẩm suy tư thật lâu, rồi cuộc mới kể lại chuyện cũ...

“Khi đó, ta và Thiên Sắc tâm đầu ý hợp nhưng không dám bám lại với sư tôn. Có một hôm, ta và Quảng Đan rảnh rỗi bèn đến trộm tơ hồng và sổ nhân duyên của Nguyệt Lão, ta tính viết tên ta và Thiên Sắc lên sổ nhân duyên rồi sẽ dùng dây tơ hồng quấn quanh cả hai, mong rằng chúng ta sẽ trọn kiếp bên nhau, bạc đầu giai lão. Nhưng mà, sau khi viết tên ta lên sổ nhân duyên xong, thì cho dù ta dùng mọi cách vẫn không thể viết tên của Thiên Sắc lên đó được. Ta không tài nào hiểu nổi, cho nên ta cuống quýt đến hỏi sư tôn, sư tôn mới cho ta biết, Thiên Sắc có số mệnh, có nhân quả của riêng nàng, nếu ta cố cưỡng cầu, chỉ e là tự đào hố chôn mình, sẽ làm hại nàng!”

Dừng một lát, trong ánh mắt sững sờ của Thanh Huyền, Phong Cẩm từng chữ từng chữ thốt ra ngọn nguồn: “Khi đó, sắp đến lúc nàng lịch kiếp phi thăng phải trải qua một kiếp nạn nặng gấp trăm lần người khác. Nếu không qua khỏi sẽ bị đánh về yêu thân, muôn kiếp chẳng thể trở mình.”

Hết chương 60

61. Chương 61

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Theo như lời Phong Cẩm nói về chuyện Thiên Sắc, tuy rằng Thanh Huyền không hiểu rõ hết hoàn toàn nhưng ít nhiều vẫn tìm ra được đầu mối. Theo hẳn thấy, những lời của Phong Cẩm có lẽ một phần là thật, chưa hẳn là không thoai thác, có vẻ như bất đắc dĩ, khiến hẳn rất khinh thường.

Cứ như vậy, Phong Cẩm im lặng, Thanh Huyền cũng không định giải thích hay đồng cảm, chỉ cười lạnh, lên giọng hỏi: “Cho nên — Người đối xử với nàng như vậy?”

Từ “như vậy” được nhấn mạnh rất rõ ràng, chỉ là hai chữ nhẹ nhàng nhưng lại như nặng ngàn cân, bao hàm mọi sự chỉ trích và châm chọc, không cần nhiều lời vì tất cả đã nói hết những gì cần nói.

“Tất cả mọi chuyện đều do Hạo Thiên sắp xếp cho ta làm, mục đích của ông ta là gì, ta hoàn toàn không rõ.” Không phải không nghe ra sự chỉ trích và châm biếm của Thanh Huyền nhưng Phong Cẩm cũng không so đo, tựa như những xúc động vừa rồi đã lắng xuống, những gì đã nói không phải giải thích hay chối tội mà giống như tự thuật lại. Cuối cùng, đứng như Thanh Huyền dự kiến, y dừng lại một chút rồi thốt lên sự bất đắc dĩ của mình: “Ta không còn sự lựa chọn.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán!

“Thật không?” Tuy biết nơi đây tối tăm, rộng mênh mông, không ai nhìn thấy mặt ai nhưng Thanh Huyền vẫn hừ một tiếng, đôi lông mày nhướn lên, khoanh hai tay trước ngực miễn cưỡng nhìn Phong Cẩm phía trước, gần như cố ý khiêu khích: “Hay cho câu không còn sự lựa chọn! Dù có duyên không phận, nàng cũng nên biết chân tướng mọi chuyện chứ không phải bị lừa gạt phản bội như thế! Nếu không phải nàng vô tình lọt vào giấc mộng của người, biết được sự thật thì chỉ sợ còn bị người đùa giỡn cả đời!”

Có lẽ không ngờ Thanh Huyền lại nói ngay điểm mấu chốt như thế, ngực Phong Cẩm phập phồng, mí mắt chớp liên tục, sự chua xót không nói nên lời bốc lên từ đáy lòng, nóng lên tận hốc mắt. Y hơi trầm mặc: “Về chuyện này, ta không thể phản bác.” Một lúc sau y mới nói tiếp, mày khẽ nhíu sau đó giãn ra, đôi mắt đen sáng rực như muốn nhìn thấu qua bàn tay đang mở rộng, thẳng về phía Thanh Huyền: “Tuy chắc chắn không thể đối mặt với nàng, nhưng lúc ấy ta vẫn hy vọng có thể giấu giếm mọi việc càng lâu càng tốt, chỉ cần nàng còn ở bên cạnh ta, dù thêm một ngày cũng tốt.”

“Thì ra theo ý của người, tình cảm của hai người chẳng qua là mua bán!?” Không thể nào nhìn chịu được dáng vẻ ôm ấp tâm sự, bất đắc dĩ không nói thành lời của Phong Cẩm, Thanh Huyền mất kiên nhẫn nhíu mày, đôi mắt sâu thẳm lạnh thấu xương chẳng chút đồng tình, chỉ có châm biếm: “Toàn bộ những gì người

làm là kiếm nhiều hơn một chút, chỉ cần cố gắng làm ra bản mặt chịu chút khổ cực. Giờ còn ra vẻ đạo mạo, lời lẽ chính nghĩa, đừng khiến ta ghê tởm!” Cuối cùng, hần chẳng thèm khách khí, ánh mắt lung thần nhiên, ngôn từ sắc bén.

Thần nhiên lướt qua chỗ Thanh Huyền đang đứng, ánh mắt Phong Cẩm lạnh giá, giọng trầm thấp không cảm xúc, ngay cả cảm xúc thoáng qua cũng như bị đóng băng, giống như y đã lấy lại sự bộ dạng ưỡn ngực ngẩng cao đầu trước đó: “Người tin hay không cũng được, đường tu luyện của nàng thực sự không hề dễ dàng. Ta không đành lòng thấy nàng không thể lịch kiếp, vạn kiếp bất phục.”

Như vô tình bị châm ngòi, giọng điệu lạnh nhạt của Phong Cẩm khiến Thanh Huyền tức giận: “Nhảm nhí!” Hần giận tím mặt, rốt cục cũng không nhịn nổi, nói hết những gì giữ trong lòng bấy lâu, chỉ hận không thể biến thành thanh kiếm đâm chết Phong Cẩm: “Người đã làm gì bên bờ suối thì trong lòng người rõ nhất, không thèm nghĩ đến trách nhiệm lẫn hậu quả, chỉ dùng một câu “không đành lòng” liền gạt bỏ hết tất cả, bội tình bạc nghĩa! Người đúng là buôn bán không lỗ vốn nha!”

“Chuyện bên bờ suối?” Nghe Thanh Huyền nhắc tới chuyện bên bờ suối, Phong Cẩm lập tức hiểu ngay là chuyện gì, nhưng y vẫn thần nhiên, chỉ cười nặng nề: “Xem ra người rất dễ tâm chuyện xảy ra ở bờ suối — sao nào, là nàng nói cho người biết ư?”

“Không phải.” Thanh Huyền phủ nhận. Thực sự là cho tới bây giờ Thiên Sắc cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện này nữa chứ, nhưng hần vẫn nhớ rất rõ những lời Chu Ngưng đã nói trên núi Lang Gia. Không phải hần để ý chuyện Thiên Sắc không còn trong sạch, chỉ là hần thực sự đau lòng, một người con gái giao cả trái tim lẫn thể xác ột người, sau đó bị phản bội và vứt bỏ thì khác nào sống không bằng chết, cuối cùng sao tâm có thể không như tro tàn?

Không biết vì sao, hần đột nhiên nhớ tới mười kiếp chết trẻ của mình, chỉ vì một lời dối trá đã thành toàn ột âm mưu cho đến nay cũng không rõ mục đích, gây liên lụy đến nàng. Còn nàng khi đó, một thân y phục đỏ tươi hệt như vệt máu của số mệnh, vô cùng cô độc và cao ngạo. Tâm tình của nàng ra sao khi hết kiếp này đến kiếp khác chôn thân cho hần?

Tình thương của nàng, cũng là tình thương của hần.

“Chẳng lẽ, người cho rằng chuyện đó có thể trói buộc cả đời sao?” Thấy lời Phong Cẩm tựa như có chút đắc ý, hần cắn răng giận dữ: “Nói cho người biết, nếu thật sự để ý thì không cần ta hỏi, nàng cũng sẽ nói rõ ràng tất cả với ta. Nhưng nàng chưa bao giờ đề cập đến, có thể thấy trong lòng nàng chẳng phải là chuyện đáng bận tâm, đáng để ta phải bận lòng sao?”

Ánh mắt Phong Cẩm lóe sáng.

Ngày ấy trên núi Lang Gia, hần đứng trên mây, không phải không nghe những lời lẽ quá đáng của Chu Ngưng, nhưng vì sao Thiên Sắc không hề phản bác dù chỉ một lời? Vốn tưởng rằng Thiên Sắc vẫn nhớ chuyện đã xảy ra bên bờ suối, nghe Thanh Huyền nhắc tới nên cũng để ý, nhưng nay nghe những lời của Thanh Huyền, không hiểu vì sao y cảm thấy thất vọng. Thì ra, nàng thực sự chưa bao giờ nhắc chuyện này trước mặt Thanh Huyền, là đã quên hay như lời Thanh Huyền vốn là chẳng bận lòng?

Như vậy, hiện tại nàng để tâm thứ gì?

Là nam tử trước mắt này sao?

“Người nghĩ rằng ta và nàng đã làm gì bên bờ suối?” Vốn không định giải thích nhưng trong lòng chưa xót, y vẫn không kìm lại được. Dù sao, y cũng không muốn nàng mang trên lưng quá nhiều tai tiếng. “Ta và nàng hoàn toàn trong sạch, tình cảm chưa bao giờ vượt quá lễ giáo.”

“Hoàn toàn trong sạch?!” Thanh Huyền nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại lời Phong Cẩm một lần nữa, đôi mắt tóe lửa, thốt ra những lời lạnh lùng và châm chọc: “Những lời này mà người còn mặt mũi nói được sao?”

“Những gì ta nói đều là sự thật.” Ép trái tim đang bị xé tan nát xuống, Phong Cẩm hít sâu một hơi, giọng nói khàn khàn không thể kìm chế được, nhưng y vẫn cố gắng hết sức nở nụ cười như gió thoảng, che giấu mọi thứ: “Không ngờ, người thể mà lại nghi ngờ nàng là một cô gái tùy tiện —”

Những lời này rõ ràng là châm chọc, càng mang ý trách móc hơn, Thanh Huyền nhất thời cứng họng. “Người —!” Hắn hơi tức giận, cũng hơi lúng túng, trong khoảnh khắc không biết nên đáp lại như thế nào.

Nói thật, hắn thực sự không tin Thiên Sắc và Cẩm Phong chưa từng thân mật, nhưng đúng là Thiên Sắc chưa bao giờ nhắc tới chuyện này, bây giờ bị Phong Cẩm trách móc như vậy, hắn thật sự không biết nên làm sao.

Theo như lời Phong Cẩm, bao lâu nay hắn cũng tin những lời đồn nhảm, xem nàng là một cô gái tùy tiện sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy áy náy không thể nói nên lời.

“Cho nên, đừng nói những lời cao ngạo, ra vẻ thanh cao xem thường mọi chuyện như vậy.” Thấy Thanh Huyền không thể đáp lại, Phong Cẩm nhướn đôi mày rậm, đôi mắt tối thâm trầm ẩn hiện ánh sáng, giọng điệu cực kỳ nhẹ nhàng, ôn hoà, nhưng lại đánh vào điểm yếu của người khác: “Người cũng không phải như lời đã nói: vốn chẳng bận tâm gì.”

“Ta có nàng trong lòng, đương nhiên phải quan tâm đến nàng.” Thanh Huyền kìm chế cảm giác áy náy trong lòng, đón nhận lời Phong Cẩm, chẳng chút e dè buông lời miệt thị Phong Cẩm: “Còn người, nếu trong lòng thật sự có nàng, cho dù là trời định không có duyên thì đã sao? Chỉ sợ trong lòng người chỉ coi trọng bản thân mình!”

Rốt cuộc coi trọng nàng hay chính mình?

Vấn đề này, Phong Cẩm không trả lời được. Y tu đạo mấy ngàn năm mới có thể phi thăng, được ban tên tiên, nếu cố chấp vì người vì mình mà chẳng có lợi ích thì xưa nay không phải là việc y làm. Cho đến nay, y vẫn nhận định bản thân buông tay chính là đẹp cả đôi đường. Đúng vậy, y buông tay là đẹp cả đôi đường, không phải vì lợi ích bản thân. Thiên Sắc không hiểu nên mới thất vọng tổn thương, bỏ đi nơi xa. Bạch Liêm không hiểu nên mới trách y tuyệt tình. Thanh Huyền không hiểu nên mới chỉ trích y vì tư lợi.

Y không cần bất cứ kẻ nào biết, chỉ cần bản thân tự hiểu là đủ rồi.

“Số trời đã định, ai có thể chống lại?” Sau khi im lặng một lúc lâu, y cúi đầu thở dài một tiếng, mày hơi nhíu, tựa như đè nén cảm xúc trong lòng xuống, có cảm giác đau đớn vô cùng: “Ngay cả các vị thần thượng cổ, cũng tuyệt đối không dám chống lại ý trời.”

“Ý trời thì đã sao?” Thanh Huyền lạnh lùng cười nhạt, chỉ cảm thấy những lời lẽ và hành động của y là tìm cơ quanh co, gian dối vì bản thân, lại càng khinh thường hơn. Trong khoảnh khắc nghĩ đến tình cảm của mình với Thiên Sắc, y đồng dạng nói tiếp: “Chỉ cần ta nhận định, cho dù nghịch mệnh trời, đảo càn khôn, ta cũng quyết không buông tay!”

Những lời như vậy, người khác nghe được sẽ cảm thấy rất cao ngạo, nhưng Phong Cẩm chỉ cúi đầu, không nhìn rõ mặt, chỉ có y biết bản thân đang run lên, một cảm xúc không nói rõ thành lời ứa đến, khiến y vừa muốn đưa tay bắt lấy chợt tan biến trong phút chốc: “Thật không?” Y hít sâu một hơi, cố gắng giữ giọng thật bình thản, rõ ràng thần sắc thản nhiên nhưng lời nói rất mơ hồ: “Ăn nói ba hoa, cả thiên hạ này ai mà chẳng nói được?”

Thanh Huyền vốn cũng chẳng thêm khiêm tốn với y, đáp trả lời y, không dài dòng chỉ nói đúng mấy chữ: “Ta nói là làm.”

Giống như từng hạt bạch ngọc rơi xuống chiếc mâm bằng men sứ xanh tạo ra những tiếng trong trẻo, trong chớp mắt, sự kiên quyết và dũng khí không khác gì nghé con mới sinh khiến kẻ khác giật mình. Phong Cẩm dừng lại, giọng điệu bình thản, cuối cùng sự chua xót trong đáy mắt chợt ánh lên nét vui mừng: “Nếu quả thực như thế, đương nhiên vô cùng tốt. Ta mỗi mắt mong chờ —”

Y chưa dứt lời, một bóng người xẹt qua trong ánh sáng mờ nhạt, Phong Cẩm im bật, lập tức phóng ra phía trước đuổi theo, đúng lúc chặn được người đó lại.

“Quả nhiên là người?!” Nhận ra thân phận của người đó, giọng Phong Cẩm tràn đầy kinh ngạc cũng như không thể tin nổi, tựa hồ rất hiểu biết về y, phút chốc không thể khôi phục lại tinh thần. Người đó cũng

giật mình, không ngờ bản thân đã bắt quyết giấu mặt nhưng Phong Cẩm vẫn nhận ra, đứng ngây người một lúc sau cũng chưa có phản ứng.

Thanh Huyền cũng ngạc nhiên đuổi theo, nhìn bộ dạng người nọ, cảm thấy rất xa lạ nhưng nhìn dáng người dù đã bị niệm chú che giấu lại cảm thấy quen thuộc.

Phong Cẩm nhìn chăm chăm người đó, nét mặt kinh ngạc nhanh chóng biến thành nghiêm nghị. "Cửu chuyển chân hồn đan đang ở trên người người!" Y rất chắc chắn, tuy rằng ngôn từ rất khách khí nhưng bóng dáng cao lớn mang theo sự nghiêm nghị bức người, đứng chặn ngay đường đi của kẻ đó, quyết không buông tha.

"Đúng thì đã sao?" Kẻ đó dường như đã trấn tĩnh lại, dùng sự trấn tĩnh che giấu sự bối rối lúc này, giọng nói khàn khàn một cách dị thường thốt lên những lời giận dữ, tuy là cảnh cáo nhưng đôi mắt đầy sát khí: "Cẩn đường ta sẽ chết. Phong Cẩm, ta không muốn đánh nhau với người".

"Muốn ta chết, phải xem người có bản lĩnh hay không." Phong Cẩm nói rất khẽ, đôi đồng tử hơi khác thường, mày nhướn cao không rõ là giận hay mừng. Trầm mặc một hồi lâu, y mới mở miệng, đáy con ngươi đen thẫm chợt lóe sáng, không hề e ngại sát khí và sự đối địch của người giấu mặt kia: "Chỉ cần người giao Cửu chuyển chân hồn đan cho ta, ta có thể xem như chưa từng gặp người, cũng coi như người chưa làm gì."

Kẻ đó biến sắc: "Đừng hòng!" Chưa dứt lời, đôi mắt đã hơi nheo lại, những thanh đao vô hình đã áp sát Phong Cẩm, dự định tìm kiếm inh cơ hội thoát thân! Phong Cẩm không hề hoảng hốt, vẫn đứng yên chỉ nhẹ nhàng vung tay lên tiếp đòn tấn công sắc bén kia.

Kẻ đó và Phong Cẩm quả là tu vi ngang nhau, trong động tĩnh chật chội, không ai nhường ai, khó phân thắng bại.

Thanh Huyền núp sau một tảng thạch nhũ lớn, đang suy nghĩ có nên giúp Phong Cẩm một tay hay không, chợt cảm thấy bên tai có tiếng động khác thường, hẩn tỉnh táo xoay người lại thì thấy cách đó mấy bước chẳng phải là Dụ Lan như hổ rình mồi đó sao?!

Thanh Huyền thầm kêu một tiếng không ổn rồi, nhìn trái nhìn phải mới phát hiện bản thân không còn đường lui cũng không có đường trốn.

Sắc mặt Dụ Lan u ám, trong đôi mắt lạnh lùng pha lẫn vẻ lo lắng, đôi môi đỏ thẫm mím lại, ánh mắt sắc bén hút hồn người khác. "Nếu không đưa Cửu chuyển chân hồn đan cho kẻ đó, sao ta có thể đánh lạc hướng Phong Cẩm?!" Nàng cười đầy bi thương, chậm rãi tới gần Thanh Huyền, ánh mắt sắc bén giống như những mũi dao nhỏ đang nghiền nát, lạnh lùng đâm vào người khác: "Không có Cửu chuyển chân hồn đan, ta vẫn còn cơ hội tìm thứ khác thay thế, nhưng Cửu Phong của ta không thể đợi được nữa rồi!"

Đúng vậy, lúc này Cửu Phong thật sự không thể đợi được nữa, cho nên, nàng thà rằng vứt bỏ Cửu chuyển chân hồn đan, lập tức cướp thân thể Thanh Huyền. Chỉ cần có thể giữ được hồn phách Cửu Phong không tiêu tan thì vẫn còn hy vọng, cho dù đời đời kiếp kiếp lưu lạc tứ phương, mang theo y không ngừng tìm kiếm thân thể, thì đã sao? Cho dù bị Thiên Sắc đuổi giết chân trời góc biển cũng thì thế nào? Nàng bằng lòng trả giá, chỉ mong y ở bên cạnh nàng, vĩnh viễn không rời đi!

"Người muốn làm gì?" Tuy biết rõ không thể rút lui hay bỏ trốn nhưng Thanh Huyền vẫn lùi về phía sau theo bản năng, đến khi chạm vào vách đá lạnh lẽo ẩm ướt trong động, hẩn quyết định được ăn cả ngã về không, cũng muốn thử đột phá hiểm cảnh này, quyết không thể ngồi chờ chết như vậy.

Huống chi giao đấu với Dụ Lan, hẩn cũng chưa chắc đã thua!

Dụ Lan chớp mắt, hành động lời nói vô cùng lạnh lùng, ngay cả nụ cười cũng lạnh lẽo, giống như ánh trăng cổ lạnh giá từ trăm năm thấm vào xương cốt: "Thật sự có lỗi, nếu hôm nay ta không giết người, Cửu Phong của ta không thể sống được!"

Thiên Sắc và Tử Tô một trước một sau kiếm đường tụ họp với Phong Cẩm.

Nước nhỏ xuống bên trong hang đá, mỗi bước chân đều ướt sũng không thoải mái. Tử Tô vừa đi vừa mím môi, mặt mày lạnh lùng không kêu một tiếng, cảm xúc mênh man khó nói thành lời dâng lên như sóng xô bờ.

Nàng không phải người mù, đương nhiên nhìn ra được ánh mắt của sư phụ đối với ả này chưa dứt tình, nhưng ả ta không thèm nhìn tình lang cũ, tựa như đã hạ quyết tâm, trong mắt chỉ có tiểu đồ đệ không biết trên dưới kia. Trong lòng nàng thật sự bức bối và âm ứ, cùng với sự bất bình cho sư phụ, nàng không thể nào nghĩ ra được vì sao sư phụ nhà mình vốn nho nhã tài giỏi học cao hiểu rộng vậy mà không bằng phẳng nhóc nhỏ kia, mặt khác cũng thấy chua xót trong lòng.

Thiên Sắc xưa nay vốn ít nói, không có quan hệ gì với Tử Tô, giờ lại lo lắng trong lòng nên càng im lặng, hai người đi lại trong im ắng khiến bầu không khí càng thẳng.

Càng đi về phía trước, hang động càng chật hẹp, trái tim Tử Tô giống như bị nhét xuống một nơi tù túng, co rút nhanh đến mức khó chịu.

“Người thật sự đối với sư phụ ta —” rốt cục, nàng không nhịn được nữa, đột ngột mở miệng, lại cảm thấy xấu hổ, không biết nên tiếp tục như thế nào, nghẹn lời chẳng nghĩ ra nên nói gì.

Sắc mặt Thiên Sắc không hề thay đổi, tiếp tục đi về phía trước, không tiếp lời. Nàng không hề hứng thú chuyện trò gì, chỉ một lòng hy vọng nhanh chóng gặp lại Phong Cẩm, nhìn thấy Thanh Huyền bình yên vô sự mới buông hết những thứ đang đè nặng trong lòng.

“Người cũng biết, sư phụ ta chưa bao giờ quên người, trong thư phòng của người toàn bộ đều là sách kinh do người chép lại, người thường đến Ngô cư ngày xưa người ở đứng thất thần tại đó, sau đó đích thân dọn dẹp, không cho người khác đụng tay vào, thậm chí —” một lúc sau, rốt cục Tử Tô cũng lấy được dũng khí, nói hết những lời muốn nói, cũng như nguyên nhân khiến bản thân nàng chướng mắt Thiên Sắc: “Thậm chí người mắc mưu ở Trường Sinh yển phải quỳ xuống xin lỗi người trước mặt mọi người, dù người có tức giận hay oán hận gì cũng nên dừng ở đây đi, không biết người còn muốn tra tấn người như thế nào nữa?!”

Thiên Sắc hồ hững nghe Tử Tô liệt kê từng hành động của Phong Cẩm, đáy lòng bình thản không chút dậy sóng. “Y muốn làm gì là tự do của y, không liên quan đến ta.” Một lúc sau, nàng quay lưng về phía Tử Tô đang căm giận bất bình, tiếp tục tìm đường ra, chỉ đáp lại một câu coi như chẳng liên quan đến mình, mặc kệ người khác.

Tử Tô liệt kê từng chuyện Phong Cẩm đã làm xưa nay, đắm chìm trong thâm tình không sao kể xiết, bản thân đã cảm động đến tận đỉnh, lại thấy Thiên Sắc lạnh lùng như vậy, đương nhiên không thể tiếp nhận. “Sao người có thể lạnh lùng vô tình đến vậy?” Nàng tức giận lên tiếng chỉ trích, không bước tiếp nữa, tức đến đỏ mặt.

Thiên Sắc hơi rũ mắt xuống, đôi mắt không chút ý cười thoáng hiện sự châm chọc, liếc nhìn Tử Tô đang tức giận, trả lời vô cùng mát mẻ: “Ta lạnh lùng hay vô tình thì đã sao, liên quan gì đến người.”

“Người —” Tử Tô bị những lời xa cách ngàn dặm này ngắt lời, mím môi giận dữ một lúc sau mới tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc là vì sao sư phụ ta lại không bằng tiểu đồ đệ người phạm kia của người?”

Hàng mi cong dài của Thiên Sắc chớp xuống che phủ đôi mắt đen sâu thẳm như không thấy đáy, chỉ cười lạnh lùng: “Người lo chuyện bao đồng quá.”

Tử Tô đang định cãi lại, chợt nghe thấy phía trước thoáng truyền tiếng ồn ào. Khuôn mặt Thiên Sắc hơi cứng lại, bước chân càng thêm nhanh, bước qua đoạn hang động chật hẹp là vùng hang rộng rãi, không gian rộng mở thoáng đãng.

Rồi sau đó, xuất hiện ở cách đó không xa, là một người giấu mặt đang đấu với Phong Cẩm!

Nhìn khắp xung quanh theo bản năng mà không hề thấy bóng dáng Thanh Huyền, trái tim Thiên Sắc như rơi xuống vực, cảm giác bất an nảy sinh trong lòng, bất chấp tất cả tiến lên hỗ trợ, nóng lòng hỏi dồn: “Cẩm sư huynh, Thanh Huyền đâu? !”

“Hắn bị Dụ Lan bắt rồi!”

Phong Cẩm nhìn phía cuối hang động, nét mặt đầy vẻ xin lỗi.

Thiên Sắc lập tức phóng về phía cuối hang động rộng rãi kia!

Không thể tránh việc giao đấu với Dụ Lan, Thanh Huyền vốn tưởng rằng ít ra còn có cơ hội thắng. Nhưng thực tế là sau khi ra tay, hần ngạc nhiên phát hiện Càn Khôn kiếm không hề phát huy uy lực trong hang động, hần muốn thoát khỏi tình cảnh tuyệt vọng này thật sự rất khó!

Đúng vậy, quần quanh trong vòng tuyệt vọng, lúc này Dụ Lan đã trở nên hung ác tàn nhẫn, trên người nàng hiện rõ yêu khí và sự độc ác nặng nề, khuôn mặt bong ra từng mảng như mặt nạ, bộc lộ bản chất thật của nàng — nàng vì Cự Phong sẽ không kiêng nể, có thể làm bất cứ điều gì!

Cho nên, lúc bản thân bị đẩy vào thế hạ phong, hoàn toàn không thể chạy trốn là lúc Thanh Huyền giãy dụa giữa tuyệt vọng. Nếu hần thật sự không trốn được thì lấy gì thực hiện lời thề nguyện đã hứa với sư phụ?

Khoảnh khắc đó, hần không sợ chết, hần chỉ hận bản thân mình vô dụng, đừng nói là bảo vệ sư phụ, mà ngay cả tự bảo vệ bản thân cũng không làm được.

Đã như vậy thì có tư cách gì để nghịch mệnh trời, đảo càn khôn?

Bị Dụ Lan buộc phải chạy về phía trước, ánh sáng càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng Thanh Huyền cũng đến một hang động thiên nhiên cực rộng. Bên kia vách đá chắc chắn là vùng trời bên ngoài, trên vách đá có một lỗ nhỏ để ánh sáng chiếu xuống, trên tảng đá giữa động chính là Cự Phong đã sắp hồn phi phách tán.

Cự Phong đã gần ngừng thở, đôi mắt màu xám tro, nhìn thấy Thanh Huyền, ánh mắt không chút sợ hãi lẫn vui mừng, chỉ có nét thê lương đau đớn hiện rõ trên khuôn mặt. Y muốn nói chuyện, nhưng bị “Kim giao tiên” làm cổ họng bị thương nên nói năng càng khó khăn.

Thực ra y không thể chống đỡ được lâu đến vậy, là Dụ Lan đã dùng mấy trăm năm tu vi giữ lại hồn phách của y, giúp y kéo dài hơi tàn.

Thanh Huyền bị buộc chạy đến góc hang, không còn chỗ trốn, chỉ có thể dùng hết sức vung “Càn Khôn kiếm” lên, liều mạng cá chết lưới rách. Dù Dụ Lan ra chiêu tàn nhẫn vô tình, cũng không quên bảo vệ Cự Phong rất chặt chẽ, không để trận giao đấu này ảnh hưởng đến y.

Lúc Thiên Sắc chạy tới là lúc nhìn thấy cảnh tận đáng sợ nhất —

“Ô giao tiên” trong tay Dụ Lan đang đâm thẳng về phía cổ họng của Thanh Huyền!

Khoảnh khắc đó, tựa như thấy được cảnh tượng đáng sợ “Ô giao tiên” cắt cổ họng Thanh Huyền, máu tươi phun ra khắp nơi, Thiên Sắc đã bất chấp đạo nghĩa quy củ, cầm Lục Kiếm Tiên trong tay, phóng lên đâm thẳng về phía Dụ Lan từ sau lưng! Làm vậy dù không thể lấy mạng Dụ Lan cũng có thể khiến nàng ta bị thương nặng,

Ngay lúc này, Cự Phong đã làm một chuyện không ai ngờ tới!

“Dụ Lan!” Y gọi tên người mình yêu đầy thê lương, dùng chút sức lực cuối cùng, đâm thẳng bàn tay vào ngực mình, thậm chí lúc đầu ngón tay chạm đến trái tim cũng không ngừng lại, cứng rắn đẩy mạnh vào trong —

“Cự Phong —” Dụ Lan hoảng sợ kêu lên đầy tuyệt vọng, không còn cố gắng tấn công Thanh Huyền nữa, phóng thẳng về phía Cự Phong đã như mảnh chuông trước gió!

Trơ mắt nhìn dòng máu đỏ tươi tuôn ra không ngừng từ vết thương, đây là lần đầu tiên Dụ Lan đối mặt với vết thương chí mạng thể này, chân tay luống cuống, gấp gáp đến độ mặt mày trắng bệch, như sắp điên loạn: “Cự Phong, đồ ngốc này! Vì sao chàng —

“... Đừng... vì ta tạo nghiệp chướng nữa...” Những lời hấp hối nói ra khiến người ta như không thể nghe được, Cự Phong chỉ mỉm cười, cực kỳ điềm tĩnh, cực kỳ yên bình: “... Dụ Lan... Rất xin lỗi... Cho tới nay... Đều là... Ta... làm liên lụy đến nàng...”

Trong lòng y biết rõ, nếu không tự sát để làm đường lui, chắc chắn Dụ Lan sẽ bị thương nặng dưới kiếm của Thiên Sắc. Khi đó đừng nói muốn lấy thân thể Thanh Huyền để mình sống nhờ, ngay cả Dụ Lan cũng lành ít dữ nhiều, bị buộc vào đường cùng. Nếu tất cả đều là vì y vậy thì để y chấm dứt mọi chuyện đi...

Dụ Lan cũng không nói lời nào, nước mắt tuôn ra không ngừng, vội vàng ôm lấy chàng trai trước giờ luôn quật cường, máu từ ngực y tuôn ra như đóa hoa rực rỡ đầy thê lương, ướt đầm bàn tay nàng, thấm vào quần áo nàng, cũng làm tổn thương nàng sâu sắc. Nhưng nàng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nén đau thương tận đáy lòng, cảm giác hành động tự sát này không chỉ làm tổn thương trái tim của y mà còn của chính nàng nữa.

Thấy Dụ Lan không nói gì, Cứ Phong run run vươn tay lên, muốn ôm lấy khuôn mặt nàng, nhưng vì bàn tay kia đang cắm sâu trong ngực, một cử động nhỏ thôi cũng sẽ khiến y đau đớn sống không bằng chết. Y thở nặng nhọc, bàn tay buông xuống nhưng đã được Dụ Lan giữ chặt lại. Sau đó nàng cúi người xuống, áp sát mặt lại gần, đưa bàn tay của y lên vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Hứa... với ta... Kiếp sau đừng đi tìm ta...” Như là đã mệt mỏi không thể chịu đựng nổi, Cứ Phong nhắm mắt lại, hàng mi dày lắng đọng rủ xuống che khuất ánh mắt, mặc cho ánh ban mai chiếu xuống xua tan bóng tối tịch liêu. Một lúc sau, y mới mở mắt ra, bên môi là ý cười như tự giấu pha lẫn cảm giác thỏa mãn đầy phức tạp, nhẹ nhàng thốt lên: “... Đừng gượng ép nữa... Nàng có số mệnh của nàng... Ta có số mệnh của ta... Luân hồi... Chúng ta... có lẽ nên... Trở lại... những gì thuộc về chính mình... Con đường...”

“Đồ ngốc này!” Những lời Cứ Phong giống như một mũi tên đâm thẳng vào ngực Dụ Lan, khiến nàng ngậm đau đớn không thôi. Thời khắc này, rõ ràng là khoảnh khắc đau đớn trước tử biệt nhưng nàng lại tức giận không thể khống chế đến run người: “Chàng ghét ở cùng ta đến vậy sao?”

“Nếu... Có thể lựa chọn... Ta tình nguyện... Chúng ta... Chưa bao giờ gặp nhau...” Y đáp lại câu hỏi, giọng đứt quãng, mỗi cử động đều chạm đến vết thương chí mạng kia, nhưng vẫn đau khổ chống đỡ.

Đúng vậy, nếu có thể lựa chọn, y nguyện lòng bị thiêu sống trên bờ sông, cũng không muốn nhìn thấy người con gái y yêu thương vì y mà bị chúng bạn xa lánh. Nếu có thể lựa chọn, y nguyện lòng gặp kiếp nạn giữa luân hồi, dù phải chết trẻ cũng không muốn người con gái y yêu thương vì y mà cùng đường.

Thậm chí y biết rất rõ, mỗi lần y đổi thân thể là sẽ hao phí mấy trăm năm tu vi của nàng, tuy rằng nàng rất mạnh nhưng tu vi không phải là thứ không cạn kiệt. Cho tới nay, thật ra là nàng đã dùng mạng của nàng để giữ mạng cho y! Y là người phạm, kết cục cuối cùng cũng chỉ là vào luân hồi đầu thai chuyển kiếp, nhưng nàng là yêu, một khi hết tu vi kết cục chỉ có một mà thôi.

Có lẽ, y nên sớm bước lên con đường này, nên sớm cắt bỏ những ràng buộc này, cùng yêu thương chung hoạn nạn lâu như vậy, cũng là lúc nên quên đi hết mọi chuyện.

“Dụ Lan...” Y kéo dài hơi tàn, khóe môi nở nụ cười cuối cùng, gọi tên nàng, mọi cảm giác như căng lên đến cực hạn không biết sẽ đứt bất cứ lúc nào. Khẽ hé môi, y nhìn nàng thật sâu, tựa như muốn dùng chút sức lực cuối cùng khắc sâu khuôn mặt nàng vào trái tim: “Nàng còn nhớ rõ Cứ Phong lúc ban đầu không?”

“Nàng còn nhớ rõ Cứ Phong lúc ban đầu không?”

“Nàng còn nhớ rõ Cứ Phong lúc ban đầu không?”

“Nàng còn nhớ rõ Cứ Phong lúc ban đầu không?”

...

Giống như tiếng động vang lên từ đáy vực sâu, giọng nói này giống như thanh âm của trời, như tiếng hát từ cõi Phật, lập tức khiến mọi sự giận dữ của Dụ Lan tan biến.

Đúng vậy, Cứ Phong lúc ban đầu, giống như một đóa hồng đầy gai nhọn, tuy rằng lời lẽ cay nghiệt, lạnh lùng kiêu căng, nhưng trái tim của chàng cực kỳ mềm mại. Chính trái tim mềm mại này đã làm nàng hiểu được phần hoa vụn dăm đều là gió thoảng mây trôi, thế gian này chỉ có một chữ “Tình” là bất diệt.

Nàng và y, không phải không có nghi ngờ, cũng không phải không có hiểu lầm, rất nhiều thời điểm, sự lo lắng của y cũng ảnh hưởng đến sự tự đắc của nàng. Y vốn là một chàng trai có suy nghĩ rất tự tôn, nàng không tiện chủ động nên chỉ có thể chờ, chờ y mở rộng trái tim nói hết những bí mật tận đáy lòng với nàng. Cho tới bây giờ, nàng biết rất rõ, tuy y thường xuyên giương nanh múa vuốt, nhưng trái tim của y tinh tế hơn bất cứ ai, cũng lo lắng cho nàng hơn bất kỳ kẻ nào.

Nàng luôn bảo vệ trái tim mềm mại này thật cẩn thận, nhưng không ngờ sự bảo vệ này lại chính là một kiểu tổn thương bản thân mình.

Có điều, y nghĩ rằng mối liên hệ giữa nàng và y chỉ đến đây là kết thúc rồi sao?

Đồ ngốc này thật khiến người khác đau lòng!

Y có còn nhớ, nàng đã chấp nhận lời hứa “Đời đời kiếp kiếp” không?

“Đồ ngốc.” Nàng cười nhẹ nhàng, nước mắt rớt cục cũng rơi xuống, chạm rai nhỏ trên hai gò má của y: “Trong mắt ta, chàng vĩnh viễn là Cứ Phong lúc ban đầu, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi.”

Hết chương 61

62. Chương 62

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Như đã nhận được lời cam đoan, đôi con ngươi mờ hơi sương của Cứ Phong bỗng tỏa sáng rạng rỡ, cuốn hút lòng người. Rèm mi khẽ run, y nở một nụ cười khoan thai, Cứ Phong chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt Dụ Lan gần trong gang tấc, ngón tay mảnh khảnh lau đi từng giọt lệ hoen trên mi nàng, giọng Cứ Phong khàn khàn nhỏ như tiếng muỗi vo ve, ngữ điệu vừa đau xót vừa quyến luyến: “Cho dù... có nhớ... thì sau này... cũng... cũng nên... quên đi...”

Không chờ Dụ Lan đáp lại, đôi tay lưu luyến trên mặt nàng đột ngột ngừng lại, ngón tay trắng trẻo không còn sức lực rơi thẳng xuống tựa như một đóa hoa tàn lụi lặng lẽ biến mất khỏi nhân thế này, mà y cũng chậm chậm nhắm mắt lại.

Hoàn toàn khác với dự đoán của Thanh Huyền và Thiên Sắc, Cứ Phong đi rồi Dụ Lan không khóc thương thảm thiết, cũng không gào thét bi ai. Nàng rất im lặng, nét mặt chết lặng không chút biểu cảm, dường như nước mắt nàng đã cạn khô, Dụ Lan cứ mãi ôm Cứ Phong, chăm chú nhìn y như con rối bị cắt đứt dây.

“Quên ư?” Thật lâu, thật lâu sau, Dụ Lan mới cất tiếng vừa như đáp lại yêu cầu cuối cùng của y vừa như lẩm bẩm bày tỏ nỗi lòng mình. Một nút thắt xoắn chặt lại quấn thắt cổ lòng, nàng muốn khóc nhưng cuối cùng chỉ có thể bật cười: “Muốn ta quên chàng, sao chàng có thể nói dễ dàng thế?”

Cứ Phong hay giận dỗi vì nàng thích làm theo ý mình, lúc nào cũng xem lời y nói như gió thoảng bên tai. Bây giờ, về tình về lý nàng nên hoàn thành yêu cầu cuối cùng của y, nhưng tại sao chứ, sao y lại muốn nàng làm một điều nàng vĩnh viễn không làm được?

Dụ Lan ngậm cười, không ngừng lặp lại một câu, nước mắt tràn mi, từng giọt từng giọt rơi xuống uốn lượn trên khuôn mặt nàng, những dấu vết đỏ tựa như vết hằn của vận mệnh.

Chứng kiến cảnh sinh ly tử biệt của một đôi tình nhân, Thiên Sắc và Thanh Huyền nhìn nhau, một cảm xúc khó tả dâng lên trong lòng. Sau đó, hai người tận mắt trông thấy sau khi linh hồn Cứ Phong lìa khỏi xác, cơ thể kia chỉ trong tích tắc đã trở nên già nua, mục nát rồi cuối cùng biến thành một thi thể khô quắt queo. Nhưng Dụ Lan dường như không nhận ra, nàng vẫn ôm thi thể thì thà thì thảo.

Thiên Sắc thu thanh “Lục Kiếm tiên” lại, tuy biết Dụ Lan sẽ không làm gì Thanh Huyền nữa, nhưng vẫn ra hiệu bằng mắt bảo Thanh Huyền đứng cách xa ra. Thiên Sắc ngồi xuống trước mặt Dụ Lan, Thiên Sắc có thể cảm nhận được nỗi bi thương và đau đớn tột cùng tỏa ra từ Dụ Lan. Cái cảm giác tuyệt vọng tận mắt chứng kiến người mình yêu thương hồn phi phách tán đáng sợ đến mức nào đây? Thấy cảnh mà nghĩ đến mình, một cảm giác sợ hãi âm thầm lan tràn trong lòng nàng, tựa như những giọt mưa rơi trên mặt hồ tạo nên những vòng tròn gợn sóng. Thiên Sắc không dám nghĩ tới nếu có một ngày nàng rơi vào tình cảnh của Dụ Lan, nàng sẽ ra sao.

Không, nàng quyết không để ngày đó xảy ra!

“Hồn phách Cứ Phong đã đến U Minh Ti rồi.” Thiên Sắc biết mình không có khiêu an ủi người khác, chỉ có thể cố tỏ vẻ bình thản: “Còn người, người định thế nào?”

Dụ Lan hít sâu, đứng dậy ôm lấy cơ thể khô quắt kia, nét mặt nàng bình thản lạnh nhạt. “Cơ thể này, tốt xấu gì Cứ Phong cũng đã dùng mấy năm, bây giờ dù vô dụng thì cũng phải mai táng thật tốt.” Dụ Lan cúi

đầu cất tiếng, nét mặt bình lặng như làn khói mỏng tỏa ra khi ngọn đèn lưu ly vụt tắt, nét mặt đó lạnh nhạt tựa như trong suốt không còn chút ánh sáng nào. Sau đó, nàng vững vàng bước ra ngoài, ngữ điệu kiên quyết ngoài dự đoán của mọi người: “Nói thế nào thì, ta không lạ lắm gì U Minh Ti, còn Cửu Trọng Ngục cũng không phải lần đầu tiên ta xông vào.”

Nghe thấy câu này, Thiên Sắc hơi ngạc nhiên, nàng ngẩng đầu dõi theo bóng Dụ Lan, giọng điệu hơi kinh ngạc: “Cứ Phong vốn nên vào luân hồi, bây giờ hồn phách vừa đi vào U Minh Ti sẽ lập tức bị quỷ sai giải đi đầu thai. Mặc dù ngươi xông vào Cửu Trọng Ngục cũng không thể mang hồn phách y về!”

Đúng vậy, huống chi Bắc Âm Phong Đô đại đế là một nhân vật thích ghi thù. Trước đó, vì Cứ Phong, Dụ Lan đã khiến quỷ sai ở U Minh Ti chột vật một phen, cũng xem như có hiềm khích cũ, bây giờ nàng lại đến Cửu Trọng Ngục quả là lành ít dữ nhiều.

“Người nói đúng.” Dụ Lan ngừng bước, cúi đầu nhìn thi thể quắt queo trên tay, nàng khẽ thở dài, cảm giác đau đớn và xót xa dâng lên xoắn chặt trái tim nàng. Nỗi đau không có chỗ trút dần hóa thành những giọt nước mắt ngân ngấn quanh khóe mi: “Quả thật ta không thể mang hồn phách của Cứ Phong đi, nhưng mà ta có thể đến hỏi lão già Bắc Âm nơi Cứ Phong đầu thai. Đến lúc đó, đương nhiên ta sẽ tìm thấy chàng.”

“Bắc Âm Phong Đô đại đế là người dễ tính vậy sao?” Nhắc tới chuyện này, Thiên Sắc lại nghĩ tới Bán Hạ và Hàm Nhụy giờ này còn đang ở U Minh Ti, chẳng còn cách nào khác nàng chỉ đành khuyên nhủ: “Cho dù ngươi tìm thấy Cứ Phong, y cũng không còn là người lúc trước nữa. Không những dung mạo thay đổi mà ký ức cũng chẳng còn, với ngươi mà nói y chỉ là một kẻ xa lạ. Chờ đến khi y vượt qua khỏi mười kiếp không thể chết già thì y sẽ tự động luân hồi về đúng chỗ. Người cần gì phải chạy đến đảo lộn của sống của y, khiến y càng thêm đau khổ?”

Vốn tưởng rằng dùng tình lay động, dùng lý phân tích sẽ khiến Dụ Lan đổi ý, nhưng mà Dụ Lan chỉ nở một nụ cười: “Chàng đau khổ thì ta sẽ trả lại chàng từng chút từng chút một, nếu chàng không nhớ chuyện cũ thì ta sẽ kể lại từng chi tiết với chàng.” Tuy rằng nét mặt bình thản, nhưng khóe mắt Dụ Lan đã đỏ ửng, đôi mày mảnh rủ xuống, những lời nàng nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi nhưng lại càng khiến người ta thấy đau thương, chua xót: “Cuộc đời của chàng vốn đã bị ta làm rối loạn, đời đời kiếp kiếp chàng mãi mãi chỉ thuộc về ta.”

Đúng vậy, nàng không thể nào quên Cứ Phong, cũng không có khả năng từ bỏ y. Từ xưa đến nay Dụ Lan là người ngang ngược, mạnh mẽ, việc gì nàng đã quyết thì nhất định sẽ nắm chặt trong tay, cho dù nắm chặt đến mức đối phương hấp hối hoặc nàng va vấp máu chảy đầu rơi cũng tuyệt đối không lơ lửng, không từ bỏ.

Cho dù việc đó có đi ngược với ý của Cứ Phong thì đã sao chứ?

Nàng hiểu tâm ý của Cứ Phong, nhưng mà nàng chưa từng hứa với y là sẽ ai đi đường nấy, cũng chưa từng nói sẽ quên y, như vậy còn việc gì nàng không thể làm chứ?

Đời đời kiếp kiếp, y vĩnh viễn là người đàn ông của nàng!

Trên người Cứ Phong đã có dấu ấn của nàng từ rất rất lâu rồi!

Thiên Sắc liếc nhìn Thanh Huyền, bắt gặp nét chấn động như rất khâm phục sự cố chấp và dũng khí của Dụ Lan trên mặt hắn. Thở dài bất đắc dĩ, cõi lòng Thiên Sắc ngập tràn xót xa, nàng bỗng cảm nhận được có một thứ tình cảm xa lạ chưa từng biết đang dâng trào trong lòng, sợi tơ tình chôn giấu sâu tận linh hồn nàng rung lên giai điệu bi thương: “Dụ Lan, người và yêu khác biệt, người cần gì phải cố chấp như vậy?”

“Cố chấp?” Dụ Lan cười chua chát, một nỗi rung động chẳng biết là kiêu ngạo hay là trào phúng ngập tràn đáy lòng, đáy mắt thoáng nét u ám: “Người nói đúng, Dụ Lan ta không những cố chấp mà còn cực kỳ ngoan cố. Nhưng mà, ta thật không rõ người còn hơn ta bao nhiêu?”

Thiên Sắc biết Dụ Lan đang định nói gì tiếp, một tình cảm xa lạ quấy nhiễu cõi lòng nàng, nhưng Thiên Sắc vẫn không đáp, nét mặt lạnh lẽo tựa băng sương.

Dù biết rõ chạm vào nỗi đau của người khác là rất thất đức, nhưng Dụ Lan tự thấy sự hiền hậu chưa bao giờ liên quan tới nàng. Nàng là người thích gì làm nấy, chẳng e dè gì. “Nếu không phải ta trộm Cửu chuyển chân hồn đan trước thì hôm nay kẻ bị Cửu Trọng Thiên đuổi bắt sẽ là ngươi.” Dừng một lát, Dụ Lan đột

ngọt xoay người, dùng ánh mắt cực kỳ lạ lùng chăm chú nhìn Thanh Huyền, sau một lúc lâu nàng mới nói tiếp: “Tuy tiểu đồ đệ của ngươi dùng Cửu chuyển chân hồn đan thoát khỏi luân hồi lục giới, trường sinh bất tử. Nhưng còn ngươi, chưa biết chừng sẽ bị phạt nhốt vào Tỏa Yêu Tháp hoặc Hóa Yêu Trì, toàn bộ tu vi tiêu tan, cuối cùng bị đánh về nguyên hình.”

Lời Dụ Lan khiến Thanh Huyền trợn mắt há hốc mồm, nét mặt ưu tư lập tức thay đổi, hắn như bị sét đánh, khóe mắt cay cay, sự áy náy ngập tràn cõi lòng.

Đúng vậy, hắn từng nghe sư phụ định trộm Cửu chuyển chân hồn đan cho hắn, nhưng hắn đã quá ngây thơ, chưa từng nghĩ đến việc sư phụ sẽ gặp phải điều gì khi làm như vậy. Hắn vẫn luôn hăng hái nhiệt huyết, hứa hết chuyện này đến chuyện khác, nhưng mà nói thì dễ hơn làm, hắn chưa từng thực hiện được một lời hứa nào cả.

Tình cảm của hắn với sư phụ, sao sánh bằng một phần vạn của sư phụ dành cho hắn?

Biết rõ lời Dụ Lan là thật, nhưng Thiên Sắc vẫn không lên tiếng, nàng cúi đầu giữ im lặng. Nàng không muốn thừa nhận mọi chuyện trước mặt Thanh Huyền, nàng biết mình cũng là người thích làm theo ý mình, nhưng mà ngoại trừ thứ đó nàng còn có thể làm gì cho hắn?

Nàng chắc chắn không thể vượt qua kiếp nạn để phi thăng, dù nàng mất hết tu vi cũng được, hay bị đánh về nguyên hình cũng thế, ít ra Thanh Huyền sẽ không gặp nguy hiểm nữa. Hắn là con chim non nàng tự tay chăm sóc, nếu ngày đó đến, nàng bằng lòng biến thành một con chim tước đậu trên cửa sổ nhà hắn, ngắm nhìn hắn mài mực, chép kinh, bình an sống trên cõi đời này.

* Thực ra chim tước chính là chim sẻ. Có câu thành ngữ “Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau hoặc Bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình phía sau” cũng là một. Nhưng để mang về huyền huyền nên MDH sẽ để là chim tước (Chu Tước một trong tứ linh của Trung Hoa). Đây là ước nguyện đầu tiên và cũng là duy nhất của nàng.

“Ngươi cho là ngươi làm thế hắn sẽ vui sao?” Dụ Lan biết mình đã chạm đến nỗi khổ trong lòng của hai người này, đột nhiên nàng thấy hai người thật đáng thương. Lắc lắc đầu, nàng nhìn Thiên Sắc bằng ánh mắt sâu xa, ánh mắt sắc bén đó như nhìn thấu hồn phách, hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Thiên Sắc: “Thế nhưng, ngươi có từng hỏi, điều hắn thực sự muốn là gì chưa?”

Đúng vậy, tuy Cự Phong không nói nhưng nàng luôn biết y muốn gì, nhưng Cự Phong góc ghech của nàng lại không rõ nàng muốn gì!

Cự Phong cứ nghĩ rằng, y rời khỏi nàng thì nàng có thể quay lại làm Dụ Lan trước kia sao?

Không, không có y, nàng chỉ là một cô hồn lẻ loi, đơn độc, tựa như cánh bèo trôi giạt lênh dênh, một mình một bóng sống trên thế gian này.

Dứt lời, Dụ Lan xoay người dần biến mất trong hang động tối tăm, chỉ còn lại loáng thoáng một bóng hình mờ ảo, nàng bước từng bước vừa bi thương vừa kiên cường.

“Sư phụ.” Thanh Huyền cúi đầu, bước đến bên Thiên Sắc, tuy rằng hắn cao lớn nhưng không thể dấu nét mặt thiếu niên hoảng sợ, dường như hắn muốn nói gì đó nhưng rất khó mở lời, thần sắc dần ảm đạm.

Thiên Sắc quay người lại, lẳng lặng nhìn hắn rồi đột ngột hỏi: “Thanh Huyền, ngươi muốn điều gì?”

Câu hỏi này khiến Thanh Huyền trợn trừng mắt.

Những lời của Dụ Lan còn quẩn quanh trong đầu hắn, như người đang nằm mơ chợt tỉnh giấc, hắn ngây ngô nghĩ. Nếu một ngày nào đó sư phụ hỏi hắn muốn điều gì thì hắn nên trả lời thế nào, thật không ngờ cái ngày đó lại là hôm nay!

Cân nhắc rất lâu, cuối cùng hắn đã xác định được ý muốn của mình, lúc này hắn mới ngẩng đầu lên rạng rỡ nhìn Thiên Sắc, giọng nói rất nhẹ cũng rất chân thành, thật trọng: “Sư phụ, chúng ta về Yên Sơn đi.”

Thiên Sắc cứ tưởng với tính của Thanh Huyền chắc sẽ nhắc tới việc “thành thân”, nhưng không thể ngờ, yêu cầu của hắn đơn giản đến khó tin như vậy.

“Được.” Nàng khẽ gật đầu, một dòng nước ảm lạnh lẽ chảy xuôi trong lòng.

“Thật ư?” Thanh Huyền vui vẻ nhướn mày, hần theo bản năng chạy đến kéo tay Thiên Sắc một cách gấp gáp: “Vậy chúng ta về Yên Sơn thôi!”

Hần vội vã muốn về Yên Sơn là có lý do.

Thứ nhất, vì hần không muốn Thiên Sắc biết chuyện Phong Cẩm che giấu, cũng không hy vọng sư phụ dây dưa gì với Phong Cẩm, cách tốt nhất là để sư phụ rời xa Phong Cẩm. Thứ hai, quay về Yên Sơn thì chỉ có hai người ở trên ngọn núi đó, đến lúc ấy mỗi ngày hần sẽ nhằng nhặng bám lấy sư thi triển thần công da mặt dày đòi thành thân, khiến sư phụ thấy phiền mà không thể không đồng ý, còn hơn bây giờ luôn có những chuyện khiến sư phụ phân tâm. Thứ ba là hần thật sự không muốn sư phụ mạo hiểm, đợi đến khi về tới Yên Sơn, chỉ cần hần và sư phụ không rời khỏi Đông Cực, hần không tin kiếp số kia có thể mọc chân chạy đến cửa tìm sư phụ!

Thiên Sắc bị hần vừa kéo vừa lôi lên phía trước, nàng chợt thấy dở khóc dở cười, chẳng biết tại sao hần lại sốt ruột như thế. “Thanh Huyền, người đừng nóng, chúng ta vẫn còn chuyện quan trọng cần làm.” Nàng ổn định lại bước chân, nhẹ nở nụ cười.

“Còn chuyện gì nữa?” Thanh Huyền chợt ngừng bước, hần hiểu lầm chuyện Thiên Sắc muốn làm có liên quan tới Phong Cẩm, bèn tỏ vẻ không vui.

May mà Thiên Sắc không biết “âm mưu” của hần, nàng chỉ nghĩ rằng hần rời Yên Sơn lâu quá nên thấy nhớ nhà. “Người quên à? Ngày hôm nay Triệu Thịnh và Tổ Bạch thành thân.” Nàng vỗ vỗ nhẹ tay hần, biết hần đã quên mất bèn nhắc nhở: “Bây giờ, Dụ Lan đi rồi, ai sẽ làm chủ hôn giúp họ.”

Thanh Huyền tỉnh ngộ, lòng thầm nghĩ xưa nay tuy sư phụ ít nói lạnh lùng nhưng Thiên Sắc là người rất chu đáo tỉ mỉ. Bây giờ Cứ Phong xảy ra chuyện bất trắc, Dụ Lan sẽ không rảnh cái trang thành “Cửu Công Chúa” kia nữa. Triệu Thịnh dù sao cũng là thế tử của Trữ An Vương phủ, nếu không được cô cô “Cửu Công Chúa” làm chủ hôn, chỉ e hôn sự của y và Tổ Bạch sẽ xảy ra chuyện rắc rối.

Thanh Huyền gật đầu, kéo Thiên Sắc đi tiếp, nhưng đi được một lát hần lại dừng bước, xoay người, hần bắt chợt thật cẩn thận quan sát Thiên Sắc, ánh mắt chăm chú đó như khắc hình bóng nàng vào cõi lòng sâu thẳm. “Sư phụ!” Hần chậm rãi cất lời, nhấn mạnh từng chữ: “Người muốn điều gì nhất?”

Thiên Sắc hoảng hốt, chẳng biết phải trả lời thế nào, sau một lúc rất lâu, nàng mới hoàn hồn, nét dịu dàng tỏa ra từ đáy mắt, nàng nhẹ đáp: “Thanh Huyền, về Yên Sơn chúng ta thành thân đi.”

Thanh Huyền và Thiên Sắc men theo hang động tiến về phía trước.

Tuy vẫn là bước thấp bước cao trong nước, nhưng tâm tình đã khác xa lúc đến một trời một vực. Khi đó, Thanh Huyền lòng ngập tràn tức giận vì chuyện của Phong Cẩm, còn Thiên Sắc vì lo lắng an nguy của Thanh Huyền chỉ hận mình không thể đi nhanh hơn. Nhưng bây giờ, bàn tay ấm áp của Thanh Huyền nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của Thiên Sắc bước đi trong hang động âm u, vậy mà hai người lại thấy ấm áp.

Càng gần đến lối ra thì hang động càng sáng, khi họ bước ra ngoài trời đã sáng rõ, Phong Cẩm và Tử Tô đang đứng chờ trước cửa động, còn kẻ bí ẩn đánh nhau với Phong Cẩm đã mất tăm mất tích.

Vừa thấy Thiên Sắc, Phong Cẩm lập tức muốn bước tới, ánh mắt rất thân thiết như muốn nói điều gì, nhưng vừa bắt gặp Thanh Huyền đang nắm tay Thiên Sắc, Phong Cẩm bèn dừng bước. Mà lúc này, như cố tình khoe khoang, Thanh Huyền nắm chặt tay Thiên Sắc, lặng lẽ điều chỉnh bước chân vừa đúng chen giữa Phong Cẩm và Thiên Sắc.

Thiên Sắc nhận thấy rõ hành động của Thanh Huyền, đương nhiên nàng biến hần lại đổ dấm rồi, nàng biết người hần kiêng kị nhất là Phong Cẩm nên bèn thuận theo ý hần, Thiên Sắc khách sáo, xa cách gật đầu chào Phong Cẩm: “Chưởng giáo sư huynh, đã lấy lại được Cửu chuyển chân hồn đan chưa?”

Lúc ở trong hang động, Thiên Sắc vốn đã sửa lời gọi y là “Cẩm sư huynh”, nhưng bây giờ nàng dùng cách xưng hô khách sáo là “Chưởng giáo sư huynh”, nét mặt Phong Cẩm lập tức cứng đờ, đôi mắt sâu thẳm bỗng trở nên u ám. “Tạm thời chưa thấy.” Y đáp, ngữ điệu bình thản không rõ cảm xúc.

“Sư...”

Tử Tô kinh ngạc, mấp máy môi muốn nói, nhưng không ngờ bị Phong Cẩm đánh mắt cản lại.

Thiên Sắc thấy rõ từng cử chỉ của hai thầy trò, nhưng vẫn làm như không thấy. “Đúng rồi, mấy hôm trước Chu Ngưng đã gặp rồi quần lầy Ngọc Thự, nên bị Ngọc Thự bắt lại rồi.” Trước kia, nàng quan tâm Thanh Huyền cho nên không để tâm đến chuyện khác, bây giờ nghĩ tới vướng mắc của Ngọc Thự và Chu Ngưng, nàng bèn nhắc nhở Phong Cẩm.

“Chuyện này ta biết.” Đôi mắt Phong Cẩm sâu không thấy đáy, nét mặt bình thản không khác xưa nay: “Ngọc Thự đang có nhiệm vụ, đợi nó làm xong việc sẽ đưa Chu Ngưng đến Yên Sơn tạ tội với sư muội.”

Phong Cẩm đáp thế tất đã có cách đối phó chuyện này, Thiên Sắc cũng không quan tâm nữa. “Làm phiền Chưởng giáo sư huynh, giờ ta và Thanh Huyền phải quay lại Ninh An Vương phủ, xin cáo từ.” Sau khi nói lời từ biệt ngắn gọn nàng tính rời khỏi đây với Thanh Huyền, nhưng không ngờ, Phong Cẩm lại bước tới cản đường hai người.

“Sau này, sư muội có dự định gì không?”

“Dự định?”

Thiên Sắc khẽ nhủ mày, không biết Phong Cẩm hỏi câu này là có ý gì, lúc nàng đang suy nghĩ, bỗng nhiên Thanh Huyền đứng bên cạnh hơi siết chặt tay nàng như ám chỉ. Tiếp đó, Thanh Huyền nở nụ cười vừa không kiêu căng không nịnh hót vừa rất khí phách với Phong Cẩm: “Chưởng giáo sư bá, ta và sư phụ quay về Yên Sơn để chuẩn bị thành thân. Nếu Chưởng giáo sư bá không ngại, xin mời đến đó uống chén rượu nhạt.”

“Thành thân?” Như bị một luồng sét bổ thẳng vào đầu, Phong Cẩm kinh ngạc, đầu óc trống rỗng, khóe mi khẽ run run, trái tim đau thắt, nỗi chua xót y chôn giấu bấy lâu nay đột ngột trào dâng. Một lúc lâu sau, y mới kịp hoàn hồn, cổ họng chế cảm xúc cuộn cuộn dâng lên, sự thẳng thốt và đau đớn bị che giấu bằng vẻ ngoài lãnh đạm: “Hai người, hai người thành thân thật ư?”

Thiên Sắc gật đầu, nàng dùng đôi mắt trong vắt bình thản nhìn thẳng vào đôi mắt y: “Nếu Chưởng giáo sư huynh thấy hành động của chúng ta vi phạm luân thường đạo lý, ảnh hưởng đến thanh danh của Thần Tiêu phái, vậy cứ trực xuất ta ra khỏi Thần Tiêu phái.”

“Sư muội là đồ đệ sư phụ tự thu nhận, ta nào có tư cách trục xuất muội khỏi sư môn?” Cười khổ, Phong Cẩm xoay lưng lại chỉ ném ra một câu: “Sư muội muốn thành thân với ai thì tùy muội, chỉ cần muội thích là đủ rồi.”

Không nói thêm gì nữa, Thiên Sắc để mặc Thanh Huyền kéo nàng rời đi, thậm chí nàng không quay đầu lại liếc nhìn Phong Cẩm lấy một cái.

Đôi mắt theo bóng dáng Thanh Huyền và Thiên Sắc ngày càng xa, Tử Tô vừa thâm oán thán vừa thở phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu. “Sư phụ, chúng ta về Ngọc Hư cung ư?” Nàng ta nhìn bàn tay bị tam muội chân hỏa thiêu, nghĩ tới việc mình từng chịu thiệt trước Thanh Huyền, nàng càng ghét cái cặp thầy trò xem thường luân lý đạo đức kia, nàng ta oán hận hạ quyết tâm phải chăm chỉ tập luyện rồi kiếm thời cơ trả thù một phen.

Vừa rồi, sư phụ đã lấy lại Cửu chuyển chân hồn đan từ tay người thần bí... Còn người thần bí kia là ai sư phụ không nhắc nên Tử Tô không dám hỏi, dù sao sư phụ luôn biết mình cần làm gì... Chỉ cần mang Cửu chuyển chân hồn đan về Cửu Trọng Thiên là có thể hoàn thành nhiệm vụ Hạo Thiên giao... Lúc này khi Thiên Sắc hỏi, nàng ta chưa kịp hoàn hồn, không hiểu vì sao sư phụ nói dối rằng còn chưa tìm thấy Cửu chuyển chân hồn đan, bây giờ nghĩ lại chẳng phải Thiên Sắc cũng muốn có Cửu chuyển chân hồn đan hay sao... Chắc là sư phụ không muốn tạo thêm rắc rối...

... Nữ tử kia yêu và thành thân với ai cũng được, sau này chắc sư phụ sẽ không còn nghĩ tới...

Đúng lúc Tử Tô đang miên man suy nghĩ, Phong Cẩm đột ngột lên tiếng: “Tử Tô, nếu vì sư yêu cầu người giữ kín bí mật, người làm được chứ?”

“Sư phụ?!” Ngắc đầu, Tử Tô vừa thắc mắc vừa ngờ vực hỏi.

“Tất cả mọi hậu quả, tự vì sự gánh chịu.” Dõi theo hướng Thanh Huyền và Thiên Sắc đi xa, thần sắc Phong Cẩm nghiêm nghị, lạnh lùng, ngữ điệu nghiêm khắc vô tình: “Nếu người thật xem ta là sư phụ người, dù xảy ra chuyện gì đi nữa, người nhất định phải giữ kín bí mật này.”

Có lẽ, đây là lễ vật tốt nhất y có thể tặng nàng khi nàng thành thân...

Hết chương 62

63. Chương 63

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Lúc Thanh Huyền và Thiên Sắc về đến Ninh An vương phủ, ngoài cửa đã vang lên tiếng chiêng trống và pháo nổ rộn ràng, Triệu Thịnh cười một con tuần mã, bên cạnh là kiệu hoa tám người khiêng của Tổ Bạch.

Thừa lúc này, Thiên Sắc và Thanh Huyền dùng phép thuật, biến thành Dụ Lan và Cứ Phong.⁰⁰

Đây là lần đầu tiên Thanh Huyền dùng thuật biến hình, tuy rằng cảm giác rất lạ lẫm nhưng cũng có chút không tự nhiên. Dù sao, kiểu cách của hắn khác xa Cứ Phong, giờ chẳng có thời gian chuẩn bị, muốn giống như đúc thật sự rất khó. Nhưng cũng may thường ngày, Cứ Phong vô cùng lạnh lùng chẳng thêm bận tâm tới ai nên hắn không lo lắng sẽ bị người khác nhận ra, chỉ cần ít nói một chút là được. Hơn nữa, lúc nhìn thấy Thiên Sắc biến thành Dụ Lan ngồi kế bên, hắn đột nhiên cảm thấy chút mất tự nhiên này chẳng có vấn đề gì.

Thiên Sắc bây giờ biến thành Dụ Lan, ngồi trên hỉ đường, là chủ hôn cho Triệu Thịnh và Tổ Bạch. Y phục của công chúa kết hợp với khăn quàng và cửu địch quan, dù không xinh đẹp bằng y phục màu đỏ vẫn mặc nhưng vẫn cực kỳ hợp với nàng. Tuy mang dáng vẻ của Dụ Lan nhưng không hề biếng nhác tùy tiện, nét mặt điềm đạm, hơi lạnh lùng lại nghiêm túc. Trong mắt nàng, hôn lễ này là của một cặp đôi lưỡng tình tương duyệt nên phải cực kỳ cẩn thận, không thể xem như trò đùa.

*Cửu địch quan: một loại nón dành riêng cho phi tử, thái tử phi, vương phi và công chúa. Nhìn Triệu Thịnh mặc lễ phục, cầm một đầu dải lụa hỉ dẫn Tổ Bạch chậm rãi đi tới, Thanh Huyền có thể cảm giác được con đường tương lai rộng mở của Triệu Thịnh, nếu là mấy ngày trước có lẽ hắn sẽ cực kỳ hâm mộ, nhưng hôm nay, trong đầu hắn chỉ còn hình ảnh hắn nắm tay Thiên Sắc bước về phía trước trong hang động ẩm ướt tối tăm kia.

Không một lời dư thừa, cũng không cần phải tiếp xúc thân mật, chỉ siết chặt bàn tay nàng trong tay hắn, giống như trái tim đang đập mạnh mẽ trong lồng ngực cũng mượn sự tương giao chặt chẽ giữa hai bàn tay rung động đến từng mạch máu. Khoảnh khắc ấy, hắn có thể cảm giác được sự bình yên của nàng, cứ như vậy dặt nhau qua cả đời cả kiếp, đời đời kiếp kiếp.

Nhưng ngay sau đó, thật đáng ghét, hắn nhìn thấy bóng dáng hai thầy trò Phong Cẩm và Tử Tô. Đặc biệt là Phong Cẩm, vóc dáng của y vốn cao ráo, lại thêm khí chất hơn người, hết như hạc giữa bầy gà, cực kỳ nổi bật. Hơn nữa, ánh mắt hắn không hề nhìn Triệu Thịnh và Tổ Bạch mà chỉ nhìn chằm chằm không chớp mắt người chủ hôn là Thiên Sắc trên hỉ đường.

Không phải đã cáo từ rồi sao, y còn mặt dày bám tới đây để làm gì?

Đúng là oan hồn không tan mà!

Trong lòng Thanh Huyền cực kỳ khó chịu, cố ý bước lên trước mặt Thiên Sắc, trước mắt bao người cũng không coi ai ra gì ghé sát tai nàng vô cùng thân thiết, vẻ mặt có chút mờ ám: “Sư phụ —” chưa nói được gì, thậm chí còn chưa nói tiếp, hắn đã vô cùng ngạc nhiên nhận ra một người trong đám đông.

Người đó chính là Bán Hạ đã biến mất từ lúc vào Âm ty!

Xem ra, đúng là cha con tình thâm, chắc hôm nay Bán Hạ sư bá đặc biệt đến dự lễ rồi. Có điều hôm ấy, sau khi đến Cửu Trọng Ngục đã xảy ra chuyện gì, sư bá và Bắc Âm Phong Đô đại đế đã giải quyết ân oán trong nhà như thế nào?

Đối với Bán Hạ, Thanh Huyền có rất nhiều câu hỏi, nhưng không hiểu vì sao hần phát hiện hôm nay ánh mắt Bán Hạ rất kỳ lạ, đầu tiên là nhìn Thiên Sắc chăm chăm không chớp mắt, sau đó quay ngược lại nhìn Phong Cẩm. Phong Cẩm nhanh chóng phát hiện ra Bán Hạ nhưng không ai thèm chào hỏi, chỉ thản nhiên nhìn nhau. Chỉ trong chớp mắt, không khí náo nhiệt và ồn ào xung quanh bị ánh mắt lạnh lẽo, ngạo nghễ của họ đánh bật đi, cả hai đối mặt nhau trong im lặng càng khiến không khí cực kỳ khác thường.

Đang muốn nhắc nhở Thiên Sắc để ý cảnh tượng kỳ lạ này, nhưng Thanh Huyền chưa kịp mở miệng Thiên Sắc đã thông minh hiểu tất cả. “Đừng xen vào việc của người khác.” Nàng bình thản hạ thấp giọng, thoáng cúi mặt, nét mặt không hề thay đổi hết như gió thoảng mây trôi: “Đợi buổi lễ kết thúc, chúng ta lập tức trở về Yên sơn.”

Mấy chữ “Trở về Yên sơn” gần như một lời hứa ngầm, Thanh Huyền cũng ngầm hiểu bèn cười cười, cảm thấy hồ hởi trong lòng. Lùi lại vài bước bước, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Thiên Sắc, đóng trọn vai của mình.

Giằng co một lúc, ngay lúc Triệu Thịnh và Tổ Bạch bá thiên địa, Bán Hạ đột nhiên biến mất nhanh chóng trong đám đông. Mà dường như Phong Cẩm cũng nhận ra hành động kỳ lạ của Bán Hạ là gì, lập tức đuổi theo, mất hút trong đám người bên dưới.

Sau khi Triệu Thịnh và Tổ Bạch bá thiên địa, theo quy củ, Tổ Bạch xem như chính thức bước vào Ninh An vương phủ. Mà Ninh An vương phủ vốn là hoàng thân quốc thích, Tổ Bạch chỉ là một bé gái mồ côi thân phận thấp kém nên phải đích thân dập đầu kính trà, tạ ơn trời. Nhưng Ninh An Vương gia sớm hoảng thệ, Vương phi là góa phụ không thích hợp với nghi thức như vậy, cho nên, “thân là Cửu công chúa” Thiên Sắc liền nhận trà của Tổ Bạch, ý tứ uống một ngụm rồi sau đó cho kết thúc buổi lễ.

Thấy một đám người vây quanh Triệu Thịnh và Tổ Bạch đưa về tân phòng, Thanh Huyền vốn ngứa ngáy định chạy sang trêu chọc Triệu Thịnh phá động phòng, nhưng nghĩ đến chuyện trở về Yên sơn nên chẳng làm gì cả.

“Sư phụ, chúng ta thu dọn hành trang trở về —” hần lơ đãng quay đầu, chưa nói hết câu chợt phát hiện bộ dạng khác thường của Thiên Sắc!

Nàng gần như ngồi liệt trên ghế, hai tay siết chặt tay vịn, mặt đỏ bừng, đôi mắt hơi khép ửng đỏ, viền mắt ướt nước, ánh mắt mang theo sự quyến rũ dần lan khắp đầy mắt lạnh lùng, hai gò má ửng đỏ khác thường giống như đoá mẫu đơn nở rộ chờ người tới hái.

“Sư phụ?!” Thanh Huyền bị bộ dạng này của nàng làm cho hoảng sợ, vội vàng đưa tay đỡ nhưng vừa chạm vào cánh tay đã phát hiện ra người nàng nóng bừng một cách kỳ lạ, ngay cả hơi thở phả ra cũng rất nóng!” “Người làm sao vậy?!” Thấy nàng tựa như không còn sức lực, chỉ có thể ngồi dựa vào ghế, Thanh Huyền càng sốt ruột.

Đúng lúc hần hoảng hốt không suy nghĩ được gì, bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói đậm mạc: “Muội ấy say.” Rồi sau đó bất thành linh một bóng người đỡ Thiên Sắc dậy, đẩy thẳng nàng vào lòng Thanh Huyền.

“Hả? !” Thanh Huyền nhìn kỹ mới phát hiện người đó chính là Bán Hạ vừa biến mất. Hần ngạc nhiên, đưa tay ôm Thiên Sắc theo bản năng, có điều không hiểu nên không thể giải thích những lời của Bán Hạ.

Say?!

Sao sư phụ có thể say?

Trong lòng đã có chút nghi ngờ, nhưng chưa đợi hần hỏi nguyên nhân, Bán Hạ đã thản nhiên mở miệng: “Thanh Huyền, đưa muội ấy về phòng nghỉ ngơi, chăm sóc cẩn thận.”

Những lời này vừa nghe qua tựa như rất bình thường, như là Thiên Sắc thật sự say rượu cần phải nghỉ ngơi. Tuy rằng trong lòng Thanh Huyền nghi ngờ, nhưng nhận ra Thiên Sắc dựa vào lòng hần, người nóng bừng không hề giảm bớt nên cũng không nhiều lời nữa, chỉ “ạ” một tiếng rồi đỡ Thiên Sắc về phòng.

Đi được vài bước, hần lại ngạc nhiên phát hiện dường như Thiên Sắc thật sự say, ngay cả bước chân cũng loạng choạng, lúc này hần cũng chẳng bận tâm nhiều bèn ôm lấy nàng.

Thấy thị nữ dẫn Thanh Huyền đang ôm Thiên Sắc về tắm phòng, nét mặt Bán Hạ lạnh nhạt, cầm chén trà Thiên Sắc mới vừa uống, nhìn bóng mình trên mặt nước còn sót lại trong chén, khẽ lắc lắc cực kỳ mơ hồ, đột nhiên đôi mắt y nhú lại, bàn tay siết chặt, bóp nát chén trà!

“Người uội ấy uống cái gì?!”

Phía sau vang lên tiếng chất vấn sắc bén, không cần nói cũng biết là Phong Cẩm.

Bán Hạ xoay người, liếc nhìn Phong Cẩm, thấy sự tức giận khó che giấu trên khuôn mặt y, bèn nhếch môi coi như một nụ cười nhạt, đôi mắt trở nên phức tạp khó đoán, y rũ mắt che cơn lốc xoáy nơi đáy mắt: “Một giọt máu mà thôi.” Bán Hạ trả lời nhẹ nhàng băng quơ, vô cùng thản nhiên chẳng thèm che giấu, lúc xòe tay ra những mảnh vụn của chén trà rơi loạt xoạt trên tấm thảm đỏ, hai màu sắc đỏ và trắng cực kỳ nổi bật.

Đúng vậy, lúc Tổ Bạch kính trà cho Thiên Sắc, trong chén trà đã thêm vào một thứ không thích hợp. Đó là một giọt máu Bán Hạ lén lấy của Thanh Huyền lúc đưa hân từ Âm ty trở về!

Vừa nghe mấy chữ này, Phong Cẩm vô cùng chấn động, sắc mặt cũng ngày càng khó coi!

“Người biết rõ nếu muội ấy ăn phải đồ tanh tính tình sẽ nổi loạn, vậy mà người —” chỉ trong chớp mắt, y tức giận cắn răng, lửa giận bùng bùng trong lồng ngực muốn trào ra ngoài nhưng không biết phải trút ra như thế nào, chỉ có thể cố gắng nén xuống, chịu đựng, lên tiếng trách cứ.

Bán Hạ lơ đãng mỉm cười nhẹ nhàng, hàng lông mi dài trùm lên bóng mắt, nét mặt thâm sâu, bộ dạng đầy châm biếm: “Ngày đó ở bên bờ suối, chẳng phải chương giáo sư huynh cũng biết rõ điều này sao, vậy mà còn cho Thiên Sắc uống máu của mình?!” Y nói rất nhẹ nhàng đơn giản nhưng cực kỳ sắc bén, cuối cùng y nhạo báng hừ một tiếng, đôi mày nhú lại như chế giễu. Lạnh lùng, tràn đầy khinh thường, nói hết mọi nguyên nhân thật rõ ràng: “Nếu không phải như vậy, sao Bạch Liêm lại hiểu lầm Thiên Sắc và người thực sự có quan hệ vợ chồng, chán nản ôm đau thương trở về Cửu Trọng Ngục?”

Phong Cẩm không ngờ tâm tư và tính toán của mình ngày đó lại bị Bán Hạ nhìn thấu, chợt nhú mày trán nhăn lại: “Người —” y muốn nói gì đó nhưng không nói nên lời, chỉ có thể thở dài, ánh mắt lảng tránh coi như cam chịu.

“Xem ra ta cũng không nói gì sai.” Bán Hạ xoay người liếc Phong Cẩm, mày nhướn lên, giọng vẫn trầm thấp, nhưng đôi mắt đen cực kỳ sắc bén làm cho người ta không thể thở nổi: “Hôm nay, cho dù Thiên Sắc nổi loạn cũng không có gì nghiêm trọng, Thanh Huyền là vị hôn phu tương lai của muội ấy nhất định sẽ chăm sóc cẩn thận, không phiền đến chương giáo sư huynh phải bận tâm.”

Nói xong, y liền bỏ đi, chỉ còn lại một mình Phong Cẩm đứng lặng thật lâu trên hỉ đường phủ kín vải đỏ kia, giống như đối mặt với một kết cục khó khăn, không thể cứu vãn.

Khi thị nữ dẫn hai người đến tắm phòng, Thanh Huyền mới nhận ra một vấn đề quan trọng.

Bây giờ hân mang khuôn mặt của Cứ Phong, Thiên sắc là Dụ Lan, đương nhiên thị nữ dẫn họ về viện riêng dành cho Dụ Lan và Cứ Phong.

Xưa nay, Dụ Lan không bao giờ để bản thân phải thiệt thòi, ăn mặc chi tiêu luôn là thứ tốt nhất, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nàng chọn thân phận “Cửu công chúa”. Bởi vậy, tắm phòng Triệu Thịnh chuẩn bị cho nàng cực kỳ xa hoa.

Vì Dụ Lan và Cứ Phong không thích thị nữ hầu hạ theo quy củ, nên sau khi dẫn Thanh Huyền đến cửa tắm phòng liền lặng lẽ lui xuống. Thanh Huyền đặt Thiên Sắc lên giường, thấy hai má nàng đỏ ửng như đoá tường vi nở rộ, ngay cả đôi môi cũng đỏ thắm ướt át, mê hoặc lòng người khiến thân người đã nóng lại càng nóng hơn.

Thanh Huyền đưa tay chạm lên trán nàng, lòng đầy thắc mắc không hiểu vì sao người nàng ngày càng nóng.

Nếu sự phụ thật sự say thì bí ẩn duy nhất là chén trà Tổ Bạch vừa dâng lên. Nhưng đó rõ ràng là trà, không phải rượu, mà dù là rượu thật thì hân ở với sự phụ bao năm tuy chưa từng thấy người uống rượu, nhưng

Lam Không và Mộc Phi từng nói tử lượng của sư phụ không tệ, có thể nói là “ngàn chén không say”, sao chỉ uống một ngụm đã say mềm như thế này?

Vậy rốt cuộc chén trà kia có bí ẩn gì?

Đúng lúc hần trăm mối không thể giải thì Thiên Sắc đang mê man chợt mở mắt ra, trong đôi mắt mơ màng phản chiếu bóng dáng của hần, dường như bị khó chịu vì sức nóng lan tỏa khắp người, nàng khẽ rên lên rồi nhắm mắt lại.

Có lẽ không thể khống chế thần trí, pháp thuật của nàng không còn hiệu lực, cả hai đều trở về hình dáng của mình.

Chỉ vì một tiếng rên khẽ này, trái tim Thanh Huyền chợt nảy mạnh lên, giống như tiếng lòng bị một bàn tay vô hình phốt qua, thối bùng lên ngọn lửa, cổ họng khô nóng như bị thiêu đốt. Hần do dự lén lút nhìn Thiên Sắc, theo mùi hương ngào ngạt đến dung nhan như nước rồi chậm rãi xuống dưới —

Càng đi xuống, hần càng cảm thấy không thể khống chế bản thân suy nghĩ miên man, ngay cả trước đây những thứ này đã khiến hần phải mộng xuân, bây giờ lại rõ ràng trước mắt, nhất là đã đoán được tình cảm lưu luyến của hai bên, từng chi tiết đều giống như đã thực sự trải qua, làm hần cảm thấy viên mãn không thể tự chủ!

Lén lút nuốt nước miếng, ánh mắt hần dừng lại ở khuôn ngực khe pháp phồng của nàng, sau đó lặng lẽ chuyển đến bên hông. Khoảnh khắc đó, trái tim hần ngứa ngáy không chịu nổi, bàn tay muốn vươn theo ánh mắt tháo thắt lưng, cởi y phục của nàng —

Không biết vì sao bản thân lại bắt đầu nảy sinh ý niệm như vậy trong đầu, Thanh Huyền nhanh chóng ngắt dòng suy nghĩ, ra sức phủ nhận mình. Bây giờ sư phụ mê man không rõ nguyên nhân, đầu óc không minh mẫn, không biết có nguy hiểm gì không, bản thân không nghĩ đến việc chăm sóc người thật tốt ngược lại còn nghĩ đến chuyện dơ bẩn như thế này, đúng là không nên chút nào!

Ép bản thân nhắm mắt lại, hần buộc mình không được nhìn nàng, lúc này mới phát hiện vừa rồi vội vàng vào phòng, sơ ý quên đóng cửa.

Nghiêng người bước xuống giường, hần bước lên đóng cửa lại, nhưng ngay lúc xoay người lại, hần chờ người há hốc miệng!

Thiên Sắc ngồi trên giường, mái tóc hơi rối, khuôn mặt đã hết đỏ, dường như đầu óc đã tỉnh táo lại. Thấy Thanh Huyền xoay người lại, nàng nhướn mày nhẹ nhàng mỉm cười, trên gương mặt trắng nõn như ngọc không hề son phấn lại ẩn hiện chút hồng hào, giống như thoa một lớp son mỏng, khi khẽ mỉm cười liền trở nên quyến rũ mê hoặc lòng người khiến người ta không thể chống đỡ nổi.

Nhưng điều khiến Thanh Huyền chờ người ra không phải thứ này mà là — nàng lại tự tháo thắt lưng, cởi y phục của mình!

“Sư phụ?!” Thanh Huyền như không thể tin nổi vào mắt mình, vì kinh ngạc nên đầu óc trống rỗng, chỉ có thể thốt lên ngập ngừng: “Sư phụ... Người, người đang làm gì vậy?”

“Mới vừa rồi không phải người muốn cởi y phục của ta sao?” Ngược mắt lên nhìn Thanh Huyền đang ngây ra như phỗng, Thiên Sắc cởi chiếc áo cuối cùng trên người ra nhẹ nhàng ném xuống dưới giường, đôi mắt mang theo sự thấu hiểu, giống như hành động này là đáp ứng tâm nguyện của hần. Sau khi đóng cửa phòng, ánh sáng có vẻ tối hơn, phía sau tấm màn che kia, thân thể hoàn mỹ không tỳ vết càng nổi bật lên giữa chốn gấm: “Không cần người ra tay, ta sẽ tự cởi.”

“Người... Ta...” Cũng không biết là vì nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt nhất thời bị kích thích, hay là do tâm sự bị vạch trần nên có chút xấu hổ, tóm lại, mặt Thanh Huyền đỏ lên, lắp bắp rồi lại ngập ngừng nói không nên lời, một lúc sau cũng không nói được gì, chỉ có thể đứng yên nhìn nàng.

Đúng vậy, tuy rằng ngây người nhìn nàng nhưng đầu óc của hần rất tỉnh táo, không bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc, càng nhìn càng thấy nàng bất thường nhưng không thể nói rõ ra được. “Sư phụ, rốt cuộc là người có biết mình đang làm gì không?” Khẽ nhún mày, hần bước lên, dù không biết bản thân có thể tự chủ

được hay không nhưng vẫn kéo một tấm chăn gấm, không hề thanh minh chỉ quần thật kín thân thể nàng, che hết cảnh xuân kia lại.

“Không phải suốt ngày người làm ầm lên nói là phải làm tiểu lang quân của ta sao?” Tuy bị tấm chăn gấm quấn chặt nhưng Thiên Sắc lại ngả người tựa vào lòng Thanh Huyền, đôi hàng mi khẽ chớp, biểu cảm bạo dạn lại có chút quyến rũ: “Sao bây giờ người lại bày đặt ngại ngùng khác hẳn như thế?” Vừa oán trách, nàng vừa vươn một cánh tay trong tấm chăn gấm ra ôm lấy cổ Thanh Huyền.

Vừa nghe ba chữ “Tiểu lang quân”, Thanh Huyền xưa nay da mặt dày như thế cũng không biết nên trả lời như thế nào, nhìn cánh tay trắng trẻo nõn nà quấn quanh mình, lòng hấn cực kỳ mâu thuẫn, thật sự là đón nhận thì không phải đẩy ra lại không được, đúng kiểu “ngại ngùng khác hẳn”.

“Sư phụ, đừng, đừng như vậy...” Xưa nay, hấn cực kỳ hâm mộ Dụ Lan luôn chủ động với Cứ Phong, nhưng bây giờ đối mặt với sự kỳ lạ của Thiên sắc, hấn không thể thích nghi được.

Nếu không phải luôn ở bên cạnh nàng, chưa từng rời khỏi nửa bước, Thanh Huyền thực sự nghi ngờ người con gái trước mắt này vốn không phải là Thiên Sắc.

Xưa nay nàng luôn luôn lạnh lùng nghiêm túc, dù đôi lúc vô tình dịu dàng cũng không đến mức phóng túng như bây giờ!

Không thể kháng cự, theo cánh tay vươn lên, còn có thân thể của nàng, hai má của nàng. Cách lớp áo quần, mặt của nàng nhẹ nhàng cọ trước ngực hấn, nghe thấy trái tim trong lồng ngực đập ngày càng nhanh, nàng ngược mặt lên, mỉm cười rồi lại cúi đầu, dường như rất thích thú, cả người giống như rắn dính sát vào người hấn. Đôi môi đỏ mọng khẽ hé ra bên tai hấn, như làn gió thơm nhẹ nhàng thổi vào tận xương tủy, hút mất hồn người khác: “Thanh Huyền, chàng thật sự thích ta sao?”

Theo câu hỏi của nàng, cánh tay liền tách ra hai bên ngăn ý đồ né tránh của hấn, rồi hôn lên không chút chần chừ.

Thân thể cứng đờ trong phút chốc, Thanh Huyền chưa kịp trả lời hay xác nhận câu hỏi kia đã bị nàng hôn lên môi.

Nụ hôn này hoàn toàn khác biệt nụ hôn trong miếu Nguyệt lão, khi chạm vào đôi môi nóng bỏng đó, lý trí của hấn tựa như thành đồng sụp đổ ầm ầm, hoàn toàn đổ nát. Vội vã biến khách thành chủ, hấn bất ngờ không kịp chuẩn bị đã cướp đoạt hơi thở của nàng, vội vàng hôn nàng, hơi thở hòa vào nhau mạnh mẽ như ngọn lửa, cắn nuốt, bao phủ, cuốn trôi tất cả vào bên trong, trái tim và lý trí trở nên hỗn loạn không thể khống chế được.

Tấm chăn gấm ngăn cách nàng và hấn dần tuột xuống, nhưng dường như chưa đủ sát khiến nàng càng khao khát nhiều hơn, càng muốn gần hơn nữa, bèn lần xuống cởi đai lưng của hấn.

Giữ lấy bàn tay chủ động của nàng, Thanh Huyền hôn xong lại lưu luyến không muốn rời khỏi môi nàng, có chút ảo não lại có chút kìm nén, nhắm mắt thở hổn hển giống như đang cố gắng nhấn chìm cảm giác xa lạ quét qua như thủy triều, giọng nói khàn khàn: “Sư phụ, chúng ta chưa thành thân...”

Thiên Sắc khẽ cười, chậm rãi lắc đầu, không biết định nói gì nhưng cuối cùng nàng chỉ im lặng, nhướn người về phía trước, áp môi lên ngăn hết những lời hấn sắp thốt ra.

Khoảnh khắc ấy, trong mắt nàng, hấn không phải đệ tử mà là chàng trai yêu thương nàng chân thành bằng cả tấm lòng son. Trong lòng hấn, nàng cũng không phải sư phụ mà là người con gái hấn muốn nắm tay đời kiếp kiếp.

Cả hai đều tình ý tương thông, yêu thương say đắm thì còn gì có thể ngăn cản họ thuộc về nhau?

Cởi hết quần áo, chậm rãi nằm xuống giường, Thanh Huyền không kìm lòng được chậm rãi lướt bàn tay ấm áp và đôi mắt nóng bỏng của hấn qua gò má đỏ bừng như say của nàng, vuốt ve đôi mắt đang khép cùng từng tắc da thịt mềm mại, mỗi một đụng chạm càng khiến dục vọng của hấn trở nên bùng cháy, đang nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cổ nhỏ nhắn và bờ vai mịn của nàng đột nhiên hấn dừng lại.

“Thanh Huyền...” Nàng mở mắt ra, khẽ gọi tên hấn, thần kinh nhạy cảm chợt căng lên vì ngón tay đột nhiên dừng lại, nàng nhẹ nhàng thở dốc, yêu kiều như một đóa hoa nở rộ chỉ vì hấn.

Hắn cúi đầu xuống, dùng đôi môi thay thế bàn tay nhẹ nhàng phủ lên, cực kỳ cẩn thận, giống như lo lắng mình chạm vào sẽ khiến nàng đau. Người nàng khẽ run lên, cảm giác hơi thở nóng rực và nụ hôn nhẹ nhàng của hắn dừng lại trên ngực khiến trái tim nàng ngứa ngáy, hai tay buộc phải đặt lên lưng hắn, muốn ngăn sự tra tấn ngọt ngào này. Khi chạm tay đến làn da trần của hắn, làn da nam tính nóng rực kề sát da thịt nàng, đôi bàn tay cứng cáp ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Nàng có thể cảm nhận rõ ràng từng đường nét cơ thể của hắn. Vòng tay ôm ấp này chỉ ôm một mình nàng, tuy từng được hắn ôm siết trong lòng nhiều lần nhưng hoàn toàn khác lần này, không hề có cản trở. Thì ra, lòng bàn tay hắn nóng như vậy, hết như muốn thiêu cháy da thịt nàng, đôi môi hé ra cắn cắn xương quai xanh của nàng, sinh ra cảm giác hơi đau đớn.

Cảm giác được nàng đã sẵn sàng, hắn liền tiến vào, bắt chợt cảm nhận được sự cứng nhắc và đau đớn của nàng.

Trong chớp mắt, hắn vui sướng không nói nên lời nhưng lại càng chua xót và đau lòng.

Đây thực sự là lần đầu tiên của nàng sao?

Nàng rõ ràng bằng thanh ngọc khiết, lại vì những mục đích không rõ ràng của kẻ khác mà gánh trên người tai tiếng đáng khinh thường, ngay cả khi đối mặt với hắn cũng chưa từng giải thích, chỉ im lặng chịu đựng, tin tưởng cây ngay không sợ chết đứng.

Còn hắn, có tài cán gì và đã làm được gì cho nàng?

Điều hắn có thể làm là ôm chặt lấy nàng, nhập nàng vào trái tim, khắc sâu vào linh hồn, cho nàng hết tất cả, thực hiện lời thề nguyện đời đời kiếp kiếp.

Toàn thân Thiên Sắc mềm nhũn, không còn sức lực, chỉ có thể thở hổn hển đáp lại. Lên đến cao trào, nàng hé môi, như chịu đựng không nổi cắn lên bờ vai hắn.

Khi răng của nàng cắn lên da thịt hắn, cảm giác đau đớn kích thích hắn ôm nàng ngồi xuống, giọng nói như gió thoảng bên tai nàng, thốt nên lời hứa hẹn động trời: “Một ngày làm đồ đệ, đời đời làm chồng!” Giọng nói khàn khàn và nóng như lửa thiêu kia như tiến thẳng vào đốt cháy xương cốt nàng. Cơ thể nóng bừng của hắn như một cái kén ngăn chặn hết mọi sự nóng nảy và bất an ở bên ngoài.

Sau đó, hắn để nàng ngồi trên người hắn, cho nàng quyền chủ động cao cao tại thượng.

Nàng như bị xúc động, chống hai tay trước ngực hắn, mái tóc như thác nước không che được thân hình nhỏ nhắn của nàng cũng như của hắn. Nàng nằm xuống theo chuyển động của hắn, cảm giác được vật nóng rực ở sâu trong thân thể nàng khẽ ma sát, mỗi lần đụng chạm đều mang đến cảm giác rực rỡ như nở hoa.

Cảm giác vui sướng cô đọng dần lại, khi lên đến cao trào, nàng ngẩng đầu lên, hơi thở dồn dập, chỉ nghe “phạch” một tiếng, trên lưng nàng là một đôi cánh chim như lửa đỏ, mạnh mẽ hết như ngọn lửa thiêu đốt. Thắt lưng mềm mại chủ động đón nhận hắn, vì sự vui sướng của hắn mà chôn vùi thật sâu, cùng dần thân vào biển lửa rực cháy, thiêu đốt trong lửa tình dù phải cam lòng tan biến.

Tái sinh từ trong biển lửa, như chốn Niết Bàn...

Hết chương 63

64. Chương 64

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Hai người rơi vào biển tình quyền luyến khó xa.

Tuy Thanh Huyền và Thiên Sắc chỉ vừa hiểu chữ tình, nhưng tình nồng nàn lòng say đắm, hai người lưu luyến bên nhau hết lần này đến lần khác cho đến khi ngọn lửa tình bùng lên mãnh liệt nhất. Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ vì quá mệt mỏi Thiên Sắc không gắng gượng được nữa mới chìm vào giấc ngủ, đôi cánh chim rực lửa đột ngột hiện ra sau lưng lúc này đã biến thành hai vết đỏ dài trên làn da trắng mịn. Thanh Huyền rất hiếu kỳ với đôi cánh kia, hắn vươn ngón tay cẩn thận vuốt ve nhưng lại không cảm nhận được. Thanh Huyền vươn tay ôm nàng, bao bọc lấy nàng như một cái kén tằm, có thể xem như giấc mộng xuân mấy năm nay luôn quấy nhiễu hắn giờ đã viên mãn.

Nhưng mà, thật lâu sau Thanh Huyền vẫn không ngủ được. Tâm trạng của hắn rất phức tạp, hắn hưng phấn vì giấc mơ đã trở thành sự thật, nhưng nỗi nghi ngờ giờ đây ngày càng lớn hơn. Hắn không hiểu vì sao Thiên Sắc đột ngột đổi tính, lúc trước lạnh lùng hờ hững, còn giờ lại nhiệt tình như lửa. Nếu bí mật nằm trong tách trà kia, vậy rốt cuộc là ai đã giở trò? Người đó có âm mưu gì?

Khi suy xét kỹ càng vấn đề này, người đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Bán Hạ.

vì trước đó Bán Hạ bật vô âm tín, bây giờ người lại đột ngột xuất hiện, thần sắc, hành động đều rất lạ lùng, đáng nghi. Nhưng nếu tất cả mọi chuyện là Bán Hạ làm, theo lương tâm mà nói, hắn quả thật không biết Bán Hạ đang tính toán điều gì?

Được rồi, hắn thừa nhận, hắn rất cảm kích Bán Hạ, vì hắn cứ tưởng hắn còn phải mất một quãng thời gian kì kèo với Thiên Sắc, nhưng không thể đoán rằng hắn lại nhận được một niềm vui bất ngờ như vậy. Bây giờ, Thiên Sắc đã là người của hắn, cho dù có mười kẻ mặt dày mày dạn như Phong Cẩm tới đây hắn cũng chấp hết.

Ai có thể cướp đi Thiên Sắc của hắn chứ?

Nghĩ thế, hắn rất dắc ý, khẽ xoay người hắn phát hiện vì cảm thấy lạnh nên Thiên Sắc co người lại trong lòng hắn, bám chặt lấy hắn, trong khoảnh khắc đó ý muốn bảo vệ năng bất chợt trào dâng trong lòng, hắn vươn tay ôm nàng chặt thêm.

Thật ra, việc Thiên Sắc nhiệt tình thế này càng tốt, năng lạnh lùng lãnh đạm với người khác, chỉ nhiệt tình với mình hắn là đủ rồi...

Hắn thấy rất hài lòng nhắm mắt lại, mơ màng chìm vào giấc ngủ, hắn gặp một giấc mơ.

Trong mơ, hình như có gì đó rất lạ lùng, rõ ràng hắn trông thấy một nam tử đang ngồi nhập định giữa trời băng đất tuyết, bóng dáng người đó rất mờ ảo, nhưng lòng hắn lại dâng lên cảm giác lạ lùng tựa như người nam tử kia chính là hắn.

Xung quanh tuyết bay gió thét, nhưng nam tử kia dường như không thấy lạnh, người đó chậm rãi nhắm mắt lại, nét mặt bình thản. Đột nhiên, một quả cầu lửa từ trên trời rơi xuống vừa đúng rơi vào trong vạt áo nam tử. Người đó khẽ mở mắt ra, phát hiện quả cầu lửa đó là một con chim tước đóng băng đang hấp hối.

Có lẽ vì gió tuyết quá to, trời quá lạnh, con chim tước dù cơ thể lại để chống lạnh nhưng vẫn không thể đỡ hơn chút nào, tuyết đọng ngày càng nhiều đã bẻ gãy nhánh cây nó đang đậu, với nó mà nói việc đó là trời long đất lở, nó bị rơi xuống dưới. Nam tử khẽ mỉm cười, không hề nhúc nhích, rồi nhẹ nhàng khép mắt lại.

Quả là may mắn vì con chim tước đã rơi vào vạt áo hắn, nếu nó rơi xuống tuyết cho dù không ngã chết cũng sẽ bị tuyết vùi lấp. Con chim tước kia không ồn ào, âm ỉ như các loài chim khác, nó im lặng dựa vào ngực hắn, sưởi ấm cơ thể nó bằng nhiệt độ cơ thể hắn.

Chẳng ai biết nam tử này sẽ nhập định bao lâu trong gió tuyết, tóm lại khi con chim tước kia chui ra khỏi vạt áo của hắn cũng là lúc băng tan tuyết rã, xuân về hoa nở.

Cho đến khi con chim tước kia cất cánh bay đi, nam tử mới khẽ cười rồi mở mắt...

Trong tích tắc đó, Thanh Huyền cũng mở choàng mắt ra.

Ánh mặt trời vàng rực chiếu qua song cửa sổ, quả hơi chói mắt. Khoảnh khắc ấy, trước mắt Thanh Huyền là một vùng trắng mờ ảo tựa như đang đứng trong trời băng đất tuyết, hắn hơi mơ màng không rõ mình đang ở trong giấc mơ hay là đang tỉnh táo. Tim hắn đập nhanh không rõ nguyên nhân, theo bản năng hắn siết chặt vòng tay, khi cảm nhận Thiên Sắc vẫn còn nằm trong lòng mình, hắn mới thoáng yên tâm. Sau đó, hắn hơi nhòm người dậy ngấm nhìn khuôn mặt say ngủ của Thiên Sắc, một cảm giác mãn nguyện khó nói nên lời ngập tràn cõi lòng, hắn cũng không để tâm đến giấc mơ kỳ lạ vừa gặp lúc này.

Trời đông hiếm khi có ánh nắng rực rỡ thế này, xem ra mặt trời đã lên cao. Thanh Huyền ngấm nhìn dáng ngủ say sưa của Thiên Sắc, hắn thầm cười xấu xa, có lẽ tối qua hắn khiến nàng mệt mỏi quá rồi. Đoán rằng sau khi tỉnh dậy nàng sẽ muốn tắm rửa, chải đầu, hắn bèn theo thói quen hằng ngày hầu hạ nàng, lén lút đứng dậy muốn chuẩn bị một ít nước ấm.

Nhưng không ngờ, sau khi Thanh Huyền chỉnh trang ổn thỏa bước ra khỏi cửa thì bắt gặp Bán Hạ ở ngoài phòng.

Bán Hạ đứng khoanh tay dường như đang say sưa ngắm nhìn đóa mai trong vườn. Ánh mặt trời ấm áp ngày đông chiếu xuống người y tỏa ra quang sáng rực rỡ, khiến cả đóa hoa mai dưới tuyết dường như cũng thấy xấu hổ mà phơn phớt hồng.

“Người dậy rồi?” Tuy không quay đầu nhưng Bán Hạ lại lên tiếng trước như có mắt sau lưng vậy, y không hề hoang mang, thần sắc thông dong, giọng nói trầm thấp vang trong sân viện yên tĩnh nghe rất rõ ràng: “Vào trong ngủ cùng Thiên Sắc thêm một lát, ta đã dặn người chuẩn bị nước ấm, sẽ đưa đến ngay.”

Hai chữ “ngủ cùng” của Bán Hạ làm Thanh Huyền nghẹn lại, vốn hấn cảm thấy hơi chột dạ vì lần đầu làm chuyện xấu, bây giờ cảm giác đó đã tan tành mây khói, có chăng là sự ngượng ngùng khó thốt nên lời.

Xem qua, Bán Hạ đã biết rõ sự tình.

“Bán Hạ sư bá, hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Là tò mò hay là nghi hoặc cũng được, tóm lại Thanh Huyền thấy ý đồ của Bán Hạ rất khó hiểu, hấn bèn bước lên trước định hỏi kỹ càng: “Sư phụ con vì sao người lại...” trong tích tắc có thứ gì đó chợt lướt qua đầu hấn, Thanh Huyền bỗng nhớ lại Thiên Sắc tối qua vừa nhiệt tình vừa quyến rũ lòng người. Bất giác tơ lòng run lên, cảm xúc rung động ẩn sâu trong hồn phách lập tức trào dâng. Hấn không biết dùng từ nào để hình dung, cũng không muốn kể lại tỉ mỉ chuyện bí mật của mình, hấn khẽ ho che giấu rồi mới hỏi một câu không quá rõ ràng: “Vì sao sư phụ lại khác hẳn ngày thường?”

Lúc này Bán Hạ mới xoay người lại: “Nàng đắc đạo từ yêu thân, mặc dù đã phi thăng thành tiên nhưng vẫn còn chút yêu tính ẩn giấu, một khi phá giới ăn mặn thì sẽ bộc lộ bản tính.” Tuy rằng đang nói tới chuyện của Thiên Sắc, nhưng ánh mắt Bán Hạ nhìn Thanh Huyền rất kỳ dị, tựa như lần đầu gặp một người xa lạ, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thấu người ta.

Thanh Huyền cũng cảm nhận được vẻ khác thường trong ánh mắt Bán Hạ, hấn biết bây giờ mình có truy cứu cũng chẳng ra chuyện gì. Nhưng mà, người hấn quan tâm tâm nhất đương nhiên là Thiên Sắc, hấn không hiểu “Phá giới” mà Bán Hạ nói là gì: “Phá giới ăn mặn?”

Suy ngẫm kỹ, xưa nay sư phụ rất cẩn thận việc ăn uống, người không đụng tới thức ăn trần gian, chỉ có một lần ngoại lệ đó là hạt hướng dương mà Tổ Bạch cô nương đưa tới.

Nếu nói tới cơ hội phá giới ăn mặn, như vậy chỉ có chén trà Tổ Bạch dâng lên cho Thiên Sắc.

Như nhìn thấu suy nghĩ của Thanh Huyền, Bán Hạ giải đáp thắc mắc của hấn: “Ta đã bỏ một giọt máu vào chén trà Tổ Bạch dâng cho Thiên Sắc.” Nhưng mà, tuy y nói là mình làm nhưng lại không nói chủ nhân của giọt máu ấy là ai, Thanh Huyền đương nhiên sẽ không biết mục đích của y là gì.

“Nhưng tại sao...” Thanh Huyền còn muốn hỏi tiếp, nhưng Bán Hạ đã nâng tay ra dấu một cách lạnh lùng, y không cho hấn đặt câu hỏi nữa.

Đôi mắt Bán Hạ như bắt lấy hồn phách người khác, ngũ quan xưa nay ôn hòa, tao nhã bỗng rõ ràng góc cạnh, giọng nói trầm thấp như thần thánh, uy nghi không thể xâm phạm: “Đừng hỏi nhiều, cũng đừng đi lung tung, có một số chuyện sau này ngươi sẽ hiểu.”

Giọng nói kia tuy nghiêm trang nhưng ngữ điệu lại lạnh nhạt không chút cảm xúc khiến Thanh Huyền bất giác rung mình. Tuy hấn vẫn rất nghi ngờ nhưng nếu tiếp tục truy vấn thì chẳng khác nào đã được món hời mà còn đi rêu rao, rơi vào đường cùng hấn đành phải lúng túng đáp vâng rồi xoay người về phòng ngủ.

Nghi ngờ trong lòng sôi trào như bọt khí, Thanh Huyền cẩn thận suy xét các mối liên hệ, một dự cảm xấu chợt dâng lên trong lòng. Thanh Huyền cảm thấy, dường như hấn và Thiên Sắc đã bị kéo vào một cái bẫy lớn, nhưng lại không biết điều nguy hiểm trong cạm bẫy kia.

Dù thế nào đi nữa, cách tốt nhất bây giờ là rời xa tất cả quay về Yên sơn!

Ngắm nhìn Thiên Sắc nằm trên giường, một ý nghĩ xấu xa chợt lướt qua đầu, hấn khẽ cười đều, sau đó quỳ xuống trước giường, cúi đầu, lưng thẳng tắp.

Khi Thanh Huyền đứng dậy thì Thiên Sắc đã tỉnh, có lẽ vì rời xa cơ thể ấm áp của hắn thì nàng đã thấy khó ngủ.

Đúng vậy, qua mấy ngàn năm sau khi bị Phong Cẩm bội bạc đây lần đầu tiên nàng có thể an tâm yên giấc.

Nhưng mà, sau khi tỉnh dậy, nàng vẫn giữ tư thế cuộn người lại, không dám nhúc nhích. Chuyện đêm qua, nàng biết mình bị người khác gài phá giới ăn mặn, cho nên mới có thể vứt bỏ luân lý và đạo đức xưa nay mà chủ động với Thanh Huyền. Ký ức đêm qua ùn ùn ủa tới khiến nàng quần bách, mà hơi ấm và vòng tay của hắn vẫn quanh quất đâu đây, khiến nàng chẳng biết phải làm sao, chỉ đành nằm cuộn tròn cứng đờ ở đó.

Nghe tiếng mở cửa, Thiên Sắc chợt thấy căng thẳng, trong phút chốc tất cả cảm xúc lúng túng, xấu hổ, áy náy đồng loạt bùng lên. Nàng chỉ có thể bị động chờ hắn chạy tới bên mình như xưa nay, nhưng nàng thật không biết mình nên đáp lại thế nào.

Tuy nàng từng có ý định về Yên sơn thành thân với hắn, nhưng thật không ngờ lại nảy sinh chuyện đột ngột thế này. Nhưng dù nói thế nào đi nữa, chuyện không nên có đều đã xảy ra, vậy thì bây giờ dù hắn có yêu cầu gì thì cũng đành chiều theo ý hắn.

Thiên Sắc cứng đờ người, bất an chờ đợi, nhưng qua rất lâu vẫn không nghe thấy âm thanh gì. Trong lúc kinh ngạc, nàng xoay người lại mới phát hiện Thanh Huyền khoác chiếc áo mỏng manh quỳ trước giường, đầu cúi xuống như đang sám hối!

Chẳng thể e dè thêm nữa, Thiên Sắc ngồi dậy, nhú mào, vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu: “Thanh Huyền, người quỳ làm gì?”

Thanh Huyền không đáp ngay, chỉ cúi thấp đầu, một lúc lâu sau giọng nói trầm thấp rầu rĩ vọng tới, ngữ điệu ngập tràn hối hận: “Hôm qua sư phụ say, Thanh Huyền bị ma ám... lỡ mạo phạm sư phụ... hủy mất danh tiết của sư phụ... Thanh Huyền biết tội mình phạm đáng chết vạn lần, không thể dung tha... xin sư phụ trách phạt!”

Thanh Huyền nói thế khiến Thiên Sắc dở khóc dở cười.

Rõ ràng là do nàng bất cẩn phá giới bộc lộ yêu tính, bây giờ sao lại thành Thanh Huyền bị ma ám?

Nếu muốn trách phạt...

Người bị phạt phải là nàng...

Thiên Sắc cười khổ đành thở dài bất đắc dĩ: “Nền đất lạnh lắm, cho dù người có quỳ thêm một ngàn năm cũng chẳng ích gì, đứng lên đi.”

Vốn Thanh Huyền cúi đầu vì đang cười trộm, nhưng câu trả lời của nàng khiến hắn ngạc nhiên. Hắn tính vào lúc Thiên Sắc suy nghĩ cách trách phạt hoặc nàng không đáp lại thì hắn sẽ chưa thêm một câu...: “Chỉ bằng phạt Thanh Huyền bạc đầu giai lão, mãi không xa rời sư phụ vậy.”

Nhưng không ngờ, Thiên Sắc lại trả lời như vậy, bỗng chốc hắn thấy hơi uất ức, Thanh Huyền ngẩng đầu đứng dậy, không nói không rằng, cởi sạch y phục rồi leo lên giường ôm chặt lấy Thiên Sắc.

Tuy đêm qua hai người còn thân mật hơn thế này, nhưng bây giờ yêu tính trong người Thiên Sắc đã biến mất nên đương nhiên không quen lắm với cử chỉ gần gũi giữa nam và nữ. Nàng bất an xoay người né tránh, nhưng bỗng cảm giác được cơ thể ấm áp của Thanh Huyền đang kề cận bên mình, bỗng chốc người nàng cứng đờ như xác chết.

Thanh Huyền không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết Thiên Sắc không quen hành vi ngọt ngào tình tứ kiểu này, những lời lúc này là hắn muốn cho nàng một bậc thang leo xuống. Bây giờ, nhận ra vẻ mất tự nhiên của nàng, hắn không những không lùi lại mà còn xáp tới gần, châm đầu vào lửa: “Sư phụ, hôm qua có phải Thanh Huyền quá thô lỗ khiến người đau không?” Hắn kề sát bên nàng, học theo cách nàng mê hoặc hắn tối qua, đôi môi mỏng khê khàng trượt từ bờ vai lên chiếc gáy mảnh khảnh của nàng, ngay cả giọng nói cũng khàn khàn thối bùng lên ngọn lửa tình rực cháy.

Giờ phút này, Thiên Sắc cảm nhận thấy sự nhiệt tình của hắn, từng ngón tay nóng bỏng siết chặt thắt lưng nàng, như muốn ôm chặt nàng trong vòng ôm của hắn. Dần dà hơi thở nóng rẫy của hắn lướt qua gáy nàng vừa tê vừa nhột, nụ hôn phớt dần biến thành những cái mút mát quyến luyến, nồng nàn, khiến nàng chẳng biết làm sao chỉ có thể ngẩng đầu, nhắm mắt, run rẩy: “Thanh Huyền, đừng...” Hơi thở như run lên, cơ thể bị quấy nhiễu thổi bùng lên một ngọn lửa nóng rực, khiến nàng muốn vươn tay đẩy hắn ra, nhưng khi bàn tay vừa chạm vào cơ thể hắn, cảm xúc ấm áp đó khiến nàng do dự, chẳng biết mình nên đẩy hắn ra hay là theo bản năng ôm chặt lấy hắn.

May mà sự tra tấn ngọt ngào này không kéo dài lâu, khi hắn hôn lên vành tai nàng, hắn chợt dừng lại thì thầm bên tai nàng: “Sư phụ, sau này Thanh Huyền sẽ không gọi nàng là sư phụ nữa.”

Chẳng biết tại sao, nàng bất chợt nhớ lại cảnh tượng hắn báii nàng làm sư phụ, khi lần đầu tiên gọi nàng là “sư phụ” nét mặt hắn tràn ngập kính sợ, lòng nàng bất giác dâng lên cảm giác bối rối, áy náy và mặc cảm tội lỗi. “Vậy người định gọi vì sư là gì?” Nàng chôn chặt tất cả cảm xúc của mình, khẽ cất tiếng: “Vì sư còn nhớ, khi vì sư giúp người chữa thương ở Nhiễm Trù trấn năm xưa, người từng nói vì sư đối xử với người thật tốt giống hệt mẫu thân của người.”

Có điều, khi đó nàng không thể ngờ rằng chỉ qua vài năm, chàng thiếu niên tuấn tú ấy lại cố chấp yêu nàng như thế?

Khi đó, hắn bảo nàng giống mẫu thân của hắn, cho nên nàng vẫn chăm sóc, quan tâm và yêu thương hắn như một bậc trưởng bối, nhưng tình cảm này rốt cuộc đã biến chất từ bao giờ?

Vốn tưởng rằng giữa hai người là tình cảm thầy trò, nhưng từ khi nào lại biến thành tình yêu nam nữ?

Thanh Huyền không biết Thiên Sắc bây giờ đang xúc động nhớ lại, hắn ngẩn ngơ nhớ tới chút tính toán vụn vặt tự tình thông minh lúc trước, bất giác hắn dở khóc dở cười. Khi đó, hắn hiểu lầm vì tin đồn trong tứ hải bát hoang, hắn tưởng sư phụ có âm mưu bất chính với mình, hắn cảm thấy mình như người đi trên dây, bấp bênh lay lắt, lòng hắn lúc nào cũng sợ hãi bất an, nhưng tới hôm nay hắn vẫn còn phải lo sợ bất an...

Đúng!

Nỗi sợ hôm nay của hắn là sợ sư phụ không có âm mưu bất chính với mình!

“Nàng nghe nhầm chẳng?” Hắn trở mặt ra, ôm lấy nàng chậm rãi ngã xuống giường, nghĩ tới hai chữ “ngủ cùng” mà Bán Hạ nói, trái tim hắn nhộn nhạo khó kiềm chế, ánh mắt nóng bỏng tỏa ra và hơi thở ngất quăng tỏ rõ rằng hắn không chỉ muốn “ngủ cùng” mà còn muốn làm thêm nhiều chuyện khác nữa, ngữ điệu của Thanh Huyền vừa trêu đùa vừa vô lại: “Rõ ràng lúc đó Thanh Huyền nói, nàng đối xử với Thanh Huyền thật tốt, giống hệt nương tử của ta.”

Sau đó, Thanh Huyền tuân theo tôn chỉ “Làm đồ đệ cũng chính là làm phu quân”, hoàn thành dặn dò của Bán Hạ mười phần vẹn mười!

Chờ đến khi tất cả chấm dứt cũng đã tới buổi trưa, thị nữ và nô bộc đã chuẩn bị xong nước ấm chờ ngoài cửa từ lâu, họ biết chuyện gì đang diễn ra bên trong cho nên yên lặng chờ đợi không dám quấy rầy.

Thanh Huyền là kẻ lần đầu nếm mùi tình ái, nhiệt huyết bừng bừng không biết tiết chế, cuối cùng là Thiên Sắc cảm thấy cứ thế này mãi thì không ổn, nên nàng không thể không nghiêm mặt, dùng khí thế của sư phụ lấy ánh mắt lạnh lẽo răn dạy hắn, lúc đó hắn mới âm ỨC mà ngừng lại.

Sau khi rửa mặt chải đầu, vì che giấu người khác, Thiên Sắc bèn biến thành Dự Lan. Tuy nàng thấy hơi mệt nhưng lòng ngàn ngáp nghi ngờ giống Thanh Huyền, Thiên Sắc ngay tức khắc đến tìm Bán Hạ hỏi rõ nguyên do.

Đó là sân viện yên lặng nhất trong Ninh An vương phủ, thật không ngờ lúc tìm thấy Bán Hạ, Thiên Sắc bất ngờ phát hiện Phong Cẩm cũng có mặt ở đó!

Lúc này, y đang đánh cờ với Bán Hạ.

Thấy Thiên Sắc và Thanh Huyền ra vào có đôi, thần sắc Phong Cẩm lại bình thản một cách đáng ngạc nhiên. Phong Cẩm nhặt một con cờ đen kê đặt trên bàn cờ, cất tiếng lạnh nhạt: “Hôm nay sư muội có thể đứng dậy được, xem ra cũng không tệ lắm.” Ngữ điệu thản nhiên nhưng lại khiến người có mặt cảm nhận được áp lực vô hình, ngấm trào phúng, cực kỳ khiêu khích.

Thiên Sắc xấu hổ, còn Thanh Huyền cũng tỏ vẻ không vui, cái người đó lại nhắc tới khúc mắc về hư vinh và tự tôn của nam giới.

Là ý gì đây?

Thấy Thanh Huyền sắp nổi bão, sẽ không tránh khỏi xung đột với Phong Cẩm, Thiên Sắc cất tiếng chen ngang ra dấu bằng mắt với Thanh Huyền: “Người về phòng trước đi, ta sẽ về ngay thôi.”

Thanh Huyền không muốn đi nên vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Ở bên kia, Bán Hạ khẽ cười, lắc lắc đầu: “Thanh Huyền, tạm thời người tránh đi một lát.” Y cúi mắt nhìn thế trận sát phạt, chiến hỏa vô hình trên bàn cờ, y che giấu cảm xúc vô cùng tốt: “Yên tâm đi, Bán Hạ sư bá sẽ giúp người trông kỹ sư phụ người, không để người khác bắt mất nàng đâu.”

Bị Bán Hạ ngăm trêu chọc, tuy Thanh Huyền không muốn Thiên Sắc ở cùng Phong Cẩm, nhưng cũng hiểu ba người này có chút ân oán cần giải quyết, bây giờ thân phận của hắn hơi xấu hổ ở lại quả thật không ổn, hắn nên hiểu chuyện rời đi mới phải.

“Đừng để ta chờ lâu.” Hắn bước đến thì thầm bên tai Thiên Sắc, sau đó hắn đi được một quãng rồi còn có ý quay lại kéo Thiên Sắc một cái, mượn động tác này đáp trả khiêu khích của Phong Cẩm lúc này.

Phong Cẩm không lên tiếng, nhưng nét mặt đã dần khó coi.

Trên đường về phòng, Thanh Huyền hơi hối hận. Cho dù có chuyện lớn cần hắn tránh mặt nhưng cũng không nên tránh về phòng xa xôi vậy chứ?!

Hắn trở thành kẻ thành thật từ bao giờ vậy?

Nghĩ thế, hắn ngừng bước quay lại, tính tìm một chỗ gần đó chờ Thiên Sắc, cẩn thận canh chừng tên Phong Cẩm không có ý tốt kia thừa cơ đào tường khoét vách nhà hắn.

Vòng qua nhà thủy tạ, bước dọc theo hành lang, có hai thị nữ cười tủm tỉm bưng thức ăn ở đầu hành lang bên kia đi tới, họ vừa đi vừa trò chuyện vui cười.

“Tiểu ca đó ăn hết thật... Đại hôn hôm qua của Thế Tử, dù khách khứa đông như vậy nhưng không một ai giống y, ăn từ tối qua tới giờ vẫn chưa ngừng... Chẳng biết đã nhịn đói bao lâu rồi...”

“Muội xem đi, tuy y mặc vải thô nhưng trông rất tuấn tú... Theo ta thấy cũng không kém Cừ Phong thiếu gia bên cạnh Cửu Công chúa đâu...”

Nhắc tới “Cừ Phong” hai thị nữ lập tức phát hiện Thanh Huyền. Vì bây giờ Thanh Huyền đang dùng gương mặt của Cừ Phong nên hai thị nữ kia vừa trông thấy lập tức ngừng lời, cung kính hành lễ.

Thanh Huyền phát phát tay, không thèm quan tâm. Bây giờ, hắn chỉ nhớ đến mỗi Thiên Sắc sao còn tâm tư đi lo chuyện vật vãn này.

Hai thị nữ dần đi xa, nhưng đúng lúc này lời của một thị nữ xa xa vọng tới tuy không rõ lắm nhưng đã khiến Thanh Huyền như bị sét đánh ngang tai, kinh ngạc đờ ra tại chỗ.

“Có người hỏi tên, hỏi nhà tiểu ca đó, tiểu ca vẫn không đáp, chỉ vừa ăn vừa lặp lại hai chữ... thịt thịt gì đó... Xem ra, chẳng biết tiểu ca đó đã bao lâu chưa ăn thịt, đói đến khó coi như vậy...”

Thịt thịt?

Nhục Nhục?

Dòng suy nghĩ của Thanh Huyền đột ngột ngừng lại, đầu óc trống rỗng, hắn theo bản năng xoay người bước theo hai nàng thị nữ.

Nhục Nhục không rõ tung tích, sư phụ không cho hắn đi tìm và bảo rằng Nhục Nhục có vận mệnh của riêng nó. Thứ số mệnh này, Thanh Huyền hận không thể hiểu được, bây giờ thị nữ nhắc tới một thiếu niên, có phải là Nhục Nhục không?

Thanh Huyền theo chân hai thị nữ đến sân viện bày yến tiệc, quả nhiên có một thiếu niên đang ăn như hổ đói ở bên chõng chén bát ngổn ngang.

Vóc dáng của thiếu niên trông rất gầy gò, mái tóc rối bù, áo vải rộng thùng thình. Nhưng giờ phút này, thiếu niên không thèm để ý chuyện xung quanh, y không dùng đũa trúc mà dùng tay liên tục nhét thức ăn vào miệng, tựa như quỷ đói đầu thai, những người xung quanh nhìn mà ghen hòng.

Bóng lưng kia chắc chắn không phải Nhục Nhục!

Thanh Huyền cực kỳ chắc chắn điều này.

Thiếu niên đó khoảng mười bốn mười lăm, mà Nhục Nhục là cậu bé ngốc chưa tới mười tuổi, hơn nữa Nhục Nhục trông tròn lủng tròn lảng.

Đúng lúc Thanh Huyền thất vọng, thiếu niên kia vì ăn quá nhanh nên chiếc bánh bao trên tay rớt xuống đất lăn đến bên chân Thanh Huyền. Rõ ràng trên bàn còn rất nhiều bánh bao, nhưng thiếu niên kia dường như tiếc của, bèn quay người lại nhặt bánh bao nhét vào trong miệng.

Trong khoảnh khắc đó, Thanh Huyền nhìn tận mắt khuôn mặt thiếu niên tuần tú này trông giống hệt Phó Vân Xuyên!

Thiếu niên này quả là Nhục Nhục.

Hết chương 64

65. Chương 65

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Mở to mắt nhìn cậu thiếu niên nhặt cái bánh bao dính đầy bụi đất lên, không thèm lau, ăn như sói đói, chỉ hai miếng đã nhét hết vào miệng. Thanh Huyền thực sự hoảng sợ.

Thiếu niên này thật sự là Nhục Nhục ư?

Nếu là thật, tính ngày tháng, từ lúc hắn và sư phụ rời Yên sơn đến Ngọc Hư cung, khi đó Nhục Nhục cũng rời đi thì đến nay mới không gặp mấy tháng mà thôi, sao nó có thể biến thành bộ dạng kỳ lạ như vậy?

Rốt cuộc là nó bị bỏ đói bao lâu mà lại ăn như sói thế kia?

Nhưng nếu thật sự đói khát thì phải gầy trơ xương, vì sao vóc dáng của nó đột nhiên cao lên rất nhiều, giống như lớn thêm vài tuổi vậy.

Trong thời gian ngắn, vô số nghi ngờ hiện lên trong đầu Thanh Huyền, nghĩ không ra nên rối như tơ vò. Không cái nào rõ ràng, cả người như dại ra, chỉ nhìn chằm chằm thiếu niên kia một lúc lâu mà vẫn chưa tỉnh táo lại!

Chưa nuốt hết cái bánh bao khỏi cổ họng, thiếu niên kia như là đói khát đến không thể chịu nổi, vội vàng quay sang bàn bên cạnh, lau tay lung tung trên người, cuống cuồng bốc đồ ăn thừa trên bàn tiếp tục ăn.

Nhìn bàn tay bốc thức ăn chỉ có da bọc xương, tim Thanh Huyền như bị mèo cào, toàn thân lạnh toát, ngay cả lưng cũng ứa mồ hôi lạnh ngắt. Khoảnh khắc đó, những suy nghĩ rối loạn trong đầu hắn biến mất, xông lên phía trước nắm chặt cánh tay thiếu niên. “Nhục Nhục!” Sau tiếng kêu hoảng hốt, hắn chỉ cảm thấy mặt như tê liệt, không biết bản thân nên biểu hiện thế nào để đối mặt với tình huống này?

Nên ngạc nhiên?!

Nên vui sướng?!

Hoặc là nên đau lòng?!

“Mấy ngày nay đệ bỏ đi đâu, có biết lúc nào ca ca cũng lo lắng cho đệ hay không? Trong chớp mắt, khuôn mặt nhỏ bé ngay ngắn của Nhục Nhục đã thành gầy đen méo mó. Trong lòng Thanh Huyền rất khó chịu, trái tim như bị rút lại, giống như một cây kim châm siêu nhỏ cực kỳ sắc bén bất ngờ đâm vào tim không kịp đề phòng, đau đến mức phải hít mạnh: “Sao đệ lại biến thành thế này?”

Nhục Nhục là một người phàm không biết gì về đạo thuật. Lại còn là một đứa trẻ thiếu năng, xưa nay ngây thơ, khờ khạo, không rành thế sự, từ lúc theo sư phụ đến Đông Cực cũng chưa từng xuống khỏi Yên sơn, sao có thể thừa dịp hấn và sư phụ lên Ngọc Hư Cung biến mất không thấy tăm hơi? Nhục Nhục rốt cuộc là tự bỏ đi hay bị người khác dẫn đi? Bây giờ sao lại lưu lạc đến thành Ninh An? Bộ dạng chật vật của nó cuối cùng là đã trải qua chuyện gì?

Thanh Huyền có rất nhiều thắc mắc và nghi ngờ. Trong lòng hấn biết, Nhục Nhục là một đứa trẻ thiếu năng, từ nhỏ đầu óc đã mơ hồ, nói năng không rõ ràng, dù có hỏi cũng không ra nguyên nhân. Nhưng chỉ chớp mắt, hấn đột nhiên hiểu ra, năm đó một mình sư phụ xuống núi tìm hấn ở rừng khốc đêm rốt cuộc là tâm tình như thế nào. Sự lo lắng khắc sâu này lúc nào cũng quẩn quanh trong lòng, khiến người ta không sao gánh vác nổi! Nghĩ đến bản thân từng tùy hứng khiến sư phụ tức không được, giận không xong, phạt cũng không ổn, đáy lòng hấn dâng lên sự áy náy sâu sắc, cảm thấy trong lồng ngực cực kỳ khó chịu.

Có điều Thanh Huyền không ngờ, thiếu niên kia bị hấn kéo cánh tay, không lấy được đồ ăn nên quay sang nhìn hấn. Ánh mắt rõ ràng, giọng điệu hồ hững, nét mặt bình thản, dường như không chút ngạc nhiên. Sau đó, nó gạt tay Thanh Huyền ra không chút do dự, trả lời: “Ta không biết người”, tiếp đó bocc nửa cái chân giò còn sót lại trên bàn, nhét đầy miệng.

Ánh mắt đó, giọng điệu đó, thậm chí còn có nét mặt đó đều tinh tảo, thiếu niên này tâm trí bình thường, không phải một đứa trẻ thiếu năng.

Chẳng lẽ, hấn nhận nhầm người.

Có thể nào đây không phải Nhục Nhục, chỉ là trùng hợp mà hấn gặp phải một thiếu niên có bộ dạng giống Phó Vân Xuyên.

Lúc này, Thanh Huyền không thể khẳng định hay phủ nhận.

Nếu không phải thì sao khuôn mặt ngay trước mắt hoàn toàn giống Phó Vân Xuyên, thế gian này có sự trùng hợp đến vậy sao?

Nếu phải thì vì sao thiếu niên này chẳng hề thiếu năng, lại còn thản nhiên nói không biết hấn?

Bất chợt, Thanh Huyền nhớ lại, sau khi Nhục Nhục lên Yên sơn, vì bướng bỉnh trèo cây từng bị té trên cao xuống bị thương ở bả vai, để lại một vết sẹo không thể xóa. Hấn liền nhanh tay lột áo thiếu niên kia, định xem thử trên vai nó có vết sẹo hay không.

Chỉ một thoáng, thiếu niên tinh tảo lại lùi về sau, bước chân mang theo sự sắc bén không dễ nhận ra. Có lẽ vì muốn tránh tay Thanh Huyền, lại e ngại tu vi của hấn cao hơn, cuối cùng không thể tránh được nên áo bị vén lên, thấy rõ vết sẹo cực kỳ quen mắt!

Khuôn mặt giống nhau khi trưởng thành, có thể nói trùng hợp, nhưng trên vai có vết sẹo y hệt thì không thể là trùng hợp chứ?

Bây giờ, Thanh Huyền có thể xác định, thiếu niên trước mắt chắc chắn là Nhục Nhục, không thể giả được!

Nhưng vì sao Nhục Nhục không biết hấn?

Giữa lúc trăm mối không lời giải đáp, đầu óc hấn chợt lóe sáng, nhớ lại bản thân đang mang khuôn mặt của Cứ Phong, khó trách Nhục Nhục không nhận ra hấn. Thời khắc này, hành động lời nói của hấn đã gần như biến thành Cứ Phong, đủ để thu hút người xung quanh. Nếu lúc này sử dụng pháp thuật, để lộ ra bộ dạng vốn có của bản thân, khó đảm bảo người xung quanh sẽ không hoảng sợ. Vô duyên vô cớ lại gặp phải chuyện này.

Chỉ là, bây giờ thần trí của Nhục Nhục tinh tảo, ánh mắt không hề ngây ngô, đã xảy ra chuyện gì? Sư phụ từng nói, cha mẹ của Nhục Nhục là anh em ruột, nên Nhục Nhục sinh ra là một đứa trẻ thiếu năng bẩm sinh, không có thuốc chữa. Trong chuyện này, rốt cuộc là có chuyện gì kỳ lạ không muốn người khác biết.

Dù trong lòng nghi ngờ rất nhiều, nhưng cẩn thận cân nhắc, Thanh Huyền đành phải cố gắng nhẫn nhịn, chậm rãi lui ra. Đứng nhìn Nhục Nhục tiếp tục ăn như hổ đói, hết như quỷ đói đầu thai quét sạch đồ ăn trên bàn, cảm giác chua xót trong lòng ngày càng sâu, hần bất chợt nhớ lại quá khứ những ngày lang thang của mình.

Sống lang thang khắp nơi, hần không nhà không cửa, những ngày đông giá rét phải cuộn mình trong góc tường miếu hoang đổ nát, dựa vào mấy tấm vải bông hồng, thế mà đã sống qua mùa tuyết cuối năm. Hần cũng từng có lúc cầm bát canh thừa lạnh ngắt mà vui sướng như được nếm sơn hào hải vị. Lớn hơn một chút thì nửa đêm đi ăn vụng đồ cúng tế mỡ mả của người khác. Thậm chí còn chui vào chuồng chó chỉ để tìm xem trong vại nước gạo của tiệm cơm có còn gì để ăn không. Tuy rằng sau đó bị tên què lừa đảo bán vào viện kỹ nam, theo hầu hạ Phó Vân Xuyên, có ăn có mặc, nhưng hần rất thông minh, rất biết quan sát ngôn ngữ sắc mặt, chưa từng bị ai đánh. Nhưng nhìn sắc mặt đáng ghê tởm của đám khách mua rượu tìm vui, sao hần không biết tương lai sau này của mình?

Vốn tưởng rằng Phó Vân Xuyên đối xử tốt với hần nên mới lặng lẽ thả hần đi, cho hần một con đường sống. Nhưng cuối cùng hần mới hiểu ra, Phó Vân Xuyên đã đưa hần vào địa ngục sống không bằng chết. Sau khi lên Yên sơn, cuộc sống yên bình no đủ, có vẻ khởi sắc, những gì trải qua trước đó quả thực như ác mộng. Nghĩ kỹ lại, trên đời này chỉ có sư phụ là thật tâm đối xử tốt với hần, nếu không có sư phụ, cái mạng nhỏ của hần không biết đã chôn ở nơi nào. Ôn nghĩa một giọt, báo đáp nguyên dòng, dù hần dùng cả đời cả kiếp báo đáp sư phụ cũng không đủ...

Đang nghĩ ngợi, Nhục Nhục như đã ăn no, vén ống tay áo bần thủ lau miệng, quay đầu đi ra ngoài. Có một nữ tỳ tốt bụng đưa cho nó một gói giấy dầu bọc thức ăn và cơm canh nhưng nó không nhận, chỉ cúi đầu bước đi.

Thanh Huyền không biết làm gì khác, vội vàng đuổi theo.

Nhục Nhục cúi đầu đi thẳng về phía trước, không biết có phải do vừa ăn no nên bước chân rất mau lẹ, khiến Thanh Huyền cảm thấy nếu không dùng pháp lực đuổi theo cũng phải cố gắng hết sức. Cứ như vậy, một trước một sau đi thẳng ra khỏi thành. Cuối cùng Thanh Huyền mới vượt qua Nhục Nhục, xóa bỏ pháp thuật trở lại bộ dạng của mình, vội vàng ngăn nó lại.

“Nhục Nhục!” Vốn tưởng rằng sau khi khôi phục lại khuôn mặt, có thể thấy được ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn vui mừng của Nhục Nhục. Nhưng khi Thanh Huyền nhìn thấy ánh mắt của Nhục Nhục, đột nhiên cảm thấy kỳ quái không nói nên lời.

Nhục Nhục nhìn hần, không chỉ im lặng mà ngay cả vẻ mặt cũng lạnh lùng khác thường, nhất là đôi mắt, lạnh lùng giống như băng châu, phản ứng không nên có ở con người. Thanh Huyền cảm thấy đáy mắt ấy tối tăm như hầm băng, không biết đột nhiên xuất hiện thứ gì đó đáng sợ, ngay cả bóng dáng hần ánh vào đôi mắt đó cũng không ngăn được cảm giác âm u lạnh lẽo.

“Nhục Nhục, đệ không nhận ra ta sao? Ta là ca ca —” Thanh Huyền bật thốt nhưng vì nghi ngờ nên lời nói có vẻ chần chừ, cuối cùng khé nhíu mày, hít thở khó khăn: “Nhục Nhục, đệ thật sự không biết ta sao?”

Thiếu niên kia nhìn Thanh Huyền chăm chăm, hơi nghiêng đầu, nhíu mày bộ dạng ra vẻ hết lòng suy nghĩ, thật giống như đang rơi vào hồi ức. Thấy tình hình này, đáy lòng Thanh Huyền đột nhiên dấy lên tia sáng hy vọng.

Nhưng suy nghĩ đâm chiều trong lòng nó hoàn toàn khác suy nghĩ của Thanh Huyền.

Tuy vừa rồi ăn rất nhiều thức ăn, nhưng lúc này nó vẫn đói khát không thể chịu nổi, khẩn thiết mong muốn có thứ gì đó nhét vào bụng vì cái bao tử đói khát và đau đớn kia. Nhìn thấy chàng trai trước mắt đuổi theo hỏi nó có nhận ra mình hay không, nó chỉ càng cảm thấy đói khát như thủy triều dâng lên, hết như đồ ăn trước đó toàn là không khí, còn quanh mũi là mùi thơm ngào ngạt đầy quyến rũ, giống như cao lương mỹ vị đang vẫy chào.

Liếm liếm môi nuốt nước miếng, nó bước lên từng bước, môi nở nụ cười cực kỳ quái dị: “Ta thật sự không biết người, nhưng thịt của người dường như rất ngon...”

Sau khi Thanh Huyền rời đi, Phong Cẩm lấy một quân cờ cầm trong tay một lúc lâu, đột nhiên thả xuống lại ngẩng đầu nhìn Thiên Sắc, ánh mắt thâm trầm khó hiểu.

Nhưng Thiên Sắc không nhìn y, chỉ lẳng lặng nhìn Bán Hạ, tựa như đang chờ Bán Hạ cho nàng một câu trả lời hợp lý. Còn Bán Hạ thì không buồn ngẩng đầu lên, ngón tay gõ gõ trên bàn cờ bằng đá tập trung tinh thần, rõ ràng đang tự tính toán.

Không biết thế này là cầm cự hay đối phó, tóm lại thật lâu sau vẫn không ai nói gì.

Ánh dương ảm áp trước đó đột nhiên biến mất, giống như bị mây đen che khuất, ngay cả bầu trời cũng âm u.

Không khí trầm mặc khiến ai cũng khó thở, cuối cùng Phong Cẩm cũng có hành động. Y chậm rãi lấy ra một cái hộp nhỏ, đặt vào tay Thiên Sắc, nhưng mắt không hề nhìn nàng.

Nhìn cái hộp ngay trước mắt kia, Thiên Sắc thấy khác thường, nét mặt nàng hơi căng thẳng, mở to mắt nhìn thẳng vào Phong Cẩm. Không biết y suy nghĩ gì, cũng không đoán được tiếp theo y sẽ yêu cầu gì: “Chương giáo sư huynh, đây là —?”

Nếu nàng đoán không lầm, bên trong chiếc hộp này chính là Cửu chuyển chân hồn đan.

Thấy nàng đã hiểu, lại cẩn thận không nói ra. Phong Cẩm khẽ gật đầu: “Đúng.”

Khoảnh khắc này Thiên Sắc rất mâu thuẫn, nàng rất muốn đưa tay nhận lấy chiếc hộp kia nhưng tay run run không thể khống chế được. Nàng biết có Cửu chuyển chân hồn đan này chắc chắn sẽ bảo vệ được mạng của Thanh Huyền, có điều nàng không rõ vì sao Phong Cẩm lại hành động như vậy, cũng không rõ suy nghĩ thâm sâu sau hành động này.

Cố gắng khống chế cảm xúc của bản thân, nàng hít sâu một hơi, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi: “Vật này không phải là nhỏ, chương giáo sư huynh đưa cho ta, sau này phải báo cáo kết quả nhiệm vụ với người khác như thế nào?”

Thấy nàng không chịu nhận, Phong Cẩm cũng không ngạc nhiên, chỉ rừ mắt cười khổ. Nàng ám chỉ “phải báo cáo kết quả nhiệm vụ với người khác”, đương nhiên muốn nói đến người đã phái y đi tìm kiếm Cửu chuyển chân hồn đan – Hạo Thiên. Bây giờ, chỉ sợ là nàng nghi ngờ y lại có mục đích gì đó không thể nói cho ai biết. Thì ra trong lòng nàng đã không còn chút tin tưởng nào dành cho y. Lòng mang tâm sự như vậy, y vẫn lên tiếng giải thích thắc mắc của nàng: “Không sao, dù không hoàn thành nhiệm vụ được giao, cùng lắm người đó cũng chỉ trách ta thất trách, vẫn nhẹ hơn nhiều so với tội danh ăn trộm sau này của muội.”

Bị nhìn thấu tâm tư, Thiên Sắc không lên tiếng, chỉ im lặng cúi đầu. Tay giấu sau lưng nắm chặt lại, cố gắng khống chế cảm xúc nhưng vẫn bộc lộ chút ít.

Đúng vậy, như lời Phong Cẩm đã nói, nàng nhất định sẽ trộm Cửu chuyển chân hồn đan này. Có điều, vì vết xe đổ của Dụ Lan trước đây, đương nhiên sẽ khiến số người canh giữ tăng lên rất nhiều, cơ hội thành công rất thấp.

“Người cho rằng đây thật sự là Cửu chuyển chân hồn đan sao?”

Đúng lúc này, Bán Hạ đột nhiên lên tiếng, hừ một tiếng khẽ cười trầm thấp lạnh đến thấu xương. Đôi mắt sâu thẳm hơi dừng lại trên mặt Thiên Sắc, sau đó hàm dưới nghiêng chặt, ánh mắt nghiêm nghị trong chớp nhoáng rồi hoàn toàn tan biến.

Giống như được đảm bảo điều gì đó, Phong Cẩm rút tay lại, đặt cái hộp trước mắt Bán Hạ, mỉm cười thần nhiên: “Ta biết trong này có điều kỳ lạ, nếu thật sự là Cửu chuyển chân hồn đan thì sao có thể để ta lấy lại dễ dàng như vậy.”

Nếu việc này thật sự dễ dàng thế thì chỉ cần phái một đệ tử Thần Tiêu phái làm, cần gì phải lệnh cho y đích thân xuống Côn Luân.

Hạo Thiên xưa nay khôn khéo, làm gì cũng có lý do của mình, sao lại không rõ đạo lý ‘chuyện bé xé ra to?’

“Nhưng người không hồ đồ.” Bán Hạ nhìn chiếc hộp kia, ngẩng đầu nhìn Phong Cẩm. Đôi mày đen nhướng lên, giọng điệu vẫn trầm thấp nhưng đôi mắt cực kỳ sắc bén khiến người ta khó thở.

Phong Cẩm khẽ cười, giọng cực nhẹ, nhưng ngũ quan tuần tú lập tức sắc lại, xung quanh chợt trở nên lạnh lẽo, ánh mắt phức tạp: “Nếu ta không thủ đoạn với đệ, đưa Cửu chuyển chân hồn đan này cho Thiên Sắc thì sao khiến đệ thừa nhận đây là giả?” Ánh mắt đột nhiên trở nên tối tăm, giờ phút này Phong Cẩm đã vứt bỏ bộ mặt nhã nhặn khiêm tốn, lời nói cử chỉ vô cùng lạnh lùng, không còn vẻ hòa nhã nữa.

Lúc này, y đã nhìn thấu những điểm bất thường ở Bán Hạ. Dù sao, tất cả cũng quá mức kỳ lạ.

Dựa trên quan hệ của Bán Hạ và Thiên Sắc, y không thể nào bỏ mặc Thiên Sắc mà đi giúp người ngoài như Dụ Lan. Dù Dụ Lan dùng Triệu Thịnh để ép buộc thì lý do này cũng rất gượng ép.

Chỉ có một khả năng, Bán Hạ biết y vẫn cảm thấy áy náy với Thiên Sắc, không thể dứt tình. Cố ý giúp Dụ Lan lấy Cửu chuyển chân hồn đan, trông chờ cuối cùng nó sẽ về tay Thiên Sắc, mà Thiên Sắc lại không phải mang trên người tội danh trộm đan đại nghịch bất đạo.

Nếu thật sự là như thế, y không thể không khâm phục tâm tư Bán Hạ quá sâu kín, thực sự quá sâu.

Ngày đó ở trong hang động, vì sao Dụ Lan đưa Cửu chuyển chân hồn đan cho người bí ẩn kia? Chỉ sợ, khi đó Dụ Lan cũng biết Cửu chuyển chân hồn đan này là giả, không cứu được mạng của Cự Phong nên liền bỏ xe giữ tướng, mượn việc này đẩy sự thu hút sang hướng khác.

“Cửu chuyển chân hồn đan này là giả, nhưng ta cũng chỉ vừa biết, người đừng nghĩ là ta lén đổi Cửu chuyển chân hồn đan. Hạo Thiên phái người đường đường chuồng giáo Thần Tiêu phái đi tìm Cửu chuyển chân hồn đan, đúng là tự làm giấu đầu hở đuôi.” Bán Hạ xưa nay là người thông minh tinh tường, sao không nghe ra ý tứ của Phong Cẩm, lúc này đáp lại, chắc chắn đã công nhận. Dừng một lúc, tựa như nhớ lại tất cả những chuyện có liên quan, y không nhỏ giọng cũng không bận tâm có tai vách mạch rừng hay có kẻ bụng dạ khó lường nào nghe được không: “Cửu chuyển chân hồn đan thật đã biến mất từ lúc có loạn ma, ngay khi Bách Ma Đăng xuất hiện.

Điều này đối với Thiên Sắc mà nói chính là một tin tức chấn động.

Thời khắc này, đầu óc nàng rối loạn, vốn tưởng rằng đã có được Cửu chuyển chân hồn đan, có thể bảo vệ được Thanh Huyền. Nhưng bây giờ mới phát hiện tất cả hy vọng đều là hoa trong gương, trăng trong nước. “Cửu chuyển chân hồn đan chính là bảo vật quý giá nhất, nếu đã biến mất, sao chưa từng nghe nói đến?” Theo phản xạ nàng cất tiếng hỏi, người khẽ run lên, nhìn chằm chằm vào mắt Bán Hạ, giọng thì thào, sắc mặt xám như tro không thể che giấu sự thất vọng.

Đôi mắt Bán Hạ đột nhiên trở nên lạnh lẽo, như tuôn ra ngàn vạn giọt lệ buốt giá, ánh mắt như hai thanh đao sắc bén khiến người ta rét lạnh như sắt thép vô hình. “Chuyện này dường như có bí mật không thể cho ai biết, ta cũng không có cách nào tìm hiểu, chỉ biết là hình như có liên quan đến Thanh Huyền.” Tuy sắc mặt khác thường, nhưng giọng điệu của y rất bình tĩnh, giọng vẫn thản nhiên không chút sợ hãi.

“Có liên quan đến Thanh Huyền?” Nhắc đến Thanh Huyền, tim Thiên Sắc đập thành thịch, cảm thấy bất an mà không rõ nguyên nhân.

“Thiên Sắc, chẳng lẽ muội không thắc mắc sao? Kể tính toán chi lý mắt nhìn người sắc như dao thế kia sao có thể nhẫn nhịn khi Thanh Huyền ngang nhiên khiêu khích ở Trường Sinh yến, lại còn tốt bụng mở đường chỉ lối uội dẫn Thanh Huyền về phía đông?” Bán Hạ nhìn Phong Cẩm, thấy sắc mặt y bình thản không nói lời nào. Nụ cười lạnh trên mặt tắt dần rồi chìm vào trầm ngâm, suy đoán trong lòng đã xác nhận tám chín phần.

Dừng một lúc, y mới nói tiếp một câu khiến đầu óc Thiên Sắc rối loạn —

“Thật ra, trong sổ sinh tử của Cửu Trọng Ngục, vốn không có tên của Thanh Huyền.”

Hết chương 65

66. Chương 66

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Thanh Huyền không có tên trong sổ sinh tử?

Đây là tin tức cực kỳ chấn động với Thiên Sắc.

Một người phạm bắt đầu từ lúc sinh ra, cha mẹ, thân thích, ngày sinh ngày chết đều viết rõ ràng trên sổ sinh tử. Đó là thiên quy, là vận mệnh định sẵn, không có trường hợp ngoại lệ. Giống như Triệu Thịnh, cho dù là hậu duệ của tiên gia nhưng vì chưa thoát khỏi thể xác người phạm, lúc mới sinh nếu không phải do Hàm Nhụy lén ghi vận mệnh của y lên sổ sinh tử thì chỉ e Bắc Âm Phong Đô đại đế đã biết mình có một đứa cháu ngoại từ lâu. Việc người phạm không có tên trên sổ sinh tử, nếu không phải bị người có tâm lén động tay động chân thì đây quả chẳng phải là chuyện đáng mừng. Dù sao, chiếu theo thiên quy, phạm nhân không có tên trong sổ sinh tử sau khi chết sẽ bị hồn phi phách tán, tan thành tro bụi, sẽ không còn cơ hội bước vào lục đạo luân hồi!

Tin tức bất thành linh khiến Thiên Sắc thay đổi sắc mặt, đôi môi run run, chỉ thiếu điều rằng không va lập cập. Dòng suy nghĩ rối như tơ vò, không nói được một lời, lồng ngực phập phồng nhấp nhô.

Tại sao Thanh Huyền không có tên trên sổ sinh tử?

Rốt cuộc là có người giở trò hay là vận mệnh đã an bài hẳn sẽ hồn phi phách tán?

Nếu quả thật có người giở trò, vậy người đó là ai?

Người có thể động vào sổ sinh tử đương nhiên là người rất quen thuộc với U Minh Ti, nếu vậy người đó làm thế là có mục đích gì?

Tiểu sư huynh là U Minh Diêm Quân có biết chuyện này không?

Tuy rằng im lặng không lên tiếng, nhưng Phong Cẩm và Bán Hạ đều đoán ra Thiên Sắc đang suy nghĩ gì. Dù sao, nỗi lo lắng đó hiện rất rõ ràng trên nét mặt nàng.

Xem ra, trong lòng nàng Thanh Huyền là độc nhất vô nhị.

Phát giác ra chuyện này, Phong Cẩm chưa chát mà Bán Hạ cũng lặng lẽ đứng dậy, bước tới trước nhìn vào mắt nàng. Y nở một nụ cười rất nhẹ rất dịu dàng, câu trả lời vô cùng đơn giản vừa lạnh nhạt vừa trầm thấp nhưng rất kiên định: “Nếu Bạch Liêm biết tin này thì sao có thể giấu muội được? Sư đệ cũng giống ta mới biết được tin này cách đây mấy ngày.”

Câu trả lời làm sáng tỏ mọi chuyện.

Trong đám sư huynh đệ, Bạch Liêm và Bán Hạ có tình nghĩa sâu nặng nhất. Ngày xưa, khi mới vào Ngọc Hư cung, Bạch Liêm cực kỳ kiêu ngạo, ít nói, không hề qua lại với bất kỳ ai. Còn Bán Hạ bá sư trước Bạch Liêm một thời gian, y là người lãnh đạm, hững hờ, không sợ sóng gió. Một người là hậu duệ tiên nhân, một kẻ là phạm nhân đắc đạo, vốn hai người chẳng có bất kỳ điểm chung, nhưng ý trời khó tránh họ lại thích cùng một nữ tử.

Sau đó Thiên Sắc và Phong Cẩm tâm đầu hợp ý, đi về có đôi, các sư huynh đệ thăm thương trộm nhớ Thiên Sắc đều âm thầm đau thương rồi từ bỏ. Khi đó Bạch Liêm phải nối nghiệp Bắc Âm Phong Đô đại đế trở thành U Minh Diêm Quân. Nhưng y vì Thiên Sắc mới ở lại Ngọc Hư cung, à không chịu về U Minh Ti. Đó là một thứ chấp niệm lạnh lùng, không bộc lộ, không quấy rầy chỉ lặng lẽ ở bên cạnh nàng, nhìn nàng hạnh phúc vì một nam tử khác. Bắt đầu từ lúc đó, Bán Hạ mới cảm giác được hậu duệ của tiên gia Bạch Liêm này quả có chút khác biệt.

Tựa như lời Bạch Liêm từng nói, nói chuyện với một kẻ không hiểu tình là gì chẳng khác nào đàn gảy tai trâu!

Sự trầm mặc của Bạch Liêm là vì không muốn để người khác biết tâm sự của y.

Trên đời này bất kỳ ai đều có thể phản bội người khác, nhưng Bạch Liêm tuyệt đối không thể phản bội Thiên Sắc!

Thiên Sắc không phải nghi ngờ Bạch Liêm giấu chuyện này, nàng chỉ lo đang có một âm mưu bị che giấu, sợ Bạch Liêm bị liên lụy lần nữa.

“Mới mấy ngày?” Nàng hơi do dự, như xuất phát từ lo lắng, nàng hơi liếc nhìn Phong Cẩm, chẳng biết có nên nói tiếp không: “Huynh chỉ đến U Minh Ti có một lần...”

Dù nói thế nào đi nữa, Phong Cẩm là thuộc hạ của Hạo Thiên, chuyện Triệu Thịnh lúc trước liên can rất lớn. Nếu Cửu Trọng Thiên biết được mà truy cứu chỉ e khó mà dàn xếp.

Bán Hạ cũng liếc nhìn Phong Cẩm, nhưng ánh mắt không hề đề phòng, y thẳng thắn nói rõ chuyện ngày đó ở Cửu Trọng Ngục: “Tuy tư chất của Thanh Huyền rất tốt, lại nhận được tu vi của muội và Lam Không. Nhưng chắc chắn Thanh Huyền không thể tiếp chiêu với Bắc Âm Phong Đô đại đệ mà còn có thể bình an quay về.” Lời nhận xét khách quan, từng tiếng gần đều tác động đến trái tim Thiên Sắc. Cuối cùng, Bán Hạ lắc đầu như đã biết điều gì lại không chịu nói ra, y bắt đầu cười: “Cũng phải nói, tính nết lão già kia thế nào, chẳng phải muội cũng biết rõ sao.”

Thiên Sắc biết rõ “lão già kia” là đang chỉ ai. Ở Cửu Trọng Ngục, không đề cập tới chuyện Thanh Huyền có tư cách tiếp chiêu của lão không, mà chỉ dựa vào thái độ lạ lùng của lão mà nói, chỉ e lão chưa bao giờ “khách sáo” như thế với bất cứ vị tôn thần nào trên Cửu Trọng Thiên đâu!

Đúng thế, thái độ đáp trả của ông với sự khiêu khích, chống đối, thậm chí là chỉ trích của Thanh Huyền chắc chắn có thể gọi là...

Khách sáo!

Thanh Huyền chẳng qua là một kẻ vô danh tiểu tốt, bất luận phương diện nào cũng không có lý do gì khiến ông khách sáo như thế. Chẳng lẽ, sự khách sáo đó là giả tạo, hay là vì...

Có lẽ nào kẻ giả trò là ông ta ư?

Theo lý mà nói, nếu ông ta muốn xử lý Thanh Huyền quả rất dễ dàng, cần gì phải nhọc công như thế? Nếu không, lúc ở Cửu Trọng Ngục tuyệt đối sẽ không để Thanh Huyền có cơ hội bình an trở về.

Thiên Sắc càng nghĩ càng thấy chuyện này có rất nhiều điều bí ẩn. Nhưng mà, nàng còn chưa rõ ràng mọi chuyện thì Phong Cẩm đứng một bên đã khẽ cất tiếng cười.

“Cẩn thận suy nghĩ, Thanh Huyền quả có nhiều điều lạ lùng lắm.” Có lẽ, âm thanh đó không hẳn là tiếng cười, chỉ có thể xem là khẽ nhăn nét mặt và cất lên một vài âm thanh. Nét mặt cười của y rất lạ lùng, dường như đã hiểu rõ chuyện nhưng phần nhiều là vẻ thâm sâu khó lường, có lẽ y đã hiểu mục đích của Bán Hạ, nhưng vẫn cố ý hỏi: “Có điều, Bán Hạ sư đệ cố ý nói những lời này với ta, rốt cuộc có ý định gì?”

Cố ý sao?

Xem ra Phong Cẩm quả thật không phải là loại người dễ dặt mũi kéo đi, Bán Hạ nói mơ hồ như thế, y lại có thể hiểu ra!

Bán Hạ cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, y khẽ nhướn mày, dường như đã biết điều gì đó, rồi lặng lẽ rũ mắt xuống nhìn bàn cờ trước mặt. Thái độ của y vẫn thờ ơ hững hờ như trước, hơi nhếch miệng nở nụ cười, con người sâu thẳm khiến người ta nhìn không thấu, đến cả ngũ diệu cũng lạnh lùng pha lẫn chế nhạo: “Nếu không phải ngươi luôn nghi ngờ Hạo Thiên, thì tại sao không mang Cửu chuyển chân hồn đan về báo cáo?”

“Sao sư đệ lại nói thế, Cửu chuyển chân hồn đan này là giả, sao ta có thể mang về báo cáo được?” Phong Cẩm dứt lời, nhắc một quân cờ lên rồi đột ngột đặt xuống bàn cờ, bất luận là ngũ diệu chế giễu hay là hành động này đều ẩn chứa nhiều hàm nghĩa thâm sâu.

“Việc cần làm sư huynh sẽ làm, không đến lượt sư đệ ta nhiều lời.” Nhìn quân cờ vừa bị đặt xuống bàn cờ trùng hợp tạo thành thế bao vây, biến tình thế ván cờ đang cân bằng trước khi Thiên Sắc đến thành một bên đã rơi vào thế yếu. Bán Hạ đã ngầm hiểu, cũng vươn tay nhặt một quân cờ lên, dường như y đang suy tư về nước cờ, ngũ diệu thông dong: “Nói lại, nếu sư huynh không muốn, Bán Hạ ta cũng không có bản lĩnh ép sư huynh.”

Giờ khắc này, Phong Cẩm không thể không thừa nhận, tại sao lúc trước các sư huynh đệ xuống núi gây chuyện thường hay kéo Bán Hạ theo cùng. Tâm tư người này rất tinh tế, đi một bước tính tới ba bước, dùng bất biến ứng vạn biến, thường sẽ ung dung thản nhiên dẫn mọi người vượt qua mọi chuyện.

Không thể không nói rằng, có Bán Hạ cho dù có làm “Chuyện xấu” gì cũng khó mà lộ ra, cho dù cuối cùng có lộ tẩy thì chắc chắn hình phạt sẽ nhẹ nhất.

Khẽ gạt đầu, Phong Cẩm ngẩng đầu nhìn Thiên Sắc. Nhếch khóe môi, chậm rãi nhướn mày với nàng, ngữ điệu lạnh nhạt: “Nếu đã không thể phục mệnh vậy chi bằng chúng ta cùng nhau làm việc xấu đi.”

Những lời này tương trưng cho thái độ của Phong Cẩm. Nói thế nào đi nữa, Phong Cẩm là chủ giáo Thần Tiêu phái, lại hay đi theo Hạo Thiên, chắc chắn sẽ phát hiện ra chút dấu vết, cũng biết những chuyện người khác không biết. Phong Cẩm biết, Bán Hạ chẳng qua là không đoán ra tâm tư của Hạo Thiên mới bí quá hóa liều, có ý đồ mượn sức của y.

“Sư huynh đã quyết định đứng về phía Thiên Sắc, xem như sư huynh còn có chút lương tâm.” Bán Hạ khẽ hừ một tiếng, y đứng dậy, xem chừng đang thở phào nhẹ nhõm vì đã đạt được mục đích, nhưng biểu cảm của y còn nghiêm trang hơn lúc nãy. Quay đầu lại, Bán Hạ nhìn Thiên Sắc, thần thái càng nghiêm túc hơn: “Nếu trên sổ sinh tử không có tên của Thanh Huyền, vậy mặc kệ có huyền cơ gì ở đây, chúng ta cũng phải bảo vệ Thanh Huyền trước đã. Ta sẽ bàn bạc lại với Bạch Liêm, muội mang Thanh Huyền về Yên sơn đi.”

Thiên Sắc hơi ngạc nhiên, vì những lời Bán Hạ có một vài điểm khó hiểu.

Nàng không hiểu, vì sao Bán Hạ lại bảo Phong Cẩm đã đứng về phía mình?

Về phía mình...

Nàng đối đầu với người đó lúc nào chứ?

Hành động lạ lùng của Bán Hạ có phải có nghĩa là có một nhân vật lợi hại đang thâm đối đầu với nàng không?

Nàng giờ đã gặp chuyện phiền phức mà vẫn chưa phát hiện ra sao?

Việc này, có liên quan gì tới Thanh Huyền không?

Nghĩ vậy, đầu óc nàng rất rối loạn. Thiên Sắc đột ngột run rẩy, sự lạnh lẽo thấu tim buốt xương xuyên vào trong cơ thể tựa như từng dao từng dao khoét da xẻ thịt. Theo bản năng Thiên Sắc xoay người lại để xác định Thanh Huyền vẫn luôn đứng sau lưng nàng có bình an vô sự không.

Nhưng khi nàng quay người lại, Thiên Sắc mới nhớ ra vừa nãy Thanh Huyền đã đi về phòng ngủ không còn đứng sau lưng nàng như ngày thường nữa. Không trông thấy Thanh Huyền, trái tim Thiên Sắc hoảng hốt, một dự cảm bất an đột ngột trào dâng trong lòng.

Nàng không màng trả lời Bán Hạ mà bước luôn về phòng ngủ, bước chân vội vội vàng vàng tựa như một cơn gió.

Nhưng đúng lúc này, một con hạc giấy trên trời bay xuống đáp vào tay Phong Cẩm. Con hạc giấy phe phẩy cánh trong lòng bàn tay Phong Cẩm đột ngột biến thành màu đỏ như máu, rồi bỗng cất giọng hót vang lanh lảnh, sau đó nó biến thành một ngọn lửa rực cháy, trong tích tắc cháy thành tro không còn chút vết tích nào.

Vừa nhìn thấy cảnh này, Phong Cẩm nhíu chặt mày, nét mặt trầm lặng đều hui, cuối cùng vẻ nặng nề như sóng triều tràn ngập ngũ quan đoan chính của y: “Quả nhiên, không ngoài dự đoán...” Phong Cẩm thở dài, tựa như nỗi lo lắng của y giờ đã được chứng thực: “Phong ấn Bách Ma Đăng sắp mất hiệu lực rồi!”

Thảo nào gần đây những việc lạ lùng diễn ra liên tục, trời đất khác lạ. Khó trách các vị thần cao ngạo trên Cửu Trọng Thiên muốn xoa dịu quan hệ với Cửu Trọng Ngục để kết liên minh. Thảo nào sau khi Cửu chuyển chân hồn đan bị trộm Hạo Thiên lại nóng vội phái y đi tìm... Vì thế y mới hoài nghi, bèn ngầm sai Ngọc Thự đi điều tra.

Nhắc đến cũng thấy thật nực cười, thân là chủ giáo Thần Tiêu phái lại ở Cửu Trọng Thiên, nhưng thật ra bên cạnh y chỉ có mỗi Ngọc Thự là đáng tin thôi.

Theo tin tức Ngọc Thự chuyển đến, mọi chuyện quả thật có điều lạ lùng.

“Thật không?” Dường như Bán Hạ cũng không lạ gì tin tức này, y hơi nhếch khóe môi như cười như không, ngữ điệu thản nhiên vẫn không hề thay đổi: “Sợ gì chứ, sư huynh và Thiên Sắc lại hợp sức phong ấn thêm lần nữa là được thôi. Dù sao với sư huynh mà nói, đó là việc quen tay chẳng thành vấn đề mới đúng.”

Những lời đó, rõ ràng là đang che giấu không thèm che giấu.

Lần trước liên hợp với Thiên Sắc phong ấn Bách Ma Đăng chỉ là may mắn, Phong Cẩm biết rõ điều này. Bách Ma Đăng năm xưa, tà khí ngập tràn, sức mạnh to lớn, đến cả Nam Cực Trường Sinh đại đế và Hạo Thiên cũng bó tay chịu thua. Hắn và Thiên Sắc chỉ là hai tiểu nhân vật mới xuất thế, nếu không phải đúng dịp gặp được thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tình cờ được trời trợ giúp thì làm sao có đủ khả năng phong ấn Bách Ma Đăng mà không mất một sợi tóc?

Cho nên, sau đó mọi người xem y và Thiên Sắc như đấng cứu thế, đương nhiên y không tránh khỏi có hơi lảng lảng, quả thật cảm thấy mình như một anh hùng đội trời đạp đất. Tuy nhiên, y vẫn không thể đoán ra huyền cơ trong đó, đã qua hơn ba ngàn năm thế nhưng y vẫn không thể nghĩ ra.

“Bây giờ, chỉ e không được.” Cát tiếng cười khỏ, Phong Cẩm không hề che giấu sự lo lắng của mình, nét mặt tối tăm ảm đạm, giọng nói bất chợt trầm trầm thoáng chút mơ hồ: “Thiên kiếp của Thiên Sắc sắp đến, đừng nói đến việc hao tổn tu vi cùng ta phong ấn Bách Ma Đăng có thành công không, một khi Thiên kiếp của nàng giáng xuống, Thiên Sắc sao có thể chịu đựng nổi?”

Dừng một lát, Phong Cẩm rũ mắt, thần sắc lại khôi phục vẻ xa cách thâm trầm vốn có, bưng thoáng đầu đó còn ẩn hiện vẻ cổ trần tĩnh. Đôi con ngươi đen hơi ảm đạm, đến cả ngũ khí cũng hơi do dự không dám chắc: “Huống chi bây giờ ta và nàng chỉ e không còn tâm ý tương thông như năm xưa nữa.”

Ngày xưa là tình nhân, bây giờ là kẻ lạ, nàng và y e rằng không còn cơ hội cùng nhau xuất hiện nữa.

Vốn đó chỉ là nỗi lo âu, bây giờ nhận ra sự thật rõ ràng, ánh mắt Phong Cẩm càng ảm đạm.

Bỗng nhiên, tầm mắt trước mặt tối đen.

Thanh Huyền không thể ngờ Nhục Nhục đột ngột tấn công, cơ thể gầy gò như nổi điên, ẩn chứa sức mạnh vô hạn. Nhục Nhục nhào tới đè mạnh hẳn xuống đất khiến gáy hắn đau buốt, Thanh Huyền còn chưa kịp phản ứng, Nhục Nhục đã há miệng cắn vào động mạch trên cổ hắn.

Tuy rất kinh ngạc, nhưng trong lòng vẫn luôn nhạy bén cảnh giác. Thanh Huyền vươn tay đẩy mặt Nhục Nhục ra, nhưng thật không ngờ lại như dâng món ngon đến tận miệng nó. Không một chút do dự, Nhục Nhục cắn vào cổ tay Thanh Huyền, cơn đau buốt khiến Thanh Huyền siết chặt tay, dồn hết sức đập Nhục Nhục văng ra xa mấy trượng.

Vết thương trên cổ tay chảy máu đầm đìa, nhanh chóng thấm ướt hơn phân nửa ống tay áo của Thanh Huyền.

Gió đông phơ phất, Thanh Huyền mới chợt nhận ra lưng mình ướt đầm mồ hôi, quần áo dính sát vào lưng lạnh buốt xương. Khi Thanh Huyền ngẩng đầu cảnh giác quan sát Nhục Nhục cách đó mấy trượng thì mới phát hiện đôi mắt Nhục Nhục đỏ rực, lạnh lẽo khát máu, hàm trắng trắng nhọn vẫn còn dính máu của hắn. Nhục Nhục liếm môi, găm gờ nhìn chòng chọc Thanh Huyền, ánh mắt nhìn hắn không giống nhìn một con người mà như loài dã thú trong tư thế rình mồi.

Thanh Huyền bịt chặt miệng vết thương không nghiêm trọng kia, có điều vết thương rất lạ lùng, máu tuôn xối xả qua kẽ tay hắn, tựa như sông triều không hề ngừng lại. Từng giọt rơi xuống mặt đất hóa thành màu đỏ sẫm đáng sợ.

Nhục Nhục tru lên, tiếng tru này hết như một đứa trẻ mới sinh vì đói khát mà cất tiếng khóc nỉ non, tại một nơi vắng vẻ không người, từng tiếng vọng lại khiến người ta sởn gai óc.

Thanh Huyền đã phát giác sự nguy hiểm của Nhục Nhục, nhưng hắn chỉ đứng chôn chân tại chỗ không hề có động tác khác. Thật ra, hắn chỉ cần gọi Càn Khôn kiếm là có thể giết chết thiếu niên kỳ lạ này, nhưng tình nghĩa huynh đệ những năm qua không phải hư tình giả ý, hắn lại không phải là người có ý chí sắt đá thì sao có thể xuống tay cho được?

Mặc kệ thế nào đi nữa, trước dùng trí bắt nó đã, bất kể có chuyện gì khiến Nhục Nhục thành thế này, chỉ cần đưa nó tới gặp sư phụ, chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết thôi.

Thanh Huyền quyết ý, hần đứng yên tại chỗ, chăm chú quan sát Nhục Nhục đang tiến tới từng bước một, nét mặt bình thản.

Nhưng vào lúc Nhục Nhục nôn nóng muốn thử nhào tới tấn công vào chỗ hiểm của Thanh Huyền. Bỗng nhiên, có âm thanh loạt xoạt vang lên trong rừng, tiếng động đó rất lạ kỳ, giống như có những cơn gió thổi tới từ nhiều hướng rồi tụ lại ở giữa rừng cây tạo thành một cơn lốc xoáy, lại giống như có vô số người trốn trong rừng đang đồng loạt rung những nhánh cây liên tục ào ào lạt xạt.

Động tĩnh đó khiến Nhục Nhục thoáng do dự, nó cúi đầu gầm lên, Thanh Huyền cũng thừa dịp này định không chế nó. Nhưng đột nhiên, một đám mây đen trào ra bao lấy nó, trong tích tắc Nhục Nhục đã biến mất không còn chút bóng dáng tăm hơi.

Cả khu rừng lập tức tĩnh lặng.

Thanh Huyền ngỡ ngàng nhìn nơi Nhục Nhục vừa đứng, bây giờ nơi đó chẳng còn để lại cả nửa dấu chân, tựa như sự xuất hiện của Nhục Nhục chỉ là ảo giác, trong chớp mắt đã hóa thành sương tan thành khói không còn chút dấu vết.

Đúng lúc này, có một bóng người hiện ra trong rừng...

Không, là hai bóng người!

Một người là Chu Ngưng, còn một người khác là Ngọc Thự!

Thanh Huyền khẽ nheo mắt nhìn Ngọc Thự thong thả bước ra khỏi rừng cây, lòng thầm nghi ngờ sự biến mất của Nhục Nhục có liên quan tới y hay không.

Nhưng khi nhìn thấy Chu Ngưng lặng lẽ đi theo sau Ngọc Thự, Thanh Huyền chợt nhớ tới biến cố Ngọc Thự từng gặp phải mà Thiên Sắc đã kể, lòng thầm nghĩ không ổn rồi.

Tiểu nha đầu Chu Ngưng tính tình bướng bỉnh, chỉ vì Ngọc Thự nên mới tu tiên, tới giờ vẫn không có tiến bộ gì, nếu nàng biết Ngọc Thự....

Chỉ e sẽ xảy ra chuyện mất!

“Thanh Huyền sư huynh, huynh không sao chứ?” Nhìn cổ tay chảy máu không ngừng của Thanh Huyền, đôi mày Ngọc Thự khẽ nhíu lại, dường như muốn nói gì đó rồi lại thôi, ngữ khí của y vẫn luôn khách sáo: “Vết thương trên tay sư huynh chảy máu không ngừng, có thể để ta xem giúp huynh không?”

Thấy Ngọc Thự lại bắt giác nghĩ tới Phong Cẩm, nhất là cái điệu bộ khách sáo và xa cách giống hệt sư phụ của y, Thanh Huyền cực kỳ ác cảm.

“Vấn ổn, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Dùng thái độ khách sáo tương tự trả lời, Thanh Huyền xé vạt áo bọc lấy miệng vết thương rồi giấu sau lưng, dùng hành động này để giữ khoảng cách với Ngọc Thự. Thanh Huyền dường như cảm thấy mình trả lời thẳng thừng hơi không ổn, hần bèn tỏ vẻ bình thản hỏi: “Động tĩnh trong rừng cây lúc nãy, có liên quan tới sư huynh không?”

Ngọc Thự lắc đầu, sự nghi ngờ ánh lên trong đáy mắt: “Ta bị ma chướng nhốt trong rừng cây đã hơn hai ngày, không tìm được đường ra. Vừa nãy trong rừng cây có động tĩnh lạ, ma chướng đột ngột biến mất, ta mới có thể ra khỏi khu rừng này.”

Đương nhiên, nếu không phải vì tiểu hoa yêu tự nhận có tình nghĩa thâm sâu với y mặt dày bám lấy thì sao y có thể bị ma chướng bao vây trong rừng cây, không thể thoát ra mà chỉ đành dùng phù chú hạc truyền tin báo cáo tin tức với sư phụ chứ?

Phong ấn Bách Ma Đăng sắp mất hiệu lực, một khi chúng ma thoát ra, thiên địa đổi sắc, như vậy sẽ khiến lục giới chiến hỏa liên miên.

Lòng thầm cảm khái, y đột ngột nghĩ tới một chuyện, tựa như thoáng liếc nhìn Chu Ngưng đằng sau lưng, y bắt giác nhích chân bước ra xa một chút như muốn tránh né: “Mấy hôm trước nhất thời mạo phạm ái đồ của sư huynh, vẫn chưa kịp tạ lỗi với tiên tôn và Thanh Huyền sư huynh. Nay ta xin trả ái đồ lại cho sư huynh, mong Thanh Huyền sư huynh rộng lượng, chớ trách tội.”

Lời xin lỗi này bề ngoài rất chân thành, nhưng trong đáy mắt y lại thoáng chút bối rối, dường như đã bị Chu Ngưng hành hạ ghê lắm trong mấy ngày qua.

Thanh Huyền bình thần đáp lời, lòng thầm suy xét chẳng biết lời Ngọc Thự là thật hay giả, chỉ đành đợi lát nữa hỏi Chu Ngưng vậy. Nghĩ thế, đôi mắt sâu thẳm chỉ còn lại vẻ hững hờ, rất khách sáo đáp lời: “Ngọc Thự sư huynh khách sáo quá, tính ra là do kẻ làm sư phụ ta sơ suất, thiếu trách nhiệm. Tính Chu Ngưng bướng bỉnh thích làm theo ý mình, lại không được chỉ bảo cẩn thận, làm phiền sư thúc chăm non thể kia, phải là ta thấy hổ thẹn mới phải.”

Chẳng biết có phải bị hai chữ “sư thúc” của Thanh Huyền kích thích hay không, Chu Ngưng ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ửng sưng vù. Nàng nhìn Ngọc Thự rồi lại nhìn Thanh Huyền, bệt bệt môi. Rốt cuộc không nhịn được nữa, nàng như một đứa trẻ bỏ nhào vào lòng Thanh Huyền, gào khóc nức nở nước mắt mũi tèm lem, tựa như uất ức bấy lâu giờ đã tìm thấy chỗ trú, nước mắt xối xả như nước lũ tuôn trào: “... Thanh Huyền sư phụ...” Chu Ngưng vừa khóc vừa thút thít nghẹn ngào, đứt quãng: “... Thanh Huyền sư phụ... vì sao... lại như vậy... Huynh ấy... huynh ấy... nói không... không biết... con...”

“Chu Ngưng...” Tuy Thanh Huyền thương xót Chu Ngưng nhưng cũng chẳng biết làm sao. Hắn thoáng nhìn Ngọc Thự đứng bên cạnh, trông thấy sắc mặt y rất khó coi tựa như rất tức giận nhưng cũng chẳng biết phải làm sao. Thanh Huyền đành phải vỗ vỗ đầu Chu Ngưng, cũng chẳng biết phải nói lời an ủi của trưởng bối ra sao: “Đừng khóc nữa, chúng ta quay về gặp tiên tôn trước đã.”

Xưa nay hắn vẫn tự thấy mình có vòng ôm ấm áp, có bờ vai có thể gánh vác, tuy bây giờ vẫn chưa thể bảo vệ sư phụ hoàn toàn, nhưng khi sư phụ đau lòng, chắc chắn hắn có thể an ủi sư phụ... À, phì phì phì! Miếng quạ đen quá, sau này sư phụ sẽ ở bên hắn, đương nhiên sẽ không thể đau lòng, sao lại còn dùng tới thứ an ủi vứt đi này.

Nhưng mà, việc an ủi người khác, đặc biệt là an ủi một cô bé đau khổ thất tình thật rất khó làm.

Chà, bất kể thế nào, cứ quay về trước rồi nói sau vậy.

Dù sao, Nhục Nhục xuất hiện đột ngột rồi mất tích ly kỳ quả rất kỳ quặc, hắn phải nhanh chóng kể cho sư phụ, bàn bạc đối sách mới thỏa đáng.

Xem ra, sau khi hai người rời khỏi Yên sơn, nhất định Nhục Nhục đã gặp phải chuyện kỳ lạ mới có thể biến thành bộ dạng kỳ quặc thế này. Nhưng giờ nó đã biến thành bộ dáng đó, với nó mà nói chẳng biết là vui hay buồn đây...

Hết chương 66

67. Chương 67

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương * ; – Trăm năm ân ái, đôi tim kết; Ngàn dặm nhân duyên, chung một đường (hay sử dụng để chúc trong ngày cưới). Khi Thanh Huyền dẫn Chu Ngưng và Ngọc Thự về Ninh An vương phủ, thị vệ gác cửa vừa nhìn thấy Thanh Huyền như trút được gánh nặng, vội vàng hỏi: “Thanh Huyền công tử, mấy ngày nay công tử đi đâu, vừa rồi Cửu công chúa không tìm thấy công tử, mặt mày xanh ngắt dọa người luôn đó!”

Thanh Huyền ngây người, ngẫm lại thì hắn mới ra ngoài cùng lắm khoảng một canh giờ, sao lại thành mất tích mấy ngày? Nhưng sau khi nghe xong, hắn chợt hiểu ra, khi đuổi theo Nhục Nhục ra khỏi Ninh An vương phủ hắn mang theo bộ dạng của Cửu Phong, vừa rồi nhất định sư phụ có việc gấp tìm hắn nên mới quên mất chuyện dùng phép thuật.

Nhưng có việc gì gấp đến nỗi khiến sư phụ luôn điềm tĩnh lại quên mất chi tiết nhỏ này?

Quả nhiên, vừa vào Ninh An vương phủ đã gặp Triệu Thịnh.

Hôm nay, trên dưới Ninh An vương phủ có thể nói là hỗn loạn, đêm tân hôn của Triệu Thịnh, ngủ còn chưa tỉnh đã nghe thị vệ nháo nhào báo lên là Cửu công chúa tìm Thanh Huyền khắp nơi, liền tỉnh cả mộng.

Trong mắt y, tuy cô cô “Cửu công chúa” của mình hơi kỳ lạ nhưng xưa nay luôn bình chân như vại, dù Thái sơn có sập thì mặt cũng không đổi sắc. Nếu tìm kiếm Cứ Phong thì cũng là chuyện bình thường, nhưng hiện tại cô cô lại điên cuồng tìm Thanh Huyền, hành động cử chỉ kia gấp gáp vội vàng hết như vợ chồng, nếu không phải sư phụ ghé tai nói vài câu cố gắng khuyên nhủ an ủi, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện rối loạn gì nữa!

Chuyện này thật lạ lùng, chẳng lẽ, hai người có gì đó không muốn ai biết?

Rõ ràng cái đêm ở nhà Tổ Bạch, Thanh Huyền từng thẳng thắn thừa nhận thích cô gái bí ẩn mà hắn gọi là ‘Sư phụ’.

Nhưng hôm nay —

Mấy ngày trước, ‘sư phụ’ kia và Thanh Huyền cùng biến mất, cô cô nhà y ngỡ ngẩn bao ngày qua giờ mới đột nhiên lại muốn tìm Thanh Huyền, làm sao còn ai ở đây nữa.

Những thay đổi này rốt cuộc là thế nào?

Dù trong lòng có rất nhiều nghi ngờ, nhưng thời khắc quan trọng Triệu Thịnh không tiện nói thêm điều gì, bước lên kéo tay áo Thanh Huyền, đang định hỏi mấy ngày nay hắn đi đâu, bất chợt phát hiện tay mình ướt dính.

Y giật mình thả tay ra, lúc này mới nhìn thấy bàn tay dính toàn máu tươi.

“Thanh Huyền huynh, đây là —” Triệu Thịnh mở to mắt, nhìn bàn tay đỏ sẫm của mình, lại nhìn ống tay đầy máu của Thanh Huyền, ngây người ra.

Nhưng Thanh Huyền không để ý đến việc cón con này, chỉ nghĩ đến chuyện không biết Thiên Sắc có việc gì mà vội vàng tìm hắn, bởi vậy rất nóng nảy. “Sư phụ ta —”, chợt buột miệng gọi theo thói quen, hắn lập tức nhận ra không ổn vội sửa lời: “Không, Cửu công chúa, người ở đâu?”

Triệu Thịnh cũng là kẻ hiểu biết, nhanh chóng tỉnh táo lại. “Ồ phòng khách.” Y nói ngắn gọn vào trọng điểm, vừa dứt lời Thanh Huyền đã đi về phía đó như cơn gió. Vừa quay đầu lại, Triệu Thịnh nhìn thấy Chu Ngưng rũ đầu bước đi, không nói một lời. Chợt nhớ ra nàng bị mất tích cách đây không lâu, đang định hỏi thì lại thấy mất mũi nàng sưng đỏ, bộ dạng như sắp òa khóc, phía sau nàng là một nam tử lạ mặt, có cốt cách tiên nhân, chắc chắn chưa từng gặp mặt, ngũ quan thanh tú đối lập với vẻ mặt thâm trầm.

Nhưng y chưa kịp hỏi gì, Chu Ngưng và nam tử kia đã bước đi rất nhanh, đuổi theo Thanh Huyền.

Chuyện này...?

Sao mà mỗi người một kiểu thế này?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Thịnh không biết đã xảy ra chuyện gì, lơ đãng cúi đầu nhìn vết máu dính trên bàn tay mình, như sự tỉnh lại, vội gọi người hầu mang thuốc cầm máu tốt nhất đến phòng khách.

Tuy ở trong phòng khách nhưng Thiên Sắc không nằm nổi, lòng đầy bất an.

Từ lúc nàng thành tiên tới nay, chưa bao giờ gặp phải tình huống này. Những người biết nàng, đều nói nàng hoàn toàn lãnh đạm và bình thản với thế sự. Trước khi gặp Thanh Huyền, nàng cho rằng bản thân vốn một thân một mình, không hề vướng bận lưu luyến, nhưng bây giờ nàng đối với Thanh Huyền đã thâm tình đến mức này rồi sao?

Đứa trẻ được nàng công lên Càn Nguyên sơn, hao hết tinh thần sức lực mới cứu được, bây giờ lại mơ hồ trở thành phụ quân của nàng. Mười mấy năm sớm chiều kề cận, lại vô tình trở thành hoạn nạn có nhau. Trong mắt hắn chỉ có nàng, trong lòng nàng chỉ có hắn. Nếu muốn nói đến quan hệ, trên đời này, sợ là chỉ có mình hắn thuộc về nàng.

Nàng chưa bao giờ đoán trước được nàng và hắn lại buộc chặt vào nhau như thế, đây chẳng phải ứng với câu: ‘Mười kiếp chôn chôn, một đêm duyên kết’ sao?

Nhưng nàng không muốn nhân duyên này chỉ có một đêm mà thôi!

Lúc này, rốt cuộc hắn đi đâu mà không nói một tiếng.

Nếu hắn gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

Mỗi khi hắn đối mặt với tình cảnh nguy hiểm, toàn bộ tâm trí nàng đều rối loạn. Đứa trẻ này, nàng đã chứng kiến mười kiếp luân hồi của nó, phải chết trẻ, kiếp nào cũng phải nhận đủ số phận long đong từ bé tới lớn, cuối cùng nàng không thể nhẫn tâm nên đã nhúng tay can thiệp số mệnh luân hồi. Nhưng hôm nay, hắn đã trở thành chồng của nàng, cảm giác này thật mất tự nhiên, khó diễn tả bằng lời. Không phải nàng chưa từng có ý định trốn tránh hoặc giả vờ không biết, nhưng dưới sự kiên trì của hắn dường như không có tác dụng gì, lúc này nàng chỉ hy vọng hắn có thể ở bên cạnh nàng, trọn đời trọn kiếp, đời đời kiếp kiếp, vì như vậy nàng mới cảm thấy linh hồn mình trọn vẹn.

Đứa trẻ này chính là một phần linh hồn của nàng, bất kể là nối tiếp tình cảm hay là kéo dài nghiệt duyên.

Nếu đoạn tình cảm này thật sự là nghiệt duyên, chỉ là một nét bút mơ hồ trên sổ sách, thì dù phải trả giá lớn đến mức nào nàng cũng chấp nhận...

Thiên Sắc càng nghĩ càng thấp thỏm lo âu, càng hoảng sợ càng cảm thấy ghét bản thân vì chỉ biết ngồi chờ chết, lại thêm hối hận vì hành vi ôm cây đợi thỏ của mình. Nàng vốn định ra ngoài tìm kiếm nhưng bị Bán Hạ ngăn cản. Lời của Bán Hạ thật ra rất có lý: thứ nhất, nàng không biết Thanh Huyền đi đâu, dù ra ngoài tìm cũng giống như mất phương hướng; thứ hai, nếu Thanh Huyền trở về không thấy nàng, cũng ra ngoài đi tìm, chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?

Có điều, Phong Cẩm cũng hiểu tính tình của nàng, nên đã đặt kết giới nhốt nàng ở đây, còn y và Bán Hạ ra ngoài tìm kiếm. Thời gian chậm chạp trôi qua, Thiên Sắc chỉ cảm thấy thời gian lặng lẽ trôi qua giống như một mũi dao vô hình, từ từ khoét tim xẻo thịt.

Nàng không biết mình có thể chờ đợi được bao lâu, có lẽ, dùng sức phá tan kết giới là một biện pháp tốt, nhưng khó tránh khỏi phiền phức mà còn có thể bị thương...

Nhưng chuyện lớn đến vậy cũng không bằng một góc sự an nguy của Thanh Huyền, huống chi bị thương...

“Sư phụ!”

Tiếng gọi bất chợt vọng vào từ ngoài phòng khách, Thiên Sắc hoảng hốt, thậm chí còn nghi ngờ có khi nào bản thân nàng quá lo lắng nên sinh ra ảo giác hay không. Mãi đến khi bóng dáng quen thuộc kia xuất hiện trước mắt, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, trái tim lơ lửng buông xuống. Có điều, thấy hắn bình an trở về, nàng chưa kịp cười vui, đôi mày đã nhíu chặt vì sự khác lạ trên người hắn.

Cổ tay hắn quấn một mảnh vải!

Hắn bị thương?

Thanh Huyền vừa bước vào phòng khách đã thấy Thiên Sắc, lại thấy nàng nhíu mày, nghĩ rằng nàng tức giận vì hắn tự ý rời khỏi Ninh An vương phủ. Một lúc sau, hắn mới phát hiện vì buột miệng nên vẫn gọi nàng là “Sư phụ”, chợt cảm thấy buồn rầu không nói thành lời. Thật ra, hắn vô cùng hy vọng có một cơ hội, hắn có thể gọi nàng là Thiên Sắc chứ không phải sư phụ.

Hắn không hy vọng nàng vĩnh viễn nhìn hắn bằng ánh mắt bảo vệ.

Nếu có thể, hắn hy vọng sẽ đổi vị trí, bản thân hắn trở thành một người đàn ông đích thực, thành người bảo vệ của nàng, để nàng không phải chịu chút ảm ức nào.

“Tay ngươi bị sao vậy?” Về mặt Thiên Sắc lạnh lùng, bước lên cầm lấy tay hắn, mảnh vải quấn quanh cổ tay hắn nồng nặc mùi máu tanh, hiện rõ sự lạ thường. Quả nhiên, sau khi bỏ mảnh vải ra, nàng thấy vết thương vẫn tiếp tục chảy máu, sắc mặt nàng trắng bệch: “Ngươi bị thứ gì cắn bị thương, sao lại thành thế này?”

“Không sao.” Nhìn máu vẫn tuôn ra không ngừng từ vết thương, Thanh Huyền cũng nhận ra sự kỳ lạ. Nhưng đối mặt với Thiên Sắc, hắn vẫn bình thần, chỉ cúi đầu khẽ cười rút bàn tay đang bị nàng nắm chặt lại, muốn mượn việc này để trấn an nàng: “Đừng lo lắng, không đau chút nào cả.”

“Người rõ ràng đã bị trúng ôn độc!” Rốt cuộc cũng là Thiên Sắc hiểu biết hơn người, kiến thức sâu rộng, vừa nhìn đã biết vết thương kia bất thường. Lại cầm tay hắn, ánh mắt đầy kinh ngạc: “Người gặp Ôn thú ở đâu, lại còn đánh nhau với nó?”

“Ôn thú?!”

Từ này đối với Thanh Huyền thực sự mới mẻ. Tuy chưa tu thành tiên, nhưng trước đây hắn từng đọc bộ sách cổ, chưa từng thấy thứ gì gọi là Ôn thú. Hơn nữa, vẻ mặt nghiêm trọng của sư phụ dường như không phải chỉ vì nguyên nhân hắn bị thương, ẩn giấu phía sau sự lo lắng đó còn hàm chứa ý nghĩa sâu xa nào đó.

Thiên Sắc ném mảnh vải thấm máu trên cổ tay hắn xuống, kiểm tra vết thương kỹ càng. Ánh mắt khê lay động, giống như băng trôi trên mặt biển, lạnh lẽo rét buốt tâm hồn, tất cả đều giấu dưới hàng mi dài: “Ôn thú là một loại dị thú bị nhốt trong Bách Ma Đẳng, thường sống nhờ trong xác chết, hầu ăn, cực kỳ độc! Một khi bị nó cắn bị thương, vết thương không thể khép lại, máu chảy không ngừng mà chết!”

Giờ khắc này, trong lòng nàng biết rõ, sợ rằng đúng như lời Phong Cẩm nói, phong ấn Bách Ma Đẳng đã sắp hết hiệu lực nên Ôn thú mới xuất hiện trở lại nhân gian.

Thanh Huyền nghe giải thích xong mà choáng váng, đầu óc hỗn loạn. Khuôn mặt Nhục Nhục tự động biến thành hình yêu thú kỳ quái, cực kỳ trùng khớp mà không hề lẫn lộn vào nhau, khiến đầu hắn đau nhói, không làm cách nào xem Nhục Nhục và “Ôn thú” kia là một. “Nhưng cần ta không phải Ôn thú, là Nhục Nhục mà!” Hắn giải thích yếu ớt, không biết vì đầu óc căng như dây đàn, toàn thân không còn sức sống bởi khiếp sợ hay vì mất máu quá nhiều.

“Người gặp Nhục Nhục?” Thiên Sắc nhìn hắn, ánh mắt sâu xa khó hiểu, giống như không thể nhìn thấu, đôi mày liễu vốn vô cùng khí khái càng nhíu chặt.

“Đúng vậy!” Thanh Huyền gật đầu, sắc mặt mơ hồ, giọng điệu cũng không rõ ràng: “Nhục Nhục, nó trở nên rất kỳ lạ...”

Tựa như vẫn không tìm được mối liên hệ giữa Nhục Nhục và Ôn thú, đầu óc hắn liền dựa vào lời Thiên Sắc nói, nếu Ôn thú kia thật sự sống nhờ vào ‘thi thể’, như vậy...

Bây giờ Nhục Nhục rốt cuộc còn sống hay là thi thể?

Sự suy đoán to gan này khiến lòng hắn chấn động, nếu là thi thể, vậy có phải là Nhục Nhục đã ...

Đã chết?

Điều này khiến hắn sợ hãi, không thể tin nổi, chỉ có thể phản bác yếu ớt trong lòng.

Thiên Sắc lắc đầu, đang định lên tiếng đã thấy Chu Ngưng và Ngọc Thự bước vào, người hầu bưng thuốc kia cũng bước vào, nàng liền im lặng không nói gì nữa. Nhìn thấy khuôn mặt bị thương và tuyệt vọng của Chu Ngưng, rồi cả nét mặt nghi ngờ không biết làm cách nào của Ngọc Thự, Thiên Sắc ít nhiều đoán được mọi chuyện đã xảy ra như thế nào. “Ra ngoài trước đi.” Nàng coi như bên cạnh không có ai, cầm cổ tay Thanh Huyền ấn trên mạch của hắn ngăn không ấu chảy tiếp, lạnh lùng thốt lên bốn chữ, không trau chuốt cũng chẳng tình cảm, nghe như một câu cảnh cáo khiến người ta không thể chống lại.

Người hầu kia không dám ở lại, để thuốc trên bàn rồi vội vàng ra ngoài. Ngọc Thự cũng thấy được tình hình nghiêm trọng, dù sao y cũng hiểu Thiên Sắc. Lặng lẽ rời khỏi phòng, y thở phào nhẹ nhõm, may mắn là tiểu hoa yêu kia không bám lấy y.

Mấy ngày nay, y bị bám lấy mà không thể làm gì, rất đau đầu, nếu không sao có thể vô ý bị ma chướng kia nhốt trong rừng cây?

Nhớ lại lúc ở trong rừng cây, tiểu hoa yêu kia không biết xấu hổ đã hôn y, Ngọc Thự cảm thấy rất lúng túng, may mắn là khi đó không bị ai phát hiện.

Yêu nữ cần quấy như thế, tu vi thấp kém lại thiếu lòng kiên nhẫn, chắc chắn không thể phi thăng. Trong thời buổi loạn lạc này, bất kể là nàng ta xuất phát từ mục đích gì cũng phải tránh xa!

Nghĩ như vậy, y bước đi nhanh hơn, nhưng không hiểu vì sao lại kim lòng không được, thoáng nhìn tiểu hoa yêu kia.

Trong mắt nàng thực sự tràn đầy tuyệt vọng, y lại không biết rõ nguyên nhân của sự tuyệt vọng này.

Chu Ngưng đứng ở nơi đó không nói lời nào, giống như một kẻ đầu gỗ gốc ghếch, Thiên Sắc cũng không đuổi nàng ra ngoài, chỉ cúi đầu thở dài. Có lẽ giấu giếm không phải là chuyện tốt. bởi vì không bí mật nào có thể giấu được cả đời, nhưng rất nhiều thời điểm đó là biện pháp duy nhất, không thể không làm.

“Thật ra, có một việc vi sư đã gạt người.” Cuối cùng, Thiên Sắc khẽ lên tiếng, nói ra chuyện đã giấu Thanh Huyền bấy lâu: “Lúc trước, vi sư đưa người lên Ngọc Hư cung, không chỉ vì hy vọng sư tôn thu nhận người, mà còn vì lúc đó đại nạn của Nhục Nhục đã đến. Người và nó tình cảm như anh em cha con, nếu nói cho người biết chỉ sợ người không thể tiếp nhận.”

Thiên Sắc nói rất bình tĩnh, nàng đã nhìn thấu sinh tử luân hồi, đương nhiên không cảm thấy đau thương, nhưng Thanh Huyền lại khác. Nghe Thiên Sắc nói như vậy, trong đầu hắn hiện ra bóng dáng Nhục Nhục, ngậy người ra, làm cách nào cũng không tin được đứa trẻ gốc ghếch lại đơn thuần như thủy tinh đã vĩnh viễn biến mất khỏi cõi đời này.

“Nhục Nhục vốn sinh ra từ nghiệt duyên, định sẵn sẽ không có phúc, đoản mệnh. Vào đêm vi sư dẫn người rời khỏi Đông cực cũng là lúc Nhục Nhục không còn nữa. Sau khi nhập định, vi sư nhờ Bảo Túc Chiêu Thành chân quân lên Yên sơn đưa thi thể Nhục Nhục đi, khâm liệm an táng. Thấy Thanh Huyền không nói câu nào, Thiên Sắc tiếp tục nói hết những gì Thanh Huyền không biết: “Bây giờ, phong ấn Bách Ma Đẳng bị phá, quần ma nổi loạn, Ôn thú kia đương nhiên là trốn thoát khỏi Bách Ma Đẳng. Tà linh này đào xác Nhục Nhục lên và sống nhờ trong đó.”

Thanh Huyền im lặng thật lâu, hàng lông mày nhíu chặt như đang ngậy người nhìn vết thương không khép miệng trên tay mình, lại nhìn dòng máu đỏ thẩm chảy chậm dần vì bị Thiên Sắc ngăn lại.

Không khí trầm mặc khiến người ta thật khó thở.

“Sư phụ, rốt cuộc người còn giấu ta những chuyện gì nữa?” Một lúc sau, rốt cuộc Thanh Huyền đã lên tiếng. Hắn không nhìn về phía Thiên Sắc, chỉ nhìn chăm chăm cổ tay mình. Đôi đồng tử đen lầy chột trở nên lạnh lẽo, sâu thẳm, ngay cả những lời thốt ra cũng mang theo sự cứng rắn không thể chối từ. Vừa thốt ra, hắn rút bàn tay trong tay Thiên Sắc về, vết thương vốn đã ngừng chảy máu đột nhiên bắn ra tung tóe, tạo thành một vệt đỏ kiêu diễm trong không trung!

Đó không phải chất vấn, cũng không phải lên án, mà giống như một lời tự vấn bất lực gần như tuyệt vọng.

“Thanh Huyền...” Thiên Sắc nhìn máu tuôn ra khỏi tay hắn, vết thương không vì nàng ngăn chặn mà khép lại, ngược lại nó càng sâu hơn, máu cũng chảy càng nhanh. Nàng nhíu mày.

Thanh Huyền nhìn chăm chăm bàn tay mình, cảm giác nóng bỏng khó nói thành lời dâng lên theo dòng máu kia. Cái nóng này giống như lửa đốt, dù vẫn cháy nhưng không quá đau đớn, lại mang đến cảm giác lạnh lẽo như khoan vào tim. “Sư phụ, ta hiểu, từ trước tới nay lúc nào người cũng bảo vệ ta, làm chuyện gì cũng vì tốt cho ta, sợ ta bị thương, sợ ta khổ sở, sợ ta không thể chấp nhận sự thật. Nhưng sư phụ, chẳng lẽ người không sợ ta đứng dưới sự bảo vệ của người, sẽ vĩnh viễn không thể tự đứng thẳng sao?” Hắn thản nhiên cười khổ một tiếng, chậm rãi buông tay xuống. Trên mặt đất nhanh chóng tạo thành một mảng đáng sợ, giống như một vết thương có sự sống không cách nào tiêu diệt, đâm vào mắt, khoan vào tim. “Hơn nữa, ta ngày càng cảm thấy, trước mặt người, ta hoàn toàn giống đồ bỏ đi!”

Hắn nói những lời này thật kiên quyết, như là đã để trong lòng từ rất lâu, cuối cùng đã tìm được cơ hội nói ra. Có điều, vừa thốt ra, ngay cả hắn cũng ngạc nhiên, có cảm giác không tin nổi bản thân lại nói như vậy.

Thật ra, Thiên Sắc rất miễn cưỡng, đã sớm nhận ra cảm giác phức tạp trong lòng Thanh Huyền, nhưng không biết dùng cách nào để giải quyết giúp hắn. Một người đàn ông sẽ giữ vững sự tự tôn và kiêu ngạo của mình trong trường hợp nào, không phải nàng không hiểu nhưng nàng không dự đoán được, Thanh Huyền lại lựa chọn tình huống này để bùng nổ.

Nàng và hắn, dù sớm chiều kề cận, hai bên hướng về nhau, có thể giữ khoảng cách nhưng vẫn xa xôi như trước.

Bây giờ trong lòng hắn để ý việc nàng giấu giếm hắn, bảo vệ hắn. Một ngày kia, liệu hắn có để ý việc nàng rất già, rất khó chịu. Liệu hắn có mới nói cũ, thích những thứ mới mẻ hay không?

Có lẽ là có chứ?

Trên đời này, mỗi người đều có những lý do vướng mắc trong lòng...

Dáng vẻ nàng lúc này như phục tùng, không đáp lại, vẻ mặt lãnh đạm gần như lạnh lùng, chỉ vùi hết những mắt mát vừa nảy sinh chôn sâu tận đáy lòng. Nàng đột nhiên cảm thấy thời gian gần đây hành động của mình quá tắc trách, biết rõ hần tuổi trẻ nhiệt huyết, tâm tính chưa ổn định, lại còn lao theo hần, thật sự là tự chui đầu vào rọ, tự tìm đường chết.

Lúc này, cảm giác sợ hãi trong lòng nàng ngày càng sâu sắc. Sợ rằng bản thân có dốc hết sức lực cũng không bảo vệ được hần. Sợ rằng một khi hần chết sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh. Lại càng lo sợ sẽ có một ngày hối hận vì hành vi đã làm.

Thì ra, nàng cũng muốn giữ chặt hần trong tay sao?

Đúng vậy, giữ lấy thật nhanh, nhanh đến mức không cho hần không gian riêng, cho nên chuyện gì cũng không bỏ qua, việc gì cũng đều sắp xếp thật tốt cho hần.

“Sư phụ, người không thể bảo vệ ta, nhân nhượng ta mãi như thế được, nếu không, ta thật sự chỉ có thể đứng sau người trọn đời, làm tiểu lang quân ẩm ức mà thôi.” Nhận thấy những lời vừa nói có phần nặng nề, Thanh Huyền nhỏ giọng, hơi ái náy: “Sư phụ, ta thật sự không muốn lại gọi người là sư phụ, ta hy vọng đôi tay của ta không chỉ để ôm người, mà còn có thể bảo vệ người!”

Những lời này khác hẳn những lời hùng hồn trước đây, mộc mạc không chút hoa mỹ. Không phải hứa hẹn, không phải thề ước, chỉ là một sự cầu xin nhỏ nhoi hy vọng xa vời, chỉ như vậy đã hoàn toàn thể hiện rõ tâm ý của hần.

Đừng đánh giá hần quá cao, hần chỉ là một nam tử hai mươi tuổi, chưa sống được bao nhiêu năm, đương nhiên cũng có khát khao, có phiền não, cũng đôi khi cáu kỉnh khi nhìn thấy những thứ không vừa mắt.

Thiên Sắc không ngắt đầu, chỉ thở dài như là cố ý tránh ánh mắt hần.

“Người cầm máu trước đã rồi nói sau.” Nàng nhìn vết thương vẫn đổ máu không ngừng, đột nhiên không dám vươn tay ra, sợ rằng sự bảo vệ không kìm lòng được lại biến thành một sự áp đặt, thậm chí có thể bóp chết hần. Đành phải nhẫn nại lên tiếng, sắc mặt dần khôi phục lại lại sự xa cách và thâm trầm: “Muốn ôm ta cũng được, bảo vệ ta cũng thế, dù thế nào người phải giữ được tính mạng trước đã, nếu không nói gì cũng chỉ là nói suông.”

Hết chương 67

68. Chương 68

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương “Muốn ôm ta cũng được, bảo vệ ta cũng thế, dù thế nào người phải giữ được tính mạng trước đã, còn không nói gì thì cũng chỉ là nói suông.”

Nghe thế, Thanh Huyền rất bất ngờ, thậm chí đầu óc chột trống rỗng một cách khó hiểu. Hần ngơ ngác nhìn Thiên Sắc, ngạc nhiên tại sao nàng lại nói những lời như thế.

Nàng thật có hiểu được nỗi lo sợ trong lòng hần không?

Vậy tại sao câu trả lời của nàng khiến hần chẳng thể hiểu nổi.

Sự nghi ngờ này vẫn còn quẩn quanh cho đến khi Thiên Sắc cắn một miếng trên mu bàn tay nàng, tựa như nàng không thấy đau, bình thần kéo một lớp da xuống.

Dù Thanh Huyền còn nhiều lời muốn nói cũng phải ngậm miệng. Hần hoảng hốt, trơ mắt nhìn lớp da trên mu bàn tay nàng phủ lên miệng vết thương đang chảy máu của hần. Trong tích tắc lớp da đó biến thành da của hần, miệng vết thương cũng nhanh chóng khép lại, cuối cùng không để lại một chút dấu vết nào.

Tất cả mọi thứ tựa như một giấc mơ.

Thanh Huyền choáng váng ngơ ngẩn nhìn Thiên Sắc không nói được một lời. Mu bàn tay nàng bị lột mất một lớp da mà không hề chảy máu, trên đó là các thớ thịt trắng bệch cực kỳ đáng sợ, chứng minh tất cả mọi chuyện không phải giấc mơ. Cảm giác đau đớn ập đến như bị một cây kim thép đâm vào da thịt, rõ ràng vết thương trên cổ tay hắn đã khép lại, nhưng Thanh Huyền phát giác giờ phút này cơ thể hắn bắt đầu cảm nhận được một cơn đau khác cốt tủy tim.

Tuy nhiên, không đợi hắn nhìn thêm mà đau lòng, Thiên Sắc đã lạnh nhạt buông ống tay áo xuống, chẳng biết là vô tình hay cố ý ống tay áo đã che mất vết thương kia.

“Chu Ngưng, lời bốn tọa người đã suy nghĩ kỹ chưa?” Nàng xoay người đi, giọng nói vẫn luôn trong vắt lạnh lẽo, nàng hỏi một câu cũng thật hồ hững vô tình, cảm giác băng giá bất chợt lan tỏa khiến người khác không dám tiếp cận.

Thanh Huyền đứng chôn chân tại chỗ, đầu óc trống rỗng. Chờ cho đến khi hắn hoàn hồn lại, sắc mặt trắng nhợt bước đến định nắm lấy cánh tay nàng đang cố giấu trong ống tay áo. Nhưng nàng như cố tình tránh né hắn, lảng lảng bước sang một bên ngóng nhìn ánh xanh nhạt cuối chân trời bên ngoài cửa sổ, không thể nhận rõ thần thái trong đôi mắt nàng.

Vào đông, mặt trời ấm áp chẳng biết đã trốn vào tầng mây từ lúc nào, trời ngày càng lạnh.

Chu Ngưng vẫn đang chìm đắm trong sự mất mát và tuyệt vọng, bỗng Thiên Sắc gọi nàng, Chu Ngưng ngẩng đầu. Trong thời gian ngắn vẫn chưa kịp phản ứng, không hiểu Thiên Sắc hỏi nàng suy nghĩ kỹ là suy nghĩ cái gì. Sau một lúc lâu, Chu Ngưng mới nức nở, dùng mu bàn tay quệt quệt chiếc mũi đỏ ửng, hỏi một câu chẳng ăn nhập gì: “Tiên tôn, người cho con biết đi, tại sao Ngọc Thự nói không biết con?”

Thiên Sắc thở dài, Chu Ngưng lúc này chỉ quan tâm đến nguyên nhân mà không phải là bình tĩnh chấp nhận sự thật, Thiên Sắc hơi thất vọng lắc đầu: “Chu Ngưng, nếu ta nói rõ chân tướng với người, người có bằng lòng tu tiên không?” Nàng lặng lẽ nhìn đám mây nặng trĩu cuối chân trời có hình thù cực kỳ quái dị, bỗng nhiên nàng cảm thấy lồng ngực nghèn nghẹn đau nhức như đã mất đi một thứ gì đó.

Cổ dồn nén cảm giác hít thở khó khăn, Thiên Sắc ngắn gọn kể lại ngọn nguồn mọi chuyện cho Chu Ngưng, không sửa chữa, cũng không bình luận gì. Thanh Huyền bình tĩnh lý trí, ngoan ngoãn đứng một bên chột thấy nàng rất xa lạ.

Xa lạ sao?

Tận đáy lòng Thiên Sắc không biết mình nên khóc hay nên cười.

Đây mới thật sự là con người nàng, lý trí, hồ hững, bình tĩnh, không có tình cảm của con người. Dù sao trước khi đắc đạo nàng cũng là yêu, vốn đâu phải con người, bởi vậy nên cũng không có thất tình lục dục sâu sắc.

Nhưng tại sao, từ khi ở cùng hắn, nàng ngày càng lún sâu vào gông xiềng tình cảm?

Tuy không trông mong gì vào Thanh Huyền, nhưng Thiên Sắc đã thâm xác định...

Thanh Huyền là kiếp số cuộc đời nàng.

“Huynh ấy đã quên mất ta, ta còn tu tiên làm gì nữa?” Chu Ngưng nghe rõ ngọn nguồn mọi chuyện rồi ngơ ngác một lúc lâu. Sau đó Chu Ngưng lắc đầu, mũi cay cay, mắt đỏ ửng, suýt chút nữa là bật khóc. Giờ phút này, nàng không kiềm được nghĩ tới tình cảnh ở chung với Ngọc Thự hai ngày nay, lòng nàng càng mất mát. Suốt hai ngày, mặc kệ nàng liều chết bám lấy y không chịu buông tha, cứ nhắc đi nhắc lại từng chuyện cũ trước mặt y, rồi dần trở mất nhìn y từ thái độ lạnh nhạt khách sáo lúc đầu biến thành chạy trốn không kịp. Thậm chí cuối cùng nàng không nghĩ ra cách nào khác bèn đẩy ngã y rồi hôn y...

Khoảnh khắc môi chạm môi, Ngọc Thự quá sợ hãi đẩy nàng ra thật xa, sắc mặt cực kỳ khó coi, không giống bị kẻ khác cưỡng hôn mà giống như bị người ta đâm một đâm, mặt xanh mét. Trong chớp mắt, biểu cảm căm hận đến tận xương tủy của y khiến suốt đời nàng chẳng quên nổi.

Nhưng, nàng thật không ngờ, Ngọc Thự vì nàng mới biến thành như thế.

Vốn tưởng rằng y ghét nàng mới giả vờ không biết nàng. Nhưng hôm nay, cảm giác áy náy và mắt mắt nặng trĩu dồn ép cõi lòng, khiến nàng không thể thờ nổi.

“Ta vì huynh ấy mới tu tiên, nhưng bây giờ huynh ấy nhìn ta như kẻ xa lạ...” Cúi đầu xuống, nàng nghĩ đến hai người từng sống nương tựa lẫn nhau trước kia. Khi đó y và nàng đều là yêu, y rất bảo bọc nàng, đối xử với nàng cực dịu dàng, y từng hứa rằng sẽ chăm sóc nàng trọn đời trọn kiếp. Nhưng giờ đây, thật là vì tiên yêu khác biệt sao? Hay là, quả báo của trời trừng phạt nàng? Sự ngang bướng, tùy tiện của nàng khiến Ngọc Thự gặp phải tai ương, bây giờ y quên mất nàng, chẳng phải là lẽ tất nhiên sao?

Dời tầm mắt khỏi gương mặt lã chã nước mắt của Chu Ngưng, Thiên Sắc nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, ánh mắt không còn dừng lại trên người Thanh Huyền như trước: “Chu Ngưng, ngươi có còn nhớ những lời Ngọc Thự đã nói trước khi lên Tây Côn Luân không?”

Chu Ngưng nén nước mắt, ngẩn người. Sao nàng dám quên chứ?

Nàng vẫn còn nhớ, hơn nữa còn là khắc cốt ghi tâm!

Khi đó, Ngọc Thự nắm chặt tay nàng, khuôn mặt tuấn tú đẹp như bức tranh, y dịu dàng cười bảo: “Ta chờ muội ở Tây Côn Luân.”

Đúng vậy, nói hết câu này, y xoay người bước theo Phong Cẩm, cố nén lòng không quay đầu nhìn nàng, để lại một mình nàng lưu luyến chốn trần thế, tự tu hành ngộ đạo.

Không phải nàng không muốn chăm chỉ tu hành, tham ngộ đạo pháp, mà vì tư chất bẩm sinh hữu hạn, tâm tính nàng không ổn định, có quá nhiều tạp niệm, dù qua mấy ngàn năm vẫn không thể tu được cái gì.

Qua ba ngàn năm, điều duy nhất nàng chấp nhất đó là hy vọng có cơ hội lên lút lên Tây Côn Luân, mặc dù không thể phi thăng thành tiên, chỉ cần có thể gặp mặt y dù chỉ một lần thì cũng xem như đã hoàn thành tâm nguyện. Nhưng mà, nàng không thể nào ngờ, cuối cùng lại chờ được kết quả này...

“Dù con nhớ thì đã sao?” Nàng cúi đầu, mím môi, nỗi uất ức và bi thương dâng trào trong lòng, ngữ điệu bất đắc dĩ đau thương hoàn toàn khác hẳn tính cách sôi nổi, hoạt bát ngày thường, dường như nàng không thể chấp nhận được sự thật tàn khốc này. Chu Ngưng nắm chặt tay, mồ lạnh toát đầy, thân thể lung lay chực đổ: “Vốn tưởng rằng đó là hồi ức của hai người, bây giờ chỉ còn là ký ức của một mình ta, huynh ấy... không còn nhớ gì nữa. Thế này là sao?”

Y và nàng bất chợt gặp lại nhau, mà nàng đã trở thành ký ức kiếp trước của y.

Là trên cột, là đùa giỡn, hay đây là kết cục số mệnh đã định trước?

Kết cục ư?

Tận đáy lòng nàng luôn ngóng trông một kết cục tốt đẹp, nhưng lại không hề biết, kết cục đã lặng lẽ xuất hiện từ lâu.

Chu Ngưng như đang lảo bầm, lại như đang tự vấn, thật lâu sau nàng mới ngẩng đầu: “Nếu sớm biết kết cục của ta với huynh ấy là vậy, thì năm đó ta tuyệt đối không để huynh ấy lên Tây Côn Luân.” Nàng nhả lời cực chậm, trong tích tắc như một cô bé ngang bướng bất chợt trưởng thành. Nỗi đau giấu tận cõi lòng bị khơi lên, ký ức ùn ùn ủa về, nỗi đau thương trào dâng tâm khảm, không thể chấm dứt: “Các người dẫn Ngọc Thự đi, ta vốn nghĩ huynh ấy sẽ trở về, nhưng rốt cuộc huynh ấy không về được nữa...”

“Vẫn chưa phải là kết thúc.” Không thể nhìn được bộ dáng tuyệt vọng xuống tinh thần của Chu Ngưng, Thanh Huyền đột ngột cắt lời.

Thừa cơ này, hần bước nhanh đến trước mặt Thiên Sắc, một nỗi sợ kỳ dị chợt trào dâng trong lòng. Hần vươn tay kéo tay Thiên Sắc, phát hiện nàng không còn từ chối như lúc này, nhưng lòng bàn tay nàng thật lạnh lẽo. Hần vươn tay sờ vết thương trên mu bàn tay nàng, tuy nhiên ngón tay hần run lên, sắc mặt trắng bệch, chút dũng khí ít ỏi cũng chẳng còn. Run rẩy, cuối cùng hần cất tiếng nhỏ như muỗi kêu: “Chu Ngưng, Ngọc Thự vẫn còn sống, không phải sao?”

Đúng vậy, theo cách nhìn của hần thì còn sống là còn hy vọng.

Chỉ cần người đó còn sống, cho dù có lui vạn bước thì vẫn có cách để người đó nhớ lại, cho dù cuối cùng không còn hy vọng hồi phục thì tình cảm vẫn có thể bồi dưỡng, không phải ư?

“Còn sống thì sao chứ?” Giờ phút này, Chu Ngưng dường như không chấp nhận nổi nhiều biến cố bất ngờ như vậy, tinh thần vẫn còn hoảng hốt, nàng không hiểu ý của Thanh Huyền. Cơ thể nàng lão đảo như chiếc lá trong cơn gió lạnh, hơi thở mỏng manh. Chu Ngưng cố gắng kéo vài phần hồn phách đang đắm chìm trong tuyệt vọng về, nàng nhắm chặt mắt: “Cho dù còn sống, thì huynh ấy đã không còn là huynh ấy nữa.”

Khoảnh khắc ấy, Thanh Huyền kinh hoàng vì lời của Chu Ngưng, hấn thẳm rùng mình. Thanh Huyền lặng lẽ nhìn Thiên Sắc đứng trước mặt, nét mặt nàng vẫn bình tĩnh nhưng một nỗi cô đơn tận cùng đã thoáng hiện sâu trong đôi mắt.

Nàng đang lo lắng những chuyện trước kia, tới tận bây giờ nàng bảo vệ hấn rất kỹ càng, cho nên hấn chưa bao giờ có cơ hội hiểu rõ nàng đang lo lắng, đang suy tư những gì? Vì không có cách nào tìm hiểu, nghiên cứu, cho nên hấn muốn dốc hết tâm can mà tìm tòi.

Thật ra, lòng nàng vẫn thường bồn chồn lo lắng, đến một ngày hấn sẽ giống như Cự Phong, không thể tránh khỏi kiếp số, như thế đoạn tình giữa hấn và nàng sẽ không thể giữ được nữa.

Về lý, kiếp nạn của hấn chắc chắn có liên quan tới nàng. Về tình, nàng không nỡ từ bỏ thứ tình cảm nhiệt huyết nồng nàn của đứa trẻ này.

Đúng vậy, đứa trẻ, trong mắt nàng hấn vẫn mãi là một đứa trẻ, cho dù hấn đã trở thành phu quân của nàng.

Trong chớp mắt Thanh Huyền bỗng cảm thấy vẻ uể oải của Chu Ngưng, niềm tuyệt vọng của Dụ Lan và nét cô đơn trong mắt Thiên Sắc như chồng lên nhau, rất lạ lùng, gần như có thể nhận thấy rõ. Hấn chợt cảm nhận được cảm xúc phức tạp trong lòng nàng.

Tựa như hấn trở thành trái tim của nàng, mạnh mẽ đập từng nhịp từng nhịp trong lồng ngực nàng, nhưng cũng quặn thắt từng cơn.

Cơn quặn thắt cõi lòng như bị một trận mưa đột ngột rơi xuống quét đi sạch sẽ. “Sự phụ...” hấn khẽ gọi, vội nắm chặt tay nàng, nhẹ nhàng vén ống tay áo nàng lên quan sát kỹ vết thương. Hấn phát hiện miệng vết thương giống hệt vỏ cây nứt nẻ, vết rách trên da dường như sẽ vĩnh viễn không khép lại, mang một màu nâu quái dị.

Đây là...

Dùng da thịt để tu bổ vết thương.

Thanh Huyền kinh hoàng, trong một quyển sách cổ hấn từng đọc có đề cập đến, trên thế gian này chỉ có thú thú Chu Tước mới có năng lực giúp con người hoặc tiên nhân dùng da thịt để tu bổ vết thương. Trước kia Thiên Sắc từng kể, nàng là tước yêu...

Tước yêu?

Tước yêu...

Chẳng lẽ, trước khi đắc đạo Thiên Sắc là chu tước?

Nghi ngờ lướt qua đầu, Thanh Huyền nghĩ tới vào lúc hai người quyền luyến triền miên, một đôi cánh rực lửa đột ngột xuất hiện trên lưng Thiên Sắc, hấn càng chắc chắn phán đoán của mình. Đôi cánh có thể xuất hiện biến mất tùy theo ý nghĩ thì chỉ có chu tước mới làm được. Nhưng nếu nàng là thú thú Chu Tước thì đáng lẽ phải được liệt vào tiên ban từ khi vừa sinh ra chứ? Nhưng tại sao Thiên Sắc lại là yêu?

Tâm trạng hoàn toàn khác Thanh Huyền, Thiên Sắc nhìn nét mặt đau thương của Chu Ngưng mà thẳm thở dài, lắc đầu. Nàng thừa nhận mình đã gửi gắm hy vọng vào Chu Ngưng, nên mới lén giấu chuyện của Ngọc Thụ. Nàng biết đạo hạnh Chu Ngưng nông cạn, nếu còn rơi vào đả kích tình cảm không còn chí tiến thủ, chỉ e cả đời Chu Ngưng sẽ không thể với tới tiên đạo. “Chu Ngưng !” Rốt cuộc không thể nhẫn nhịn được nữa, nàng khuyên một câu bao hàm rất nhiều huyền cơ khó nói: “Thật ra, y vẫn là y.”

Chu Ngưng ngẩn ngơ, như hiểu như không, nét mặt ngơ ngác. Thiên Sắc trầm mặc như đang cân nhắc điều gì đó. Một lát sau, nàng quay đầu bình tĩnh nâng mắt rồi bước ra ngoài, trong đôi mắt không hề có một mảy may dao động: “Thanh Huyền, chúng ta về Yên sơn thôi.”

Nếu lúc trước nghe được câu này, Thanh Huyền đương nhiên vui mừng hòa theo, nhưng chưa đầy một ngày ngẩn ngui đã xảy ra quá nhiều chuyện bất ngờ không kịp dự đoán. tâm trạng Thanh Huyền đã thay đổi rất nhiều. Giờ khắc này trực giác mách bảo hần quyết định của Thiên Sắc là do đang trốn tránh điều gì đó, hần đành ngoan ngoãn theo sau Thiên Sắc. Một lúc rất lâu sau, cho đến khi rời khỏi Ninh An vương phủ, hần mới cất tiếng, thấp giọng rầu rĩ hỏi: “Sư phụ, chúng ta không mang Chu Ngưng cùng về Yên Sơn sao?”

Thiên Sắc dừng bước, nhưng không quay đầu, ngữ điệu vẫn bình thản, nàng khẽ nhắm mắt lại tựa như không thể kiềm nén được một mối. “Nếu nó không thể tỉnh ngộ, cho dù ép nàng lên Yên sơn khổ tu cũng chẳng thể ra kết quả gì.” Thiên Sắc lặng lẽ nhắm mắt, không hề nhúc nhích, sắc mặt nàng trắng xanh mà không muốn bị hần nhìn thấy, rất lâu sau mới nghe nàng cất giọng hòa lẫn chút dịu hiu: “Nếu nghĩ thông suốt thì đó là cơ duyên là tạo hóa của nó, chưa biết chừng mọi chuyện sẽ được xoay chuyển bất ngờ. Còn nếu không thể nghĩ thông, như vậy đó là số mệnh của nó.”

Nghe được hai từ “số mệnh” Thanh Huyền khẽ run rẩy, giờ khắc này lòng hần rối loạn, khuôn mặt Nhục Nhục phóng đại trong ký ức của hần mang theo cả một nỗi chua xót lặng thầm. “Lúc trước chuyện của Nhục Nhục, sư phụ cũng nói thế với Thanh Huyền. Nhưng, Thanh Huyền thấy khó hiểu, rốt cuộc số mệnh của Thanh Huyền là thế nào?” Xòe bàn tay phải ra, nhìn vết sẹo mờ do bị Kim giao tiên đốt phỏng trong lòng bàn tay, hần cười khổ, đôi mày tuấn tú tuy nhíu lên nhưng ẩn dưới đuôi mày là một nỗi uất ức. Gió đêm đầu đông quét trên mặt, lạnh thấu xương, khiến hần khẽ run lên, huyết thái dương đau âm ỉ: “Sư phụ chưa từng thẳng thắn cho Thanh Huyền biết số mệnh của mình ra sao, bàn tay phải của Thanh Huyền giờ không thể nhìn rõ chỉ tay, vậy nếu Thanh Huyền không thể tu thành tiên thì khi nào sẽ chết?”

“Người muốn biết khi nào chết sao?” Đúng lúc này, một giọng nói nghiêng rặng nghiêng lợi vọng tới từ phía sau Thanh Huyền, từng lời từng chữ ẩn chứa phần nộ: “Việc này đơn giản thôi. Chỉ cần Thiên Sắc gạt đầu, ta lập tức đánh người một chưởng, cho người chết thật rõ ràng!” Giật mình vì giọng nói quen thuộc xuất hiện đột ngột, Thanh Huyền và Thiên Sắc đồng loạt quay đầu lại thì trông thấy Bạch Liêm đứng cách họ chừng hai trượng, y mặc áo bào đen, đôi mắt trừng trừng nhìn Thanh Huyền. Đôi mắt sắc bén găm chặt hồn phách, tựa như một mũi kích sắc lẹm bắn thẳng ra từ mắt chấn động lòng người, hơi lạnh ừn ừn kéo tới: “Núi đao biển lửa, địa ngục A Tì chắc chắn sẽ khiến người hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh!”

“Tiểu sư bá!?” Thanh Huyền ngơ ngẩn, kinh ngạc vì sự xuất hiện bất ngờ của Bạch Liêm, trong phút chốc Thanh Huyền không thể hiểu tại sao Bạch Liêm lại phần nộ như thế.

Tuy rằng xưa nay Bạch Liêm luôn lạnh mặt, nhưng rất hiếm khi sắc mặt khó coi thế này. Trông thấy biểu cảm của Bạch Liêm, Thiên Sắc chỉ lạnh nhạt đối diện, không hề để lộ một mảy may yếu ớt, tựa như nàng không thèm quan tâm, hết sức tự nhiên hỏi thăm chuyện nhà, nàng khách sáo dời chủ đề câu chuyện: “Tiểu sư huynh, không phải huynh đang ở Cửu Trọng Ngục xử lý công vụ của U Minh Ti ư, sao giờ lại rảnh rỗi đến đây?”

Bạch Liêm bỏ lơ sự khách sáo của nàng, cũng không quanh co lòng vòng cùng nàng, y hơi nhíu mày hỏi thẳng: “Bán Hạ đã kể hết với muội?” Y hỏi rất thẳng thắn, tựa như đã đoán chắc, nhưng cũng vì không dám tin nên mới nhấn nại hỏi lại.

“Một phần thôi.” Thiên Sắc không giấu diếm, rũ mắt cẩn thận trả lời, những nghi ngờ nàng không biết rõ, đương nhiên có thể moi đáp án từ miệng Bạch Liêm.

Đôi mắt Bạch Liêm thoáng trầm, đôi mày nhíu chặt khẽ giãn ra một chút, tựa như thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, Bán Hạ vẫn biết chừng mực, biết nguyên nhân của mọi chuyện, cái nào nên nói cái nào không. “Nó còn chưa biết?” Liếc nhìn Thanh Huyền, y khẽ hất cằm hỏi Thiên Sắc, nét phức tạp ánh lên trong đôi mắt.

Nghe Bạch Liêm hỏi, Thanh Huyền đại khái đã đoán ra vài điều, lòng nặng nề, hần đoán Thiên Sắc chắc chắn biết điều gì đó nhưng lại giấu hần. Quả nhiên, khi hần nhìn về Thiên Sắc, nàng vẫn rũ mắt không một chút biểu cảm, nàng chỉ khẽ gạt đầu đáp một tiếng: “Ừ.”

Trong tích tắc, trái tim hần nhói đau. Nỗi ngọt bùi cay đắng hòa lẫn rối loạn trong lòng, vạn sợi tơ tình quấn quanh trái tim, cơ thể như bị xé rách, lòng buồn bã.

Hoàn toàn khác với cảm xúc phức tạp của Thanh Huyền, Bạch Liêm nghe câu trả lời của Thiên Sắc bèn cười khẩy. Y nhếch khóe môi lạnh lẽo, khoanh hai tay trước ngực, nhấn từng chữ rất nặng nề, tựa như sóng to gió lớn sắp ập tới: “Thiên Sắc, muội cảm thấy, muội nắm chắc có thể bảo vệ nó bao nhiêu phần?”

Thiên Sắc nâng mắt nhìn, đôi mắt sáng quắc tinh tường bỗng chốc trở nên âm trầm, mặt không đổi sắc đáp bốn từ như đinh đóng cột: “Dốc hết khả năng.”

“Giải cho câu dốc hết khả năng!” Tim Bạch Liêm quặn thắt, y dùng giọng nói bình tĩnh che giấu lửa giận ngút trời và nỗi đau trái tim vỡ toác: “Muội lại còn muốn dốc hết sức bảo vệ nó nữa. Theo ta thấy, muội không phải là dốc hết năng lực mà là vứt cả tính mạng vì nó!”

“Dốc hết khả năng hay lãng phí tính mạng cũng được, đây là chuyện riêng của muội và Thanh Huyền.” Nghe Bạch Liêm nói thế, một nỗi lo lắng bất giác dâng trào trong lòng Thiên Sắc, nhưng nàng vẫn giữ khuôn mặt bình thản như nước, không hề sơ hở: “Không phiền tiểu sư huynh quan tâm.”

“Chuyện riêng?” Bạch Liêm phì cười, bước tới từng bước thật chậm, từng lời nặng nề vừa nhẹ nhàng vừa chậm rãi như bước chân. Bước chân vừa nhẹ vừa thông dong đi kèm lời cảnh cáo, ánh mắt y nhìn nàng sắc bén như móc câu, ngập tràn u ám và trào phúng: “Hóa ra, muội và nó trở thành vợ chồng rồi thì không để người khác chen miệng vào à? Đến cả ta cũng không có tư cách hỏi chuyện của muội nữa sao?”

Thiên Sắc chưa bao giờ nghe Bạch Liêm nói chuyện trắng trợn và không e dè như vậy. Xem ra chuyện nàng và Thanh Huyền có rất nhiều người ngầm theo dõi, điều đó chẳng phải đã chứng minh có điều gì đó mang tính quyết định mà nàng không biết hay sao? Thiên Sắc sa sầm mặt, không thừa nhận cũng không phủ nhận, nàng im lặng không đáp.

Thiên Sắc không trả lời, Bạch Liêm đã chắc chắn là nàng thừa nhận, cảm xúc phẫn nộ rối loạn ùn ùn ủa tới như gió lốc.

Bạch Liêm đột ngột bước tới nắm chặt đôi vai nàng. Sự phẫn nộ ngủ đông từ lâu trào dâng trong huyết mạch, bất chấp những ngón tay siết chặt sẽ làm nàng đau, máu nóng sôi lên, những ngón tay cứng đờ trắng xanh. Đôi mắt lạnh lẽo, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng ngày xưa dần méo mó. Môi mỏng khẽ nhếch, mày nhíu chặt, biểu cảm thật đáng sợ chưa ai từng thấy: “Ta không cần biết tình cảm của muội và nó sâu đậm đến mức nào. Nhưng nếu muội lãng phí mấy ngàn năm tu hành khó khăn, vứt bỏ tính mạng vì nó. Vậy thì không cần chờ ông trời đến xếp đặt, hôm nay ta sẽ xử lý nó ngay tại đây!”

Đúng vậy, nếu là kẻ khác có âm mưu y sẽ chẳng thèm quan tâm, là âm mưu của phụ quân y, của Phong Cẩm, của Bán Hạ, của Hạo Thiên hay thậm chí của Trường Sinh sư tôn cũng được. Thần ma tiên yêu, tất cả mọi tranh chấp đều không liên quan gì đến y, Bạch Liêm y chỉ có duy nhất một mục đích...

Dốc hết sức lực bảo vệ nữ tử mình yêu thương.

Trọn đời, trọn kiếp này, y không thể có được nàng vậy thì chỉ còn cách bảo vệ nàng thật tốt!

“Huynh có thể thử!” Bờ vai hơi đau vì bị Bạch Liêm siết chặt, Thiên Sắc hờ hững, bình thản đáp. Nàng rũ mắt xuống không hề nhìn Bạch Liêm, rèm mi dày phủ bóng mờ lên bờ mi u ám.

Lời này không phải là khiêu khích, lúc này nàng thấy không cần bước lên che chở Thanh Huyền như ngày xưa nữa. Nàng hiểu rất rõ Bạch Liêm, sao lại không biết lời nào của y là tức giận còn lời nào là làm thật chứ?

Nàng cực kỳ chắc chắn, tiểu sư huynh của nàng tuyệt đối không tổn thương nam tử mà nàng yêu thương.

Đoạn đối thoại của hai người rõ ràng rành rành là đang nhắc tới hần, vậy mà hần lại không biết gì cả, Thanh Huyền không nhận được nữa. “Tiểu sư bá!” Hần bước lên, vươn tay muốn gỡ bàn tay đang nắm chặt vai Thiên Sắc của Bạch Liêm, không ngờ Bạch Liêm lại thuận thể tóm lấy cổ hần.

Một tay vẫn nắm chặt vai Thiên sắc, vì không có tư cách ôm nàng cho nên Bạch Liêm không nỡ buông tay, chỉ sợ mình vừa buông tay thì sẽ không bao giờ còn cơ hội níu giữ nàng nữa. Tay còn lại bóp cổ Thanh Huyền, y hận mình không thể ra tay bẻ gãy cái cổ kia để diệt trừ hậu hoạn!

Ba người đứng sóng vai vô cùng kỳ dị, trong chớp mắt dường như Bạch Liêm đang đối đầu với hai người bọn họ.

Mà hai người họ định làm cái gì đây?

Uyên ương đồng mệnh sao?

Sao bỗng nhiên y lại trở thành gậy đánh uyên ương thế này?

“Người là người, là ma, là yêu hay là thần?” Cuối cùng, y buông tay ra, lùi về sau một bước, đôi mắt sắc sảo lặng lẽ nhìn Thanh Huyền. Đây là lần đầu tiên y dùng biểu cảm thành thật lạ lùng đối diện tên nhóc này, sự nghi ngờ khó hiểu vừa sắc bén vừa rõ ràng: “Tại sao đá tam sinh chỉ ghi lại được tất cả mười kiếp luân hồi của ngươi, còn những kiếp khác thì chẳng có gì hết?”

Thật ra, lúc ở Trường Sinh yến, thằng nhóc này công khai khiêu khích Hạo Thiên, giở trò với Phong Cẩm, đáng lẽ y phải phát hiện ra, nhưng lúc đó lại xảy ra biến cố nên y mới xem thường.

Lúc ở Cửu Trọng Ngục, tên nhóc này dùng một thanh kiếm vô danh lại có thể giằng co với phụ quân y, thậm chí còn có thể mang theo Thiên Sắc rời khỏi giam cầm của lung linh cực, đó vốn đã là những dự báo không tầm thường. Cho dù nó có được tu vi của Thiên Sắc và Lam Không cũng tuyệt đối không thể làm được những điều đó! Nếu y đoán không nhầm, trên người thằng nhóc này có bí mật động trời.

Thậm chí, đừng nói là Hạo Thiên hay phụ quân của y, đến cả thái độ của Trường Sinh sư tôn xưa nay vẫn luôn ưu ái Thiên Sắc lần này cũng rất khác lạ, người khoan tay đứng nhìn. Những chuyện này xảy ra bảo sao y không nghi ngờ cho được?

Nghĩ đến thiên kiếp của Thiên Sắc, nhớ lại thằng nhóc này đột ngột dây dưa khó hiểu với số mệnh của Thiên Sắc. Giờ xem ra, nó như đột ngột xuất hiện, chui ra từ kẽ đá, không thể tìm ra lai lịch hay manh mối khiến y hoảng hốt. Dường như không chỉ Thiên Sắc và y, mà cả Phong Cẩm, Bán Hạ, Hàm Nhụy, thậm chí Dụ Lan. Bề ngoài xem như những người này không liên quan đến nhau, nhưng tất cả lại đều rơi vào một âm mưu đã được xếp đặt từ trước, họ đều sắm vai một nhân vật không thể thiếu.

Là âm mưu, hay dương mưu đây.

Ai sẽ là người thao túng mọi chuyện, và ai sẽ trở thành vật hy sinh.

Có quá nhiều nghi vấn!

Dừng một lát, vào lúc Thiên Sắc và Thanh Huyền còn đang kinh ngạc, Bạch Liêm lại cất lời lần nữa, từng lời lạnh giá bật ra khỏi môi: “Rốt cuộc, ngươi là ai?”

Hết chương 68

69. Chương 69

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Không chỉ câu hỏi này, trước đây Bạch Liêm cũng có rất nhiều nghi ngờ thật sự không thể nói rõ về Thanh Huyền. Nhưng điều kỳ lạ là, Thanh Huyền vốn định nói hắn đương nhiên là một người tu đạo, không phải ma không phải yêu cũng không phải thần, nhưng khi vừa mở miệng, hắn chợt chẳng thể thốt nên lời.

Trước khi bị Bạch Liêm hỏi, hắn cũng nhớ đến mười kiếp trước trên đá Tam Sinh, trong lòng đầy nghi ngờ không kém người khác. Giống như, duyên phận của hắn và Thiên Sắc cũng bắt đầu từ đó, mười kiếp chết trẻ, gom góp lại thành một kiếp đau khổ triền miên này. Nếu theo lời Bạch Liêm, tất cả về hắn chỉ vốn vẹn là mười kiếp chết trẻ không thể luân hồi trên đá Tam Sinh, vậy trước kia, hắn là gì?

Chuyện này, chỉ sợ Thiên Sắc đã chú ý tới, nhưng chưa bao giờ nhắc đến với hắn, thậm chí nàng hoàn toàn bình thản với những gì bất ngờ, không hề cảm thấy kỳ lạ. Nếu nói số mệnh mỗi người khác nhau đều do thiên mệnh, vậy thì, một con người luôn có nguồn gốc. Cho dù là Đâu Chiến Thắng Phật vốn được sinh ra từ tảng đá cũng vẫn có thể tìm được tảng linh thạch ấy, cũng có ngọn nguồn, nhưng vì sao của hắn lại trống không như thế?

* Đẩu Chiến Thắng Phật: Chính là Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký. “Ta...” Hắn chợt cảm thấy hoảng hốt, lúng túng chẳng nói nên lời, càng không thể thốt ra lời đáp lại. Theo bản năng liền nhìn về phía Thiên Sắc, trong đôi mắt mờ mịt mang theo sự khẩn cầu không thể che giấu, chứng tỏ hắn không trả lời nổi: “Ta là ai... Rốt cuộc ta là ai...”

Đúng vậy, rốt cuộc hắn là ai?

Đây là một tình huống đột ngột, hắn chưa bao giờ tự hỏi vấn đề này!

“Người là Thanh Huyền.” Thiên Sắc lẳng lặng nhìn hắn, bất ngờ chủ động cầm tay hắn, bình thản thốt lên bốn chữ.

“Người là Thanh Huyền.” Bốn mắt nhìn nhau, nàng lặp lại lần nữa, như một câu bùa chú mê hoặc, khắc thật sâu bốn chữ này vào tâm trí hắn. Đôi mắt lạnh nhạt kia vẫn nhìn hắn không chớp, bất kể là một sự thay đổi nhỏ hay bất kỳ động tác nào, thậm chí đôi mắt mờ mịt của hắn thay đổi góc nhìn cũng không hề bỏ qua. Tay nàng trước giờ vẫn lạnh lẽo, nhưng khi chạm vào bàn tay ấm áp của hắn lại như một liều thuốc khiến người ta tỉnh táo ngay lập tức, trái tim bối rối bình tĩnh lại, suy nghĩ trở nên thanh tĩnh, xóa sạch mọi sự mờ mịt lẫn khó xử của hắn.

Đúng vậy, trước mười kiếp hắn là ai, từ đâu đến, những vấn đề này quá xa vời, cần gì hắn phải hao tâm tổn sức khổ sở suy nghĩ, cần gì phải để ý đến thế?

Điều hắn cần xác định thật ra rất đơn giản...

Hắn là Thanh Huyền.

Cuộc đời này, hắn, là Thanh Huyền chỉ thuộc về một mình Thiên Sắc, từ nay về sau, đời đời kiếp kiếp đều như vậy.

Nắm chặt bàn tay Thiên Sắc, giống như nắm thật chặt số mệnh, bỏ qua những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, Thanh Huyền mới cảm thấy an tâm nhắm mắt lại. Lúc mở mắt ra, trái tim thấp thỏm không yên đã hoàn toàn bình tĩnh. Khi nhìn Bạch Liêm, hắn rất bình thản, sắc mặt tỉnh táo giống như những mờ mịt trước đó chỉ là giấc mộng Nam Kha. Ngay cả lời nói cũng rất bình tĩnh, lãnh đạm trầm thấp cực kỳ kiên định, không phải trả lời mà là tự xác định —

“Ta là Thanh Huyền.”

“Thiên Sắc!” Bạch Liêm vốn định mượn cơ hội này để khiêu khích Thanh Huyền, mong tìm được chút dấu vết. Nhưng lời nói lẫn hành động của Thiên Sắc vẫn bảo vệ Thanh Huyền chặt chẽ. Vì sao nàng vẫn bảo vệ thằng nhóc con này đến thế, đến hồi cũng không được? Về mặt nghiêm khắc khế ước tên nàng, y thực sự giận đến nghiến răng. Lửa giận cuộn cuộn trong ngực muốn nổ tung ra nhưng không biết phải phát tiết thế nào, đành phải cố gắng chịu đựng: “Muội chắc chắn đã thấy sự bất thường của nó. Không có lai lịch, trên sổ sinh tử cũng không có tên, trên người có sức mạnh không giải thích được, nhất định không phải là người phạm bình thường. Chỉ sợ là trên người nó có cất giấu một âm mưu to lớn không ai biết —”

“Đúng vậy, muội từ lâu đã biết Thanh Huyền có rất nhiều điểm khác người thường.” Thấy Bạch Liêm càng nói càng kích động, Thiên Sắc kiên quyết ngắt lời y. Khẽ cúi đầu, chỉ có đôi mắt sâu thẳm đối diện với y. Giọng nói bình thản không chút áp lực như trước, ngữ điệu và nét mặt vẫn không thay đổi, nhưng những lời nàng thốt ra lại đầy xúc động: “Nhưng vậy thì đã sao? Hắn là do muội giết lầm bằng Lục Kiếm Tiên, khiến ười kiếp phải chết trẻ. Hắn là đứa trẻ do muội đích thân công lên Càn Nguyên sơn để cứu về. Trước đây, hắn là đồ đệ của muội, sau này hắn là phụ quân của muội. Hắn là người cũng được, là ma cũng không sao, là yêu cũng vậy, là thần cũng tốt, tất cả đều không quan trọng.”

Bạch Liêm không ngờ nàng nói nhiều đến vậy nên bị bất ngờ không đáp lại được. Trong ấn tượng của hắn Thiên Sắc không phải là người nói nhiều, thường là lời ít ý nhiều, bộc lộ chân tình như thế thật sự không giống nàng!

“Bất kể là sư phụ hay thê tử của hắn, bất cứ ai muốn làm hắn bị thương, đều phải bước qua muội trước. Chỉ cần muội còn ở đây, nhất định sẽ bảo vệ hắn chu toàn.” Những lời của nàng không hề trau chuốt, mỗi từ đều nhắm thẳng vào điểm mấu chốt, chỉ như sóng khẽ gợn nhưng vẫn chấn động tinh thần: “Trong mắt muội, từ trước tới giờ hắn luôn là Thanh Huyền.”

Cuối cùng, nàng khẽ mỉm cười, rất nhẹ, nhưng cực kỳ kiên định đáp lại một câu: “Hắn, cho tới bây giờ vẫn luôn là hắn.”

Khoảnh khắc này, đừng nói Bạch Liêm mà ngay cả Thanh Huyền cũng giật mình vì những lời này của nàng, không nói lại được lời nào.

Đặc biệt, nàng gọi hắn là “đứa trẻ...”

Đứa trẻ, đúng vậy! Trong mắt nàng, dù hắn lớn thế nào cũng vẫn là một đứa trẻ. Lúc nàng dẫn hắn lên Yên sơn, hắn chỉ mới mười mấy tuổi, dù đã già dặn trước tuổi, có cảnh trọng hơn nhưng vẫn là một đứa trẻ. Bây giờ tuy đã trưởng thành, nhưng đối với nàng tất cả đều không có gì thay đổi. Trước đây, nàng xuất hiện vì bảo vệ sinh mạng của hắn, bao dung tất cả mọi thứ thuộc về hắn, yêu thương, chăm sóc, bảo vệ, dạy dỗ. Thì tại sao bây giờ phải vì sự phân biệt nam nữ, vì quan điểm thể diện, vì sự tự tôn của nam tử mà nhất định phải phá vỡ sự cân bằng này?

Thật ra, ở bên nhau như thế này đã là sự ngọt ngào không thể mong chờ hơn được nữa rồi.

Đã có lúc hắn hiểu lầm sự ngọt ngào này, không thêm tuân theo mà tùy hứng làm bậy. Bây giờ mới phát hiện, mỗi khi nàng đứng trước mặt hắn, là đôi vai mảnh khảnh kia gánh hết trách nhiệm yêu thương thâm lắng.

Yêu thương ngưỡng mộ một người con gái như vậy, vốn phải chuẩn bị tâm lý hơn người. Giống như Dụ Lan và Cừ Phong, hắn thấy hai người rất hòa hợp nên có chút hâm mộ. Nhưng bây giờ nghĩ lại, Cừ Phong đâu phải người mặt dày, bên nhau mấy ngàn năm y và Dụ Lan đều phải trả giá, giày vò lẫn nhau, đương nhiên hiểu rõ có được sẽ có mất.

Bỏ được, bỏ được, không có bỏ sao có được?

Thiên Sắc muốn qua những lời này tỏ rõ thái độ với Bạch Liêm, cho dù là âm mưu hay dương mưu nàng đều chẳng quan tâm, thứ nàng bận tâm chỉ có Thanh Huyền mà thôi. Cái gọi là dốc sức bảo vệ chu toàn cũng không phải lời nói suông, nếu đã nói nhất định phải làm được.

“Nhưng muội —” biết tính nàng đã nói là sẽ làm, hơn nữa lại kiên quyết đến vậy, sắc mặt Bạch Liêm hơi ảm đạm, vừa nóng ruột vừa lo lắng.

“Tiểu sư huynh, muội biết huynh muốn tốt uội.” Lúc này, như đã quyết tâm, Thiên Sắc lại ngắt lời Bạch Liêm. Cười thanh thản, nhẹ như gió thoảng mây trôi, giống như nhớ lại lúc còn tu luyện với Bạch Liêm ở Tây Côn Luân. Khi đó, dù nàng yêu Phong Cẩm, nhưng Bạch Liêm thật sự là tri kỷ của nàng. “Trước đây, huynh đã phải chịu phiền phức vì muội một lần rồi.” Bên môi vẫn giữ nụ cười khẽ, tim nàng sáng trong, lần đầu tiên thẳng thắn và thành khẩn bày tỏ với sự day dứt của y: “Cảm giác áy náy này, muội đã mang trên lưng quá lâu rồi. Tình cảm và sự bảo vệ của huynh đối với muội, muội không thể báo đáp. Tiểu sư huynh, muội thật sự rất mệt mỏi.” Nói đến đây nàng hơi rũ mắt, giống như muốn che giấu cảm xúc gì đó.

“Cho nên —” nhấn mạnh âm cuối, Bạch Liêm lại nhíu mày, y là người hiểu biết đương nhiên hiểu ý nàng. Tình cảm sâu sắc khó nói thành lời khiến y run rẩy, ngón tay cũng khẽ run. “Cho nên, muội muốn phân rõ giới hạn với ta.”

Y và nàng, chưa bao giờ khách sáo đến vậy. Giờ phút này nàng lại tỏ ra khách sáo như lời trần trối, khiến y cực kỳ khó chịu.

Thiên Sắc không nói gì, như cam chịu tất cả.

“Muội cũng biết, lúc này, không chỉ có ta!” Thái độ mềm không ưa rắn không chịu của nàng khiến y nổi giận dưng dưng, lửa giận bốc lên tận đầu. Bạch Liêm khó chịu mở miệng: “Còn có Bán Hạ, Lam Không, Mộc Phi, Quảng Đan, thậm chí cả kẻ mê cờ không màng thế sự như Linh Sa, ngay cả Phong Cẩm cũng —”, liệt kê từng người một, ánh mắt sắc bén lướt qua mặt Thanh Huyền, Bạch Liêm cảm thấy thẳng nhóc này chỉ nhìn qua thôi cũng đã khiến người ta cảm hận, chán ghét. Trước đây, y hận Phong Cẩm thấu xương là vì y đã bội tình bạc nghĩa Thiên Sắc. Có lúc hận tới cùng, đến cả thần chú cũng chẳng cần, chỉ muốn đánh ột trận. Nhưng mấy ngày trước, y biết được một số bí mật không nên biết từ phụ quân, đột nhiên cảm thấy Phong Cẩm chưa từng nói với bất cứ ai một lời nào về sự bất đắc dĩ của y, cũng là một người đáng thương.

Bây giờ, tất cả mọi người lo lắng vì thiên kiếp của Thiên Sắc, còn nàng lại lo lắng ối mình thẳng nhóc khôn kiếp này!

Thật chỉ muốn đánh nó một trận cho hả giận!

Lặng im nghe Bạch Liêm liệt kê từng người, Thiên Sắc ngẩng đầu nhìn xung quanh, đột nhiên mở miệng: “Mọi người ra đây đi, không cần phải tránh mặt.”

Vừa dứt lời, những người trốn quanh đó cũng biết tránh mặt không phải là biện pháp. Ngay cả Bạch Liêm cũng đành bó tay, có thể thấy được Thiên Sắc đã cố chấp đến cực hạn, vì thế mới miễn cưỡng xuất hiện.

Quả nhiên, những người Bạch Liêm nhắc tới đều có mặt, không thiếu một ai. Chẳng qua, nét mặt mọi người đều rất trầm trọng và nghiêm túc, kể cả Lam Không xưa nay quen đùa cợt, trêu chọc và Mộc Phi lúc nào cũng xụ mặt như chết cha chết mẹ.

Sau Trường Sinh yến, đêm hôm ấy Thiên Sắc lặng lẽ rời khỏi Tây Côn Luân, mọi người nói nàng dẫn Thanh Huyền về Yên sơn nên ai cũng thở phào nhẹ nhõm mà không hề biết Hạo Thiên đã đuổi theo ngăn cản, chỉ cho Thiên Sắc một ‘con đường sáng’. Sau đó Thiên Sắc tìm Bán Hạ, mọi người mới biết nàng đang ở thành Ninh An, lập tức chạy tới đây, mang theo tất cả tin tức điều tra được. Những tin tức này khiến người ta hoảng hốt, không cái nào có lợi cho Thiên Sắc. Thật ra, trước Trường Sinh yến không lâu, tuy ngoài mặt họ không ưa nhau nhưng lại âm thầm liên hệ, bàn bạc với nhau.

Nếu tìm hiểu ra, những người này đều là đệ tử của Nam Cực Trường Sinh đại đế, ai nấy đều trong ngoài bất nhất, bằng mặt không bằng lòng cùng nhau hành động.

Chẳng qua là, lúc đó Phong Cẩm và Quảng Đan thực sự bị gạt sang một bên. Mọi người vẫn luôn oán hận chuyện Phong Cẩm làm hại Thiên Sắc, coi như không nhìn thấy y, có người thì ngại vì từng có quan hệ đành phải đeo mặt nạ. Mà Quảng Đan xưa nay quan hệ rất tốt với Phong Cẩm, lại còn làm việc lúc nào cũng tuân theo quy củ, mọi người liền cho rằng Quảng Đan và Phong Cẩm chung một giuộc, cấu kết làm chuyện xấu. Không ngờ, người bí ẩn mưu đồ cướp Cửu chuyển chân hồn đan ở trong hang động kia lại chính là Quảng Đan.

Khi đó, Quảng Đan cũng vô tình nhận được được tin tức, biết Phong Cẩm dẫn Tử Tô truy tìm Dụ Lan vì Dụ Lan đánh cắp Cửu chuyển chân hồn đan nên liền bám theo, suy nghĩ tìm cơ hội giành lấy. Vì y vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Hạo Thiên và Trường Sinh đại đế, nên mới biết lúc sư tôn nhận Thiên Sắc làm đồ đệ đã biết nàng không thể qua nổi thiên kiếp cuối cùng để phi thăng. Có điều mục đích y muốn cướp Cửu chuyển chân hồn đan khác với Thiên Sắc, Thiên Sắc là vì Thanh Huyền, còn y là vì Thiên Sắc.

Khi đó, y không may bị Phong Cẩm phát hiện, cũng đã suy nghĩ thông suốt, dù có gánh trên lưng tội danh cũng không hối hận. Nhưng những gì Phong Cẩm nói ra hoàn toàn ngoài dự kiến của y, mục đích Phong Cẩm tìm kiếm Cửu chuyển chân hồn đan cũng là vì Thiên Sắc. Sau đó, Bán Hạ cũng biết việc này, mọi người mới bình tĩnh, thì ra một Quảng Đan luôn thận trọng trong cả lời ăn tiếng nói cũng là một kẻ si tình thâm lặng.

“Ý tốt của các vị sư huynh đệ, trong lòng muội xin nhận, nhưng đã có tai họa tất không thể tránh.” Thiên Sắc mỉm cười, nhìn những gương mặt quen thuộc xung quanh. Những nam tử này, ai ấy đều tài hoa hơn người. Có người nàng từng yêu thương say đắm, có người nàng thật lòng tin tưởng như huynh muội ruột thịt, không lúc nào họ không quan tâm lo lắng an nguy của nàng. Những năm tháng trước đây, những tình cảm chân thành thân thiết, nàng chưa bao giờ quên. Biết được tình nghĩa sâu nặng của họ, nàng vô cùng cảm động, nhưng nàng không muốn vì chuyện của mình lại làm liên lụy đến bất cứ ai.

Nhẹ nhàng rút bàn tay khỏi tay Thanh Huyền, nàng kéo ống tay áo lên, da thịt bị mất ở vết thương trên mu bàn tay queo quắt như vỏ cây khô, đã chứng minh hết tất cả.

Vừa thấy cảnh này, những người ở đây ngoại trừ Thanh Huyền đều hoảng sợ, sắc mặt thay đổi.

Lấy thịt trị thương, đây là bản lĩnh độc quyền của thực thú Chu Tước. Những thần Tước này chỉ sống gần Thiên giới, luôn ở trong vùng trời phía bắc cực, gần sát bên Nhật Nguyệt Tinh Thần Tử Vi viên, do Bắc Cực Tử Vi đại đế quản lý. Theo như lời Nam Cực Trường Sinh đại đế, Thiên Sắc vốn là chim tước, con của Chu Tước thiên giới bị giáng chức và chim loan lửa của yêu giới. Có duyên kỳ ngộ, thể chất đặc thù nên

mới có cơ duyên gia nhập tiên môn, tu thành tiên thân. Về phần duyên kỳ ngộ kia như thế nào thì không ai biết, chỉ biết là dù nàng có lấy thịt trị thương cho bất cứ ai thì vết thương của nàng cũng sẽ nhanh chóng khép lại, không hề ảnh hưởng đến bản thân. Các sư huynh đệ được may mắn chứng kiến đều ngạc nhiên không thôi. Vì việc này không thể truyền ra ngoài, nên Nam Cực Trường Sinh đại đế dặn dò đệ tử cực lực bảo vệ bí mật đó.

Nhưng nay, vết thương trên mu bàn tay nàng không hề khép lại, chẳng lẽ điềm báo thiên kiếp đã xuất hiện.

Xem ra, âm mưu này rất lớn, sợ là tất cả không đơn giản.

“Các huynh có thể cứu muội một lần, hai lần, ba lần. Nhưng sư tôn đã nói, kiếp nạn này vốn là nhân của muội, nghiệp của muội, cuối cùng đến một ngày muội cũng phải đối mặt.” Rút tay vào ống tay áo, đôi đồng tử trong như nước không chút lay động, mang theo chút bình thản: “Hơn nữa, lúc trước bá sư ở Ngọc Hư cung, muội đã biết con đường tu tiên vốn không dễ đi, có thể đi đến lúc này, muội không còn hối tiếc gì nữa.”

Biết tính tình Thiên Sắc hơi kỳ lạ, tất cả mọi người không đáp lại, tránh cho nàng lại nhọc lòng suy nghĩ. Mọi người đều tự có suy tính làm thế nào để hết lòng giúp đỡ nàng.

Tính tình những huynh đệ này như thế nào sao Thiên Sắc không biết! Biết rõ bọn họ không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, nàng chỉ nói một câu cuối cùng: “Thế gian này có buổi tiệc nào không phải tàn. Bây giờ Thanh Huyền đã là phu quân của muội, nếu có khó khăn gì, chàng và muội sẽ cùng bàn bạc cân nhắc, cùng vượt qua cửa ải khó khăn, các sư huynh không cần phải bận tâm nhiều.”

Những lời vừa thốt ra không khác nào đòn trí mạng. Trong những người ở đây, Phong Cẩm, Bán Hạ và Bạch Liêm đã biết rõ tình hình, còn đám Lam Không, Mộc Phi, Linh Sa tuy đã biết tình cảm của Thiên Sắc và Thanh Huyền nhưng vẫn giật mình khi nghe nàng nói như vậy. Vừa ngạc nhiên vừa hoảng hốt, cứng họng không nói được gì. Mà người không thể tiếp nhận được nhất chính là Quảng Đan, y đứng như trời trồng, mặt trắng bệch không nói được một lời, đôi mày nhíu chặt thể hiện rõ cảm xúc phức tạp.

Thanh Huyền vốn lẳng lặng đứng một bên, nghe xong cuộc nói chuyện này đột nhiên cảm thấy khí thế dâng trào, tiến lên nắm chặt tay Thiên Sắc, biểu lộ sự thân mật vợ chồng đồng tâm hiệp sức.

Không thể không nói, những lời này thật sự là liều thuốc cực mạnh. Đúng vậy, thân thiết thì đã sao, lo lắng thì thế nào. Dốc hết sức lực vì an nguy của nàng, có ra tay tận tình cứu giúp thì thân phận vẫn chỉ là sư huynh đệ mà thôi, tính ra cũng chỉ là người ngoài, có phải là phu quân danh chính ngôn thuận của nàng đâu?

Nhận thức về thân phận đã đẩy thành ý của mọi người đến tận chân trời, thật sự phân rõ giới hạn.

Nếu đã như vậy thì còn gì để nói nữa?

Tất cả mọi người đều im lặng, Quảng Đan nhìn chằm chằm bàn tay đang nắm chặt của Thiên Sắc và Thanh Huyền, sau đó ngẩng đầu nhìn Thanh Huyền không chớp mắt. Đôi môi mím chặt kia rốt cuộc cũng thốt nên lời, nặng như ngàn cân, cũng ẩn chứa sự coi thường và không tin tưởng: “Dựa vào nó —”

Có điều, y chưa nói hết câu, Phong Cẩm đã đặt tay lên vai y, ngắt ngang những lời không thích hợp: “Nếu sư muội đã cố phân rõ ranh giới với chúng ta thì cũng không nên nói thêm gì nữa.” Dứt lời, bàn tay khẽ dùng sức, tựa như muốn dùng động tác này để lặng lẽ khuyên nhủ.

Quảng Đan không nói gì, chỉ hít sâu một hơi, tay nắm chặt lại. Dường như đã hiểu rõ ý của Phong Cẩm, cố gắng đè nén cảm xúc của bản thân.

Bạch Liêm và Bán Hạ nhìn nhau, khuôn mặt Bạch Liêm lạnh lẽo, mi tâm nhíu lại, trong con người đen sắc bén bùng lên ngọn lửa giận lại lạnh lùng thiêu đốt, càng đốt càng cháy lớn. Im lặng nhìn Thanh Huyền một lúc lâu, y mới lên tiếng: “Thanh Huyền, những lời Thiên Sắc vừa nói, ngươi nghe rõ chưa?”

Thanh Huyền gật đầu: “Ừm!”

“Muốn bọn ta hoàn toàn giao muội ấy cho ngươi, cũng không phải không thể —” Bán Hạ tiếp lời, trong nụ cười bình thản có chút toan tính: “Ngươi và Thiên Sắc là phu thê, muội ấy vì bảo vệ ngươi chu toàn cũng

không tiếc mạng. Cho nên, hôm nay, ta muốn người lập lời thề với mọi người ở đây. Sau này, nếu muội ấy gặp nạn, dù liều mạng bảo vệ cũng phải muội ấy, người có làm được không?”

“Thiên Sắc là vợ ta, chắc chắn ta sẽ bảo vệ nàng.” Sắc mặt Thanh Huyền không thay đổi, nghiêm nghị ngắt đầu nhìn mọi người, từng lời như ngọc châu, cực kỳ khí phách: “— Nếu không lấy cái chết tạ tội!”

“Tốt lắm!” Bán Hạ tiếp nhận cực nhanh, như sợ Thanh Huyền đổi ý. Xoay người sang hướng khác, y nhìn mọi người xung quanh, khi quay đầu lại nhìn Thiên Sắc như cười như không, dường như có chút cổ ý, ném lại một câu có phần nặng nề chua xót: “Đám người ngoài rảnh rồi bọn ta sẽ không quấy rầy vợ chồng muội chàng chàng thiếp thiếp nữa.”

Thiên Sắc rũ mắt không nói lời nào, có chút lạnh nhạt hờ hững, còn Thanh Huyền bị những lời này khiến cho ghen tức.

Sau khi mọi người đi khỏi, Thiên Sắc liền rút tay khỏi tay Thanh Huyền, những hành động và lời nói thân thiết vừa rồi với mọi người biến mất, ngay cả sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng giống như trước khi Bạch Liêm đến.

Nàng đi thẳng về phía trước, rõ ràng là nói muốn trở về Yên sơn, nhưng bước chân dường như không mục đích, cuối cùng lại nhớ là đang ở trên phố xá Ninh An. Thanh Huyền vẫn luôn theo phía sau nàng, miễn cảm nhận ra không khí bất thường.

Cuối cùng, nàng ngừng lại trước một cửa hàng đậu rang vắng vẻ.

“Cô nương muốn mua đậu rang ư?” Người bán đậu rang là một thiếu phụ trẻ tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt lấm tấm tàn nhang đang nói chuyện vui cười với một cậu bé con năm sáu tuổi. Vừa thấy Thiên Sắc dừng bước, liền thân thiện bước lên tiếp đón: “Hạt hướng dương của ta tuy không bằng tay nghề của Tổ Bạch cô nương ở thành Đông, nhưng cũng không tệ...Vốn định bán Tổ Bạch cô nương làm thầy, học nghề gia truyền. Nhưng bây giờ Tổ Bạch cô nương đã được gả vào Ninh An vương phủ, sợ là sau này không còn cơ hội học tay nghề rang hạt hướng dương của cô ấy nữa...”

Thiếu phụ trẻ tuổi nói không ngừng, Thiên Sắc lại nhìn cậu bé con mũm mĩm kia. Thiếu phụ cảm nhận được ánh mắt Thiên sắc, theo trực giác nhìn về phía Thanh Huyền. Đương nhiên không thể không để ý đến hấn, lập tức suy nghĩ rồi sửa lời: “Phu nhân và lang quân cãi nhau sao?!” Thiếu phụ mỉm cười sâu xa, hiểu lầm ý Thiên Sắc, liền xoay người lấy một gói hạt hướng dương nhét vào tay Thiên Sắc: “Hạt hướng dương này là hạt đồng tâm, mang lại phúc lành con cái. Phu nhân rảnh rồi thì cần nhiều một chút, không những có thể vĩnh kết đồng tâm với lang quân, mà nói không chừng, năm sau lại có con trai, thêm cho lang quân của cô mấy nhóc con bụ bẫm nữa!”

Nghe nói vậy, Thiên Sắc hơi xấu hổ hai má ửng đỏ, cầm túi hạt hướng dương không biết nên nói gì. Thanh Huyền bước lên định trả tiền, lại thấy thiếu phụ kia lắc đầu, nói rất nghiêm túc: “Không cần trả tiền đâu, hôm nay ta khai trương quán nhỏ này, đây là ta mời hai vị nếm thử, nếu như thích thì lần sau đến nữa nhé.”

“Cảm ơn.” Thanh Huyền gật đầu, nghĩ lại sao hấn có thể quên Thiên Sắc thích hạt hướng dương, từ lúc theo Tổ Bạch học tay nghề rang hạt tới giờ cũng chưa có cơ hội thử, đợi khi trở về Yên sơn, nhất định phải tìm một cơ hội thử tay nghề khiến cho Thiên Sắc vui mới được.

Cầm túi hạt ra khỏi cửa hàng vắng vẻ, cách đó không xa là Miếu Nguyệt lão, Thiên Sắc dừng trước miếu, đột nhiên thốt lên: “Có lẽ, chúng ta ở bên nhau là rất miễn cưỡng...”

Thanh Huyền vừa nghe những lời này, mặt trầm xuống. Bất chấp là đang ở ngoài đường, vội vàng bước lên ôm chặt thắt lưng của nàng không buông, miệng cũng không từ bỏ: “Chúng ta ở bên nhau rất vội vã rất miễn cưỡng ư? Hơi mười năm bên nhau là vội vã, kém xa tình cảm mấy ngàn năm của người với các sư thúc sư bá ư? Người và ta, ai miễn cưỡng ai? Hay là, người cảm thấy ta làm tiểu lang quân của người rất miễn cưỡng, tư cách thua xa các sư thúc sư bá? Vậy sao vừa rồi người còn lấy ta làm bia, phân rõ giới hạn với các sư thúc sư bá, bây giờ người qua sông rút ván, muốn đuổi ta đi sao?”

Thiên Sắc không nói lời nào, chỉ thở dài, ngắt đầu nhìn tấm biển trên miếu Nguyệt lão, không biết đang cân nhắc điều gì.

Thanh Huyền kéo nàng đối diện với mình, nắm tay nàng, cẩn thận xoa vết thương trên mu bàn tay, vừa đau lòng vừa quyết không từ bỏ: “Không phải người đã nói sao, ta là Thanh Huyền, là người lúc trước bị người giết lầm bằng Lục Kiếm Tiên, khiến ười kiếp phải chết trẻ. Là đứa trẻ do người đích thân công lên Càn Nguyên sơn để cứu về. Trước đây, ta là đồ đệ của người, sau này ta là phu quân của người. Vừa rồi, ta đã thề trước mặt các sư thúc sư bá, nếu người cố ý đuổi ta đi, là ép ta phải lấy cái chết tạ tội với người ngay bây giờ.”

Thiên Sắc ngẩng đầu nhìn hần, đôi mắt tĩnh lặng, đôi đồng tử khê run rẩy, im lặng không nói gì. Một lúc lâu sau nàng đột nhiên tựa đầu vào ngực hần, áp thật chặt, ôm chặt cả túi hạt hướng dương kia.

“Thiên Sắc.” Trong lòng Thanh Huyền ấm áp, dịu dàng gọi tên nàng, giọng trầm thấp khàn khàn đầy quyền rũ. Vội vã ôm chặt nàng, không cho phép hạnh phúc mình vất vả lắm mới có được lại bị hủy hoại trong chớp mắt: “Chúng ta trở về Yên sơn đi, đời đời kiếp kiếp chúng ta phải ở bên nhau, dù có chết cũng phải cùng hóa thành tro bụi. Trong nàng có ta, trong ta có nàng!”

Hết chương 69

70. Chương 70

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Lúc rời khỏi Yên sơn, Thanh Huyền cực kỳ chán nản, tâm như tro tàn, mà giờ trở về tựa như trời đất xoay chuyển, không những tương lai tươi sáng có được mỹ nhân mà đôi tim còn cùng chung nhịp đập, bất luận là tâm trạng hay cảm xúc cũng đều khác hẳn ngày trước. Khi quay về nơi lòng luôn tưởng nhớ, hết như lục bình trôi dạt trên sông cuối cùng đã tìm thấy bến bờ, nỗi vui mừng của Thanh Huyền không có lời nào có thể tả xiết.

Trên đường về, hần ghé ngang nhà những nông dân trồng hoa mua một bao hạt giống hoa hướng dương. Khi đến Yên sơn, hần lập tức khai hoang một vùng đất rộng vòng quanh lưng chừng núi, rồi cẩn thận gieo hạt hướng dương xuống. Vì khí hậu Đông Cực khác với bên ngoài, mưa nhiều, thời tiết ẩm vừa đủ, đám hạt hướng dương nhanh chóng nảy mầm. Thật giống lời người thiếu phụ bán đậu rang nói, hạt hướng dương mang phúc, ban con, Thanh Huyền nhìn mà cõi lòng vui sướng, lòng thầm chờ mong.

Tuy từ mấy năm trước hần đã ở cùng phòng với Thiên Sắc, nhưng chỉ là mối quan hệ thầy trò thuần khiết, một người ngủ trên giường tương tự dày vò, một người trắng đêm không ngủ lặng lẽ chếp kinh. Mà đêm hôm đó ở Ninh An vương phủ, tựa như thiên lôi va vào địa hỏa, sau đó hai người hiểu rõ tấm lòng, đương nhiên không còn tuân thủ nghiêm ngặt quy ước ngầm khi ở chung nữa. Bây giờ, về với vùng trời yên tĩnh, không còn e dè, hai người hòa hợp gần bó, chuyện trắng đêm quyền luyện cũng là rất tự nhiên.

Nhưng, cho dù có thân mật khắng khít, gần gũi bên nhau đến thế nào, Thiên Sắc vẫn không nhắc lại chuyện “thành thân” đã hứa lúc trước.

Thật ra, với hai người mà nói, sự thân mật triền miên đã là sự thật, có thành thân hay không cũng không quan trọng, nhưng Thanh Huyền vẫn thấy có gì đó không ổn. Chẳng lẽ, khi đó Thiên Sắc ở trước mặt Bạch Liêm, Phong Cẩm và những người có liên quan thừa nhận thân phận phu quân của hần chỉ vì muốn dùng hần làm lá chắn hay sao?

Dù phải làm lá chắn cũng không sao, đã là phu quân thì phải che gió cản mưa cho ái thê có phải không? Nhưng, hần sợ nàng lại nói hần cái gì mà “miễn cưỡng hay quá gấp gáp”.

Cho nên, thành thân là rất cần thiết, không những phải thành thân mà còn phải thành thân thật là náo nhiệt cho khắp thiên hạ cùng biết! Hần và nàng đứng là tình yêu thầy trò, nhưng thế thì đã sao?

Đôi bên yêu thương thì cần gì phải để tâm đến bối phận cách biệt?

Hần vốn định tìm cơ hội chủ động nhắc chuyện thành thân, nhưng càng nghĩ càng thấy không ổn. Cho nên, lòng thầm lưu ý, hần chọn một buổi sáng mua phùn, đặt một chiếc chậu lớn bên dưới mái hiên, hứng đầy chậu nước, chăm chú dùng những viên đá nhỏ mài đồng ngọc gần thành hình trong chậu.

Quả nhiên, lúc Thiên Sắc vô tình đi ngang qua thấy hần bèn dừng lại, qua một lúc rất lâu nàng chỉ trầm mặc quan sát. Vốn hần đang chờ nàng hỏi nguyên nhân hần mài ngọc, lúc đó hần sẽ lựa thời lựa thế thổ lộ

tâm nguyện. Nhưng nàng lại không hỏi một câu, lẳng lặng xoay người bỏ đi, sau đó vẫn là chăm chú nhìn rồi chuyển thành xem như không thấy.

Hơn mười ngày liên tục đều là tình trạng này.

Xôi hồng bông không, Thanh Huyền sớm hiểu tính nàng nên cũng không để bụng. Cứ vào những lúc rảnh rồi hắt lại lỏi đám ngọc này ra mài, tự đắm chìm trong niềm vui của riêng mình. Khi mài đến hạt ngọc cuối cùng, vừa khéo nàng đi ngang qua sau lưng hắn, hắn bèn cố tình quay đầu như bất ngờ phát hiện ra nàng, hưng phấn gọi: “Thiên Sắc, nàng đến xem đi, đám ngọc này đã mài đủ nhẫn chưa?” Hắn đứng dậy nắm lấy tay nàng, đặt những hạt ngọc vừa mài xong vào lòng bàn tay nàng, khẽ lay nhẹ tay nàng, những hạt ngọc trong vắt xanh biếc khẽ lăn tròn trên tay.

Mấy ngày nay nàng đã thấy hắn mài ngọc, nàng bỗng nghĩ tới hạt ngọc trên cây trâm tử đàn cẩn vàng, có lẽ hạt ngọc đó là do tự tay hắn mài. Giờ hắn lại mài một chậu đầy ngọc, hắn định làm gì đây?

“Ừm.” Rũ đôi mắt xuống, nàng nhìn những hạt ngọc trong lòng bàn tay, kìm nén sự nghi ngờ và phán đoán trong lòng, khẽ híp mắt, thần sắc lạnh nhạt. Nàng cúi đầu không lên tiếng, không để hắn đoán ra những xúc cảm dao động trong lòng nàng.

Thấy nàng bình tĩnh, kiềm chế như thế, hắn biết lần này nếu hắn muốn đạt được mục đích thì da mặt phải dày, không thì công sức đổ sông đổ bể. “Lần trước ta tặng cây trâm kia cho nàng, nàng có thích không?” Hắn cố ý nhíu mày, vươn tay đẩy những hạt ngọc lăn qua lăn lại, đồng thời đầu ngón tay thô ráp của hắn khẽ lướt qua lòng bàn tay nàng, hành động đó cũng xem như một loại trêu chọc.

Cái người này đã biết mà còn cố hỏi, nếu nàng không thích thì sao vẫn cài mà không bỏ xuống chứ? Nàng không muốn nhiều lời thêm, thậm chí muốn rút tay về, nhưng hắn nắm quá chặt không thể gạt ra, chỉ đành đáp cho có lệ: “Ừ.”

Đôi bàn tay đang nắm tay nàng khép lại, bao trọn lấy cả bàn tay nàng lẫn viên ngọc, mang theo ám chỉ mờ ám khiến người ta hồi hộp. Nhưng vì e ngại vết thương chưa lành lại trên mu bàn tay nàng, hành động của hắn rất nhẹ nhàng, dịu dàng. Con người u tối, khẽ nhếch khóe môi, lẳng lẽ quan sát biểu cảm bất an của nàng. Hắn biết thời cơ đã chín muồi, bèn như lơ đãng thốt lên ý đồ của mình: “Ta mài những hạt ngọc này là để làm tự tay làm mũ phượng cho nàng đội khi thành thân.” Áp sát mặt đến gần trước mặt nàng, đôi mắt thâm trầm cẩn thận quan sát biểu cảm mất tự nhiên, thậm chí là cổ gồng trắn tĩnh của nàng.

Hắn nhắc tới chuyện “thành thân”, Thiên Sắc bất đắc dĩ thầm thở dài, dù biết hắn là loại người không đạt được mục đích sẽ không chịu từ bỏ, thẳng nhóc này chẳng biết sao lại cố chết bám chặt không buông, chẳng biết mình còn giả vờ cảm động thêm được bao lâu.

Nhắc tới thành thân, không phải là nàng có ý kiến, nhưng gần đây xảy ra quá nhiều sự cố, nàng không thể không suy ngẫm lại mọi chuyện, nên tới giờ vẫn chưa kịp cân nhắc việc này. Rũ mắt xuống, nàng không nhìn hắn, nhưng trong lòng như có một dòng nước ấm lướt qua tạo thành từng đợt gợn sóng, cảm xúc khó hiểu ngập tràn lồng ngực, chỉ đành trả lời theo bản năng: “Ừ.”

“Tối qua nàng chỉ cắn chặt môi, không chịu nói một lời, bây giờ nàng cũng chỉ ‘Ừ’...” Thấy nét mặt và thái độ của nàng giờ phút này, nghĩ đến khi hai người tình ý nồng nàn đêm qua, đoạn mền bằng gấm trắng bị nàng túm chặt tựa như một đóa hoa nở rộ giữa những ngón tay thon dài, mang theo một vẻ đẹp lộng lẫy, phong nhã khác biệt, mỗi thứ mỗi vẻ. Hắn khẽ cười bốn cợt, đôi mắt thâm trầm lấp lánh ánh nhìn say mê, cố tình kẻ sát nàng hơn, nửa oán thâm nửa đùa giỡn thì thầm: “Nàng cố ý sao...”

Không thể đáp trả một câu, nàng dùng trầm mặc trả lời hắn, kiểu trêu chọc này khiến nàng mất tự nhiên, tai đỏ ửng lên. Dù ban đêm quần quít hoang đường thế nào cũng không quá đáng trách, nhưng đang giữa thanh thiên bạch nhật lại công khai thân thiết như vậy...

Thật hơi quá mức.

Nhưng, may mà Thanh Huyền không tiến thêm một bước làm càn, hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hơi thở nóng hổi vờn quanh tai, quanh gáy nàng: “Lúc trước, nàng đã hứa sẽ tự tay may hỉ phục cho ta, bây giờ nàng quên rồi sao?”

Nhắc mũ phượng rồi lại nhắc hỉ phục, dù nàng có giả vờ căm điếc thì chuyện “thành thân” cũng không tài nào tránh khỏi. Thiên Sắc mất tự nhiên miễn cưỡng nở nụ cười, nàng kiễng chân, hiếm khi vươn tay chủ động ôm lấy cổ của hắn, áp mặt mình vào lồng ngực hắn, cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ trong lồng ngực Thanh Huyền: “Ngày mai ta đi mua vải may hỉ phục là được.”

Không ngờ nàng lại đồng ý dễ dàng vậy, Thanh Huyền hơi hoảng hốt, nhưng phần lớn vẫn là vui sướng, hắn cũng không quá mức để tâm.

“Ta đi cùng nàng.” Thanh Huyền thuận thế ôm bờ vai của nàng, một tay nắm lấy bàn tay nàng, bao bọc bàn tay lạnh lẽo của nàng tựa như kén bướm bao bọc chặt chẽ cánh bướm đẹp rực rỡ và hoa lệ bên trong.

“Không cần.” Thiên Sắc bình thản từ chối, cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ hắn tựa như một dòng suối nóng bốc hơi nghi ngút nhuộm đắm rèm mi của nàng, khiến đôi mắt ướt nhoe, nhưng lời thốt ra miệng lại nhẹ nhàng hờ hững. Thấy hắn dường như muốn phản đối, nàng lại bổ sung: “Người ở lại đây làm mũ phượng đi, dù ta chưa từng may mắn đội qua nhưng cũng biết thứ đó không dễ làm.”

Thanh Huyền ngẫm thấy rất có lý nên cũng không quá cố chấp. Tuy Thiên Sắc không nói rõ, nhưng hắn biết nàng không muốn hắn xuống Yên sơn, rời khỏi Đông Cực là vì an toàn của hắn, nên hắn không thể quá ngang bướng vào lúc này. Nói lại, hắn biết làm mũ phượng không đơn giản, còn khó hơn làm cây trâm gỗ đàn tơ vàng trước kia.

Sáng hôm sau, Thiên Sắc xuống núi, Thanh Huyền ngoan ngoãn ngồi trước bàn uốn trúc rồi dán giấy lên hết lớp này đến lớp khác, xếp được khoảng chừng sáu mươi bốn lớp, sau đó hắn thật cẩn thận tạo hình mũ phượng. Sau khi tạo được hình dáng ban đầu, hắn lại tỉ mỉ phủ một lớp sa tanh đỏ lên, tạo đường nét, cẩn bạc, kết ngọc phỉ thúy...

Những việc này nghĩ thì dễ nhưng làm rất khó, từng bước đều không đơn giản, hắn không dám qua loa sơ sài hay mất tập trung, chỉ sợ lỡ bất cẩn một chút là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Ý tưởng tạo nên chiếc mũ phượng tự tay Thanh Huyền làm cho Thiên Sắc rất độc đáo, hắn định dùng sợi tơ khâu những hạt ngọc lại thành hình con bướm đa dạng rồi kết lên mũ phượng, sau đó dùng tơ kết những hạt ngọc thành dây tua ngọc dài rũ xuống.

Tóm lại, hắn dốc hết sức làm chiếc mũ phượng thật tinh xảo, như vậy khi Thiên Sắc đội trên đầu mới có thể tôn lên phong thái và nét đẹp của nàng.

Nhưng đúng vào lúc hắn kết những chuỗi ngọc lên mũ, hắn bỗng cảm phát hiện tiếng bước chân rất khẽ vọng từ cửa tới.

“Thiên Sắc, nàng về rồi à...” Theo bản năng xoay người lại muốn xem đoạn vải đỏ nàng mua, nhưng Thanh Huyền bất ngờ phát hiện người xuất hiện ở cửa không phải là Thiên Sắc!

Người đến là Nam Cực Trường Sinh đại đế và một nam tử xa lạ mặc áo bào xanh ngọc.

“Sư tôn?” Thấy Nam Cực Trường Sinh đại đế đến, Thanh Huyền hoảng hốt, vội vàng buông những hạt châu và kim chỉ xuống. Trong khoảnh khắc, có lẽ là hắn hơi chột dạ, trượt tay để đám hạt ngọc rơi loạn xạ trên bàn, có mấy viên thậm chí còn rơi trên mặt đất bắn lên cao rồi lăn đến bên chân Nam Cực Trường Sinh đại đế.

Thanh Huyền cực kỳ xấu hổ!

Sư tôn đích thân đến Yên sơn, hắn không xuống núi ngênh đón đã là thất lễ. Bây giờ còn để sư tôn bắt gặp hắn đang làm mũ phượng...

Được rồi, thật ra hắn cũng thấy mình không có gì đáng để chột dạ cả, dù sao sớm muộn gì sư tôn cũng biết chuyện của hắn và Thiên Sắc. Sư tôn ủng hộ cũng tốt, phản đối cũng được, hắn đều quyết làm theo ý mình. Chẳng qua, khi sư tôn nhìn thấy chiếc mũ phượng còn đang dang dở ở trên bàn, thì ông cực kỳ kinh ngạc, sau đó nhúu chặt mày.

Thanh Huyền bỗng cảm thấy hơi bất an. Cảm giác này tựa như con rết lần đầu gặp nhạc phụ, trái tim đập ầm ầm không ngừng trong lồng ngực.

Trong phút chốc, Thanh Huyền không dám chắc mình có đang đỏ mặt hay không, nhưng tai hần nóng bừng lên là thật. “Thiên Sắc nàng xuống núi...” Theo phản xạ hần muốn giải thích Thiên Sắc đang ở đâu, nhưng hần đột ngột ý thức được mình ở trước mặt sư tôn lại gọi thẳng lên Thiên Sắc là không ổn, hần lập tức sửa lời, hơi lấp bắp, lúng ta lúng túng đến mức tìm từ diễn đạt cũng càng che càng hở: “Không, sư phụ người xuống núi...”

Hần còn chưa dứt lời, nam tử mặc áo bào xanh ngọc đã cúi người xuống một cách tao nhã. Về mặt của nam tử hoàn toàn khác Nam Cực Trường Sinh đại đế, y hơi mỉm cười cung kính, thần thái thông dong bình thản.

“Thuộc hạ là Vân Trạch chuyên phụ trách thần tịch trên Phong Thần đài.” Nam tử cất lời ngắt ngang lời giải thích lấp bắp của Thanh Huyền, ngữ điệu nhẹ nhàng trầm ấm tựa như giai điệu du dương, êm ái khó tả thành lời: “Xin mời Đế quân theo thuộc hạ đến Phong Thần đài trước, chờ đến khi sao bắc cực trên trời về lại vị trí Tử Vi viên, người sẽ quay về thần vị.”

Đế quân? Đài Phong thần? Quay về thần vị?

Thanh Huyền như bị sét đánh, toàn thân cứng đờ, cực kỳ khó tiêu hóa tin tức động trời này. Hần cảm thấy như mình đang mơ một giấc mộng lạ lùng, trong đáy mắt ẩn chứa kinh ngạc hiện lên một bóng dáng mơ hồ. Thật lâu sau, hần mới hoàn hồn lại, không dám tin chỉ vào mình hỏi: “Người đang nói ta sao?”

Vân Trạch lướt nhìn Nam Cực Trường Sinh đại đế đang đứng một bên không nói một lời, rồi mới chuyển mắt về nhìn Thanh Huyền, y vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, khẽ gật đầu.

“Đúng vậy.”

Rời khỏi kết giới Đông Cực, Thiên Sắc đến khu chợ gần nhất.

Lúc trước ở thành Ninh An, nàng đã chọn được một đoạn vải vừa ý để may hỉ phục cho Thanh Huyền, nhưng sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, lúc rời khỏi Ninh An vương phủ nàng đã quên mất tiểu tiết đó.

Nhắc tới việc thành thân, rốt cuộc cũng là chuyện lớn, nàng hơi bất an, không biết có nên báo tin này với sư tôn hay không.

Bây giờ, nàng đã lún sâu vào gông xiềng của tình yêu nam nữ, không thể siêu thoát, không thể tỉnh ngộ, đối diện với sư tôn nàng không thể tránh khỏi cảm giác xấu hổ. Mà lúc này, nàng không suy nghĩ xem nên cố sức độ kiếp thể nào, mà ngược lại còn có mối quan hệ xác thịt với Thanh Huyền, rồi còn định thành thân...

Tình là tai ương, là ma chướng, vì tình sinh ra dục, dục sinh ra vọng, vọng sinh ra dâm

* Vì tình mới sinh ra ham muốn, ham muốn sinh ra càn quấy rồi sinh ra dâm dật. Nàng nhớ lúc báỉ kiến sư phụ trước Trường Sinh yển, sư phụ từng thấm thía dạy bảo. Giờ xem ra nàng quả thật ngang bướng. Đến lúc đó, nàng phải đối mặt với sự thất vọng của sư phụ thể nào đây?

Đôi tay bắt giắc nắm chặt, tim đột ngột đập nhanh, tâm can bụng dạ đau thắt lại, tựa như muốn nung chảy nàng tan ra thành nước rồi tạo khuôn lại một lần nữa. Ngón tay khẽ lướt qua tấm vải hỉ đồ lạnh lẽo, từng cơn gió lạnh lặng lẽ thổi, ăn mòn da thịt nàng, thấm ướt máu thịt chạy thẳng đến từng đoạn xương tủy, cảm giác lạnh buốt ập tới chỉ trong tích tắc. Thần sắc nàng không giống nữ tử đang chờ gả đi, ngược lại tâm sự rất nặng nề, ảm đạm.

Xem ra, tu hành gần vạn năm cuối cùng chẳng kết được thiện quả gì, chỉ phí công vô ích, không thu hoạch được gì cả.

Mà giờ phút này, một vị khách không mời mà đến còn dám tới vuốt râu hùm.

“Thiên Sắc cô nương, cô dám công khai mua vải đồ may áo cưới trước mặt bàn dân thiên hạ...” Cái tên Hoa Vô Ngôn thần long thấy đâu không thấy đuôi chẳng biết chui ra từ chỗ nào, y đứng sau lưng Thiên Sắc chặc

chặt than thở, chiếc quạt xếp phe phẩy khắp bốn mùa trong năm khiến người ta càng thấy y chỉ giải giả vờ giả vịt: “Cô và tên tiểu quỷ kia thật đúng không kiêng nể, e dè ai cả!”

Thiên Sắc lười đáp lời, cũng không có tâm trạng chấp nhặt với hắn, nàng rút bàn tay đang vuốt tấm vải về, nhưng lại không ngờ để lộ vết thương còn chưa liền da trên mu bàn tay.

Thiên Sắc không thèm quan tâm, Hoa Vô Ngôn cũng vờ như không để ý, y bước lên trước, vươn tay vuốt ve mảnh vải đỏ. Hắn không những cười kỳ dị mà lời nói càng ngông cuồng: “Thiên Sắc cô nương, không biết các vị tiên tôn và tôn thần trên Tây Côn Luân và Cửu Trọng Thiên đã biết chuyện hoang đường của cô và đồ đệ chưa nhỉ? Nam Cực Trường Sinh đại đế của Ngọc Hư cùng các người lập ra luật lệ không phải đồng môn thì không được phép song tu, chẳng lẽ là vì đã sớm đoán được hai thầy trò các người sẽ có ngày này nên tạo cơ hội thuận lợi cho các người?”

Những lời này có hơi chua chát, dù sao Hoa Vô Ngôn từng dốc sức chinh phục trái tim Thiên Sắc, chẳng qua người ta không biết tự lượng sức mình nên thua be bét mà thôi. Nhưng, giờ thấy tên tiểu quỷ Thanh Huyền chẳng tổn chút sức mà lại có được thì làm sao y không hận đến nghiến răng nghiến lợi chứ?

Đối diện với loại khiêu khích thế này, Thiên Sắc không đổi sắc mặt, vờ như tai điếc mắt mù, xem y như không khí.

Thấy không kích thích được nàng, Hoa Vô Ngôn đảo tròn con ngươi, ngữ điệu ngày càng chua: “Quả thật là được tới đâu hay tới đó. Lúc trước lúc yêu ma nhiễu loạn cô là nữ thượng tiên uy danh chấn động lục giới, bây giờ chỉ còn biết tư tình nhi nữ không thèm đếm xỉa, quan tâm đến hưng vong của trời đất nữa?”

Y nhắc tới yêu ma nhiễu loạn và hưng vong của trời đất mênh mông, trực giác mách bảo Thiên Sắc, Hoa Vô Ngôn đã biết chuyện phong ấn Bách Ma Đăng đã mất hiệu lực, cho nên nàng liếc nhìn y: “Hoa Vô Ngôn, xưa nay ngươi không phải loại người thích bênh vực kẻ yếu, không có chuyện thì đã chẳng đến ôm chân Phật, có gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

“Lúc trước, nếu ta không lên đi theo Ngọc Thự tiên quân và tiểu hoa yêu kia thì chỉ e không có cơ hội biết được tin tức này. Thiên Sắc cô nương lúc trước đã hợp sức với Phong Cẩm phong ấn Bách Ma Đăng, bây giờ phong ấn mất hiệu lực, Thiên Sắc cô nương còn không nóng vội không thông dong, phong thái này thật khiến người ta khâm phục!” Rốt cuộc Thiên Sắc cũng có phản ứng, Hoa Vô Ngôn mới xếp quạt lại, dẹp hết những lời vô nghĩa linh tinh lúc này để đi vào chuyện chính: “Hôm nay tiểu sinh đến đây là muốn bán một mối ân tình cho cô nương.”

Hết chương 70

71. Chương 71

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Nghe Hoa Vô Ngôn nói lần này tới để ban ơn lấy lòng, ánh mắt Thiên Sắc quay trở lại mảnh vải lụa đỏ trên sạp. Sắc mặt không hề thay đổi, giọng nói cũng chẳng chút dao động, chậm rãi thốt ra từng từ, đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy thoáng ẩn hiện ánh sáng khác lạ khó nhận biết: “Không dám làm phiền.”

Rõ ràng là lời từ chối lạnh lùng thẳng thừng, nhưng Hoa Vô Ngôn xưa nay là kẻ mặt dày hơn tường thành, sao lại để bụng một câu như thế!

“Còn nhớ năm đó, không phải Thiên Sắc cô nương dẫn một đứa bé thiếu năng lên Đông Cực sao?” Đôi mắt với sự từ chối coi như không nghe không thấy, y lại tự mở miệng, giọng điệu ung dung, phe phẩy cây quạt vô cùng tao nhã, gió nhẹ nhàng phất qua mấy sợi tóc bay bay, làm nổi bật chiếc áo trắng không nhiễm bụi trần của y, càng hiện rõ phong thái phiêu lãng: “Gần đây, tiểu sinh vô tình phát hiện hành tung của một Ôn thú, xác chết mà Ôn thú đó sống nhờ giống hệt đứa bé thiếu năng mà năm đó Thiên Sắc cô nương đưa lên Yên sơn...”

Nhắc tới Ôn thú, trực giác đầu tiên của Thiên Sắc là nó đã làm Thanh Huyền bị thương nên càng đề phòng hơn. Theo lý, thì lúc trước nàng nhờ Bảo Túc Chiêu Thành chân quân an táng thi thể của Nhục Nhục, chắc chắn y sẽ không chậm trễ, vì sao Ôn thú thoát ra khỏi Bách Ma Đăng lại có tình đào lên và sống nhờ trong thi thể của Nhục Nhục?

Nghĩ kĩ hơn, lần này nàng đột ngột xuống Yên sơn, đơn giản chỉ để mua vải đỏ về may hỉ phục, vì sao Hoa Vô Ngôn có tin tức nhanh như vậy, lại cố tình xuất hiện đúng lúc?

Nhìn kiểu nào cũng giống như đã có kế hoạch sẵn, chỉ chờ ôm cây đợi thỏ.

Trên đời này, không có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy.

Chuyện này càng khiến nàng nghi ngờ, chỉ sợ là âm mưu không ai biết này sẽ vượt xa những gì nàng dự đoán.

Lúc này, Thiên Sắc đã nhận ra ý đồ của Hoa Vô Ngôn, nhưng nàng bình tĩnh quá mức, không dao động cũng không sợ hãi nên Hoa Vô Ngôn không cảm nhận được. “Hơn nữa, tiểu hoa yêu Chu Ngưng kia hình như là tiểu đồ tôn của cô nương?” Tự cho rằng bản thân không hề sơ hở, Hoa Vô Ngôn nói tiếp, mày nhíu lại như ông già, đôi mắt hồ ly hẹp dài hơi híp lại: “Ta phát hiện mấy hôm trước —”

Đầu tiên là nhắc tới Nhục Nhục, giờ lại nhắc tới Chu Ngưng, Thiên Sắc vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, chợt lên tiếng cắt ngang lời y, giọng nói vốn hờ hững lại càng lạnh buốt: “Hoa Vô Ngôn, người rảnh rỗi quá nên lo chuyện bao đồng phải không?”

“Ta đúng là nhàn rỗi nên mới quan tâm đến việc chẳng liên quan đến mình.” Thu cây quạt lại, Hoa Vô Ngôn thấy Thiên Sắc nặng nề gì cũng không bận tâm, lập tức đổi biện pháp, cố ý chép miệng thở dài, đáy mắt tối tăm thoáng lấp lánh, thốt ra những câu cười giễu: “Ta chỉ chợt cảm thấy nhàm chán, thấy không đáng cho tiểu hoa yêu kia thôi. Hai người các người, một là sư phụ, một là sư tôn mà chỉ để ý chuyện phong lưu vui sướng của mình. Nàng ta bái đồ đệ của của người làm thầy, không thể tu tiên, bây giờ, chỉ sợ ngay cả mạng cũng sắp đứt đi rồi.”

“Hoa Vô Ngôn, người nói là người đặc biệt mang đến cho ta một ân tình, sao không hề thấy chút thành ý?” Đối với ý đồ lên án rõ ràng thế này, Thiên Sắc không bận tâm, chỉ nghiêng đầu liếc Hoa Vô Ngôn, đôi mắt sắc bén như lưỡi câu, những lời nói ra mang theo sự châm biếm càng sâu đậm hơn: “Kể lại kiểm kê khác, dù đồ không thành liền gỡ lời gian ác để khích tướng, cứng mềm xoay vòng, không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào —”, nói đến cuối, nàng khẽ hừ một tiếng không vạch trần hết tất cả, cho y đường giữ lại thể diện.

Bị nhìn thấy mưu mô trong lòng, Hoa Vô Ngôn cũng không hoảng hốt.

“Tiểu sinh đương nhiên là rất có thành ý, thậm chí còn muốn toàn tâm toàn ý đưa ân tình này đến, nhưng —” tiếp lời cuối của Thiên Sắc, y thoáng dừng lại, không hề ngượng miệng, mặt không đỏ tâm không loạn: “Chẳng qua là, Ôn thú kia tu vi cũng mấy ngàn năm, chỉ dựa vào một mình tiểu sinh thật sự rất khó đối phó, muốn biến thành ý thành hành động đúng là có lòng mà không có sức, mới vội nghĩ tới việc truyền tin cho cô nương, cố gắng hết sức lực yếu kém mà thôi.”

Nói dối một cách đàng hoàng như thế đã biến thành y suy nghĩ chu toàn, biết tự lượng sức mà rút lui.

Theo lời của Hoa Vô Ngôn, Thiên Sắc đã đoán được tám chín phần. Như vậy, Chu Ngưng bị Ôn thú kia bắt và Hoa Vô Ngôn nhìn thấy ...

Chỉ là, Chu Ngưng là một tiểu yêu đạo hạnh yếu kém, Ôn thú bắt giữ nàng thì có tác dụng gì?

Nếu thực sự là chuyện khác thường, vậy thì việc này không phải chỉ mới ngày một ngày hai —

Phía sau, rốt cuộc có âm mưu gì?

“Thật không?” Dù trong lòng Thiên Sắc rất nghi ngờ, nhưng rất chùng mịch, biết rõ lúc này không nên bộc lộ cảm xúc. Cho nên, với những lời điêu ngoa của Hoa Vô Ngôn, Thiên Sắc cũng không giận mà chỉ cười, nói một câu trùng tim đen của y: “Sao ta cảm thấy rõ ràng là người cố ý để mặc cho Ôn thú bắt Chu Ngưng đi?”

“Trước mặt cô nương, tiểu sinh thật sự không thể che giấu được gì cả, chỉ nhìn một cái là đã bị vạch trần.” Thấy Thiên Sắc mỉm cười, đôi môi mỏng của Hoa Vô Ngôn khẽ nhếch, với bản lĩnh xảo quyết và khéo léo, lại có chút vô lại thản nhiên thừa nhận: “Chẳng phải cô nương đã nói sao, Hoa Vô Ngôn không phải là hạng lương thiện gì. Một khi đã như vậy, thấy chết không cứu mới là thái độ bình thường của tiểu sinh, sao có thể đột nhiên tìm thấy lương tâm, muốn vùng dậy làm người lương thiện?”

Nói đến đây, trong lòng Thiên Sắc đã hiểu rõ. Hoa Vô Ngôn vốn có âm mưu, nhưng y giữ miệng kín như bưng, dù có hỏi cũng không ra nguyên nhân. Có điều, mặc kệ mục đích của y là gì cũng không thể để y dắt mũi mình. Chu Ngưng bị Nhục Nhục bắt đi, phía sau nhất định có âm mưu, còn mục đích của Hoa Vô Ngôn đến ban ơn lấy lòng cũng không đơn giản.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau, trong chuyện này các bên đều có âm mưu đen tối, có thể làm được gì còn phải xem bản lĩnh của mỗi người.

Nếu trước đó y châm biếm nàng và Thanh Huyền chỉ nghĩ đến chuyện phong lưu vui sướng cho bản thân, thì nay sẵn sàng xuống nước, không rõ sau lưng rốt cuộc là có ý định gì.

Nghĩ như vậy nên nàng quyết định làm ra vẻ trước giờ bản thân không bận tâm những chuyện chẳng liên quan đến mình, cực kỳ bình thản mua vải hủ sau đó thanh toán tiền bạc.

“Khổ công người lo lắng.” Trước khi xoay người bước đi, nàng vẫn thản nhiên, đáy mắt không chút dao động, miễn cưỡng thốt ra năm chữ xem như cảm tạ, sau đó từ chối cực kỳ lạnh lùng: “Mỗi người đều có số mệnh của mình, tạo hóa do trời định, việc này ta cũng bất lực.”

Hoa Vô Ngôn không ngờ Thiên Sắc thờ ơ như vậy, không những không thắc mắc, không thèm quan tâm sống chết của Chu Ngưng, thậm chí còn không thể thương lượng bàn bạc.

Cho nên, khi Thiên Sắc đã đi xa, y còn đứng nguyên tại chỗ thật lâu.

Cô gái này, trước đây cũng vậy, đúng là chẳng thay đổi gì cả.

Không, cũng không hẳn nàng không thay đổi, có lẽ chỉ có thằng tiểu quỷ mỏ nhọn tồi tệ Thanh Huyền kia mới thu hút sự chú ý của nàng...

Một ngày trước, y bám theo thằng nhóc Thanh Huyền đến Ninh An thành, ẩn nấp gần Ninh An vương phủ, vô tình phát hiện ra nhiều chuyện lạ bất ngờ.

Đầu tiên, Ninh An vương thế tử Triệu Thịnh có thể dùng Ngự Quỷ thuật, xem ra đúng là có quan hệ không rõ ràng với Bán Hạ. Cho nên, khi cảm thấy Triệu Thịnh có ý định mưu hại người khác, nhớ lại những thiệt thòi trước đây Bán Hạ đã gây ra ỉn, y lập tức chạy đến Âm ty, lên lút tố cáo với Bắc Âm Phong Đô đại đế rằng có người muốn đảo loạn sinh tử. Vốn tưởng rằng có thể một tên trùng hai nhận, vừa ghi được công đức vừa rửa hận xưa. Không ngờ, Triệu Thịnh lại là người nhà của Bắc Âm Phong Đô đại đế, khiến y vô cùng mất mặt, chán nản vì mình quá xui xẻo, không dám tìm hiểu ngọn nguồn nữa. Sau đó, công chúa yêu giới Dụ Lan trộm Cửu chuyển chân hồn đan vì tiểu tình lang, thầy trò Phong Cẩm truy tìm, y theo dõi Ngọc Thự và tiểu hoa yêu kia thì được biết phong ấn của Bách Ma Đăng đã mất hiệu lực. Tiếp đó, Bán Hạ, Quảng Đan, Phong Cẩm... giống như là các đệ tử Ngọc Hư cung cố tình tụ họp ở đây, những kết quả thu được bí ẩn như vậy, cùng với những chuyện xảy ra muôn hình muôn vẻ khiến y hoa cả mắt, không kịp ứng phó, mọi chuyện lại quá phức tạp ngoài sở liệu. Sau đó, nghe nói thầy trò Thiên Sắc trở về Đông Cực. Tiểu hoa yêu Chu Ngưng kia không ai quản, vút hồn phách lên mây rời khỏi thành Ninh An, bị Ôn thú bắt giữ, vừa hay lại bị y nhìn thấy. Y biết tiểu hoa yêu kia đã bái thằng tiểu quỷ Thanh Huyền làm sư phụ, vì từng có thù cũ, y cảm thấy rất vui mừng khi người khác gặp nạn.

Vốn tưởng rằng, tiểu hoa yêu kia bị Ôn thú bắt đi sẽ bị ăn sạch sẽ. Ai ngờ, Ôn thú kia chỉ giam cầm tiểu hoa yêu, không biết ẩn giấu tâm tư gì. Y cảm thấy có điều bất thường, đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Biết rằng thu phục Ôn thú là công đức lớn nhất, nhưng một thân một mình ra trận khó tránh khỏi tổn thất không cần thiết. Y liền nảy ra ý hay, định khích tướng khiến Thiên Sắc ra tay liên thủ với mình.

Nhưng hôm nay —

Khê thở dài, Hoa Vô Ngôn lại suy nghĩ, cuối cùng đành luyến tiếc vứt bỏ cơ hội tích thêm công đức hiếm có này. Lúc này, nếu có thể thu phục thành công Ôn thú, công đức tích lũy bấy lâu nay cũng đủ để y được ban tiên danh. Dù không bằng những thần tiên đã gặp, chỉ cần làm Tân tiên ở Đông Cực cũng tốt hơn nhiều so với yêu giới cá lớn nuốt cá bé, lúc nào cũng phải đề phòng.

Nghĩ vậy, y xoay người nhìn về phía Thiên Sắc bỏ đi, thấy bóng áo đỏ kia đã biến mất.

Thật ra, bao nhiêu năm nay y bám lấy nàng, không phải vì lòng đầy hâm mộ không thể dứt bỏ, mà là vì năm đó chuyện nàng và Phong Cẩm liên thủ phong ấn Bách Ma Đẳng khiến lục giới khiếp sợ, danh tiếng như sấm bên tai, vang vọng khắp bát hoang. Yêu thân tu hành đạt thành tựu như vậy, phải nói rằng nàng là một truyền kỳ có một không hai. Còn y, một lòng tu tiên, không chỉ vì nàng là đối tượng song tu lý tưởng nhất, mà còn hy vọng nàng có thể truyền bí kiếp yêu thân tu hành đặc đạo cho y, để y có thể làm ít hưởng nhiều. Vốn nghe nói nàng và Phong Cẩm là một đôi kim đồng ngọc nữ, y cũng biết không thể song tu cùng nàng, sau đó đột nhiên nghe nói nàng và Phong Cẩm chia tay, y lại dấy lên hy vọng, chờ mong sự mất dầy mây dạn kiên trì của mình có thể lấy được chân tình. Không ngờ, sự đeo bám của y không thể khiến nàng mềm lòng, ngược lại làm nàng e ngại tránh còn không kịp, khiến y bị toàn bộ hồ tộc – thậm chí toàn bộ yêu tộc chê cười.

Tuy nói hồ yêu công tử Hoa Vô Ngôn xưa nay không dễ dàng chịu thua, nhưng giờ không còn đường lui, y đành một lòng một dạ tu tiên.

Có điều một kẻ xuất thân yêu giới muốn trở thành thần tiên, không hề dễ dàng.

Không biết, năm đó tu hành ở Thần Tiêu phái nàng đã làm gì mà mọi việc ở Ngọc Hư cung đều suôn sẻ thuận lợi như vậy.

Đầu óc Hoa Vô Ngôn rối loạn, mãi đến khi đến nơi ẩn nấp gần hang động của Ôn thú mới cố gắng ổn định tinh thần, nín thở nhìn về phía hang động tối om, suy nghĩ cách đối phó.

Ôn thú kia đang ngồi trên một tảng đá, rõ ràng là hình người nhưng đôi mắt dã thú sáng rực trong bóng đêm, khiến người ta lạnh buốt xương. Dường như tiểu hoa yêu bị bẻ gãy chân phải, đang nằm run rẩy trên mặt đất. Theo lý, Ôn thú kia cần ăn yêu hồn, chắc chắn sẽ nuốt trọn tiểu hoa yêu này mới đúng, cần gì phải giữ lại mạng của nàng? Điều bộ này, nhìn kiểu nào cũng kỳ lạ! Nếu y đoán đúng, yêu thú này chắc chắn thoát ra sau khi Bách Ma Đẳng bị mất hiệu lực, một khi được tự do thì vô cùng hung ác, chộc giận nó sẽ không để gì thoát thân, đây không phải trò đùa.

Nếu có thể thu phục được Ôn thú này, vừa tích thêm công đức, lại còn cứu được mạng của tiểu hoa yêu kia. Tiểu hoa yêu đó, sư phụ không thương, sư tôn không tiếc, cực kỳ giống y...

Đang lúc mất tập trung vừa thương hại Chu Ngưng, vừa suy nghĩ làm cách nào để thu phục Ôn thú, bên cạnh chợt lay động, Hoa Vô Ngôn cảnh giác nhìn lại, vô cùng ngạc nhiên.

Người vừa đến là người y nghĩ rằng đã bỏ đi, Thiên Sắc.

“Thiên Sắc cô nương?” Nhìn nét mặt lạnh nhạt của nàng, y đảo mắt, đột nhiên hiểu ra tất cả, liền mỉm cười hỏi lại: “Vừa rồi không phải cô nương nói, việc này cô cũng bất lực sao?”

“Ta đúng là bất lực với việc này, nhưng chưa hề nói sẽ bỏ mặc.” Thiên Sắc không hề nhú mày, ánh mắt vẫn lạnh nhạt. Sau đó, nàng nhìn về phía hang động của Ôn thú, ánh mắt sắc bén chợt lóe lên rồi biến mất, khẽ cười: “Hoa Vô Ngôn, nếu không dò hỏi cận kề người, sao ta có thể xác định người có phải là đồng mưu của hai tên Ma tộc xấu xa này.”

“Cẩn thận thì thuyền dùn vạn năm, đây là đương nhiên, nhưng —” Hoa Vô Ngôn gật đầu, tỏ vẻ đồng tình nhưng giọng điệu có chút bất đắc dĩ: “Trong mắt Thiên Sắc cô nương, tiểu sinh thực sự dè tiện vậy sao?”

Y biết mình xưa nay không lương thiện, nhưng chẳng lẽ lại đến mức hoàn toàn không đáng tin tưởng sao? Là đồng mưu với hai tên Ma tộc xấu xa ư?

Y chỉ sợ hồn phách của mình lấp không đầy nổi cái bụng của Ôn thú.

“Cũng không hẳn là dè tiện.” Thiên Sắc lạnh nhạt đáp lại, đôi mắt sáng trong: “Nhưng còn cách xa quang minh lỗi lạc.”

Với câu trả lời như vậy, Hoa Vô Ngôn ghen hờn không nói được gì.

Sau khi quan sát một lúc, Thiên Sắc đã tìm ra manh mối.

Ôn thú kia bẻ gãy chân Chu Ngưng chắc chắn là để nàng không có cơ hội bỏ trốn. Hơn nữa, theo tình hình này, sợ là dùng Chu Ngưng làm mồi nhử. Có điều, đặt mồi giăng bẫy để dụ ai đến thì nàng không biết.

Nàng cũng biết rõ, tu vi hiện tại của mình không bằng trước đây, nhưng muốn thu phục Ôn thú này cũng không thành vấn đề. Chỉ là, nàng phải bảo đảm Chu Ngưng an toàn nên có điều kiêng dè.

Nghĩ như vậy, nàng bàn bạc với Hoa Vô Ngôn rằng nàng sẽ vào hang động đánh với Ôn thú, Hoa Vô Ngôn nhân cơ hội đó cứu Chu Ngưng, đợi đến khi Chu Ngưng an toàn, nàng sẽ thả tay thu phục Ôn thú kia.

Biện pháp này có thể thực hiện được, nhưng nàng không dự đoán được, cạm bẫy này là nhắm đến —

Vừa bước vào hang động, Thiên Sắc dồn toàn bộ sự chú ý đến Ôn thú đang ngồi trên tảng đá.

Ôn thú kia đúng là sống nhờ xác chết, điều kỳ lạ là hiện tại nó chỉ ngồi như bức tượng, không thèm nhúc nhích, nhìn nàng chằm chằm bằng đôi mắt xấu xí lập lờ, khiến người ta lạnh tóc gáy.

“Sư tôn!” Chu Ngưng thấy Thiên Sắc như nhìn thấy cứu tinh, liều mạng bò về phía nàng, cái chân bị gãy khiến động tác của nàng giống con giun trườn đi vụng về. Nàng kêu lớn, giọng nói khàn khàn đứt quãng: “Sư tôn, mau...cứu ta... Á... ả...ả nói muốn moi... tim của ta!”

Thiên Sắc chỉ chú ý một chữ “Á” trong lời của Chu Ngưng, “Á” là chỉ Ôn thú kia ư?

“Chu Ngưng, người không sao chứ?” Nàng ngồi xuống, vừa đề phòng Ôn thú vốn vẫn không nhúc nhích như xác chết kia, vừa cẩn thận kiểm tra vết thương của Chu Ngưng. Vết thương trên đùi Chu Ngưng rất bất thường, một dự cảm cực kỳ xấu dâng lên trong lòng nàng.

Đó không phải vết thương do ngoại lực tạo thành, cũng không phải do Ôn thú cắn, mà là một vết thương kỳ lạ khó diễn tả. Vết thương rõ ràng là lóc da xẻ thịt, có thể nhìn thấy cả xương cốt, nhưng không hề thấy máu, giống như có thứ gì đó đâm từ trong máu thịt ra ngoài.

Vết thương này —!

Đúng lúc đó, không biết từ đâu một tiếng cười trầm thấp, thê lương vang lên.

“Người là tiểu tước đã phong ấn Bách Ma Đăng năm đó đúng không?” Trong bóng tối, giọng cười của nữ tử cao vút sắc nhọn, vang dội trong hang động: “Không ngờ tiểu hoa yêu này lại có tác dụng đến thế, không dự được tên thiếu niên bị Ôn thú cắn trong rừng cây mà lại dụ được người đến đây.

Đây quả nhiên là cạm bẫy!

Thiên Sắc nghiêm mặt. Nàng thật sự không ngờ, cạm bẫy này lại nhằm vào Thanh Huyền.

May mắn là Thanh Huyền không đi cùng nên nàng không cần kiêng dè, nếu không —

Nàng vẫn im lặng, không để ý tới giọng nói kia, chỉ lẳng lặng kiểm tra vết thương trên đùi Chu Ngưng. Kỳ lạ là ngay lúc nàng đụng tới vết thương, nó như có thể cảm nhận được khí tức của nàng, bắt đầu tự co lại trong vô hình, vết thương đáng sợ như vậy dần khép lại.

Nhìn cảnh tượng này, nữ tử thần bí chưa lộ diện kia khẽ ‘chậc chậc’, giống như có gì đó đúng như nàng ta dự đoán, cất giọng nói không rõ là khen ngợi hay oán trách độc địa: “Quả nhiên là kẻ theo Bình Sinh... Khó trách năm đó tu vi của người chưa đủ vạn năm nhưng bản lĩnh tận trời, làm gì cũng được. Thậm chí có thể liên thủ cùng người khác phong ấn Bách Ma Đăng, khiến huynh trưởng của ta không thể thoát thân, thì ra là đã tiếp nhận linh khí của hắn —” Sau đó, ả thoáng ngừng lại, cười rất quyến rũ nhưng cực kỳ sắc bén chói tai, kèm theo lời thì thào khiến người ta lạnh toát: “Bình Sinh, thằng nhãi nhà người đường đường là Đế quân thân giới, nhưng mưu mô xảo quyệt gấp ngàn vạn lần yêu ma quỷ quái, lại còn kẻ sách như thế...”

Khoảnh khắc này, Thiên Sắc nghe rõ giọng nói của kẻ giấu mặt kia, sắc mặt tự lự liền thay đổi: “Người là —, người là Ma tôn Yêu Kiều Quân!”

Ma giới có hai ma tôn, Lâu Tung Quân và Yêu Kiều Quân vốn là chuyện ít người hay biết, lúc nàng còn là yêu đã thấy việc này.

Nghe nói, Lâu Tung Quân và Yêu Kiều Quân là anh em, đã tâm bình bực, khát khao giết hại tám máu thân giới, thống nhất bát hoang. Để tu luyện có đủ tu vi đấu với thân giới, anh em bọn chúng đã hợp lại,

mượn phương pháp song tu để nhập hai thân thể làm một, ma lực tăng gấp trăm lần, đến mức không có ai chống lại nổi.

Vạn năm trước, thần ma đại chiến, trời đất ngã nghiêng, lục giới long trời lở đất. May mắn Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế mượn sức mạnh của nhật nguyệt, mở thần khí thượng cổ cung Hậu Nghệ, tách hồn phách của Lâu Tung Quân ra khỏi thân thể kia, sau đó phong ấn y và yêu ma hung ác nhất trong Bách Ma Đăng. Yêu Kiêu Quân may mắn thoát được, dẫn theo tàn binh bại tướng chiến bại trở về ẩn nấp ở ma giới, lập lời thề sẽ trả thù. Sau trận ác chiến đó, nghe nói Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế bị thương nặng, vì phải giữ gìn tinh khí nhật nguyệt và cân bằng non sông trong thiên địa nên từ đó về sau ít ra khỏi Tử Vi viên, vì vậy các văn bối đời sau thành tiên thành thần, hầu như không có ai may mắn được gặp mặt Đế quân.

Chuyện ma giới náo loạn ba ngàn năm trước là do Yêu Kiêu Quân nghe nói Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế đã lâu không xuất hiện, nên đã xách động ma giới đại náo, âm mưu phá phong ấn Bách Ma Đăng, giải phóng Lâu Tung Quân. Đáng tiếc, lúc Lâu Tung Quân đang phá Bách Ma Đăng, nàng và Phong Cẩm liên thủ phong ấn Bách Ma Đăng lần nữa, khiến âm mưu của Yêu Kiêu Quân thất bại hoàn toàn.

Mấy ngàn năm nay, không biết Yêu Kiêu Quân trốn ở đâu tu hành, bây giờ phong ấn Bách Ma Đăng sắp hết hiệu lực, thiên kiếp của nàng lại sắp tới, sợ là có liên thủ với Phong Cẩm cũng không thể phong ấn lại Bách Ma Đăng.

“Bình Sinh” mà Yêu Kiêu Quân nhắc đến chẳng lẽ là tục danh của Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế sao? Vì sao lại nói nàng nhận tinh khí của đế quân? Tất cả những chuyện này là sao? Nếu nàng nhớ không lầm, nàng và Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế không cùng xuất hiện, chưa từng gặp mặt, ngay cả trước đây, lúc nàng và Phong Cẩm vì cứu mạng Ngọc Thự đã đến Bắc Cực Tử Vi viên xin một nhành hoa Khuê Uy để đúc lại nguyên thần cho y, cũng chưa từng nhìn thấy Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế, mà chỉ gặp thần quan hầu hạ đế quân – Vân Trạch thần quân.

Lúc này, trong đầu Thiên Sắc có vô số thắc mắc nhưng không nghĩ sâu, chỉ nhìn chăm chăm về phía phát ra giọng nói kia.

Quả nhiên, trong bóng tối xuất hiện một bóng người.

Đó là một thân thể cực kỳ quái dị.

Một nửa là hình dáng đàn ông cứng rắn, nửa còn lại là nữ tử vô cùng yêu ma, đôi mắt phượng hẹp dài nhướng lên, vừa nhìn đã thấy cực kỳ đáng sợ, cực đoan đến kỳ dị.

Đây chắc là thân thể Yêu Kiêu Quân và Lâu Tung Quân dùng chung, chỉ là bây giờ trong thân thể chỉ có hồn phách của Yêu Kiêu Quân.

Mãi đến khi Yêu Kiêu Quân xuất hiện, Ôn thú kia mới bừng tỉnh, chạy vội tới chân Yêu Kiêu Quân, nhìn chăm chăm Thiên Sắc và Chu Ngưng bằng đôi mắt thú lạnh thấu xương.

Đúng vậy, lần trước, kẻ dùng phép thuật bao vây Ngọc Thự và Chu Ngưng chính là Yêu Kiêu Quân. Lúc ấy, nếu không phải thiếu niên kia đuổi theo Ôn thú đến gần rừng cây khiến ả rối loạn tinh thần, làm mất hiệu lực thuật che mắt thì ả đã bao vây Ngọc Thự thêm ít ngày nữa rồi. Lúc đó, ả đứng ở một nơi bí mật quan sát, làm kiểu nào cũng không thể nhìn ra lai lịch của chàng thiếu niên, chỉ phát hiện quan hệ của chàng thiếu niên với tiểu hoa yêu cũng không tệ. Cho nên, lúc này mới sai Ôn thú bắt tiểu hoa yêu, định dụ thiếu niên kia xuất hiện.

Không ngờ, không dụ được hán đến đây lại dụ được tiểu tước nhi có quan hệ không tệ với Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế, đúng là niềm vui cực lớn.

“Cũng coi như tiểu tước nhi nhà ngươi có mắt, nhận ra bản Ma quân.” Yêu Kiêu Quân bán nam bán nữ mỉm cười duyên dáng, nhìn từ đầu đến chân Thiên Sắc thật kỹ, lúc này tiếp tục lưỡi biếng mở miệng: “Hai giới thần ma ngừng chiến vạn năm, lục giới này thật sự thái bình, rất buồn tẻ. Đợi đến khi trăng tròn, Bách Ma Đăng hoàn toàn sụp đổ, huynh trưởng của ta sẽ được tự do! Đến lúc đó, nhất định phải khiến lục giới nhộn nhịp một phen.”

“Thật không?” Thiên Sắc khẽ liếc vết thương đã gần như khép lại trên đùi Chu Ngưng. Nàng hơi siết nắm tay, cảm thấy sức lực của mình ngày càng ít dần, chỉ có thể cứng rắn và trấn tĩnh chống đỡ. Sắc mặt không hề biến đổi đối đáp lại, không bộc lộ sự lo lắng vì sức mạnh bản thân không đủ: “Nếu ta đã phong ấn Bách Ma Đăng một lần, đương nhiên có thể phong ấn lần hai, lực giới nhện nhện hay không, cũng không đến phiên Yêu Kiêu Quân quan tâm.”

“Tiểu tước nhi, ngươi đúng là tự biến mình thành nhân vật đặc biệt.” Nghe Thiên Sắc nói xong, Yêu Kiêu Quân cười đầy vui vẻ. Thật ra, vừa rồi lúc Thiên Sắc vươn tay đặt lên vết thương của Chu Ngưng, Yêu Kiêu Quân đã nhìn thấy vết thương cũ chưa khép lại trên bàn tay nàng. “Nếu không phải ngươi nhận được tinh khí của Bình Sinh thì sao có duyên tu thành tiên, hơn nữa tu vi không đủ vạn năm sao có bản lĩnh phong ấn Bách Ma Đăng? Bây giờ, tinh khí của Bình Sinh trên người ngươi đã không còn bao nhiêu, bản thân ngươi còn khó giữ nổi, thế mà dám ngông cuồng khoắc lác ——” nói đến đây, ả cố ý chặc chặc không ngừng, giống như chê cười Thiên Sắc không biết tự lượng sức mình.

“Ta có bản lĩnh hay không, phải thử một lần mới biết được.” Thiên Sắc ổn định lại tinh thần, không hề bị ả khiêu khích. Biết bản thân không có cơ hội thoát ra nên nhân cơ hội này ném Chu Ngưng ra, cao giọng nói với Hoa Vô Ngôn vẫn trốn bên ngoài: “Hoa Vô Ngôn, ngươi mau mang Chu Ngưng đi trước, lập tức đến Đông Cực ——”, nàng vốn định nói Hoa Vô Ngôn đi tìm Thanh Huyền, nhưng nghĩ lại, Yêu Kiêu Quân không biết định bắt Thanh Huyền với mục đích gì. Lúc này, Thanh Huyền đến đây cũng không giúp được gì, chỉ sợ còn tìm đến cái chết vô nghĩa, lập tức sửa lời: “Không, đừng đi Đông Cực, đến Âm ty hoặc Ngọc Hư Cung!”

Đúng vậy, nếu là Bạch Liêm hoặc Phong Cẩm, thậm chí các sư huynh đệ khác đều có thể giúp nàng một tay, còn Thanh Huyền đến đây, chỉ sợ lại khiến nàng rối loạn.

Hoa Vô Ngôn đón được Chu Ngưng, biết bây giờ thoát được ai hay người đó, không nói gì vô nghĩa nữa, biến mất trong chớp mắt.

“Tiểu tước nhi, ngươi tìm kiếm sự giúp đỡ sai rồi!” Yêu Kiêu Quân thờ ơ lạnh nhạt với tất cả, tựa như không thêm để ý đến hành động của Thiên Sắc, chỉ mở miệng nhắc nhở: “Ngươi nên bảo con hồ yêu kia đưa tiểu hoa yêu đến Tử Vi viên xin giúp đỡ mới đúng! Vậy thì ta mới biết, ngươi và Bình Sinh rốt cuộc có quan hệ gì...”

Cuối cùng, ả thoáng dừng lại, đôi mắt sắc bén, vẫn mỉm cười hung ác, chỉ là trong ý cười đột nhiên ngập tràn mùi máu tàn khốc, lạnh lẽo thấu xương: “Nhưng dù cho Bình Sinh có tới thật, thì cũng chỉ có thể thấy xác ngươi mà thôi!”

Hết chương 71

72. Chương 72

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Hoa Vô Ngôn vác Chu Ngưng nhanh chóng rời khỏi hang động Yêu Kiêu Quân ẩn mình.

Sau khi hoàn hồn lại, Chu Ngưng phát hiện mình đã mang đến phiền phức cực lớn, chưa biết chừng còn nguy hiểm tới tính mạng cho Thiên Sắc. Nàng nóng ruột, cuống cuống, còn Hoa Vô Ngôn bề ngoài trông có vẻ bình tĩnh nhưng lòng cực kỳ hối hận và tự trách.

Giờ Thiên Sắc đang giằng co cùng Yêu Kiêu Quân, không biết y có thể dẫn cứu viện tới kịp hay không nữa. Mà dựa theo ánh mắt lúc nãy của Yêu Kiêu Quân thì chỉ e ả sẽ không để Thiên Sắc còn sống mà rời khỏi hang động. Nếu truy cứu đến cùng, việc này là do y khoanh tay đứng nhìn để mặc tình thế nghiêm trọng đến mức đó, ít nhiều gì y cũng phải gánh vác trách nhiệm. Nếu lỡ như Thiên Sắc xảy ra chuyện bất trắc gì, vậy không những y sẽ cực kỳ hao tổn công đức mà chỉ e sau này khi được phi thăng, đám tiên quân ở Ngọc Hư cung sẽ chẳng cho y sống thoải mái được.

Nhưng, nếu không khoanh tay đứng nhìn thì phải làm thế nào? Dù trước đây y đã biết việc Ôn thú bắt Chu Ngưng là rất nghiêm trọng, y muốn ra tay can thiệp. Nhưng kế hoạch của Yêu Kiêu Quân đã được bố trí từ lâu, có thể xem là đầu đã vào đó, y mà xen vào việc này thì còn sống yên ổn được nữa ư?

Nói qua nói lại, Hoa Vô Ngôn ơi là Hoa Vô Ngôn, chẳng lẽ đúng như lời Thiên Sắc cô nương đã nói, người nhàm chán quá nên cứ thích lo chuyện bao đồng... chẳng lẽ gần đây người rảnh hơi lắm sao?

Nghĩ vậy, Hoa Vô Ngôn cười khỏ, y biết giờ có hối hận hay tự trách đều vô ích, biện pháp duy nhất là phải nhanh chóng dẫn cứu viện tới.

Thiên Sắc đã dẫn y đến cầu cứu Cửu Trọng Ngục U Minh Ti hoặc là lên Ngọc Hư cung ở Tây Côn Luân, với người như y thì đương nhiên sẽ chọn U Minh Ti. Không những y từng đi đến nơi đó mà y còn từng qua lại thân thiết với các quý sai của U Minh. Tuy tính của U Minh Diêm Quân Bạch Liêm không được tốt lắm, nhưng rốt cuộc cũng không phải loại người giở trò xấu sau lưng người khác, cho nên Hoa Vô Ngôn cũng khâm phục Bạch Liêm vài phần.

Đáng tiếc, chờ đến lúc Hoa Vô Ngôn dâng hương niệm chú mời quý sai U Minh nhờ họ dẫn đường đến gặp U Minh Diêm Quân, vị quý sai nghe Hoa Vô Ngôn vì muốn tích công đức nên muốn mật báo một chuyện thì quý sai ngáp một cái như có như không trả lời rằng Bắc Âm Phong Đô đại đế và U Minh Diêm Quân theo lời mời của Ngọc Hoàng đại đế đã đến Cửu Trọng Thiên dự tiệc hôm qua, chẳng biết bao giờ mới về, rồi vân vân và mây mây.

Hoa Vô Ngôn như bị sét đánh giữa trời quang, lòng nặng trĩu, y biết lần này nhất định phải đến Tây Côn Luân, đương nhiên không thể tránh khỏi việc giao tiếp với các vị tiên quân ở Ngọc Hư cung.

Đếm ngón tay tính nhẩm, lúc trước y mặt dày mày dạn bám lấy Thiên Sắc, các tiên quân sư huynh đệ của Thiên Sắc ở Ngọc Hư cung chẳng có ai ưa y cả, bây giờ y lại phải mặt dày...

Được rồi! Được rồi! Dù Sao Hoa Vô Ngôn y đã mất mặt từ lâu rồi, giờ chẳng còn mặt để mất nữa!

Hoa Vô Ngôn là yêu tu tiên chưa được phi thăng, đến U Minh Ti cần nhờ quý sai dẫn đường, mà giờ y xuôi gió đáp mây vác theo cục nợ Chu Ngưng cũng rất vất vả. Đến Côn Luân, y không đủ khả năng xuyên qua tiên chương đi vào Hư Thanh ảo cảnh, chỉ có thể nóng ruột đi loanh quanh dưới chân núi, còn Chu Ngưng cuống cuống đến sắp khóc.

Đúng lúc này, chẳng biết có phải ông trời muốn đối nghịch hai người hay là vì nguyên nhân khác, họ lại gặp phải Tử Tô dẫn theo hai tiên đồng xuống núi tuần tra hàng ngày.

Tử Tô áo tím ở thành Ninh An bị Phong Cẩm đuổi về Ngọc Hư cung, nàng ta đang buồn bực trong lòng. Chưa tính đến việc nàng ta từng chịu thiệt trước mặt Thiên Sắc và Thanh Huyền, bàn tay tới giờ vẫn chưa khỏi. Lại còn thái độ và lời nói tàn nhẫn của Phong Cẩm khi đuổi nàng về Ngọc Hư cung, chỉ vì muốn đồ dành cái kẻ gọi là “sư cô” kia, nàng ta cực kỳ buồn bã, vẫn luôn tức giận vô cớ. Sau đó, khi Phong Cẩm về Ngọc Hư cung, mọi chuyện tựa như không khác ngày xưa, nhưng rốt cuộc nàng ta tinh ý đã phát hiện ra chút manh mối, Phong Cẩm rõ ràng ngày trầm mặc ít lời hơn xưa. Nàng ta đoán có lẽ Phong Cẩm thấy Thiên Sắc và Thanh Huyền chàng chàng thiếp thiếp mà lòng thầm đau thương, nên đương nhiên nàng ta càng oán hận hai thầy trò Thiên Sắc.

Tử Tô căm giận vặn xoắn Kim Giao tiên đồ lửa, lòng ôm một cục tức không chỗ trút, chỉ có thể nghiến răng trèo trẹo mà xả giận. Mà hai tiểu tiên đồng bên cạnh cũng rất hiểu lòng người, đương nhiên không dám chạy tới chỗ nàng để tìm xui xẻo, hai người đánh mắt với nhau, ngoan ngoãn im lặng đi phía sau nàng ta.

Chu Ngưng thấy Tử Tô lòng thầm kêu khổ, nàng chán nản, tại sao người xuống núi không phải là Ngọc Thự mà là cái đứa chẳng phân rõ phải trái này chứ. Nếu là Ngọc Thự, mặc dù y sợ nàng quẩn lấy mình, nhưng nàng dày mặt một chút kể hết với y thì Ngọc Thự sẽ không dám chậm trễ. Còn cô ả Tử Tô ngang ngược này lại từng có thù với sư phụ và sư tôn nhà mình, mà chuyện cầu viện lại quá gấp gáp, nếu nàng ta cố tình làm khó vậy thì nguy lắm. Nghĩ vậy, Chu Ngưng kéo tay áo Hoa Vô Ngôn, nhỏ giọng nói rõ lo lắng của mình, ra hiệu bảo Hoa Vô Ngôn cứ tìm chỗ tránh Tử Tô trước đã. Nhưng Hoa Vô Ngôn lại không màng tới ân oán của hai thầy trò Thiên Sắc và Tử Tô, y vất vả lắm mới tìm thấy người xuống Tây Côn Luân để báo tin, sao y có thể bỏ qua người này mà chờ người kế tiếp được, y bèn lập tức bước tới chào hỏi.

Dù gì thì gan Tử Tô có to tới mức nào chẳng lẽ có thể mặc kệ tính mạng của Thiên Sắc sao?

“Xin chào tiên cô!” Quyết tâm, Hoa Vô Ngôn nở nụ cười, bỗng thấy khuôn mặt anh tuấn phóng khoáng của mình vận vẹo một cách mất tự nhiên, đến cả cách chào hỏi và thi lễ cũng rất lạ lùng, như không còn là mình

nữa.

Chu Ngưng bắt đầu đi, đành theo sau Hoa Vô Ngôn, cúi đầu xuống, dáng vẻ co quắp.

“Hồ yêu?” Tử Tô vừa thấy Hoa Vô Ngôn lập tức đề phòng, rồi lại thấy Chu Ngưng đứng sau Hoa Vô Ngôn, đương nhiên cũng nhớ tới thù hận của mình và thầy trò Thiên Sắc, sắc mặt bất giác càng khó coi. “Người lên lút giấu đầu giấu đuôi, rốt cuộc là có âm mưu gì?” Cát cao giọng, nàng ta không hề khách sáo, hét toáng lên.

Hoa Vô Ngôn không thêm so đo với nàng ta, chỉ nén giận lựa lời: “Tiên cô, lần này tiểu sinh đến đây là có chuyện quan trọng muốn cầu kiến...” Dừng một lát, Hoa Vô Ngôn chỉ sợ mình cầu kiến một người thì sẽ chậm trễ, bèn dứt khoát kể tên tất tần tất những người mình biết tên: “Lam Không tiên quân, Quảng Đan tiên quân, Mộc Phi tiên quân, Linh Sa tiên quân...” Xuất phát từ việc xưa nay không thích gặp Phong Cẩm, y nói một mạch cho đến cuối cùng mới không cam lòng bổ sung: “Nếu tất cả họ đều không có mặt, vậy cho tiểu sinh gặp Phong Cẩm cũng được!”

Hắn không bổ sung câu cuối thì thôi, nhưng y vừa nói lại kèm thêm biểu cảm khó chịu, lập tức khiến cơn giận của Tử Tô bùng nổ. Nàng ta cười khẩy, đôi môi son lấp lánh ánh đỏ thẫm, chậm rãi nhả từng từ ẩn chứa vẻ khinh thị khó tin: “Một con hồ yêu nho nhỏ, lớn lối nhĩ, người xem đây là đâu, người muốn gặp ai là gặp sao?”

Hoa Vô Ngôn cười gượng, biết Tử Tô khó chơi lại không tiện nổi giận chỉ đành nhẫn nhịn: “Tiên cô, tiểu sinh cầu kiến các vị tiên quân, thật là có việc rất quan trọng...”

Y vốn định kể rõ ngọn nguồn mà không nhiều lời vô ích với nàng ta nữa. Nhưng ai ngờ, y còn chưa kịp nói hết đã bị cắt ngang: “Từ lâu đã nghe công tử hồ tộc Hoa Vô Ngôn là kẻ bại hoại tự cho là phong lưu, chuyên tâm tu đạo, bám chặt không buông, chỉ muốn phi thăng...” Cố ý nhấn mạnh từng từ lại còn kéo dài âm cuối thật chậm, mang theo hiệu quả châm chọc. Tử Tô xoay người sang nơi khác như đùa cợt, bảy phần cố tình ba phần hờ hững nói với hai tiên đồng đằng sau: “Giờ vừa gặp, quả là danh bất hư truyền, cái bản mặt già nua cằn cỗi mà lại không biết xấu hổ tự xưng là tiểu sinh...”

Hai tiên đồng đưa mắt nhìn nhau, chỉ đành cổ vờ như nghe được chuyện cười, biểu cảm hai người thật dễ khóc dễ cười.

Đến lúc này, Hoa Vô Ngôn bị chọc giận thật!

“Tiên cô đánh đá, ta là gửi vài phần ân tình đến Thần Tiêu phái các người, tại sao người mở miệng là mắng chửi người khác?” Hoa Vô Ngôn đi khắp lục giới, yêu ma quỷ quái gì mà chưa từng gặp qua, cái miệng của y không hiền từ gì. Bây giờ, dường như đã hoàn toàn thông suốt, y nheo mắt cười như có như không, sâu trong đáy mắt ẩn chứa gió lốc cuộn cuộn, y thầm khinh chế sát khí: “Ta đã ăn nói khép nép để cầu kiến các tiên quân trong Thần Tiêu phái các người, chỉ vì muốn cầu viện binh giúp sư cô Thiên Sắc của người, rốt cuộc người có chuyển lời giúp hay không? Nói một câu thôi!”

“Tìm viện binh giúp sư cô ta?” Vừa nghe tên Thiên Sắc, Tử Tô chột nộ cười, tất cả áp lực và tức giận mấy hôm nay đều nuốt hết xuống bụng rồi biến thành nụ cười lạnh, nàng ta cố tình nói xỏ: “Cứu viện cái gì? Sư cô ta chẳng phải là người xưa nay đánh đâu thắng đó pháp lực vô biên, việc gì cũng có thể tự gánh lấy ư, tại sao giờ lại cần người nhờ người khác giúp đỡ chứ?”

Cuối cùng, nàng ta hơi dừng lại, không hề e dè bộc lộ bất mãn của mình với Thiên Sắc: “Nếu là chuyện của người khác, có lẽ ta còn bỏ qua, nhưng lại là ả...”

Nàng ta hừ xem như kết thúc mọi chuyện mà không nói một lời.

Hoa Vô Ngôn không phải kẻ dễ bắt nạt, đương nhiên nhận ra Tử Tô là loại người chẳng phân biệt được chuyện công và tư. Bây giờ, y đang ở dưới chân núi Tây Côn Luân, nếu muốn làm lớn chuyện kinh động đến các tiên quân ở Ngọc Hư Cung cũng không phải là chuyện khó, biện pháp là đánh một trận với Tử Tô. “Việc này liên can rất rộng, chậm trễ một chút chỉ e tiên cô người gánh không nổi đâu...” Hoa Vô Ngôn vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu với Chu Ngưng, Chu Ngưng hiểu ý y, cũng hơi phân vân.

Nói qua nói lại, nàng và Hoa Vô Ngôn đều là yêu, quả không dám xác định các tiên quân trong Ngọc Hư Cung có bao che cho Tử Tô hay không, nàng lo rằng một mình không thể đấu lại số đông, vậy chỉ bằng thừa

cơ này đến tìm sư phụ Thanh Huyền, đến lúc đó không cần sợ gì nữa!

Chẳng qua, tu vi của nàng nông cạn, thuật đằng vân giá vũ thuộc hàng gà mờ, vừa này là nhờ có Hoa Vô Ngôn, giờ chẳng lẽ muốn nàng đi bộ đến Đông Cực sao?

“Chuyện của Thiên giới, các vị tôn thần, tiên tôn sẽ tự xử lý, không liên can gì đến yêu nghiệt nhà người.” Ở bên này, Tử Tô nhận ra Hoa Vô Ngôn đánh mắt ra hiệu cho Chu Ngưng, sợ hai người lại giở trò quỷ, nàng ta càng đề phòng, nàng ta chưa từng cẩn thận cân nhắc ngữ điệu đầy thâm ý sâu xa của Hoa Vô Ngôn mà lại không hề khách sáo: “Đừng có lời con ả tiện nhân đó làm có bước vào Ngọc Hư cung giở trò, nếu người hiểu chuyện thì lặn nhanh một chút, bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Gần như đang chờ Tử Tô buông lời mắng ỉn một cơ hội ra tay, vậy thì dù kết quả cuối cùng có thế nào đi nữa y cũng không vô lý. Hoa Vô Ngôn phì cười, lấy chiếc quạt xếp trong lòng xòe ra, cất lời đã phủ đầu trước: “Thật xin lỗi, Hoa ca ca của muội tài hèn ít học, tới lúc này ca ca chỉ mới học đi chứ chưa từng học lặn. Hôm nay dù ta có mất hết tu vi, bị đánh về nguyên hình cũng phải xông vào Ngọc Hư cung, người không khách khí với ta, ta cũng mặc kệ!”

Y đáp lại Tử Tô bằng cái liếc mắt đưa tình, cố tình nhấn mạnh ba chữ “không khách khí” thật mờ ám, Tử Tô biến sắc, y nắm lấy thời cơ niệm chú ngữ, ném cây quạt xếp vẫn luôn mang theo về phía Chu Ngưng: “Tiểu hoa yêu, người lập tức đến Đông Cực tìm tiểu quỷ Thanh Huyền, chỗ này để ta.”

Chu Ngưng gật đầu đón lấy quạt xếp, cây quạt như có sự sống bỗng kéo nàng ngự phong chạy đi, trong tích tắc đã bay lên không trung bay thẳng về Đông Cực.

“Tiên cô danh đá, danh tiếng của người vang khắp lục giới, Hoa ca ca đã nghe từ lâu, hôm nay gặp mặt quả là danh bất hư truyền!” Quay đầu lại, Hoa Vô Ngôn nhìn chiếc roi Kim Giao bị Tử Tô xoắn chặt trong tay, lòng thầm nghĩ giờ mình không có binh khí phòng thân, tỷ lệ chịu thiệt thật cao, nhưng cái miệng không chịu thua cứ thao thao bất tuyệt, ngả ngón trên cột: “Nữ tử hả, phải dịu dàng một chút, như vậy mới có thể giữ được trái tim của nam tử, đến đây để Hoa ca ca ta dạy muội nào...”

Y còn chưa dứt lời, Kim Giao tiên rực lửa đã không thể nhẫn nhịn tiếp, “vút vút” đập thẳng tới.

Trên Yên sơn, chim hót trùng kêu, rõ ràng là một vùng bình an yên tĩnh, nhưng trái tim Thanh Huyền không thể bình lặng, đầu óc rối loạn. Nam Cực Trường Sinh đại đế và Vân Trạch nguyên quân đích thân đem đến một bí mật ngoài dự đoán khiến suy nghĩ của hắn rối tinh rối mù, sốt ruột và bất an lẫn lộn trong lòng khiến hắn ngẩn ngơ, thật lâu sau vẫn chưa thể hoàn hồn.

Hắn thật là Tử Vi đại đế ở Bắc Cực Trung Thiên sao?

Hắn phải đến đài Phong Thần trước chờ quy vị ư?

Không thể không nói, tin tức bất thành linh này khiến hắn khiếp sợ. Nếu không phải đích thân sư tôn Nam Cực Trường Sinh đại đế đến đây, chỉ e hắn lại nghĩ là có người đến trêu đùa hắn. Nhưng, sau khi hoảng sợ, trong lòng chợt dâng lên cảm giác hư vinh và bất lực khó hiểu, nét mặt của hắn vẫn rất bàng hoàng.

Thật không ngờ, đằng sau hắn lại có một bí mật to lớn như thế, hắn thật là đế quân đứng đầu “Tứ ngự” sao?

Từ xưa hắn đã luôn khát khao mình trở nên mạnh mẽ, biến thành một phu quân có thể che gió cản mưa cho nàng, bây giờ quay về thần chức, bất luận là thần phận, địa vị, năng lực hay quyền thế đều thay đổi nghiêng trời lệch đất. Thế nhưng hắn lại thấy quá khó thích ứng, trong lòng vẫn luẩn quẩn tương lai của hắn và nàng...

Thế này thì Thiên Sắc làm thê tử của hắn sẽ chẳng còn ai dám dùng lời thô tục, đề tiện mắng nàng nữa chứ!

Nghĩ thế, nét mặt hắn rất rạng rỡ.

Tuy nhiên, theo tính của nàng, nếu biết được mọi chuyện chẳng biết nàng sẽ nghĩ thế nào nữa...

Ngẫm nghĩ, càng nghĩ càng xa, hắn lại bắt đầu lo lắng vô cớ.

Không sao đâu, hấn tự an ủi bản thân, cho dù quay về thần chức, mọi chuyện cũng sẽ không có gì khác biệt, bất luận hấn là người phạm hay để quân thì vẫn như lời nàng từng nói, hấn mãi mãi là Thanh Huyền của nàng.

Quan sát thấy biểu cảm phong phú không ngừng lướt qua mặt Thanh Huyền mà hấn vẫn chưa tự phát giác, Vân Trạch nguyên quân không hề ngạc nhiên, chỉ khẽ cười nhàn nhạt, im lặng đứng chờ một bên. Còn Nam Cực Trường Sinh đại đế nhíu mày ngày càng chặt, đến cuối cùng một chữ “Xuyên” () bày rõ rành rành ở giữa ấn đường, biểu đạt sự lo lắng không e dè gì nữa.

Rốt cuộc, dường như không thể chờ đợi thêm nữa, Nam Cực Trường Sinh đại đế cũng cất lời, giọng nói trầm thấp hơi khàn: “Thanh Huyền, ngài mau thu dọn, theo Vân Trạch nguyên quân đến đài phong thần trước đi, đừng để trễ giờ quay về thần vị.”

Thanh Huyền hoàn hồn, sự bối rối thoáng qua đáy mắt, nhưng lại hỏi một câu đầy nghi ngờ: “Sư tôn, sao chúng ta không chờ sư phụ về?”

“Không cần.” Nét mặt Nam Cực Trường Sinh đại đế rất nghiêm trang, lời ít ý nhiều đáp lời, nhưng đôi mày ngày càng nhíu chặt.

Thanh Huyền không phải là kẻ khờ khạo ngây thơ, không bị hư vinh bất ngờ làm choáng váng, hấn lặng im đứng nguyên tại chỗ, trông không có gì khác thường, nhưng trong đầu bất chợt xuất hiện rất nhiều câu hỏi khiến tim hấn đập nhanh, hoảng hốt.

Còn có cả một nghi ngờ đại nghịch bất đạo xuất hiện trong đầu.

Thật ra, trong tình hình cấp bách, sư tôn giục giã cũng không có gì quá đáng, nhưng gần đây Thanh Huyền phát hiện quanh mình có rất nhiều bí ẩn. Tại sao đến cả sư tôn cũng tỏ vẻ thần bí, lạ lùng như thế?

Hơn nữa, tại sao sư tôn và Vân Trạch nguyên quân quản lý thần tịch cổ tịch đến vào lúc Thiên Sắc ra ngoài, lại còn báo cho hấn biết bí mật to lớn này? Tất cả mọi chuyện là cố ý hay vô tình?

Thậm chí, Trường Sinh sư tôn dường như có ý tránh mặt Thiên Sắc, chẳng lẽ đằng sau chuyện này còn ẩn giấu một âm mưu không thể tiết lộ sao?

Vì sao hấn có dự cảm rằng, việc hấn quay về thần vị là họ cố tình giấu diếm Thiên Sắc?

Vì sao phải giấu?

Chẳng lẽ, còn có ẩn tình gì?

Chẳng lẽ, việc hấn quay về thần vị không phải là tin vui với Thiên Sắc?

Chẳng lẽ...

Trong khoảnh khắc, Thanh Huyền lập tức nghĩ rất sâu xa, lòng ngập tràn nỗi lo cho Thiên Sắc, thậm chí còn muốn lớn tiếng tuyên bố quyết tâm của mình...

Nếu Thiên Sắc không về, ta sẽ không đi!

Nhưng, nếu hấn thật nói ra lời này, Trường Sinh sư tôn và Vân Trạch nguyên quân chưa biết chừng sẽ sử dụng thủ đoạn phi thường ép hấn đi, vậy thì hấn sẽ phải rơi vào thế bị động. Chẳng bằng thông minh hơn không đáp lời, tìm mọi cách kéo dài thời gian được tới đâu thì hay tới đó, chờ đến khi Thiên Sắc quay về.

Nhưng vào lúc hấn suy tính xong, Vân Trạch nguyên quân đứng bên cạnh như đã nhìn thấu tâm tư của hấn. Tuy nụ cười âm áp vẫn còn giữ trên khuôn mặt, nhưng y lại lặng lẽ nhìn lướt quanh một vòng, nhướn mày tỏ vẻ bí hiểm, rồi y như cười như không mở miệng phụ họa: “Để quân, sắp đến giờ rồi, người đừng chậm trễ.”

Lòng Thanh Huyền thất lại suýt tí nữa là ngừng hô hấp. Nếu không thể kéo dài thời gian vậy hấn nên làm gì đây?

Chẳng lẽ phải trở mặt với sư tôn sao?

Đúng lúc lúc này, Trường Sinh đại đế hình như phát hiện ra điều gì đó, ông quan sát Thanh Huyền một lượt rồi trầm giọng hỏi: “Thanh Huyền, Càn Khôn kiếm của ngài đâu rồi?”

Thanh Huyền kinh ngạc, thầm nghĩ trên Yên sơn còn cần mang theo Càn Khôn kiếm để phòng thân sao? “Càn Khôn kiếm đang ở...” Hắc đảo tròn con ngươi, đột nhiên phát hiện đây là cơ hội tốt để bỏ trốn bèn bình thần cúi chào, thông thả đáp: “Sáng nay con nhập định xong thì hơi sơ suất, cho nên để Càn Khôn kiếm trong phòng ngủ rồi. Xin sư tôn chờ một lát, con sẽ mang kiếm đến!”

Hắc vừa dứt lời, Trường Sinh đại đệ khẽ gật đầu, hắc rất bình thản ung dung đi về phía phòng ngủ, không hề sơ hở chút nào. Cho đến khi bước vào trong phòng ngủ đóng cửa lại, hắc ôm ngực thở hổn hển, nắm chặt lấy Càn Khôn kiếm để ở trên giường, sau đó hắc mở cửa sổ, lặng lẽ nhảy ra ngoài.

Hắc tốt xấu gì cũng sống trên Yên sơn hơn mười năm, am hiểu từng cành cây ngọn cỏ ở đây, nếu muốn tìm đường im lặng rời đi thì không phải việc khó gì.

Sợ Trường Sinh sư tôn và Vân Trạch nguyên quân phát hiện ra sẽ đuổi theo, hắc chạy một mạch từ phía sau xuống khỏi Yên sơn, ngẫm nghĩ hắc lập tức quyết định rời khỏi Đông Cực, tìm kiếm dọc theo chợ, như vậy chắc sẽ tìm ra Thiên Sắc nhanh hơn!

Còn việc trễ giờ không kịp quay về thần vị gì đó thì cứ đi gặp quỷ đi!

Nếu hắc thật là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế, thì vẫn còn cơ hội quay về thần vị, chắc chắn sẽ không thể có việc xuất hiện một người khác thay thế hắc. Cho nên, chuyện này không cần hắc quan tâm nhiều. Mà trước mắt, việc hắc cần làm gấp là kể hết những chuyện khác thường này với Thiên Sắc.

Dù nói thế nào đi nữa, Thiên Sắc là thê tử của hắc, là người hắc tin tưởng nhất, dù là người phạm hay là tôn thần, hắc nguyện bên nàng đời đời kiếp kiếp, tuyệt đối giữ lời. Hơn nữa, hắc quyết không để bất cứ kẻ nào giấu diếm Thiên Sắc.

Nhưng hắc đã không ngờ được một chuyện, hắc vừa ra khỏi Đông Cực, lại bắt gặp Chu Ngưng mặt mày xám xịt, lão đảo chạy về, hắc ngạc nhiên tròn mắt!

“Sư phụ!” Chu Ngưng gặp được người cần gặp thì thoáng ngơ ngẩn, nàng cố nhắc cái chân còn chưa bị thương lập tức nhào tới, ôm chầm lấy hắc khóc nức nở, nước mắt hòa lẫn bụi đất đen đen trắng trắng, lem nhem trên mặt, muốn bao nhiêu nhếch nhác thì có hết bấy nhiêu.

“Chu Ngưng, người...” Thanh Huyền thất thố, không hề biết đã xảy ra chuyện gì, trong khoảng thời gian ngắn chỉ đành để mặc nàng ôm mình khóc lóc thê thảm: “Sao người lại trở nên nhếch nhác thế này?”

Chu Ngưng lau nước mắt, cố trấn tĩnh tâm thần, nàng biết bây giờ không phải là lúc khóc lóc kể lể, nàng bèn nén khóc, thút thít mở miệng: “Sư phụ, sư tôn người... người gặp nguy hiểm, sư phụ mau tới cứu sư tôn đi!”

Nghe thấy tin này, Thanh Huyền nhú mắt lại, nét mặt bỗng nghiêm trang tàn khốc.

Lúc chạy tới hang động Yêu Kiêu Quân ẩn thân, Chu Ngưng không hề nhìn thấy viện binh khác, đoán rằng Hoa Vô Ngôn còn đang gặp phiền phức ở dưới núi Côn Luân, nàng bèn giữ chặt Thanh Huyền, ra hiệu bảo hắc chờ thêm một chút, đừng quá nóng vội.

Dù sao, thủ đoạn của ma tôn Yêu Kiêu Quân rất độc ác, không hề có lòng thương hại, lúc trước không những sai Ôn thú giam giữ nàng mà còn thi triển pháp thuật khiến nàng sống không bằng chết. Khi trông thấy nét mặt đau đớn lẫn qua lộn lại của nàng, Yêu Kiêu Quân cười càng vui vẻ. Nếu cả Thiên Sắc cũng không phải là đối thủ của ả thì dù nàng và Thanh Huyền chạy vào thì cũng chỉ có chết vô nghĩa mà thôi.

Chỉ tiếc, chuyện đã đến nước này, Thanh Huyền một lòng lo lắng cho an nguy của Thiên Sao, sao có thể dừng chân lại được?

Hắc gạt tay Chu Ngưng ra, xông thẳng vào trong hang động tối đen.

Hang động tối tăm vượn tay không thể nhìn thấy năm ngón, mắt Thanh Huyền chưa kịp thích ứng, đương nhiên không thể nhìn rõ tình hình bên trong. Một âm thanh cực nhỏ vọng vào tai, kèm theo là một mùi hương rất quen thuộc, hắc theo phản xạ tránh đi, rút Càn Khôn kiếm ra.

Nháy mắt, Càn Khôn kiếm tỏa ra một luồng sáng vòng cung, tựa như mặt trời, mặt trăng cùng xuất hiện trong hang động nhỏ hẹp này, đồng thời cũng giúp hắn nhìn rõ cảnh tượng trong động.

Kể vừa rồi tấn công hắn chính là Ôn thú sống nhờ vào thi thể Nhục Nhục, nó bị ánh sáng của kiếm Càn Khôn đẩy lùi đến phía sau tảng đá lớn, cúi đầu la hét. Mà trên tảng đá lớn là một con quái vật nửa nam nửa nữ đang ngồi xếp bằng, trong lòng nó đang ôm lấy một nữ tử mặc áo đỏ...

Đó là Thiên Sắc!

“Thiên Sắc!” Thanh Huyền thét lên, hơi thở nghẹn lại, trái tim suýt nữa đã ngừng đập.

Thiên Sắc bị cái tên quái vật nửa nam nửa nữ ôm chặt trong lòng, quái vật đó chính là ma tôn Yêu Kiêu Quân.

“Tiểu tử, bản ma quân còn đang tìm kiếm người khắp nơi, giờ người lại tự dâng đến cửa, hay, hay lắm!” Yêu Kiêu Quân vừa trông thấy Thanh Huyền, ả nở một nụ cười kỳ dị, dùng một bàn tay vén tóc Thiên Sắc, rồi lại kề sát đôi môi đỏ tươi như muốn nhỏ máu đến bên tai Thiên Sắc, ả cất tiếng cười lạnh cao vút mà the thé, vừa trêu tức vừa trào phúng: “Tiểu tước nhi, người mau mở mắt xem đi, cứu binh của người đến rồi.”

Nghe thấy giọng nói của Thanh Huyền, dường như Thiên Sắc rất hoảng sợ, nàng cố sức giãy khỏi lòng quái vật, nhưng lại bất lực, chỉ có thể dùng hơi thở mỏng manh cố sức cảnh báo: “Thanh Huyền... dừng... dừng... qua đây...” Còn chưa dứt lời, dường như nàng phải chịu một nỗi đau khôn tả, khe cùi đầu rên lên, khiến trái tim Thanh Huyền cũng quặn thắt.

Chẳng lẽ, Thiên Sắc bị thương rồi ư?

Chắc chắn là vậy, nếu không thì sao cái ả quái vật bán nam bán nữ đó có thể ôm nàng vào lòng, xằng bậy tùy thích.

“Thiên Sắc!” Tức giận vì lời nói và cử chỉ của Yêu Kiêu Quân, đồng thời cũng lo lắng cho an nguy và vết thương của Thiên Sắc, Thanh Huyền bước lên trước cầm kiếm Càn Khôn chỉ thẳng về trước, đôi mắt sắc bén như dao nhắm thẳng vào ả quái vật ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn, lời cảnh cáo lạnh lẽo bật ra khỏi môi: “Người buông nàng ra ngay cho ta!”

“Tiểu tử, người xác định muốn ta buông tiểu tước nhi ra à?” Yêu Kiêu Quân chớp mắt vài cái, ả nở nụ cười lạnh lẽo vừa kỳ quặc vừa âm trầm, như có hàm ý khác: “Được thôi, sẽ như người muốn!”

Sau đó, ả đột ngột ném Thiên Sắc lên cao, Thanh Huyền vội vàng nhảy lên ôm lấy thân thể Thiên Sắc.

Khi ôm nàng vào lòng thì cảm giác sợ hãi, hoảng hốt mới giảm bớt đôi chút. Chờ đến lúc đáp xuống, hắn vội vã xem vết thương của nàng mới phát hiện toàn thân nàng đầm máu. Dòng máu cuộn cuộn tuôn ra từ lồng ngực thấm đẫm cả bộ hồng y của nàng.

Bất giác ngẩng đầu, Thanh Huyền chăm chú nhìn mới phát hiện tay Yêu Kiêu Quân cũng dính đầy máu, tay ả đang xoay tròn ném qua ném lại thứ gì đó đang chảy máu đầm đìa, ả lại còn chặc chặc than thở.

Cái đó, là một trái tim!

Là...

Là tim của Thiên Sắc!

Hóa ra vừa rồi Yêu Kiêu Quân ôm Thiên Sắc vào lòng là vì tay ả đang cầm trong lồng ngực của Thiên Sắc. Mà lúc ả làm theo yêu cầu của Thanh Huyền buông Thiên Sắc ra cũng đã tiện tay moi tim của Thiên Sắc.

Hết chương 72

73. Chương 73

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Một cảm giác đau đớn chưa bao giờ trải qua.

Cảm giác này giống như người bị đao chém làm đôi, trước mắt tối sầm, toàn bộ hồn phách bị bứt ra khỏi cơ thể, kiểu đau đớn này như dính chặt vào hồn phách, như hình với bóng không thể chia lìa. Thiên Sắc nhắm

chặt mắt lại, cảm thấy nơi nào đó trên cơ thể trống rỗng, thiếu hụt thứ gì đó, thân thể như rơi xuống hầm băng dưới mười tám tầng địa ngục, xương cốt và máu thịt đông lại khiến máu cả người nàng biến thành băng tuyết vạn năm, cuối cùng cái lạnh lan ra ngoài như một khối băng lớn giam cầm cơ thể.

Nàng không xác định được mình có còn hơi thở, mạch và tim có còn đập hay không...

Đúng rồi, tim đập, tim của nàng!

Hình như tim của nàng đã mất?

Không có tim, ba hồn bảy vía không trọn vẹn, với tu vi của nàng chỉ sợ ngày hồn phi phách tán không còn xa.

Vậy rốt cuộc bây giờ nàng còn sống hay đã chết? Đã trở về nguyên hình, hay hồn phách đã vào luân hồi? Hay là sắp hồn phi phách tán, tan thành tro bụi?

Nhớ lại lúc đó, nàng đánh nhau với Yêu Kiêu Quân, nhưng vì thiên kiếp sắp tới khiến tu vi suy giảm, một thân một mình, cuối cùng không địch lại, bị bàn tay của Yêu Kiêu Quân đâm thẳng vào ngực như thanh kiếm! Từng nghe nói Yêu Kiêu Quân là một kẻ thủ đoạn độc ác, bây giờ nàng đã được linh giáo. Rõ ràng có thể lấy mạng nàng một cách nhanh chóng, nhưng ả không chịu ra tay, thậm chí còn vận khí không ngừng độ thêm tu vi cho nàng, kéo dài tính mạng của nàng, liên tục giở giọng đùa cợt, nói nhất định phải chờ Bình Sinh đến xem tiết mục tuyệt vời này.

Bình Sinh, hẳn là tục danh của Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế. Nhưng rõ ràng nàng và vị đế quân này không hề quen biết, chưa từng gặp mặt, vì sao Yêu Kiêu Quân nhất định phải nhắc đến, còn nói nàng có thể tu thành tiên đạo, phong ấn được Bách Ma Đăng là vì đã nhận được tinh khí của vị đế quân ấy?

Rốt cuộc, nàng và vị đế quân kia có quan hệ sâu xa gì?

Không, điều này không quan trọng, quan trọng là vị đế quân kia cũng không đến như Yêu Kiêu Quân mong muốn mà sau đó người đến đương nhiên là Thanh Huyền —

Đúng rồi, Thanh Huyền, sao hẳn lại đến? Chẳng phải nàng đã nhắc nhở Hoa Vô Ngôn đến Âm ty hoặc Ngọc Hư cung tìm viện binh sao? Không biết Yêu Kiêu Quân có mục đích gì mới dùng Chu Ngưng dụ bắt hẳn, giờ hẳn đến đây không phải tự chui đầu vào lưới sao? Hiện nay, ngay cả nàng cũng không địch lại ma tôn Yêu Kiêu Quân này, với tu vi của Thanh Huyền, một khi ra tay là tự tìm đường chết! Nghiêm trọng nhất là Thanh Huyền không có tên trên sổ sinh tử, lỡ như có gì thì hậu quả —

Những gì tiếp theo, nàng thực sự không dám tưởng tượng!

Rõ ràng không biết mình sống chết ra sao, chỉ bận tâm đến an nguy của Thanh Huyền, Thiên Sắc chợt cảm nhận được ẩn sâu trong cơ thể đang hấp hối của nàng có thứ gì đó run rẩy. Nàng muốn mở mắt ra, nhưng không cách nào mở được, tập trung ý chí muốn cử động thân thể cũng không có sức lực. Càng lo lắng, nàng càng sốt ruột, nôn nóng.

Nhưng lúc này, một đôi tay ấm áp ôm chặt lấy nàng, cảm giác rét lạnh lập tức bị xua tan. Cảm giác như vậy dường như nàng đã từng trải qua, chỉ là mơ màng suy nghĩ cũng không nhớ ra là khi nào.

“Ta có thể cho nàng, chỉ có trái tim này.”

Giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng thủ thỉ bên tai nàng một câu không đầu không đuôi, ngay sau đó, nàng có cảm giác phần thiếu hụt trong cơ thể như được thứ gì đó rất dịu dàng từ từ lấp đầy, cuối cùng trở nên trọn vẹn, như chưa từng khiếm khuyết. Sau đó, phần bổ sung ấy như chứa ánh mặt trời và nhiệt độ ấm áp, lặng lẽ len lỏi khắp nơi, huyết mạch sắp đóng băng cũng cảm nhận được sự ấm áp kia, giống dòng suối róc rách sống lại khi đông qua xuân đến, tiếp tục xuôi dòng. Cảm giác đau đớn ngày càng mờ nhạt, xa dần, toàn bộ thân thể không còn nặng nề như trước, nhẹ nhàng như cánh chim, bay chầm chậm trong gió, khiến nàng thoải mái chìm dần vào giấc ngủ sâu.

Đôi tay dịu dàng, vòng ôm ấp áp ấy chưa từng buông nàng ra một khoảnh khắc nào.

Không biết bao lâu sau, Thiên Sắc mới từ từ tỉnh lại trong giấc mơ hỗn loạn.

Nàng mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là khuôn mặt Thanh Huyền.

Đôi mắt Thanh Huyền nhắm chặt, hàng lông mi khẽ rung rung giống thường ngày, dường như hẳn vô cùng mệt mỏi, chìm vào giấc ngủ sâu, nhưng cánh tay vẫn ôm chặt nàng vào lòng, hết như đang ôm báu vật. Thiên Sắc thử cử động ngón tay, phát hiện sức lực dần phục hồi lại.

Nhìn xung quanh, không hề thấy Yêu Kiêu Quân và Ôn thú, chỉ có Chu Ngưng ngồi như tê liệt cách đó không xa, đôi mắt đăm đăm, ngây ra như phỗng.

Xem ra, Yêu Kiêu Quân đã bị Thanh Huyền đánh cho bỏ trốn mất dạng... Không biết Thanh Huyền làm thế nào để đánh bại Yêu Kiêu Quân... Mà thôi, tìm hiểu làm gì...Xưa nay trên người hắc không thiếu chuyện không thể giải thích nổi... Mặc kệ thế nào, chỉ cần hắc không sao là tốt rồi...

...Chỉ cần hắc không sao là tốt rồi...

Thiên Sắc khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại, hơi nghiêng gò má từ từ tới gần mặt Thanh Huyền, chợt phát hiện —

Thanh Huyền không hề thở!

Như sét đánh ngang tai, nàng vùng ra khỏi đôi tay hắc, đứng dậy, thân thể Thanh Huyền vốn là ngồi dưới đất, không còn ôm nàng trong lòng liền mất cân bằng, từ từ nghiêng sang một bên. Lúc này, Thiên Sắc mới phát hiện, ngực áo Thanh Huyền rất hỗn loạn, không thể giấu được vết thương hung ác giống vết răng thú bên dưới.

Bàn tay run rẩy, nàng kéo quần áo của hắc ra —

Tim của hắc, không còn nằm trong lồng ngực!

Khoảnh khắc này, Thiên Sắc cảm thấy như ngừng thở, ngay cả tim cũng như ngừng đập, chỉ ngơ ngác đứng đó, một lúc lâu thật lâu sau mới bình tĩnh.

Chuyện này là sao?

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Trái tim của Thanh Huyền đang ở đâu, chẳng lẽ đã bị Yêu Kiêu Quân lấy đi?

Nàng vẫn nhớ rõ, người bị Yêu Kiêu Quân lấy tim là mình, vì sao mở mắt tỉnh dậy, tất cả giống như trong giấc mơ?

“Ta có thể cho nàng, chỉ có trái tim này.”

Không biết vì sao, nàng đột nhiên nhớ tới ảo cảnh trong giấc mộng vừa rồi, giọng nói quen thuộc thủ thỉ bên tai câu nói không đầu không đuôi, thoáng chốc mặt nàng cứng đờ. Tay run run, nàng chần chờ, do dự, chậm rãi đặt bàn tay lên ngực trái của mình. Nơi đó, một trái tim đang đập mạnh mẽ, từng nhịp từng nhịp, mạnh mẽ đến mức chấn động cảm giác của nàng. Trong chớp mắt, sắc mặt nàng tiêu điều như sương thu, xám như chì, đôi mắt tuyệt vọng tro tàn. Vì cuối cùng đã xác nhận được, nàng nhìn thật kỹ đôi tay hắc, toàn là máu, và vết thương trên ngực hắc, bất luận là vết thương hay là góc độ, đều đang chứng minh một sự thật —

Hắc đã tự moi tim của mình!

Mà tim của hắc bây giờ đang đập trong ngực nàng.

“Sao có thể?” Thiên Sắc ôm chặt thân thể Thanh Huyền, cảm giác trái tim trong ngực mình xoắn lại thật nhanh, đau đớn như đục khoét tận xương tủy, ngay cả tầm mắt cũng mờ mịt.

Đúng vậy, nàng hoàn toàn không ngờ Thanh Huyền lại moi tim của mình đặt vào trong ngực nàng! Đồ ngốc này, rõ ràng đã dùng mạng của hắc để đổi lấy sự sống cho nàng! Người phạm không có tim, chắc chắn phải chết, tên của hắc không có trên sổ sinh tử, chỉ sợ hồn phách đã tan rồi.

Việc đã đến nước này, còn cách nào có thể cứu hắc?

Lúc này, tuy ngoài mặt nàng rất bình tĩnh, nhưng trong lòng sắp điên cuồng, trong đầu chỉ còn một mục đích duy nhất — bất luận phải trả giá như thế nào, nhất định phải đúc lại nguyên thần cho Thanh Huyền, để hân sống lại!

Nhớ lại trước đây, Ngọc Thự chưa đắc đạo, vì Chu Ngưng mà một mình xuống Tây Côn Luân, gặp phải tàn dư của Ma tộc cũng bị đánh tan nguyên thần. May mắn là Trường Sinh sư tôn đưa Ngọc Thự lên Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi viên, xin Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi đại đế một nhánh hoa Khuê Uy để đúc lại nguyên thần. Nhưng Ngọc Thự là yêu, chết oan uổng là do lịch kiếp khi tu đạo, không phải luân hồi, đúc lại nguyên thần cũng không vi phạm thiên đạo. Thanh Huyền chỉ là một người phạm, nếu chỉ luân hồi đến kiếp này, dù cho đi cầu xin Trường Sinh sư tôn chỉ sợ người cũng sẽ từ chối. Dù sao, lúc trước nàng cầu xin Thái Ất Cứu Khổ thiên tôn sửa mệnh cho Thanh Huyền, thiên tôn cũng đã từng cảnh cáo nàng. Thay đổi sinh tử của một người phạm có thể dẫn đến thay đổi sinh tử của vô số người, là phá hủy sự xoay chuyển của thiên địa, tội nghiệt nặng nề, chắc chắn sẽ có một ngày tự hại mình, phải lãnh hậu quả xấu. Bây giờ, Thanh Huyền coi như vì nàng mà chết, muốn cứu hân chỉ sợ khó khăn hơn ngàn vạn lần ngày xưa cứu Ngọc Thự!

Cắn chặt răng, nàng đứng lên, công thân thể Thanh Huyền trên lưng, thầm quyết tâm —

Dù khó khăn đến mức nào, nàng cũng sẽ không buông tay!

Bây giờ, nàng lập tức lên Tử Vi viên xin Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế hoa Khuê Uy.

Thấy Thiên Sắc công Thanh Huyền ra ngoài, Chu Ngưng vốn đang đứng ngây như phỗng rồi cuộc cũng hoàn hồn lại.

Nàng nhớ rõ, lúc mình sợ hãi bước vào hang động này, liền nhìn thấy Yêu Kiêu Quân trả thân thể sư tôn lại cho sư phụ, nhưng trong tay ả lại cầm trái tim của sư tôn!

Trái tim đó còn đầm đìa máu tươi, vẫn đang còn đập!

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này, sợ tới mức mặt không còn chút máu, suýt chút nữa là ngồi liệt luôn trên mặt đất. Sư phụ vội vàng ôm chặt lấy sư tôn đã không còn sự sống nữa, vừa tức giận vừa vội vã, sắc mặt từ trắng bệch chuyển sang xanh mét, đôi mắt lạnh lẽo muốn giết người, quát lớn đòi Yêu Kiêu Quân trả lại trái tim cho sư tôn, nàng không nghe rõ đã nói gì. Sau đó, không thể đoán được, Yêu Kiêu Quân tiện tay vứt trái tim sư tôn cho Ôn thú ngồi bên cạnh. Ôn thú nhảy lên, há miệng đớp trái tim kia, chỉ vài động tác đã nuốt trọn.

Tiếp đó, sư phụ nổi giận, hoàn toàn bùng nổ!

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy sư phụ giận đến mức này, không có từ ngữ nào để diễn tả, toàn thân bao phủ trong khí thế sắc bén đáng sợ, giống như băng tuyết ngàn năm trong khe sâu bị tan trong chớp mắt, phun ra cuộn cuộn như thủy triều, như nham thạch nóng chảy tích trữ trong núi lửa đột nhiên phun lên!

Thậm chí, lúc đó nàng còn nghi ngờ, sư phụ đã hoàn toàn biến thành một người xa lạ!

Đúng vậy, thật sự là một người xa lạ, thậm chí là không giống con người. Nàng chưa từng thấy ai có thể tản ra khí thế mạnh mẽ, lạnh lẽo đến mức đó, giống như có thể áp đảo hết tất cả mọi sức mạnh, lửa bùng bùng trong đôi mắt, ngay cả thanh kiếm cũng phát ra tiếng kêu sắc bén.

Ngay lúc đó, Yêu Kiêu Quân vốn không hề để ý cũng phải thay đổi sắc mặt, tựa như còn thốt lên một câu gì đó, có chút kinh ngạc, vì nàng quá khiếp sợ nên không nghe rõ.

Về phần sư phụ đánh bại Yêu Kiêu Quân thế nào, nàng thật sự không thể nói rõ, chỉ nhớ thanh kiếm trong tay sư phụ như ngàn vạn binh khí đồng loạt tấn công, phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt. Vầng hào quang này rất kỳ lạ, dường như là tập hợp ánh sáng mặt trời và tinh hoa của mặt trăng, tỏa ra khắp bốn phía. Thanh kiếm vung lên, biến đổi khôn lường thành một con rồng lớn cuộn tròn, miệng phun ra cầu lửa và băng, uy lực kinh người, không thể chống đỡ.

Binh khí mang theo uy lực khủng khiếp như vậy nàng chưa từng thấy qua, thần binh thượng cổ của mười hai vị thần để sử dụng trong truyền thuyết thiên giới chắc cũng không hơn vậy đâu nhỉ?

Sau cùng, Yêu Kiêu Quân tựa như khiếp sợ, tóm lấy yêu thú ném về phía sư phụ! Rõ ràng kiếm trong tay sư phụ có thể chém đôi Ôn thú, nhưng không biết vì sao sư phụ lại do dự. Dựa vào kẻ hờ đó, Yêu Kiêu Quân thừa dịp bỏ trốn mất dạng, Ôn thú kia chỉ bị thương nhẹ cũng bỏ trốn luôn.

Sư phụ không đuổi theo, có lẽ là biết dù đuổi theo hai kẻ tội ác tày trời kia, bầm vằm ra vạn mảnh cũng khó lòng xoay chuyển tất cả.

Nhưng điều nàng hoàn toàn không ngờ là, ngay tiếp đó, sư phụ ném thanh kiếm, một tay chụp lên ngực trái của mình, khoét mạnh vào, chớp mắt đã lấy trái tim của mình ra!

Chuyện này —!

Sư phụ biết không cứu được sư tôn nên định tử tự sao?

Không ngờ, sư phụ moi tim mình ra là để đặt vào ngực sư tôn, đặt bàn tay lên, chỉ lẳng lặng nói một câu: “Ta có thể cho nàng, chỉ có trái tim này.” Sau đó, sư phụ chậm rãi ngồi xuống, ôm chặt sư tôn không động đậy, như là thành kính chờ đợi, đợi sư tôn sống lại. Còn nàng mở to mắt kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi nhìn vết thương trước ngực sư tôn dần khép lại, sắc mặt cũng dần hồi phục. Nhìn tình cảnh trước mắt này, đầu óc nàng trống rỗng, cảm thấy hôm nay tiếp nhận quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng được, quả thực sắp không thể chịu đựng nổi nữa rồi.

Nhưng chỉ một lát sau, sư tôn tỉnh lại thật.

Đây rõ ràng là thần thoại phải không?

Nàng đang nằm mơ đúng không?

Thật lâu sau, nàng cũng không thể phản ứng được, vẫn ngồi bệt dưới đất không thể nhúc nhích, xác định là mình không nhìn thấy ảo giác, mãi đến khi Thiên Sắc công Thanh Huyền trên lưng định bỏ đi nàng mới giật mình như bị kim châm đâm phải, lập tức bật dậy, có chút vội vàng: “Sư tôn, người, người đi đâu vậy?”

Quay lưng về phía Chu Ngưng, Thiên Sắc ngừng bước, lời nói đậm mạc khiến người ta không thể đoán ra tâm tình lúc này của nàng là như thế nào, nghe giọng điệu, tựa như rất bình thường không có gì khác biệt: “Ta đi Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi viên.”

“Con cũng đi!” Chu Ngưng kêu lên, nhào qua tính đưa tay đỡ Thanh Huyền trên lưng Thiên Sắc.

“Người ở lại, đó không phải là nơi người có thể đến.” Thiên Sắc lên tiếng từ chối cực kỳ nhẹ nhàng. Đúng vậy, với tu vi của Chu Ngưng, ngay cả Đông Cực cũng không vào được, huống chi Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi viên? Hơn nữa, nàng đã tính đến bước đường cùng, nếu không thành công thì sẽ liều mạng, mang theo Chu Ngưng chỉ sợ cuối cùng lại làm liên lụy.

Thấy Chu Ngưng thất thần, Thiên Sắc ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt ở cửa hang động, vẫn là dáng vẻ bình tĩnh, an nhiên, điềm đạm như nước. Đôi mày liễu cong cong tinh tế chưa từng tỏ vẻ như cánh chim tước, mang theo sự cao ngạo không thể xóa đi được giữa những lời nói kiên quyết như thép: “Chuyến này, nếu chàng không trở về, thì ta cũng sẽ không về.”

“Sư tôn?” Chu Ngưng hét lên lên hoảng sợ, đột nhiên nhận ra lời nói của Thiên Sắc lần này giống hệt hành động thần kỳ của Thanh Huyền sư phụ trước đó. Đây gọi là sống chết có nhau, nàng đã đọc trong tiểu thuyết ở nhân gian, xem diễn kịch hát hí khúc nhưng chưa bao giờ được thấy tận mắt.

Một chữ tình, thật sự có sức mạnh như vậy sao?

“Chu Ngưng, người hãy bảo trọng.” Thiên Sắc nhẹ nhàng gạt đầu với Chu Ngưng, bước ra ngoài không hề quay đầu lại, bóng lưng kia dần thu nhỏ lại thành một chấm đen trong ánh sáng mờ mịt, cuối cùng biến mất.

Khoảnh khắc này, Chu Ngưng chỉ ngơ ngác đứng nhìn, đầu óc rối loạn, mơ mơ hồ hồ. Rất nhiều, rất nhiều năm sau, nàng nhớ lại cảnh tượng này, vẫn có thể cảm nhận được Thiên Sắc dùng khuôn mặt bình tĩnh để che giấu sự bi thương tận đáy lòng. Nàng chỉ biết là lần từ biệt này, sư phụ không thể trở về, sư tôn cũng không về, còn nàng, giống như đập phải phân chó, gặp được duyên tu đạo thành tiên, nhưng lúc gặp lại thì hồng nhan bạc đầu, cảnh còn người mất.

Nàng đứng tại chỗ như bức tượng đá, không biết bao lâu sau mới thấy Hoa Vô Ngôn lòng nóng như lửa đốt xông tới. Theo sau y là một nhóm tiên quân cao ngạo trước đây, có người biết mặt, người chưa từng gặp, thậm chí còn có người nàng nghĩ sẽ không còn gặp lại — Ngọc Thự! Bọn họ mang vẻ mặt lo lắng giống hệt nhau, bước chân vội vã, nôn nóng và vội vàng thấy rõ.

Khi tất cả mọi người nóng vội tìm kiếm Thanh Huyền và Thiên Sắc, chỉ có Ngọc Thự đứng trước mặt Chu Ngưng, nhú mào, ánh mắt thân thiết: “Chu Ngưng, người... có sao không?” Y không có hành động gì vô cùng thân thiết, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng, hành động thật cẩn thận kia tựa như có chút lo lắng không nói nên lời.

Mùi Chu Ngưng cay cay, mắt nóng lên. Khó kìm chế được cảm xúc, liều lĩnh nhào vào lòng Ngọc Thự, kéo mạnh vạt áo của y, giống như tìm được bến đỗ cả đời, khóc toáng lên.

Tiếng khóc văng trời của nàng không chỉ khiến Ngọc Thự cực kỳ xấu hổ, ôm lại cũng không phải, đẩy ra cũng không xong, đành phải đứng như khúc gỗ để mặc nàng ôm chặt lấy mình, những người khác lúc này mới như đột nhiên phát hiện ra sự tồn tại của nàng, xúm về phía nàng.

“Có chuyện gì?” Phong Cẩm nhìn vết máu loang lổ khắp mặt đất, phát hiện Càn Khôn kiếm, bất chợt hỏi nàng, ánh mắt lạnh như băng, chỉ liếc một cái, ánh mắt đã biến thành mũi tên sắc bén. Dường như bị tiếng khóc của Chu Ngưng khiến cho bức bối, sắc mặt y giống hệt diêm la khiến người ta rét run, ngay cả không khí xung quanh cũng đông lại theo ánh mắt đó, y nghiêng răng hỏi ba chữ: “Thiên Sắc đâu?”

Chu Ngưng bị khí thế này khiến cho hoảng sợ, quên cả khóc, lắp bắp kể lại những điều còn nhớ và được chứng kiến tận mắt: “Sư tôn bị Ma quân moi tim, sư phụ liền lấy tim của mình cho sư tôn — sau đó, sư tôn tỉnh lại, công sư phụ đi rồi...”

Mọi người bị kiểu xưng hô lộn xộn ‘sư tôn’ và ‘sư phụ’ của nàng làm cho bối rối. Biết nàng bái Thanh Huyền làm thầy, một tiên quân mặc y bào xanh ngọc như không thể tin nổi, nhất là Càn Khôn kiếm Thanh Huyền, cực kỳ ngạc nhiên bước về phía trước, đáy mắt tản ra ánh sáng nhàn nhạt khó hình dung, ngay cả giọng nói cũng khẽ run run: “Người nói là, sư phụ người moi tim của mình —” nửa câu cuối nghẹn ở cổ họng, một lúc sau cũng không nói nên lời.

Tiên quân mặc y bào màu xanh ngọc này, chính là người chuẩn bị đưa Thanh Huyền đến phong thần đài nhận lại thần chức Vân Trạch nguyên quân.

Trước đó, y và Nam Cực Trường Sinh đại đế cùng đi, phụng mệnh Hạo Thiên chí tôn Ngọc Hoàng đại đế đến Yên sơn đưa Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế quay về thần chức. Nào ngờ thân là chính chủ nhưng Thanh Huyền lại thừa cơ bỏ trốn không thể hiểu nổi, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của y và Nam Cực Trường Sinh đại đế. Đến lúc phát hiện ra, y chỉ có thể gượng gạo cười khổ không biết làm cách nào, nếu làm chậm trễ thời gian Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế quay về thần chức y sẽ không thể tha thứ cho bản thân. Còn Nam Cực Trường Sinh đại đế lại tức giận, nói rằng Thanh Huyền hẳn đã đi tìm Thiên Sắc.

Đi theo Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế không phải thời gian ngắn nên y rất hiểu để quân, sao có thể tin nổi để quân lại vì một nữ tử mà bỏ mặc thần chức chứ! Sau đó, y theo ý định của Nam Cực Trường Sinh đại đế định trở về Cửu Trọng Thiên tìm hiểu ngọn nguồn, vô tình biết được tin tức của Thiên Sắc nên đoán rằng Thanh Huyền cũng ở đó, liền chạy theo đám người Phong Cẩm đến đây.

Không ngờ lại thấy kết quả như thế này.

Giờ khắc này, mọi người đều ngây ra, không thể tin nổi tin tức chấn động như thế. Chỉ có Phong Cẩm coi như còn bình tĩnh, tỉnh táo lại trước tiên. “Đi rồi?” Đôi mày dài khẽ nhíu, y nhận ra lời cuối của Chu Ngưng, hỏi vấn đề mấu chốt nhất: “Rốt cuộc bọn họ đi đâu?”

“Đi —” Chu Ngưng nuốt nước bọt, rất sợ Phong Cẩm, nhân cơ hội này dịch sát vào lòng Ngọc Thự, mặc kệ vẻ mặt xấu hổ của y, lắp bắp trả lời: “Hình như là cái gì Bắc Thiên hay là Tử Viên...”

Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi viên?!

Lúc này, chỉ thấy Vân Trạch nguyên quân đang cực kỳ kinh ngạc chột biến sắc, giống như đoán được Thiên Sắc sẽ làm gì, mặt mày trắng bệch như xác chết, hoảng sợ kêu lên:

“Nguy rồi!”

Hết chương 73

74. Chương 74

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Trung Thiên Tử Vi viên nằm ở cực bắc của Cửu Trọng Thiên. Ban ngày nóng hừng hực như ngày hè, ban đêm lại giá lạnh như đã đóng băng vạn năm, nhưng thứ duy nhất bất biến ở đây lại là sao bắc đẩu và các vì tinh tú. Đường đi lên nghiêng về một bên, vạn tinh vạn khí đều quay về đây rồi mới được tuần hoàn luân chuyển trong đất trời, từ đó nhân gian mới có mặt trăng mặt trời, mới có ngày đêm và bốn mùa luân phiên thay đổi.

Người trấn giữ “Tử Vi viên” chính là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế – vị tôn thần đứng đầu “Tứ ngự” trong thiên giới. Nghe đồn, hắn là con trai út của Thiên Địa mẫu thần Ngự Quốc Tử Quang Phu Nhân, là đệ đệ ruột thịt của Ngọc Hoàng đại đế chí tôn Hạo Thiên. Vị thần này cai quản kinh độ, vĩ độ trong trời đất, trông coi trời trăng mọc lặn và những ngôi sao rơi xuống. Là người thống lĩnh chư thần cai quản sao, núi, sông. Là vị vua của tất cả các hiện tượng tự nhiên, có thể hô phong hoán vũ, sai khiến sấm sét, quỷ thần.

Chỗ ở của Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế là ở “Tử Vi điện” nằm giữa Tử Vi viên, là nơi năm ngôi sao xếp thành một hàng hằng đêm, nhị thập bát tú vây khắp bốn phương. Tổng cộng trong ngoài có bốn phủ, sáu viện và bảy ti. Bắc Đẩu phòng vệ ti do năm ngàn thiên binh cùng với trăm vạn lôi binh canh gác, nên có thể nói phòng tuyến nơi đây rất chặt chẽ.

Thiên Sắc công Thanh Huyền bốn ba mệt mỏi, vội chạy tới bên ngoài Tử Vi viên. Từ xa xa Tử Vi điện hùng vĩ tỏa ra hào quang tím dưới ánh mặt trời, tựa như ảo ảnh, cảnh tượng đẹp đẽ như mơ như ảo.

Đây là lần đầu tiên Thiên Sắc đến cực bắc, trông thấy canh gác nghiêm ngặt, nàng không dám chắc chắn mình có thể thuận buồm xuôi gió gặp Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế để xin hoa Khuê Uy, lại càng không dám xác định có thể cầu xin để quân đức lại nguyên thần cho Thanh Huyền không, lòng lo lắng bất an. Nàng bất ngờ phát hiện chẳng biết từ khi nào đã có hai vị thị thần của Bắc Đẩu phòng vệ ti cầm lợi kích trong tay tiến tới, họ cảnh giác chăm chú nhìn nàng.

Một trong hai vị thị thần đi quanh Thiên Sắc quan sát hai vòng mới dừng chân lại, đôi mày như kiếm nhướng lên, chia thẳng kích sắc tới chỉ cách mũi Thiên Sắc một ngón tay, lớn tiếng hung tợn quát: “Người là ai, tại sao dám xông vào Tử Vi viên?”

Thiên Sắc đè nén bất an và nôn nóng cuộn cuộn trong lòng, cố tỏ vẻ yên tĩnh như biển sâu, giọng nói lạnh nhạt, khẽ cúi đầu xuống, quyết tâm dùng phương pháp tiên lễ hậu binh: “Đệ tử của Ngọc Hư cung, Nam Cực Trường Sinh đại đế – Thiên Sắc đến cầu kiến Trung Thiên Tử Vi đại đế.”

“Hóa ra là đệ tử của Trường Sinh đế quân.” Sau khi Thiên Sắc báo thân phận và sư môn, quan sát Thiên Sắc mấy lượt, vị thị thần nét mặt nghiêm trang quát hỏi Thiên Sắc mới thu lại cây kích, nhưng không hề giảm vẻ đề phòng, y dời mắt nhìn Thanh Huyền nằm trên lưng Thiên Sắc đắm chiêu suy nghĩ. Vị thị thần còn lại ôn hòa hơn, y khẽ gật đầu mỉm cười: “Vân Trạch nguyên quân đạo này có chuyện quan trọng cần làm nên không có mặt ở Tử Vi viên, mời các hạ về trước, sau này hãy đến yết kiến.”

Không thể không nói câu trả lời này rất kỳ cục, rõ ràng Thiên Sắc yêu cầu gặp Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế nhưng vị thị thần kia lại đáp tình hình của “Vân Trạch nguyên quân”, thật khiến người ta buồn bực.

Chủ nhân trấn giữ “Tử Vi viên” rốt cuộc là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế hay là Vân Trạch nguyên quân đây?

Nhận được câu trả lời, Thiên Sắc thăm cười khổ trong lòng.

Sao nàng còn có thời gian chờ lần sau đến yết kiến chứ? Nếu hôm nay không gặp được Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế thì Thanh Huyền sẽ không còn cơ hội sống sót.

Ngẩng đầu, nét mặt cung kính, vẫn luôn là dáng vẻ hững hờ như nước, rèm mi khe khẽ run lên phủ bóng đen xuống, nhưng lời thốt ra lại không hề cúi đầu nhún nhin, giọng nói bình thản như mặt hồ không dao động, cực kỳ kiên trì: “Hôm nay ta đặc biệt đến cầu kiến Trung Thiên Tử Vi đại đế.”

Vị thị thần vốn đang nở nụ cười thấy nàng không hiểu chuyện muốn đòi người cho bằng được, nụ cười của y cũng dần tan biến, y hơi mất kiên nhẫn, nhưng rốt cuộc vẫn giữ đúng chức trách. Y nhíu mày, dẫn lòng lại, hờ hững giải thích: “Đế quân hiện đang bế quan nhập định, không gặp bất kỳ ai.”

Thiên Sắc lặng lẽ khép mắt lại, nàng đã sớm đoán được kết quả này. Dưới ánh mặt trời vàng rực, nàng công Thanh Huyền đang dần lạnh giá trên lưng, dáng người mảnh khảnh bị ép đến hơi khom xuống, nỗi bi thương tỏa ra xung quanh. Thật lâu sau, nàng mới mở mắt ra, đôi con ngươi đen huyền khẽ lay động, nở một nụ cười cực nhẹ, giọng nói khàn khàn xen lẫn nỗi cô quạnh, nàng khiêu khích: “Nếu ta không biết suy xét, cố tình muốn gặp Tử Vi đế quân thì sao?”

“Đừng hòng can quấy ở đây.” Vị thị thần nét mặt nghiêm trang tính nóng như pháo nổ, vừa nghe Thiên Sắc hỏi lập tức giận tím mặt, tiếng quát như tiếng sấm đánh rầm bên tai: “Đế quân là người người muốn gặp là gặp được sao?”

Nếu đã có dấu hiệu trở mặt, Thiên Sắc không khách sáo nữa, đáy mắt ẩn hiện nét âm u, sắc bén. “Mạng phu quân ta chỉ trong một sớm một chiều, giờ chỉ có Tử Vi đế quân mới có đủ khả năng cứu chàng thoát hiểm.” Thoáng dừng lời, nàng nheo mắt, nhíu mày lại, nụ cười nhẹ trên môi trong chớp mắt hóa thành nụ cười lạnh lẽo, mang theo lệ khí khiến người ta không dám nhìn gần: “Nếu nhị vị tiên quân không muốn giúp đỡ, vậy hôm nay Thiên Sắc đành không biết lượng sức, tự tiện xông vào!”

“Làm càn!” Hai vị thị thần đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt quát lớn, một người nóng nảy vùng kích lên nhằm thẳng vào Thanh Huyền ở trên lưng Thiên Sắc, định đánh vào điểm yếu của nàng, đánh nhanh thắng nhanh: “Tử Vi viên há có thể để hạng vô danh tiểu tốt bừa bãi ra vào!”

Thiên Sắc xoay tròn tránh đòn tấn công không nề tình kia, sau khi ổn định lại cơ thể Thanh Huyền trên lưng, nàng gọi Lục Kiếm Tiên, nắm chặt kiếm trong tay.

Như bị kinh động, bốn phía xung quanh lập tức xuất hiện không ít các thị thần trong Bắc Đẩu Ti. Bọn họ nghiêm trang vây thành vòng tròn, rồi dần thu nhỏ vòng tròn lại bao vây Thiên Sắc.

Tính từ lần dùng hồn phách thụ yêu trong rừng khóc đêm tế kiếm thì Lục Kiếm Tiên vẫn chưa từng giết chóc. Với kiếm hồn trong Lục Kiếm Tiên mà nói thì nó đã quá cô đơn nhàm chán. Bây giờ cảm nhận được sát khí quay quanh mình, Lục Kiếm Tiên rít lên như tiếng phượng hót lạnh lạnh, hào quang xanh sẫm bao quanh mũi kiếm, tựa như những ngôi sao trên dòng nước thu dưới ánh trăng đêm, ngập tràn vẻ quanh quẽ tàn khốc. Còn nét mặt của Thiên Sắc cũng nửa cười lạnh lùng, nửa trào phúng, nàng nhíu mày, khóe mắt nhếch lên toát ra hơi lạnh giống hệt Lục Kiếm Tiên, thản nhiên đáp lời: “Xin chỉ giáo!”

Một trận ác chiến lập tức mở màn.

Thật ra, với Thiên Sắc mà nói đây không những là một trận ác chiến mà còn là một trận chiến gian khổ. Lúc trước nàng giao chiến với Yêu Kiêu Quân đã hao tổn không ít tu vi. Nàng sống lại nhờ trái tim của Thanh Huyền, sức mạnh cũng không còn được bao nhiêu, cho dù trong tay có Lục Kiếm Tiên được Thanh Bảo thiên tôn truyền lại, nhưng đối đầu với các thị thần của Bắc Đẩu phòng vệ ti thì vẫn yếu thế hơn nhiều. Liều lĩnh xông vào Tử Vi điện như thế này nàng biết hậu ra sao, nhưng nàng không thể để mặc Thanh Huyền, sau đó làm theo quy định rề rà để yết kiến các vị tôn thần được.

Dù cuối cùng bị nhốt vào Khóa Yêu tháp, hay phải vào Hóa Yêu trì cũng được, hay bị tước tiên tịch đánh về nguyên hình, thậm chí là tan thành tro bụi cũng không sao!

Nàng chỉ cần cứu Thanh Huyền về là đã mãn nguyện!

Trong mắt các thị thần, tuy biết Lục Kiếm Tiên là một thanh thần kiếm không tầm thường, cũng từng có thị thần biết đến danh tiếng của nữ thượng tiên này. Nhưng các thị thần trong Bắc Đẩu phòng vệ ti đều là người hiểu biết và từng trải, mấy vạn năm trước đã đi theo Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế để tham gia đại chiến thần ma, cho nên họ không xem Thiên Sắc ra gì.

Nhưng mà, sau một lúc giằng co, đôi bên đều chần chừ!

Thiên Sắc chưa từng nghĩ rằng mình lại đột ngột có sức mạnh khủng khiếp đến vậy. Thứ sức mạnh này như bất chợt sống dậy trong cơ thể sau thời kỳ ngủ đông, trong phút chốc mây đen che mặt trời, cuồng phong bão táp, sấm vang chớp giạt ùn ùn ập tới, đảo lộn đất trời. Sau đó, một con rồng xuất hiện trong ngàn tầng mây đen lao thẳng xuống biển, một lớp sóng cao phủ trời lấp đất, gió tanh mưa máu giăng giăng cõi trời. Trong tích tắc, phong vân đổi sắc, đất trời hỗn loạn.

Nàng hoàn toàn không khống chế nổi sức mạnh này, tựa như bị luồng sức mạnh này dẫn dắt, không ngăn được, liêu lĩnh tiến về trước.

Giết!

Giết!

Giết!

Máu nóng không ngừng vòng quanh cơ thể nàng, đôi mắt đỏ rực đắm chìm trong sát ý trùng trùng điệp điệp, hoàn toàn không còn quan tâm có phải mình đã phạm phải sát nghiệp không thể cứu vãn được không. Lục Kiếm Tiên vô thức vung lên, quả thật đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, có khi chỉ lơ đãng vung một cái cũng sẽ khiến các thị thần đứng trước mặt ngăn cản nàng bị thương trí mạng.

Vô số thị thần xông tới khắp bốn phương tám hướng rồi lại tức thì ngã xuống phía sau nàng, họ không còn cách nào nhìn nàng tiến dần tới Tử Vi điện nơi ở của Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế, trở thành nhân chứng chứng kiến sức mạnh kinh hoàng đó.

Cuối cùng, Thiên Sắc công Thanh Huyền đẩy cánh cửa Tử Vi điện ra.

Sau lưng nàng, các thị thần phụ trách canh giữ Tử Vi viên nằm la liệt trên đất.

Dọn hết tất cả những kẻ cản đường, Thiên Sắc đẩy cửa Tử Vi điện.

Trong Tử Vi điện đèn đuốc sáng ngời nhưng lặng ngắt, đến cả tiếng gió thổi nhẹ nhàng ngoài điện nàng cũng có thể nghe thấy. Thiên Sắc tỉnh táo lại, bỗng nhiên cảm thấy lạ lùng khó tả.

Dù nói thế nào đi nữa, vừa rồi nàng xông vào đánh bị thương các thị thần canh giữ Tử Vi viên, theo lý mà nói thì Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế dù có nhập định vào cảnh giới hỗn mang cũng không thể không bị ảnh hưởng. Nhưng, tại sao để quân vẫn ngồi yên tại đó, hoàn toàn bỏ mặc mọi chuyện?

Trong thời gian ngắn, Thiên Sắc ngừng thở, mồ hôi lạnh toát đầy lòng bàn tay hòa lẫn với máu tươi để lại vết lem nhem loang lổ, tay không còn nắm vững cả thanh Lục Kiếm Tiên nữa. Nàng nhìn vào trong đại điện, đèn đuốc sáng trưng tỏa hào quang chiếu rọi một cung điện vàng son lộng lẫy. Trong điện sáu cột hình rồng vây xung quanh một chiếc ghế vàng trắng tượng trưng cho sáu cõi trời đất, dưới mái nhà treo hai hàng cung đăng lưu ly, tựa như hai hàng lửa đỏ ánh lên mây tía. Chính giữa đại điện là ngai vị của Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế, lò vàng tiên hạc và chiếc đỉnh bạch ngọc khắc thú đặt ở đằng trước ngai vị đang rừng rực cháy tỏa ra hương long diên hương cực phẩm, vừa nghiêm trang vừa hùng tráng.

* Long diên hương là chất thải của cá nhà táng, trải qua thời gian rất dài nổi chìm trên biển, làm thay đổi một số thành phần, tạo thành khối cứng và nổi trên mặt nước. Đây là thành phần được sử dụng trong việc chế tạo nước hoa, có tác dụng lưu mùi hương. Rất quý, rất hiếm và rất mắc nên có thể trong nước hoa ngày nay không được sử dụng nhiều. Thời phong kiến Trung Quốc cho rằng đây là nước miếng của rồng (long diên) nên chỉ vua mới được sử dụng. (Cái này ngày xưa làm Thứ nữ có tìm hiểu và chú thích rất kỹ nhưng giờ chỉ nhớ sơ sơ được vậy.) Ở trên ghế là một nam tử đội mũ miện, mặc cẩm bào, ngồi đưa lưng về cửa điện không hề cử động, xem ra người đó thật đang nhập định.

Thiên Sắc nắm chặt Lục Kiếm Tiên, toàn thân toát mồ hôi lạnh, gió thổi qua hơi lạnh thấm tận tâm can. Chính lại vị trí của Thanh Huyền trên lưng mình, nàng bỗng cảm thấy căng thẳng khó thở nên lời, hít thở cũng khó khăn. Dù nói thế nào đi nữa, vừa rồi nàng tự tiện xông vào đã là quá bất kính, nếu chọc giận đế quân thì hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng điều nàng lo lắng là đế quân sẽ không chịu cứu Thanh Huyền.

“Thiên Sắc cả gan cầu kiến Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế.” Công Thanh Huyền, nàng kiên quyết quỳ rạp xuống, cất lời cung kính đầy thành ý nhưng hòa lẫn trong đó là một nỗi sợ hãi mơ hồ: “Vừa rồi tự tiện

xông vào chỉ là bắt đắc dĩ, mong để quân rộng lòng từ bi, cứu mạng phu quân Thiên Sắc. Tất cả mọi hậu quả Thiên Sắc nguyện một mình gánh vác!”

Đại diện vẫn yên lặng như tờ, không có một âm thanh. Mà nam tử đó vẫn không hề nhúc nhích như mất mủ tai điếc.

Thiên Sắc đứng dậy, càng nghi ngờ hơn, nàng đang định công Thanh Huyền bước vào trong Tử Vi điện, không ngờ một tiếng hét như sấm dậy đình tai nhúc óc vang lên: “Đứng lại!”

Thiên Sắc lập tức đề phòng, còn chưa kịp chuẩn bị đã bị năm luồng sấm sét đánh thẳng vào thân thể Thanh Huyền đang nằm trên lưng nàng, luồng sét như một thanh đao sắc bén trong chớp mắt đã xuyên thấu qua cơ thể hai người.

Cơ thể Thiên Sắc run lên bần bật, bụng đau buốt, Lục Kiếm Tiên rơi xuống. Sau một lát, nàng không thể tiếp tục chịu đựng, chân mềm nhũn quỳ phịch trước cửa Tử Vi điện, mà cơ thể Thanh Huyền cũng trượt khỏi lưng nàng đổ sang một bên. Nàng cắn chặt răng, không chịu từ bỏ, quật cường chống tay lên, nửa quỳ nửa lê tiến lên trước cho đến khi ôm được cơ thể Thanh Huyền mới quay đầu nhìn lại.

Đứng trên đám tường vân lúc này là Ngọc hoàng đại đế chí tôn Hạo Thiên và ba vị đế quân khác trong “Tứ ngự” là: Nam Cực Trường Sinh đại đế, Câu Trần Thượng Cung đại đế, Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa.

“Thiên Sắc to gan, người dám tự ý xông vào Tử Vi viên, đánh trọng thương thị thần của Bắc Đẩu phòng vệ ti, lại còn có ý đồ mạo phạm Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế?” Thấy Thiên Sắc quay đầu lại đôi mắt không hề hoảng sợ, Hạo Thiên lại nghĩ đến những thị thần bị thương nằm đầy đất, sắc mặt Hạo Thiên xanh mét, ánh mắt như những mũi tên sắc lẹm ghim chặt hồn phách người khác, sự lạnh giá ừ ừ ủa tới: “Người có biết, người đã phạm phải luật trời, tội không thể tha?”

Đúng vậy, nếu họ đến chậm một chút nữa thôi, chỉ e nàng đã xâm nhập vào Tử Vi điện.

Ba hồn bảy phách của Bình Sinh chưa quay về bản thể, nếu lúc này có người chạm vào cơ thể hần, như vậy không những kinh vĩ độ trong trời đất hỗn loạn, trời trăng sao vận hành lộn xộn, mà cả núi sông cũng thay đổi, lúc đó chỉ e sẽ biến thành đại họa cho lục giới.

Thiên Sắc không nói một lời, xem như chấp nhận tất cả, nàng cố gắng đứng dậy, cố chấp kéo cơ thể lạnh ngắt giá băng của Thanh Huyền lên lưng, không hề xem các vị tôn thần sau lưng ra gì.

Bây giờ, nàng chỉ còn một hơi thở cũng phải xông vào Tử Vi điện, cầu xin Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế cứu mạng Thanh Huyền.

“Thiên Sắc.” Nhìn đệ tử mình một tay bồi dưỡng rơi vào bước đường này, thấy con bé cố chấp không buông, cứ chấp nhất ước nguyện ban đầu, lòng Nam Cực Trường Sinh đại đế đau xót khó nói nên lời, nhưng không có cách nào kể rõ tình hình thực tế với con bé. Ông biết, vừa rồi Hạo Thiên dùng một chiêu “Ngũ lôi oanh đỉnh” là một sự cảnh báo bắt đắc dĩ, nếu Thiên Sắc vẫn tiếp tục tiến lên trước, đương nhiên Hạo Thiên sẽ ra sát chiêu không nương tay nữa, ông vội mở miệng khuyên giải: “Thiên Sắc, chấp niệm là ma chướng, con đã đi sai một bước, cố chấp nữa chỉ tạo thêm sai lầm.”

Nghe thấy giọng của Nam Cực Trường Sinh đại đế, dường như Thiên Sắc đã hơi tỉnh lại khỏi chấp niệm của mình.

Thật ra, khi này nàng chạm vào cơ thể lạnh lẽo cứng ngắt của Thanh Huyền, nàng biết hy vọng cứu được Thanh Huyền đã cực kỳ nhỏ nhoi. Vô kể khả thi, lòng như tro tàn nàng buông cơ thể Thanh Huyền, quỳ rạp xuống đất, thành kính dập đầu, nỗi đau khổ choán ngập trái tim, nhưng lời thốt ra chỉ là những lời khe khẽ nghẹn ngào: “Sư phụ, Đế tôn, các vị Đế quân, tất cả đều là lỗi của Thiên Sắc, Thiên Sắc chấp nhận hình phạt, chỉ mong các vị có thể cứu lấy Thanh Huyền.”

Bốn phía tĩnh lặng, những vị thần không gì không làm được này đưa mắt nhìn nhau, nét mặt khó xử, không một ai dám đồng ý bừa.

“Cầu xin các vị, cứu Thanh Huyền của con!” Đầu đập mạnh trên nền đất vang lên tiếng động khiến sự kiên quyết của những người xung quanh cũng chùng lại, nhưng Thiên Sắc như không thấy đau, dập đầu hết cái

này đến cái khác khổ sở cầu xin: “Cầu xin các vị, cứu Thanh Huyền của con!”

Trong khoảnh khắc, nữ tử đã tu hành cả vạn năm từng bị nam tử mình yêu thương nhất phản bội, bị lục giới hiểu lầm, gánh chịu mọi lời đồn đại vô căn cứ, nữ tử xưa nay chưa từng rơi một giọt nước mắt nào. Nhưng giờ khắc này, nàng lệ rơi lã chã, bụng đau từng cơn, mặc dù lúc trước bị moi tim rất đau, nhưng không đau đớn bằng nỗi tuyệt vọng quặn thắt cõi lòng lúc này. Nàng dập đầu liên tục, nước mắt nóng hổi thiêu đốt mắt nàng, thái dương nhuộm đầy máu tươi xen lẫn dòng nước mắt tuôn rơi, dòng máu đỏ dính trên má tựa như một vết son, lại vừa giống như một đóa hoa nở rộ, nhuộm đậm nỗi đau thương cùng cực.

Cầu xin các vị... cứu Thanh Huyền của con... cứu Thanh Huyền của con... cứu Thanh Huyền của con...

Từng tiếng cầu xin rung động lòng người, âm thanh dập đầu văng vẳng bên tai, đến cả Hạo Thiên đang phần nộ cũng thấy không đành lòng, Hạo Thiên đành nén tức giận xuống, cắn răng tức tối mắng một câu. Câu Trần Thượng Cung đứng bên cạnh lại lắc lắc đầu, như cười như không than thở: “Thật là oan nghiệt nhiều kiếp! Hay lắng Bình Sinh để quân, vì muốn cứu mạng nữ tử này, lại moi tim mình cho con bé? Ta thấy xưa nay núi Thái Sơn có đổ xuống trước mặt ngài ấy, ngài ấy cũng không đổi sắc, luôn thấy vạn vật là hư vô, thật không ngờ hóa ra ngài ấy lại có thứ tình căn hiểm có thể này.”

“Thiên Sinh, ngươi bớt châm chọc đi!” Hạo Thiên tức giận trừng mắt nhìn Câu Trần Thượng Cung đại đế, tiện thể chỉ vào thể xác đã hồn phi phách tán của Thanh Huyền, rồi lại quay về phía Thiên Sắc đang khóc lóc dập đầu cầu xin: “Nó, bản đế tôn nhất quyết cứu, không cần người quan tâm! Mà người...” Kéo dài âm cuối, Hạo Thiên lớn tiếng ra lệnh: “Người đâu, bắt Thiên Sắc lại, chờ xử lý!”

Nhanh như chớp, Lục giáp thần tướng vẫn đứng một bên chờ lệnh lập tức bước lên, bắt lấy Thiên Sắc, dùng dây trói tiên trói nàng thật chặt.

“Như vậy thì hồn phách Bình Sinh không thể thuận lợi quay về bản thể, chỉ e sẽ xảy ra chuyện lớn!” Câu Trần Thượng Cung đại đế khẽ nhếch môi, nét mặt vẫn cười như có như không, liếc Hạo Thiên một cái, thái độ rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của người khác: “Bây giờ, nếu muốn thu xếp ổn thỏa, giải quyết hết cục diện rối rắm này, chỉ e phải kinh động đến Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn.”

“Ai bảo nhất định phải quấy rầy Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn?” Hạo Thiên cực hận cái thái độ vừa châm chọc vừa khiêu khích của Câu Trần Thượng Cung đại đế, lại nhìn sang Thiên Sắc bị trói, lửa giận vừa mới khổng chế được lại bùng lên. Hạo Thiên nhíu chặt mày, nghĩ rằng chuyện này khó mà thu dọn ổn thỏa, nên cũng không thể quan tâm quá nhiều: “Chỉ cần đem nữ tử to gan làm loạn vi phạm luật trời tước tiên tịch, phế tu vi, đưa vào Hóa Yêu trì là được. Chỉ cần có thể luyện hóa cơ thể nó, thu lại trái tim của Bình Sinh thì ba hồn bảy phách của Bình Sinh có thể trở về bản thể, thuận lợi quay về thần vị, bầu trời, mặt đất, mặt trời, trăng, sao cũng không còn sai lệch, sẽ không gây ra họa lớn gì!”

Thiên Sắc là nữ đệ tử duy nhất của Nam Cực Trường Sinh đại đế, bất luận về tình hay lý, ông tuyệt đối không chấp nhận phương pháp xử lý qua loa của Hạo Thiên. Nhưng, ông còn chưa kịp phản đối thì Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa đã lạnh lùng lên tiếng...

“Hạo Thiên, ngài vẫn chưa phát hiện sao, ngài đã phạm phải sát nghiệp rồi!”

Bà vừa dứt lời, dường nói là Hạo Thiên mà ngay cả Nam Cực Trường Sinh đại đế và Câu Trần Thượng Cung đại đế cũng sửng sốt, họ theo bản năng nhìn qua.

Lúc đầu cũng không thấy gì lạ, nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, tuy bộ y phục đỏ rực của nàng thấm đẫm máu tươi, nhưng đôi giày dưới chân cũng nhuộm đậm thứ gì đó đỏ thẫm, trước cửa Tử Vi điện cũng có không ít những dấu chân đỏ sẫm.

Chẳng lẽ...

Chư thần đều kinh hoàng á khẩu trước suy đoán của mình, họ trừng trừng nhìn Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa, chờ bà xác nhận.

“Ta đoán, con bé đã có con với Bình Sinh.” Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa là nữ thần nên ánh nhìn tỉ mỉ, chi tiết hơn các vị thần khác. Sau một phen quan sát, bà nhìn Hạo Thiên khẽ lắc đầu như muốn trách mắng: “Nhất định chiêu ngũ lôi oanh đỉnh của ngài quá mạnh làm con bé động thai rồi! Chỉ e không giữ được đứa trẻ này!”

Một bụng tức của Hạo Thiên lập tức tan thành mây khói, thay vào đó là nỗi kinh ngạc sững sờ, đứng đờ tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Thiên Sắc có con với Bình Sinh?

Có phải vì nguyên nhân này nên Bình Sinh mới moi tìm mình cho nó?

Như vậy nếu không giữ được đứa bé, sau này y phải giải thích với Bình Sinh ra sao đây?

Hết chương 74

75. Chương 75

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Ngồi trên ngôi cao chí tôn Ngọc Hoàng đại đế hơn mười vạn năm, có thể nói chuyện lần này khiến Hạo Thiên phiền muộn và đau đầu nhất.

Phiền muộn không chỉ vì việc này, còn có lão hồ ly chỉ e thiên hạ chưa đủ loạn cứ lượn qua lượn lại bên cạnh, ngoài ra còn đám nhóc con do Bạch Liêm và Phong Cẩm cầm đầu tụ tập ngoài đại điện Cửu Trọng Thiên.

Lão hồ ly kia đương nhiên là Bắc Âm Phong Đô đại đế. Lão rất vui khi thấy người gặp nạn, ngầm vui sướng không thôi, căn bản nỗi khổ của y chính là nguồn vui của lão ta. Lưu lại bên cạnh y xem kịch vui còn có thêm Câu Trần Thượng Cung đại đế, lão đế quân này vốn là kẻ vô tâm vô phế, nặng nhẹ không ăn thua, chuyên gia bới móc gió máy về những việc y làm. Hơn nữa, Nam Cực Trường Sinh đại đế xưa nay vốn chẳng màng đến thế sự, nhưng hiện tại vì bảo vệ đệ tử cưng nên chuyện gì cũng đối nghịch với y, thật không dễ đối phó. Còn mấy thằng nhóc ôn dịch kia, đương nhiên khỏi phải nói, càng nhìn càng chướng mắt. Ngay cả kẻ xưa nay vốn cẩn trọng như Phong Cẩm vậy mà lần này cũng như thay đổi thành người khác, đối đầu với y! Y hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự hận không thể lập một danh sách, ném toàn bộ đám người có liên quan lên Tru Tiên đài cho hạ ngục!

Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế không trở về thần chức thuận lợi kéo theo hàng loạt sự việc, việc này tất nhiên là đám hồ ly già kia cũng phải miệng kín như bưng. Về chuyện Thiên Sắc xông vào Tử Vi viên làm bị thương vô số thị thần Bắc Đẩu phòng vệ ti, vốn là chuyện giấy không thể gói được lửa. Nếu làm việc nể tình riêng, đám thị thần phòng vệ Bắc Đẩu nhất định không bỏ qua. Còn nữa, tim của Bình Sinh đang ở trên người Thiên Sắc, hỗn phách không thể quay về vị trí cũ, việc này liên lụy quá lớn, thật sự khó xử lý.

Đang lúc Hạo Thiên buồn phiền không thôi, không ai ngờ được người đến giúp đỡ lại chính là người bị liên lụy đầu tiên, mẹ của Tử Tô, Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa.

Trước đó, Hoa Vô Ngôn và Chu Ngưng đến Tây Côn Luân cầu cứu, Tử Tô ra tay quá nặng, người bị quấy rầy đầu tiên đương nhiên là chuông giáo Thần Tiêu phái Phong Cẩm. Sau đó, không biết vì sao đám tiên nhân nhân rỗi của Ngọc Hư cung biết tin tức, nghĩ rằng Hoa Vô Ngôn không biết tự lượng sức mò đến kiếm chuyện, đồng lòng muốn lột da bẻ xương dạy dỗ y một trận. Không ngờ, Hoa Vô Ngôn thấy mọi người không hề đánh lại, chịu một roi của Tử Tô, cắn răng chịu đựng nói hết mọi chuyện.

Sau đó, Phong Cẩm không dẫn những người có liên quan về Ngọc Hư cung báo tin mà vội vã lôi cả Hoa Vô Ngôn đang bị thương đi thẳng đến hang động kia, chỉ hận bản thân không thể mọc thêm cánh. Đúng lúc đó, đám người này quá ồn ào, giữa đường lại quấy rầy Vân Trạch nguyên quân... Cuối cùng, lại xảy ra hậu quả nghiêm trọng đến vậy. Nếu từ đầu Tử Tô không vì ân oán cá nhân ra tay quá nặng với Hoa Vô Ngôn, dẫn đến thông tin chậm trễ, mà đối xử bình đẳng vì việc chung, chắc hẳn là Thiên Sắc sẽ không đến mức bị Yêu Kiêu Quân moi tìm, đương nhiên cũng không xảy ra một loạt chuyện phiền phức sau đó. Cho nên, nếu buột tội, Tử Tô nhận trách nhiệm đầu tiên.

Có điều, dù có trách phạt Tử Tô thế nào, nếu không nể mặt Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa mà giải quyết như bình thường, cho dù hợp lý nhưng cũng đâu thể tránh khỏi mất lòng? Giống như ngày đó vì chuyện Bình Sinh chuyển thế, liên lụy đến Bạch Liêm mà đã đắc tội với lão già Bắc Âm Phong Đô đại đế kia...

Nói đi nói lại, lần nào cũng vì tiểu tước nhi Thiên Sắc này nên mới gặp rắc rối, bây giờ nó còn sống chung với Bình Sinh... Thằng nhóc Bình Sinh này, không biết mất mũi thế nào, lại coi trọng một nữ tử như vậy,

lúc ở Trường Sinh yển y biết mọi chuyện đã hỏng bét rồi, bây giờ quả nhiên...

Nghĩ như vậy, Hạo Thiên lại thầm mắng đệ đệ mình trăm nghìn lần.

“Ta nghe nói, thừa dịp lúc Trường Sinh mang đứa con của tiểu tước nhi kia phong ấn vào Tù hồn châu rồi đưa lên Càn Nguyên sơn, ngài đã lén lút gặp con bé, lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ lừa gạt con bé cam tâm tình nguyện vào Hóa Yêu trì...” Nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của Hạo Thiên, Câu Trần Thượng Cung đại đế Thiên Sinh – một trong tứ ngự – vốn chẳng bận tâm đến ai nên rất nhàn nhã, cười đến rách ruột vì thất bại hiện tại của Hạo Thiên. Y nhướn mày, hàm ý châm biếm rõ ràng: “Thật sự không ngờ, ngày thường ngài ra vẻ đạo mạo, vậy mà lại làm chuyện thiếu đạo đức như vậy.”

Hạo Thiên không thèm nhìn y, vùi đầu, cầm bút chấm mực viết thư, lạnh lùng đáp lại một câu: “Nếu không, ngài nói cho bản tôn nghe xem có thể làm gì?”

“Tước tiên tịch, phế tu vi, thiêu cơ thể của con bé đúng là có thể lấy lại trái tim của Bình Sinh.” Thiên Sinh rung đùi đắc ý, sờ sờ cằm phản đối hành động này, còn cố ý nhắc đến nỗi phiền muộn của Hạo Thiên: “Nhưng bây giờ, không nói đến Trường Sinh và đám nhóc con nếu biết chuyện sẽ không chịu buông tay kia, dù ngài lấy lại trái tim của Bình Sinh thì sau khi ngài ấy tỉnh lại nếu hỏi tiểu tước nhi kia ở đâu, ngài sẽ giải thích như thế nào?”

“Chẳng lẽ vì giữ mạng cho con bé đó, mà kẻ giữ đến chức vị cai quản thiên địa cần khôn như Bình Sinh cũng không thèm để ý đạo lý sao?” Ngắc đầu nhìn khuôn mặt đầy ý cười châm biếm của Thiên Sinh, Hạo Thiên neho mắt lại, nhớ lại những chuyện trở mặt thành thù với Bắc Âm Phong Đô đại đế, liền đặt bút xuống, hai bàn tay trong ống tay áo siết chặt: “Bản tôn cũng yêu mến tài năng, muốn một công đôi việc, nên lúc trước mới nhân dịp Bình Sinh vào luân hồi lịch tình kiếp, giúp nó lịch thiên kiếp, nhận ra bản chất hư ảo của tình yêu, chỉ điểm cho ngộ đạo, tiến tới tu thành chánh quả, không ngờ —”

Dừng lại một chút, nhớ tới Bình Sinh, Hạo Thiên cảm thấy chẳng còn chút sức lực. Ai lường trước được, Bình Sinh khi còn là thần thì thông minh trí tuệ thế kia, lúc chuyển thể thành người phàm, lại quyết một lòng vì chữ tình đến thế?

Nhưng rõ ràng, tiểu tước nhi này là mệnh cách cô loan trọn đời, Bình Sinh là thần bảo vệ thiên địa kinh vĩ và non sông nhật nguyệt, bất kể là thân phận, địa vị hay bối phận cũng không thể xuất hiện bên nhau mới phải...

“Không ngờ, ngài chữa lợn lành thành lợn què?” Thiên Sinh cười ha hả, khoanh khắc đó tuy chỉ thoáng qua nhưng y có thể khẳng định mình không nhìn lầm – y thấy khóe miệng Hạo Thiên run rẩy không thể khống chế được, liền cố ý nhắc lại: “Lúc trước, Bình Sinh vào luân hồi chuyển thể làm người, ngài phái Phong Cẩm sai yêu hoa thực được đến vui một đêm xuân với ngài ấy, cùng lắm chỉ là một trang tình yêu thôi, sao xứng với việc trải qua cuộc sống yêu đương thâm tình?”

“Cái gọi là tình yêu của phàm nhân, chẳng qua chỉ là nam nữ si tình mang mặt nạ diễn kịch lừa gạt và lợi dụng nhau, như mây khói mà thôi, sao có thật?” Hạo Thiên gượng cười, làm ra vẻ khinh thường. Sau đó, y cúi đầu xuống, hít sâu một hơi cố gắng giữ giọng bình lặng như nước, cứng nhắc giải thích: “Lúc trước, Bình Sinh được Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn chỉ dạy, hy vọng khi trải qua tình yêu của nhân gian, sẽ hiểu thấu đáo thất tình lục dục, ngộ ra sự huyền bí được Nữ Oa giấu trong bản đồ sơn hà xã tắc, dựa vào đó tiêu diệt Bách Ma Đẳng. Bản tôn là huynh trưởng của nó, đương nhiên muốn giảm bớt phiền phức đến mức tối thiểu trợ giúp nó. Ai ngờ, Bắc Âm Phong Đô đại đế vì con trai cưng bị liên lụy, phá bỏ giao ước, đưa Bình Sinh vào luân hồi, khiến nó phải luân hồi mười kiếp!”

Nhắc tới chuyện này, Hạo Thiên bực mình không thôi, y cho rằng tất cả mọi chuyện trước đây đều do lão già hồ đồ Bắc Âm Phong Đô đại đế phá hỏng.

Vạn năm trước, Yêu Kiêu và Lâu Tung xâm chiếm Cửu Trọng Thiên, may mắn là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế Bình Sinh mượn sức mạnh của nhật nguyệt lấy cung Hậu Nghệ, bắt Lâu Tung Quân và thuộc hạ phong ấn vào Bách Ma Đẳng. Nhưng ngày tháng thăng trầm, sức mạnh của nhật nguyệt cũng không ổn định, phong ấn Bách Ma Đẳng lúc nào cũng có nguy cơ bị phá tan. Vì tiêu diệt hoàn toàn Bách Ma Đẳng và toàn bộ yêu ma phong ấn trong đó, Bình Sinh được Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn chỉ điểm, thấu hiểu triệt để âm dương nhật nguyệt luân phiên, không chế lẫn nhau. Nói đến nguồn gốc, âm dương nhật nguyệt

ứng với tình cảm con người, chính là tình yêu nam nữ, cho nên, cuối cùng Bình Sinh quyết định vào luân hồi trải qua tình yêu nam nữ ở thế tục hồng trần.

Lúc trước, sở dĩ Thiên Sắc có thể từ yêu thành người trên Tây Côn Luân, vào tu đạo ở Thần Tiêu phái, không chỉ vì một câu tác thành vô tình của Bình Sinh, mà nguyên nhân sâu xa là vì đã nhận tinh khí của Bình sinh, con đường tu đạo bằng phẳng không bị cản trở, lập không ít công lớn. Hơn nữa, Thiên Sắc không hề kém cạnh, lại rất chăm chỉ, sau đó còn liên thủ với Phong Cẩm phong ấn Bách Ma Đăng. Bình Sinh thấy tiểu bối có năng lực như thế, đương nhiên cực kỳ vui mừng, an tâm nhập luân hồi. Nhân cơ hội này, Hạo Thiên cố ý chỉ điểm cho Thiên Sắc và Phong Cẩm, hy vọng thông qua lần này bọn họ nhận rõ nguồn gốc bản chất tình yêu, có thể vứt bỏ chữ tình, tu thành chính quả, một tên hai đích.

Tiếc là, không ai ngờ cuối cùng mọi chuyện lại biến thành thế này. Sau đó, mọi chuyện không chỉ vượt xa dự đoán mà ngày càng rối loạn, dính líu cả Thiên Sắc lẫn Diêm Quân Âm ty Cửu Trọng Ngục Bạch Liêm, cuối cùng chọc giận lão già mắt cú Bắc Âm Phong Đô đại đế. Nói ra, đây cũng là kiếp nạn trên con đường tu đạo của Bạch Liêm, theo lý thì sau đó hồn phách Bình Sinh sẽ được Vân Trạch nguyên quân đón đến Phong Thần đài quay về thần vị. Nhưng Bắc Âm Phong Đô đại đế oán hận báo thù, ra tay cướp trước một bước, tìm đại một cái cơ duyên hồn phách Bình Sinh vào mười kiếp luân hồi.

Lúc Hạo Thiên đích thân khởi binh vấn tội, Bắc Âm Phong Đô đại đế chỉ cười lạnh, hờ hững đáp lại: “Phong ấn Bách Ma Đăng còn cả mấy ngàn năm mới mất hiệu lực, gấp gáp gì chứ?” Sau đó lập tức nghênh ngang bỏ đi, vất lại y bơ vơ ngồi chờ.

Việc này, y cũng đã nặng nề tố tội trước mặt Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn, nhưng dường như Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn cũng không quá bận tâm, chỉ nói Bình Sinh có thể trải qua cực khổ của thế tục hồng trần, hiểu rõ tham sân si hỉ nộ ái ố cũng là chuyện tốt.

Cứ như vậy, mối thù của Cửu Trọng Thiên và Cửu Trọng Ngục coi như được kết lại.

“Đúng vậy, lúc trước ngài sắp xếp là để giúp đỡ ngài ấy, chỉ tiếc, hoàn toàn không thể thả con tép bắt con tôm.” Không biết Thiên Sinh cố ý chọc tức hay chê cười Hạo Thiên đã khổ tâm một phen. Y bĩu môi, hào hứng giả bộ rũ mắt, lắc đầu: “Nhưng nếu không có yêu hoa thực được giả tình giả nghĩa kia, không có mười kiếp luân hồi chết trẻ, sao cuối cùng Bình Sinh có thể gặp được tiểu tước yêu kia, sau đó thì không thể cứu vãn nổi? Theo ta thấy, ngài ấy và tiểu tước yêu kia bên nhau, mới thật sự trải qua tình yêu nam nữ sống chết có nhau.”

“Cái gì mà tình yêu sống chết có nhau? Rõ ràng là oan nghiệt!” Hạo Thiên sừng sốt quát mắng, mặt mày càng xanh mét, ánh mắt vô cùng nghiêm túc chưa thấy bao giờ, thâm trầm khó dò: “Vốn tưởng rằng năm đó con bé đó và Phong Cẩm cùng lịch tình kiếp, có thể một công đôi việc tạo ra hai người mới bảo vệ Cửu Trọng Thiên. Không ngờ, Phong Cẩm nhìn ra, còn nó vẫn cố chấp như thế...”

Được rồi, trước đây y chính là kẻ vung gậy chia rẽ duyên ương, cũng chỉ có một lần đó, nghĩ đến có thể hóa độ ra hai nhân tài mới cho thiên giới, dù y mang tiếng ác trên lưng cũng vui mừng. Chỉ tiếc, đúng là đôi duyên ương thanh mai trúc mã này bị chia rẽ, nhưng cuối cùng lại vô tình hình thành một kịch bản hoàn toàn khác...

Bảo sao y không buồn bực trong lòng chứ?

Nghe Hạo Thiên nhắc đến Phong Cẩm, Thiên Sinh chỉ mỉm cười, nhướn mày, sắc mặt kỳ quái nhìn Hạo Thiên, hỏi lại một câu: “Thật không?” Sau đó, y vừa bước thong thả về phía trước, vừa chậm rãi nhắc nhở rất đúng lúc: “Cửa tình mật mở, mấy ai có thể qua...”

Lúc này, Hạo Thiên chợt nhớ ra mấy thằng ranh con ở bên ngoài, rất không may là Phong Cẩm cũng có mặt lại còn là kẻ đầu têu, chợt chán nản thở dài.

Vốn tưởng rằng Phong Cẩm đã nhìn thấu mọi thứ, bây giờ mới biết, Phong Cẩm vốn không hề nhìn ra mà chỉ lặng lặng giữ lại trong lòng! Đám tiểu bối này, được bốn thanh thần kiếm thì ba thanh rơi vào tình kiếp, không thể tự kiểm chế, chỉ còn duy nhất Quảng Đan, chút hy vọng mong manh này khiến bộ xương già như y còn có thể trông cậy.

Đang nghĩ ngợi, Cửu Diệu Nguyệt Bội Tinh Quân cúi đầu từ bên hông Thiên điện bước vào.

Bây giờ, Thiên Sắc đang bị giam trong thiên lao, cốt nhục của nàng được Nam Cực Trường Sinh đại đế giúp đỡ, phong ấn trong Tù hồn châu, đưa đến Liên trì trên Càn Nguyên sơn của Thái Ất Cứu Khổ thiên tôn hấp thu linh khí trời đất, nhờ vậy mới giữ lại được. Bây giờ, Thiên Sắc chủ động đồng ý đến Hóa Yêu trì, chỉ cần lặng lẽ làm mọi việc, y có thể lấy lại trái tim Bình Sinh thuận lợi.

Đợi đến lúc gạo nấu thành cơm, dù đám nhóc ngoài kia làm ầm lên thì đã sao, cuối cùng qua thời gian rồi cũng lắng xuống, dù sao, đây cũng do tiểu tước nhi kia tự nguyện. Y không tin đám nhóc đó ăn gan hùm uống mật gấu, chẳng lẽ đám tạo phản?

Về phần giải thích như thế nào sau khi Bình Sinh tỉnh lại —

Vấn đề này cứ đợi sau khi lấy lại tim cho Bình Sinh rồi suy nghĩ tiếp...

Vừa thấy Hạo Thiên và Thiên Sinh, Cửu Diệu Nguyệt Bội Tinh Quân liền ngập ngừng, dường như có tình huống cực kỳ khó giải quyết: “Để tôn, Hóa Yêu trì đã chuẩn bị xong xuôi, có điều —” nói đến chỗ quan trọng nhất, y nuốt nước miếng, im luôn.

“Có điều làm sao?” Hạo Thiên nhú chặt mày, trong lòng đột nhiên có cảm giác không lành.

“Có điều —” chần chờ một lúc, y bước lên, cúi đầu xuống, giọng nhỏ xíu: “Vi thần có nói cũng không rõ được, tốt nhất là để tôn đích thân đi xem thử đi ạ.”

Hạo Thiên và Thiên Sinh nhận được tin tức, vừa mới tới Hóa Yêu trì, không biết sao Nam Cực Trường Sinh đại đế để lại biết tin, dẫn theo đám nhóc con vốn đang chờ bên ngoài đại điện Thần Tiêu phải chạy đến.

Thật ra dù muốn cứu cũng đã chậm, bởi vì Nam Phương Huỳnh Hoắc Hỏa Đức chân quân đã phụng mệnh Hạo Thiên, đưa Thiên Sắc đến Hóa Yêu trì, nàng vào trong này cũng khác gì địa ngục.

Cái gọi là Hóa Yêu trì, tuy được gọi là hồ nhưng bên trong không phải nước mà là lửa.

Đúng vậy, lửa thiêu đốt hừng hực trong hồ, chính là thiên hỏa duy nhất còn lại từ thuở Bàn Cổ khai thiên lập địa, vĩnh viễn không tắt, có thể thiêu đốt mọi thứ thành tro tàn. Thường những yêu ma quỷ quái làm việc ác khiến người thần căm phẫn, khi bị bắt mới đưa vào đây để trừng phạt, sẽ bị phế bỏ tu vi, hóa yêu thân, ba hồn bảy vía cũng tan biến.

Với việc này, lục giới có truyền miệng câu ca dao: “Hóa thân trong Hóa Yêu trì, ba hồn bảy vía không vết tích, đừng mong tái sinh được làm người.”

Cho nên, khi đám Bạch Liêm, Phong Cẩm, Quảng Đan vội vã chạy về phía trước, Lam Không bước tới vài bước, miệng hùng hổ không kiêng kỵ ai, thẳng thừng tuyên bố đời này không đội trời chung với Hạo Thiên, nguyên rửa mười tám đời tổ tông của Hạo Thiên, sau đó định mời luôn ba mươi sáu đời tổ tông của Hạo Thiên. Nhưng khi y đến bên bờ Hóa Yêu trì, một chữ cũng không mắng được, mọi lời nói đều nghẹn ở họng buộc y phải nuốt xuống, không chỉ không thở nổi mà mắt còn trợn trắng lên.

May mắn, lúc đó Mộc Phỉ đến sau lưng, đám một cái mới khiến y tỉnh lại.

Đám người Bạch Liêm và Phong Cẩm cũng ngạc nhiên đến lặng ngắt như tờ, y vốn tưởng rằng sẽ không còn gặp lại Thiên Sắc, hoặc sẽ nhìn thấy Thiên Sắc giãy dụa đau khổ trong lửa đỏ, nhưng lúc này y không thể tin nổi vào mắt mình, không tin những gì nhìn thấy là sự thật —

Thiên Sắc im lặng đứng giữa ngọn lửa, tay chân đều bị dây trói tiên trói chặt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi cánh rực lửa vô nhẹ, rực rỡ hơn cả thiên hỏa đang hừng hực. Xung quanh chỗ nàng đứng, tất cả thiên hỏa đều tắt, trên mặt đá cháy xém mọc lên vô số cây hướng dương, nảy mầm trong chốc lát rồi nở hoa, từng đóa từng đóa, sắc vàng lóng lánh, thật khiến người ta vui mắt!

Thiên hỏa trong Hóa Yêu trì không thể làm nàng tổn thương?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Điều này, đừng nói những người đứng bên bờ không hiểu ra sao, ngay cả Thiên Sắc cũng không hiểu, nàng mờ mịt ngẩng đầu nhìn các sư huynh đệ, sau đó nhìn sư phụ của nàng — Nam Cực Trường Sinh đại đế.

Đúng vậy, nàng biết mình có thai, cũng biết mình xông vào Tử Vi viên gây hậu quả nghiêm trọng, về phần con nàng, sự phụ đã sắp xếp thích đáng, nàng cũng không lo lắng. Hạo Thiên lén lút đến thiên lao gặp nàng, nói muốn cứu Thanh Huyền phải thiêu thân thể nàng, lấy lại trái tim kia, nàng đương nhiên đồng ý. Chỉ cần Hạo Thiên có thể đưa Thanh Huyền trở về, dù nàng có vào Hóa Yêu trì cũng có sao? Hơn nữa, đây vốn là trái tim của Thanh Huyền, tất nhiên phải trả về cho hắn, chỉ cần người nàng yêu thương có thể sống tốt, nàng đã cảm thấy viên mãn.

Nhưng hôm nay, Thiên hỏa trong Hóa Yêu trì không hề làm nàng bị tổn thương, không lấy được trái tim ra, có phải đồng nghĩa với việc không cứu được Thanh Huyền?

Nghĩ đến đây nàng càng nóng lòng, nhưng dây trói tiên trói quá chặt, không thể cử động được.

Nam Cực Trường Sinh đại đế vừa mệt mỏi gấp gấp trở về từ Càn Nguyên sơn, nhìn thấy cảnh tượng này cũng không ngạc nhiên, chỉ thản nhiên nhìn Hạo Thiên. Lúc này, chỉ thấy cả người Hạo Thiên như bị lửa giận bao phủ, khuôn mặt như bão táp, cuối cùng không nói tiếng nào, phẩy tay bỏ đi.

Nhớ nhác theo sau Hạo Thiên, Thiên Sinh vẫn giữ bộ dạng vô tâm vô phách, châm biếm, cười đến độ chẳng chút bận lòng: “Một hồn một phách của Bình Sinh theo trái tim bám vào người tiểu tước nhi này, đương nhiên có thể bảo vệ con bé chu toàn, ngay cả thiên hỏa trong Hóa Yêu trì cũng không thể làm gì được con bé. Xem ra, lần này ngài thật sự không thể giải quyết hậu quả rồi —”

Hạo Thiên dừng bước, cắn chặt răng, một lúc sau mới thả ra, thở dài một hơi, không còn cách nào khác: “Bây giờ, đành phải quấy rầy Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn thôi!”

Hết chương 75

76. Chương 76

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Theo truyền thuyết, vào thời thượng cổ, có một luồng tinh khí khai sinh trước thời hỗn độn đã sáng lập nên huyền cảnh Thanh Vi Thiên, rồi chia làm đôi, khai thiên lập địa, luồng tinh khí ở giữa thiên địa biến thành một vị thần, ngẩng đầu hấp thụ thiên khí, cúi đầu uống suối địa tuyền, qua mấy lần lịch kiếp đã kết duyên với Thái Nguyên Ngọc Nữ, sinh ra chư thần, được tôn là “Phụ thần”.

Vị phụ thần này còn được gọi là “Thượng Thai Hư Hoàng đạo quân” đứng đầu tam thanh... cũng chính là Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn.

* Tam Thanh là ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc. Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Thanh tượng trưng cho cõi (huyền/ảo cảnh) mà các vị thiên tôn này ngự. Ngọc Thanh Nguyên Thủy thiên tôn (tên gọi trong truyện là Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn); Thượng Thanh Linh Bảo thiên tôn; Thái Thanh Đạo Đức thiên tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân. (có thể xem lại đoạn đầu chương 26). (Tuy nhiên, wiki Trung Quốc lại bảo rằng Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn là vị thần tiên đứng đầu, đứng trên cả Tam Thanh, là “cha” của Ngọc Thanh Nguyên Thủy thiên tôn. Nhưng theo như truyện thì lại thuộc Tam Thanh, nên MDH mặc định coi Phù Lê là Ngọc Thanh. Ai biết gì hơn xin đính chính cho MDH) Theo đạo kinh truyền lại, Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn được sinh ra từ linh khí tự nhiên, có trước cả vạn vật trong vũ trụ. Bản thể của người trường tồn bất diệt, cho dù lục giới gặp tai kiếp, thiên địa càn khôn đều bị hủy diệt cũng không ảnh hưởng đến sự tồn tại của người. Mỗi lần trời đất được tạo dựng lại, Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn sẽ đến nhân gian, truyền thụ đạo thuật, cứu khổ độ người. Cho nên, lần này Hạo Thiên không còn cách nào giải quyết ổn thỏa đành phải cầu xin sự giúp đỡ của Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn.

Nhưng, đúng vào lúc Hạo Thiên quyết tâm muốn đến tầng trời thứ ba mươi sáu, cũng là tầng trời cao nhất Đại La Thiên, tìm đến Ngọc Kinh tiên phủ ở Ngọc Thanh huyền cảnh bái kiến Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn, báo với người chuyện khó giải quyết này; thì bỗng dưng ánh sáng tỏa khắp trời, Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn tỏa ánh hào quang bảy mươi hai màu sắc lại không mời mà đến, người ngự trên mình thần thú đầu lân đuôi báo thân rồng, giẫm trên ánh sáng lành tiến về Cửu Trọng Thiên.

“Thiên Tôn, Bình Sinh nó...”

Trên Lăng Tiêu Bảo điện, Hạo Thiên cung kính thi lễ, đang muốn mở lời, Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn đã phất phất tay, thông thả thở dài, tựa như mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của ông: “Lần này Bình Sinh bước vào luân hồi để ném trái tình kiếp, kiếp nạn này là mục tiêu đã định. Trước lúc nó bước vào luân hồi, ta đã lợi dụng tinh khí của mặt trời đúc một hồn, rồi lại dùng tinh hoa của mặt trăng tạo một phách cho nó để đề phòng chuyện bất trắc, không ngờ hôm nay lại có tác dụng.

Dứt lời, ông lấy ra một cái bình nhỏ tỏa ánh sáng bảy màu rực rỡ, trong đó có hai luồng tinh khí một đỏ một tím đang chạy vòng quanh, tựa như hai con cá đang đùa nghịch, quẫy quẫy chiếc đuôi dài khiến người ta vui vẻ.

Cái bình này chính là bình ngọc lưu ly trấn hồn có thể chứa đựng tam quang thần thủy.

* Tam quang: Mặt trăng, mặt trời, vì sao. Thần thủy chính là thần nước, có thể hiểu là cội nguồn của nước. Trông thấy tôn giá của Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn, Hạo Thiên lòng đang nóng như lửa đốt cũng đã ổn định hơn nhiều. Giờ nghe được những lời này, y mừng rỡ, không thể không phục Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn thấu tỏ vạn sự nên đã chuẩn bị trước từ lâu. Hạo Thiên cẩn thận đón lấy chiếc bình trấn hồn lưu ly, lòng vừa lo lắng vừa nôn nóng.

“Chỉ cần qua một giờ ba khắc, Bình Sinh có thể tỉnh lại, quay về thần vị.” Vuốt chòm râu dài, Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn bình thản mở miệng, nhưng đôi mắt không hề ánh nét vui mừng, đôi mày rậm hơi nhíu lại: “Nhưng mà, bây giờ hồn phách của nó không ổn định, trái tim lại nằm trên người tiểu tước nhi, dù có dùng tinh hoa nhật nguyệt đúc nên một hồn một phách nhưng đó vẫn không phải là nguyên thần của nó, sẽ không chịu nổi ý chí mạnh mẽ của nó, nên sức mạnh và tu vi sẽ không bằng ngày trước.”

“Vậy...” Hạo Thiên hơi kinh ngạc, tâm trạng vừa mới ổn định lại bắt đầu lo lắng.

Theo lời của Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn, mặc dù Bình Sinh có tỉnh lại quay về thần vị thì đó chỉ là biện pháp nhất thời không phải dài lâu. “Thiên tôn, vậy phải làm sao đây?” Hạo Thiên rất lo lắng, nhìn chiếc bình trấn hồn lưu ly trên tay, đầu ngày càng đau hơn.

Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn không trả lời, ông trầm mặc không nói, dường như đang suy tư, đôi mắt sâu thẳm hơi nheo lại, ánh mắt trông càng âm trầm. “Bình Sinh nắm trong tay kinh vĩ thiên địa, vòng tuần hoàn nhật nguyệt. Nếu trái tim không nằm trong thân thể, cho dù có thể tạm chịu đựng được, nhưng cứ thế mãi thì nguyên thần cũng sẽ dần suy kiệt, rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng.” Sau một lúc lâu, ông lại mở lời, giọng nói trong trẻo lãnh đạm khiến nét mặt nghiêm trang ôn hòa hơn đôi chút: “Tiểu tước nhi kia và Bình Sinh cũng xem như có căn nguyên sâu xa, đáng tiếc phúc quá mỏng, có thể đi đến bước này đã là vô cùng may mắn, chắc chắn con bé không thể vượt qua được thiên kiếp. Nếu không phải lần này Bình Sinh dùng toàn bộ tu vi và công đức bảo vệ tiểu tước nhi chu đáo, chỉ e con bé đã hồn phi phách tán, nhưng tiểu tước nhi được bảo vệ cẩn thận như vậy, chỉ sợ đến ta cũng không thể thương tổn con bé một li một tí nào.”

Lúc trước, theo phỏng đoán của Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa thì chiêu thức ngũ lôi oanh đỉnh của Hạo Thiên đã khiến Thiên Sắc động thai, suýt nữa là hại con của Bình Sinh, lòng Hạo Thiên vẫn luôn áy náy, giờ xem ra việc này không liên can gì tới y, nên y cũng có thể hạ quyết tâm được rồi. Tuy nhiên, lời Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn đã chọc trúng nỗi lo lắng mấy nay của y, Hạo Thiên bắt đầu cảm thấy sốt ruột, trái tim vừa thả lỏng bất giác lại vọt lên cổ họng. Nhưng, thân là Ngọc Hoàng đại đế chí tôn, y vẫn phải duy trì vẻ trấn tĩnh phù hợp với thân phận, không thể bộc lộ cảm xúc tiêu cực của mình: “Theo lời Thiên tôn, chẳng lẽ vĩnh viễn không thể lấy lại trái tim của Bình Sinh sao?”

Không thể không nói, suy đoán này rất đáng sợ. Nếu nguyên thần của Bình Sinh suy yếu rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng, vậy thì sức mạnh để nhật nguyệt tuần hoàn không thể cân bằng, kinh vĩ thiên địa rối loạn, sông chảy ngược dòng, núi sụp biển nghiêng, chỉ e sinh linh vạn vật đều bị tiêu diệt sạch sẽ, đó cũng chính là kiếp nạn thiên địa.

“Cũng không phải không có cách.” Những điều Hạo Thiên lo nghĩ, làm sao Lê Nguyên Thủy thiên tôn lại chưa từng nghĩ tới? Lòng ông khê rung, đồng tử thăm thẳm, vô số dao động hiện trong đáy mắt. Sau đó đôi mắt sâu như đầm cổ lặng lẽ nhìn sắc trời mệnh mông bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện, vừa yên tĩnh vừa bình thản: “Phải khiến tiểu tước nhi kia tâm như tro tàn, không còn lưu luyến với Bình Sinh, cam tâm hồn phi phách tán thì mới có thể lấy trái tim trả cho Bình Sinh.”

Nghe những lời này lại nhớ những hành vi của Thiên Sắc, Hạo Thiên cười khổ. Tuy lúc trước Thiên Sắc muốn cứu Thanh Huyền cũng đã chấp nhận luyện hóa thân thể mình để lấy trái tim ra, nhưng quyết định đó cũng xuất phát từ tình yêu sâu đậm với Thanh Huyền. “Muốn Thiên Sắc trả lại tim, cam lòng để hồn phi phách tán là chuyện rất dễ dàng. Nhưng muốn con bé tâm như tro tàn, không còn lưu luyến...” Hạo Thiên cười khổ, nghĩ tới sự quật cường và ngang bướng của nàng, khuôn mặt y nhăn nhó, một lúc lâu sau mới cắn răng bật ra từng lời than thở: “Chỉ e còn khó hơn lên trời!”

Đúng vậy, tiểu tước nhi này nếu thật có thể quên tình thì đã vượt qua được kiếp nạn, tu thành chính quả, chứ sao còn tạo thành cục diện khó xử ngày nay? Cho dù con bé chết, cũng sẽ chết vì tình, muốn nó quên tình đoạn yêu, không hề lưu luyến thì nói dễ hơn làm!

“Chính vì vậy, nên việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn.” Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn khê khàng thở dài, tựa như rất bùi ngùi. Tiểu tước nhi Thiên Sắc vì Bình Sinh mới có cơ duyên tu thành tiên đạo, tuy ông chưa từng gặp Thiên Sắc nhưng lúc Bình Sinh chuyển thể thành người phàm Thanh Huyền lại cuồng si tiểu tước nhi kia, sau đợt Trường Sinh yển ông cũng đã nghe kể lại đôi chút.

Trong lòng ông, bất luận thể nào thì chia rẽ duyên ương cũng là cử chỉ tổn hại công đức bản thân, nhưng Bình Sinh là thần, lại đứng đầu Tứ ngự, gánh vác trọng trách của thần, có liên quan đến sinh linh trong lục giới. Chẳng lẽ, thật muốn để mặc Bình Sinh liêu lĩnh cùng tiểu tước nhi trở thành một đôi duyên ương bỏ mạng vì tình, hồn phi phách tán sao.

Thật ra, nếu ai gặp phải vấn đề khó giải quyết này cũng đều không biết làm cách nào cho đúng.

Xưa nay, tình nghĩa khó vẹn toàn, cho dù ông là “Phụ thần” cũng không thể nghĩ ra cách vẹn cả đôi đường.

“Theo ta thấy, sau khi Bình Sinh tỉnh lại, đừng để nó gặp tiểu tước nhi sẽ hay hơn. Một hồn một phách đúc từ tinh hoa nhật nguyệt vốn không phải là nguyên thần của nó, một khi không thể kiềm lòng với tiểu tước nhi mà chạm vào nhau thì hồn phách còn lại trên cơ thể sẽ bị trái tim triệu hồi, tinh khí và nguyên thần cũng sẽ bị tiểu tước nhi dẫn hấp thụ...” Trầm mặc rất lâu, giọng nói của Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn dù vẫn bình thản nhưng lại như mặt hồ đóng băng vào mùa đông, ẩn dưới lớp băng là từng đợt sóng ngầm, nổi lo lắng tràn ngập đôi mắt: “Đến lúc đó, nguyên thần Bình Sinh suy kiệt, đương nhiên sẽ nhanh chóng rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng, còn tiểu tước nhi sẽ có được sức mạnh vô biên, yêu tính cũng theo đó tăng trưởng. Nếu đã tính khó thuận mất đi bản tính, thì chỉ sợ cuối cùng sẽ biến thành nhân vật còn khó diệt trừ hơn ma tôn Yêu Kiêu và Lâu Tung.”

Tuy chỉ là giả thiết, nhưng Hạo Thiên vẫn không tránh khỏi hoảng sợ. Y nhớ lúc mình chạy tới Tử Vi viên trông thấy cảnh tượng các thị thần của Bắc Đẩu phòng vệ ti nằm đây bên ngoài điện, lòng lập tức xoắn xuýt cả lại, hít thở khó khăn, mùi máu tanh nhanh chóng len sâu vào trong cơ thể.

Yêu Kiêu Quân và Lâu Tung Quân là hai kẻ không dễ bắt nạt, nếu Thiên Sắc có được toàn bộ nguyên thần và tu vi của Bình Sinh, đạt được sức mạnh vô biên, mà đã tính không thể thuận hóa và tái diễn lại cảnh tượng giết chóc ở Tử Vi viên thì ai trên Cửu Trọng Thiên có thể ngăn cản con bé chứ? Không chỉ thế thôi, vẫn còn đám nhóc con là thanh mai trúc mã với nó ở Thần Tiêu phái và cả lão già Bắc Âm Phong Đô đại để chỉ lo thiên hạ không loạn kia nữa. Nếu bọn họ không chịu phân biệt đúng sai phải trái, dốc lòng dốc sức bảo vệ thì e rằng việc phản lại Cửu Trọng Thiên chỉ là chuyện thời gian mà thôi!

Khép đôi mắt lại, vẻ phức tạp thoáng hiện trên khuôn mặt Hạo Thiên, hòng nghiền ngẫm, lồng ngực rung lên, nét mặt âm trầm: “Vậy, theo ý thiên tôn, phải xử trí tiểu tước nhi kia thế nào cho phải?”

Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn đương nhiên hiểu nỗi lo lắng của Hạo Thiên, ông suy ngẫm một lát, lấy hai thứ trong lòng ra đặt vào tay Hạo Thiên, giọng nói vững vàng, rû mi xuống, ngữ điệu bình thản: “Tiểu tước nhi kia có được trái tim của Bình Sinh, bây giờ yêu hồn nhỏ bé không thể khống chế được sức mạnh to lớn, đề phòng chuyện xấu lại diễn ra lần nữa, ta giao cho con Phước yêu trạc và Tỏa yêu liên, chỉ cần đeo trên tay, chân con bé thì có thể phong ấn được sức mạnh và nguyên thần của nó.” Nói đến đây, ông chậm rãi bước ra ngoài, tỏ vẻ mình chỉ có thể giúp được bấy nhiêu: “Bây giờ thừa dịp tiểu tước nhi còn đang khoan tay chịu gối, trước tiên con nhốt con bé vào Tỏa Yêu tháp, chuyện sau này thế nào, không ai có thể đoán trước được, chỉ đành tuân theo ý trời.”

* Phước yêu trạc: Vòng trói yêu (vòng tay); Tỏa yêu liên: xích khóa yêu (khóa chân); Tỏa yêu tháp: tháp

khóa yêu. Đúng vậy, cho dù ông là Phụ thần khai thiên lập địa, nhưng số mệnh không phải là thứ ông có thể nắm giữ. Người phàm phải trải qua sinh lão bệnh tử, thần thì phải chịu ba tai sáu kiếp, ông chỉ có thể hướng dẫn con đường độ kiếp, chứ không thể biết hết hay xử lý được tất cả mọi chuyện.

“Thiên tôn, thật ra không phải con lo cho tiểu tước nhi kia mà là Bình Sinh.” Nhìn Phước yêu trạc, Tỏa yêu liêu và bình trấn hồn lưu ly trên hai tay, Hạo Thiên nở nụ cười bất đắc dĩ, ngẩng đầu lên, y nhìn theo bóng Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn: “Bây giờ nó đã trải qua tình kiếp, rẽ tình đã bén sâu, sau khi tỉnh lại nếu không gặp được tiểu tước nhi kia, chỉ e nó không chịu bỏ qua.”

Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn ngừng bước, dường như rất khó nghĩ, ông thở dài thật dài ngập tràn bi ai khiến lòng Hạo Thiên cũng phải run lên. “Vây, bảo Bắc Âm Phong Đô mang nước Vong Xuyên của sông Tam Đồ đến, một kiếp ở nhân gian cũng tựa như ảo mộng, uống nước Vong Xuyên rồi quên đi mọi chuyện. Sau khi Bình Sinh tỉnh lại không còn nhớ gì, cũng sẽ không tranh cãi nữa.” Lúc trước, ông điểm hóa Bình Sinh nên ném trải tình kiếp để linh ngộ nhật nguyệt âm dương giao thoa thay đổi và hỗ trợ lẫn nhau, nhưng không ngờ, bây giờ Bình Sinh lịch tình kiếp đã mất đi trái tim. Tuy là chuyện ngoài ý muốn, nhưng đó là vì ông đề nghị, bây giờ có thể xem là lừa gạt Bình Sinh, lòng ông cũng thầm thấy hổ thẹn.

Muốn tiểu tước nhi hết hy vọng, chỉ còn cách để Bình Sinh lãng quên.

Chuyện lạ xảy ra trong Hóa Yêu trì khiến Thiên Sắc khó hiểu, lòng càng sầu lo. Nếu không thể lấy trái tim trong cơ thể mình ra, vậy có phải sẽ không thể thuận lợi cứu được Thanh Huyền?

Đúng vào lúc nàng đang chờ câu trả lời của Hạo Thiên thì Hạo Thiên bỗng xuất hiện.

Tuy nhiên, hành động của Hạo Thiên lại không như nàng nghĩ. Y im lặng dùng một bộ vòng tay nặng như gong cùm đeo lên tay nàng, rồi dùng một sợi xích ánh sắc vàng kim xích chân nàng, sau đó mặt không đổi sắc hạ lệnh nhốt nàng vào tầng cuối cùng trong Tỏa Yêu tháp.

Tầng cuối của Tỏa Yêu tháp là thủy lao tối đen chật hẹp, quanh năm không thấy ánh mặt trời. Dòng nước đen ngập tới ngực nàng, hơi lạnh thấu tận xương tủy, một sợi xích lỏng lẻo như kim cương xuyên qua xương quai xanh của nàng, đến cả đôi cánh cũng bị xuyên thấu, khóa chặt nàng trên tầng đá lạnh giá nằm giữa thủy lao, chỉ cần hơi cử động sẽ đau thấu tận tim, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa.

Thứ bị khóa lại không chỉ có sức mạnh khổng lồ đột ngột xuất hiện và cơ thể nàng, mà còn có cả hồn phách, cho dù nàng có muốn xuất hồn phách đi vào trong mộng cảnh của người khác cũng là có lòng mà không đủ sức.

Lúc này, nàng hoàn toàn bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Nhưng nàng không biết, từ sau khi nàng bị nhốt vào tháp khóa yêu này, vì Tử Tô mãi mà không bị trách phạt, đám người Bạch Liêm và Bán Hạ cảm giận bất bình xông thẳng lên Lăng Tiêu bảo điện lớn tiếng chất vấn Hạo Thiên, định mượn chuyện của Tử Tô để đòi lấy tự do cho Thiên Sắc, suýt chút nữa là đánh một trận với Bắc Đẩu phòng vệ ti, to gan làm càn chẳng khác gì tạo phản! Mà Phong Cẩm lại là sư phụ của Tử Tô, đương nhiên khó mà lên tiếng, chỉ đành đứng trong hàng ngũ, im lặng không nói, tỏ rõ lập trường.

Sau đó, Tử Tô bị phạt, phải giáng trần khổ tu, trước khi tích lũy đủ công đức để chuộc tội thì không được quay về Tây Côn Luân. Mọi người không còn cố nữa, nhưng vẫn tiếp tục muốn làm loạn, cuối cùng đã chọc Nam Cực Trường Sinh đại đế tức giận.

Còn về phần phong ấn Bách Ma Đăng mất hiệu lực, cuối cùng đã được tu bổ thế nào không một ai biết cả. Còn cả chuyện Cửu Trọng Thiên và Cửu Trọng Ngục rốt cuộc đã bắt tay giảng hòa dường như cũng trở thành một ẩn số. Tóm lại, chẳng có thay đổi gì nhiều, vẫn thái bình thịnh thế, nhưng chuyện khiến chúng tiên, chư thần bàn luận say sưa lại chính là tiểu hoa yêu Chu Ngưng và hồ yêu Hoa Vô Ngôn. Nghe nói hai người này được ban ân đột xuất, Hoa Vô Ngôn rốt cuộc cũng phi thăng đắc đạo, được ghi danh vào tiên tịch, tuy chỉ là một tán tiên, nhưng cũng rất hãnh diện. Còn phần tiểu hoa yêu Chu Ngưng gặp được vận phân chó, với tư chất ngu ngốc lại được Văn Trạch nguyên quân bên cạnh Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế chăm trù, đích thân dạy bảo, tu thành tiên đạo. Không thể không nói, tiểu hoa yêu quả là một bước lên mây, vận may tới tấp.

Tất cả mọi chuyện tuy quá trình hơi phức tạp lắt léo, nhưng cuối cùng đều yên ổn cả.

Tại Tử Vi viên, các thị thần trong Bắc Đẩu phòng vệ ti vẫn còn nhớ có một nữ thượng tiên từng to gan làm càn, vì muốn cứu mạng phu quân của mình nên đã xông vào Tử Vi viên, âm mưu mạo phạm Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế đang nhập định, cuối cùng bị đẩy vào Hóa Yêu trì. Thỉnh thoảng cũng có người tỏ lòng thương hại nàng, nhưng nhanh chóng bị vùi lấp trong những lời trách mắng.

Dường như, tất cả những chuyện liên quan đến Thiên Sắc đều chấm dứt tại Hóa Yêu trì.

Không một ai biết, ở thủy lao tầng dưới cùng trong Tỏa Yêu tháp, có một nữ tử bị giam giữ kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay.

Trong bóng đêm tối tăm đen kịt, nàng hồn nhiên không biết thời gian lặng lẽ trôi, chuyện duy nhất nàng có thể làm là tựa vào tảng đá lạnh buốt trong ngực, ngửa đầu nhìn từng giọt nước nhỏ xuống trên đỉnh thủy lao, chờ đợi một tia hy vọng cực kỳ nhỏ bé.

Hy vọng của nàng là Hạo Thiên, dù sao ngày đó Hạo Thiên đã từng hứa với nàng chắc chắn sẽ cứu Thanh Huyền. Không phải nàng chưa từng nghĩ tới chuyện, qua một thời gian dài như thế thân thể Thanh Huyền sẽ bị thối rữa, Hạo Thiên có giữ lời hay không. Nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác, bởi vì đó là tia hy vọng duy nhất cứu được Thanh Huyền.

Nhưng, cuối cùng nàng không chờ được Hạo Thiên mà lại chờ được sư phụ của nàng là Nam Cực Trường Sinh đại đế. Khi nàng khàn giọng lặp đi lặp lại lời cầu xin cứu Thanh Huyền với Nam Cực Trường Sinh đại đế. Khi nghe tên “Thanh Huyền” quen thuộc, Nam Cực Trường Sinh đại đế cũng không giấu được vẻ ảm đạm, người không nói một lời bước ra ngoài không bao giờ đến nữa.

Trong khoảnh khắc đó, thủy lao rất yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng những giọt nước rơi xuống tí ta tí tách. Nàng ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn đỉnh tháp tối đen như mực, nhớ tới nam tử từng hứa yêu nàng đời đời kiếp kiếp, nghĩ đến đứa con vẫn chưa kịp thành hình của nàng đã bị phong ấn vào Tủ hồn châu, rồi lại nghĩ đến bốn chữ...

Vĩnh viễn cách biệt!

Có lẽ, vào tháp khóa yêu nàng sẽ không còn cơ hội ra ngoài, có lẽ con nàng và Thanh Huyền có thể như các vị thần ở Tam Đàn Hải Hội niết bàn trọng sinh trong ao sen ở Càn Nguyên sơn, nhưng rốt cuộc đây cũng không còn là chuyện nàng đủ tư cách quan tâm. Càng có thể, Thanh Huyền của nàng thật sự sẽ không thể trở về nữa...

Sống hay chết có gì khác nhau?

Bây giờ, nàng cũng chỉ còn lại một thể xác trống rỗng mà thôi.

Hồi tưởng lại từng đường nét khuôn mặt quen thuộc trong đầu, giọng nói của hắn văng vẳng bên tai, lặp đi lặp lại rung động tâm can.

Nàng còn nhớ, hắn vươn tay ôm nàng từ đằng sau, thẳng thắn bày tỏ: “Sư phụ, Thanh Huyền thích người.”

Khoảnh khắc đó, hắn nắm chặt tay nàng chân thành hẹn ước: “Chờ đến khi Thanh Huyền tu được tiên thân sẽ vĩnh viễn ở bên sư phụ.”

Nhớ khi đó, hắn vùi đầu trên mái tóc nàng, không hề e dè thốt: “Thanh Huyền chỉ có một mong ước duy nhất là thân bất tử, hồn phách bất diệt, để ở bên sư phụ trọn đời trọn kiếp, mãi không chia lìa!”

Hồi ức hôm nao ùa về, cả hai quỳ trước bức tượng tam thanh ở Cửu Tiêu điện, nàng bước vào ma chướng của hắn, nghe được lời thề thẳng thắn thành khẩn của hắn: “Chư thần trên cao, hôm nay Thanh Huyền thề rằng, nhất định phải cưới sư phụ làm thê tử, đời đời kiếp kiếp trân trọng như châu báu, nắm tay đến lúc bạc đầu, không chia không lìa, nếu con nuốt lời, nguyện bị thiên lôi trừng phạt.”

...

Là ai dây dưa không dứt, bất kể lúc nào cũng đòi làm tiểu lang quân của nàng?

Là ai lời thề lải nhải, sợ nàng nuốt lời, mỗi ngày đều hỏi về áo cưới ngày thành thân?

Là ai tâm tư tình tế, tự tay khắc trâm cho nàng, còn chăm chỉ mài một chậu đầy châu ngọc, đặc ý tuyên bố sẽ tự tay làm mũ phượng cho nàng?

...

Nàng vẫn còn nhớ vòng tay ôm lấy nàng lưu luyến khó xa, xem nàng như châu như báu, và cả bàn tay đầm đìa máu tươi tự moi tìm mình chỉ mong đổi được tính mạng nàng. Nàng vẫn nhớ hơi ấm của thân thể hằn trên lưng nàng dần mất đi rồi trở nên lạnh lẽo, cứng ngắt...

Tu hành mấy ngàn năm, tại sao nàng chỉ còn nhớ những thứ đó?

Vô số nhớ nhung quấn quanh trí óc, cuối cùng hóa thành một giọt nước mắt tuôn qua khóe mi rơi vào dòng nước đen lạnh thấu xương, trong phút chốc đã hoàn toàn biến mất.

Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt vô thần, thì thào mở miệng, giọng nói khàn khàn cứ lặp lại mãi hai chữ mơ hồ...

... Thanh Huyền...

Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế – Bình Sinh đang ngồi nhập định trên ngự tọa, đột nhiên đầu toát mồ hôi lạnh.

Vừa nãy khi nhập định, vốn rằng thần trí của hắn rất tỉnh táo, hắn suy ngẫm về những điều huyền diệu trong bản đồ sơn hà xã tắc, nhưng bất tri bất giác hắn chợt thấy rối loạn, thần trí mơ hồ, giống như đang ngủ và mơ một giấc mộng hư vô mờ mịt.

Trong mơ, khắp cả núi đồi là những đóa hoa hướng dương cao tới đầu người, bóng lá xanh xanh chuyển động theo gió, vô số đóa hoa to khẽ lay động, một vùng vàng kim rực rỡ như vô số mặt trời mỉm cười với hắn.

Hắn không biết trước khi tỉnh dậy đã bị ép uống nước Vong Xuyên, nên đương nhiên không hiểu tại sao mình lại mơ thấy một biển hoa hướng dương lạ kỳ này.

Thật ra, hắn từ vòng luân hồi lịch tình kiếp ở nhân gian quay về thần vị đã được một quãng thời gian. Sau đó hắn phong ấn Bách Ma Đăng, giúp Cửu Trọng Thiên giảng hòa với Cửu Trọng Ngục, tất cả mọi chuyện như không có gì thay đổi, hết như trước khi hắn bước vào luân hồi. Nhưng trong cuộc sống không chút thay đổi này, hắn lại cảm nhận được có gì đó rất khác biệt rất khó hiểu. Cầm bản đồ sơn hà xã tắc Nữ Oa để lại, càng nghĩ càng thấy mình có gì đó rất lạ lùng.

Ví dụ như, hắn bắt đầu thích màu đỏ một cách khó hiểu, lại tỉ như hắn bỗng có sở thích mài mực, hay ví như hắn cảm thấy trong cơ thể mình có gì đó là lạ, như có một mầm cây cố gắng nảy chồi xuyên qua lớp đất thật dày, nhưng cuối cùng bị một sức mạnh đè ép, có lòng mà không đủ sức. Hoặc là, hắn cảm thấy ngực trái trống rỗng, lúc nào cũng âm ỉ đau, như đã mất đi thứ gì đó rất quan trọng...

Rốt cuộc hắn đã mất đi thứ gì?

Hắn vắt hết óc suy nghĩ nhưng vẫn không thể tìm ra đáp án.

Lúc hắn đang suy tư, bất giác một cơn đau moi tìm khoét xương ập tới tựa sóng gió ngập trời, trong tích tắc ủa vào tứ chi bách hải, như có một thanh đao sắc chậm chạp khoét da lóc thịt. Cơn đau co rút sâu tận xương tủy, giống như nguyên thần muốn thoát ra khỏi cơ thể nhưng lại bị thứ gì đó kéo lại, rồi như có ngàn vạn con sâu gặm nhấm thân thể, cắn từng lỗ từng lỗ máu tươi đầm đìa. Cơn đau dai dẳng tàn sát bừa bãi, cuối cùng đau đến mức toàn thân hắn chỉ còn lại chút tri giác khiến hắn toát mồ hôi hột.

Tại sao đau?

Tại sao lại đau đến mức này?

Bình Sinh cắn chặt răng, siết chặt tay, hắn yên lặng nhẫn nhịn, nhưng nỗi đau kia không hề dừng lại mà như muốn nhấn chìm hắn.

Hết chương 76

77. Chương 77

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương Âm u, ẩm ướt, quanh năm không thấy ánh sáng, Thiên Sắc bị nhốt một mình ở thủy lao tầng dưới cùng của Tòa Yêu tháp. Làm bạn với nàng chỉ có nước hồ đen ngòm tanh hôi, thỉnh thoảng có vài giọt nước nhỏ xuống cùng với ngục đá lạnh như băng sơn.

Từ sau khi Nam Cực Trường Sinh đại đế rời khỏi đây, dường như nàng bị lãng quên trong góc tối tăm này, không ai nhớ đến sự tồn tại của nàng, cũng không ai để ý nàng còn sống hay không.

Dựa lưng vào tường đá của ngục, nàng đứng chết lặng, mặt nước đen ngòm tĩnh lặng không gợn sóng. Trước đây — rốt cuộc là bao lâu, nàng cũng không nhớ rõ. Tóm lại, khi đó, bị khóa Kim Cang xuyên qua xương quai xanh và cánh, vết thương còn có cảm giác đau, nhưng bây giờ — có lẽ vẫn đau như trước, nhưng nàng đã tê liệt. Nàng đứng ngây ra đó, toàn thân lạnh lẽo, giống như một thi thể lạnh ngắt, dường như đã thành một bức tượng không sự sống. Thậm chí, nàng nghi ngờ hiện tại phần còn sống chỉ có hồn phách của mình?

Nhưng vẫn đau, nhất là khi nghĩ đến Thanh Huyền, lòng nàng sẽ quặn đau, mà nàng, không lúc nào không nhớ, cho nên nỗi đau khoan sâu vào tim tra tấn mọi lúc. Thì ra, cuối cùng chỉ còn một mình nàng lẻ loi trong cõi đất trời này, đứa trẻ hứa hẹn đời đời kiếp kiếp với nàng đã đi rồi.

Đi không trở về.

Những tiếng lách cách mơ hồ vang lên, thỉnh thoảng có tiếng xiềng xích va chạm vào nhau, tựa như ai đó đang mở cửa sắt thủy lao.

Bây giờ, bất kỳ ai đến cũng không quan trọng, nàng không còn hiếu kỳ cũng không hề muốn tìm hiểu, chỉ thất thần đứng trong nước, bàng hoàng nhớ lại chuyện ngày xưa hết như lá vàng rơi héo úa. Trên hai má, nước mắt từ từ chảy xuống, biến thành vệt trong suốt, che đậy hết tất cả những vết tích chỉ có riêng nàng biết...

Ánh nến đang đưa chậm chậm chiếu vào thủy lao tối om, hiện ra khuôn mặt Hoa Vô Ngôn.

Trước đây, công tử hồ tộc Hoa Vô Ngôn cũng miễn cưỡng được coi là một nhân vật phong nhã, coi như có chút tiếng tăm ở lục giới, yêu ma quỷ quái, bất kể là thuộc giới nào y cũng có thể làm quen, xây dựng quan hệ thân thiết. Hiện tại, tuy y không được như ý nguyện bái sư ở Thần Tiêu phái, nhưng đã có tiên tịch, nên việc nhỏ to gia tăng thêm quan hệ với đám tiên quân không phải việc khó, quả nhiên là xưa đâu bằng nay. Dù vẫn là y bào trắng như tuyết, trong tay vẫn cầm cây quạt giấy quen thuộc, ngay cả nụ cười khéo léo bên môi cũng vẫn vậy, nhưng khí thể toàn thân đã có nét thần tiên.

Khi Hoa Vô Ngôn nhìn thấy Thiên Sắc trong thủy lao thì như hít phải khí lạnh, không thể tin nổi vào mắt mình.

Đây thật sự là Thiên Sắc sao?

Mái tóc dài đen nhánh nay đã trắng như tuyết, dưới ánh nến mờ mờ, cây trâm gỗ đàn đen vân vàng cài nghiêng trên mái tóc rồi khiến người ta không lạnh mà run, dây tua ngọc xanh lục sáng trong khiến lòng người lạnh lẽo. Trước đây nàng vốn mảnh mai, nhưng cao ngạo độc lập, không giống bộ dạng con bệnh. Bây giờ cũng vẫn mảnh dẻ nhưng lại gầy yếu đến da bọc xương, kéo theo cảm giác hơi tàn sức yếu, trên lưng là đôi cánh đỏ rực như lửa đang giang rộng.

Điều khiến y thốn thức không thôi chính là dung nhan như tro tàn kia, tuyệt vọng hết như trên thế gian này không còn chút hy vọng. Đôi mày đậm trên khuôn mặt tái nhợt, chẳng khác gì hấp hối, nhưng đôi mắt ngầy dại kia rõ ràng đang khóc.

Nếu không phải nước mắt ánh lên dưới ngọn nến, y đã nghĩ rằng đứng đó là tượng đá bất động hoặc thi thể lạnh ngắt. Trước đây, nàng lạnh lùng cao ngạo, không ai ngờ được, một thay đổi bất ngờ, tiên nữ uy danh lan xa này lại thành bộ dạng như bây giờ.

Nói ra, y cũng có chút áy náy. Lúc đó, nếu không phải y vì lợi ích riêng, dẫn nàng đến hang động đó thì sẽ không xảy ra sự việc phía sau, thằng tiểu quỷ Thanh Huyền kia có lẽ cũng không chết như vậy. Không thể không nói, y nhân cơ hội này mới có thể phi thăng, đăng tiên tịch. Bây giờ xem như là phúc ầm của y lại hại nàng, trong lòng đương nhiên tích tụ không ít áy náy.

“Cô nương khỏe không?” Y đứng cạnh cửa, bỏ ngọn nến trong tay lên cái giá bên cạnh, nhìn vào thủy lao tối om, giống như cái miệng rộng của dị thú có thể nuốt hết vạn vật. Y nuốt nước bọt, không thể tưởng tượng nổi cảm giác rét buốt thấu xương khi ngâm trong nước một thời gian dài sẽ có mùi vị khiến người ta khó quên đến thế nào. Nhưng khi mở miệng, y giật mình vì bản thân không biết nói gì, lại không có sẵn kịch bản để nói, bất chợt tự giễu, hơi hồi hận lẩm bẩm: “Ta đúng thật là ngu quá... Cô nương ở nơi này, sao có thể khỏe được...”

Thiên Sắc như bị điếc, hai mắt vẫn rơi lệ, khuôn mặt đờ đẫn, càng khiến Hoa Vô Ngôn lo lắng không thôi.

Tựa như muốn thoát lên gì đó nhưng y lại nghẹn lời, biến thành sự ảm ức khó có thể nuốt trôi. Y không có dũng khí ngẩng mặt nhìn dáng vẻ hiện tại của nàng, chỉ cảm thấy sự mất mát này như bóng ma thật lớn trùm lên khiến y không thể trốn thoát. “Hạo Thiên chí tôn Ngọc Hoàng đại đế nói ta rong chơi mỗi ngày không có gì làm, định giao chút việc gì đó cho ta... Ta nghĩ, ta cũng không làm gì, thôi thì đến canh giữ Tỏa Yêu tháp này... coi như tìm cơ hội đến thăm cô nương...” Vì không khí trầm mặc khiến người ta khó thở, y vốn xúc động không kiềm chế được, nhưng khi mở miệng cũng dần trở nên suôn sẻ. Bớt nói lời vô nghĩa, những câu chữ cứng nhắc dần biến mất, lại cảm thấy bản thân miệng lưỡi như xưa, nói năng thân thiết như tri kỷ: “Các sư huynh đệ của cô nương đều rất quan tâm đến cô... Nếu cô nương muốn nói gì với họ, có thể nói cho ta biết...”

Y không biết bản thân mình nói năng ra sao, chỉ cảm thấy mỗi từ thốt ra, tim của y như bị đâm một dao, khoan vào trái tim đau đến tận xương tủy, cuối cùng giọng nói nhỏ dần, mấy từ cuối không thể nghe được, chỉ thấy nghẹn ngào.

Thật ra, y còn muốn nói, y từng xúi giục sư huynh đệ của nàng cướp ngục, thậm chí còn ngấm bầy mưu, nhưng cuối cùng kế hoạch này bị một câu của Bán Hạ phá hỏng. Bán Hạ chỉ bất đắc dĩ cười khổ: “Trước đây, vào Hóa Yêu trì là do muội ấy can tâm tình nguyện, bây giờ các người cướp muội ấy ra khỏi tháp khóa yêu, liệu muội ấy có vui vẻ không? Thật ra, trong lòng mọi người đều rõ ràng, thứ Thiên Sắc quan tâm là tiểu quỷ vĩnh viễn không thể trở về kia, nhóc con từng chỉ biết ăn nói hùng hồn gây chuyện thị phi trong mắt họ, cuối cùng, dùng chính mạng của mình để hoàn thành lời hứa với họ.

Tất cả những chuyện này sao không khiến người khác phẫn nộ.

Nói gì thì nói, rốt cuộc vẫn là nữ tử mình từng theo đuổi, Hoa Vô Ngôn sao có thể vui khi thấy nàng thâm như vậy?

Có điều, y cũng không nói được nữa.

Có biện pháp nào cứu vớt một nữ tử tuyệt vọng tâm như tro tàn không?

Tất cả mọi người đều biết nàng muốn gì, đáng tiếc, không ai có thể cho nàng.

Thiên Sắc vẫn không nghe không nói, gò má trắng bệch không chút máu thật đáng sợ, giống hệt vải trắng trên linh đường, càng làm nổi bật đôi cánh đỏ lửa, trong tối tăm lại càng thê lương bi ai.

“Cô nương thật sự không có gì nói với họ sao?” Lại nuốt nuốt nước bọt, Hoa Vô Ngôn bắt đầu cảm thấy bản thân cố gắng nói chuyện là quá sức. Bởi vì, y không thể xác định là nàng không muốn trả lời hay không nghe được. Tuy nói rằng hy vọng nàng sẽ lên tiếng vì nể mặt các sư huynh đệ, nhưng thật ra, trong lòng y kỳ vọng sẽ được nghe thấy giọng nói của nàng.

Không cần biết trước đây nàng là người khó gần thế nào, ít ra, nghe được giọng của nàng, y cũng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn.

Đáng tiếc, sau đó, y không nghe Thiên Sắc đáp lại, mà sau lưng vang lên giọng nói khiến y lạnh tóc gáy: “Hoa Vô Ngôn, bản tôn biết, ngươi tự nguyện xin đến canh giữ Tỏa Yêu tháp tất nhiên là có lòng riêng. Bây giờ, ngươi cố chấp như thế, rốt cuộc là hy vọng nghe thấy con bé nói cái gì?”

Hoa Vô Ngôn rùng mình, cánh tay nổi da gà. Dường như nhận ra thân phận và địa vị của người nọ, y lập tức đứng thẳng lưng, hít sâu một hơi, lúc này mới bình tĩnh quay người sang chỗ khác, bày ra bộ dạng khéo léo cười như có như không, cung kính thở dài: “Tiểu tiên Hoa Vô Ngôn tham kiến Hạo Thiên chí tôn Ngọc Hoàng đại đế.”

Trong hành lang âm u gấp khúc, khuôn mặt Hạo Thiên ẩn trong bóng tối, lơ mơ không rõ ràng, nhưng đôi mắt tràn đầy nghiêm nghị, không chút hiền hòa lẫn vui vẻ, nghiêm khắc khiến người ta run sợ. “Ừm, người lui xuống trước đi.” Liếc nhìn Hoa Vô Ngôn đang cung kính, y cũng không tức giận, chỉ mở miệng đuổi y đi, nhưng vẻ mặt lại nhìn Thiên Sắc sâu xa khó hiểu.

Hạo Thiên dường là chí tôn Ngọc Hoàng đại đế, nếu không phải vì lý do bất buộc, sao lại vào tháp khóa yêu làm gì?

Không phải là, việc này —

Hoa Vô Ngôn biết lúc này mình không tiện nói gì, đành hành lễ “Cáo lui”, quyết định phải nhanh chóng báo tin này cho Bán Hạ và Bạch Liêm, bàn bạc lại kỹ hơn.

Thấy Hoa Vô Ngôn rời đi, Hạo Thiên mới thong thả bước lên vài bước, hàng lông mày xéch lên, đôi mắt sắc bén sâu thẳm khiến người ta có cảm giác áp lực vô hình: “Thiên Sắc, người ở đây một mình tĩnh tâm, có ngộ ra điều gì không?”

Nhắm mắt lại, Thiên Sắc dường như đã mệt mỏi vô ngần, khi mở ra, đôi mắt rưng rưng lại trong như nước hiện rõ sự hồ hững, khuôn mặt lãnh đạm, đôi mắt xa thẳm nhìn xuyên qua Hạo Thiên, không biết là rơi xuống nơi nào, chỉ lặng lặng thốt lên: “Ngài lừa ta.”

Không lập tức phản bác lại lời của nàng, Hạo Thiên vẫn không thay đổi sắc mặt, đôi mắt sâu kín hơi nheo lại. “Vốn tưởng rằng nhốt người đến lúc này, người sẽ giác ngộ ra nhiều điều, bây giờ xem ra, người vẫn bị tổn thương vì tình, không hề ngộ đạo.” Một lúc sau, y lắc đầu khẽ hừ một tiếng, sắc mặt chợt lạnh lẽo, không rõ là thất vọng hay than thở, sau đó mới hỏi ngược lại: “Người nói bản tôn lừa người, vậy hãy nói xem, rốt cuộc bản tôn lừa người điều gì?”

Ánh mắt phức tạp khó phán đoán thoáng ẩn hiện, Thiên Sắc rũ mắt xuống, che giấu cơn lốc dâng lên từ đáy mắt, giấu hết tất cả vào bóng tối không cho ai nhìn thấy, giọng trầm thấp nặng nề: “Ngài từng nhận lời với ta sẽ cứu Thanh Huyền...”

Khoảnh khắc thốt lên cái tên ấy, cảm giác chua chát từ đáy lòng dâng lên như thủy triều, cắn xé khắp thân thể, đau đến mức tầm mắt nàng trở nên mơ hồ. Muốn nói tiếp cũng không mở miệng được, không thốt thêm được một lời, chỉ có nghẹn ngào câm lặng, nước mắt lăn xuống như hạt châu, từng giọt từng giọt, chẳng khác gì linh hồn bị vứt bỏ.

Nhìn bộ dạng của nàng, khuôn mặt nghiêm nghị của Hạo Thiên cũng cứng đờ mắt tự nhiên, suy nghĩ trôi xa, một lúc sau y mới trầm giọng mở miệng: “Bản tôn đã từng nói gì, chưa bao giờ nuốt lời. Hôm nay, bản tôn đến đây là muốn đưa người đi gặp một người.”

Thiên Sắc không đáp lại, cứ im lặng cúi đầu rơi lệ. Trái tim của Thanh Huyền vẫn đập trong ngực nàng, nhưng người đã không thể trở về, nhận rõ điều này càng khiến trái tim đau đớn, giống như đột nhiên vỡ tung trong lồng ngực, không thể giữ lại được.

“Sao không nói gì?” Hạo Thiên nhìn từng phản ứng của Thiên Sắc, tâm trạng cũng hơi hoảng sợ, con người đen bóng sẫm lại: “Lúc trước, người một mình chống vạn địch, xông vào Tử Vi viên đã thương vô số thị thần phòng vệ Bắc Đẩu, không phải vì muốn gặp hần sao?”

“Ngài muốn đưa ta đi gặp Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế?” Quả nhiên, Thiên Sắc ngẩng đầu lên, đáy mắt kinh hoàng, con người mở lớn, nhìn y chăm chăm một lúc lâu. Đúng vậy, một lúc lâu, trong khoảng thời gian đó có lẽ nàng đã suy nghĩ rất nhiều, đầu óc trống rỗng, nhưng cũng có lẽ không nghĩ gì cả. Cuối cùng, thân thể nàng hơi run rẩy, nhắm đôi mắt nóng bừng lại: “Thanh Huyền không có tên trên sổ sinh tử, một khi chết, sẽ hồn phi phách tán. Bây giờ, dù gặp Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế thì sẽ làm được gì?”

Đúng vậy, nàng không phải đồ ngọc, xuân đi thu đến, ngày lên trăng xuống, nàng bị nhốt tại tháp khóa yêu ít nhất cũng phải trăm năm. Lâu như vậy, đừng nói hồn phách của Thanh Huyền, chỉ sợ thân xác hần đã thành xương trắng từ lâu. Dù có gặp được Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế, lấy được hoa Khuê Uy, Hạo Thiên cứu giúp thì tất cả đã quá muộn màng.

Đã quá muộn...

“Sao ngươi biết Thanh Huyền không có tên trên sổ sinh tử?” Nghe Thiên Sắc nói xong, Hạo Thiên giật mình, bất chợt mắt nhắm lại, lập tức thốt lên theo bản năng: “Chuyện này Bạch Liêm nói cho ngươi biết sao?”

Nghĩ cũng đúng, khó trách ngày đó con bé lại liều lĩnh xông lên Tử Vi viên như vậy... Nếu thật sự là Bạch Liêm nói cho nó biết, không cần hỏi cũng hiểu đương nhiên là chuyện tốt lành do lão già Bắc Âm Phong Đồ kia làm!

“Ngươi nói không sai, người phạm không có tên trên sổ sinh tử, đúng là sẽ hồn phi phách tán không thể siêu sinh. Chỉ là, có người không giống vậy —”, không đợi Thiên Sắc trả lời, y lại nói tiếp, nụ cười khổ sở bên khóe môi, không phân rõ hỉ nộ ái ố: “Bản tôn đưa ngươi đi gặp hắn, nếu ngươi không ngừng khóc, thì dù hắn còn sống cũng bị ngươi làm cho đau đớn đến chết!”

Lúc này, Thiên Sắc không phân rõ ‘hắn’ mà Hạo Thiên nói rốt cuộc là ai, đã thấy Hạo Thiên lấy trong ngực ra một cái bình ngọc lưu ly bảy màu, thu cả người nàng vào.

Bên ngoài Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi viên, Vân Trạch nguyên quân như đang lo lắng đợi người nào đó. Bên cạnh y, là tiểu hoa yêu tư chất ngu dốt, đã lâu không gặp Chu Ngưng.

Bây giờ, Chu Ngưng đã tu thành tiên, tuy chỉ là tiểu tiên nga chuyên làm việc vặt bên cạnh Vân Trạch nguyên quân, nhưng ở Tử Vi viên lại có địa vị không tầm thường chút nào, không còn là tiểu nha đầu bị người khác bắt nạt, xem thường trước kia. Đừng nói tiên đồng, thị thần thủ vệ mà ngay cả Vân Trạch nguyên quân gặp nàng, cũng phải gọi một tiếng “Cô cô”.

Điều khác biệt là, các tiên nga tiên đồng thị thần thủ vệ đều cung kính, chỉ có Vân Trạch nguyên quân là cười nói ngoài mặt.

Lúc trước, khi vừa tới Tử Vi viên, Chu Ngưng nơm nớp lo sợ, không biết đáp phải phân chó động trời nào mà có được thể diện và may mắn đến vậy.

Ty thần tịch Vân Trạch nguyên quân những năm gần đây luôn dạy nàng học đạo, nhưng không cho nàng làm lễ bái sư. Nàng nhớ rất rõ, mình đã bái Thanh Huyền sư phụ làm thầy, mà khi bái sư cũng vội vã gấp gáp, nhưng Thanh Huyền sư phụ đã thân chết hồn tan, bây giờ Vân Trạch nguyên quân lại tận tâm dốc sức dạy dỗ, khiến nàng luôn băn khoăn liên chủ động nhắc đến lễ bái sư. Nào ngờ Vân Trạch nguyên quân kinh ngạc, chỉ cười cười nói thẳng: “Không dám nhận.”

Vì sao ‘không dám nhận’?

Vấn đề này, nàng từng hỏi Vân Trạch nguyên quân, nhưng y cứ thần bí, cười như có như không, ra sức xúi giục nàng đi Tử Vi viên: “Nếu cô cô muốn biết vì sao, chỉ bằng tự đến hỏi Đế quân đi.”

Nhắc tới Đế quân, Chu Ngưng nhịn không được liền nuốt nước bọt, rụt cổ lại. Đừng nói là tự đến Tử Vi viên, xưa nay, nàng thấy bóng dáng Đế quân là phải đi đường vòng, sao có gan đến hỏi?

Vì sao nàng lại sợ Đế quân như vậy ư?

Thật ra, không phải vì Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế là hung thần ác sát, chỉ là thân phận của hắn khiến người ta quá khiếp sợ, uy danh vượt trội hơn hẳn mấy vị đế quân còn lại. Nhớ ngày đó, lần đầu tiên Chu Ngưng gặp hắn, hắn mở đầu bằng việc hỏi nàng chuyện học hành, nghe nói nàng qua loa lười biếng, chỉ ừ một tiếng, chưa trách mắng đã khiến nàng sợ tới mức đứng không vững. Sau này gặp Đế quân nhiều hơn, nàng mới không quá sợ hãi nữa, nhưng đứng trước mặt Đế quân vẫn không dám ngẩng đầu lên như trước.

Nghe nói, sở dĩ Đế quân lệnh cho Vân Trạch nguyên quân dạy học cho nàng là vì Nam Cực Trường Sinh đại đế nhắc nhở. Sau đó, nàng ngấm nghĩ cũng thông được một chút, có lẽ vì nàng đã bái Thanh Huyền sư phụ làm thầy, là đồ đệ duy nhất của sư tôn Thiên Sắc. Nay Thanh Huyền sư phụ thân tan phách diệt, Thiên Sắc sư tôn thì nghe nói phạm thiên luật, bị đưa vào Hóa Yêu trì. Trường Sinh đế quân có chút không đành lòng nên mới xin Bình Sinh đế quân nhận nàng.

Nếu vậy chẳng lẽ bồi phận của Thiên Sắc sư tôn cao hơn Vân Trạch nguyên quân nhiều sao? Không thì vì sao nguyên quân phải gọi nàng là “cô cô”?

Nàng vẫn không thể hiểu nổi.

Mà lúc này, nàng không rõ Vân Trạch nguyên quân đang đợi ai, nhưng cũng biết chuyện có liên quan, lòng không khỏi hiếu kỳ, liền mở miệng hỏi: “Nguyên quân đại nhân, vì sao tới nay Đế quân vẫn đau đớn khó chịu như vậy? Là bệnh cũ sao?”

Nghĩ cũng thật lạ, Bình Sinh đế quân tuy là thần mà cũng có bệnh cũ, mỗi lần phát bệnh là đau đến xé tim gan, mồ hôi vã ra như mưa hạ, làm kiểu nào cũng không ngừng được. Nghe nói mấy chục năm trước, Bình Sinh Đế quân còn gắng gượng chịu đựng, mãi đến một lần đau đến ngất đi mới khiến các vị thần để hoảng hốt. Sau đó, cả Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn cũng tới thăm nhưng vẫn không có cách nào.

Vì thế, trăm năm sau, Bình Sinh đế quân vẫn phải chịu cơn đau không chịu nổi đó tra tấn, ngày càng đau đớn hơn.

Vân Trạch nguyên quân quay lại nhìn nàng, nghiêm mặt nói một câu như thường lệ: “Cô cô muốn biết vì sao, chỉ bằng tự đến hỏi Đế quân đi.”

Lại là câu vô nghĩa này!

Chu Ngưng cười cười, tự thấy mắt mắt, sờ sờ mũi, vừa thăm mắng Vân Trạch nguyên quân không phúc hậu. Cho dù có hỏi căn bệnh cũ kỳ lạ này như thế nào, chỉ sợ chính Đế quân cũng không biết.

Đúng lúc này, Vân Trạch nguyên quân mừng rỡ kêu một tiếng “Đế tôn” khiến nàng giật mình, quay lại thì nhìn thấy Hạo Thiên chí tôn Ngọc Hoàng đại đế đang đằng vân chậm rãi đi tới.

Là lão thần thích ra vẻ ông lớn đây mà! Nghe nói, lúc trước lão cố ý khiển trách Thiên Sắc sư tôn, không chỉ lừa gạt Trường Sinh đế quân, còn nhốt Thiên Sắc sư tôn vào Hóa Yêu trì, sau đó lại bao che ư la sát Tử Tô kia...

Chu Ngưng giễu cợt trong lòng, nhưng không thể không hành đại lễ.

Hạo Thiên nghiêm mặt, không thèm nhìn Chu Ngưng và Vân Trạch nguyên quân, đầy vẻ của bậc đế tôn, chỉ cứng nhắc hỏi: “Bình Sinh đâu?”

“Đế quân ở trên Tử Vi điện.” Vân Trạch nguyên quân không cười nữa, sắc mặt nghiêm túc mang theo sự bất đắc dĩ: “Vừa rồi bệnh lại tái phát, vô cùng đau đớn, nên đã bế đôi bút lông ngọc quýnh do Quảng Hàn tiên tử tặng. Bây giờ, đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Hạo Thiên gật đầu, thản nhiên đáp lại một câu, đôi mắt thấu hiểu: “Ừm, bây giờ bản tôn đến thăm nó.”

Bị nhốt trong tháp khóa yêu hơn trăm năm không nhìn thấy ánh sáng, mắt Thiên Sắc vẫn chưa thích ứng được với ánh sáng mạnh ở Tử Vi viên, chỉ thấy trước mắt trắng xóa, châm chích đau đớn.

Nàng không biết vì sao Hạo Thiên phải nhốt nàng vào bình ngọc lưu ly rồi mới đưa nàng tới gặp Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế. Nhưng vừa rồi bên ngoài Tử Vi viên, nàng nghe Vân Trạch nguyên quân nói chuyện một lúc, lại đề cập tới tháp khóa yêu, những lời kỳ lạ khó hiểu của Hạo Thiên, đột nhiên cảm thấy Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế có liên quan gì đó khó nói rõ với mình.

Nghĩ vậy, nàng lại nhớ đến những lời của Yêu Kiêu Quân hơn trăm năm trước, không hiểu sao trong lòng lại hoảng sợ.

Chẳng lẽ Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế thật sự có cách cứu Thanh Huyền?

Trước đó, chẳng phải người đã cứu Ngọc Thụ sao?

Chuyện này nhất định có chuyển biến ư?

Mang theo tâm tư như vậy, trong lòng nàng thấp thỏm chờ đợi. Đến khi Hạo Thiên vào Tử Vi đại điện, rốt cuộc nàng cũng gặp được Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế chưa từng lộ diện trong truyền thuyết.

Ngồi phía trên là một nam tử rất anh tuấn, trang nghiêm chuẩn mực không khác lời đồn, đôi mắt sâu lại sáng tràn đầy trí tuệ, vô cùng sắc bén, chỉ có đôi môi mảy may hơi nhú, tạo thành nếp nhăn không thể xóa đi.

Tuy là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng ánh mắt đó dường như đã qua mấy đời.

Thiên Sắc như bị sét đánh, thật lâu sau cũng không thể đáp lại.

Khuôn mặt, thần thái, thân phận, địa vị...

Tất cả đều không giống, nhưng dù không hề có bằng chứng gì, nàng cũng chắc chắn mình không sai!

Nam tử này là Thanh Huyền!

“Sư phụ, mặc kệ thay đổi như thế nào, cuối cùng ta vẫn là tiểu lang quân của nàng!”

Trong khoảnh khắc, nàng nhớ lại câu nói trêu chọc của hắn, trái tim rút lại, mắt nóng bừng, dưới sự vui mừng, nước mắt tuôn ra như đê vỡ, không thể dừng lại được —

Mà lúc này, người đang ngồi phía trên lại bất ngờ đưa tay ôm ngực, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy tuyên thành!

Hết chương 77

Lảm nhảm

~~Phát hiện sai nhiều chi tiết trong truyện quá, phải quay lại sửa lại từ đầu bản post trên đây. May mà có bản word dùng chức năng ctrlF chứ không ngồi mò từng chap chắc chết.

Hồi giờ trách nhầm mợ Tắc, hóa ra cái mớ tên dài ngoằng trong truyện của mợ đều là các nhân vật trong đạo giáo Trung Hoa. Có điều nếu mợ chịu dùng tên rút gọn của các nhân vật này thì đỡ biết bao. Bây giờ MDH sẽ “bổ sung” chú thích các nhân vật ở đây đồng thời trong các chương mà các nhân vật này lần đầu xuất hiện nha.

Do hiểu biết hạn hẹp và tìm hiểu cũng bát nháo nguồn, mỗi nguồn lại đưa ra một kiến giải khác nhau đâm ra khiến MDH cũng rất bối rối.

Có nơi cho rằng là Lục Ngự chứ không phải Tứ Ngự, gồm: Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Thái Cực Thiên Hoàng Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế (còn gọi là Thái Ất Cửu Khổ thiên tôn), Trung Ương Ngọc Hoàng Đại Đế, Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ.

Tuy nhiên có nơi lại cho rằng tứ Ngự gồm: Ngọc Hoàng đại đế, Trung thiên Tử vi bắc cực đại đế, Câu trần thượng cung đại đế và Hậu thổ hoàng địa kỳ. Trong đó Ngọc Hoàng đại đế đứng đầu Tứ Ngự.

Tuy nhiên theo truyện thì Tứ Ngự là: Nam Cực Trường Sinh đại đế; Bắc Cực Trung thiên Tử Vi đại đế, Câu Trần Thượng Cung đại đế, Hậu Thổ Hoàng Địa. Nên MDH sẽ chú thích theo truyện.

Trong đó, Hậu Thổ Hoàng Địa tên đầy đủ là Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Đức Quang Đại Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ (còn dài hơn trong truyện) coi quản đất đai, còn được gọi là Mẫu Địa, có chức năng về quyền tạo ra muôn vật, làm nên vẻ đẹp của núi sông, thờ phụng trong Đình Ứng Thiên.

Nam Cực Trường Sinh đại đế còn có tên gọi là Nam Cực Trường Sinh Ty Mạng Quân, Nam Cực Trường Sinh Đế Quân chưa tìm hiểu được nghề nghiệp là gì nên cứ theo trong truyện.

Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế là người cai quản tinh tượng bầu trời, Tiên Thánh Thần linh trên Thiên phủ. Hầu việc chính bên Tử Vi đại đế là Nam Tào, Bắc Đẩu tinh quân.

Câu Trần Thượng Cung đại đế tên đầy đủ là Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng đại đế, gọi tắt là Câu Trần đại đế hoặc Thiên Hoàng đại đế. Chức năng của Câu Trần Đại Đế là “Giúp đỡ cho Ngọc Hoàng đại đế cai quản hai cực Nam Bắc và Tam Tài (thiên, địa, nhân), điều khiển các sao, làm chủ về việc chiến tranh của thế gian. Trong 1 số truyền thuyết cho rằng Câu Trần đại đế và Tử vi đại đế có chức vị ngang nhau và cùng cai quản các vì sao. 2 vị này đều là “cháu” của Tử Quang phu nhân. (trong truyện Hạo Thiên và Bình Sinh mới là con của Tử Quang phu nhân).

Còn khá nhiều nhân vật khác được đề cập đến trong truyện như:

Bắc Âm Phong Đô đại đế: tên đầy đủ là Địa phủ Chí tôn Bắc âm Phong đô Nguyên thiên Đại đế, tên gọi tắt là Nguyên Thiên đại đế, là đức Vua cha ở dưới Địa phủ, người cai quản toàn bộ âm ti ngục hình, đất đai trên dương gian và tất cả các Tứ quân, Phán quan coi tội phúc của phàm phu.

Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn (tên chính xác trong Đạo giáo là Ngọc Thanh Nguyên Thủy thiên tôn và thường được gọi rút gọn là Nguyên Thủy thiên tôn, vị tiên đứng đầu trong Tam thanh).

Thái Ất Cửu Khổ thiên tôn hay còn gọi là Đông Cực Thanh Hoa đại đế....

Các bạn muốn hiểu rõ hơn có thể tìm hiểu trong Đạo giáo nhé

78. Chương 78

Edit: Như Bình Beta: Vô Phương Muốn khóc, lệ chẳng thể rơi

Muốn thân, không thể chạm người

Muốn yêu, chẳng thể cất lời.

Lại là cảm giác đau đớn quen thuộc kia ập đến!

Bình Sinh một tay ôm ngực, tay kia xiết chặt tay ghế, năm ngón tay đã chuyển xanh. Hai má trắng xanh làm người ta sợ hãi, đôi môi xám ngắt, mày nhú chặt, chỉ đành nhắm mắt lại cố gắng chịu đựng.

Không biết vì sao, hắn có thể cảm nhận được cơn đau một cách rõ ràng, một thứ cảm giác lạnh lẽo bi thương vô hạn không thể diễn tả được trào đến như thủy triều, không thể chống cự, bao trùm nhấn chìm hắn, đục khoét từng chút rồi tụ lại thành kịch độc không thuốc nào giải được. Chất độc ấy từ từ ngấm vào huyết mạch hắn, theo vòng tuần hoàn chảy khắp toàn thân, tựa như băng lại giống như lửa tàn sát khắp nơi.

Nhưng mà, cơn đau này tuy đến nhanh mạnh, nhưng không kéo dài như ngày thường, nó nhanh chóng dừng lại. Một lát sau, Bình Sinh mới mở mắt, khẽ thở phào nhẹ nhõm nhìn Hạo Thiên đang đứng bên cạnh mình, Bình Sinh muốn đứng dậy chào hỏi theo lễ nghi của huynh đệ.

“Bình Sinh, đệ còn đau lắm không?” Hạo Thiên vương tay ý bảo hắn đừng đa lễ, rõ ràng lòng biết tất cả nhưng vẫn vờ như không, Hạo Thiên tỏ vẻ thân thiết, rõ ràng là đang hỏi Bình Sinh nhưng những lời đó là muốn nói cho Thiên Sắc nghe: “Vi huynh vừa nghe Vân Trạch kể, bệnh của đệ càng lúc càng nặng chưa từng ngừng lại ngày nào.”

“Đa tạ huynh quan tâm, xưa nay Vân Trạch vẫn thích chuyện bé xé ra to, đừng nghe y thổi phồng.” Bình Sinh cười nhẹ, đôi mày rậm hơi nhếch lên cao, thần thái trầm tĩnh thoáng hiện trên khóe môi, giọng nói trầm thấp vừa nhẹ nhàng vừa thông thả, như từng cơn sóng xa âm âm vỗ bờ: “Mặc dù mỗi ngày đều đau một lúc, nhưng đã dịu hơn trước kia rất nhiều.”

Hắn nói thế, giống như cơn đau này là gió thoảng mây trôi tập mãi thành quen, đương nhiên Hạo Thiên không tin, nhưng cũng hiểu rằng Bình Sinh không muốn y lo lắng, cho nên cũng không truy cứu đến cùng nữa. “Công vụ ngập đầu, mà mỗi ngày đệ còn bị căn bệnh này dày vò, vi huynh thật không nỡ.” Cố ý thở dài, Hạo Thiên mở miệng đầy thâm thúy: “Gần đây, vi huynh vẫn luôn nghĩ, chỉ hy vọng có thể tìm cách trị tận gốc bệnh này của đệ, một lần rồi thôi.”

“Đa tạ huynh trưởng quan tâm, nhưng tại sao đệ lại mắc bệnh này thì đến đệ còn chưa biết nữa là.” Bình Sinh làm như thờ ơ, chậm rãi lắc đầu, cử chỉ nhẹ nhàng và thông thả, từng cái gợn tay nhắc chân đều tỏa ra phong thái tao nhã tự nhiên. Tuy căn bệnh này tra tấn hắn mỗi ngày, nhưng hắn vẫn bình thản không nhanh không chậm như đã nắm bắt tất cả mọi chuyện: “Nguồn gốc còn chưa tìm ra, nếu muốn trị tận gốc chỉ e không dễ.”

Lời Bình Sinh khiến Hạo Thiên thâm cười...

Muốn trị tận gốc căn bệnh này sao lại không dễ chứ? Bây giờ, không những là dễ trị mà còn là một ná bắn đôi chim.

“Mặc kệ thế nào, chỉ cần có cách thì cứ thử một lần xem sao.” Lòng hạ quyết tâm, Hạo Thiên thần nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ vai Bình Sinh như bình thường: “Cũng đã trễ rồi, vi huynh về Lăng Tiêu điện trước, đệ nghỉ ngơi cho tốt, đừng để mình quá vất vả.”

Bình Sinh không đáp, chỉ mỉm cười gật đầu.

Thiên Sắc vẫn còn rất kinh ngạc, khi Hạo Thiên thả nàng ra khỏi bình ngọc lưu ly, nàng mới phát hiện mình đang cuộn người trên nền đá lạnh lẽo ở hậu điện Lăng Tiêu. Có lẽ vì lạnh, cơ thể nàng run rẩy như chiếc lá lay động trong gió, hơi thở mỏng manh, dường như nàng đã cố kéo lại vài phần tỉnh táo từ trong nỗi tuyệt vọng vô bờ.

Lúc này, Hạo Thiên ngồi trên chiếc ghế cao cao, từ trên nhìn xuống, nét mặt như cười như không, đã biết rõ lại vẫn cố hỏi: “Thiên Sắc, người mà ngươi thấy lúc nãy, ngươi có nhận ra không?”

“Chàng...” Thiên Sắc ngẩng đầu, hơi sững sờ nhìn Hạo Thiên, tuy nét mặt vẫn còn ngỡ ngàng nhưng trong đáy mắt đã có nét vui mừng rạng rỡ như đóa hoa nở trong tuyết lạnh, sáng trong lạ kỳ, giọng nói nàng vẫn khàn khàn như trước: “Người đó là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế...? Không, chàng rõ ràng là Thanh Huyền... sao lại thế...”

Gần từng tiếng, vừa do dự vừa ngạc nhiên xen lẫn khó tin, nàng gần như không biết nên hình dung sự ngạc nhiên đáng mừng đột ngột ập tới này là như thế nào, nàng chỉ sợ đây là một giấc mộng hảo huyền. Cuối cùng, sự do dự nhẹ dần ở âm cuối cùng, khẽ khàng như giọt mưa rơi trên đóa hoa rồi lặng im biến mất. Sau đó, nàng rũ mắt, rốt cuộc đôi mắt cũng khôi phục lại nét trong vắt năm xưa, nhưng sâu trong đó vẫn ẩn hiện sắc mờ mịt.

Trong khoảnh khắc đó, hốc mắt Thiên Sắc nóng lên, không thể nói rõ thứ lắng đọng trong đôi mắt là dòng suối vui sướng hay là nỗi đau thương, chua xót tụ lại hết năm này đến năm khác... nhưng trong tích tắc, nàng như đột ngột nghĩ tới điều gì, ra sức nhắm chặt mắt lại, Thiên Sắc hít sâu một hơi, dồn nén lại dòng nước mắt như sóng triều sắp vỡ đổ bờ đê.

Trong tháp khóa yêu, Hạo Thiên đã từng nói một câu có ý ám chỉ, khi đó nàng còn chưa rõ ẩn ý. Nhưng vào khoảnh khắc gặp lại Thanh Huyền, nàng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, không nén lòng được bật khóc, lúc đó hân hoan ôm ngực...

Nàng chợt hiểu ra mọi chuyện.

“Xem ra ngươi đã phát hiện, lúc trước nó vì muốn cứu ngươi cho nên moi tim mình cho ngươi, bây giờ chỉ cần ngươi khóc thì ngực nó lập tức đau đớn không chịu đựng nổi.” Quan sát biểu cảm và hành động của nàng, Hạo Thiên chỉ cười khẩy: “Bộ dạng bây giờ của Bình Sinh đều là ngươi ban cho. Ta thấy ngươi cũng tình sâu nghĩa nặng với nó lắm, vậy chắc cũng không đành lòng thấy nó chịu khổ?”

“Chàng...” Thiên Sắc khép mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó như đấu tranh một lúc rất lâu rồi Thiên Sắc mới mở mắt ra: “Chàng...” Nàng không nói nên lời, cũng không biết nên nói điều gì, cho dù có cố gắng kiên cường nhẫn nhịn, nhưng âm cuối vẫn cứ nghẹn ngào, hơi thở khó nhọc.

Hóa ra, chỉ cần nàng khóc hân hoan sẽ đau...

“Chàng cái gì mà chàng!” Con ngươi Hạo Thiên tối lại, y khẽ nhếch khóe miệng, lặng lẽ quan sát nét mặt rối loạn bất an của nàng, Hạo Thiên cố tình thở dài, cất lời chua chát: “Ngươi cho rằng, nó còn nhận ra ngươi ư? Ngươi nghĩ rằng, nó vẫn là thằng nhóc người phạm không biết trời cao đất dày ra sao ư? Ngươi cho là, lúc này là vén mây đen thấy trăng tỏ hả? Đừng có mơ mộng hảo huyền, thấy người sang bắt quàng làm họ. Bây giờ ngươi còn đang gánh tội nặng, bị tước tiên tịch, tru diệt tu vi, một người là mây trên trời một kẻ là bùn dưới đất. Mà nó, trước khi quay về thân vị đã uống nước Vong Xuyên của dòng Tam Đồ, chuyện ngày xưa đã thoảng qua như mây khói, nó đã quên mất ngươi rồi.”

Nghe những lời đó, Thiên Sắc kinh ngạc!

Hạo Thiên vốn nghĩ rằng Thiên Sắc không thể chấp nhận được chuyện này, chưa biết chừng còn xảy ra chuyện khó thu dọn, y vẫn luôn nắm chặt bình lưu ly trấn hồn, định thừa cơ nàng chưa gây rối nhốt nàng

vào trong.

Nhưng ngoài dự kiến của y, Thiên Sắc lại không điên cuồng. Sau một lúc ngỡ ngàng, hốt hoảng như mất đi cả hồn phách, mặc dù biểu cảm trên mặt vẫn tràn ngập thất vọng và bi thương, nhưng nàng vẫn nở nụ cười đờ đẫn, cứng ngắc như trước.

“Chàng...” Nàng khẽ khàng cất tiếng, tất cả hồi ức như tan vào trong nước, từng đoạn thời gian lướt qua trước mắt nàng, hỗn loạn thành một vùng mơ hồ. Cuối cùng nàng chậm rãi cúi đầu, run rẩy vùi mặt vào đôi tay, giọng nói gần như thì thào lẩm bẩm: “Chàng còn sống... Còn sống là tốt rồi... như vậy là đủ... đủ lắm rồi...”

Tuy chỉ vài từ nhẹ nhàng, nhưng ngữ điệu lại ngập tràn sự thê lương chua xót xen lẫn mỗi một không chịu đựng nổi. Như có một tảng đá to nặng ngàn cân đè nén cõi lòng khiến người ta đau thắt tim gan, chẳng biết làm sao.

“Người...”

Lần này là đến phiên Hạo Thiên ngạc nhiên. Nếu nàng điên cuồng, y còn có thể dùng lời cay đắng kích thích nàng, nhưng dáng vẻ của nàng lúc này khiến y cũng thấy không thể nhẫn tâm, giống như nếu tiếp tục kích thích nàng, y sẽ thấy rất tội lỗi, giống như mình đang bắt nạt một thiếu nữ tay trái gà không chặt.

Thật ra, quả thật có thể xem con bé như một thiếu nữ. Tuy trên tay chân con bé vẫn còn đeo Phược yêu trạc và Khóa yêu liêu của Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn, trên xương quai xanh còn có một sợi xích gỉ thật dài, phần xích cắm sâu vào trong da thịt đã ngả sang màu đen sẫm, khiến người ta thấy mà không đành lòng.

Có lẽ, mấy năm nay con bé thật sống không bằng chết trong Tòa Yêu tháp, nhưng nếu nó biết hết tất cả mọi chuyện, sẽ còn đau đớn đến thế nào đây?

“Bản tôn nể tình lúc trước ngươi có công, bây giờ ta có thể khai ân cho ngươi một lần, cho phép ngươi ở bên cạnh nó.” Hạo Thiên miễn cưỡng xoay người đi, đưa lưng về phía Thiên Sắc, bên ngoài thì tỏ vẻ uy nghiêm nhưng thật lòng thì không nở nhẫn tâm. Hạo Thiên ổn định lại tinh thần, ho khẽ vài tiếng, rồi mới quay đầu lại, vẫn giữ nguyên hình tượng uy nghiêm lạnh lùng, cao cao tại thượng: “Nhưng, ngươi phải chấp nhận một vài yêu cầu của bản tôn.”

Không một chút mừng rỡ kinh ngạc, Thiên Sắc như không nghe thấy những lời đó, nụ cười khổ sở càng yếu ớt, nỗi chua xót ẩn sâu trong đáy mắt, rèm mi dài rũ bóng mờ mờ, nàng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên đứng trên cao nhìn nàng, đôi mắt sâu thăm thẳm kia như đang nhìn vào y, lại như muốn nhìn thấu y, nỗi phiền muộn khó thoát nên lời dâng trào trong lòng khiến sắc mặt Hạo Thiên càng âm trầm khó coi. Giằng co thật lâu, cuối cùng Hạo Thiên mới tránh mắt đi, xoay người mở miệng: “Việc này có liên quan đến an nguy của lục giới, liên can rất rộng. Thứ nhất, ngươi không thể kể lại những chuyện này với người khác.” Dừng một lát, Hạo Thiên cắn răng nói tiếp: “Thứ hai, đừng vọng tưởng làm nó nhớ lại những chuyện hoang đường ngày xưa, đừng nói là nó không nhớ nổi, cho dù có nhớ ra thì cũng chỉ có hại chứ không có lợi với nó.”

Nét mặt của Thiên Sắc ra sao, y không thấy được, nhưng y biết nàng vẫn đang yên lặng lắng nghe, không trả lời.

Là chấp nhận số phận sao?

Hạo Thiên rất nghi ngờ.

“Còn chuyện thứ ba...” Cảm giác cấu kính khó hiểu dâng lên trong lòng, y đột ngột xoay người, đôi mắt sắc bén tràn ngập uy hiếp: “Ngươi phải nhớ cho kỹ, tuyệt đối không được chạm vào nó, trừ phi ngươi muốn hại chết nó.”

Chạm vào chàng thì sẽ hại chết chàng? Lòng khẽ run lên, nỗi chua xót trào lên khóe mắt, Thiên Sắc hít một hơi thật sâu, lặng lẽ đè nén tất cả cảm xúc đang trào dâng.

“Đúng vậy!” Hạo Thiên u ám gật đầu, đắn đo suy nghĩ, y cảm thấy những lời cảnh cáo này sợ là không có hiệu quả với nữ tử chỉ biết xử sự theo cảm tính, Hạo Thiên không cam lòng, nhíu nhíu mày, thi triển pháp thuật trên người nàng. Cuối cùng, Hạo Thiên nghiêm mặt, còn không quên dặn dò thêm một phen: “Bản tôn đã làm phép trên người ngươi, nếu ngươi không chịu nghe cảnh báo, nói lời không nên nói hoặc muốn chạm vào nó, vậy sẽ phải chịu nỗi đau đớn như bị lạng trì! Ngươi nên thức thời một chút, đừng tự chuốc khổ vào thân!”

Tuy không biết Hạo Thiên thi triển pháp thuật gì trên người mình, nhưng Thiên Sắc biết, nếu Hạo Thiên dám để nàng đến gần Thanh Huyền, đương nhiên y sẽ tuyệt đối không cho nàng bất kỳ cơ hội nào.

Thật ra, những chuyện đó đều không quan trọng, nàng chỉ cần có thể nhìn thấy Thanh Huyền là đủ rồi...

Được trông thấy Thanh Huyền lần nữa là đủ lắm rồi...

“Còn có...” Thiên Sắc không đáp, Hạo Thiên nghi ngờ nàng đang có âm mưu, y theo bản năng muốn cảnh cáo thêm nữa, nhưng đến khi mở miệng mới phát giác mình bí từ. Kỳ thật, không chỉ thấy ghen lời mà còn thấy mình hơi đuối lý, lòng càng phiền muộn, chỉ có thể phẫn nộ thở dài: “... Quên đi, tạm thời thế đã.”

“Đa tạ để tôn tác thành.” Nàng cúi người xuống dập đầu xuống đất, rõ ràng là rất cảm kích, nhưng trong giọng nói không hề dậy sóng kia lại ẩn chứa sự quật cường, kiên định. Nỗi đau đớn như đâm vào da thịt, không cách nào nhổ ra được, mài mòn xương cốt. Cuối cùng, nàng đáp hai chữ cực nhẹ cực nhạt như một thanh thủy thủ vô hình cắt tan nát bầu không khí ngưng trệ: “Đa tạ...”

Nghe nàng cảm ơn, Hạo Thiên như cảm nhận được sự châm chọc tài tình trong những lời đó: “Đúng rồi, con người bây giờ vẫn đang ở trong Liên trì ở Càn Nguyên sơn, khi nào gặp được cơ duyên, bản tôn sẽ sắp xếp ầu tử các người gặp gỡ một phen.” Nét mặt không thay đổi, khẽ chớp mắt, đôi mi dày che khuất sắc thái bỏ đá xuống giếng, lời nói tuy nhẹ nhàng băng quơ, nhưng bất luận nhìn ở góc độ nào cũng là đang uy hiếp và cảnh cáo.

Cuối cùng, không chờ nàng trả lời, Hạo Thiên khẽ hừ, đổi chủ đề câu chuyện, chỉ thẳng vào vấn đề, không thể nhận ra nét mặt đó là vui hay là giận, y đã xoay người phát tay áo bỏ đi: “Người, tự giải quyết cho tốt đi.”

Trong kho phòng ở Thần Tịch ti, Vân Trạch nguyên quân cầm một cây bút ngọc bích dài chừng một tấc chấm chu sa kiểm tra thần tịch. Còn Chu Ngưng đang rảnh rỗi, tay cầm cây chổi lông gà, quét tới quét lui trên giá sách không dính một hạt bụi nào, còn miệng vẫn không chịu rảnh rỗi...

“... Nguyên quân đại nhân, nghe nói để tôn Hạo Thiên đặc biệt phái một thị nữ đến... nghe nói là còn là yêu thân, công đức chưa...” Nàng lẩm nhẩm liên miên vừa nói vừa cầm chổi lông gà, thỉnh thoảng quay lại, mới phát hiện Vân Trạch nguyên quân dường như không hề nghe thấy, nên càng được thể không biết lớn nhỏ, cố gắng quơ quào chổi lông gà tìm cảm giác mình đang tồn tại: “... Vân quân đại nhân... tiên nga thị nữ trong Tử Vi viên của chúng ta rất đông, ai ai cũng thông minh, tháo vát, có chuyện gì mà không làm được chứ? Chẳng cần ngài ấy làm chuyện thừa... Theo tiểu tiên thấy, tám phần mười ngài ấy đang có âm mưu...”

Nói đến cùng, nàng vẫn khó sửa tính cũ, cứ phe phẩy chổi lông gà trên đồng sách Vân Trạch đang thẩm tra, một tay chống nạnh, nhíu mày, tỏ vẻ đa nghi suy đoán.

“Tiểu Chu Ngưng cô cô, người không nên nói vậy.” Vân Trạch nguyên quân bị nàng quấy rầy, chiếc bút ngọc một tấc trong tay đột nhiên rơi xuống. Vân Trạch bất đắc dĩ thở dài, đôi mắt thâm sâu lấp lóe, đôi môi mỏng khẽ mỉm cười, y khom người nhặt bút lên, chạm rai giải thích: “Có gì đáng ngạc nhiên chứ? Người có còn nhớ, lúc trước người vẫn còn yêu thân, công đức chưa đủ mà đã được đưa vào Tử Vi viên? Bây giờ người xấu miệng suy đoán ý đồ của Hạo Thiên để tôn như vậy, nếu Bình Sinh để quân nghe được, chỉ sợ người sẽ bị cấm túc, không còn cơ hội theo để quân đến Trường Sinh yển...”

Dứt lời, y thấy Chu Ngưng bắt giác co đầu rút cổ, nét mặt cứng đờ vì câu “không được đến Trường Sinh yển”, tâm trạng của Vân Trạch lập tức tốt lên, y cười càng rạng rỡ: “Nghe nói, Ngọc Thụ tiên quân của Thần Tiêu phái toàn quyền phụ trách Trường Sinh yển...” Có ý thở dài, lời của y như muốn chế giễu người

khác: “Nhân tài như lan như ngọc mới xuất hiện này, có thể xem là thanh niên ưu tú trong thiên giới chúng ta. Y sẽ trở thành ngôi sao sáng trong tương ai, nếu lần này không gặp được, thật là đáng tiếc quá...”

“Nguyên quân đại nhân!” Chu Ngưng vốn đang lo mình sẽ bị cấm túc vì tội nhiều chuyện, sẽ không thể đến tham dự Trường Sinh yến, cho tới khi nghe những lời kia mới biết mình bị trêu cợt, nàng tức giận dậm chân, cầm chổi lông gà đập mạnh lên bàn: “Ngài, ngài nói bậy bạ gì đó hả!”

Tuy nàng la lối om sòm, nhưng Vân Trạch lại nhắc tới người trong lòng nàng, nên nàng bắt giác đỏ mặt như một cô gái nhỏ e thẹn.

Chuyện nàng thích Ngọc Thự, Vân Trạch nguyên quân đã biết từ lâu, mà Ngọc Thự bây giờ cũng không tránh né nàng như trước. Tuy vẫn khách sáo không thân thiết, nhưng nàng cũng không thêm quan tâm, nàng đã quyết tâm trọn đời này sẽ bám chặt lấy Ngọc Thự không buông!

Chu Ngưng là kiểu người nói một đằng nghĩ một nẻo, Vân Trạch bật cười, nhìn cây chổi lông gà bị ném mạnh lên đồng sở thần tịch thì biết nàng còn ở đây thì việc thẩm tra thần tịch không thể làm tiếp được, Vân Trạch bèn tìm cách đuổi khéo nàng đi: “Được rồi, tiểu Chu Ngưng cô cô, ta thấy thị nữ kia chắc đã đến rồi, nhờ cô cô đến sắp xếp chỗ ở cho nàng giúp ta, dù là tưới cây, quét nhà hay là giặt giũ thì cũng nên cho nàng chút việc vặt, không nên thất lễ.”

“Biết rồi.” Chu Ngưng phẫn nộ đáp, nàng khinh thường bĩu môi, khê hừ, không thêm che giấu cơn giận trong lòng. Nàng xoay người rời khỏi khổ phòng ở Thần Tịch ti mà không thêm quan tâm đến cây chổi lông gà đáng thương kia.

Hừ!

Tưới cây quét nhà?

Giặt giũ?

Nàng vừa đi, vừa cười lạnh trong lòng.

Vốn rằng, khi biết thị nữ kia còn là yêu, nàng nghĩ đến tình cảnh trước kia của mình, nên vẫn có chút thiện cảm. Nhưng sau đó, nghe được thị nữ đó là do Hạo Thiên phái tới, lòng thầm nghĩ đúng là oan gia ngõ hẹp! Thật khéo quá, lão già Hạo Thiên kia, lúc trước không những không ra tay cứu sư phụ nàng, lại còn mưu hại sư tôn của nàng, đẩy người vào Hóa Yêu trì, có thể nói là thù hận chồng chất. Thị nữ này được Hạo Thiên phái tới, có lẽ cũng giống như Hạo Thiên, chả có gì hay ho cả. Lúc này, nàng ôm một bụng tức, nên đành mượn thị nữ xui xẻo này đến trút giận vậy.

Bước đến hậu viện Tịch Quần ti của Tử Vi viên, một tiểu tiên nga chỉ cho Chu Ngưng bóng người đứng dưới mái hiên chính là thị nữ do Hạo Thiên phái tới.

Chu Ngưng nhìn bóng lưng kia, lòng hơi hốt hoảng, nàng nghi ngờ nheo mắt.

Chẳng phải Nguyên quân đại nhân nói thị nữ được phái tới vẫn còn yêu thân, chưa đắc đạo ư? Nhưng bóng người có mái đầu bạc trắng kia nhìn kiểu gì cũng giống một bà lão gần đất xa trời?

Chà chà, nếu là một tiểu nha đầu thì rất tốt, việc khổ cực gì cũng có thể đẩy cho nàng ta, có thể lấy cớ vợ vẫn như “trời giao trọng trách thì phải khổ cực” là đã có thể che giấu ân oán cá nhân của mình. Nhưng bây giờ, người tới là một bà lão thì có thể làm gì đây? Bỏ củi hả? Bà lão này có thể nhắc nổi búa bỏ củi sao? Giặt áo? Bà lão này có thể nói xương cốt già yếu, không cúi xuống nổi?

Khó, khó quá rồi!

Cuối cùng, Chu Ngưng chậm chạp bước đến trước mặt bà lão, Chu Ngưng thầm quyết tâm, dù thế nào đi nữa cứ phủ đầu trước đã. Chu Ngưng cố tình hếch cằm, cao ngạo, ngang ngược hỏi: “Người chính là thị nữ Hạo Thiên để tôn phái đến? Tên là gì, trước đây tu hành ở đâu?”

Bà lão kia khom lưng, hơi gục đầu xuống không nói gì cả.

“Cô cô ta hỏi người đó, sao người không trả lời?” Đợi một lúc lâu, bà lão vẫn không đáp, Chu Ngưng tức không thể tả, ngữ điệu trở nên nghiêm khắc: “Người cúi đầu làm gì? Chột dạ à? Ngẩng đầu lên!”

Nghe thế, bà lão mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mái tóc bạc nhẹ nhàng trượt qua một bên, lộ ra khuôn mặt Chu Ngưng nằm mơ cũng không ngờ tới...

“Người...” Chấn động vì khuôn mặt đó, Chu Ngưng đổi sắc mặt, sợ tới mức hít thật sâu một hơi, thật lâu sau vẫn không thể hoàn hồn, tựa như bị sét đánh thẳng vào đầu, đầu óc trống rỗng, khóe mắt run rẩy: “Người là sư tôn Thiên Sắc sao?”

Đúng vậy, nữ tử trông giống bà lão với mái tóc trắng xóa trước mặt Chu Ngưng quả thật là Thiên Sắc. Dung mạo, thần sắc, từng cử chỉ ngẩng đầu cúi đầu đều là của một nữ tử duy nhất từng vang danh lục giới mới có được, một phong thái tự nhiên không một chút kiểu cách xa xôi nào.

Thiên Sắc chưa chết, đây đúng là tin tức đáng mừng với Chu Ngưng, nếu là ngày thường, cho dù nàng không khua chiêng gõ trống bố cáo thiên hạ thì cũng sẽ vung tay múa chân, vui sướng một phen. Nhưng, giờ phút này, Chu Ngưng chăm chú nhìn Thiên Sắc ở trước mặt, càng hoảng sợ khi bắt gặp vẻ gượng gạo và tiêu tụy của hồng nhan nay đã bạc đầu.

Người, vẫn là nữ thượng tiên uy danh vang lừng lục giới lúc trước sao?

Thiên Sắc im lặng đứng đó, khuôn mặt gầy gò rất bình thản, tựa như một dòng suối cạn bị người đời quên lãng, khuôn mặt tiêu tụy, đôi môi tái nhợt không còn sắc máu, Thiên Sắc gầy gò nhẹ tênh như một quỷ hồn. Tuy dung mạo không thay đổi nhiều, nhưng ngông cuồng và nhiệt huyết năm xưa đã gần như biến mất, không thể tìm thấy.

“Sư tôn, người... sao người lại... biến thành thế này.... tại sao...” Chu Ngưng không kịp hoàn hồn, chỉ hỏi một câu mà cứ lắp bắp mãi, âm cuối cùng biến mất trong ngữ điệu ngạc nhiên rồi không tài nào hỏi ra nổi nữa.

Qua hơn trăm năm, rốt cuộc người đã ở đâu, tại sao lại trở thành thế này?

“Chu Ngưng, người thay đổi rồi.” Thiên Sắc yên lặng nhìn Chu Ngưng, nàng mở miệng, giọng nói trong vắt lạnh lùng xưa kia, bây giờ như lớp nham thạch bị gió mưa đục khoét, thô ráp, khàn khàn khó mà hình dung.

Trong thời gian ngắn, tuy Chu Ngưng vẫn còn hoảng sợ, nhưng vì tai thính, nghe rất rõ những lời Thiên Sắc, nhất thời nàng bỗng có cảm giác muốn khóc mà không thể khóc nổi.

Sư tôn bảo nàng thay đổi, ý người là thái độ ngang tàng kiêu ngạo của nàng sao?

Có trời chứng giám, nàng không cố ý tỏ vẻ chanh chua, kiêu ngạo như vậy trước mặt sư tôn Thiên Sắc, càng không cố tình lộ ra vẻ mặt hoảng hốt sợ hãi này. Phải biết rằng, xưa nay, nàng và các tiên nga, thị thần trong Tử Vi viên luôn xưng huynh gọi đệ, sống hòa thuận với nhau.

Trước đây nàng nghe kể sư tôn Thiên Sắc đã bị đẩy vào Hóa Yêu trì, bây giờ xem ra chắc chắn có ẩn tình khác? Nhưng, Thiên Sắc bị tước tiên tịch là chuyện thật, Chu Ngưng từng tìm thấy một quyển sách có tên Thiên Sắc trong kho phòng ở Thần Tịch ti của Vân Trạch tiên quân, tên Thiên Sắc đã bị gạch bằng mực chu sa đỏ sẫm.

Màu đỏ sẫm này khiến Chu Ngưng sợ hãi, giống hệt cảnh tượng nhiều lần nàng đã gặp trong cơn ác mộng, dù cả đời chỉ trông thấy một lần, nhưng mãi mãi không thể quên!

Dù sao, nàng đã tận mắt chứng kiến sư phụ Thanh Huyền moi tim, cái cảm giác kích thích khi trông thấy máu tươi phun xối xả, khiến mỗi lần hồi tưởng đều làm nàng đầu váng mắt hoa.

“Sư tôn...” Chu Ngưng vội vàng muốn giải thích, nhưng không biết nên nói thế nào, nàng có rất nhiều chuyện lại không biết hỏi ra sao, do dự một lúc lâu, rốt cuộc mới nhớ ra chuyện chính.

Bây giờ, nếu sư tôn Thiên Sắc bị điều đến Tử Vi viên tu hành, đương nhiên nàng phải chăm sóc thật tốt cho người mới được. Dù sao, cái mạng nhỏ bé của nàng cũng là do sư tôn cứu về từ tay của Yêu Kiêu Quân và Ôn thú năm xưa, về tình về lý đều không thể lãnh đạm.

Nghĩ đến đây, Chu Ngưng đột nhiên nghĩ tới Vân Trạch tiên quân luôn thần bí khó lường, nàng nhận ra mục đích y bảo nàng đến đây. E rằng, Vân Trạch tiên quân đã sớm biết người mà Hạo Thiên sai đến chính là sư tôn Thiên Sắc?

“Sư tôn, con biết người thích nơi yên tĩnh, con sẽ sắp xếp cho người đến ở dưới hàng cây phù tang, được không ạ?” Ở trước mặt Thiên Sắc, Chu Ngưng không kiêu ngạo nổi, nàng đột nhiên trở nên khiêm tốn: “Nơi đó rất yên tĩnh, có thể hấp thụ được tinh hoa nhật nguyệt, rất hữu ích cho việc tu luyện.”

Trong mắt Chu Ngưng, sự bố trí này rất ổn thỏa, dù sao Thiên Sắc từng có khúc mắc với các thị thần ở Tử Vi viên, cho dù Thiên Sắc ở chỗ nào thì cũng đều bị mọi người xa lánh. Chỉ bằng sắp xếp cho người ở dưới hàng phù tang, chỗ đó là nơi tích tụ nhiều linh khí của trời đất nhất. Lúc trước tư chất nàng yếu kém, dạy mãi mà chẳng hiểu, Vân Trạch tiên quân ra lệnh buộc nàng tu hành tại chỗ đó!

Bây giờ nghĩ lại, lão già Hạo Thiên kia quả không có ý tốt, e rằng y biết trước đây các thị thần của phòng vệ ti thua dưới tay Thiên Sắc, cho nên mới sai Thiên Sắc sư tôn đến đây...

Nghĩ thế, Chu Ngưng thầm dùng những lời mắng chửi ác độc nhất rửa xả Hạo Thiên trong lòng.

Nhưng mà, với sự bố trí mà Chu Ngưng cho là ổn thỏa nhất thì Thiên Sắc lại có ý khác. “Ta nghe nói Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế...” Thiên Sắc bình thản nhìn về phía trước, giọng nói trầm thấp khàn khàn, nét mặt ẩn chứa vẻ hoảng loạn và sợ hãi tột cùng, tựa như đang gặm nhấm trái tim nàng, rốt cuộc nàng cũng thốt ra câu kia, nhưng lại không biết biểu cảm của mình lúc này là thế nào, toàn cơ thể như bị tê liệt: “Chu Ngưng, người có cách nào sắp xếp để ta đến gần đại đế một chút không?”

“Sư tôn, người...” Chu Ngưng gãi gãi đầu, vì không thể nhận ra chân tướng, nên đương nhiên vừa khó hiểu vừa nghi ngờ, chẳng biết làm sao. Ngẫm nghĩ, nàng không biết mục đích của Thiên Sắc là gì, nàng cũng không tiện hỏi, bèn tự chủ trương đồng ý: “Việc này không thành vấn đề, bắt đầu từ đêm nay, người thay con đến hầu Đế quân duyệt công văn, rửa bút, mài mực vậy.”

Tay cầm khay trà Nghiễm Hàn Ngân Toa vừa pha, Thiên Sắc chậm rãi bước từng bước tiến vào Tử Vi điện đèn đuốc sáng trưng.

Theo lời Chu Ngưng dặn, “Nghiễm Hàn Ngân Toa” là loại trà Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế thích nhất. Là loại lá trà được Quảng Hàn tiên tử bí chế từ hoa phù tang khô đã được hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, thời điểm uống tốt nhất là ban đêm lúc phê duyệt công văn.

Điều này, nàng thật không ngờ tới. Vì nàng không hề kén chọn trà và cả Thanh Huyền cũng không thích trà, tuy nhiên lúc khát nước thì đến cả nước suối dưới Yên sơn hần cũng có thể uống được một thùng như trâu uống nước, rồi lấy ống tay áo lau miệng, hô lên “đã khát”.

Thiên Sắc có hơi mất tự nhiên với sự khác biệt khó nói nên lời này, nàng trấn định tâm thần, bước từng bước một trên bậc thang dài trước Tử Vi điện. Còn nhớ lần đó, lúc nàng công Thanh Huyền lên cầu thang này, có thể nói là đập nổi chìm thuyền, tử chiến đến cùng, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ nếu không thành công thì đành xả thân. Nhưng bây giờ, lòng nàng ngập tràn hy vọng, nhưng đáy lòng lại hoảng hốt, bất an khó thốt thành lời.

Đẩy cánh cửa Tử Vi điện, bóng người áo tím ngồi trên ghế cúi đầu phê duyệt công văn khiến đôi tay nàng run rẩy.

Đó là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế – Bình Sinh đế quân ư?

Tuy nhiên trong mắt nàng, người đó không phải đế quân, mà là Thanh Huyền của nàng...

Thật bất ngờ, sau khi mất hết niềm tin nàng lại có thể gặp hần lần nữa... Có thể nhìn thấy hần là đủ rồi... Hần còn sống là đủ lắm rồi...

Không thể nhớ nổi nàng làm cách nào bước đến trước mặt hần, cũng không thể nói rõ tâm trạng nàng thế nào, điều duy nhất còn lại trong đầu nàng là, từng lời cảnh báo lạnh thấu xương vang lên trong đầu, nàng tuyệt đối không được khóc...

Bởi vì, nàng mà khóc thì hần sẽ đau...

.... Nghe nói, nàng đã làm hần đau đớn hơn trăm năm nay, ngày ngày phải chịu tra tấn dày vò... So sánh với nỗi đau lúc hần moi tim cứu nàng và những đau đớn đã từng ném trái, nàng cảm thấy những chuyện nàng

phải gánh chịu trong Tòa Yêu tháp thật không đáng nhắc đến... Huống hồ gì, bây giờ nàng sao nỡ để hấn phải đau đớn...

Đứng trước mặt hấn, cách hấn chưa đến một tấc, nàng có thể trông thấy rõ sợi tóc mai đang rũ xuống của hấn dưới ánh sáng của dạ minh châu ánh lên nét dịu dàng. Nàng không có cách nào kiềm nén, Thiên Sắc ngừng thở, nhưng khi mấp máy môi nàng mới phát hiện, nàng không thể thốt thành tiếng.

Hóa ra, đây chính là pháp thuật Hạo Thiên thi triển.

Nàng đứng trước mặt hấn lại không thể mở lời, chẳng khác gì câm điếc.

Lòng không thể kiềm nén buồn đau, nhưng không để nàng kịp hoàn hồn, hấn đã kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn.

Trong chớp mắt, Thiên Sắc bắt gặp ánh mắt hấn. Đôi mắt đó còn sâu thẳm hơn cả bóng đêm, vẫn giống ánh mắt trong ký ức của nàng, vừa sâu thẳm vừa đen láy, sự dịu dàng như vĩnh viễn ẩn trong đáy mắt, lấp lánh rạng rỡ. Điểm khác biệt duy nhất là, trong ánh mắt lúc trước của hấn là tình yêu đan xen sự sâu lắng, không sồn lòng, không bỏ cuộc, nhưng giờ phút này, đôi mắt kia tĩnh lặng không chút dao động, dường như đã trở nên vô dục vô cầu, mà đôi mày của hấn hình như hơi nhíu lại....

Tại sao hấn lại nhíu mày?

Thiên Sắc lo sợ bất an như chim sợ cành cong, dưới ánh nhìn chăm chú của hấn, nàng giống hệt một con cá mắc cạn bị phơi dưới ánh nắng, hai má vừa đau rát vừa tê liệt.

Bây giờ nàng đã già đi, đã xấu xí hơn sao? Nàng biết, mái tóc bạc của nàng rất khó coi, nàng cũng biết nàng của hôm nay không thể sánh bằng trăm năm trước....

Hấn vẫn sẽ thích nàng chứ...

Hấn có ghét nàng không...

Vẫn còn đang ngơ ngẩn, nàng nhìn thấy môi hấn hơi mấp máy...

“Chẳng phải ngày thường đều là Chu Ngưng hầu bút mực sao?” Khẽ nhíu mày, Bình Sinh nhìn nữ tử xa lạ đứng trước mặt, hấn không quan tâm nhiều, chỉ hơi khép mắt, một mồi xoa trán: “Người mới đến đây sao? Người tên gì? Sao Vân Trạch chưa từng nói gì với ta?”

Trong tích tắc, Thiên Sắc mới nhớ tới lời Hạo Thiên...

... Hấn đã uống nước Vong Xuyên của dòng Tam Đồ... Hấn không nhớ gì hết....

Nàng thần thờ, Thiên Sắc cảm thấy dường như toàn thân đang run rẩy, không thể đứng vững. Nhưng thực tế, nàng chết lặng đứng thẳng tắp như một cây trúc, muốn đáp lời, nhưng cuối cùng chỉ mấp máy môi mà không thốt ra được một lời.

“Người không nói được?” Quan sát nàng Bình Sinh nhận ra manh mối, vẻ kinh ngạc thoáng hiện lên nét mặt. Sau đó, hấn cúi đầu, tiếp tục phê duyệt công văn, không quá để tâm thì thầm: “Quên đi, người mài mực đi, không nói được cũng không sao, bớt đông dài, càng yên tĩnh.”

Tuy hấn bảo nàng mài mực, nhưng Thiên Sắc không biết rốt cuộc mình đã đứng ngơ ngác bao lâu, chờ đến khi hấn ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn nàng lần nữa, nàng mới run tay đặt khay trà xuống.

Mài mực???

Ngày xưa, là nàng chép kinh, Thanh Huyền đứng bên cạnh mài mực...

Nàng chưa bao giờ mài mực giúp người khác, cũng chẳng biết có thể làm tốt hay không?

Tay cầm đồ mài mực, nhưng mắt nàng vẫn bám chặt vào hấn, không nỡ rời một giây phút nào. Tuy khuôn mặt đã khác, nhưng trong mắt nàng, dáng dấp hấn vẫn như xưa, tựa như chưa từng thay đổi, đến cả ngón tay út hơi cuộn lại khi cầm bút cũng không khác gì...

Bình Sinh nhắc bút chấm mực, có lẽ nhất thời không quan sát tay khẽ chạm phải ống tay áo của Thiên Sắc. Trong chớp mắt, giọng nói cảnh cáo của Hạo Thiên như sấm sét lướt qua đầu Thiên Sắc...

Tuyệt đối không được chạm vào hắn, trừ phi người muốn hại chết hắn!

Thiên Sắc như bị một thứ sợ hãi cắn trúng, nàng lập tức rút tay lại, trong lúc bối rối nàng hơi mạnh tay, bất cẩn đánh đổ nghiên mực.

Nghiên mực rơi cách xuống nền đất, vỡ thành hai mảnh, dòng mực đen thui vấy ra trên đất, thậm chí còn bắn lên cả giày vào áo bào tím của hắn.

Bình Sinh không nhìn rõ tiểu tiết lúc này, hắn nhìn nghiên mực bị đánh rơi thành một đống lộn xộn, hắn cúi đầu lặng lẽ thở dài: “Thôi, người lui xuống trước đi.” Gác bút, hắn khẽ vẩy tay bảo nàng lui ra: “Gọi Chu Ngưng đến hầu văn thư cho ta, con bé hiểu rõ thói quen của ta.”

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu, Thiên Sắc lúng túng đứng ngay tại chỗ, đột ngột nhận ra được tình cảnh của bản thân.

Hắn đã không còn nhận ra nàng nữa, với hắn mà nói nàng là người xa lạ, đến cả Chu Ngưng cũng không bằng...

Ngồi xổm xuống, nàng muốn nhặt lại nghiên mực đã bể làm đôi, nhưng bỗng phát hiện dưới ánh sáng dạ minh châu, bóng của hắn in trên nền đất bên dưới ghế ngồi.

Như bị sét đánh, nàng nhìn chiếc bóng mà ngẩn ngơ, không dám xác định có phải mình đang nằm mơ, hắn vẫn còn sống.

Không thể chạm vào hắn, lại có thể chạm vào bóng của hắn, đây có thể xem như một niềm an ủi không?

Vươn tay ra, nàng ngạc nhiên phát hiện, đôi tay nàng run lên bần bật, rất gian nan mới chạm được vào cái bóng của hắn. Thiên Sắc cắn chặt răng, hít sâu một hơi, đè nén nước mắt, tự xem như mình đã có thể chạm vào hắn, từng chút một, khẽ khàng ve vuốt, nhưng trong lòng lại quạnh quẽ khó thoát thành lời...

Bi thương vô hạn trào dâng như thủy triều, trong tích tắc nhấn chìm nàng. Nàng vốn nghĩ rằng, nàng có thể chấp nhận sự xa lạ này, nhưng hôm nay nàng mới có thể hiểu được: tại sao khi Chu Ngưng biết Ngọc Thự đã quên mất mình lại khóc đau thương như vậy, tại sao Dụ Lan thà mất tất cả cũng phải kéo theo Cứ Phong tìm kiếm cơ thể thích hợp chứ không muốn bước vào vòng luân hồi...

Hóa ra, hồi ức yêu đương đời trước đã tan ra như bọt nước, không còn bóng dáng.

Tuy nàng biết người ngồi trên ngai kia, nhưng người đó dường như đã trở thành người xa lạ.

Quyển luyến thu tay lại, nàng đứng dậy, ngơ ngẩn, không hề phát hiện bước chân mình đã loạng choạng ngã nghiêng, cho đến khi một tiếng gọi vọng tới từ sau lưng...

“Chờ chút, người đứng lại đó, hình như trước đây ta đã gặp người ở đâu đó...”

Hết chương 78

79. Chương 79

Edit: Ong MDBeta: Vô PhươngHình như ta đã gặp người ở đâu đó —

Câu nói mang theo chút nghi ngờ vang lên khiến Thiên Sắc như bị sét đánh ngang tai, ngạc nhiên đến mức đầu óc trống rỗng. Khóe mắt run run, đồng tử co lại, ngực phập phồng lên xuống, không khí ứa vào lấp đầy lồng ngực khiến nàng khó thở, tim như nảy lên.

Theo phản xạ xoay người thật nhanh, nàng thấy hắn ngồi ngay ngắn trên ngự tòa, ngạc nhiên nhìn vào mắt hắn, đôi môi đỏ khẽ run. Rõ ràng biết là xa vời, nhưng nàng nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt đen sâu thẳm của hắn sự hoảng hốt đến khó tin lẫn chờ mong, xen lẫn trong đó còn có sự lo lắng không yên.

Hắn —

Hắn nói như vậy, có phải đã nhớ lại chuyện gì trước đây không?

Chẳng lẽ cuối cùng ông trời không tệ bạc với nàng, rốt cuộc cũng không khiến hấn hoàn toàn quên mất nàng.

Nhưng chẳng phải trước đó Hạo Thiên nói rằng khi trở về thần chức hấn đã uống nước sông Vong Xuyên, quên hết chuyện trước kia, sao có thể nhớ lại được gì chứ?

Vốn tưởng rằng bản thân chỉ cầu mong hấn được tiếp tục sống, không mong ước gì hơn nữa, nhưng thật ra đáy lòng vẫn có chờ mong... Thanh Huyền à Thanh Huyền, không biết lúc này chàng có thể nhớ lại điều gì không...

Muốn nói chuyện, nhưng nàng biết bản thân không thể nói được một lời, chỉ đứng tại chỗ như cây cọc gỗ, để mặc cho chờ mong và xúc động tràn trề trong lòng, hết như kim đâm, khiến cả người run rẩy.

Thì ra, hấn còn nhớ nàng...

Còn nhớ rõ ràng...

“Người —” nhìn thấy dáng vẻ kỳ lạ của nàng, Bình Sinh khẽ nhíu mày, ánh mắt sáng ngời chiếu rọi trên khuôn mặt bản khoản phức tạp của nàng, càng khiến thân hình nàng run rẩy.

Hấn tự nhận tuy xưa nay hơi nghiêm khắc, nhưng không đến mức đáng sợ vậy chứ? Chẳng qua chỉ bảo nàng đứng lại thôi, sao lại biến thành bộ dạng không ngờ được như thế?

Chẳng lẽ, hấn, thực sự đáng sợ đến vậy sao?

Tuy có nghi ngờ, nhưng nghĩ kỹ lại, cuối cùng xác định chuyện có liên quan đến nàng, hấn chợt nhíu mày. Thu lại mọi cảm xúc, sắc mặt trầm lắng, giọng vang dội, thanh thoát rõ ràng từng từ: “Thảo nào thấy người quen quen, người chính là tiểu tước nhi trên Vân Vụ sơn lúc trước phải không?”

Tiểu tước nhi?

Thiên Sắc giật mình, cảm thấy cách xưng hô này rất quen, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không hiểu được vì sao nó lại tồn tại.

Nếu nàng nhớ không lầm, hình như trước kia Yêu Kiêu Quân cũng từng gọi nàng như vậy, giọng điệu trên đùa ngả ngớn khiến người ta rất khó chịu.

Nhưng Thanh Huyền có khi nào xưng hô không đúng mực với nàng chứ?

Thanh Huyền của nàng, luôn gọi nàng là “sư phụ” bằng chất giọng trầm thấp, có khi cao vút, khi lại khàn khàn. Lúc lưu luyến quán quýt, hấn gọi từng tiếng “Thiên Sắc” vô cùng thân thiết, như hình với bóng, giống như tiếng gọi kia đã biến tên của nàng thành một sợi dây tơ hồng không thể cắt đứt, cột chặt trái tim hai người lại.

Nhưng hôm nay, hấn ngồi trước mặt, không phải gọi nàng là “sư phụ”, cũng không phải “Thiên Sắc”, mà là “tiểu tước nhi”...

Thiên Sắc nhìn bóng dáng oai nghiêm của Bình Sinh trên ngự tòa, ánh sáng của viên dạ minh châu tỏa xuống người hấn, giống như một tầng sương mỏng mờ mờ, gần trong gang tấc nhưng hấn như không chân thật.

Khoảnh khắc đó, nỗi chua chát từ đáy lòng dâng lên như thủy triều, cắn xé khắp thân thể, đau đến mức tầm mắt cũng mờ hồ. Những lời của hấn bóp nát cõi lòng đầy chờ mong của nàng, hoặc đây vốn là tự làm tự chịu, biết rõ không nên hy vọng điều gì nhưng nàng lại cố tình — không ngờ, cuối cùng phải đối mặt với tuyệt vọng, thất vọng, chua xót... Những cảm xúc không nói nên lời quấn vào nhau khiến khuôn mặt tái nhợt không chút máu của nàng càng trắng bệch giống xác chết.

Dây tơ hồng vẫn còn, nhưng chỉ còn một đầu, Thanh Huyền của nàng đã mất...

“Xem ra, người không nhớ ta.” Thấy bộ dạng ngạc nhiên của nàng, Bình Sinh không biết nàng đang đắm chìm điều gì, chỉ nghĩ nàng đang nhớ lại chuyện cũ.

Nhớ năm đó, hấn đến Vũ Dư Thiên Thượng Thanh Cảnh trong Nhụy Châu Khuyết Thất Ánh Tử Hà Các theo lời mời của Thượng Thanh Linh Bảo thiên tôn, không ngờ gặp được Câu Trần Thượng Cung Thiên

Hoàng đại đế Thiên Sinh, hai bên liền hẹp gấp lại ở núi Vân Vụ bằng tuyết ngợp trời, cùng chơi cờ, uống trà luận đạo. Không ngờ, nhân gian đột nhiên xảy ra loạn binh, Thiên Sinh không thể đến đúng hẹn, lại còn sai một tiên quân đến dẫn hần nhất định phải đợi chơi cờ xong mới được rời khỏi đó. Hần đỏ khóc đỏ cười, đành ngồi nhập định trên núi Vân Vụ.

* Các địa danh trên nằm trong Đạo giáo, đại khái thuộc tiên cảnh của Thượng Thanh Linh Bảo thiên tôn, cũng là các biểu tượng của ông. Trên đỉnh nói có một gốc tiên thụ khổng lồ, là do Ty Nông Hoa Thần nguyên sơ bắt cần để lại, vô tình hấp thu linh khí trời đất nên tươi tốt sum suê, cao vút rợp trời. Năm đó, tuyết rất lớn, đọng trên một cành cây khiến nhánh cây bị gãy, trên đó có một tổ chim tước, chú chim tước con rơi xuống, vừa vịn lọt vào ngực áo của hần.

Tiểu tước nhi đã bị đông lạnh đến hấp hối, trên người mang theo yêu khí mờ nhạt nhưng toàn thân đỏ rực như lửa, xem ra đúng là con của chu tước thiên giới bị giáng chức và hỏa loan của yêu giới.

Không biết cha mẹ của tiểu tước nhi này vì chuyện gì mà bị giáng chức...

Thân là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế, tất cả chu tước ở thiên giới đều do hần quản lý, cha mẹ của tiểu tước nhi này tất nhiên cũng nằm trong tay hần. Từ đó, hần tự nhiên cảm thấy thương hại tiểu tước nhi, chỉ ngồi im tĩnh tọa trong băng tuyết, để mặc nó nằm trong ngực hần sưởi ấm tránh gió tuyết —

Lần tránh gió này vô tình kéo dài hết mùa đông giá rét, đến năm sau, tiểu tước nhi này đã vỗ cánh bay xa không trở về nữa. Sau đó hần mới phát hiện ra, tiểu tước nhi đã ăn sạch một gói đan dược trong vạt áo hần do Linh Bảo thiên tôn tặng. Sau này khi gặp lại, vì ăn được đan dược nên tiểu tước nhi đã tu hành thành người, bản lĩnh không tệ chút nào.

Sau đó, nàng còn bá sư trên Tây Côn Luân, vào Ngọc Hư cung, tất cả những chuyện này đều có liên quan đến hần. Hần không nhớ rõ mình vào luân hồi năm tiểu tước nhi này bao nhiêu tuổi, dường như cũng không gặp con bé, tất cả những gì hần mơ hồ nhớ được là mình trải qua mười kiếp chết trẻ, cuối cùng mới có thể trở về thần chức. Chỉ là, bây giờ gặp lại tiểu tước nhi này, con bé đã trở thành hồng nhan bạc đầu, bộ dạng tiều tụy sống không bằng chết như vậy!?

Khó trách lần đầu tiên gặp con bé lại thấy rất quen, nhưng vì con bé mặc áo đỏ quá thu hút nên không để ý đến sự thay đổi bên ngoài bởi vậy lúc đó không nhận ra.

Đôi mắt thoảng ẩn hiện suy nghĩ phức tạp, rũ xuống che giấu xao động nơi đáy mắt, Bình Sinh khẽ cau mày, cúi đầu xuống, mở công văn tiếp tục phê duyệt, lơ đãng vẩy tay: “Thôi, người lui xuống trước đi, nói Chu Ngưng gọi Vân Trạch nguyên quân vào đây, ta có việc cần dặn dò y.”

Phải mất một lúc lâu, Thiên Sắc mới từ trong bàn hoàng bưng tỉnh lại, những mong chờ trước đó tan thành mây khói, cuốn sạch theo gió, để lại máu tươi nhỏ xuống từng giọt cùng tiếng gào thét ngày càng thê lương —

Không, không phải ta không nhớ chàng, mà chàng đã không còn nhớ ta nữa...

Hốc mắt nóng bừng, nàng lẳng lặng nhìn hần, nhìn bào phục màu tím đẹp đẽ cao quý, nhìn kim quan hần đang cài, cây trâm ngọc, cái đầu khê cúi trên chông công văn, mái tóc đen tảo nhã rũ xuống bên cạnh. Lúc này, thân hình cao ngất của hần tản ra khí chất trầm lắng vững vàng, hòa thành một thể với không gian trang nghiêm của Tử Vi điện, trên người ẩn chứa sức mạnh vững chắc nhu hòa, lại đầm ấm như ánh sáng phát ra từ thanh kiếm, đốt cháy sức mạnh ẩn giấu trong vỏ kiếm, khiến nó đột ngột bùng sáng.

Đây là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế Bình Sinh, không phải Thanh Huyền luôn bên cạnh nàng như hình với bóng.

Không hề nhớ bất cứ chuyện gì, nói cách khác, với hần, nàng chỉ là một người xa lạ không quan trọng.

Cùng hình dáng nhưng lại là người đứng.

Không có bất cứ người nào nghe được tiếng khóc thầm từ đáy lòng nàng, nàng bước đi lảo đảo, thần thờ, không rõ mình ra khỏi Tử Vi điện như thế nào, càng không biết phía sau có một đôi mắt vẫn nhìn nàng chăm chú, đuổi theo nàng, không ngừng suy nghĩ.

Thiên Sắc đứng trên bậc thềm phía sau Tử Vi đại điện nguyên cả đêm.

Tử Vi viên là nơi gần mặt trăng mặt trời nhất. Ban ngày, mặt trời đẹp đẽ lên cao, nóng bức đến mức có thể thiêu cháy cả đồng cỏ, ban đêm, mặt trời lặn xuống cây phù tang, ánh trăng lạnh trong veo treo lên, nơi này giống như băng tuyết ngàn dặm, cực kỳ lạnh lẽo.

Một bóng dáng đẹp đẽ hoa lệ, giống như vệt máu ghê người kéo dài trong ánh trăng mờ, uốn lượn theo dấu chân nàng, làn da nổi bật dưới ánh trăng, càng trở nên trắng bệch. Ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng tròn gần trong gang tấc kia, ánh bạc phủ khắp nơi, dịu dàng như tơ lụa, sau đó nàng cúi đầu xuống, im lặng hết như một linh hồn dạo chơi dưới ánh trăng.

Ánh trăng trong như nước, lẫn vào sương mù chiếu lên mặt nàng, hàng mi dày che giấu mọi cảm xúc trong mắt, mái tóc bạc như tuyết đọng trắng xóa, xua tan ánh sáng rực rỡ quanh người nàng, nhưng không thể xóa đi sự cô đơn, hiu quạnh.

Xa xa, Chu Ngưng nhìn thấy nàng, không dám lớn tiếng gọi trong đêm yên tĩnh, phải dừng lại một lúc mới thở hổn hển, ôm ngực hỏi: “Sư tôn, người ở đây làm gì, làm con tìm khắp nơi!”

Thiên Sắc ngẩng đầu, gió lạnh ban đêm càng khiến mắt nàng mơ màng, mái tóc bạc trắng như tuyết dưới ánh trăng, thật lâu sau mới lên tiếng, giọng mờ mịt hư vô như gió lướt trong đêm: “Người tìm ta làm gì?”

“Con nghe Vân Trạch nguyên quân đại nhân nói, Đế quân gọi ngài ấy đến hỏi chuyện, tất cả mọi câu hỏi đều liên quan đến người. Sau đó, hình như là Đế quân không vừa lòng, công văn cũng không thêm phê nữa, đích thân đến Lăng Tiêu điện, đặc biệt hỏi han chuyện của người!” Tuy đã thành tiên, nhưng tính tình Chu Ngưng vẫn dễ kích động như trước kia, nói như mở cờ trong bụng, thêm mắm thêm muối, chuyện bé như hạt đậu cũng thành long trời lở đất: “Sau khi từ Lăng Tiêu điện trở về, Đế quân lại dặn dò con, từ nay về sau, khi ngài ấy phê duyệt công văn ban đêm ở Tử Vi điện đều do người hầu hạ.”

Cuối cùng, không thấy trên mặt Thiên Sắc ngạc nhiên vui mừng gì, nhưng nàng rất vui sướng, mày nướn cao có phần đắc ý, thở phào nhẹ nhõm: “Chuyện này thật tốt quá! Sư tôn ở bên cạnh Đế quân, tất nhiên ngài ấy sẽ điểm hóa người, nếu muốn tu lại công đức đăng tiên tịch cũng là chuyện sớm muộn! Nói không chừng, cả Thanh Huyền sư phụ cũng —”

Nói tới đây, nàng chợt nhận ra mình nói lời không nên nói, lập tức im lặng, hơi xấu hổ nhìn về phía Thiên Sắc. Thiên Sắc vẫn lãnh đạm trầm lắng, chỉ lẳng lặng nhìn lòng bàn tay mình, hoa văn uốn lượn, giống như những con đường bên ba nguy hiểm trước đó, để lại dấu tích không thể xóa mờ.

Trong lòng sư tôn nhất định là còn nhớ Thanh Huyền sư phụ!

Nàng chợt thốt thức, nhớ lại chuyện cũ của mình. Khi đó, biết Ngọc Thự không nhớ ra nàng, mỗi lần nghĩ đến đều cảm thấy bản thân thê thảm nhất thế gian, hận không thể chết để kết thúc hết mọi chuyện. Nhưng sau đó, nàng thấy Thanh Huyền moi tìm cứu sư tôn, còn sư tôn vì Thanh Huyền sư phụ xông vào Tử Vi viên, mới biết thì ra còn sống thật sự là may mắn. Ít ra, còn sống là còn có hy vọng, không phải sao?

Không như sư tôn và Thanh Huyền sư phụ, vĩnh viễn xa cách, cô đơn chiếc bóng...

Sau đó, nàng theo Vân Trạch nguyên quân tu đạo, cũng từng nghĩ sẽ nói chuyện của Thanh Huyền sư phụ và sư tôn với Đế quân. Nhưng thứ nhất, nàng hỏi Vân Trạch nguyên quân thì đại nhân cũng nói Thanh Huyền sư phụ là không thể cứu, nếu không Nam Cực Trường Sinh đế quân sẽ không buông tay bỏ mặc. Thứ hai, là nàng vẫn cảm thấy sợ Tử Vi đế quân, nên đành phải giấu kín chuyện này trong lòng.

Lúc này, Chu Ngưng cũng không biết mình nên nói gì cho phải, chỉ đành lên tiếng khê an ủi: “Sư tôn, Đế quân thần thông quảng đại, không gì không làm được, không chừng sẽ có biện pháp —”

Có điều, nàng chưa kịp an ủi hết câu, bên cạnh đã vang lên giọng cười nhẹ nhàng của Vân Trạch tiên quân: “Chu Ngưng —”

Chu Ngưng như chim sợ cành cong xoay người lại, đã thấy Vân Trạch tiên quân y bào xanh ngọc đứng phía sau, khuôn mặt như nhuộm ánh trăng mờ nhạt, càng khiến người ta say mê. Y thở dài một tiếng, khê cười: “Nghe nói Hạo Thiên đế tôn sai đặc sứ Ngọc Hư cung đến tặng lễ vật đặc biệt cho Đế quân, không biết đó có phải Ngọc Thự tiên quân...”

Nghe nửa câu đầu, Chu Ngưng còn thắc mắc tại sao Hạo Thiên phải sai người của Ngọc Hư cung đưa lễ vật đến cho Bình Sinh để quân, không biết đó là lễ vật gì! Nhưng, nửa câu sau vừa xuất hiện tên Ngọc Thự, những thắc mắc ban đầu bị ném sạch ra sau. “Ồ đâu?” Nàng vội vàng chạy đến, kéo tay áo Vân Trạch nguyên quân, làm nũng: “Huynh ấy ở đâu?”

Với phản ứng của Chu Ngưng, Vân Trạch nguyên quân không hề ngạc nhiên, thậm chí không trách mắng. “Bây giờ —” y cố ý nhướn mày, kéo dài âm cuối, một lúc sau khẽ cúi đầu, giọng nói thuần hậu, nửa tán thưởng nửa trêu chọc: “Bây giờ, có lẽ đang trên đường đến đây.”

“Nguyên quân đại nhân!” Bị Nguyên quân đại nhân trêu chọc như vậy, Chu Ngưng đỏ mặt, liên tục dậm chân thất vọng: “Ngài —”

“Tuy rằng đang trên đường đến đây, nhưng cũng không xa Tử Vi viên.” Đôi mắt Vân Trạch nguyên quân sáng lên, cố ý nhìn Chu Ngưng từ đầu đến chân, chép miệng, khoe môi khẽ cong lên, không ngừng trêu chọc: “Cô cô nhìn cô cô kìa — ăn mặc chẳng khác gì nha đầu mới lần trong bếp ra, ta không muốn dẫn cô cô đi gặp khách cùng đâu.”

Thật ra, xưa nay Chu Ngưng có nghe Vân Trạch nguyên quân nói về quần áo thể nào cũng không sao, nhưng nàng lại có thói quen lấy ngày được gặp Ngọc Thự làm ngày đặc biệt vui mừng của mình, quần áo đương nhiên phải khác. “Con đi thay quần áo!” Nàng vội vàng đáp lại một câu, bỏ mặc Vân Trạch tiên quân và Thiên Sắc, chạy nhanh như chớp, sợ lỡ bước sẽ không gặp được Ngọc Thự.

Nhìn thấy Chu Ngưng chạy đi, Vân Trạch nguyên quân mới quay sang, đối diện Thiên Sắc.

“Thiên Sắc cô nương, vậy là cô nương đã biết hết rồi.” Thấy vẻ mặt Thiên Sắc vẫn lặng như nước, không hề dao động, Vân Trạch nguyên quân cũng không kiên dè, thản nhiên trò chuyện. Đôi mắt sâu như sao lạnh đêm thu, ý cười trên mặt cũng sâu hơn, con ngươi đen trầm lắng ẩn giấu ánh sáng khiến người ta khó hiểu, giống như hai ánh dao vô cùng sắc bén: “Cô nương và Đế quân, có thể nói là có duyên không phận, bên trong có rất nhiều khúc mắc, ta đứng bên ngoài chỉ có thể cảm thán một câu đầy nuối tiếc, lực bất tòng tâm.”

Nghe bốn chữ “Có duyên không phận”, Thiên Sắc cảm giác như có thứ gì đó lạnh lẽo rót vào trái tim, lòng dậy lên từng lớp sóng, nhưng nàng vẫn lãnh đạm, im lặng không nói gì, coi như không nghe thấy.

“Từ nay về sau, cô nương hãy thanh thản ở lại Tử Vi viên này đi, chuyện trước kia, tốt nhất là hãy quên hết.” Cuối cùng, Vân Trạch nguyên quân thu hết lại mọi cảm xúc, vẻ mặt và giọng điệu nghiêm túc chưa từng có: “Có điều cần nhớ rằng, Đế quân không phải là phạm nhân trước kia, ngài ấy là người cô không thể chạm tới.”

Ngài ấy, là người cô không thể chạm tới.

Thiên Sắc đứng yên nơi đó, gió nhẹ nhàng thổi qua vạt áo và tóc mai của nàng, cảm xúc hỗn loạn nghiền ngẫm lời cảnh cáo này, lòng đầy thê lương.

Chu Ngưng thay xiêm y, cùng Vân Trạch nguyên quân đến trước Tử Vi viên đón người tặng lễ vật do Hạo Thiên phái tới. Khi nhìn thấy bóng dáng Ngọc Thự, mặt mày nàng hớn hở, mắt cong lên như nhành liễu, đúng là người trong mộng rồi. Nhưng khi nhìn thấy nữ tử đằng sau Ngọc Thự, mặt nàng sầm xuống, đương nhiên là kẻ thù gặp nhau hận đỏ mắt.

Người đó chính là Tử Tô.

Chẳng phải mục la sát này bị dày xuống trần gian khổ tu, tích lũy công đức chuộc tội không thể trở về Tây Côn Luân sao? Mới bao nhiêu năm, sao có thể chuộc hết được? Lúc trước, nếu không phải ả công tử chẳng phân minh, thì sao Thiên Sắc sư tôn và Thanh Huyền sư phụ lại như vậy —

Lúc này, Chu Ngưng chưa kịp mở miệng, Tử Tô đã phủ đầu.

“Tiểu hoa yêu, không ngờ ngươi lại tốt số vậy đó, có thể theo bên cạnh Bình Sinh để quân, tu thành tiên đạo.” Nhìn chằm chằm Chu Ngưng từ đầu đến chân, Tử Tô cười lạnh, giọng đầy châm biếm.

“Người cũng không sung sướng lắm nhỉ!” Chu Ngưng đáp lại không chút khách khí, nhìn thẳng nàng ta chẳng kiêng nể gì, nở nụ cười lạnh đầy trào phúng: “Nhớ ngày đó, người gây ra tai họa lớn như vậy, nhưng chỉ bị khiển trách hơn trăm năm, xem ra đúng là được chống lưng nên có khác nha.” Không những ám chỉ Hạo Thiên bao che, mà còn châm biếm mẫu thân Tử Tô, Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa lạm quyền.

Với những lời khiêu khích quá mức như vậy, dù thế nào Vân Trạch nguyên quân cũng phải quát Chu Ngưng một tiếng, cảnh cáo nàng không biết chừng mực, nhưng không ngờ y chỉ đứng đó cười mà không nói gì, coi như đang xem kịch vui, nét mặt như trăng thanh gió mát. Ngọc Thụ không tiện chen vào, chỉ có thể ngậm liếc Tử Tô một cái, sợ nàng ta lại gây chuyện rắc rối.

“Mặc kệ người nói gì.” Tử Tô như không bận tâm từ ngữ của Chu Ngưng, cười như đón gió xuân: “Hôm nay ta phụng mệnh Hạo Thiên để tôn đưa lễ vật tới cho Bình Sinh để quân. Nếu không nhờ vào phần lễ vật này, ta cũng sợ là không thể nhanh chóng trở về Thiên giới vậy đâu, rốt cuộc cũng không uống công ta tìm kiếm manh mối ở thế gian hơn trăm năm. Ta tin rằng, Bình Sinh để quân nhìn thấy lễ vật này, nhất định sẽ yêu thích không thôi.”

80. Chương 80

Edit: Như BìnhBeta: Vô PhươngSau khi Vân Trạch nguyên quân và Chu Ngưng rời đi, Thiên Sắc không biết mình đã đứng đó bao lâu, cho đến khi phía chân trời ửng một màu hồng nhạt, bình minh dâng lên, nàng mới hốt hoảng ngẩng đầu nhìn sắc trời dần sáng tỏ, vài tia sáng chiếu vào mắt nàng tựa như những mũi kim châm đau đớn. Nàng lặng lẽ khép mắt lại, sự phẫn nộ và đau đớn ngập tràn lồng ngực vừa thiêu đốt vừa gặm nhấm, lửa giận bùng lên vô tận trong từng ý nghĩ, trong đầu chỉ lặp lại mãi một câu.

Ngài ấy, là người cô không thể chạm tới.

Thật không thể chạm vào được sao?

Đó rõ ràng là Thanh Huyền của nàng mà!

Hai người chỉ gần trong gang tấc mà đến một cái chạm tay cũng là quá xa xỉ. Hắn rành rành ở bên cạnh nàng, nhưng lại quên hết mọi chuyện về nàng, nàng có muốn mở miệng cũng không thể nói nửa chữ, không thể kể ra quá khứ của hai người. Thậm chí nàng cũng không có cách nào nói với hắn, hai người có một đứa con...

Nhưng, nói với hắn thì được gì đây, nếu hắn không thể tự nhớ ra, dù nàng có kể cũng chẳng khác nào nghe một câu chuyện của người khác. Hồi ức đó chỉ có thể đổi lấy hai hàng nước mắt của nàng...

Không, giờ đây đến khóc nàng cũng không dám. Là vì nàng rơi nước mắt thì hắn sẽ đau, nếu lại làm hắn đau thì nàng cam lòng cắn răng nhẫn nhịn.

Nàng nén lòng không mở miệng trước mặt hắn, chịu đựng nỗi đau gấp lại nhau như hai kẻ xa lạ, dù biết mình có một đứa con nhưng phải nhẫn nhịn không thể gặp... Nhẫn nhịn là cách duy nhất với nàng, chuyện này có thể nhẫn nhịn thì không còn chuyện gì mà không thể nhẫn nhịn được nữa...

“Người còn định đứng đó bao lâu nữa?”

Giọng nói trầm thấp lạnh nhạt vang lên, trong tích tắc biến thành một cái búa tạ, khiến trái tim Thiên Sắc cứng lại, quần thắt, nàng giật mình chết điếng, trái tim đập rối loạn. Nàng đứng sững sờ tại chỗ, sắc máu trên mặt nhạt nhòa, trái tim đau thắt từng cơn, một nỗi tuyệt vọng bỗng trào dâng trong lòng, kéo theo mùi máu tươi, tựa một cơn sóng triều cuộn cuộn ập tới, cơn sóng ập chứa kinh hoàng, đau đớn và bi thương.

Nàng không biết Bình Sinh đã đứng sau lưng nàng từ khi nào, nhưng khi xoay người lại, khuôn mặt nàng tái nhợt, mím chặt môi, đầu cúi thấp, ép bản thân che giấu tất cả mọi cảm xúc.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn phục tùng, không nói một lời của nàng, nghĩ tới lời Hạo Thiên và những lời đồn hắc hiểm dò được về nàng, Bình Sinh nhíu chặt mày thở dài một hơi, trong chớp mắt hắn cũng không biết mình nên làm thế nào. Bình Sinh nhẹ mím môi, hắn im lặng chờ đợi rất lâu nhưng vẫn không có được câu trả lời của nàng. Lúc này mới lặng lẽ dời tầm mắt từ người nàng sang nơi khác, hắn xoay người bước về

phía trước, giọng nói trầm thấp vì gần đây lao lực mà hơi khàn khàn, không để lộ chút cảm xúc nào, cũng ẩn hiện chút bình lặng nguy hiểm: “Người theo ta vào đại điện, ta có chút chuyện muốn nói với người.”

Trái tim Thiên Sắc co rút vì nghe những lời ẩn chứa thâm ý của Bình Sinh, chẳng biết vì sao nó đập nhanh gấp đôi ngày thường. Theo lời Chu Ngưng nói, Bình Sinh đã đến Lăng Tiêu điện hỏi Hạo Thiên những chuyện liên quan đến nàng, mà Hạo Thiên đời nào chịu nói thật với Bình Sinh? Nói cách khác, mặc dù Hạo Thiên sẽ không nói thật, nhưng đương nhiên sẽ một kể câu chuyện không hoàn chỉnh.

Hắn bảo có chuyện muốn nói với nàng, sẽ là chuyện gì đây?

Vì ban đầu không hy vọng xa vời, nên cũng không quá thất vọng đau thương.

Trái tim bình lặng như đã hóa thành tro tàn, Thiên Sắc lẳng lẳng theo chân Bình Sinh vào trong Tử Vi điện.

Sau khi ngồi xuống, Bình Sinh chớp mắt nhú mày trầm ngâm, sau đó mới bất đắc dĩ mở miệng: “Ta nghe Chu Ngưng nói, người tên là Thiên Sắc, người không phải người cầm điếu, tại sao ta hỏi người lại không chịu trả lời lấy một câu?” Ngón tay trở gờ nhịp nhàng lên tay vịn điêu khắc hình rồng bên ghế, sau đó đôi mắt hắn ánh lên một nụ cười lạnh nhạt: “Người sợ ta đến vậy sao?”

Sợ?

Thiên Sắc không hề ngần đầu, chỉ ngơ ngẩn gặm nhấm hai từ này, nàng không thể kiềm chế nổi chua xót và bất lực khó nói nên lời.

Nàng có tất cả mọi thứ cảm giác với hắn nhưng lại chưa bao giờ là e sợ. Nếu muốn biết nàng sợ thứ gì, thì đó chính là sợ mất hắn. Nhưng hôm nay, hắn lại hỏi nàng, có phải nàng sợ hắn không?

Nàng nên trả lời thế nào đây?

Có lẽ, nàng vốn không cần giải thích, cứ để hắn nghĩ nàng thật sự sợ hắn, đó chưa chắc không phải là chuyện tốt.

“Thôi, không nói vấn đề này nữa, đó là quyền tự do của người.” Bình Sinh không hiểu những điều Thiên Sắc đắm chiêu suy nghĩ, hắn hiểu lầm rằng nàng ngầm đồng ý, cho nên cũng không cố bám lấy vấn đề đó nữa, hắn cất lời khuyên nhủ: “Chuyện của người, khi ta đến Lăng Tiêu điện Đế tôn đã kể cho ta biết. Chuyện của người và người phạm kia ta cũng biết đôi chút. Một chữ tình là tai kiếp khó qua. Dù nói thế nào đi nữa, người khổ tâm tu hành gần vạn năm, mà giờ đây tu vi bị hủy trong chốc lát, thật rất đáng tiếc. Bây giờ, người kia cũng đã hồn phi phách tán, người nên thông suốt đi, nhanh chóng quên đi mới phải.”

Thật ra, Bình Sinh cũng không hiểu rõ chuyện của Thiên Sắc và người phạm kia, chẳng qua nghe Hạo Thiên nói băng quơ vài câu nên đoán được đại khái. Hạo Thiên từng nói, sở dĩ Thiên Sắc bị tước tiên tịch là vì quá si tình với tên người phạm kia mà xông vào Tử Vi viên, đánh trọng thương các thị thần của Bắc Đẩu phòng vệ ti. Chuyện này cũng khiến Bình Sinh thấy tiếc nuối, nhưng bây giờ có an ủi thế nào thì cũng vô dụng, chỉ bằng khuyên nàng nghĩ thoáng một chút, sau đó quay về với chính đạo.

Nghe lời khuyên nhủ của Bình Sinh, Thiên Sắc vẫn lặng im không đáp, chỉ cúi thấp mặt, mặt mỗi nhắm mắt lại.

Nàng có thể ép bản thân kiên cường nén dòng nước mắt, nàng có thể ép mình chịu đựng đòn đau, nàng cũng có thể cố dồn nén niềm khao khát, dù nhìn thấy hắn nhưng không thể thốt nên lời mà phải ngụy trang thành e sợ. Thậm chí, có thể đè nén nỗi đau trong tim, cố gắng tỏ vẻ cúi đầu thuận phục... Thế nhưng, trái tim không thể gạt người, bất luận lớp vỏ bề ngoài có hoàn mỹ thế nào, nhưng phản ứng đau đớn và tuyệt vọng thành thật của trái tim không cách nào che lấp, không thể dối lòng.

Hắn đã quên nàng mất rồi sao?

Trong khoảnh khắc đó, nàng bỗng nhớ rất lâu trước đây, lúc Cứ Phong chết đi, Dụ Lan đã khóc lóc rất thảm thiết, khi đó Cứ Phong bảo Dụ Lan hãy quên y đi, nhưng Dụ Lan đã nói thế nào?

Muốn ta quên chàng, sao chàng có thể nói dễ dàng như thế?

Khi đó, có lẽ Dụ Lan thật rất muốn khóc? Nhưng tại sao nàng ấy chỉ khẽ cười?

Cũng giống như nàng bây giờ, không thể khóc, vì vậy chỉ còn cách cười, cười khổ, cười gượng, cười tuyệt vọng vì trái tim đã hóa thành tàn tro.

Ngẩng đầu lên, Thiên Sắc im lặng nhìn Bình Sinh nở nụ cười lặng lẽ, nhưng trái tim lại thì thầm một câu không thành tiếng...

Thanh Huyền, chàng bảo ta phải quên gì đây?

Nên quên chuyện chàng quỳ gối thề nguyện trước mặt chư thần khai thiên lập địa trên Cửu Tiêu điện, hay quên cử chỉ thân thiết khi chàng cài cây trâm gỗ đàn tơ vàng lên mái tóc ta ở miếu Nguyệt lão. Hay là quên đi những gắn bó quyến luyến, cầm sắt hòa minh giữa hai ta, và quên đi cả chuyện chàng moi tìm mình để bảo vệ ta?

Bây giờ, trái tim chàng còn đập vững vàng trong lồng ngực ta, chàng bảo ta phải quên thế nào đây?

Đúng vậy, sao có thể dễ dàng quên đến thế?

Ngày đó, cơ thể hần dần giá lạnh trên lưng nàng, nàng chỉ biết trơ mắt nhìn mà chẳng thể làm gì, nỗi tuyệt vọng ấy nàng vĩnh viễn không muốn ném lần thứ hai. Bây giờ, hần vẫn bình an đứng trước mặt nàng, đó đã là đặc ân lớn nhất cuộc đời nàng, chẳng phải sao? Quanh đi quẩn lại, bây giờ hần đã có thần chức, còn nàng sẽ tự có số kiếp của nàng, rốt cuộc hai người chỉ là kẻ lạ khác lối, khó nối tiền duyên.

Nàng có thể từ bỏ, nhưng lại không thể lãng quên, cho đến cái ngày nàng vĩnh viễn tiêu vong.

Ở bên này, Bình Sinh vẫn tiếp tục khuyên bảo: "...Nếu người vẫn còn muốn tu đạo, thì phải đại triệt đại ngộ, cơ hội và nhân duyên là do trời định, muốn ghi tên vào tiên tịch một lần nữa không phải là chuyện khó, nhưng người phải nhớ, đừng dẫm vào vết xe đổ ngày trước..." Dứt lời, hần phát hiện Thiên Sắc chậm chạp nhắm mắt lại, tựa như chưa từng chăm chú lắng nghe, mà vẫn phải đứng đó mặc kệ hần. Tuy rằng từng dạo quanh nhân gian một lượt, từng làm chuyện hoang đường mà mình chưa bao giờ ngờ tới, nhưng hần vẫn không thể hiểu chân tình là gì. Thật ra, trong lòng hần vẫn cảm thấy tiếc nuối, nếu lúc nàng xông vào Tử Vi viên hần kịp quay về thần vị, thì có lẽ người phạm kia sẽ được cứu?

Đúng lúc đó, giọng Chu Ngưng truyền đến từ bên ngoài Tử Vi điện, trong phút chốc, Chu Ngưng bấu môi bất mãn dấn Tử Tô có hơi đắc ý vào trong, theo sau hai người là Ngọc Thự với nét mặt chẳng biết làm sao và Vân Trạch nguyên quân đến xem trò hay. Sau khi Tử Tô bước vào, nàng ta nhanh chóng phát hiện ra bóng dáng Thiên Sắc, nàng ta bắt đầu tỏ vẻ khoe khoang thị uy, cố tình ngẩng đầu ưỡn ngực.

"Đế quân, mụ..." Vừa thấy Bình Sinh, Chu Ngưng tức không chỗ trút, nàng trừng trừng nhìn Tử Tô đang ngông nghênh tự đắc, vội vàng tố cáo, suýt chút nữa đã gọi nàng ta là "mụ la sát": "Á nói Hạo Thiên đế tôn sai ả tặng lễ vật cho người, còn bảo đây không phải là lễ vật nhỏ, không nhìn thấy người thì không thể đưa lễ vật ra..."

Bình Sinh nhẹ phẩy tay chặn lời Chu Ngưng. "Làm phiền rồi." Bình Sinh nhìn Tử Tô, hần hơi nhướng mày, ánh nhìn không hề thân thiện. Tuy nói lời cảm ơn, nhưng nét mặt vừa hồ hững vừa xa cách, buồn vui không hiện trên nét mặt. Hần chậm rãi cất tiếng, trong sự trầm tĩnh lại ẩn chứa uy nghiêm khó tả: "Ta thật không rõ, đế tôn sai người tặng lễ vật không nhỏ gì đến đây?"

Hần thấy rất lạ, vừa nãy hần mới qua gặp Hạo Thiên hỏi chuyện của Thiên Sắc, mà bây giờ hai tên đệ tử Ngọc Hư cung đã lập tức chạy qua, còn xưng là phụng lệnh Hạo Thiên dâng tặng "lễ vật", chẳng biết trong hồ lô đó bán thuốc gì.

Tử Tô vốn đang đắm chìm trong niềm vui sướng trả thù khi thấy dáng vẻ sa sút của Thiên Sắc, nàng ta cũng không ngờ Bình Sinh sẽ hỏi lạnh nhạt như thế. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng ta hoảng hốt vì oai nghiêm nên đương nhiên không kịp phản ứng, lại không thể từ chối, đành ngoan ngoãn lấy lễ vật trình lên, đáp lời hơi lấp bắp: "Đây, là cái này..."

Đó là một chiếc hộp gỗ lê khảm xà cừ rất tinh xảo. Bình Sinh cầm lấy rồi mở ra, trong hộp là một mâm hoa thực được tủa ánh vàng kim rực rỡ.

Bình Sinh thoáng ngạc nhiên, dường như không thể ngờ được, nét mặt hơi kinh ngạc, đầu óc lý trí bình tĩnh hiếm khi xuất hiện tình trạng trống rỗng thế này, tuy nhiên đôi mắt sâu đen như mực theo bản năng

nhúchặt lại. “Tâm ý để tôn ta hiểu, nhờ người nhắn với để tôn giúp ta, hôm khác ta sẽ đến Lăng Tiêu điện đích thân cảm tạ.” Nheo mắt lại, cẩn thận suy tư, hần lập tức hiểu ra chân tướng mọi chuyện. Hần đỡ khóc đỡ cười, chỉ đành trả lời cho có lệ, rồi bảo Vân Trạch nguyên quân đứng bên: “Vân Trạch, tiễn khách đi, ta mệt rồi.”

Vân Trạch nguyên quân mỉm cười vươn tay “mời”, Tử Tô không dám nói một tiếng, chỉ chăm chăm nhìn Thiên Sắc đứng bất động một bên, cho đến khi nhìn thấy mái tóc trắng đáng giật mình của Thiên Sắc, nàng ta mới trút được nỗi hận xì một tiếng bước thẳng ra khỏi Tử Vi điện.

Nhưng mà, bước chân của Ngọc Thự lại hơi do dự, đôi mắt nhìn Thiên Sắc như có điều muốn nói. “Để quân...” Ngọc Thự thoáng chần chờ, cuối cùng y khẽ gọi rồi quỳ phịch xuống đất.

Bình Sinh còn đang cân nhắc phải xử lý cái hộp này thế nào cho phải, trông thấy hành vi của Ngọc Thự, Bình Sinh hơi kinh ngạc: “Người còn chuyện gì nữa?”

Ngọc Thự cúi đầu xuống, cắn chặt răng sau đó mới dám lên tiếng: “Lần này Ngọc Thự đến là phụng lệnh của sư phụ, chỉ mong sau này để quân có thể đối xử tử tế với sư cô của tiểu tiên.” Dứt lời, y ngẩng đầu nhìn Thiên Sắc.

Nhưng, Thiên Sắc vẫn đứng đó không hề nhúc nhích, hoàn toàn không có phản ứng với những lời của Ngọc Thự, không ai biết giờ nàng đang nghĩ gì.

“Đối xử tử tế?” Nghe những lời này, Bình Sinh đã phát hiện ra chút bất thường. Hần thật không biết nên khóc hay nên cười, hần nhìn thẳng vào Ngọc Thự, đầu hơi nghiêng đi, con ngươi đen sâu thẳm càng sáng tỏ hơn dưới ánh sáng ban mai: “Sư phụ của người thấy ta bạc đãi sư cô người lúc nào?”

... Y nói như thế, người không rõ chân tướng sẽ nghĩ rằng hần đối xử với người khác rất hà khắc....

... Thảo nào tiểu tước nhi lại sợ hãi hần như vậy...

... À, đúng rồi, không thể gọi con bé là tiểu tước nhi, tên con bé là Thiên Sắc...

“Ý Ngọc Thự không phải vậy...” Có hơi lúng túng, Ngọc Thự cũng không biết nên diễn đạt ý mình thế nào, y hoàn toàn mất đi sự bình thản thường ngày, đến cả Chu Ngưng cũng phải nóng ruột thay y: “Sư cô con, người...”

Bình Sinh mệt mỏi xoa thái dương, hần thấy khó hiểu vì sao hai ngày nay cơn đau vẫn thường xuyên đến thăm viếng hần bỗng nhiên tan thành mây khói, hần cũng không quá để tâm đến Ngọc Thự: “Người ở Tử Vi viên, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi. Người có thể quay về chuyển lời của ta đến sư phụ người, bảo y yên tâm.” Ấn ý là hần không muốn bàn luận gì thêm.

Ngọc Thự thoáng nhìn Chu Ngưng, thấy Chu Ngưng chớp chớp mắt với y rồi sau đó gật đầu chắc chắn, Ngọc Thự mới vui mừng nở nụ cười, nói lời cảm ơn rồi lui xuống.

Vân Trạch nguyên quân lướt nhìn Bình Sinh đang xoa thái dương và Thiên Sắc đứng bất động, y chớp mắt lập tức nhỏ giọng dặn Chu Ngưng ra ngoài Tử Vi viên tiễn khách, đây đương nhiên là tâm nguyện của Chu Ngưng. Chờ đến khi Chu Ngưng hí ha hí hửng đuổi theo Ngọc Thự, Vân Trạch nguyên quân mới lên tiếng: “Để quân mệt mỏi rồi, người nên nghỉ ngơi, từ trước tới giờ người bị cơn đau quấy nhiễu không được yên tĩnh một chút nào, gần như người chưa chớp mắt bao giờ.”

Mở mắt, buông tay xuống, Bình Sinh nâng mắt nhìn Vân Trạch rồi lại nhìn Thiên Sắc, đôi con ngươi đen lấp lánh hơi gợn sóng dao động, chẳng biết là đang nói với ai: “Công văn đêm qua vẫn chưa phê xong.”

“Lẽ vật...” Vân Trạch nguyên quân như cười như không nhìn chiếc hộp gỗ lê khảm xà cừ trước mặt Bình Sinh, y đã đoán ra trong đó là thứ gì, bèn cố tình hỏi khó: “Để quân định xử trí lẽ vật kia thế nào?”

Bình Sinh nhìn chiếc hộp, thở dài thườn thượt, ánh mắt buồn bã, lòng hơi hoảng hốt. Hần rũ mắt xuống, sắc mặt bình thản, dùng giọng nói ôn hòa, hùng hậu phá tan không gian trầm mặc: “Thôi vậy, người đi lấy chút đất dưới gốc phù tang đến đây, đóa hoa thực được này chuyển thế cùng ta, tuy chỉ là một mối nhân duyên tựa sương sớm, nhưng cũng không thể để mặc nàng bị nhốt trong hộp, trước tiên cứ giúp nàng hóa thành hình người đã rồi nói sau.”

Giọng nói không lớn không nhỏ vừa vắn lợt vào tai Thiên Sắc.

Hoa thực được?

Trong tích tắc, Thiên Sắc đột nhiên hiểu ra ý đồ của Hạo Thiên. Một suy đoán đột ngột ập tới khiến nàng như bị sét đánh, trái tim cuộn sóng dữ dội, nàng cắn môi như muốn cắn nát cơn đau mãnh liệt xuất hiện bất ngờ, nhưng lại không thể như ý nguyện, mà cắn đôi môi đến bật máu.

Nàng đã quên, khi Thanh Huyền chuyển thể thành người cũng đã từng có một mối nhân duyên với yêu hoa thực được, mà giờ đây tuy Thanh Huyền đã quên mất nàng, nhưng hắn vẫn còn nhớ yêu hoa thực được kia...

Hóa ra, đây là mục đích Hạo Thiên...

Hạt giống hoa thực được Tử Tô dâng lên, được Bình Sinh bỏ vào trong một cái chậu nhỏ bằng vàng, đất trồng cây là đất dưới cây phù tang nơi hội tụ tinh hoa nhật nguyệt, chỉ mới qua hai ngày đã nảy mầm, đâm chồi, trở nụ.

Lại lịch hoa thực được, đương nhiên Thiên Sắc biết rất rõ. Lúc trước chỉ nghe nói yêu hoa thực được gây sóng gió đã bị Phong Cẩm dùng pháp khí thu lại, nhưng không ngờ nó bị trấn giữ trong hộp gỗ lê mấy ngàn năm lại hóa thành nguyên hình là một hạt giống. Bây giờ, nàng đứng trước mặt Bình Sinh hầu bút mực, trơ mắt thấy Bình Sinh tự mình tưới nước cho đóa hoa thực được kia, trái tim nàng chẳng biết rõ là có đau hay không.

Sau chín chín tám mươi mốt ngày, đóa hoa thực được nở rộ, một luồng sáng lóng lánh tỏa ra từ giữa nhị hoa biến thành một thiếu nữ thanh xuân áo trắng tay áo lóng lánh như nước, lúc này Bình Sinh mới nở nụ cười nhàn nhạt.

Trong chớp mắt, Thiên Sắc bỗng nhớ đến một đoạn đối thoại nàng từng nói với Thanh Huyền rất lâu rồi...

Khi đó, nàng hỏi: trước mười kiếp kia, người từng vì yêu hoa thực được mà đại náo U Minh Ti, bây giờ nếu người may mắn gặp lại yêu hoa thực được, người có còn xem nàng ta như châu như báu giống năm xưa không?

Lúc đó hắn đáp: Người ngày xưa thích nàng ta không phải là Thanh Huyền, đó là kiếp trước của Thanh Huyền, hai chúng ta vốn không phải cùng một người, hắn là hắn, ta là ta. Thanh Huyền chỉ thích mình sư phụ...

Hóa ra, người thích nàng là Thanh Huyền, không liên can gì đến Bình Sinh để quân. Nhưng, vì sao nàng còn ôm ấp một niềm hy vọng xa vời, rằng một ngày nào đó Bình Sinh để quân sẽ biến thành Thanh Huyền?

Thanh Huyền của nàng đã không thể trở về nữa.

Nam tử từng hứa trọn đời trọn kiếp bên nàng đã cho nàng trái tim của hắn.

Chỉ vẹn vẹn một trái tim mà thôi.

Dù nàng biết rõ, hy vọng xa vời chỉ là bọt nước, nhưng chẳng biết vì sao, nàng bỗng có mong muốn trái tim mình thật hóa thành tro tàn...

Nếu đến một ngày nàng quay trở lại thành một con chim tước, đứng trên cành cây trước cửa sổ hắn hót líu lo, sau khi hắn nghe xong liệu có khẽ vuốt đôi cánh chim của nàng tựa như đang vuốt những chiếc lá thực được kia? Khi đó, nàng vẫn sẽ không biết nói chuyện, nhưng nàng có thể vui sướng mà khóc hay không?

Có lẽ lúc đó, hắn sẽ không đau nữa.

Khi đó, hắn có còn nhớ từng có một kiếp, hắn chuyển thể thành một nam tử tên Thanh Huyền, từng hứa rằng sẽ ở bên tiểu tước nhi trọn đời trọn kiếp?

Nhớ hay không cũng không quan trọng, thứ hắn nhớ chỉ là một con chim tước nhỏ, vậy thì nàng đành làm một tiểu tước nhi nhỏ bé mà thôi.

Với nàng mà nói, làm một tiểu tước nhi có khi còn tốt hơn hiện tại...

Hết chương 80

81. Chương 81

Edit: Ong MDBeta: Vô PhươngYêu hoa thực được tên là Hồng Dược.

Đó là một tiểu nha đầu hiểu chuyện, xét về ngoại hình cũng được coi như trăm dặm khó tìm, có điều lúc vừa hóa thành người chưa nói được, như chim non chỉ biết mỗi Bình Sinh, luôn bên hần như hình với bóng. Tuy cũng bị uy nghiêm của Bình Sinh khiến cho khiếp sợ đến độ luống cuống, nhưng nếu có người ngoài, nàng nhất định sẽ lùi về phía sau Bình Sinh, luôn mang theo bộ dạng hoảng hốt. Ban đêm, Bình Sinh ở Tử Vi điện phê công văn, nàng ngoan ngoãn đứng canh giữ trước ngự tòa.

Với tính tình của Bình Sinh, như thế cũng được gọi là hiền hòa, hơn nữa vì nguyên nhân sâu xa, hần đối xử với nàng có phần đặc biệt triu mến, rộng lượng hơn người khác. Dần dần Hồng Dược thích nghi với cuộc sống trên Tử Vi viên, ngày càng nói nhiều, tình tính cũng có chút kiêu căng. Tuy không thích cái tính này của nàng, nhưng không chỉ Vân Trạch nguyên quân, mà đám tiên nga thị thần ở Tử Vi viên cũng ngầm hiểu, tự biết Bình Sinh đối xử với nàng khác biệt nên không chấp nhặt.

Có điều, Chu Ngưng rất chướng mắt với nàng.

Không chỉ thế, Chu Ngưng còn cho rằng, nếu con nhỏ đó tính tình như thế mà lọt vào mắt Bình Sinh để quân thì mắt nhìn người của Bình Sinh cực kém, phẩm vị quá thấp!

Được rồi, nói thì nói vậy nhưng nàng cũng chỉ dám oán thầm mà thôi...

“Nguyên quân đại nhân —” chưa bước vào cửa lớn của Thần Tịch Ty, người còn ở trong sân, đã nghe giọng Hồng Dược nũng nịu kéo dài đến phát ớn, ngọt ngào ập thẳng vào lòng người.

Vừa nghe giọng nói này, Chu Ngưng không chịu nổi phải rung mình, bị chất giọng ngọt ngào kia khiến cho nổi da gà.

“Hồng Dược!” Rốt cuộc không thể nhịn được nữa, khi người vừa đẩy cửa bước vào, Chu Ngưng đã đen mặt, ném luôn cuốn sách đang cầm trong tay xuống đất, mặt mày nhăn nhó quát lên cảnh cáo: “Người đừng có hét toáng lên nũng nịu nũng nịu như vậy nữa được không!?”

“Chu Ngưng cô cô, ta —”, ở đây ngay cả Bình Sinh cũng nói chuyện nhỏ nhẹ với nàng, tiểu nha đầu này đã bao giờ gặp ai ghét bỏ trách mắng mình như Chu Ngưng đây đâu, không rõ vì sao lại đắc tội với người khác. Chợt nàng thấy tử thân vô cùng, mắt ngập nước như sắp rơi lệ, một lúc sau mới nhẹ nhàng đáp lại: “Đế quân sai ta đến gọi Nguyên quân đại nhân.”

“Người về Tử Vi điện báo lại với Đế quân trước, ta sẽ qua sau.” Vân Trạch thấy bộ dạng tử thân của Hồng Dược, bất đắc dĩ ngừng dọn dẹp sách vở, bảo nàng trở về trước, lại thấy nàng cúi thấp người rồi lấy tay áo lau nước mắt, chỉ đành thở dài.

“Nghe nàng ta gào ầm lên như vậy, ta rất nhức đầu!” Liếc nhìn Hồng Dược rời khỏi đó, Chu Ngưng vừa nhỏ giọng thầm oán, vừa giận dữ cúi người nhặt cuốn sách lên, hung hăng phủ bụi trên đó: “Đúng là một con nhỏ không hiểu chuyện, không biết giữ miệng, chẳng rõ ngày ngày nó ở trên Tử Vi điện sao Đế quân chịu nổi!”

Thật ra, không phải Chu Ngưng chướng mắt cái tính nói năng nũng nịu của Hồng Dược, chỉ là Hồng Dược là “lẽ vật” do Tử Tô đưa tới, nàng lại có thù riêng với Tử Tô nên coi Hồng Dược như thể thân của Tử Tô, nhìn kiểu gì cũng không vừa mắt.

Nhìn Chu Ngưng cảm giận bất bình, lại nghe hết mấy lời nàng lẩm bẩm, Vân Trạch nguyên quân phải cười thầm trong lòng, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc: “Chu Ngưng cô cô, nhớ ngày đó cô cô vừa tới Tử Vi viên còn nói nhiều hơn nàng ta gấp mấy lần, không hề thua kém chút nào.”

“Nguyên quân đại nhân!” Vừa nghe những lời trêu chọc này, Chu Ngưng giận dữ giậm chân, dõ hết đồng sách Thần Tịch đang sắp xếp xuống thành đồng hỗn độn: “Nếu đã ghét ta như vậy, Nguyên quân đại nhân còn gọi ta tới đây dọn dẹp đồng sổ sách ghi chép này làm gì? Ngài tự dọn dần dần đi!”

Nói xong, nàng xoay người hất mặt, hừ một tiếng, không thèm quay lại bước thẳng ra ngoài, để lại Vân Trạch nguyên quân nhìn đồng hỗn độn kia cười khổ không ngừng.

...Y chỉ nói thật thôi mà... Quả nhiên, trước mặt phái nữ không thể nói thật... Trước mặt Chu Ngưng cô cô — được rồi, ngoại trừ Ngọc Thụ tiên quân, những người không liên quan vẫn nên cố gắng ăn nói ngon ngọt đi... Nếu không, phụ nữ trả thù thật đáng sợ...

Y vừa suy nghĩ vừa đi đến Tử Vi điện, không ngờ lại nhìn thấy cảnh Bình Sinh vừa xử lý công văn vừa nói chuyện với Hồng Dực lúc này vẫn mặt mày tươi tỉnh hai mắt đăm đăm, cũng là những câu không đầu không đuôi —

“Ta nhớ, trước đây ngươi rất thích ăn hạt hướng dương...”

Vừa nghe câu này, Vân Trạch nguyên quân giật mình liếc sang nhìn Thiên Sắc bên cạnh, thấy nàng khẽ cúi đầu mỉm cười, tay dường như hơi run run, sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Đề quân nhớ nhầm rồi.” Tim y đập nhanh hơn, vội vàng tiếp lời, tươi cười cung kính, nhìn về mặt mặt mờ của Hồng Dực mà lòng hơi lo sợ: “Hồng Dực là hoa yêu, hạt hướng dương có cùng nguồn gốc với nàng, ăn vào sẽ bị trừng phạt, sao nàng có thể thích ăn đồng loại được?”

Hồng Dực đang mơ màng liền quay sang nhìn Vân Trạch nguyên quân, làm như ngỡ ngàng, đôi mắt đăm đăm chớp chớp, hai má ửng đỏ giống như son. “Đề quân, hạt hướng dương là gì vậy?” Nàng hơi băn khoăn nhìn về phía Bình Sinh, trong mắt đầy thắc mắc.

Thấy Hồng Dực không có ấn tượng gì, Bình Sinh ngẫm nghĩ lời Vân Trạch nguyên quân, cũng thấy có lý: “Chẳng lẽ ta thật sự nhớ nhầm sao?” Hắn hơi nhíu mày, suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy như có thứ gì đó chợt lóe lên rồi biến mất, nghĩ là sẽ chạm tới được nhưng rốt cuộc vẫn không còn tung tích.

Thấy sắc mặt của Bình Sinh, tim Vân Trạch nguyên quân đập nhanh hơn, sợ mình để lộ sơ hở: “Thuộc hạ thấy gần đây Đề quân quá bận rộn, nhất định là nhớ nhầm rồi.” Y làm ra vẻ hoàn toàn lơ đãng, bổ sung thêm một câu trêu chọc, nhưng trái tim như sắp bắn ra khỏi lồng ngực.

Bình Sinh cười cười, dường như không để ý vấn đề này, chỉ gác bút xuống thản nhiên nói: “Nói ra thì ta cũng thấy kỳ lạ, từ khi đề tôn mang Hồng Dực đến, bệnh cũ của ta cũng hoàn toàn biến mất, hay đúng như lời đề tôn nói, Hồng Dực là linh dược huynh ấy tìm được để trị bệnh cũ cho ta?”

Khoảnh khắc lúc Bình Sinh nói những lời này, bàn tay đang mài mực của Thiên Sắc khẽ run run không thể kiềm chế được. Nàng cắn chặt răng, thu hết mọi cảm xúc, có điều động tác mài mực càng chậm chạp hơn.

“Nhất định là như vậy.” Vân Trạch nguyên quân luôn lén lút quan sát Thiên Sắc, đương nhiên không thể bỏ qua sự thất thố của nàng. Biết rõ nói như vậy là tàn nhẫn, nhưng y không thể tránh sang đề tài khác: “Hồng Dực, Hồng Dực, thảo nào trước đây không lâu Đề quân lại đặc biệt thích màu đỏ...” Y nói sâu xa, nhìn về phía Hồng Dực, thâm đau xót trong lòng.

Thật ra, y rất khâm phục Thiên Sắc. Một người con gái, bị tước tiên tịch, phế tu vi, nhốt trong Tỏa Yêu tháp hơn trăm năm không thấy ngày đêm, bây giờ phải kiên cường như thế nào mới có thể nhìn người mình yêu ngay trước mắt lại không nhận ra? Lúc Đề quân chuyển thể yêu nàng cũng không phải không có nguyên nhân, dù sao một nữ tử như nàng có thể nói là vô cùng hiếm hoi.

Dù thương xót nàng, cũng chỉ có thể than thở một câu “Số mệnh trêu ngươi.”

“Đề quân thích màu đỏ sao?” Nghe những lời thẳng thắn không ngại ngần này, Hồng Dực cũng không hiểu rõ thâm ý sâu xa, nhưng mặt càng đỏ hơn, cuối cùng vốn chưa từng trải nên chuyển hết đề tài không rõ ràng này qua Thiên Sắc, vô tư nói: “Thảo nào Thiên Sắc cô cô hay mặc áo đỏ, thì ra là vì Đề quân thích màu đỏ, ngày mai Hồng Dực cũng đổi màu đỏ.”

Vân Trạch nguyên quân sửng sốt, quay đầu lại thì thấy đúng là Thiên Sắc mặc nguyên bộ đồ màu đỏ, còn Bình Sinh cũng vì lời nói của Hồng Dực mà quay sang nhìn Thiên Sắc. Y than thầm trong lòng, vốn định

chuyển đề tài, không ngờ lại biến khéo thành vụng thế này!

Đúng là tự làm bậy thì không có đường sống mà!

Nhận ra Bình Sinh đang nhìn mình, Thiên Sắc hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn cẩn thận che giấu hết cảm xúc.

Thật ra, đối với tiểu nha đầu Hồng Dược kia, nàng không ghét cũng không thấy phiền phức, chỉ là không có cảm giác nên tới giờ cũng coi như không nhìn thấy. Đối với nàng, ở lại Tử Vi viên chỉ có lý do duy nhất là để nhìn thấy Thanh Huyền — Đúng vậy, trong mắt nàng, tuy Bình Sinh không nhớ gì, thậm chí ngoại hình cũng không giống Thanh Huyền, nhưng vẫn là Thanh Huyền.

Trên thế gian này, người yêu của nàng, chỉ có Thanh Huyền, chính là đứa trẻ moi tim của mình để cứu nàng.

Còn những chuyện khác, nàng thật sự không bận tâm.

“Đúng vậy, Thiên Sắc vẫn luôn mặc áo đỏ —” Nhìn bộ quần áo đỏ rực như máu trước mắt, trong lòng chợt dấy lên cảm xúc. Bình Sinh rũ đôi mắt đen như mắt hồn một lát mới tỉnh táo lại, dường như suy nghĩ gì đó, nhìn thẳng vào Thiên Sắc đang đứng trước mặt: “Nếu ta nhớ không lầm, Thiên Sắc đến Tử Vi viên sớm hơn Hồng Dược một ngày.”

Lúc này, ánh mắt hẩn dừng lại trên bàn tay đang mài mực của nàng.

Tay nàng thon dài mà yếu ớt, hơn phân nửa bị che dưới ống tay áo rộng, chỉ lộ ra mấy ngón tay. Đúng lúc này, Bình Sinh nhìn thấy vết sẹo nâu sậm trên mu bàn tay Thiên Sắc.

Đó là một vết thương cũ, giống như vỏ cây nứt nẻ khô kiệt dưới sương giá, những vết nứt dường như vĩnh viễn không bao giờ khép lại biến thành một màu nâu kỳ lạ, xuất hiện trên tay nàng có vẻ hơi bất ngờ.

Bình Sinh là người sáng suốt, sao có thể không nhìn ra nguồn gốc của vết thương này?

Đây là dấu tích còn lại của vết thương không thể khép được sau khi lấy thịt bỏ thương.

Có điều, sau đó dường như Thiên Sắc phát hiện ánh mắt của hẩn dời xuống vị trí không thích hợp, liền ngừng mài mực, cúi người đi ra ngoài, vết thương lại bị che dưới ống tay áo, giống như không muốn ai nhìn thấy sự tổn thương và mất mát của nàng.

Vân Trạch nguyên quân vốn đang hồi hộp và chột dạ, nay thấy Bình Sinh nhìn Thiên Sắc có vẻ suy nghĩ, lòng càng không yên. Y cố gắng bình tĩnh, đợi đến khi Bình Sinh căn dặn mọi chuyện lớn nhỏ về Trường Sinh yến xong xuôi, mới vội vàng ra khỏi Tử Vi viên.

“Đế quân, người nhìn Vân Trạch nguyên quân —” đứng dựa vào cửa đại điện nhìn Vân Trạch nguyên quân chạy theo Thiên Sắc, dường như Hồng Dược hơi thất vọng, vẻ mặt cô đơn, rầu rĩ không vui hỏi Bình Sinh: “Có phải ngài ấy có tình ý với Thiên Sắc cô cô không?”

“Sao?” Bình Sinh không nói gì, chỉ như hơi ngạc nhiên thốt lên rồi cúi đầu tiếp tục xử lý công văn, nhưng ở nơi khuất góc nhìn của nàng, đôi mắt đen sắc bén đột nhiên nhướn lên rồi biến mất.

Lúc này hẩn vốn không để ý Vân Trạch có tình ý với Thiên Sắc hay không, mà chỉ có chút khó hiểu.

Nếu nói vết thương trên mu bàn tay Thiên Sắc là lấy thịt bỏ thương, vậy thì lúc đó là đang ở thời kỳ nguy hiểm của con bé. Dù sao con bé cũng có dòng máu của Chu tước thiên giới, nếu không phải vì yếu tố khác thường thì sẽ không để lại vết sẹo này.

Về người được con bé lấy thịt bỏ thương, ngoại trừ phạm nhân kia, cũng không nghĩ ra được người thứ hai.

Cuối cùng, hẩn ngẩng đầu lên, hạ giọng có chút lơ đãng giống như nói chuyện thường ngày, ngay cả giọng điệu cũng thờ ơ, con người đen sáng rực khiến người ta sợ hãi: “Hồng Dược, gọi Chu Ngưng đến đây, ta có việc muốn hỏi.” Tuy lời bình thản, nhưng ánh mắt kia lại mang theo sự sắc bén trong căn phòng mờ ảo.

Vân Trạch nguyên quân ra khỏi Tử Vi điện đã không thấy bóng dáng Thiên Sắc, buồn bực hỏi mấy thị thần, cuối cùng có người nói nhìn thấy Thiên Sắc cô cô tính tình kỳ lạ kia đã đến gốc cây phù tang.

Cây phù tang ở Tử Vi viên nằm ở Cực Bắc Thang Cốc, do hai cây Đại Tang quấn lấy nhau tạo thành. Hai cây này cao hai ngàn trượng, chu vi hơn hai ngàn thước, sinh ra cùng gốc, cành quấn chặt lấy nhau uốn lượn quanh bầu trời, bên dưới có ba dòng suối thông nhau, mặt trời mọc chiếu ánh sáng lên dòng nước, tỏa rọi khắp nơi.

Xa xa, Vân Trạch nguyên quân nhìn thấy Thiên Sắc đứng dựa vào thân cây, dưới ánh mặt trời chói chang, quanh người nàng như được bọc một lớp viền vàng, càng khiến thân hình trở nên vô cùng mảnh dẻ gầy yếu, giống như giấu dưới lớp quần áo đỏ thắm kia không phải thân thể sống mà là một gốc gỗ mục lung lay sắp đổ.

“Thiên Sắc cô cô.” Nhớ lại lời nói dối không chớp mắt vừa rồi, y vẫn áy náy không thôi, giọng nói tự động trở nên cực kỳ nhẹ nhàng chậm rãi, vô thức mang theo sự lấy lòng, vẻ nhân nhả xưa nay vô tình bị che lấp: “Mấy ngày nữa là Trường Sinh yến, đến lúc đó cô cô cũng muốn trở về Ngọc Hư cung chứ!”

“Đa tạ ý tốt!” Thiên Sắc xoay người, nhỏ giọng đáp lại bốn chữ rồi khẽ lắc đầu từ chối, môi nở nụ cười chua xót. Không ai nắm được vẻ mặt của nàng khi nói chuyện, chỉ cảm thấy chút cảm xúc khác biệt trong lời nói, khiến người ta vừa định giữ chặt lại không thể nắm được gì.

Đúng vậy, lúc trước nàng phạm thiên luật, bây giờ đã bị tước tiên tịch, phế tu vi, nói thẳng ra đã không còn là đệ tử Thần Tiêu phái, trở lại Ngọc Hư cung chỉ làm sư tôn xấu hổ thêm. Xem ra, nàng không xuất hiện là tốt nhất.

Gặp lại chi bằng không gặp, những lời này nên dùng trong trường hợp này.

Tuy nàng không nói nhiều, nhưng sao Vân Trạch nguyên quân không rõ cảm xúc trong lòng nàng.

“Tốt nhất là cô cô nên sớm quên chuyện ngày xưa, chớ để hao tổn tinh thần như thế.” Tuy bây giờ khuyên nhủ an ủi cũng không hết đau khổ, có nói thêm cũng chẳng ích gì, lúc này lại không biết nói gì nên Vân Trạch nguyên quân chỉ có thể nói như cũ. Chỉ là người đứng xem, y vẫn cảm thấy nên nói vài lời dù bối rối chua xót: “Như vậy, bất kể là đối với Đế quân hay với cô cô cũng đều tốt.”

Thiên Sắc không hề đáp lại, chỉ ngẩng đầu nhìn mặt trời treo trên cao, nhớ lại những thứ không nên nhớ về hắn, những ký ức đến chết không quên này từ từ kéo đến, trái tim như thắt lại, đau ngầm ngầm.

Đừng nói Vân Trạch nguyên quân, ngay cả hắn cũng khuyên nàng quên đi.

Nàng thật sự nên quên chăng?

Khi Hồng Dược vâng lời Bình Sinh đến gọi Chu Ngưng, nàng vẫn ở bên ngoài sân Thần Tịch Ty lăm lăm mắng thầm Vân Trạch nguyên quân vô ý. Tuy chướng mắt Hồng Dược, nhưng nàng không dám cãi lời Bình Sinh, dù không muốn đến mức nào cũng lập tức trở về Tử Vi viên.

“Chu Ngưng, nghe nói trước đây ngươi từng bái phạm nhân kia làm sư phụ —” Hồng Dược xưa nay chưa từng bị đuổi ra Tử Vi điện lại không có đây, Bình Sinh lạnh nhạt lên tiếng, giọng trầm thấp, từ tốn nhẹ nhàng như nước, giống như dòng suối sâu trong veo chảy róc rách, đột nhiên gợn sóng lăn tăn: “Phạm nhân đó, rốt cuộc là người như thế nào?”

“Đế quân hỏi Thanh Huyền sư phụ sao?” Chu Ngưng không biết vì sao Bình Sinh đột nhiên hỏi chuyện liên quan đến Thanh Huyền sư phụ, chợt cảm thấy bùi ngùi.

“Thanh Huyền?” Bình Sinh đọc lại cái tên xa lạ kia một lần, cảm thấy dù mới nghe lần đầu tiên nhưng quen thuộc không nói nên lời. Cảm giác quen thuộc này rất kỳ lạ, giống như tự ngắm gương mặt mình trong gương đồng, xa lạ và quen thuộc bện vào nhau: “Phạm nhân kia tên là Thanh Huyền?”

Chu Ngưng gật đầu, cố gắng nhớ lại tất cả những chuyện liên quan đến Thanh Huyền, bắt đầu liệt kê từng chuyện cũ, từ lần đầu tiên gặp Thanh Huyền, nàng mở miệng chửi bới Thanh Huyền suýt chút nữa bị hắn nổi giận cắt đứt cổ; sau đó Thanh Huyền nhận nàng làm đồ đệ, cho nàng cơ hội nhập đạo tu tiên, kể lại toàn bộ không hề bỏ qua sự việc nào, còn nói thêm cảm nghĩ của mình với hắn.

Cuối cùng, nàng thở dài: “Thanh Huyền sư phụ đối với sư tôn —” đột nhiên nhận ra cách xưng hô sư tôn này không thích hợp, Chu Ngưng vội vàng sửa lại, từng lời từng chữ rất nghiêm túc: “Tiểu tiên nói là Thiên Sắc cô cô, Thanh Huyền sư phụ đối xử với người vô cùng tốt, trong mắt sư phụ ngoại trừ cô cô thì không còn ai khác, nếu không sư phụ sẽ không moi tim của mình cứu cô cô —”

“Người nói hẩn vì cứu Thiên Sắc nên tự moi tim của mình?” Bình Sinh vẫn chăm chú lắng nghe, lúc này mới lên tiếng, giọng không lớn, có chút đắn đo, vẫn trầm thấp hàm chứa ý cười, trước sau vẫn như dòng nước sâu tĩnh lặng, ẩn chứa sâu xa. Trong đôi mắt đen sâu thẳm của hẩn ẩn hiện những đốm lửa nhỏ, nét mặt thoáng chút dao động, sau đó không hiểu sao giọng nói chợt rầu rĩ: “Nói vậy, đó thực sự là một nam nhi si tình.”

“Cho nên Thiên Sắc cô cô vẫn không quên được đoạn tình cảm này.” Chu Ngưng thổn thức không thôi, trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói ra những lời thật lòng đã giấu kín: “Đối với cô cô, có lẽ Thanh Huyền sư phụ là tất cả của người, bây giờ Thanh Huyền sư phụ mất đi, sao người còn có hy vọng nữa...”

Bình Sinh lắc đầu, bác bỏ những lời này của Chu Ngưng: “Ta thấy nàng không có lòng tu đạo, ngày ngày rất im lặng, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.” Đúng vậy, với hẩn, đôi khi Hồng Dược nha đầu kia làm nũng làm phiền người khác. Nhưng Thiên Sắc hoàn toàn khác biệt, nàng rất im lặng, im đến mức giống như ám chỉ sự tồn tại của nàng có thể bị người ta lãng quên bất cứ khi nào.

Thật ra, Thiên Sắc ở Tử Vi điện cũng không làm gì khác, chỉ toàn tâm toàn ý hầu hạ bút mực. Nàng luôn mài mực rất kỹ, không hề nói nửa câu. Chính hẩn cũng không hiểu nổi, có khi rõ ràng đang nghe Hồng Dược nói chuyện nhưng sự chú ý lại dồn hết về phía nàng.

Sự im lặng của nàng như một bức tranh phong cảnh độc đáo, khiến người ta bị cuốn hút một cách vô thức, khiến hẩn không thể bỏ qua sự tồn tại của nàng.

“Trước kia, cô cô cũng rất ít nói, nhưng không đến mức tiếc lời như vàng giống bây giờ.” Chu Ngưng không hiểu nổi, đành phải đoán lung tung: “Tiểu nữ cũng không biết vì sao, có lẽ người quá thương tâm vì Thanh Huyền sư phụ, cho nên tính tình mới thay đổi quá nhiều thế này.”

Tính tình thay đổi quá nhiều!

Ít nói?

Tiết lời như vàng?

Bình Sinh trầm cười khổ.

Dù nàng ít nói, tiết lời như vàng nhưng ít ra còn mở miệng nói chuyện với Chu Ngưng và Vân Trạch, tại sao trước mặt mỗi mình hẩn, lại chưa từng nói ra một từ.

Có lẽ nào tính tình thay đổi quá nhiều chủ yếu là nhắm vào hẩn? Hẩn đã không nghĩ nàng là một người cam điếu!

Trước đây, hẩn còn nghĩ là nàng e ngại hẩn, sau đó hẩn dần nhận ra sự bất thường.

Cũng chính vì sự bất thường ấy đã khiến hẩn bắt đầu nảy sinh tâm tư muốn tìm hiểu đến cùng.

Thiên Sắc đứng dưới tàng cây phù tang.

Hôm nay, Bình Sinh dẫn Vân Trạch nguyên quân và Chu Ngưng lên Tây Côn Luân dự Trường Sinh yến, nàng tránh mặt vì trong lòng vẫn còn băn khoăn, bất đắc dĩ.

Trước tiên là vì nàng chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người, tuy không bị chú ý quá mức, nhưng dù sao hơn trăm năm trước, việc nàng bị đưa vào Hóa Yêu trì cũng ồn ào khắp Thiên giới, hầu như mọi người đều biết, nay đột nhiên xuất hiện tại Trường Sinh yến cũng không phải là chuyện tốt. Thứ hai là, cho dù Bình Sinh hỏi, chắc chắn Vân Trạch nguyên quân cũng cố ý tránh né đẩy đưa cho qua.

Không đến Trường Sinh yến không chỉ băn khoăn vì sư tôn mà, hơn cả là các sư huynh đệ của nàng, những người đó, không ai dễ bị bắt nạt, nếu vì chuyện nhỏ mà lại gây loạn cũng không tốt —

Đang suy nghĩ, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của nàng, sự xen ngang kia khiến người ta khó hít thở: “Người không đến dự Trường Sinh yến sao? Trường Sinh để quân gửi thiệp mời đặc biệt đến Tử Vi viên cho người.”

Giọng nói kia quá gần, giống như là sát sau lưng nàng.

Bỗng dưng nàng xoay người sang chỗ khác, chẳng hiểu vì sao, sắc mặt càng tái nhợt, giống hệt như kim nén, ngón tay nắm chặt ống tay áo khiến móng tay đâm vào lòng bàn tay, cắm vào da thịt. Ống tay áo kia ướt đầm mồ hôi, dán vào bàn tay lạnh lẽo như băng giá khiến nàng run rẩy.

Là Bình Sinh!

Không phải hôm nay hẳn đến Ngọc Hư cung trước ư, vì sao bây giờ còn ở Tử Vi viên?

Mãi đến lúc này, nàng mới từ từ nhớ ra hẳn đang hỏi, nhưng không thể trả lời được, đành lắc đầu, cảm thấy hẳn đứng quá gần nên vô thức lùi về phía sau mấy bước.

Nhìn nàng lắc đầu và lùi về phía sau, Bình Sinh cực kỳ bình tĩnh, giọng nói có phần nhẹ nhàng từ tốn, không chút rung động: “Đi hay không, chẳng lẽ người không tự nói được một tiếng sao? Hay là —” hẳn hơi nheo mắt lại, ngừng một lát, chuyển lời: Không phải người không chịu nói, mà là bị ép phải im lặng trước mặt ta?”

Ngực Thiên Sắc nghẹn lại, chưa kịp phản ứng, đã thấy hần sát bên người, tay sắp chạm vào thân thể nàng: “Ta đoán, để tôn làm phép trên người người, đúng không?”

Hết chương 81

82. Chương 82

Edit: Như BìnhBeta: Vô PhươngTận mắt thấy tay Bình Sinh sắp chạm vào người mình, Thiên Sắc kinh hoàng tột bậc, đồng tử co rút lại, lòng chấn động, nàng có muốn tránh cũng không kịp nữa, chỉ đành để hơi lạnh quật vào người.

Giờ phút này, trong đầu nàng vang lên một câu duy nhất của Hạo Thiên.

Tuyệt đối không được chạm vào hần, trừ phi người muốn hại chết hần.

Nàng muốn thét lên, nhưng không thể thốt ra một lời, chỉ đành trơ mắt nhìn những ngón tay thon dài sắp chạm vào tay nàng.

Thế nhưng chuyện bất ngờ đã đột ngột xảy đến.

Ngay vào khoảnh khắc Bình Sinh chạm vào cánh tay Thiên Sắc, một dòng khí vô hình đập thẳng vào Thiên Sắc, tựa như một cơn lốc chứa gió đao mưa kiếm ập tới, trong chớp mắt đã đánh bật nàng ra xa hơn mười trượng, ngã thẳng xuống đất.

Vì không kịp đề phòng, chuyện bất ngờ giáng xuống tựa như một đòn không nường tình tạo thành thương tổn cực lớn. Thiên Sắc nằm sấp trên mặt đất, sắc mặt trắng xanh xám xịt, trán toát mồ hôi hột, hơi thở hỗn hển. Nàng cắn chặt môi dưới, máu theo khóe môi chảy xuống. Dáng vẻ như phải chịu nỗi đau cực lớn kia khiến mặt Bình Sinh trắng bệch.

Quả nhiên, Hạo Thiên đã thi triển pháp thuật trên người nàng. Nàng không thể nói chuyện trước mặt hần, thậm chí chạm tay một cái cũng phải chịu trừng phạt thế này. Không, không chỉ có thế, cái chạm tay này khiến hần phát hiện, tay nàng đang đeo Phược yêu trạc, còn chân thì mang Tỏa yêu liêu. Tuy hần không trông thấy gông cùm nhưng những tiếng vang leng keng lúc này đã chỉ rõ rành rành.

Bình Sinh không nghĩ nhiều, vội vàng bước tới, ngồi xổm xuống vươn tay ra, theo bản năng muốn ôm nàng vào lòng. Nhưng giây tiếp theo, hần phát hiện nàng run lên cuống cuống co người lại, y phục đỏ không thể che dấu cơ thể gầy gò, nàng co cuộn trên mặt đất tránh bàn tay hần.

Bình Sinh chợt dừng động tác, mày kiếm xéo lên tới tóc mai, hẩn nheo mắt lại, đôi mắt hẹp dài tỏa ra ánh sáng lo lắng bất an rồi trong tích tắc hóa thành lưỡi dao sắc. Hẩn nhếch đôi môi không còn chút máu, bờ môi thoáng hiện lên sự phẫn nộ...

Hẩn không biết nếu hẩn còn chạm vào nàng nữa thì sẽ mang lại đau đớn đến mức nào cho nàng.

Hẩn bỗng có cảm giác khó nói thành lời, có lẽ Hạo Thiên đưa tiểu tước nhi này đến Tử Vi viên căn bản không phải muốn hẩn giúp nàng quay trở về con đường tu đạo! Dù tiểu tước nhi trước kia có xông vào Tử Vi viên, đánh bị thương các thị thần trong Bắc Đẩu phòng vệ ti, thì giờ cũng bị tước yêu tịch, tru tu vi, xem như mọi chuyện đã chấm dứt, tại sao còn phải dùng công xiềng tra tấn nàng?

Hạo Thiên rõ ràng ràng là có mục đích riêng!

Thậm chí hẩn còn to gan phỏng đoán, e rằng sau lưng còn có nội tình hẩn không biết.

Thấy nàng vì cố kiềm nén mà cắn nát môi, lửa giận bốc lên không cách nào kiềm chế: “Người lập tức theo ta đến Ngọc Hư cung.” Hẩn cúi đầu khẽ nói, gương mặt đoan chính hơi tái nhợt, trong lời khiến khách xen lẫn vài phần sắc bén mạnh mẽ.

Dáng vẻ nàng như thế, chỉ e là đi bộ hay dăng vân đều không thể, mà hẩn lại không thể chạm vào nàng.

Suy tư giây lát, hẩn lấy chiếc nhẫn Càn Khôn Nhật Nguyệt trên ngón cái bàn tay trái xuống.

Thiên Sắc mờ mịt mở mắt, nàng bỗng cảm thấy khí huyết chậm rãi dâng lên đến giữa trán, có một luồng khí lạnh ẩm xâm nhập vào trong phổi kéo theo cơn đau quặn thắt, làm nàng không thể không nhắm mắt cố giảm bớt cơn đau. Một lúc lâu sau, nàng ngẩng đầu mở mắt ra, nhưng vì ngược sáng nên không thể nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt hẩn, nàng chỉ nhận thấy cơ thể mình đang thu nhỏ lại, cuối cùng khi ý thức nàng tỉnh táo hoàn toàn thì mới phát hiện mình đã nằm trong chiếc nhẫn trên tay hẩn.

Đó là chiếc nhẫn Càn Khôn Nhật Nguyệt hẩn thường đeo, nghe nói nó cất giấu sức mạnh nguồn cội của vạn vật trong trời đất. Lúc trước, khi gặp lại Bình Sinh, nàng từng bị Hạo Thiên nhốt trong bình trấn hồn lưu ly có thể chứa đựng thần thủy tam quang. Còn giờ đây, chẳng lẽ hẩn định mang theo nàng tới Ngọc Hư cung?

“Người đừng lo lắng, dù Hạo Thiên để tôn có ý gì đi nữa, thì hôm nay ta sẽ bắt huynh ấy cởi bỏ trói buộc trên người người.” Giọng nói Bình Sinh đã khôi phục sự bình tĩnh. Nhưng không hiểu vì sao, trong đôi con ngươi sâu thẳm thoáng hiện lên chút âm u, giọng nói khàn khàn như đang vang lên bên tai nàng, tiếng nói trầm thấp tĩnh lặng, vọng vào tai nàng tựa như cảnh phồn hoa giờ đã tàn lụi, sắc xuân tươi đẹp trôi đi chỉ còn lại sự diêm tĩnh và thê lương.

Cuối cùng, chiếc nhẫn kia dừng lại trong lòng bàn tay hẩn, thoáng hiện trong đôi mắt hẩn là vẻ quyền uyển và thương xót sâu sắc, nét mặt hẩn nghiêm túc chưa từng có, nhưng khi nhìn vào mắt nàng thì cực kỳ dịu dàng. Đôi môi mỏng khẽ than, hẩn cúi đầu dặn một câu: “Trước khi đến Ngọc Hư cung, người có thể ở trong nhẫn hít thở điều tức.” Sau đó, không chờ câu trả lời của nàng, hẩn nắm tay lại giữ chặt cả chiếc nhẫn và nàng ở bên trong.

Theo lệ thường, Trường Sinh yển vốn trăm năm mới tổ chức một lần, nhưng lúc này vì một nguyên nhân đặc biệt, từ một năm trước, Nam Cực Trường Sinh đại đế đã bảo Phong Cẩm gửi thiệp mời cho các vị tiên và tôn thần. Cho nên hôm nay trên Tây Côn Luân rất náo nhiệt, các lộ thần tiên nhận được thiệp mời như thủy triều ừn ừn kéo đến.

Từ sáng sớm Ngọc Thự đã đến chờ dưới chân núi Côn Luân.

Từ khi Thiên Sắc bị nhốt vào Tỏa Yêu tháp, Tử Tô bị phạt xuống trần gian, dường như Phong Cẩm cảm thấy mệt mỏi chuyện đời nên đã giao tất cả mọi chuyện trong Thần Tiêu phái cho Ngọc Thự và Quảng Đan xử lý. Có lẽ vì có được cách xử sự lạnh nhạt bình tĩnh trước mọi chuyện giống Phong Cẩm, nên Ngọc Thự đã dần trở thành một người có tiếng nói ở Thần Tiêu phái, cũng không còn ai nhắc tới trước khi đắc đạo y là yêu.

Hôm nay, Ngọc Thự vẫn hờ hững lãnh đạm đứng ở phía trước, dường như lần này y là người phụ trách đón tiếp các tiên gia và tôn thần, thế nhưng khuôn mặt vẫn hăng bình tĩnh, lạnh đạm giờ lại thoáng hiện chút nôn nóng mà người ngoài khó phát hiện. Vân Trạch nguyên quân dẫn Chu Ngưng mặt mày hớn hởi và yêu hoa thực được vẻ mặt tò mò đến, khi Ngọc Thự nhìn thấy Chu Ngưng, khuôn mặt vẫn luôn lạnh nhạt thoáng hiện nét cười, nhưng sau khi nhận ra đằng sau Vân Trạch nguyên quân chỉ có ba người, Ngọc Thự cũng không thèm nhìn Chu Ngưng đang liếc mắt đưa tình với mình, thoáng sốt ruột hiện lên đuôi mày.

“Bình Sinh để quân người...” Cung kính hỏi Vân Trạch nguyên quân, nét mặt Ngọc Thự có vẻ lo lắng khó nói rõ, thậm chí còn có chút bối rối. Rõ ràng, đích thân hắn đã đến gửi thiệp cho Bình Sinh để quân.

Nghĩ đến hành vi cử chỉ của Bình Sinh, Vân Trạch nguyên quân cũng khó thể nói điều gì, chỉ đành thăm kêu khổ. “Để quân bận chút việc, sẽ đến sau.” Vân Trạch gật đầu chào Ngọc Thự, giải thích bằng một câu lời ít ý nhiều, khi lơ đãng quay đầu, Vân Trạch phát hiện Chu Ngưng đang ngồi trên đất ôm ngực khẽ rên la.

Người thông minh khéo léo như Vân Trạch nguyên quân sao lại không hiểu tiểu quỷ Chu Ngưng đang giả trò gì?

“Chu Ngưng, cô cô làm sao thế?” Cố tình nhíu chặt mày, tuy bề ngoài Vân Trạch nguyên quân đang nhìn Chu Ngưng, nhưng khóe mắt lại lén lút quan sát Ngọc Thự.

Ngọc Thự nghe những lời đó thì hơi sững sờ, ánh nhìn Chu Ngưng hiện rõ sự lo lắng.

“Ta đằng vân quá lâu, ngực hơi tức, muốn ở đây nghỉ một lát.” Chu Ngưng thừa cơ cúi đầu, giả vờ hít thở không thông, còn cố tình nín thở khiến sắc mặt trắng bệch ra, một lúc lâu sau mới như thở lại bình thường: “Nguyên quân đại nhân, người dẫn hoa thực được lên núi trước đi.”

Việc này rất hợp ý Vân Trạch nguyên quân! Y gật đầu, vỗ vỗ vai vừa như khích lệ vừa như thương hại Ngọc Thự: “Làm phiền Tiên quân chăm sóc tiểu Chu Ngưng cô cô của Tử Vi viên chúng ta!” Sau đó, Vân Trạch dẫn hoa thực được đi một mạch vào Ngọc Hư cung.

Đúng vậy, y phải lên đó trước, báo lại những chuyện đã nghe đã thấy với Hạo Thiên đế tôn!

Không phải là y ăn cây táo rào cây sung, vì nói thế nào đi nữa, trong mắt y an nguy của Bình Sinh để quân mới là quan trọng nhất.

Nhưng, Vân Trạch lại không phát hiện ra, hoa thực được vẻ mặt tò mò đi theo sau y đang lén nở nụ cười.

Khoảng chừng một canh giờ sau, Bình Sinh đã đến dưới chân núi Tây Côn Luân.

Hắn nghiêm mặt lặng im, khuôn mặt tuấn lãng không chút biểu cảm, đôi mắt sâu trong sáng tỏa ra sức mạnh trầm ổn vững vàng, tựa như thứ ánh sáng lạnh lạnh tỏa ra từ một thanh kiếm trần ngập sắc bén, sự lặng im kia không thể che giấu phong thái cao quý tự nhiên của hắn. Không chỉ có thế, áo bào màu tím cao sang quá mức nổi bật, nên khi hắn vừa xuất hiện, tất cả các vị tiên quân xung quanh đều bất giác ngừng lời, ngơ ngác nhìn hắn.

Hắn ở Tử Vi viên quanh năm suốt tháng, mấy ngàn năm qua chưa từng xuất hiện một lần, những tiên gia biết hắn không nhiều, nhưng tất cả mọi người đều biết, ở thiên giới người có tư cách mặc áo tím không có mấy người.

Trông thấy Bình Sinh, Chu Ngưng đương nhiên rất vui, nhưng lại không thấy Thiên Sắc, Ngọc Thự có hơi thất vọng: “Bình Sinh để quân!” Ngọc Thự bước lên nghênh đón, hơi ngập ngừng hỏi: “Sư cô của đệ tử sao...”

Ngọc Thự đang định hỏi sao Thiên Sắc không đến, nhưng không ngờ, Bình Sinh liếc mắt nhìn y, sự xa cách lãnh đạm hiện rõ ràng trong đáy mắt, giọng nói của Bình Sinh nhàn nhạt không hề có cảm xúc, ngữ điệu đều đều không chút gợn sóng lại khiến người ta sợ hãi khó nói nên lời: “Đế tôn đang ở đâu?”

Ngọc Thự hoảng sợ vì khí thế của Bình Sinh, y bất thành linh rùng mình, vội cung kính đáp: “Ở Cửu Tiêu điện...”

Ngọc Thư còn chưa nói hết, Bình Sinh đã gật đầu, lạnh nhạt từ một tiếng, đôi môi mỏng khẽ nhếch một nụ cười lạnh lẽo khiến người ta kinh hồn bạt vía, giây tiếp theo hắn không coi ai ra gì phẩy tay áo bỏ đi.

Chu Ngưng tròn tròn mắt.

Đi theo Bình Sinh đã rất lâu, nhưng nàng chưa bao giờ trông thấy Bình Sinh như vậy, thứ cảm giác này nàng không thể hình dung bằng ngôn từ, nhất là sự lạnh lẽo trong đôi mắt Bình Sinh khiến nàng thấy xa lạ như Bình Sinh đã biến thành người khác.

Mặt khác, trong khu rừng nhỏ không xa nơi đó, đám ranh con không bao giờ làm chuyện đàng hoàng trong mắt Hạo Thiên cũng neho mắt nghi hoặc, mỗi người mỗi nét mặt.

Họ chính là bốn người Linh Sa, Lam Không, Mộc Phỉ và Bán Hạ, được gọi là “Kỳ si”, “Tử si”, “Cầm si”, “Thư si” của Ngọc Hư cung.

“Cưng à, đây là vị tôn thần nào vậy?” Linh Sa nhìn phía xa xa, cũng không tránh khỏi thán phục trước ngạo khí trong từng cái gờ tay nhắc chân của Bình Sinh, y chắc chắn than thở: “Nóng tính thật!”

Lam Không đứng bên cạnh đang ngửa đầu uống rượu. Y phóng khoáng lau chút rượu còn dính bên mép, ôm cầm ra chiều suy nghĩ một chặp mới ném ra đáp án: “Người đó mặc áo bào tím, có lẽ là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế ở Tử Vi viên?”

“Đó thật là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế? Chẳng phải người đó luôn bận rộn với thần chức nên không bao giờ đến tham dự Trường Sinh yến của Ngọc Hư cung chúng ta ư? Sao lần này lại phá lệ?” Mộc Phỉ đảo con ngươi từ phải sang trái rồi từ trái sang phải, bỗng nhiên y chợt nhớ ra điều gì, giật mình tỉnh ngộ: “Đúng rồi, ta từng nghe Phong Cầm nói, bây giờ Thiên Sắc đang ở trong Tử Vi viên của ông ta tu hành chuộc tội...”

“Tuy Thiên Sắc đã bị tước tiên tịch, tru tu vi, đánh về yêu thân, nhưng cuối cùng muội ấy đã thoát khỏi Tỏa Yêu tháp cũng xem như là việc tốt.” Linh Sa chép chép miệng, tung quân cờ vẫn luôn mang theo người lên thật cao rồi đón lấy, y thấy rất đáng nghi: “Nhưng, cho dù có muốn tu hành lại thì cũng phải ở Ngọc Hư cung của chúng ta, tại sao Hạo Thiên lại đưa muội ấy đến Tử Vi viên?”

Lam Không ngẩng đầu lên, nốc một hơi cạn sạch chỗ rượu trong hồ lô, lúc này đã ghiền y mới dùng tay áo lau miệng: “Người ta là đế tôn Hạo Thiên đứng đầu Cửu Trọng Thiên, trước giờ làm việc đều đã dẫn đo suy tính, sao còn cần đám vô danh tiểu tốt như đệ đến dạy.” Liếc Linh Sa, Lam Không phì cười, đuôi lông mày ẩn hiện ý cười lạ lùng, y thản nhiên trêu cợt, xem như chuyện chẳng liên quan tới y: “Sắc mặt Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế khó coi như vậy, chỉ e đế tôn Hạo Thiên lại cân nhắc tính toán chuyện gì đặc tội với ông ta, cho nên giờ mới nổi giận dùng đòn binh hời tội?”

“Lại có thêm một trò vui đầy phấn khích rồi...” Mộc Phỉ nhìn Linh Sa và Lam Không, đưa ý kiến thối tha dạy mãi mà không chịu thừa ra: “Hay là chúng ta thừa dịp đang rảnh đi theo ông ta thăm dò xem sao?”

Y vừa dứt lời, có hai người lập tức hưng phấn, đồng loạt gật đầu rồi định lén lén theo sau.

“Đứng lại hết cho ta!” Bán Hạ đứng một bên vẫn luôn im lặng khẽ quát lên, gân xanh run bắn bật giữa ấn đường, trong phút chốc y xoay người lại, đôi mắt đen thăm thăm không thể nắm bắt mang theo sự kiên định khó phá: “Đây là lúc nào rồi, các người còn có tâm trạng xem náo nhiệt? Vào thời khắc quan trọng thế này, các người đều cần trọng từ lời nói đến cử chỉ cho ta!”

Y vừa dứt lời, Linh Sa, Mộc Phỉ và Lam Không đều nhìn nhau, nét mặt hơi xấu hổ.

Thành công quét sạch lòng hiếu kỳ quá mức dồi dào của ba kẻ kia, Bán Hạ nghiêng rằng, sau một lúc lâu mới buông ra, nỗi đau thoáng qua đáy mắt trong tích tắc, thậm chí trong cả hơi thở cũng ẩn hiện nỗi chua xót chẹn ngang yết hầu, ngữ điệu của y càng kiên định hơn lúc này: “Các đệ đều biết, chuyện tối nay chỉ cho phép thành công không được phép thất bại, ngồi yên ở đây chờ tin tức của Phong Cầm và Bạch Liêm cho ta!”

Nhận được tin từ Vân Trạch, Hạo Thiên thông thả dạo bước trong Cửu Tiêu điện, lòng thầm nghĩ đối sách.

Theo lời Vân Trạch nguyên quân, nước Vong Xuyên của dòng Tam Đồ dường như không thể xóa hết những chuyện cũ, Bình Sinh vẫn thường nhớ lại chút chuyện vặt... Tuy chỉ là chuyện vặt, nhưng cũng không thể xem thường. Bình Sinh rất thông minh, không phải là người dễ lừa gạt, một khi hắn phát hiện ra dấu vết, chỉ e mọi chuyện sẽ hỏng hết.

Bây giờ chỉ đành xuống tay từ chỗ tiểu tước nhi kia!

Thoáng sâu muộn, Hạo Thiên lơ đãng nhìn những bức tượng các vị thần khai thiên lập địa thờ trong Cửu Tiêu điện, y bỗng cảm thấy mình có hơi tàn nhẫn. Tính ra, tiểu tước nhi kia cũng không phạm phải tội ác tày trời, dùng biện pháp như thế tra tấn con bé, đến cả y cũng thấy không nỡ xuống tay. Giờ phút này, giống như có một thứ sắc bén đang mài mòn cõi lòng y, ban đầu chỉ là một cái hố cạn rồi dần biến thành vực sâu, cho đến khi gần như bào mòn cả trái tim y.

Nếu vẫn có thể bình an vô sự thì y cũng sẵn sàng để tiểu tước nhi ở cạnh Bình Sinh, nhưng y còn cách nào khác sao? Trái tim Bình Sinh đang ở trong cơ thể nó, để quá lâu sẽ xảy ra chuyện! Cuối cùng, không phải nó chết thì chính là Bình Sinh tiêu vong, chỉ có thể giữ tính mạng của một trong hai người!

Là huynh trưởng của Bình Sinh, dù thế nào y cũng không mong thấy Bình Sinh xảy ra chuyện!

Chỉ đành hy sinh tiểu tước nhi kia, dù sao con bé có thể tu thành hình người và đi đến ngày hôm nay cũng là nhờ Bình Sinh, tạm thời cứ xem như con bé là vật tế trời vậy...

Nhưng chưa chờ Hạo Thiên cân nhắc xong, cửa Cửu Tiêu điện đã bị một luồng kinh phong đánh bật ra. Đứng trước cửa, chính là Bình Sinh nghiêm trang, lạnh lẽo.

Giờ khắc này, đôi môi mỏng của hắn khẽ mỉm cười, nhưng đôi mắt nhếch lên kia rất băng giá, ánh mắt của hắn tựa như một mũi tên sắc nhọn khiến người ta không rét mà run.

Mắt hơi nheo, nụ cười biến mất trên khuôn mặt tuần tú, không khí tỏa ra quanh thân chợt biến mất, thần sắc đáng sợ như ác quỷ.

Hạo Thiên kinh ngạc xoay người lại, Hạo Thiên vẫn đang thấy lạ thì Bình Sinh sắc mặt khó coi đã xòe bàn tay, thả Thiên Sắc từ trong chiếc nhẫn Càn Khôn Nhật Nguyệt ra. Thiên Sắc nằm sấp trên mặt đất, một vết máu còn sót lại trên môi, lòng Hạo Thiên trĩu nặng, sắc mặt thay đổi trong tích tắc.

Tình cảnh này, chẳng lẽ Bình Sinh đã phát hiện ra điều gì?

Vì không quá rõ ràng Bình Sinh đã biết đến đâu, Hạo Thiên bắt đầu lo sợ bất an.

Thấy Hạo Thiên biến sắc, Bình Sinh cũng hiểu được phần nào.

Nhướng mày, Bình Sinh không còn vẻ lạnh nhạt ngày thường nữa, ngẩng đầu lên, trong đôi mắt thâm sâu bùng cháy một ngọn lửa thiêu đốt Hạo Thiên, hắn chỉ vào Thiên Sắc, nhấn từng chữ yêu cầu Hạo Thiên: “Lập tức giải pháp thuật huynh thi triển trên người con bé!”

“Đệ hùng hùng hổ hổ như vậy, làm ta tưởng đã xảy ra chuyện gì lớn lắm...” Hạo Thiên trấn tĩnh lại, thu hết vẻ lo lắng, vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra: “Hóa ra chỉ là một chuyện nhỏ xíu, đáng để đệ nổi nóng vậy sao? Cẩn thận kéo đệ lại phát bệnh đấy.”

“Hóa ra, theo ý của huynh, tra tấn tiểu tước nhi chỉ là chuyện nhỏ thôi ư.” Dừng một lát, Bình Sinh mở miệng lần nữa, giọng nói không lớn không nhỏ, ngữ điệu chậm rãi, nhẹ nhàng, cực kỳ thông thả nhưng từng chữ lọt vào tai người khác như được nghiền ra từ kẽ răng: “Nếu là chuyện nhỏ thì huynh giải pháp thuật trên người con bé đi, phải bỏ cả xiềng xích trên tay chân con bé, sau đó...” Hắn dừng một lát, vẫn bình thản lạnh lùng, từng lời hắn thốt ra sắc bén như mũi dao nhắm vào điểm yếu của Hạo Thiên: “Sau đó, huynh cũng cho đệ một lý do đủ thuyết phục cho chuyện này!”

Nhìn Thiên Sắc nằm sấp trên đất, Hạo Thiên cười lắc đầu, hơi hướng mày, một tia sáng chợt lóe lên rồi biến mất trong đáy mắt: “Pháp thuật và xiềng xích trên người nó, ta không giải!” Hạo Thiên từ chối thẳng thừng, hướng đôi mày kiếm lần nữa, nở một nụ cười như có như không mang theo hơi lạnh: “Hơn nữa, ta cũng không có lý do gì đủ để thuyết phục đệ, giờ đệ muốn sao? Muốn trở mặt với ta à?”

“Được thôi!” Từng cử chỉ đều ẩn hiện sự lạnh lùng vô hạn, trầm lắng vô biên, đến nụ cười cũng như băng giá, giống như hơi lạnh tỏa ra từ miệng giếng cổ gợn sóng dưới ánh trăng, thấu hồn buốt cốt: “Huynh không giải, đệ giải!”

Dứt lời, hần vươn tay phải ra, dùng tay trái xẹt qua cổ tay, trong tích tắc máu tươi trào ra.

Từng giọt, từng giọt máu nhỏ lên trên người Thiên Sắc!

Hết chương 82

83. Chương 83

Edit: Ong MDBeta: Vô Phương Từng giọt máu nhỏ từ cổ tay Bình Sinh xuống người Thiên Sắc, không hề có mùi máu tanh, chỉ thoang thoảng mùi hương của hoa Khuê Uy, bay bổng kỳ lạ khắp không khí.

Muốn giải pháp thuật Hạo Thiên đã làm trên người nàng, không phải là việc khó với hần, có điều nếu chạm vào nàng sẽ mang đến đau đớn, vậy thì hần đành phải dùng biện pháp này chuyển tình khí cho nàng, để nàng tự thoát khỏi trời buốt!

“Bình Sinh, đệ điên rồi sao?” Thấy tình cảnh như vậy, Hạo Thiên sốt ruột, bước lên cầm chặt cổ tay Bình Sinh, bịt kín vết thương, khuôn mặt vốn không biểu cảm chợt thoáng chút phức tạp, đầy nghiêm khắc: “Bây giờ nó chỉ là một tiểu yêu, đệ dùng máu chuyển tình khí cho nó, có thể khiến nó có sức mạnh hơn người trong chớp mắt, nếu lúc đó quá cuồng tính thì phải làm sao?”

Đúng vậy, nếu Bình Sinh dùng máu chuyển tình khí cho Thiên Sắc, nàng sẽ lập tức có sức mạnh hơn người, hơn nữa nàng đang giữ trái tim của Bình Sinh, vốn đã có tu vi cực mạnh ẩn giấu trong người. Nếu bị châm ngòi, trong thời gian ngắn, không chừng ngay cả Phục yêu trạc và Tỏa yêu liêu cũng không thể giữ được con bé.

Khi đó, hậu quả như thế nào, y hoàn toàn không dám tưởng tượng!

“Quá cuồng tính sao —” bị Hạo Thiên nắm chặt cổ tay giằng co qua lại, Bình Sinh lạnh nhạt nhìn ca ca mình, rất thông thả lặp lại lời của Hạo Thiên, vẻ mặt như bão táp che giấu dưới nét bình yên, giọng điệu bình thản ngầm chứa sự hung dữ, ngọn lửa bốc lên trong đôi mắt thâm trầm: “Huynh chắc chắn con bé sẽ cuồng tính ư?”

Là đệ đệ của mình, Hạo Thiên đương nhiên hiểu tính Bình Sinh, càng tức giận thì sắc mặt và ngữ điệu của hần càng bình tĩnh, giấu hết cảm xúc.

“Chẳng lẽ đệ quên rồi sao?” Hạo Thiên cực kỳ tức giận, từ từ nheo mắt lại, khóe môi ẩn chứa sự phẫn nộ dồn nén lâu ngày bật thốt lên thành mấy lời ngắn ngủi, sau đó nhanh chóng tụ lại thành sóng to gió lớn, sự bình tĩnh thường ngày mất sạch, cảm xúc kích động như dê vỡ: “Nếu năm đó không phải nó đột nhiên quá cuồng tính, xông vào Tử Vi viên, thì sao có thể khiến thị thần phòng vệ Bắc Đẩu bị thương nặng, dẫn tới phạm thiên luật?”

“Năm đó là vì con bé cứu người trong lòng mình, vì nóng vội, vì tình có thể tha thứ.” Bình Sinh yên lặng nhìn Hạo Thiên, ánh mắt như muốn xuyên qua đôi mắt nhìn thẳng vào trái tim Hạo Thiên, đáy mắt hồ hững như băng tuyết, gió lạnh thét gào rét thấu xương không thua gì trời đông băng giá. Sau đó, hần nhìn Thiên Sắc đang nằm trên mặt đất, chậm rãi gần ra từng chữ từng chữ: “Bản tính tiểu tước nhi này như thế nào, đệ rõ hơn bất cứ ai, bây giờ, đệ tin tưởng lý trí của con bé.”

Nghe những lời như thế, Thiên Sắc vốn đang im lặng chợt ngẩng đầu lên.

Không thể nghi ngờ, những lời này của Bình Sinh như sấm rền bên tai, nổ tung trong đầu. Nàng vốn đang hoảng sợ lại trở nên hỗn loạn, căng ra như dây đàn, nhưng chỉ cần gảy nhẹ một cái sẽ dễ dàng cắt đứt đứt phụt. Sự tin tưởng kiên định của hần đối với nàng giống như một thanh kiếm vô cùng sắc bén, chém vỡ vụn đầu óc nàng khó khăn lắm mới tỉnh táo được thành vô số mảnh nhỏ. Những mảnh vỡ này bay tán loạn khắp nơi, cắm sâu vào tim, rơi xuống như hạt bụi, dường như không có cách nào khâu lại trọn vẹn, ngay cả thân thể cũng như bị xé rách, thị giác, thính giác, xúc giác tê liệt, thậm chí hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Không thể không nói, những lời của hắn khiến Thiên Sắc nhớ lại quá khứ, nhớ tới Thanh Huyền không hề sợ hãi trước mặt người khác, đưa trẻ lạnh lẽo thẳng thắn, từ trước đến nay luôn tin tưởng, bảo vệ nàng.

Khi đó, hắn cũng như thế, lời nói kiên định, không hề kiêng nể.

Mà người trước mắt, rốt cuộc là Bình Sinh hay Thanh Huyền, sao vẫn nói những lời như thế....

Hoặc có thể nói, Bình Sinh chính là Thanh Huyền, Thanh Huyền chính là Bình Sinh, hai người vốn không khác gì nhau?

“Đệ tin nó mà không tin ta?” Một cảm giác thất vọng khó nói nên lời ập tới, Hạo Thiên siết chặt tay Bình Sinh, trán nổi gân xanh, sắc mặt khó coi đến cùng cực, đôi đồng tử đen lạnh lẽo như đóng băng. Cố gắng giữ lại sự trấn tĩnh cuối cùng, kiềm chế sự tức giận đang dâng lên như nước: “Nó chẳng qua chỉ là một tiểu yêu tước không rõ lai lịch, còn ta, là huynh đệ ruột thịt của đệ —”

Bình Sinh rút tay ra khỏi tay Hạo Thiên, nghiêng mặt nhìn y, ánh mắt sáng như chim ưng, ẩn giấu vực sâu không đáy bên dưới: “Huynh là ca ca của đệ, nếu thật sự tin tưởng đệ thì vì sao lại giấu giếm mọi chuyện, không chịu thành thật với nhau?” Một lúc sau Bình Sinh mới lên tiếng, không cần che giấu cảm xúc, chỉ thản nhiên vạch rõ điểm trọng yếu nhưng lại cực kỳ chuẩn xác, khiến Hạo Thiên á khẩu không trả lời được. Đặc biệt là ánh sáng ẩn hiện trong bóng tối, quá mức sắc bén lạnh lẽo, giống như lưỡi dao bén ngọt khiến cho Hạo Thiên có cảm giác sắp bị xé ra.

Nếu nói thẳng mọi chuyện với đệ, chỉ sợ đệ đã sớm tự hủy hoại bản thân vì tiểu yêu tước này!

“Đệ! Đệ! —” Hạo Thiên tức giận đến phát run, nắm tay siết chặt gần như trở nên trắng bệch, đôi mắt đen tràn ngập thịnh nộ. Làm gì còn chút nào uy nghiêm của bậc chí tôn Ngọc Hoàng đại đế, quả thật giống Tu La ác quỷ ở địa ngục, muốn cắn người ngay lập tức.

Run lên một lúc, y mới từ từ dần cơn giận xuống.

Giờ khắc này, sắp phải đối đầu với kẻ địch mạnh, lần này Trường Sinh yến cũng đang muốn thương nghị chuyện lớn của lục giới, nếu y và Bình Sinh trở mặt ngay thời điểm mấu chốt này, chỉ sợ không thiếu kẻ bụng dạ khó lường thừa dịp lao vào, cuối cùng, y đành phải cố gắng thỏa hiệp và nhường nhịn....

“Ta tháo trói buộc trên người con bé là được chứ gì!” Không còn cách nào khác, Hạo Thiên liếc Thiên Sắc một cái. Cũng đoán được với tính cách của Thiên Sắc, nàng sẽ không ngu xuẩn nói chuyện trước đây với Bình Sinh. Bởi vậy, mới đưa tay thu lại hết pháp thuật trên người nàng, để nàng có thể nói chuyện, không đến mức phải chịu đau đớn khi chạm vào Bình Sinh.

Nhưng dường như Bình Sinh chưa hài lòng vì điều này. “Cả Phục yêu trạc và Tỏa yêu liêu trên tay chân con bé nữa.” Hắn nói rất rõ ràng, trọng điểm, cũng vô cùng sắc bén, đôi mắt chột nheo lại, giống như ngưng tụ lại thành một cây kim châm.

Hạo Thiên nhìn thấy bóng mình trong đôi mắt hắn, cảm giác giống như bị kẹp chặt trong đó, đột nhiên bị chèn ép đến cực độ, có cảm giác khó hít thở. Giải pháp thuật trên người Thiên Sắc cũng không quan trọng lắm, lùi lại một vạn bước, dù Thiên Sắc thật sự nói điều gì không nên thì Bình Sinh cũng không còn nhớ gì nữa. Nhưng nếu tháo Phục yêu trạc và Tỏa yêu liêu trên tay chân nàng, để nàng chạm vào Bình Sinh, chỉ sợ —

“Đó là Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn —” y giải thích, định từ chối.

“Tháo ra!” Bình Sinh trầm giọng, nâng cao ngữ khí, dưới đôi mày kiếm là đôi mắt tối tăm, sâu thẳm không chút tình cảm, chỉ có sự lạnh lẽo khiến người ta bất an. Lúc này, mái tóc đen xưa nay luôn rũ xuống gọn gàng hơi tản ra, nhẹ nhàng bay lên theo vạt áo đang bị gió nhẹ phất qua, nhìn có chút ngang ngược: “Chuyện này đệ sẽ đích thân đến Huyền Đô Ngọc Kinh tiên phủ báo cáo với thiên tôn, xin nhận tội. Nếu sau này con bé phạm lỗi gì, đệ sẽ gánh vác trách nhiệm.”

“Đệ gánh vác trách nhiệm?” Lửa giận vừa mới dần xuống một chút lại bùng lên. Lúc này, khóe miệng Hạo Thiên oán giận cong lên, cao giọng giận dữ không thể kiềm chế được: “Tốt lắm, đệ muốn gánh vác... Ta... Ta xem đến lúc đó đệ gánh vác như thế nào!”

Nói xong, y tức đến độ không nói được nữa, xoay người bước thẳng ra khỏi Cửu Tiêu điện, phẩy tay áo bỏ đi.

Bình Sinh nhìn bóng dáng tức giận của y, nét mặt rất bình tĩnh, tựa như đã đoán trước được kết cục như vậy. Rồi cũng như không thêm để ý, hắn đến trước mặt Thiên Sắc, chậm rãi ngồi xuống. Lúc này mới phát hiện, này giờ Thiên Sắc vẫn ngẩng đầu nhìn hắn, chưa hề quay sang chỗ khác.

Từ ngày đầu tiên đến Tử Vi viên, nàng vẫn luôn cúi đầu, hiếm khi ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt hắn. Hắn vẫn nghĩ là nàng e ngại hắn nên mới lạnh nhạt như vậy, không nhìn không nói. Nhưng hôm nay biết rõ những chuyện trước đó, hắn đột nhiên cảm thấy không nói nên lời, tiểu tước nhi này nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ.

Đây là lần đầu tiên, hắn yên lặng nhìn vào mắt nàng từ khoảng cách này. Mắt của nàng rất sáng, đồng tử như một ánh lửa sáng ngời, giống một mạch nước ngầm sâu và rộng len vào tâm trí hắn tạo nên từng đợt sóng. Trong đôi mắt nàng dường như có nước, nhưng lại cố gắng kìm nén, dù thế nào cũng không cho phép nước mắt lăn xuống.

“Người sao rồi?” Hắn khẽ hỏi, đột nhiên cảm thấy đau lòng. Nghĩ đến những đau đớn trước đây nàng phải chịu, liền đưa tay định chữa trị vết thương cho nàng, đã thấy nàng run rẩy lui về sau, dường như muốn cố ý tránh né tay hắn.

Tay dừng lại giữa không trung, hắn cười khổ trong lòng, nghĩ là thói quen hình thành trước đây vì nàng phải chịu tổn thương nên cũng không sao, chỉ nhỏ giọng hỏi lại: “Người có sao không?”

Thiên Sắc nhìn Bình Sinh gần trong gang tấc, đột nhiên như không thấy gì khác, chỉ nhìn thấy khuôn mặt hắn, những đường nét và góc cạnh càng rõ ràng. Thậm chí, nàng có thể ngửi được mùi thơm quen thuộc trên người hắn, làm cho nàng có cảm giác lực phủ ngũ tạng xoắn chặt lại, ruột gan đau đớn từng tấc, từng cơn đau tựa như xé nát từ ngón tay nàng sau đó nhanh chóng lan tràn vào đáy lòng.

Cuối cùng, nàng cuộn người lại, khầu đầu, giọng khàn khàn, rớt cuộc cũng thốt lên câu đầu tiên phẳng phất như cách mấy đời: “Đa tạ... Để quân!”

“Ngọc Hư cũng coi như quen thuộc với người, muốn đi đâu thì tùy người.” Nhìn bộ dạng nàng như vậy, Bình Sinh không biết nên nói gì cho phải, đành thở dài đứng dậy: “Dù thế nào cũng phải gặp sư tôn của người chứ. Hôm nay, nếu không phải ngài ấy cố ý muốn người đến, sợ là ta cũng sẽ không cho người ra khỏi Tử Vi viên.”

Đúng vậy, hắn không phủ nhận hắn có lòng riêng. Hắn hy vọng tiểu tước nhi này có thể đi vào chính đạo lần nữa, đăng lại tiên tịch, nên dù biết trong lòng nàng còn mong mỗi phạm nhân đã hồn phi phách tán kia, cũng coi như không biết.

Chỉ là, nếu nàng thật sự không muốn tu tiên —

Khẽ lắc đầu, hắn xoay người ra ngoài, trong lòng hãy còn cân nhắc, không hề biết phía sau lưng có một đôi mắt tràn ngập đau thương thâm lắng, giống như một con suối sâu, lặng lẽ tràn khắp xương máu da thịt.

Trên Ngọc Thanh đại điện, Nam Cực Trường Sinh đại đế cảm phát trần, nhưng tâm trí không còn trong sáng như gương giống trước đây.

Hôm nay là Trường Sinh yến, cũng là để báo cho các chư thần và tiên gia bàn bạc chuyện đại chiến thần ma ngay sau đó. Vạn năm trước, ma tôn Lâu Tung bị Bình Sinh dùng cung Hậu Nghệ phong ấn, Ma tộc cũng mai danh ẩn tích theo. Bây giờ, cách ngày luân hồi vạn năm không xa, Bách Ma Đẳng sắp không còn khả năng trấn giữ Lâu Tung và quần ma nữa, nhưng trước mắt Bình Sinh vốn không biết mình đã không còn khả năng lấy lại cung Hậu Nghệ —

Chẳng lẽ, vì lực giới chúng sinh, hy sinh Thiên Sắc là biện pháp duy nhất sao?

Vuốt vuốt bộ râu dài trắng như tuyết, trên khuôn mặt xương gầy của ông tràn đầy khó xử, không thể nào nghĩ ra biện pháp dẹp cả đôi đường.

“Sư phụ.”

Phía sau có tiếng gọi khẽ, cắt ngang suy nghĩ của ông. Xoay người lại, ông chợt giật mình khi nhìn thấy bóng dáng yếu ớt sau lưng, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác chua chát, đau đớn.

“Thiên Sắc, con trở lại rồi.” Ông thở dài, không biết nên vui mừng hay đau buồn, chỉ có thể nhẹ nhàng hỏi thăm: “Mấy ngày nay ở bên cạnh Bình Sinh có ổn không?”

Thật ra, trong lòng ông biết rõ, dù Thiên Sắc đang ở bên cạnh Bình Sinh nhưng sao có thể ổn được?

Gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt, như ngăn cách mấy đời, đứa trẻ này lại vô cùng nặng tình, vì mệnh số cô loan trọn đời, không có được kết quả tốt, bây giờ —

“Sư phụ, Thiên Sắc bất hiếu...” Không biết bản thân nên nói gì, Thiên Sắc chỉ có thể chậm rãi quỳ xuống. Bây giờ chân tay nàng không hề có xiềng xích, đáng ra phải vô cùng thoải mái, nhưng hoàn toàn ngược lại, giờ phút này trong lòng nàng mờ mịt, như bị xẻ ra một lỗ hổng thật lớn, không gì có thể lấp đầy.

Thấy vẻ mặt nàng như vậy, Trường Sinh đại đế thở dài: “Thôi, thôi, đây là kiếp của con, cũng là kiếp của Bình Sinh. Con cũng biết Bình Sinh mang trọng trách của Phụ thần, bây giờ tuyệt đối không thể biến lại thành Thanh Huyền, sở dĩ Hạo Thiên đưa con đến Tử Vi viên là để con hết hy vọng.” Dừng một lát, ông cũng không đành lòng, xoay sang chỗ khác, lúc này mới có thể khiến bản thân quyết tâm nói ra tình hình thực tế: “Tim của hắc đang ở trên người con, trong thời gian ngắn sẽ bình an vô sự, nhưng cứ kéo dài như vậy, hắc sẽ hao hết tinh lực, không thể chèo chống được nhật nguyệt thăng trầm, đến lúc đó nhất định sẽ đại loạn.”

Hết hy vọng sao?

Thật ra, tim của nàng đã không còn, thứ đang đập trong lồng ngực là tim của Thanh Huyền.

Thiên Sắc cúi đầu, buồn bã rũ mắt, sắc mặt phức tạp cười xót xa, ánh mắt luôn kiên định bây giờ như hoa thu héo tàn rơi rụng: “Sư phụ, con sẽ trả trái tim lại cho chàng.”

Tuy đã đoán trước Thiên Sắc sẽ đáp lại như vậy, nhưng vừa nghe những lời bình thản và tĩnh lặng đó, Trường Sinh đại đế vẫn cảm thấy như có một chén rượu độc nổ tung trong lồng ngực, dội thẳng vào lục phủ ngũ tạng.

“Thiên Sắc, con hận sư phụ không?” Dường như ông không thể đón nhận nỗi đau này, đành nhắm mắt lại, từng lời từng chữ kia giống như một cây đinh, đóng thật sâu vào lòng ông: “Sư phụ đã biết trước tất cả lại không nói cho con. Sư phụ vốn tưởng rằng có thể giữ được con —”

“Thiên Sắc tạ ơn dưỡng dục của sư phụ.” Thiên Sắc đập mạnh đầu trên mặt đất, giọng nói bi thương kia mang theo sự cầu xin cuối cùng: “Chỉ là, Thiên Sắc còn một yêu cầu quá đáng cuối cùng, hy vọng sư phụ thành toàn.”

“Con muốn gặp con của con, đúng không?” Biết nàng đã chết tâm với Bình Sinh, vương mắc cuối cùng tất nhiên là con của nàng với Bình Sinh, bây giờ nếu đã quyết định phải hy sinh nàng, sao có thể cho nàng cơ hội như vậy? Trường Sinh đại đế cảm thấy rất khó nói, nhưng vẫn phải lựa lời khuyên bảo: “Điều này chỉ sợ không được... Đứa bé đó là con của thần, bây giờ tuy chưa thành hình người, thân thể vẫn còn ở Liên trì trên Càn Nguyên sơn, được hai vị Khước Thị Lai đến từ Huyền Đô Ngọc Kinh tiên phủ đích thân trông coi. Đợi đến khi nó thành hình người, phải đưa đến chỗ Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn...”

Đây có phải nói rằng nàng không có cơ hội gặp mặt con của mình dù chỉ một lần hay không?

Đó là con của nàng và Thanh Huyền...

Không biết sau này, nó có giống khuôn mặt Thanh Huyền hay không, có sôi nổi bướng bỉnh gây rối như Thanh Huyền... Đợi đến khi con nàng trưởng thành, nó có khí phách, bề ngoài thiên hạ giống Bình Sinh không...

Muốn gặp một lần, con của nàng...

Ít ra có thể chứng minh rằng nàng từng không sống cô độc trên thế gian này...

Ít ra có thể chứng minh, nàng để lại gì đó cho Thanh Huyền...

Nhưng cuối cùng, nàng chỉ có thể cúi đầu, cắn răng nuốt nước mắt, đau đớn nghẹn ngào đáp lại: “Thiên Sắc hiểu.”

Không nhớ rõ bản thân đã rời khỏi Ngọc Thanh đại điện như thế nào, Thiên Sắc chỉ biết mình mặt mày ngơ ngác, tâm trí mơ hồ đau đớn, toàn thân tê liệt. Trước mắt là màn hơi nước mỏng manh bao trùm, hốc mắt nóng rực và đau đớn nhưng không dám rơi lệ. Bước chân nhẹ bẫng như dẫm lên bông, mỗi đốt xương như bị thứ gì đó trói chặt, đau đớn kỳ lạ.

Nàng không biết mình nên đi đâu về đâu, chỉ đành bước vô thức, cứ đi mãi về phía trước.

Dường như có ai đó chặn đường nàng, ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện nàng đã vô tình đi đến trước Ngô cư, người trước mặt đương nhiên là Phong Cẩm!

“Cẩm sư huynh...” Nàng buộc mình phải nở một nụ cười, gió lạnh thổi qua mặt, mang đến cảm giác mát lạnh, quét qua từng tác da thịt, giống như lưỡi dao cắt qua khiến người ta đau đớn: “Đã lâu không gặp...”

Phong Cẩm nhìn bộ dạng vô hồn của nàng, gầy đến mức hai má hóp lại chỉ còn da bọc xương, trong lòng có ngàn vạn lời nhưng biết rõ bây giờ không phải thời điểm để nói chuyện. “Ngô cư của muội vẫn giống như trước.” Giọng y bình thản, cố gắng không chế cảm xúc của mình: “Muội nghỉ ngơi cho khỏe đi, có lẽ đã lâu Bạch Liêm không gặp muội, lát nữa sẽ đến thăm...”

Nghe tên Bạch Liêm, Thiên Sắc mới tỉnh táo hơn một chút.

Tiểu sư huynh sao?

Đã lâu không gặp y. Nhưng hôm nay, nàng thân tàn tâm tàn, gặp lại có gì tốt... Tiểu sư huynh đối xử với nàng rất tốt, nàng biết, nhưng tình cảm thật sự không miễn cưỡng được...

“Làm phiền Cẩm sư huynh nói với tiểu sư huynh —” hạ thấp giọng, nàng đỡ đầu xoay người, ánh mắt nhìn Phong Cẩm hiện rõ sự rã rời: “Gặp lại chi bằng không gặp, đa tình lại hóa vô tình.” Nói xong, liền bước thẳng vào Ngô cư.

Nhìn bàn ghế chần nệm trong Ngô cư, Thiên Sắc cảm thấy ngực thắt lại, như bị một tảng đá đè xuống ép nát lồng ngực, ngay cả hít thở cũng đau đớn.

Đúng vậy, đúng như lời Phong Cẩm, Ngô cư vẫn giống như trước, như lúc nàng và Thanh Huyền rời khỏi đây.

Khi đó, chính ở nơi này, bọn họ bất chợt tình mê ý loạn, gấn bó như rắn với môi, khó có thể chia lìa.

Khi đó, chính ở nơi này, hấn cẩn thận hôn nàng, hỏi nàng có thích hấn không, chẳng chút e dè sợ hãi.

Khi đó, vì Tử Tô nhục mạ, hấn dùng tay không tiếp Kim giao tiên vô cùng uy lực kia, bàn tay bị Tam muội chân hỏa đốt cháy đến da tróc thịt bong, giả vờ đáng thương trước mặt nàng.

Khi đó, nàng vì muốn hấn một lòng tu tiên, cố ý rời xa, hấn lại dùng vẻ mặt đau khổ uy hiếp nàng, nói rằng nếu nàng bỏ mặc hấn thì lập tức đâm mình.

...

Chỉ là bây giờ, không ai nhớ những chuyện này.

Uống xong nước Vong Xuyên trong dòng Tam Đồ, hấn trút bỏ thân thể người phàm, trở về thần chức, đã quên hết tất cả trước kia. Còn nàng sẽ nhanh chóng mang theo ký ức hỗn phi phách tán, từ biệt nhân thế trong lặng lẽ.

Có lẽ, đây mới là kết cục tốt nhất...

Đột nhiên có một bàn tay vươn tới từ phía sau, kéo vai nàng!

Nàng hoảng hốt, sức mạnh không bị trói buộc trỗi dậy, bất chợt nghe thấy giọng nói cực kỳ quen thuộc bên tai: “Giỏi lắm, gặp lại chi bằng không gặp, đa tình lại hóa vô tình! Uống công ta vì muội —”

Thiên Sắc giật mình, vùng mạnh để thoát khỏi tay y xoay người sang chỗ khác, không ngờ người đó đứng rất gần sau lưng nàng, chớp mũi suýt nữa chạm vào ngực hắn.

“Tiểu sư huynh!” Nàng hơi ngạc nhiên, khẽ kêu lên.

Bạch Liêm nhú mày, nhìn nàng khẽ lắc đầu, dường như muốn nàng dừng lên tiếng. Sau đó, y nhanh chóng từ trong lòng lấy ra một hạt châu đỏ rực, thận trọng đặt vào bàn tay nàng, giọng cực nhẹ lại có chút tức giận: “Cầm lấy!”

“Đây là —” Thiên Sắc gương mặt nhìn hạt châu đỏ rực trong bàn tay, khi ngẩng đầu lên lại xúc động không thể nói nên lời: “Huynh đến Càn Nguyên sơn —”

Đúng vậy, hạt châu đặt trong tay nàng, chính là Tù hồn châu, phong ấn bên trong chính là đứa con nàng vốn không có duyên gặp mặt!

“Nơi này không nên ở lâu!” Bạch Liêm giữ chặt cánh tay nàng, lòng bất chợt dâng lên nỗi buồn khó tả. Giọng trầm thấp khàn khàn khó nén sự sắc bén, hơi thở nặng nề, mỗi từ thốt ra lại siết chặt cánh tay nàng hơn nữa: “Chuyện ta lên Càn Nguyên sơn cướp Linh châu đã đến tai Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn, muội lập tức đi theo ta!”

Hết chương 83

84. Chương 84

Edit: Như BìnhBeta: Vô PhươngTuy bị Bạch Liêm kéo, nhưng Thiên Sắc vẫn không đi cùng y như dự đoán.

“Đi?” Nàng đứng thẳng tắp, thân mình cứng đờ, nâng niu viên Tù hồn châu trong bàn tay, sự kinh ngạc và cảm động ban đầu tan dần đi, câu hỏi kia như tự vấn như than thở, mang theo sự bất lực nhặt nhòa: “Cho dù đi được, thì có thể đi đến đâu?”

Đúng vậy, trời đất rộng lớn thế, nhưng hôm nay nàng không còn đường để đi nữa.

Câu trả lời của nàng làm trái tim Bạch Liêm ngừng đập, như bị kim thép đâm vào tim, Bạch Liêm xoay người lại neho mắt nhìn nàng: “Thiên Sắc, ý muội là gì?”

“Tiểu sư huynh, lần này huynh đến Càn Nguyên sơn cướp Tù hồn châu có lẽ đã đánh một trận ác chiến, làm thị giả của Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn trọng thương, chỉ e là...” Giây khỏi tay Bạch Liêm, Thiên Sắc chăm chú nhìn y, sau đó nàng dời mắt đi, ngữ điệu băng quơ như chuyện chẳng liên quan đến mình, nàng chậm rãi lựa lời: “Nếu Thiên tôn trách tội, chỉ sợ...”

Nàng còn chưa dứt lời, Bạch Liêm đã đoán được nàng sắp nói gì. “Muội lại muốn nói những thứ linh tinh như đã liên lụy ta chứ gì!” Bạch Liêm tức giận hừ lạnh, cười nhặt cắt ngang lời nàng.

“Vậy...” Thiên Sắc khổ sở cười, nàng do dự lùi lại, chẳng biết có phải vì vừa rồi hoảng hốt nên thân mình hơi lão đảo, chênh vênh: “Hay để muội đổi cách nói, vậy nhờ tiểu sư huynh sau này đừng đến liên lụy muội nữa!”

“Nói nhảm!” Như có nhiều đốm lửa nhỏ lan tỏa trong mắt bốc lên thành ngọn lửa hừng hực đủ để lan ra đồng cỏ, Bạch Liêm đổi sắc mặt, một câu như bật ra khỏi môi. Cả đời y chưa bao giờ tức giận đến mức này! Nghiến răng nghiến lợi, Bạch Liêm hung dữ bước lên trước, không chấp nhận lời từ chối của nàng, y nắm chặt tay nàng lần nữa: “Từ xưa tới nay, ta muốn làm gì đều theo ý mình, hôm nay ta cứ muốn liên lụy muội đấy!”

“Huynh thích làm theo ý mình, vậy sao tiểu sư huynh không để muội làm theo ý mình một lần!” Chăm chăm nhìn bàn tay nắm chặt cánh tay mình, Thiên Sắc cúi đầu hỏi, ánh mắt sâu thẳm, phức tạp khiến Bạch Liêm không thể nhận ra, đến cuối cùng Thiên Sắc đáp ba từ cực kỳ đơn giản lại tạo thành một sự giằng co giữa hai bên: “Ta không đi.”

Thấy tình cảnh này, sắc mặt Bạch Liêm trắng bệch, nhả từng lời cực chậm, khóe mắt nóng rực, một cơn đau tê tim buốt phổi đánh thẳng vào ngực y, thế nhưng ngữ điệu y lại bình thản kỳ dị: “Lúc này, nếu ta để muội làm theo ý mình, muội sẽ chẳng còn cơ hội quay đầu lại nữa!”

Đúng vậy, lúc trước nàng dùng câu “Ta sẽ bàn bạc với phu quân” bèn đẩy hẳn ra xa tận chân trời, nếu nói lòng không nguội lạnh là giả dối, nhưng không ai ngờ được, thằng nhóc con Thanh Huyền lại dùng cả sinh mệnh bảo vệ nàng. Lòng thâm than thở, nhưng y cũng chẳng biết phải làm sao. Sau đó, biết Hạo Thiên phạt nàng vào Hóa Yêu trì, suýt chút nữa y đã không thể kiềm chế được, nhưng lại không ngờ nàng vào Hóa Yêu trì mà không tổn thương một sợi tóc. Sau đó y biết tin nàng bị nhốt vào Tỏa Yêu tháp, biết nàng bị đưa về Tử Vi viên, y vẫn cố không chế cảm xúc của mình, chỉ tự nhủ thâm nàng còn sống là đủ lắm rồi, y cũng không dám mong cầu quá nhiều.

Nhưng hôm nay, đã kiếm được cơ hội cho nàng thoát đi, như vậy y sẽ không còn phải sống cô độc lạnh lẽo nữa. Dù sao, bất kỳ ai cũng biết, sự thỏa hiệp và chấp nhận số phận của nàng cuối cùng chỉ có thể đổi lấy cái chết.

“Không thể quay đầu cũng được, dù sao đó cũng là con đường muội phải đi.” Thiên Sắc nhắm chặt mắt, cơn đau và lửa bỏng trào dâng trong lồng ngực, thiêu đốt găm nhấm, ngọn lửa vô biên vô hạn trong ngực lượn lờ trong từng suy nghĩ, cuối cùng hóa thành những lời hờ hững như đã sớm biết mình sẽ chết: “Tối tối lui lui, cũng chẳng thể trốn tránh được.”

“Ta vốn tưởng rằng...” Trái tim như bị một tảng đá đè lên, chèn ép từng chút một khiến y không thể hô hấp, từng hơi thở đều phải chịu cơn đau vô hình, trầm mặc thật lâu, Bạch Liêm hơi chần chờ, mí mắt khẽ run, chôn sâu trong đáy mắt là sự mỉa mai vô hình: “Muội cũng biết, Cứ Phong chuyển thể mười kiếp phải chết yếu, sinh mệnh mỗi kiếp đều rất ngắn ngủi nhưng Dụ Lan chưa từng từ bỏ, mà bây giờ muội... Thiên Sắc, muội...”

Bạch Liêm không biết phải trách mắng nàng thế nào. Có lẽ đây vốn là con đường nàng tự chọn lấy, ai có thể bình luận gì đây?

Trước đó không lâu, vì có duyên gặp gỡ, Bạch Liêm từng gặp Dụ Lan, ngoại trừ thương xót cho tình trạng thảm hại của Dụ Lan thì còn khiến y nhớ tới người y vẫn hằng nhung nhớ trong lòng, y không muốn nàng phải rơi vào bước đường như thế.

Lúc trước, y cảm thấy số mệnh của những nữ tử quật cường và tuyệt vọng luôn lận đận hơn những người khác, tỷ tỷ Hàm Nhụy của y và Dụ Lan đều thế, cho nên tận đáy lòng Bạch Liêm không mong Thiên Sắc cũng như vậy.

Lâu lắm rồi mới nghe lại cái tên đó, suy nghĩ của Thiên Sắc bị kéo về những tháng năm xưa cũ. Những ngày này, nàng vẫn luôn ở cạnh người nàng nhung nhớ, nàng cũng từng chứng kiến cuộc tao ngộ của Dụ Lan và Cứ Phong, vui sướng có thừa mà hoảng loạn cũng không ít, nhưng bây giờ nàng cũng không biết phải nhìn nhận mọi chuyện thế nào cho phải.

“Dụ Lan là Dụ Lan, muội là muội.” Lắc đầu, nàng đáp lời, dường như có một lớp sương tuyết đọng lại trên môi, trên mắt khó mà hòa tan, giờ phút này lòng rất quạnh quẽ. Tay cầm Tù hồn châu, nàng cười rất nhẹ, rất nhạt, rất đau thương: “Tiểu sư huynh, cảm ơn huynh ẹ con muội một cơ hội gặp gỡ, nay muội đã không còn mong cầu gì hơn...”

“Muội tuyệt vọng đến thế...” Trong thời gian ngắn, Bạch Liêm không biết mình nên nói gì. Vốn là y đã quyết tâm, nếu nàng ngang bướng không chịu đi, thì dù phải đánh ngất rồi khiêng nàng đi y cũng sẽ làm. Nhưng bây giờ, Bạch Liêm không biết mình có thể hành động theo kết hoạch mà vi phạm ý nguyện của nàng không.

Trong tích tắc, y nghĩ đến lời Bán Hạ từng nói...

Người cho rằng, nàng sẽ vui mừng vì chuyện này sao?

Đúng vậy, Thiên Sắc chính là Thiên Sắc, y vĩnh viễn không biết phải làm thế nào để nàng vui vẻ...

Lúc trước nàng dứt tình với Phong Cẩm, đau thương vô hạn, y chỉ hận mình không thể giết kẻ phụ lòng nàng, đòi lại công bằng cho nàng. Nhưng mà nay, y chỉ hận mình không phải là thằng nhóc như miếng cao da chó kia, y biết rõ nàng đang khóc thầm mà vẫn không có cách dỗ dành nàng cười.

Bạch Liêm ơi Bạch Liêm, sao người dốc tình đến mức này mà vẫn bại hoàn bại?

Từ trước tới nay, y vẫn thường tự giấu nàng hết hy vọng, chẳng phải y cũng giống nàng sao?

Rốt cuộc cũng là người mình hiểu rõ, những điều Bạch Liêm suy tư sao Thiên Sắc không biết. “Tiểu sư huynh, cảm ơn huynh đã ưu ái Thiên Sắc nhiều năm nay, Thiên Sắc vô cùng cảm kích, nhưng mà...” giấy khỏi tay y, nàng xoay người đưa lưng về phía y, đôi mày thoát hiện vẻ vắng lặng, lời nàng nói vẫn đều đều không cảm xúc nhưng đến tận cùng càng nặng trĩu ưu thương: “Huynh và muội là hai kẻ khác đường, thế thì đừng tiếp tục dây dưa đau khổ nữa.”

Tuy nói những lời này là muốn thuyết phục Bạch Liêm, nhưng nói cách khác lời này cũng là dành cho Bình Sinh. Đúng vậy, rốt cuộc là hai người không cùng một thế giới, dù quyến luyến không buông thế nào đi nữa thì hẳn đã không còn nhớ nàng...

Điều nàng có thể làm là mãi không quên hẳn.

Đến chết cũng không quên.

Bạch Liêm không trả lời ngay mà nghiêm mặt lại, dừng một lát, y nở nụ cười chua chát: “Ý của muội là chúng ta tự đa tình, xen vào chuyện của người khác?”

“Chúng ta?” Thiên Sắc ngừng một lát, sau đó mới phản ứng kịp: “Chẳng lẽ các sư huynh sư đệ khác cũng bị kéo vào chuyện này?”

“Bằng không, muội nghĩ một mình ta có thể làm cái chuyện một tay che trời này được sao?” Nét mặt nghiêm nghị, con ngươi tối đen vì tức giận dần dần lắng đọng nổi bình thần chua chát, sau một lúc rất lâu hẳn mới từ từ thở dài: “Việc này, đương nhiên là Bán Hạ sắp xếp, tất cả chúng ta đều lên Kiền Nguyên sơn. Đám người Lam Không lấy cớ đưa Trường Sinh thiếp lời kéo hai thị giả kia, ta thừa cơ cướp lấy linh châu, còn Phong Cẩm chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả, đến cả Quảng Đan...”

Bạch Liêm chẳng biết nên nói thế nào nữa.

Từ xưa đến nay, Quảng Đan là người nghiêm túc, đáng hoàng nhất trong tất cả sư huynh sư đệ, thuở nhỏ mọi người gây họa quay về, Nam Cực Trường Sinh đại đế tức giận lên sẽ sai Thiên Sắc dùng roi mây tét mông họ, mà Quảng Đan vĩnh viễn là người đứng một bên nhìn họ bị phạt. Từ xưa đến nay y là người luôn thận trọng từ lời nói đến hành động, chỉ một lòng tu đạo, tuyệt đối không gây ra chuyện gì sai trái. Mà lần đó, nghe nói Quảng Đan chặn đường Dụ Lan muốn cướp lại Cửu chuyển chân hồn đan từ tay Phong Cẩm, đừng nói là các sư huynh sư đệ đều kinh ngạc mà đến cả Phong Cẩm cũng khó mà tin.

Kỳ thật, lần này họ to gan đến thế cũng là vì có chỗ dựa. Dù nói thế nào đi nữa, đại chiến vạn năm giữa thần ma sắp nổ ra, theo lời Bắc Âm Phong Đô đại đế thì Hạo Thiên bề ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng đã nóng ruột nóng gan lắm rồi. Cho dù họ có để Thiên Sắc chạy thoát, cướp lấy linh châu thì Hạo Thiên cũng không phạt họ quá nặng. Nhiều lắm là khiển trách qua loa thôi...

... Có lẽ là như vậy... Tóm lại, họ không thể lo nghĩ quá nhiều... Nếu thật sự sư phụ cũng không cứu được Thiên Sắc, vậy bọn họ đành bất chấp tất cả...

Thiên Sắc nhẹ thở dài.

Quả nhiên, những chuyện phạm tội thế này, có bao giờ họ đơn thương độc mã làm liều chứ? Từ xưa tới nay họ đều có phúc cùng hưởng, đến gây họa cũng cùng nhau gánh vác...

“Vốn tưởng chỉ liên lụy mình huynh, nhưng không ngờ...” Thiên Sắc vẫn không nhúc nhích, cúi đầu xuống, chớp chớp rèm mi dài, trong đôi mắt đen thẳm lấp lánh tia sáng khác thường. Thật lâu sau, giọng nói trầm trầm thoát ra khỏi môi mang theo một niềm chua xót: “Vậy lại càng không đáng...”

“Có gây họa hay không không quan trọng, chúng ta tự biết rõ!” Dường như không thể nhịn thêm nữa, Bạch Liêm không muốn lằng nhằng với câu chuyện không có điểm dừng này. Lần thứ ba y vươn tay bắt lấy cánh tay nàng, khí thế sắc bén tỏa ra từ bàn tay, y đã mất kiên nhẫn, có ý ép buộc: “Ta hỏi lại lần nữa, rốt cuộc muội có đi theo ta không?”

Thiên Sắc lùi về sau một bước tránh khỏi tay y. Nàng đứng đó, yên lặng nhìn Bạch Liêm, tất cả những âm thanh u u ám ám, sâu nặng nhạt nhòa, muôn hình vạn trạng ủa tới kết thành một mối, nổi bi thương dâng trào, những rối rắm không thể cởi bỏ cuối cùng biến thành nhịp tim trầm ổn trong lồng ngực nàng. Sau cuối, nàng thân nhiên đáp lời từ chối tất cả ý tốt của y: “Muội đã không còn đường đi nữa.”

“Muội!” Bạch Liêm khó mà che giấu cơn giận ngập trời, y khẽ quát để lộ sự thất thố của mình, y thật không biết nên làm thế nào cho đúng. Cuối cùng, Bạch Liêm dường như được ăn cả ngã về không, đành phải làm theo cách của Bán Hạ chỉ, nước cờ cuối cùng là những lời y không muốn nói ra nhất: “Thiên Sắc, muội có bao giờ ngẫm lại, nếu Thanh Huyền còn sống, hẳn sẽ cho phép muội làm thế này ư?”

Câu cuối cùng của Bạch Liêm như một lời chú, ăn mòn trái tim nàng, đục khoét tầng tầng lớp lớp, tích lại thành thứ kịch độc không thể cứu chữa rồi hòa tan vào máu, theo dòng máu lưu chuyển khắp toàn thân, vừa như băng lại vừa như lửa tàn phá mọi thứ. Sức tấn công quá mạnh, giống hệt một cơn sóng triều đẩy trái tim lung lay sắp đổ của nàng ngã nhào.

Đúng vậy, đương nhiên Thanh Huyền của nàng sẽ không để nàng làm thế.

Chỉ tiếc, Thanh Huyền của nàng đã mất....

Xoay người đi, nàng lẳng lẳng nuốt tất cả những lời không nên nói xuống tận đáy lòng, im lặng nắm hạt châu trong tay, chỉ cực nhẹ đáp một câu...

“Tiểu sư huynh, tạm biệt.”

Tạm biệt, vĩnh biệt, từ nay về sau không mong gặp gỡ.

Không biết Bạch Liêm đã đi từ lúc nào, Thiên Sắc nắm chặt viên Tù hồn châu, trong hạt châu đỏ rực có một dãy sáng tím trôi nổi bồng bênh. Nằm gục lên bàn, nàng ngơ ngẩn nhìn, quẩn luyến không buông, chỉ sợ rằng giây tiếp theo sẽ không thể nhìn thấy nữa.

Con của nàng, đến giờ vẫn là đáng vẽ này sao? Thật không biết, đến bao giờ nó mới giống như những đứa trẻ vừa sinh vung vẩy cánh tay béo tròn, oa oa khóc nỉ non?

Có lẽ nàng là loại người bướng bỉnh chỉ thích làm theo ý mình, khó trách tới bây giờ vẫn luôn cô độc. Chẳng biết là do mắt nàng đau hay là do ánh nến lay động khiến nàng mỏi mắt, bất tri bất giác nàng chìm vào giấc ngủ.

Không thể phân rõ là tưởng tượng, là ma chướng, hay là một giấc mơ, một luồng sáng vàng kim đập vào mắt Thiên Sắc, chờ đến lúc nàng nhìn lại được thì đã thấy một biển hoa rực rỡ, hoa hướng dương nở rộ tràn ngập núi đồi. Từng bông hoa to đón gió lung lay, giống hệt như từng vầng mặt trời, sắc màu tươi sáng vô hạn.

Trong biển hoa vàng dập dềnh gợn sóng loáng thoáng bóng một người ẩn hiện, xem thân hình đó chín phần giống Thanh Huyền.

Trong thời gian ngắn, chút hy vọng còn thừa chột ngưng tụ lại, Thiên Sắc vội đuổi theo bóng người.

Đúng vậy, dù không thể chạm, nhưng chỉ cần nhìn một cái thôi cũng đủ lắm rồi!

Nhưng bóng người đó như muốn chơi trốn tìm với nàng, rõ ràng khi khoảng cách giữa hai người rất ngắn, chỉ gần trong gang tấc thì nàng lại không theo kịp bước chân của hắn.

“Thanh Huyền, đến xem con của chúng ta đi!” Càng đuổi theo càng cuống quýt, nàng càng nóng ruột, nhưng đến cuối cùng nàng mới phát hiện bóng người nọ đã biến đi đâu mất, để lại một mình nàng giữa biển hoa hướng dương như lạc mất con đường, tay nắm chặt hạt châu đỏ rực. Rốt cuộc không thể chịu đựng thêm được nữa, nàng ngồi xồm xuống, co mình lại, sức lực toàn thân như bị vét cạn, sắc mặt buồn bã, nở một nụ cười thần thờ. Nàng hồn bay phách lạc co ro một chỗ, chôn mặt vào đôi tay mình, nắm chặt lấy hạt châu kia.

Bỗng nhiên có một bóng đen phủ xuống, như một cái kén bọc kín cơ thể đang co ro trên mặt đất của nàng.

Thiên Sắc ngẩng đầu vì ngược sáng nên không thể nhìn rõ bóng dáng người nọ. Nàng run rẩy vươn tay, ý thức tan rã lững lờ trong không trung, giọng nàng cực nhỏ một con gió thoảng qua cũng đã quét sạch, nhưng nàng vẫn cố chấp gần như thì thào lặp lại: “Thanh Huyền, đến xem con của chúng ta...”

Bóng người trước mặt dần rõ, ẩn đường hơi nhú lại, đôi mắt khẽ híp, chiếc mũi thẳng...

Đó không phải là Thanh Huyền mà là Bình Sinh để quân!

Lúc này nàng mới phát hiện chẳng biết mình đã vươn tay ra từ khi nào, đầu ngón tay đã sắp chạm vào áo bào của hắn, Thiên Sắc như chim sợ càn con, giật bắt mình, bàn tay nắm chặt viên Tù hồn châu nhộp nhộp mồ hôi lạnh: “Đế... Đế quân...”

Nàng lúng túng mở miệng, bắt giác đối diện với đôi mắt sáng trong bình thần, đầu óc nàng rối loạn, nhất thời không thể nói chuyện rõ ràng.

Gió đêm ulla vào khung cửa sổ, con người sắc bén hơi rũ xuống bóng mờ trong ánh nến, khiến người ta không trông thấy rõ ánh sáng lấp lóe, mang chút nghi ngờ không rõ trong đó.

Bình Sinh chỉ loáng thoáng nghe được, lúc nàng mê man miệng vẫn thì thào gọi “Thanh Huyền, đến xem...” còn xem cái gì thì hắn không nghe rõ. Nhưng lúc này, U Minh Diêm Quân Bạch Liêm lên vào Ngõ cư tranh cãi với nàng một phen, tuy hắn không nghe rõ hết tất cả mọi chuyện, nhưng cũng có thể nhận ra Bạch Liêm muốn dẫn nàng đi, nàng lại không chịu.

Thanh Huyền...

Nàng vẫn luôn nhung nhớ người phạm kia, dáng vẻ nàng thất hồn lạc phách, tinh thần lạc lỏng, thì sao còn có thể tu tiên, dù hắn một lòng muốn độ nàng đăng tiên tịch, chỉ sợ phải phí hoài...

Nhưng, tại sao nàng không chịu đi theo U Minh Diêm Quân Bạch Liêm?

“Tại sao lúc này ngươi không theo U Minh Diêm quân rồi đi.” Nhìn nàng ba phần hoảng hốt bảy phần thất thố trước mặt mình, đôi mắt Bình Sinh như một cái vực sâu thăm, giọng nói ôn hòa gần như lãnh đạm ngập tràn nghi ngờ, tựa như một tảng đá đè lên trái tim Thiên Sắc.

Không biết nên trả lời thế nào, thật lâu sau, Thiên Sắc mới do dự tìm một cái cớ cho qua chuyện: “Lúc trước Đế quân từng nói, nếu tiểu tước gây ra chuyện thì người sẽ gánh vác, nếu vừa rồi tiểu tước bỏ đi, chẳng phải sẽ làm phiền Đế quân rồi ư?”

“Thật không?” Biết rõ là nàng kiểm cớ, nhưng Bình Sinh cũng không vạch trần, chỉ đứng từ xa cẩn thận quan sát nàng một lượt.

Hắn nhìn không thấu nữ tử này.

Không, có lẽ vào thời khắc nàng được đưa đến Tử Vi viên hắn vẫn chưa bao giờ nhìn thấu nàng.

Cảnh tượng trong mơ vẫn quấn quanh đầu óc, nỗi tuyệt vọng chưa xót mang theo cả mỗi một muốn buông tay hiển hiện rõ dưới tầm quan sát của Bình Sinh. Thiên Sắc đứng thần thờ, chân cứng đờ như biến thành cọc gỗ, thật lâu sau, nàng mới đáp một câu chẳng liên quan gì: “Đế quân, nếu Thiên Sắc có chuyện muốn nhờ ngài, người có thể giúp tiểu tước không?”

Dù biết chuyện nàng nhờ chẳng có gì tốt đẹp, nhưng Bình Sinh vẫn không từ chối. “Chuyện gì, người nói đi.” Hắn chậm rãi mở mắt, trong con ngươi đen lấp lóe ánh sáng, ngữ điệu lại nhẹ nhàng hồ hững.

Gió đêm lùa qua khe cửa mang theo hơi lạnh thấu buốt xương cốt đập vào mặt nàng, Thiên Sắc nắm chặt hạt châu trong tay, dừng một lát rồi chưa xót đáp: “Thiên Sắc mong Đế quân cứu một người.”

“Cứu ai?” Đuôi mày Bình Sinh héch lên cao, lòng thầm suy đoán.

Cúi đầu xuống, Thiên Sắc không nhìn hắn, hàng mi rũ xuống phủ bóng mờ trên dung nhan tiều tụy. Khuôn mặt của nàng nửa phủ ánh trăng nửa soi ánh nến, hai luồng sáng hợp lại mang đến cảm giác thư thái lạ thường, không còn đau thương nữa: “Một cố nhân!”

Xương trắng thấp thoáng như ẩn như hiện dưới mặt đất vàng vọt.

Trên bãi tha ma lạnh giá, một nữ tử thân hình gầy gò lom khom dùng tay chậm rãi đào đất. Nàng cúi đầu, mái tóc dài rối bù rũ xuống bên má gần như che hết cả khuôn mặt.

Nàng đào rất chậm, rất cẩn thận, những mảnh đá vụn dưới mặt đất cắt vào ngón tay nàng, máu tươi tuôn ra hòa vào bùn đất đỏ sẫm đáng sợ. Thế nhưng, nàng dường như mất đi tri giác, máy móc dùng tay đào đất từng chút từng chút một.

Cách nàng chùng một cánh tay có một thiếu niên áo quần rách rưới, vết máu loang lổ toàn thân, xem ra y bị thương rất nặng, đang hấp hối chỉ còn lại một hơi cuối cùng đã không còn cách cứu nữa.

Nếu không tận mắt chứng kiến, Thiên Sắc tuyệt đối không thể tưởng tượng ra, công chúa Dự Lan phong nhã tài hoa một thời của yêu giới lại biến thành thế này.

“Ai?”

Phát giác bên cạnh mình có một vị khách không mời, Dự Lan vừa cảnh giác ngẩng đầu, vừa vươn tay chụp lấy Ô giao tiễn đặt bên cạnh.

Trong tích tắc, Thiên Sắc mới nhìn rõ, khuôn mặt bị tóc che khuất của Dự Lan đã không còn vẻ đẹp tao nhã năm xưa. Khuôn mặt đó rất già nua, tiêu tụy, tuy đau thương nhưng lại không có nét cô đơn và tuyệt vọng. Cho dù quanh khóe mắt đều là nếp nhăn, không mở mắt ra nổi, nhưng nét mặt nàng vẫn quật cường, nghiêm nghị, không chịu thỏa hiệp.

“Dự Lan...” Dù Thiên Sắc đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng không thể không kinh ngạc. Nàng vốn tưởng rằng mình đã quá thâm hiểm, nhưng không ngờ được Dự Lan còn hơn cả nàng: “Sao ngươi lại thành thế này?”

“Là người à?” Nghe giọng của Thiên Sắc, tư thế phòng bị của Dự Lan mới lơ lửng. “Thiên Sắc người đến cười nhạo ta sao?” Dự Lan cúi đầu tiếp tục đào đất, ngữ điệu lạnh giá như băng tuyết thấu tận tâm can.

Đúng vậy, giờ đây khắp lục giới, ai mà không chê cười nàng?

Ngày xưa, Dự Lan công chúa uy danh hiển hách khắp yêu giới. Còn bây giờ, nàng đâu còn chút nào phong nhã ngày xưa?

Nếu nói hơi khó nghe thì bây giờ nàng giống quỷ đến chín phần.

Lúc trước hồn phách Cứ Phong quay về địa phủ bước vào luân hồi, nàng tìm mãi không ra, rơi vào đường cùng, nàng đành cúi đầu cầu xin Bắc Âm Phong Đô đại đế.

Bắc Âm Phong Đô cũng hào phóng đáp lời, tất cả mọi chuyện đều có cái giá của nó.

Kiếp thứ nhất, Cứ Phong chuyển thế thành người, bị người ta giết chết trên chiến trường, nàng dùng dung mạo tuyệt sắc để đổi một ánh mắt cuối cùng của Cứ Phong trước khi y chết thảm. Sau đó, nàng trở mặt nhìn y máu thịt tứ tung, đầu mình tan tác.

Việc nàng có thể làm là rưng rưng nước mắt thu lại từng mảnh tay chân, xương cốt rời rạc của y rồi tìm một nơi có phong thủy tốt an táng y.

Tuy nhiên, vùng đất có phong thủy tốt cũng không thể mang đến vận may cho Cứ Phong.

Kiếp thứ hai, y vẫn không thể tránh khỏi số kiếp chết yểu. Cứ như thế từng đời, từng kiếp qua đi, để có thể nhìn thấy y lần cuối cùng trước khi y chết, Dự Lan đã gần như mất đi tất cả mọi thứ...

Cho đến kiếp này, Dự Lan đã không còn gì để trao đổi nữa, rơi vào đường cùng nàng đành từ bỏ đôi mắt của mình.

Nhưng cái giá này cũng chỉ là uống công.

Chờ đến khi nàng tìm thấy Cứ Phong, y vẫn chỉ còn lại hơi thở cuối cùng.

Nàng run tay chạm vào cơ thể vừa xa lạ vừa quen thuộc kia, điều duy nhất cảm nhận được là dòng máu tươi trào nhớp nháp trên tay, nghĩ đến cơ thể vẫn luôn ấm áp trước kia giờ dần giá lạnh, nỗi bi thương đó gần như xé nát cõi lòng nàng.

Chẳng lẽ, việc nàng có thể làm là lại dùng tay đào hố thêm lần nữa, chôn vùi thi thể chàng sao?

Chẳng lẽ mệnh trời khó cãi?

85. Chương 85

Edit: Ong MDBeta: Vô PhươngĐúng như lời Dụ Lan nói, khắp lục giới không ai không chê cười nàng.

Lúc trước là công chúa yêu giới ngang ngược không ai bì nổi, chỉ vì một người phạm mà không chỉ mất quyền thế địa vị, cuối cùng còn bị trục xuất. Bây giờ lại thảm hại đến mức hai mắt mù lòa, già cả gần đất xa trời, tìm đâu dù chỉ một chút tao nhã ngày đó? Ai nhìn thấy cũng chê cười và thương hại, dù sao, bất cứ ai cũng đều muốn dùng nỗi bất hạnh của người khác để làm nổi bật hạnh phúc của mình.

Có điều, Thiên Sắc không nằm trong số này.

Đúng vậy, trong mắt Thiên Sắc, Dụ Lan cũng giống hệt nàng, đau khổ và thê thảm giống nhau. Chẳng qua là, Dụ Lan may mắn hơn nàng. Tuy rằng luân hồi chuyển thế khiến Cự Phong không hề nhớ quá khứ, tuy rằng Dụ Lan chỉ có thể nhìn Cự Phong lúc hấp hối, nhưng rốt cuộc vẫn là may mắn, không giống nàng và Thanh Huyền gần trong gang tấc lại xa tận chân trời, chỉ vô ý liền làm hại hấn.

Trên đời này không cảm giác gì đáng sợ và tội lỗi bằng tự tay cắt đứt hy vọng yêu thương một người...

“Chê cười ư?” Thiên Sắc cúi đầu lạnh nhạt mở miệng, hàng mi khẽ chớp, đôi đồng tử tối tăm rã rời, rõ ràng đã cực kỳ yếu ớt nhưng vẫn muốn giữ nguyên dáng vẻ lãnh đạm: “Dụ Lan, người cảm thấy với bộ dạng hiện tại của người còn có gì khiến người khác chê cười?”

Không có gì đáng buồn cười, nếu phải nói, nàng chỉ cảm thấy đúng như lời Bạch Liêm, Dụ Lan kiên trì và không chịu khuất phục chỉ vì lời thề ‘Một đôi tình nhân đời đời kiếp kiếp’ đương nhiên khiến người ta cảm động. Thật ra nàng hiểu, lời thề đó không thể do một mình Dụ Lan thực hiện, có điều, dù Thiên Sắc nàng muốn chứng minh cũng nào có cơ hội.

Lời thề đời đời kiếp kiếp của Thanh Huyền dành cho nàng, chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Một giấc mộng rất đẹp nhưng không thể thực hiện.

“Vậy người tới đây để thương hại ta?” Nghe những lời như vậy lại không nhìn thấy nét mặt Thiên Sắc, cũng không phát hiện còn có người khác ở đây nên Dụ Lan đành phải suy đoán, mày nhướn cao, giọng lạnh lùng đẩy người ra xa vắn đạm: “Không cần, ta không cần bất cứ kẻ nào thương hại!”

Không cần bất cứ kẻ nào thương hại sao?

Lúc này, sao Thiên Sắc không nhìn ra dáng vẻ giả vờ lạnh lùng của Dụ Lan, nàng cũng từng hành động như vậy. Nàng lắc đầu, thoáng nhìn thiếu niên sắp tắt thở bên cạnh, hạ giọng, không rõ là xúc động hay thờ dãi: “Ta chỉ mang đến một người có thể cứu Cự Phong —”

“Người có thể cứu Cự Phong?” Dụ Lan chỉ nghe phần quan trọng nhất, dường như rất ngạc nhiên nhưng chỉ ngừng lại một lúc. Nàng cười thê thảm, thốt ra từng chữ như kim châm vào lòng, giống tự hỏi bản thân lại như không hỏi, dù đau đớn xuyên thẳng vào tim gan cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng: “Khắp lục giới, ai có thể cứu được Cự Phong?”

Thiên Sắc im lặng, xoay người nhìn Bình Sinh cách đó không xa.

Bình Sinh cũng im lặng, sắc mặt bình thản, nhìn thấu hết tất cả. Hấn là thần, đương nhiên có thể nhìn thấu khúc mắc giữa Dụ Lan và Cự Phong, có điều dù đáng thương cũng khó thay đổi số mệnh, không thể phá vỡ luân hồi, mang theo tâm tình như vậy nên hấn vẫn lạnh nhạt, vẻ mặt lãnh đạm không chút biểu cảm.

“Nếu thực sự có người có thể cứu được Cự Phong —”, rất lâu sau cũng không có câu trả lời, sự khắc khoải đau đớn như máu vô hình bắn ra khắp không gian. Dụ Lan từ từ nhắm mắt lại, cúi đầu xuống, khẽ thở dài như muốn bộc lộ nỗi bất an của nàng, giống như một đứa trẻ khóc nức nở, từng câu từng chữ đều là cầu xin chân thành: “Cho dù là ai, nếu thật sự có thể cứu được Cự Phong, người hãy hỏi hấn muốn thứ gì? Ta có thể trả giá bất cứ thứ gì! Bất cứ thứ gì cũng có thể!”

Cuối cùng, lời cầu xin chân thành lại khiến lòng người cực kỳ xót xa.

Trả giá.

Về mặt cầu xin của Dụ Lan khiến Thiên Sắc cảm thấy xót xa không thôi, quay mặt đi vì không đành lòng nhìn dáng vẻ tiêu tụy, tàn tạ của nàng, chỉ lẩm nhẩm hai từ nặng trĩu kia, càng xót xa lòng càng đau đớn.

Lặng lặng đi về phía Bình Sinh, cuối cùng nàng dừng bước: “Đế quân, chắc ngài cũng biết chuyện hai người này.”

“Có nghe nói qua.” Gió thổi phàn phật y bào màu tím, Bình Sinh gật đầu trả lời ngắn gọn, sau đó lại tiếp tục im lặng, nhìn chăm chú cô gái đang khép mình trước mặt. Nghe giọng hần, dường như hơi lạnh nhạt với Dụ Lan và Cứ Phong.

“Đế quân có thể ra tay cứu thiếu niên kia không?” Thiên Sắc cúi đầu nhỏ giọng, làm cách nào cũng không che giấu được sự bi thương trong giọng nói. Rõ ràng là cầu xin, nhưng chiếc cằm nhọn lại có sự cao ngạo khó nói thành lời, dáng người cao gầy mảnh mai lộ rõ sự cô độc lơ lửng giữa thế gian. Khẽ ngẩng đầu lên, đây là lần đầu tiên nàng bình thần nhìn hần đúng với địa vị là thần: “Thiên hạ này, khắp lục giới, người có thể cứu được y chỉ có Đế quân.”

“Người vội vã dẫn ta đến đây là vì bọn họ?” Nhìn không ra hỉ nộ ái ố, lại nhìn sang Dụ Lan khóc nức nở bên cạnh Cứ Phong đang hấp hối, Bình Sinh nhìn lại Thiên Sắc, tâm tư bất ổn khiến người ta khó nắm bắt, chỉ lạnh nhạt nhắc nhở một câu: “Trước đây bọn họ tạo nhiều nghiệp chướng, gây rối loạn sinh tử tuần hoàn, tất cả đều là hậu quả phải gánh vác. Chuyện luân hồi ta không tiện nhúng tay, người tốt nhất cũng đừng động vào.”

“Nếu phải bồi thường hậu quả, tiểu tước sẽ nhận thay họ, có được không?” Trái tim hơi đau đớn, cảm giác xót xa bị giấu kín bấy lâu chợt tràn ra. Thiên Sắc cười thản nhiên, đặt một tay lên đan điền, từ từ vận khí ép nội đan của mình ra. Một tay nắm chặt Túi hồn châu phong ấn con mình, tay kia mở ra, giữa lòng bàn tay là nội đan đỏ như lửa, nàng khẽ nhắm mắt: “Cầu xin Đế quân xót thương một đôi tình nhân.”

“Người có từng nghĩ tới, nếu người thật sự nhận hậu quả thay họ thì sẽ tiêu tan công đức và tu vi khổ công tu luyện vạn năm, không còn cách nào đăng tiên tịch lữ nữa không?” Nhìn nàng lấy nội đan của mình ra chẳng chút e dè, ánh mắt nghiêm nghị của Bình Sinh chợt sắc lại, khuôn mặt ôn hòa có chút lạnh lẽo, giọng điệu lạnh nhạt giống gió thối chạp, không kìm nén được sự tức giận chỉ tiếc rên rỉ không thành thét: “Người lo chuyện bao đồng này, chẳng lẽ chỉ vì bọn họ đáng thương?”

Từ yêu thành tiên, lại từ tiên thành yêu, rõ ràng con bé còn cơ hội đăng tiên tịch lữ, vì sao lại vứt bỏ như vậy?

Thế gian này có vô số kẻ đáng thương, có nghiệp chướng, có nhân quả, con bé có thể quản được bao nhiêu, thương hại được bao nhiêu chứ?

“Chỉ vì nhìn thấy bọn họ khiến ta nhớ tới phu quân của mình mà thôi.” Thiên Sắc cúi thấp đầu hờ hững trả lời, sắc mặt bình thản không chút cảm xúc, giống như đã tê liệt. Chỉ khi nhắc tới hai chữ ‘phu quân’ mới thấy đôi mắt khẽ dao động, tựa như trong đáy mắt có thứ gì đó chợt xuất hiện, như vụn băng trôi nổi trên mặt biển, rét lạnh tâm hồn, nhưng tất cả đều bị che giấu dưới rèm mi, không cho hần thấy thứ gì cả.

Đúng vậy, nhìn Cứ Phong đang hấp hối lại nghĩ đến Thanh Huyền, thậm chí nàng có thể cảm nhận được nỗi lòng Dụ Lan mỗi kiếp tự tay đào hố vùi lấp thân thể Cứ Phong, cảm giác này như dao cắt từng nhát không thể nói nên lời. Nàng đã từng làm việc này, mười kiếp nhất xác chôn thân. Khi đó, nàng và Thanh Huyền không có tình cảm, đương nhiên trong lòng rất bình thản, chẳng qua chỉ xuất phát từ tâm niệm muốn chuộc lỗi mà thôi, không hề biết mười kiếp làm việc thiện lại đổi lấy một kiếp lưu luyến khó quên thế này.

Bởi vì có tình nên nàng không thể thờ ơ, bởi vì có tình nên nàng không muốn nhìn thấy có người lại dẫm vào vết xe đổ của mình.

Những gì nàng có thể làm cũng chỉ có vậy.

“Tiểu tước tự biết mình và phu quân vốn không có duyên, dù có đăng lại tiên tịch, tâm cũng héo úa tro tàn, chỉ bằng từ bỏ công đức và tu vi của bản thân, thành toàn cho họ.” Giống như giữa sự hỗn loạn, lòng nàng lại ngấm dâng lên nỗi chua xót và đau khổ, nằm trong lồng ngực thật lâu không chuyển đi được, cuối cùng

thốt lên những lời như đắm chìm. Giọng nói vốn trong trẻo giờ khàn khàn như lá khô rơi giữa mùa thu, có lẽ sau đó không biết là có tâm hay vô tình tổn thương người khác, giọng nói càng vỡ vụn, nhưng vẫn hàm chứa ý tứ sâu nặng.

“Người!” Một cơn giận cực điểm đột nhiên bốc lên không rõ nguyên nhân, Bình Sinh nổi giận, ánh mắt nhìn Thiên Sắc như hai lưỡi dao, giọng nói cực kỳ nghiêm khắc: “Người đúng là bất trị!” Nói xong, hắn vẫn giận vô cùng, định xoay người bỏ đi.

Ngay lúc này, Thiên Sắc quỳ xuống. “Đề quân là thần, ngũ uẩn giai không, vô tình vô dục, sao có thể hiểu được tâm tư người phàm chỉ muốn thành uyên ương không muốn thành tiên.” Cả người như bị dao róc tận xương, toàn thân đều nhức nhối đau đớn. Nàng cắn môi, vết cắn kia cũng đau không kém, môi như tứa máu, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cuối cùng mới có thể thốt ra câu cuối cùng: “Ta đã bất trị rồi nhưng xin Đề quân tặc thành!”

* Ngũ uẩn gồm: Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức; trong đó Sắc thuộc về vật chất, hình tướng; bốn uẩn còn lại thuộc về tinh thần, trừu tượng. Như vậy, ngũ uẩn là năm nhóm vật chất và tinh thần kết hợp tạo thành con người. Cụ thể như sau:

Sắc uẩn là thân thể bao gồm hình dáng bên ngoài và cấu tạo bên trong...gọi chung là sắc pháp.

Thọ uẩn là cảm nhận khi các giác quan tiếp xúc với vạn vật. Tưởng uẩn là sự hình dung tưởng tượng khi chưa thỏa mãn cảm giác cảm nhận bằng giác quan. Hành uẩn là cảm xúc yêu thích, ham muốn hoặc chán ghét oán giận do hình dung và tưởng tượng mang lại. Thức uẩn là nhận biết, phân biệt, so sánh những cái đã cảm giác, cảm nhận được. Bốn uẩn này gọi là tâm pháp, đều xuất phát từ sắc pháp. Bởi vậy nên mới có câu “sắc tức thị không”. Ngũ uẩn giai không là tu hành đạt đến cảnh giới mọi thứ đều không còn tồn tại, thân xác phàm trần tất cả mọi cảm giác ham muốn phàm trần đều là gió thoảng mây trôi. Đây là một khái niệm trong Phật pháp, MDH chỉ tạm tổng kết lại theo ý hiểu, các bạn có thể tìm hiểu kỹ hơn ở đây. Bình Sinh không bước tiếp được nữa, ngạc nhiên vì sự kiên quyết của nàng.

“Thôi! Thôi! Thôi!”. Thật lâu sau, hắn chỉ có thể thốt lên ba từ, đôi mắt như đốm lửa, ngũ quan siết chặt: “Nếu sớm biết có ngày hôm nay, trước đây ta sẽ không độ người thành tiên...”

Đúng vậy, lúc trước gặp ở Càn Nguyên sơn, nàng đã tu thành người, lại một lòng tu tiên, thậm chí vô cùng mạnh mẽ tuyên bố muốn bá Thái Ất Cứu Khổ thiên tôn làm thầy. Với một tiểu tước yêu mang mệnh cách cô loan trọn đời, ước vọng hão huyền của nàng trở thành trò cười cho đám thần chúc, thậm chí Hạo Thiên còn lạnh lùng châm biếm nàng vốn là chim sẻ không thể nào biến thành phượng hoàng, chỉ có mình hắn khẳng định tiểu tước yêu này sẽ có ngày một bước lên trời.

Cuối cùng, đúng là nàng đã một bước lên trời, nhưng rốt cục vẫn khó tránh khỏi số mệnh tang thương.

Hắn nghĩ hắn có thể khiến nàng Niết bàn tái sinh lần nữa, nhưng không hề biết một chữ tình đã vô nát đôi cánh của nàng.

Lặng yên đọc thần chú, hắn mở lòng bàn tay ra, một đóa hoa Khuê Uy màu lam thẫm từ từ nảy nở, giống như sinh ra từ huyết mạch của hắn. Nội đan từ lòng bàn tay nàng cũng chậm rãi bay qua, kết hợp cùng hoa Khuê Uy, hóa thành một luồng sáng màu vàng cực kỳ rực rỡ —

Đáp ứng xong ước nguyện của nàng, Bình Sinh nhìn nàng thật lâu, nàng vẫn đang quỳ không đứng dậy nổi giống như đã bám rễ tại nơi đó, ánh mắt hắn phức tạp không rõ cảm xúc, cũng bất đắc dĩ.

Không có nội đan, bây giờ nàng hoàn toàn không có tu vi, thậm chí không thể giữ được hình người!

Nhưng đây là con bé tự chuốc lấy, hắn còn có thể làm gì cho con bé nữa chứ?

Cuối cùng vẫn là thở dài, Bình Sinh lặng lẽ rời đi.

Thiên Sắc thần thờ quỳ tại nơi đó, rũ đầu xuống, toàn thân tê liệt trong gió rít, khó chịu không nói nên lời, như là đau đến cùng cực, ngay cả nét mặt cũng giống hình nộm ngậy ra như tượng gỗ. Nàng không biết Bình Sinh đã bỏ đi bao lâu, chỉ nắm chặt Tù hồn châu, trong lòng không ngừng lặp lại lời của hắn —

Nếu biết trước có hôm nay...

Nếu biết trước có hôm nay, hồi đó, chàng còn khăng khăng thổ lộ tấm lòng son, muốn cùng ta đời đời kiếp kiếp không?

Thế gian này không có nếu như, những con đường đã qua, lời đã nói, chuyện đã làm, người không thể trở về, cuối cùng đều biến thành gió cuốn đi chẳng để lại gì.

Nghe tiếng kêu mừng rỡ của Dụ Lan, nàng mới dần tỉnh táo lại, từ từ đứng dậy. Đầu gối đau đến tận xương, nàng không nói chuyện với Dụ Lan, cũng không để ý gì nữa, chỉ nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Ngẫm nghĩ thật lâu, muốn trở về thăm Yên sơn.

Muốn nhìn hoa hướng dương lần cuối cùng.

Hoa hướng dương này là tự tay Thanh Huyền trồng cho nàng, bây giờ chắc đã phủ kín núi đồi, đua hương khoe sắc rồi chứ?

Không có tu vi, tuy rằng có trái tim của Bình Sinh và sức mạnh cực lớn của hắc, nhưng Thiên Sắc không muốn sử dụng. Một là, nàng không khống chế được sức mạnh quá lớn kia, sợ là nảy sinh chuyện bất trắc. Hai là, nàng không muốn là hao tổn sức mạnh của hắc.

Cuối cùng vẫn phải trả lại cho hắc —

Với tâm tư như vậy, nàng không đành vân mà tự đi bộ.

Về phần Tù hồn châu, nàng giữ lại cũng không ổn, đợi sau khi nàng về thăm Yên sơn sẽ giao hạt châu này cho Thái Ất Cứu Khổ thiên tôn.

Đứng trước một trấn nhỏ gần Đông Cực, giữa phố chợ đông đúc, nàng như tìm về hơn trăm năm trước.

Khi đó, nàng bằng lòng may mắn hỉ phục cho Thanh Huyền, khi đi mua lại gặp Hoa Vô Ngôn —

Nói cho cùng, trái tim này là của hắc, bộ hỉ phục kia là nàng thiếu nợ hắc.

Không muốn mắc nợ ai, cũng không muốn ai mắc nợ mình, nên mượn cơ hội cuối cùng này trả cho hết nợ.

Mua xong vải đỏ may hỉ phục, đang chuẩn bị rời khỏi đây, chợt có một nữ tử đứng trước mặt, cười tủm tỉm nhét vào tay nàng một gói giấy nhỏ.

“Cô nương, hôm nay khai trương quán nhỏ, mời cô ném thử hạt hướng dương rang của chúng tôi!” Nàng cười khoe má lúm đồng tiền, giọng ngọt ngào vui mừng: “Hạt hướng dương này là hạt đồng tâm, mang đến phúc lành con cái, rảnh rỗi nên cắn nhiều một chút, sau này cô nương không chỉ bách niên giai lão với lang quân mà còn có thể con cháu đầy nhà, vĩnh kết đồng tâm!”

Hạt hướng dương?

Hạt đồng tâm —

Thiên Sắc sững sờ cúi đầu xuống, ngây người nhìn túi hạt hướng dương trong tay. Những lời vui vẻ ngọt ngào như vậy dường như đã từng được nghe, càng không thể quên, khi đó Thanh Huyền nói —

Chàng nói: Trước kia, ta là đồ đệ của nàng, sau này ta là phu quân của nàng!

Chàng nói: Đời đời kiếp kiếp, chúng ta sẽ mãi bên nhau, dù phải chết cũng phải cùng hóa thành tro tàn, trong nàng có ta, trong ta có nàng!

....

Chúng ta đồng lòng, có coi là vĩnh kết đồng tâm không?

Chúng ta đã có con, chàng có vui mừng không?

Chỉ là, trên thế gian chỉ còn lại một mình ta, ta phải đi đâu chờ chàng thực hiện lời hứa đời đời kiếp kiếp?

Giống như biến thành bức tượng gỗ, nàng chờ đợi đứng tại chỗ, mặc kệ người qua lại đông đúc, cả người bất động, không hề hay biết cô nương đưa hạt hướng dương cho nàng đã rời khỏi bao lâu, mãi đến khi trời tối mịt, mưa rơi tí tách.

Nàng vẫn đứng nguyên trong mưa, lâu thật lâu cũng không nhúc nhích.

Mưa rơi tí tách, trời đất mênh mông trắng xóa một màu, thôn trấn ngày càng thưa người, các cửa hàng đều đóng cửa.

Bình Sinh đứng nhìn Thiên Sắc từ xa, không hiểu vì sao nàng cứ đứng yên tại đó không nhúc nhích.

Hành động bất trị của nàng đương nhiên khiến hắn vô cùng đau lòng, nhưng nói thế nào cũng luôn cảm thấy bất an. Tiểu tước nhi này bây giờ không có nội đan, không có tu vi, nếu gặp chuyện đột xuất chỉ sợ là chết thảm...

Vì lo lắng như vậy, hắn không thể bỏ mặc chỉ đành lẳng lặng đi theo định bảo vệ nàng.

Nhưng hắn không hiểu, nàng đứng đó làm gì...

Rất lâu rất lâu sau, nàng mới như mất hồn bước chân về phía trước, ngay cả mảnh vải đỏ rơi xuống cũng không biết, cả người như lạc mất hồn phách.

Nhặt mảnh vải đỏ lên, hắn không nhanh không chậm bám theo nàng.

Nàng lên Yên sơn, hắn cũng đi theo.

Dọc đường lên Yên sơn, hắn vô cùng ngạc nhiên vì trên này có người trồng cả rừng hoa hướng dương!

Hoa hướng dương thẳng đứng trong tiết trời, cả một biển hoa, dù dưới mưa cũng đẹp rung động lòng người. Đi qua đó, hắn không thấy bóng dáng nàng, chỉ nhìn thấy vệt đỏ lơ lờ.

Thấy nàng đẩy cửa vào.

Hắn thở dài, coi như đã đưa Phật đến Tây thiên, định để lại đoạn vải đỏ rời khỏi đây. Nghĩ lại, lúc đó hắn và nàng cùng bỏ đi, không báo với ai, bây giờ mọi người đang bàn bạc về cuộc chiến thần ma vạn năm ở Trường Sinh yến trên Ngọc Hư cung, không biết đã nói đến đâu rồi.

Thôi, nàng có đường của nàng, hắn có thể độ nàng nhưng không thể ép buộc nàng.

Đành để tùy nàng bước đi thôi.

Bất ngờ, cơn đau bấy lâu nay biến mất ập đến như xé đôi người hắn! Đau thấu tim gan xương cốt không thể chống đỡ được, hắn khó chịu rên khẽ một tiếng, hai tay ôm ngực.

Hắn không biết rằng, khi Thiên Sắc bước vào cửa phòng, thứ đầu tiên đập vào mắt là ngọc trai rải đầy đất, trên bàn còn có chiếc mũ phượng chưa hoàn thành!

Dường như không thể chịu đựng nổi, nàng cúi đầu, chớp mắt, một lúc sau lệ rơi xuống thấm trên vạt áo đỏ thắm, như nét mực lan dần ra không khác gì dấu vết mờ nhạt. Mà Bình Sinh khẽ rên một tiếng, cũng khiến nàng hoảng hốt.

Đứng ở cửa, nàng ngỡ người nhìn hắn như không quen biết, nước mắt mờ mịt khiến nàng không thể thấy rõ hắn, suýt nữa vỡ tan thành mây khói, rốt cuộc không còn cảm giác gì khác.

Bình Sinh cũng đầy kinh ngạc, môi run run, răng đánh vào nhau cắn cập, ngực hít thở nặng nề, cơn đau trong cơ thể như tràn ra ngoài.

Hắn thấy nước mắt của nàng!

Đây là lần đầu tiên, hắn nhìn thấy nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi.

“...Ngài trả Thanh Huyền lại cho ta...” Nhìn khuôn mặt quen thuộc nhưng mơ hồ trong mưa, nàng thì thào, cúi đầu khóc nức nở, lặp lại lặp lại mấy từ cứ nhắc nhở cho đau thương đâm nát trái tim, dày vò từng

chút một. Cuối cùng nước mắt vẫn tuôn rơi không thể kìm chế được: “...Van xin ngài, trả Thanh Huyền lại cho ta...”

Bình Sinh đã đau đến mức mặt mày trắng xanh.

Hắn không biết vì sao mình lại đau, khoảnh khắc đó, theo bản năng hắn cố nén đau bước từng bước về phía nàng.

Cuối cùng, hắn vươn tay chạm vào nàng!

Cảm giác giống như thiên lôi đánh xuống khi lịch kiếp phi thăng, từ nơi hắn chạm vào tất cả mọi thứ trong thân thể đều bị nàng hút sạch. Nhìn nàng gần ngay trước mắt, nước mắt tuôn rơi, sự đau đớn của hắn càng kịch liệt, kỳ lạ là trái tim của hắn lại bình tĩnh lại giữa muôn vàn sấm động bên trong.

Thiên Sắc vươn tay chạm vào mặt Bình Sinh, vuốt ve từng ly từng tý, đầu ngón tay chạm lên đôi mày rậm cương nghị, như vẽ một đường cong đầy xót xa tận đáy lòng nàng. Hàng mi mềm run run lướt qua ngón tay nàng, khơi dậy vô số ký ức của nàng, những lời âu yếm nhỏ nhẹ, lời hứa miên man, mỗi câu mỗi từ đều khuấy đảo tâm trí nàng. Lúc này, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Cơn đau kéo đến không ngừng như thủy triều, lồng ngực như nứt ra tạo thành một vết thương vô hình, máu chảy xuôi theo vết thương vỡ toang kia, không có dấu vết nhưng ngày càng mạnh mẽ, khiến người ta càng đau đến điên cuồng.

Không biết phải làm sao để chống lại cơn đau này, cũng không biết phải làm sao để nàng không khóc nữa.

Như là xuất phát từ bản năng, trong máu tựa như có thứ gì đó gào thét mạnh mẽ, bật tung lên, cuối cùng kéo ra khắp toàn thân, thậm chí đến cả đầu ngón tay.

Hắn cúi người về phía trước, hôn nàng.

Không nhớ rõ bắt đầu như thế nào.

Ôm ấp thân hình gầy gò của nàng, Bình Sinh chỉ nhớ giống như đang ôm một tảng băng, hôn phách như bị hút sạch, lồng ngực càng quặn thắt đau đớn, không thể khống chế được sự lo lắng nảy sinh từ đáy lòng.

Làm thế nào mới khống chế được cơn đau này.

Phải làm sao mới có thể khiến nàng đừng khóc nữa?!

Hắn hoàn toàn không suy nghĩ được, cũng không thể chịu đựng được, cổ họng như có lửa thiêu bỏng rát, buồn phiền thở gấp, cúi người hôn nàng. Nụ hôn mãnh liệt như chiếm đoạt, tay hắn ôm chặt lấy nàng, giống mãnh thú cắn nuốt con mồi, khát khao hôn nàng, nuốt luôn cả hơi thở của nàng!

Hắn không biết vì sao mình lại như vậy, chỉ biết là không thể khống chế bản thân!

Dưới chân giẫm phải một hạt châu nhỏ, lòng bàn chân hơi khó chịu, nhưng toàn thân hắn chỉ cảm thấy đau đớn, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhẹ bẫng của nàng đặt lên bàn, môi quăn chặt lấy môi nàng. Hắn khiến nụ hôn này kéo dài miên man sâu nặng, mãnh liệt bất chấp tất cả, hôn đến khi cả người nàng không còn sức lực. Chiếc bàn cao vừa đến giữa hai chân hắn, thân hình nam tính rắn chắc, chen vào giữa hai chân nàng khiến nàng không thể khép lại.

Thân hình Thiên Sắc run rẩy, đầu óc mơ màng, tay chân không còn chút sức lực. Nàng chỉ có thể cảm giác được những nơi môi hắn chạm đến đều nóng bỏng, da thịt cùng hơi thở nóng rực bao quanh nàng, tất cả mọi thứ của hắn, toàn bộ hơi nóng như ngọn lửa thiêu đốt đầu óc nàng choáng váng, không thể suy nghĩ được gì nữa.

Môi của hắn chậm rãi di chuyển, từ môi đến bên gáy, khe cắn da thịt mềm mại trên gáy nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua, khiến nàng run rẩy. Giờ khắc này, nàng cảm nhận được hơi nóng mãnh liệt, ngón tay nóng bỏng kia nhanh chóng ôm chặt thắt lưng nàng, giống như muốn hòa tan nàng vào lòng hắn.

Dường như nhận ra làm chuyện đó trên bàn không ổn, ngay sau đó, hắn như khống chế được cơn đau, ôm nàng lên, hai chân bước đi rất tự nhiên, quen thuộc tìm được tấm phòng.

Hắn khẳng định mình chưa bao giờ đến nơi này, nhưng vì sao hắn như có trí nhớ vô hình, bước đi không hề vấp chướng.

Không thể suy nghĩ nhiều, khi bước đến giường, cơn đau như bị kích thích nặng nề hơn, hắn rất quen thuộc cởi quần áo của hai người ra, cúi người xuống là một trận mưa hôn sâu tận đáy hồn.

Tất cả như nước chảy thành sông, như đã có từ trước. Thân thể hắn vẫn cực kỳ đau đớn trong nước mắt của nàng, cơn đau đó hóa thành một cơn lũ không gì cản nổi, quét sạch hoàn toàn lý trí trong chớp mắt. Bình Sinh chỉ cảm thấy người căng như dây đàn, nước mắt nàng càng rơi nhiều, dây đàn càng căng đến cực hạn. Dục vọng trong sâu thẳm cơ thể không ngừng tra tấn hắn, hai tay hắn siết chặt lại, ngày càng gấp gáp, giống như có sức mạnh đánh sâu vào linh hồn, bị một bức tường vô hình cản lại, dục vọng không thể phát tiết rên rỉ khắp cơ thể chạm vào từng sợi dây thần kinh, đau đến mức hắn phải run rẩy.

Cuối cùng, không thể chịu đựng được sự đau đớn này, hắn nhấn mạnh thất lưng mạnh mẽ xâm nhập vào, tay quần lấy tay nàng, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay nàng nắm chặt một hạt châu. Đầu óc hắn trống rỗng, lúc này cũng không để ý hạt châu này, chỉ siết chặt tay nàng cùng hạt châu, động tác ban đầu nhẹ nhàng từ từ dần nhanh hơn, cuối cùng rút ra hoàn toàn rồi lại nhấn vào chỗ sâu nhất, mạnh mẽ chấn động lòng người!

“Đừng khóc nữa... Nàng muốn gì...” Hắn nói năng lộn xộn, không rõ bản thân đang nói gì, chỉ là xuất phát từ bản năng, khàn giọng gọi nàng. Ôm nàng ngồi dậy, siết chặt thất lưng mảnh khảnh của nàng, mạnh mẽ lên xuống: “...Ta trả lại cho nàng... cái gì ta cũng trả cho nàng...”

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến bản thân mình bề ngoài vững vàng bình thản như vậy, lại có một ngày bị lửa dục thiêu đốt, hoàn toàn không thể ngăn cản được. Mà tất cả những thứ này đều vì nước mắt của nàng, còn có cơn đau ép người đến điên cuồng kia, vô hình chung đã chạm đến một khía cạnh không muốn ai biết trong lòng hắn, mở ra khát vọng thiêu đốt chưa bao giờ có đối với giới tính.

Nàng không biết phải trả lời như thế nào, chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập càng lúc càng nhanh, giống như tiếng đàn lạc nhịp trở nên rối loạn, điều có thể làm là ôm chặt hắn, hai chân quần chặt lấy thất lưng hắn, không cho hắn rời đi. Cảm giác nóng rực ở nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể nàng nhẹ nhàng vỗ về, mỗi lần hạ xuống lại bùng lên những đốm lửa.

Quần quýt lấy nhau, mỗi một động tác, nàng đều phối hợp rất tự nhiên, từ hơi thở của nàng đến giọng thì thầm của hắn, từ sự rung động của nàng đến sự vỗ về tiếp xúc của hắn, không chỉ mồ hôi hòa cùng nhau mà cả máu thịt cũng hòa lẫn nhau, cực kỳ thân mật, rốt cuộc không thể phân rõ hắn là ai, nàng là ai, thậm chí cam tâm tình nguyện cùng lui tàn biến mất.

Khoảnh khắc cuối cùng, đôi cánh chim đỏ rực của Thiên Sắc bung ra, vỗ nhẹ nhàng. Vô số lông vũ nhẹ như nhung bay bổng trên giường.

Mọi cảm giác đau đớn và vui sướng của Bình Sinh đều ngưng tụ lại, cuối cùng hắn siết chặt lấy nàng. Cảm giác như bị ném lên cao, lúc rơi xuống thì trước mắt đã tối đen, tất cả mọi cảm xúc bao gồm cả đau đớn đều ném lên chín tầng mây, giống như pháo hoa bùng nổ, từ lồng ngực đến ngọn tóc, ngay cả lỗ chân lông cũng phát ra ngọn lửa cực hạn, khiến cho sự đau đớn bị đẩy lùi, tràn ngập khắp thân thể hóa thành ánh sáng ngọc, toàn bộ hồn phách đều bay bổng.

Tựa như có thứ gì đó không thể gọi tên run rẩy trong sâu thẳm linh hồn, muốn đắm chìm sống lại, nhưng Bình Sinh không để ý, chỉ ôm chặt Thiên Sắc, để cơn đau đớn dần qua đi trong dư vị kia.

Hết chương 85

86. Chương 86

Edit: Như BìnhBeta: Vô PhươngTình cảm dâng trào quá nhanh còn khó đề phòng hơn cả cơn đau kia, giống như giữa trời mùa hạ nóng bức đột ngột xuất hiện những bông tuyết trắng như lông ngỗng, cho nên khi cơn đau dần qua đi, cánh tay Bình Sinh đang ôm Thiên Sắc cũng lơ lửng đi nhiều.

Hắn không hiểu tại sao mình lại có hành động hoang đường thế này, giống như trong khoảnh khắc vừa rồi hắn đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Một người vừa xa lạ vừa cực kỳ quen thuộc. Hắn không rõ cái cảm giác kỳ dị này là thế nào, mà hắn cũng không biết thì ra cảm giác ôm nàng vào lòng là thế này...

Nói sao nhỉ?

Đó là cảm giác an tâm, yên ổn, không còn cầu mong gì hơn nữa.

Vươn tay ra, hắn nhìn Thiên Sắc đang quay lưng lại với mình. Nàng nằm co cuộn lại, im lặng không cất một tiếng, cũng không rõ biểu cảm giờ phút này của nàng ra sao. Nhìn gần hắn mới phát hiện trên lưng thậm chí trên vai nàng đều chi chít vết thương. Tuy bây giờ vết sẹo chỉ còn một màu hồng nhạt không quá đáng sợ, nhưng số lượng lại rất nhiều, có lẽ đây là những vết thương khi nàng bị nhốt trong Tỏa Yêu tháp, mà mái tóc trắng càng tôn lên làn da trắng nõn của nàng. Nhận thấy hắn hơi buông lỏng tay, cơ thể nàng run lên, lập tức nhích người ra muốn thừa cơ cách xa hắn thêm chút nữa...

Tới bây giờ nàng vẫn còn e ngại hắn sao?

Nhướng mảy, Bình Sinh tự giễu cong cong khóe môi, hắn không nói một lời vươn tay qua định kéo nàng giam cầm trong lòng mình một lần nữa. Nhưng khi tay hắn vừa chạm vào nàng, cơ thể nàng lập tức cứng đờ, co rúm lại, thân thể mảnh mai run lên bần bật đã tiết lộ sự quẫn bách của chủ nhân. Mà hắn cũng cảm nhận được, khoảnh khắc hắn chạm vào nàng, trong cơ thể hắn như có thứ gì đó bị nàng hút lấy, cảm giác rung động như sóng dậy tạo thành cơn sóng tình không thể kháng cự.

Nếu nói hành vi phóng túng lúc này là vì đau đớn ăn mòn ý thức, nhưng lúc này đây Bình Sinh xác định mình rất tỉnh táo, nhưng hắn vẫn không thể giải thích tại sao mình lại có hành vi như thế, tựa như ma chướng không thể khống chế được.

Xoay người cản nàng lại, hắn làm nàng không còn chỗ trốn, chỉ đành xoay người lại đối diện với hắn. Trong ánh mắt nàng có sự hoảng loạn và sợ hãi, nàng cắn chặt môi, đôi mày mảnh nhíu lên cao, nét thê lương dần dần hiện trên khuôn mặt nàng, hai tay chắn trước ngực, theo bản năng muốn đẩy bàn tay hắn ra. Nhưng hắn không cho nàng cơ hội nói thêm một lời, ôm chặt lấy nàng, gác đầu lên cổ nàng, quỳn luyến yêu thương hôn lên làn da trắng mịn của nàng, tựa như một chú cá đang thông dong bơi lội, như khẽ gảy một sợi dây đàn, hắn trở thành chúa tể trái tim và cảm quan của nàng. Sau đó, hắn không hề khách sáo hơi cúi thấp đầu, bàn tay trái ấm áp phủ lên gáy nàng, trao nàng nụ hôn tựa như cơn phong ba bão táp.

Thân thể hắn gằn trong gang tấc, ôm chặt lấy nàng tỏa ra hơi ấm vô hạn, khiến cơ thể nàng cũng nóng rực. Nàng miễn cưỡng phát hiện, từng tấc da thịt hai người đang kề sát vào nhau, thậm chí nàng còn có thể nghe thấy tiếng tim đập điên cuồng nhưng lại không thể phân rõ đó là trái tim ai. Mà theo nụ hôn và những cái đụng chạm dường như có thứ gì đó cuộn cuộn thoát ra khỏi cơ thể hắn chạy vào trong tứ chi bách hải của nàng.

Không được! Không được!

Thanh Huyền, chàng mau thả ta ra!

Ta sẽ hại chết chàng!

Nàng im lặng gào thét, nhưng lại bị hắn nuốt mất những lời muốn nói. Tận đáy lòng nàng cố gắng từ chối, nhưng nàng lại không thể khống chế được nỗi nhớ nhung của cơ thể mình, đôi tay ôm lấy bờ vai hắn, còn đôi chân bắt giắc vòng quanh thắt lưng hắn.

Dường như thật hài lòng với phản ứng của nàng, hắn vuốt khẽ môi nàng, bàn tay phải lướt xuống dịu dàng lướt qua làn da mẫn cảm, đốt bùng lên ngọn lửa rực cháy, khiến nàng run lên. Hành động của hắn khá trực trác như trong lòng vẫn đang suy tư, còn nàng chỉ có thể nhắm chặt mắt, kinh hoàng không thôi, khi hai người hòa quyện vào nhau, tất cả mọi chuyện đều bị bỏ lại sau lưng.

Lại dung hòa vào nhau thêm một lần nữa.

Từng dây thần kinh đều đang căng chặt, từng động tác của hắn khiến lớp chăn mềm mại chạm vào da thịt nàng, giống như những nụ hôn ấm áp của hắn, bị tấn công cả hai mặt, tất cả cảm giác và tri giác của nàng

đều lung lay sụp đổ. Niềm vui chộn rộn lấp đầy trái tim, Bình Sinh cúi đầu tỉ mỉ hôn đôi mắt đang nhắm chặt của nàng, lồng ngực nhấp nhô phập phồng, mồ hôi chảy xuôi theo cằm nhỏ xuống ngực tựa như những giọt nước mắt của nàng, từng giọt như đang nhỏ lên trái tim hắn, bỏng rát, khiến hắn đau lòng không thôi. Mà thời khắc này, cảm giác nóng rực trong cơ thể còn đáng sợ hơn cả cơn đau, hắn muốn xem thường nhưng lại cực độ bất an, tựa như toàn bộ hồn phách của hắn đều bị nàng hút lấy.

Hết lần này đến lần khác, hắn không thể kiềm chế còn nàng thì không thể kháng cự.

Không ai rõ rốt cuộc họ đã quyến luyến bao lâu, tóm lại khi Bình Sinh đã sức cùng lực kiệt vẫn cứ ôm chặt lấy nàng không chịu buông tay.

Thân là thần, xưa nay khi nhập định nghỉ ngơi Bình Sinh đều không nằm mơ, nhưng lúc này hắn có thể chắc chắn rằng mình đang mơ.

Một vùng hoa hướng dương tỏa sáng rực rỡ giống hệt cảnh tượng hắn nhìn thấy dưới Yên Sơn. Nhưng biển hoa hướng dương trong mơ này rất xứng với từ “biển”, đảo mắt nhìn qua không thể trông thấy điểm cuối.

“... Sư phụ.”

Dường như có người đang kêu ai đó.

Giọng nói kia rất gần, nhưng khi lọt vào tai rất mơ hồ xa xăm, tựa như vọng đến từ một nơi rất xa, tiếng gọi hòa vào trong gió, lướt qua núi đồi khi lọt vào tai hắn thì đã tan ra thành mảnh vụn, không thể chấp vạ. Xung quanh mịt mờ, hắn không biết giọng nói này đến từ đâu, cũng không biết người cất tiếng gọi đang ở đâu giữa biển hoa mênh mông này.

Sư phụ?

Sư phụ ai?

Ai là sư phụ?

Lúc hắn đang buồn bực, bất chợt hắn trông thấy một bóng áo đỏ sẫm thoáng ẩn hiện trong biển hoa hướng dương.

Chẳng biết vì sao, dù hắn không thể nhìn rõ dung mạo của nữ tử đang đứng đối diện, nhưng trực giác mách bảo...

Nữ tử này là Thiên Sắc.

“... Nàng...” Nhìn nữ tử trước mặt, hắn bỗng thấy ghen lời, trầm mặc thật lâu, cuối cùng hắn mới cúi đầu than thở: “...Sao lại đi vào giấc mơ của ta...”

Hắn biết rõ Thần Tiêu phái có pháp thuật bước vào giấc mơ của người khác, hắn cũng biết bản lĩnh này Nam Cực Trường Sinh đại đế đã truyền lại cho Thiên Sắc. Nhưng hắn không biết vì sao nàng phải hao tâm tổn sức bước vào giấc mơ của hắn?

Nàng đứng đối diện hắn, không nói một lời, im lặng nhìn hắn, nàng trầm mặc như xưa nay vẫn thế.

Bình Sinh hơi nghi ngờ, hắn bước lên trước một bước muốn nhìn nàng rõ hơn, nhưng không ngờ lồng ngực nàng đột nhiên nổ tung, bắn ra một màu đỏ sẫm, máu tươi đầm đìa nhuộm khắp biển hoa vàng rực! Trong lúc hắn cực kỳ kinh hoàng thì cơ thể nàng lại nhanh chóng tan ra thành vô số mảnh nhỏ, giống như những bông tuyết tan rã dưới ánh mặt trời, chớp mắt một cái đã không còn tung tích, chỉ sót lại một vùng đỏ thẫm.

Không thể phân rõ là vết máu hay là những mảnh vụn của y phục.

Tuy biết đó chỉ là một giấc mơ, nhưng Bình Sinh vẫn kinh hoàng, hoảng loạn, hắn mở choàng mắt ra, dứt khoát thoát khỏi giấc mơ đó...

Trên giường chỉ còn lại mình hắn. Thiên Sắc khoác áo lót trắng ngồi bên chiếc bàn cách đó không xa, dường như đang rất kinh ngạc nhìn thứ gì đó.

Trông thấy nàng bình yên vô sự, hắn mới hoàn hồn lại, hơi nhú mảy, lúc hắn ngồi dậy mới nhìn thấy nàng đang ngơ ngẩn nhìn một chiếc mũ phượng vẫn chưa làm xong. Điều làm hắn càng ngạc nhiên hơn là mái tóc bạc trắng của nàng giờ như mặt đất phủ ngập sắc xuân, khôi phục lại sắc màu đen nhánh ban đầu, mềm mại mượt mà như một đoạn tơ lụa thượng hạng.

“Nàng...” Hắn mở miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng chẳng biết phải nói thế nào, hắn cảm thấy cơ thể mệt mỏi không còn chút sức lực, đôi mày khẽ nhú giờ càng nhú chặt, đôi mắt đen thẫm thẫm như một cái đầm tối đen sâu không thấy đáy.

Hóa ra, việc song hành song tu lại mệt mỏi thế ư?

Mái tóc của nàng đen nhánh trở lại, có phải đã chứng minh sự “mệt mỏi” của hắn rất đáng giá.

Xem ra, không phải là nàng bước vào trong giấc mơ của hắn.

Chẳng lẽ, trong lòng hắn vẫn hằng tồn tại một nỗi sầu lo.

Hắn không thể nói rõ, cũng không thể nghĩ thông, chỉ cảm thấy những chi tiết vụn vặt nghẹn ứ trong ngực, sâu muộn khó an.

“Để quân không nên xấu hổ.” Bị giọng nói của hắn quấy nhiễu, Thiên Sắc đột nhiên nghẹn ngào, trái tim như bị ai bóp chặt đau buốt, nhưng nàng vẫn giữ nét mặt bình thản, đôi mắt dời khỏi mũ phượng hững hờ nhìn về phía trước, thốt ra cái cớ vừa nảy đã chuẩn bị để che lấp nỗi cô đơn: “Thiên Sắc vừa rồi thấy cảnh thương mình, thần trí u mê, nhận nhầm Đế quân là phu quân đã mất, cho nên...”

Trực giác mách bảo nàng không thể ngủ cùng hắn, lúc này khi nàng đứng dậy, đương nhiên đã phát hiện điều bất ổn, không chỉ màu tóc của nàng thay đổi, mà cả sắc mặt mệt mỏi lạ thường của hắn...

Xem ra, Hạo Thiên không nói dối nàng, nàng mà chạm vào hắn, quả thật sẽ hại chết hắn!

“Thần trí u mê?” Bình Sinh cực kỳ không hài lòng với cách nói này. Hắn cúi đầu lặp lại từng chữ nàng nói, khẽ hỏi như gió thoảng mây trôi: “Nếu nàng bảo là nhận nhầm người, vậy ta và phu quân của nàng rất giống nhau sao?”

“Tuyệt đối không giống.” Hít sâu một hơi, nàng cố gắng trấn tĩnh, lúng ta lúng túng mở miệng vội vàng phủ nhận, nàng thấy bất an, trái tim run rẩy.

“Nếu đã không giống, sao lại bảo là nhận nhầm?” Nhìn bộ y phục của mình được xếp ngay ngắn đặt bên giường, Bình Sinh biết là Thiên Sắc gấp nhưng hắn cũng không hỏi, chỉ chậm rãi mặc vào. Câu hỏi của hắn rất nghiêm túc, không giận mà uy, thậm chí còn như đang dồn ép người khác.

Nhận ra cảm xúc không thềm che giấu của hắn trong câu hỏi, trái tim Thiên Sắc đập thành thịch. Nàng co rúm lại gục đầu xuống, lời nàng có chút bất an: “Để quân khiến Thiên Sắc nhất thời không thể kiềm lòng...”

“Không thể kiềm lòng?” Hắn hừ lạnh, sau khi mặc y phục xong, hắn bước tới trước mặt Thiên Sắc, híp mắt lại, khóe môi nhếch một nụ cười lạnh lẽo: “Nàng cho rằng ta và nàng đã làm chuyện hồ đồ sao?”

Nhưng không phải vậy, tất cả mọi chuyện rõ ràng là hắn chủ động, cho dù là kiềm lòng không nổi hay thần trí u mê cũng là vấn đề của hắn, sao nàng cứ vội vàng ôm hết cả vào người, chẳng phải là giấu đầu hử đuôi thì còn là cái gì nữa?

Việc cũng đã làm, hắn cũng không định vờ như không biết, nàng cuống cuống phải sạch mối quan hệ như vậy là có ý gì?

Lại còn cái tên vong phu gì đó nữa...

Tại sao vào thời khắc thế này nàng lại còn nhắc tới cái gã người phạm kia?

“Thiên Sắc cảm kích sự yêu quý bao dung của Đế quân, nhưng tất cả mọi chuyện đều là do Thiên Sắc sai...” Cảm nhận được cơn giận của hắn, Thiên Sắc đứng dậy lùi về sau hai bước, lời nói đến bên môi cũng hơi ngập ngừng: “... Chuyện hôm nay, xem như Thiên Sắc báo đáp Đế quân...”

“Báo đáp?” Bình Sinh bắt giọng cao giọng, nét mặt u ám, ánh mắt sắc bén ghim chặt lòng người như mũi tên bắn ra giăng giăng khắp trời: “Nàng bảo chuyện vừa rồi là muốn báo đáp ta?”

“Đế quân là người ngự ngôi cao, Thiên Sắc không dám trèo cao...” Giống như hoảng loạn vì khí thế của hần, cũng có lẽ vì nàng chột dạ, Thiên Sắc gục đầu xuống, không dám nhìn hần thêm: “Vì Thiên Sắc không còn thứ gì cả, ngoại trừ... thì còn có thứ gì có thể đền đáp Đế quân?”

Lời nàng nói chẳng khác nào đang khiêu khích sự tu dưỡng và cơn giận của hần!

“Nàng nhất định phải nói những lời khó nghe như thế vào thời điểm này sao?” Đăm đăm nhìn nàng, hần bỗng nhiên nhớ nhung thời gian nàng im lặng không nói chuyện lúc trước... Khi đó, cho dù nàng im hơi lặng tiếng nhưng lúc nào cũng quanh quẩn bên hần, rửa bút mài mực, tuyệt đối không nói những lời khiến hần cảm thù đến tận xương tủy thế này.

“Vậy Đế quân muốn nghe cái gì?” Trầm mặc thật lâu, Thiên Sắc mới ngẩng đầu hỏi, nàng nở nụ cười đau thương, từng chữ từng lời đều mang theo mệt mỏi như trong tích tắc đã mất đi toàn bộ sức lực, nhưng vẫn luôn giữ lưng thẳng tắp. Hình như có những cây kim cực nhỏ đâm vào trái tim nàng, đau đớn đến mức cũng nhòe nhoẹt. Trong tầm mắt mờ lung, bóng dáng hần như bị phủ một màn sương, vừa xa xôi vừa mờ ảo, rõ ràng là gần trong gang tấc nhưng vĩnh viễn cách tận chân mây.

“Bây giờ nàng đã không còn nội đan, lang thang bên ngoài cũng không ổn.” Đương nhiên hần không rõ những điều nàng lo nghĩ, hần chăm chú nhìn nàng suy tư một lát, tính toán tất cả mọi chuyện giúp nàng: “Ta cũng đã cùng nàng...” Thoáng dừng lại, có chút chuyện không nên nói ra mà ngẫm hiểu trong lòng là đủ rồi, hần khẽ ho, nghiêm túc nhìn nàng: “Nàng theo ta về Tử Vi viên, tuy sau này không thể ghi tên vào tiên tịch nữa, nhưng ta có thể chăm sóc nàng, trường sinh bất lão cũng không phải là chuyện khó...”

Đây chẳng khác nào một lời hứa hẹn.

Nàng không còn nội đan không thể tiếp tục duy trì nữa. Nếu không quay về Tử Vi viên thì bất cứ lúc nào nàng cũng có thể hiện nguyên hình. Đừng nói cái khác, cho dù muốn duy trì hình người cũng không dễ gì, nếu muốn trường sinh bất lão... cái gọi là “chăm sóc” của hần, xem ra là định cùng nàng song hành song tu.

Hần muốn “chăm sóc” nàng quả thật không khó, nhưng nếu nàng là một mầm tai họa thì sao?

Đề nén sự yếu đuối của bản thân, nàng cố dùng thần sắc lạnh nhạt đối diện tất cả mọi chuyện, hơi cúi đầu mái tóc rũ xuống che khuất sắc mặt nhưng lại không che giấu lời từ chối của nàng: “Thiên Sắc không muốn đi, chỉ mong có thể ở lại đây, làm bạn với vong phu...”

Vong phu!

Vong phu!

Lại là cái tên vong phu đó!

Lần này, Bình Sinh thật không thể chặn nổi cơn giận phùng phùng sắp bộc phát.

“Hần đã hồn phi phách tán, nàng còn chấp nhất như thế làm gì?” Cơn giận của hần không bùng nổ mãnh liệt như Hạo Thiên, mà ẩn giấu trong sự bình tĩnh khiến người ta không rét mà run, giống như ngọn lửa hừng hực cháy trong lớp băng lạnh, bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung như thiêu đốt đồng cỏ biến thành biển lửa cắn nuốt mọi thứ: “Chẳng qua là một đoạn nhân duyên như sương sớm, cho dù nàng có cố giữ chấp niệm đời đời kiếp kiếp ở lại nơi này nhìn vật nhớ người thì hần cũng không thể quay về nữa!”

“Cho dù cố chấp đời đời kiếp kiếp thì đã sao?” Tuy thần sắc nàng rất bình tĩnh nhưng khuôn mặt lại tái nhợt, Thiên Sắc chậm rãi xoay người khép mắt lại, rèm mi rũ xuống phủ bóng mờ tối như muốn trốn khỏi hần ngay lập tức: “...Cho dù chàng không về nữa, nhưng trái tim chàng vẫn sống trong cơ thể ta, hồn phách chàng vẫn quanh quẩn trong giấc mơ của ta... Chuyện giữa ta và chàng, Đế quân không hiểu đâu...”

...Đế quân không hiểu...

Một câu nhẹ nhàng, chậm chạp đập thẳng vào trái tim Bình Sinh, chẳng khác nào muốn kéo giãn khoảng cách đang gần trong gang tấc giữa nàng và hần thành kẻ góc biển người chân mây.

Hần nhìn theo bóng dáng hờ hững của nàng, cho dù cố kiềm nén nhưng vẫn không thể khiến trái tim thôi quặn thắt, hần muốn nói điều gì đó nhưng lại không thể tìm được lời thích hợp: “Ta thật không biết rõ...”

Thật lâu, thật lâu sau, hần thở dài, ép bản thân đi lướt qua nàng, chỉ bình thản để lại một câu tỏ rõ lập trường của mình: “Nếu đã thế, nàng tự giải quyết cho tốt đi.”

Nghe tiếng bước chân của hần càng lúc càng xa, Thiên Sắc mở mắt ra, nở nụ cười buồn bã ưu thương.

Nàng không rõ tại sao mình có thể thốt ra câu đó, giờ nàng chỉ thấy tim đau như dao cắt, lực phủ ngũ tạng như bị đảo loạn co rúm lại, cảm giác đau đớn khó tả len lỏi từng góc ngách trong cơ thể. Cơn đau này, giống như nơi mềm mại nhất được che giấu sâu trong lòng nàng bỗng nhiên bị một lưỡi dao sắc cứa vào.

Tuy đời đời kiếp kiếp là giấc mộng đẹp vĩnh viễn không thể thực hiện, nhưng tại sao nàng cứ cố chấp chuyện kiếp kiếp đời đời?

Dù sao, nàng đã từng có một giấc mơ đẹp...

“Chỉ mong không gặp gỡ...” Vươn tay vuốt ve chiếc mũ phượng chưa làm xong, quyến luyến từng tác một, tựa như đang chậm rãi ôm lấy khuôn mặt hần, vuốt ve đôi môi hần, cuối cùng nàng nắm chặt Tù hồn châu trong tay, cúi đầu thì thầm: “Sau này, sẽ không để chàng đau nữa...”

Xuống Yên sơn, Bình Sinh đi một mạch đến Ngọc Hư cung.

Hần rời khỏi đó cũng không phải bị Thiên Sắc chọc giận mà mất đi lý trí. Tuy những lời nàng nói đều thẳng thừng từ chối hần, nhưng lúc hai người đắm say nồng nàn, nàng cũng quyến luyến không muốn xa rời hần.

Hết lần này đến lần khác sóng tình trào dâng, nàng và hần vẹn tròn hoàn mỹ. Theo bản tính ngang bướng cứng đầu của nàng, nếu nàng không đồng ý thì kết quả chỉ e là ngọc nát đá tan, đồng quy vu tận chứ sao có thể ngoan ngoãn như thế?

Lúc trước hần từng nghe Chu Ngưng kể, có người ác ý phỉ báng nàng, nói nàng là kẻ lăng lơ gì đó, bây giờ dường như rất giống lời đồn đãi... Nhưng, nếu nàng thật là người lăng lơ vậy tại sao có thể vì một người phạm mà cam lòng từ bỏ tiên đạo vĩnh hằng?

Tất cả mọi chuyện có gì đó khó hiểu, hơn nữa hần quả thật không phải người chồng đã chết của nàng...

Hần cảm thấy giữa nàng và hần còn có ẩn tình gì đó, xem ra đó không phải ảo giác của hần, nghĩ đến thái độ bất thường của Hạo Thiên, hần càng chắc chắn.

Bước vào Cửu Tiêu điện, không chỉ có Hạo Thiên, thậm chí cả ba vị trong tứ ngự cũng đã có mặt, chỉ thiếu một mình hần.

Vào khoảnh khắc đẩy cửa bước vào, Bình Sinh miễn cảm phát hiện, mọi ánh mắt đều tập trung vào mình, mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu, họ vốn đang thì thầm to nhỏ lúc này cũng đã yên tĩnh lại.

“Bình Sinh...” Nét mặt Hạo Thiên sa sầm, trong phút giây nhìn thấy Bình Sinh sắc mặt mới dịu đi đôi chút, nhưng ngay lập tức y phát hiện đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, nhất thời Hạo Thiên muốn nổi trận lôi đình: “Bình Sinh, đệ, đệ chạm vào con bé đó?”

Giọng điệu kia như người bị sét đánh giữa trời quang.

“Không chỉ chạm thôi đâu.” Việc này hần cũng lười che giấu, nhưng cũng không muốn kể rõ. Con người đen sâu không thấy đáy, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng thông thả, hờ hững dùng lời kích thích những người có mặt ở đây, giọng nói không chứa bất kỳ cảm xúc nào.

Đúng vậy, không chỉ chạm mà hần còn ân ái cùng nàng thì thế nào?

Tại sao Hạo Thiên lại kinh hoàng đến thế?

Sự nghi hoặc ngày càng sâu sắc.

“Đệ thật là...” Hạo Thiên nhất thời không thể tìm thấy lời trách mắng thích hợp, y cuống quýt như kiến bò trên chảo nóng bực bội đi qua đi lại, cuối cùng chỉ đành đỏ phừng mặt quát: “Làm càn!”

Lời mắng này chẳng khác nào ném hòn đá vào trong mặt nước tĩnh lặng tạo nên từng vòng gợn sóng. “Đệ làm càn?” Bình Sinh nheo mắt lại, chằm chằm nhìn Hạo Thiên, sâu trong con ngươi đen bắn ra tia lửa,

Bình Sinh không bỏ qua một biểu cảm nhỏ bé nào trên khuôn mặt Hạo Thiên, giọng nói trầm thấp lạnh lùng: “Rốt cuộc đệ đã làm bậy chuyện gì, đệ cũng muốn nghe xem sao.”

Được rồi, cho dù hành động của hần là vi phạm thiên luật, phải chịu trách phạt thế nào hần cũng sẽ không oán hận, nhưng cái tội “làm loạn” này tại sao lại rơi xuống đầu hần?

Cho dù hần muốn tìm đối tượng để song hành song tu, dù rằng Thiên Sắc cũng không phải đối tượng có thân phận phù hợp với thần vị của hần, thì đó cũng là việc riêng của hần chứ?

Chuyện này đáng xé ra to làm sao?

“Bây giờ sắp đến trận chiến thần ma, mà đệ lại...” Hạo Thiên sa sầm mặt, nhất thời khó kiềm chế cơn giận suýt nữa đã buột miệng nói ra, y đành phải hít sâu một hơi cố sức đè nén cơn giận muốn bùng nổ trong đáy lòng, cố ý dùng lời mơ hồ không rõ để khuyên nhủ: “Đây chẳng phải làm loạn thì còn là cái gì?”

Là trách hần không thềm bận tâm khi đối đầu với kẻ địch sao?

Bình Sinh lạnh lùng nhìn Hạo Thiên, cũng không màng ở đây là Cửu Tiêu điện, dưới chân bức tượng các vị thần khai thiên lập địa mà hai huynh đệ ruột thịt lại đối chọi gay gắt.

Hạo Thiên hậm hực, vẫn cố nén giận, nhưng vì biết rõ tính Bình Sinh nên không tiện nói thêm: “Tiểu yêu tước kia đang ở đâu?” Hạo Thiên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, ánh mắt lộ rõ sát khí.

“Nàng đang ở một nơi rất an toàn.” Bình Sinh đáp cực ngắn gọn qua loa, hần dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nhất cất lời chất vấn, nở một nụ cười nhạt nhòa, cười đến mức khiến người ta sờn cả gai óc, sâu trong đáy mắt tỏa ra vẻ âm u trước cơn bão tố: “Hạo Thiên, rốt cuộc huynh đã gạt đệ chuyện gì?”

Hết chương 86

87. Chương 87

Edit: Ong MDBeta: Vô PhươngThôi thôi, thiếp phải xa chàng

Bao ân, bao ái lẽ làng từ đây

Hoa tàn, nguyệt tận đêm này

Còn duyên xin hẹn sum vầy ngàn sau.

Câu hỏi của Bình Sinh không phải lời lẽ nghiêm khắc, tàn khốc nhưng quá bất ngờ khiến Hạo Thiên trợn mắt không kịp chuẩn bị. Lúc này, không chỉ Hạo Thiên mà tất cả những người biết chuyện ở đây đều nhìn nhau, không biết nên dàn xếp thế nào cho ổn.

Nếu trả lời không phải, khác nào nói dối?

Đúng là bọn họ giấu giếm hần chuyện rất quan trọng. Nhưng nếu nói thật, chỉ sợ không ai gánh vác nổi hậu quả. Trong đó, Nam Cực Trường Sinh đại đế là người khó xử nhất. Nếu nói không phải, nha đầu Thiên Sắc thật đáng thương, nhưng nếu xác nhận, chỉ sợ Bình Sinh sẽ rơi vào kết cục chẳng tốt đẹp gì.

Đúng lúc xung quanh ngày càng im lặng hơn, khiến sự nghi ngờ của Bình Sinh càng trở dậy, chợt có một giọng nói nhẹ nhàng nhưng không kém phần nghiêm khắc vang vọng khắp Cửu Tiêu điện —

“Con còn dám nói bản thân không lừa linh?”

Bình Sinh ngạc nhiên xoay người sang, thấy mẫu thần của hần — Ngự Quốc Tử Quang phu nhân đứng ở cửa đại điện.

Ngự Quốc Tử Quang phu nhân xưa nay luôn ở Huyền Đô Ngọc Kinh Thất Bảo Sơn tiên điện, mấy vạn năm nay chưa ra khỏi Huyền Đô Ngọc Kinh. Bây giờ bà xuất hiện, trang nghiêm mẫu mực, y phục gấm đỏ dệt kim vàng, khăn quàng vai màu xanh thẫm khảm ngọc trai, hoa văn phượng hoàng dệt kim ngũ sắc, đầu đội kim quan cửu địch phượng hoàng (chín con phượng hoàng quay múa) kết ngọc trai tinh tế, bảo trâm vàng đóng đưa bên tóc mai, như muốn bay lên mãi, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Mẫu thần!?” Hạo Thiên thấy Ngự Quốc Tử Quang phu nhân đến, chợt vui mừng, vội vàng bước lên cung kính hành lễ, trái tim sắp nhảy lên cổ họng cũng dần hạ xuống: “Hạo Thiên cung nghênh mẫu thần!”

May mắn là trước đó y đã biết tin, tụi ranh con Bạch Liêm, Bán Hạ to gan lớn mật, không biết sợ hãi kia dám lên vào Liên trì trên Càn Nguyên sơn cướp Tù hồn châu phong ấn con Bình Sinh. Sau đó, Bình Sinh và tiểu tước nhi tự nhiên biến mất. Lòng y nóng như lửa đốt, tự biết không thể quyết định việc này, bản thân cũng bế tắc với Bình Sinh, liền phái Thái Bạch tinh quân đến Huyền Đô Ngọc Kinh xin Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn giúp đỡ. Bây giờ, tuy rằng Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn chưa đến, nhưng mẫu thần Ngự Quốc Tử Quang phu nhân đã xuất hiện, rốt cuộc cũng áp đảo được khí thế của Bình Sinh.

“Cung nghênh mẫu thần!” Những vị thần có mặt đều khom người hành lễ, chỉ có Bình Sinh đứng tại chỗ, mặt không thay đổi.

Ngạc nhiên chồng chất, Bình Sinh nhớ rõ, từ khi hắn bắt đầu làm chủ Tử Vi viên chưa từng gặp mặt mẫu thần lấy một lần, ngay cả khi tìm được cơ hội đến Huyền Đô Ngọc Kinh cũng luôn gặp cảnh mẫu thần bế quan, đều bị sập cửa vào mặt phải quay về. Nhưng hôm nay, mẫu thần đã lâu chưa xuất hiện lại chủ động đến đây, càng khiến hắn phát giác ra việc này không hề đơn giản.

Cuối cùng là chuyện to tát gì đã mời được mẫu thần tôn giá?

Không cần nói cũng biết nhất định Hạo Thiên có chuyện lừa gạt hắn!

“Bình Sinh —” Ngự Quốc Tử Quang phu nhân nhẹ nhàng gọi tên hắn, đi thẳng đến trước mặt hắn, giọng cực kỳ nhẹ nhưng không kém phần nghiêm khắc: “Sao con có thể không biết bồi phận, tra hỏi huynh trưởng của mình như thế?”

Bình Sinh không đáp lại, chỉ trầm mặc, liếc mắt nhìn Hạo Thiên một cái, thấy y như chợt dạ không dám nhìn thẳng mặt mình, mảy thoáng cau lại sau đó giãn ra thu tầm mắt lại.

Hắn không muốn giải thích điều gì, bởi vì từ hành động lời nói của Hạo Thiên, hắn đã tìm ra manh mối, trong lòng tự có tính toán.

Ngự Quốc Tử Quang phu nhân xưa nay rất yêu thương đứa con trai thứ này, bây giờ thấy tình cảnh như vậy cũng phải nhíu mày, nhẹ giọng quở trách vài câu: “Con có từng nghĩ, tính tình con xưa nay bướng bỉnh ngang tàng, làm theo ý mình, một khi để ý sẽ không tha cho bất cứ ai, ai có thể giấu giếm con, ai lại dám trêu chọc con?”

Với lời trách cứ này, Bình Sinh chỉ mỉm cười. “Mẫu thần, con là người một khi để ý sẽ không buông tha bất cứ ai, nói cách khác —”, hắn mở miệng, ngữ khí lạnh nhạt, lời lẽ có phần dằn đo, con người đen sáng ngời khiến người ta bất an. Dừng lại một chút, hắn chậm rãi nói thẳng mấy lời ngắn gọn, đầy thâm ý và uy hiếp: “Vì vậy, mới đề phòng con ở điểm đó?”

Thật ra, hắn vốn không nghĩ đến việc sẽ có câu trả lời, nhưng nhìn sắc mặt những người ở đây thì đã ngầm nắm chắc tám chín phần rồi.

“Con đừng dựa vào lời ta mà nói những câu sáo rỗng đó.” Rõ ràng Ngự Quốc Tử Quang phu nhân giật mình vì câu nói mấu chốt của Bình Sinh. Ánh mắt nghiêm nghị, chỉ một khắc mặt bà đã lạnh tanh, đôi mắt như có thể hút hồn phách người khác, giọng nói trầm thấp uy nghiêm không hề suy giảm, tự nhiên bình thần uyển chuyển như gió: “Hôm nay, ta tới đây không phải để nói với con những chuyện đó, đại chiến thần ma sắp tới, bí ẩn diệt ma trong bản đồ sơn hà xã tắc con đã hiểu thấu đáo chưa?”

“Chưa.” Bình Sinh lên tiếng không chút e dè, cũng không bối rối vì Ngự Quốc Tử Quang phu nhân thay đổi đề tài, giọng nói sâu kín vẫn rất vững vàng và trấn tĩnh, giống như trăng non trong bóng đêm giữa tiếng gió du dương.

“Nếu chưa thì sao con còn mặt mũi bày ra dáng vẻ không thèm để ý, cao ngạo ngang tàng như thế?”

Ngự Quốc Tử Quang phu nhân mạnh miệng trách mắng, sắc mặt không tốt lắm, nếp nhăn hiện rõ ở khóe mắt không thể che giấu được.

“Trước đây, tuy rằng Bình Sinh đi vào luân rồi, nhưng vẫn không hiểu được tình yêu nam nữ, đương nhiên không tìm ra cái gì gọi là nguồn gốc âm dương nhật nguyệt xen kẽ tương sinh tương khắc.” Đường như đã

đoán trước được mẫu thần của mình sẽ nói như vậy, Bình Sinh rất bình tĩnh. Miệng hắn khẽ cong lên, tất cả đều ẩn giấu dưới nụ cười này, tinh thần nhàn nhã bước về phía trước từng bước, nét mặt thông dong lại không chút ý cười: “Cho nên, bây giờ Bình Sinh mới hy vọng có thể tìm được một người cùng song tu song hành, hy vọng có thể giúp ích cho việc tìm hiểu sơn hà xã tắc đồ.”

Ngự Quốc Tử Quang phu nhân khẽ hừ một tiếng, chưa bình tĩnh lại đương nhiên chưa nắm được ý Bình Sinh muốn nói, tiếp tục trách mắng: “Bây giờ, tiền nhiều hơn thần, cũng vì mong đợi có thể giúp đỡ, vì sao con cố tình chọn lựa như vậy...”

“Như vậy?” Bình Sinh cúi đầu cười, không bỏ qua cơ hội thu lưới, lặng lẽ dùng lời nói kéo Ngự Quốc Tử Quang phu nhân vào bẫy của mình: “Không biết cái mẫu thần gọi là như vậy, rốt cuộc là thứ gì?”

Lúc này Ngự Quốc Tử Quang phu nhân mới giật mình vì biết mình đã lỡ lời, bất chợt không trả lời được.

“Vừa rồi mẫu thần nói không khác đại ca là mấy, không biết là mẫu tử tương thông hay là đã thương lượng trước.” Không chút hoang mang lướt mắt nhìn Cửu Tiêu điện tĩnh mịch, Bình Sinh xoay người sang chỗ khác, ngẩng đầu nhìn điện thờ các vị thần khai thiên lập địa, giọng nói vẫn tao nhã như nước, vẻ mặt cũng thanh cao khiêm tốn, nhưng ẩn sâu bên trong là khí thế bức người: “Nếu mẫu thần nói tiểu tước nhi kia — đại ca đưa nàng tới Tử Vi viên, lại gạt con thì triển pháp thuật trên người nàng ấy, khiến cho nàng có miệng không thể nói, ngay cả chạm vào con đường như cũng biến thành tội lỗi, bây giờ mẫu thần vì chính nghĩa trách mắng con là thần chức, nhưng vẫn ngầm nhắm vào nàng. Con thực không rõ, chẳng qua chỉ là một tiểu tước nhỏ bé, dù con bỏ qua thân phận làm nên chuyện không nên làm với nàng, sao lại khiến mọi người hoảng sợ đến vậy, cứ như là phải đối mặt với kẻ địch hùng mạnh như thế?”

Những lời này, Bình Sinh một mực bênh vực Thiên Sắc không chút e dè, cũng chẳng che giấu chuyện mình đã làm.

“Con nói cũng có phần đúng.” Bị trách móc một hồi, dù Ngự Quốc Tử Quang phu nhân đạo hạnh cao, từ trước đến nay luôn bình tĩnh lý trí, cũng có sơ hở. Dừng một lúc lâu, bà miễn cưỡng tránh đề tài này, mất tự nhiên bỏ qua nghi vấn của Bình Sinh, tự trấn tĩnh lại: “Lâu Tung bị phong ấn trong Bách Ma Đãng đã vạn năm, sắp đến thời điểm ra khỏi đó, chắc chắn sẽ trở mình báo thù, sinh linh lục giới này đều trông cậy vào con. Con thì ngược lại, một lòng nghĩ đến tiểu tước kia, không lấy mọi người làm trọng, thật sự là càng ngày càng thụt lùi!”

Ra vẻ nghiêm khắc trách cứ nhưng bà càng chột dạ, trong lòng ngầm có dự cảm, bởi bản thân cũng không còn cách nào với con trai.

Bình Sinh đứng tại chỗ thật lâu, nheo mắt lại, hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen sâu thẳm sáng rực, khiến những người có mặt ở đây không dám nhìn thẳng mặt hắn, hắn chợt cười lạnh xa xăm: “Mẫu thần đã trách mắng như vậy, Bình Sinh cũng không còn mặt mũi ở đây nữa, bây giờ sẽ trở về Tử Vi viên bế quan tìm hiểu sơn hà xã tắc đồ.” Những lời của hắn nghe có vẻ khiêm tốn cung kính, giọng điệu thành thật, nhưng đáy mắt nặng nề lóe sáng. Hắn chợt đổi giọng, khuôn mặt lạnh lẽo như đắp ba tầng băng, đôi đồng tử sâu thẳm phát lạnh, như khiến không khí đóng băng: “Nhưng đợi đến sau đại chiến thần ma, con nhất định sẽ đưa tiểu tước nhi kia trở về Tử Vi viên, đến lúc đó, mặc kệ mẫu thần có đồng ý hay không, con cũng sẽ làm.”

Sau đó, hắn phẩy tay bỏ đi, bộ dạng kiêu ngạo, chẳng thèm để ý tới đám người hoảng sợ phía sau cùng mẫu thần đang phiền muộn của mình, càng chẳng bận tâm đến vị huynh trưởng tức giận đến dậm chân kia.

Xuống Tây Côn Luân, vốn phải trở về Tử Vi viên bế quan tìm hiểu điều huyền diệu trong sơn hà xã tắc đồ như lời đã nói, nhưng Bình Sinh đành vãn được nửa đường lại hướng về Yên sơn Đông Cực.

Vì đề phòng vạn nhất, hắn tự cảm thấy không nên để tiểu tước nhi kia ở lại Yên sơn.

Thật ra, cũng không phải vì sự lưu luyến sâu nặng của hắn đối với tiểu tước nhi kia, mà dựa vào cảm nhận của mình, hắn đã xác định bản thân và tiểu tước nhi có mối liên hệ không muốn người khác biết, có ảnh hưởng rất lớn. Nếu không, vì sao mẫu thần luôn lạnh lùng của hắn lại biểu hiện như vậy? Nếu muốn biết rõ chân tướng, nhất định phải giữ tiểu tước nhi bên người, mới có thể kéo tơ dệt kén, biết được sự thật sau cùng.

Hơn nữa, tiểu tước nhi kia ở lại Tử Vi viên mới có thể khiến hần an tâm, Đông Cực không phải là nơi khiến người ta yên lòng, nếu đại chiến thần ma bùng nổ, nơi tán tiên tụ tập sẽ đứng đầu ngọn sóng.

Có điều, Bình Sinh không ngờ, cách Đông cực trăm dặm hần được gặp lại một cố nhân không ngờ tới —

“Loại chó chân ngoài dài hơn chân trong này, mấy năm gần đây bản Ma quân tìm người khắp nơi, vậy mà người lại trốn ở đây...”

Dù đang đứng trên đám mây, Bình Sinh cũng không quên giọng nói sắc bén cao vút cùng với thân bình nửa nam nửa nữ kia.

Đó chính là ma quân Yêu Kiêu!

Bình Sinh đáp mây xuống, thấy Yêu Kiêu sát khí đầy người ép một thiếu niên quần áo tả tơi lùi về phía sau.

Nhìn thiếu niên kia hình như hơi quen, nhưng Bình Sinh không thể nhớ nổi đã từng gặp nó hay chưa. Cuối cùng, bị Yêu Kiêu dồn vào đường cùng, thiếu niên kia gào lên một tiếng, giống tiếng thú gầm, cực kỳ tức giận: “Lúc trước, người thưởng trái tim này cho ta, bây giờ vì muốn có được tu vi người lại muốn hút hồn phách của ta...”

Bình Sinh hiểu ngay, thì ra thiếu niên kia là Ôn thú sống nhờ trong thân thể người phạm.

Xem ra, trước đây hai người này đã thỏa thuận gì đó, nay Yêu Kiêu đổi ý nên định dồn Ôn thú kia vào chỗ chết.

Yêu Kiêu không phát hiện ra Bình Sinh đang yên lặng quan sát tất cả, chỉ đầy dặc ý tới gần Ôn thú kia: “Hút hồn phách của người, ta sẽ có được tu vi gần vạn năm... Đại chiến thần ma có thể thêm phần thắng... Sau này, ma quân thống nhất lục giới, nhất định sẽ không quên công lao của người...”

“Đừng hòng!” Hai mắt Ôn thú đỏ lên, giống như sắp chảy máu mắt, ranh ranh trắng xóa, móng tay sắc bén hiện ra như là hạ quyết tâm sống chết với Yêu Kiêu, nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể hung hăng tru lên: “Ta sẽ không bán mạng vì người...”

Yêu Kiêu khinh miệt nhìn Ôn thú kia, vung tay lên, cất giọng cười the thé bén nhọn, thốt lên những lời độc ác lạnh lẽo: “Không cần người bán mạng nữa, chỉ cần người giao mạng ra...”

Nói xong, một luồng sáng xuất hiện, tay Yêu Kiêu đánh về phía trước, móng tay màu lam thẫm mọc ra như nhúng độc, cực kỳ sắc nhọn, nhắm thẳng vào cổ họng Ôn thú —

Ngón cái phải của Bình Sinh bấm nhẹ xuống da thịt ngón trỏ, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra một hạt huyết châu rất nhỏ, nhưng sắc bén như binh khí, đánh vào tay Yêu Kiêu khiến móng tay của ả gãy sạch.

Ôn thú kia cũng thừa dịp rối loạn, khom người lặn sang một bên, tránh được một đòn trí mạng.

“Kẻ nào dám xen vào việc của người khác?” Thấy vệt sắp chín trong tay bay mất, Yêu Kiêu nổi giận, trán đầy gân xanh, quay người quát lên giọng sắc nhọn, khiến cây cối xung quanh run rẩy, lá cây rơi lả tả.

Bình Sinh chẳng chút hoang mang đáp mây xuống, áo bào tím anh tuấn xuất trần, cử chỉ bình thản trấn tĩnh tự nhiên, nhưng hần không nói lời nào, đôi đồng tử đen trở nên u tối thâm trầm, giống như ẩn chứa khiến hồn xiêu phách lạc, làm người ta chỉ có thể phục tùng, càng làm Ôn thú trực lợi kia sợ đến ngây người.

“Người là —” Yêu Kiêu cũng hoảng sợ lui lại từng bước, một lúc sau mới dám hít vào một hơi, chỉ vào hần hỏi không chắc chắn: “Người là Bình Sinh!?”

“Yêu Kiêu, từ lúc chia tay người vẫn khỏe chứ?” Dường như thấy không có gì cần phải che giấu, mặt mày Bình Sinh bình thản, coi như không nhìn thấy sự ngạc nhiên của ả, hơi cao giọng hơn một chút, không hiểu sao lại khiến người ta không rét mà run: “Đã lâu không gặp, người vẫn như trước —” Sự khách khí cuối cùng biến mất, nhìn sắc mặt của hần có thể đoán được, thái độ đối xử với Yêu Kiêu như thể đương nhiên không có lời gì hay.

“Đã lâu?” Yêu Kiêu dần bình tĩnh lại từ hoảng loạn, cuối cùng cũng trở lại dáng vẻ nửa nam nửa nữ trước giờ, ả quan sát Bình Sinh thật lâu, đột nhiên cười cổ quái: “Không lâu, không lâu...”

Dùng lời nói để trì hoãn, ả đã phóng lên, dùng toàn lực định thăm dò Bình Sinh.

Thật ra, không phải ả không biết lượng sức mình, cũng tự biết không phải đối thủ của Bình Sinh, nhưng có phần chắc chắn, dù hôm nay bị thua Bình Sinh cũng không làm khó ả. Dù sao, Lâu Tung và ả dùng chung một thân thể, nếu ả nộp mạng tại đây thì đại chiến thần ma vạn năm, Bình Sinh sẽ vác trên lưng tiếng xấu thẳng kẻ yếu thế.

Hơn nữa, năm đó, ả chiến đấu dữ dội với tên thanh niên người phàm trong hang động, đến nay vẫn chưa xác định được, dường như sau lần xuất hiện đó, phàm nhân kia đã biến mất không dấu vết. Không biết vì sao ả luôn có cảm giác đặc biệt, trực giác mách bảo thanh niên người phàm kia và Bình Sinh có quan hệ khó nói rõ.

Nhân cơ hội này tìm hiểu đến cùng luôn.

Nhìn thấy Yêu Kiêu tấn công, Bình Sinh đưa tay ra sau lưng, chẳng chút hoang mang lùi ra sau tránh đi. Yêu Kiêu càng tấn công sắc bén hơn, Bình Sinh rất thản nhiên, không hề đánh trả lại. Mãi đến khi nhìn thấy Ôn thú nhân cơ hội này định bỏ trốn.

Khi nó tìm kiếm kẻ hở, thừa dịp Yêu Kiêu tấn công Bình Sinh, lách qua người hấn, đột nhiên Bình Sinh ngửi thấy khí tức cực kỳ quen thuộc trên người nó —

Đó chính là khí tức của Thiên Sắc.

Chẳng lẽ trước đây Thiên Sắc và Ôn thú này có quan hệ gì?

Theo lời Yêu Kiêu nói, Ôn thú này trốn trong trăm dặm rừng ở Đông Cực, dường như thời gian không ngừng, chẳng lẽ sau khi hấn rời khỏi đây Ôn thú kia đã lên Yên sơn?

Hiện tại, Thiên Sắc không có nội đan, không có tu vi, nếu như —

Đột nhiên hấn căng thẳng mà không hiểu tại sao, lo lắng Thiên Sắc gặp điều gì bất trắc, hơi mất tập trung nên không tránh kịp đòn tấn công của Yêu Kiêu, bị ả móc vào ngực, nơi đó lập tức có năm vết thương sâu hoắm.

Bình Sinh lùi về sau hai bước, đã nhìn thấy Yêu Kiêu cười độc ác thừa dịp xông tới, hấn định không khách khí với ả nữa, định tập trung lực đánh lui ả, chợt phát hiện ra tu vi của mình còn không đến ba phần!

Sao lại thế này?

Hấn hoàn toàn không hiểu, suy nghĩ hỗn loạn, không lo lắng cho bản thân mà ngược lại càng lo lắng hơn cho Thiên Sắc.

“Nghịch súc lớn mật!”

Đúng lúc này, trên mây chợt có tiếng quát lớn, một cây trâm vàng gài tóc phóng xuống, suýt nữa nện lên đầu Yêu Kiêu. May mắn là ả nhanh tay lẹ mắt, tránh kịp thời mới thoát khỏi đòn này, lúc cây trâm cắm xuống đất, đất đá bắn lên tung tóe, có thể thấy là sức mạnh không nhỏ!

Không cần nói cũng biết, người đến đây không phải là nhân vật tầm thường!

Yêu Kiêu xưa nay nhạy bén, thấy không thể vớ bở mà có thể ăn trộm gà không thành lại còn mất nắm gạo, lập tức thừa dịp Bình Sinh đang đỡ đòn, biến thành một luồng khói đen biến mất.

“Bình Sinh, con —” Ngự Quốc Tử Quang phu nhân bước xuống khỏi đám mây, thấy trước ngực Bình Sinh có mấy vết móng vuốt sâu hoắm, cổ nén giận, mặt mày xanh mét: “Không phải con nói về Tử Vi viên sao, từ khi nào lại học cái thói nói một đằng làm một nẻo thế này?”

Bình Sinh không trả lời, chỉ đứng đó kinh ngạc, tiếp đó, một vết thương nứt ra trên ngực hấn, máu tươi tuôn ra.

Đặt cây kim xuống, Thiên Sắc nhìn bộ hỉ phục đã may xong, ngẩng đầu nhìn cảnh hoàng hôn mênh mang ngoài phòng.

Hỉ phục này, cuối cùng đã may xong đường cuối cùng, đặt ở đây, dù người trước đây đã ra đi không trở về, nhưng cuối cùng, người ấy cũng từng tồn tại.

Không biết, Yên sơn sẽ tồn tại bao nhiêu năm, sau đó tan biến theo gió.

Tất cả, cuối cùng cũng trở về cát bụi...

Xếp hỉ phục bên giường, nàng đứng dậy đến bên bàn, suy nghĩ một lát, đặt bút xuống viết —

Mưa phùn tiễn hoàng hôn,

Ký ức mộng Nam Kha để lại

Chấp niệm tương phùng hóa cô đơn

Tham sân,

Duyên mỏng tình sâu lại mấy phần.

Mây che trăng không tỏ

Che mờ sắc bỉ ngạn đơm hoa

Nắm tay khó lưu hình bóng ấy

Lướt qua

Cõi trần, vẫn buồn vui cùng người.

Nàng không thích chơi chữ học đòi văn vẻ, lời lẽ khiếm khuyết như vậy, thô ráp như vậy, cũng chỉ là muốn thể hiện lòng nàng mà thôi...

Nàng và hắn, cuối cùng chỉ là một giấc mộng Nam Kha.

Quay lại nhìn tất cả mọi thứ trong phòng lần cuối, cả bộ hỉ phục và chiếc mũ phượng chưa làm xong kia, rốt cục nàng hạ quyết tâm, bước ra ngoài cửa.

Không ngờ, bên ngoài có một người lặng lẽ đứng đó, dường như đã đợi nàng rất lâu. Thấy nàng bước ra, người đó lập tức nhìn nàng, trong đôi mắt sâu thẳm lưu luyến bi thương, nét mặt nghiêm túc chưa từng có, nhưng ánh mắt nhìn nàng vô cùng dịu dàng. Cuối cùng, người đó thở dài, hỏi nàng: “Muội tính đi đâu?”

Người này chính là Bán Hạ.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, Thiên Sắc không ngạc nhiên, chỉ khẽ cười, nhẹ nhàng đáp lại: “Từ Vi viên...”

“Vốn tưởng rằng muội rời khỏi đó sẽ không trở về nữa...” Giọng Bán Hạ dường như ẩn chứa nhiều cảm xúc, từng câu từng chữ vang lên bên tai nàng, cuối cùng trở thành khuyên nhủ: “Lần này muội trở về, định tiếp tục cuộc sống nhìn thấy nhưng không chạm vào được sao?”

Những lời này chứng tỏ Bán Hạ đã biết Thanh Huyền và Bình Sinh là một người, hơn nữa, y tuyệt đối không phải mới biết.

Chỉ là, Thiên Sắc không muốn nghĩ ngợi hay suy đoán ý đồ của Bán Hạ nữa. Nàng lắc đầu, nhìn thẳng về phía trước, nhưng tựa như không thấy gì, nhìn chăm chăm thứ gì đó, giống một cái xác không hồn, sắc mặt mờ mịt đáng sợ: “Muội đi trả trái tim lại cho chàng...”

“Ồ đồ!” Bán Hạ quát lớn, dường như đã đoán được toàn bộ suy nghĩ của nàng, giọng khàn khàn trầm thấp, lại ẩn chứa hoảng sợ, lo lắng, thậm chí còn có sự áy náy sâu nặng, gặm nhấm xuyên qua trái tim: “Sao muội không tự hỏi, lúc trước hắn đưa trái tim uội, từng nghĩ rằng muốn muội còn sống không?”

“Thanh Huyền nhất định muốn muội sống, nhưng, Thanh Huyền đã chết —” Thiên Sắc cúi đầu, mặt mày bình thản, đáy mắt phẳng lặng và giọng nói nhẹ nhàng lạnh lùng từ chối, gò má tái nhợt không chút máu, kéo dài khoảng cách xa đến ngàn dặm: “Cho nên, trái tim này, vẫn nên trả về cho Bình Sinh để quân.”

“Bình Sinh, Thanh Huyền —” Bán Hạ nghiêng răng thốt ra từng chữ, cố nén điều gì đó: “Đó không phải đều là hân sao?”

Đúng vậy, từ lúc Thiên Sắc đưa Thanh Huyền về Yên sơn, y đã biến thân phận thật sự của Thanh Huyền là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế Bình Sinh nhập luân hồi để trải nghiệm tình yêu nam nữ. Thật ra, sau khi gây âm ỉ với Bắc Âm Phong Đô đại đế vì Hàm Nhụy, y phải nương thân ở Huyền Đô Ngọc Kinh tiên điện của Ngự Quốc Tử Quang phu nhân. Không chỉ có thế, ngay cả chuyện đưa Triệu Thịnh đến Ninh An vương phủ đều do Ngự Quốc Tử Quang phu nhân cho phép Hàm Nhụy làm. Vốn là, y được Hàm Nhụy báo tin nhưng không rõ nội tình, sau đó mới biết, Hàm Nhụy vì Triệu Thịnh tự tay xé sổ sinh tử. Mà người độ kiếp đăng tiên tịch cho con trai y, chỉ có mười hai vị để quân dưới quyền Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn mới làm được. Việc này vốn khó giải quyết, tuy rằng Bắc Âm Phong Đô đại đế là ông ngoại nhưng không giúp đỡ, không ngờ Thanh Huyền lại có thân phận và địa vị phi phàm như vậy, y liền giữ miệng như bình, giữ gìn lẽ phải.

Thậm chí, khi đó y cũng cố ý giật dây đám Mộc Phỉ, Lam Không vốn chẳng biết nội tình thúc đẩy quan hệ mờ ám của Thiên Sắc và Thanh Huyền, vì muốn Phong Cẩm mất mặt, không ngờ Thanh Huyền lại thật sự có quan hệ với Thiên Sắc.

Điều này càng hợp tâm ý của y, dù sao, khi đó Thiên Sắc lụy tình, lại sắp tới thiên kiếp, nếu có một người như thế toàn tâm che chở, thì bọn họ không cần bận lòng nữa.

Cho nên, với tình ý của Thanh Huyền đối với Thiên Sắc, y không những vui mừng tác thành mà lúc nào cũng không quên vô tình thúc đẩy các sư huynh đệ của mình giúp đỡ, nhưng y cũng không quên bảo vệ chặt chẽ bí mật này, ngay cả Bạch Liêm cũng chưa từng nói.

Chỉ là, y thật sự không ngờ, tất cả mọi dự định tốt đẹp cuối cùng lại biến thành cục diện không thể cứu vãn nổi. Nên than một tiếng trời xanh trên người sao?

Từ đó, sao y có thể không áy náy.

“Bình Sinh là Bình Sinh, Thanh Huyền là Thanh Huyền.” Rốt cuộc, Thiên Sắc ngẩng đầu nhìn thẳng Bán Hạ, nở nụ cười quyến rũ, đôi mắt sáng trong như hoa nở rộ trong tuyết, giọng khàn khàn: “Bình Sinh không nhớ gì cả, cho nên, Thanh Huyền sẽ không trở về nữa.”

Bán Hạ nghẹn lời, không biết nên nói gì mới có thể khiến nàng từ bỏ suy nghĩ đó, đành phải ra đòn sát thủ: “Nếu muội thật sự muốn như thế thì con muội phải làm sao?”

Y và đám Bạch Liêm, Phong Cẩm đến Càn Nguyên sơn cướp Tù hồn châu là vì điều này — y không tin, người làm mẹ nào có thể bỏ rơi con mình.

Đáng tiếc, y không biết bọ ngựa bắt ve và hoàng tước đứng sau cũng là một người mẹ.

“Bán Hạ, ngươi không cần giật dây.” Ngự quốc Tử Quang phu nhân xuất hiện trên Yên sơn, giọng điệu quở trách. Bà thoáng dừng lại một chút, lát sau giọng nói điềm tĩnh đầy uy nghiêm lại vang lên, lúc này là uy hiếp: “Không biết ngươi còn nhớ ân huệ ta cứu giúp gia đình ba người nhà ngươi?”

“Phu nhân!?” Bán Hạ hoảng hốt, thoáng ngập ngừng, không biết nên trả lời như thế nào.

Thiên Sắc chưa từng gặp Ngự Quốc Tử Quang phu nhân nên không biết thân phận của bà. Ngự Quốc Tử Quang phu nhân đã đánh đòn phủ đầu, nhìn nàng chăm chăm, lạnh nhạt hỏi: “Tiểu tước nhi, ta là mẫu thân của Bình Sinh, ngươi có biết, Bình Sinh đã bị thương?”

Đúng vậy, trước đó nghe Bình Sinh nói muốn trở về Tử Vi viên, bà định đến Yên sơn tìm tiểu tước nhi rắc rối này, không ngờ Bình Sinh nói một đằng làm một nẻo chạy đến Yên sơn trước. Nếu khi gặp Yêu Kiêu, không phải đúng lúc bà tới đây thì chỉ sợ hậu quả không tưởng tượng nổi.

“Bị thương?” Vừa nghe tin này, Thiên Sắc sốt ruột, cảm thấy môi đắng chát, kéo từ đầu lưỡi đến cuống họng khổ sở không nói nên lời. Nàng bước lên, vẻ mặt khiếp sợ và lo lắng đều hiện rõ, hỏi dồn: “Sao chàng lại bị thương? Chàng bị thương như thế nào? Có nghiêm trọng không?”

Ngự Quốc Tử Quang phu nhân lạnh lùng hừ một tiếng, giọng nói có phần khinh miệt: “Ngươi và nó ân ái, tu vi của nó bị ngươi hút sạch, gặp phải kẻ địch mạnh, sao còn sức chống đỡ?”

Thiên Sắc bị những lời này khiến cho tắc nghẹn, chỉ dám cúi đầu trầm mặc, trong đầu lặp đi lặp lại một câu:

Người có thể hại chết hần!

Người có thể hại chết hần!

Người có thể hại chết hần!

Người có thể hại chết hần...

Thấy Thiên Sắc như vậy, Ngự Quốc Tử Quang phu nhân cũng không đành lòng. Thật ra, bà không ghét cô gái trước mặt, chỉ là con trai của mình vì nữ tử này mà dám chống đối bà, thậm chí mạng cũng không tiếc, khiến bà khó tránh giận chó đánh mèo. Bà hỏi giọng chậm chậm: “Người thật lòng muốn thấy nó sống tốt?”

Thiên Sắc ngược mặt lên, đôi mắt ngấn lệ, nhưng nín thở chịu đựng, lo sợ nước mắt vô tình rơi xuống sẽ khiến Bình Sinh đau đớn, chỉ có thể gật đầu.

Ngự Quốc Tử Quang phu nhân nhìn thấy không đành lòng.

“VẬY NGƯỜI —” bà vốn định nói sẽ lấy trái tim, nhưng phát hiện bản thân không thốt nên lời, đành nói qua loa: “VẬY NGƯỜI HÃY LÀM NHỮNG GÌ NGƯỜI NÊN LÀM ĐI THÔI!” Khẽ thở dài cực nhẹ, bà lại nghĩ đến điều gì đó: “ĐƯA CON CỦA NGƯỜI CHO TA, ĐỪNG LO, ĐÂY LÀ CHÁU RUỘT CỦA TA, TA SẼ ĐƯA NÓ VỀ HUYỀN ĐÔ NGỌC KINH CHĂM SÓC.”

Tay run run, Thiên Sắc lấy Túi hồn châu còn ấm từ trong vạt áo ra. Trong hạt châu đỏ rực kia, những sợi tơ lơ lửng đã dần kết thành hình dáng của đứa trẻ sơ sinh.

Đây là con của nàng sao?

Cho dù vạn lần không muốn, không tình nguyện, nhưng cuối cùng, hạt châu này vẫn phải chuyển từ đầu ngón tay nàng vào lòng bàn tay của Ngự Quốc Tử Quang phu nhân...

Bình Sinh ngồi nghỉ ngơi trong Tử Vi điện.

Ngực hần cực kỳ đau đớn, giống như vết thương cũ chưa lành hần vô ý bị xé rách lớp vảy mỏng, khoan tim thấu xương. Nhưng đây không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng hơn cả là hần bị thương ngay sau khi gặp Yêu Kiều Quân. Tiếp đó, mẫu thân của hần xuất hiện lệnh cho tùy tùng Huyền Đô Ngọc Kinh đưa thẳng hần về Tử Vi viên trị thương.

Hần nửa đường quành sang Yên sơn Đông Cực là cảm hứng bất chợt, còn mẫu thân — vậy là cũng định lên Yên sơn, nếu không, sao có thể gặp nhau ở đó!

Vì sao mẫu thân lại đến Yên sơn, không phải là gây bất lợi với Thiên Sắc chứ.

Hiện tại, hần càng lo lắng hơn cho tiểu tước yêu kia. Biết vậy, cứ mặc kệ Ôn thú và Yêu Kiều Quân thì đã không xảy ra nhiều chuyện bất trắc.

Cửa Tử Vi điện như bị ai đó nhẹ nhàng đẩy ra, trong lòng Bình Sinh chợt sợ hãi, vừa mở mắt ra nhìn đã thấy người đến là Thiên Sắc với y phục đỏ tươi.

Vẫn là trang phục màu đỏ như trước, nhưng hần cảm thấy màu đỏ này kỳ lạ không nói nên lời.

Thấy người muốn gặp bất chợt xuất hiện trước mặt, dù là Bình Sinh cũng khó khống chế được cảm xúc cuộn cuộn trong lòng ngực. Đáng tiếc, cảm xúc kia vừa kìm nén, khí huyết lại dâng lên, đau đớn gấp bội. “KHÔNG PHẢI NÀNG NÓI KHÔNG MUỐN ĐI, MUỐN Ở LẠI YÊN SƠN ... Ừ?” Hần ôm ngực, rõ ràng là mừng rỡ không nói nên lời, nhưng vẫn buông lời tức giận.

Thiên Sắc đi từng bước đến gần hần, dù ép nhỏ giọng, nhưng vẫn run run, nói ra những từ khó hiểu: “HOA HƯƠNG DƯƠNG TRÊN YÊN SƠN NỞ HẾT RỒI...”

“Ngày đó lên núi, không phải đã nở rồi ư?” Bình Sinh buồn bực, thấy nàng đứng trước ngực tiền, chịu không được kéo nàng ôm vào lòng, trong lòng cũng không bận tâm vấn đề này, nhưng vẫn theo phản xạ tiếp tục hỏi: “Có gì đặc biệt không?”

“Đúng là không có gì đặc biệt...” Nàng cuộn người trong lòng hắn, sau đó ngẩng đầu nhẹ nhàng mỉm cười, đưa tay vén những sợi tóc như tơ, vuốt ve trán hắn. Dạ minh châu trong Tử Vi điện chiếu rọi lên từng tác da của nàng, cuối cùng tỏa xuống ngực toà giao hòa với bóng của hắn, phản chiếu bóng dáng mờ mịt lồng vào nhau. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động vươn tay ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng phủ lên vết thương trên ngực hắn, nhớ lại lúc trước hắn moi tim cho nàng, cảm giác đau đớn này không thể tưởng tượng nổi. “Để quân, chàng nghỉ ngơi cho khỏe đi, từ nay về sau Thiên Sắc sẽ luôn bên chàng.”

“Nàng nói thật ư?” Bình Sinh miễn cưỡng nhận ra sự bất thường của nàng, nhưng tạm thời chưa biết là chỗ nào. Chịu đựng vết thương đau đớn, đôi môi nóng hổi của hắn uốn lượn đến cổ nàng khe khẽ cắn cắn, dù đã thử qua trăm nghìn thứ nhưng mùi vị này vẫn không thể tiêu tan. Sau đó, đôi đồng tử đen láy nhìn thẳng vào đáy mắt nàng, không cho nàng nhìn ra chỗ khác: “Chứ không phải nàng thấy ta bị thương, nên dùng lời ngon ngọt lấy lòng ta?”

Thiên Sắc lắc đầu để hắn nằm xuống ngực tòa rộng rãi kia, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt hắn, thăm nghiệm thần chú Ngự Quốc Tử Quang phu nhân đã dạy. Bị bàn tay lạnh của nàng che hai mắt, trong lòng Bình Sinh trống rỗng bắt đầu có cảm giác sợ hãi không nói nên lời, hắn muốn nói nhưng mí mắt cứ nhắm chặt lại, cơn buồn ngủ kéo đến như sóng triều trôi chảy lấy hắn, như là kéo hắn vào bóng đêm không cùng, vĩnh viễn chôn vùi.

...

...

...

Cuối cùng cũng trở về với cát bụi, nàng thần thờ nhìn khuôn mặt hắn, nhìn đôi mắt sắc bén như chim ưng đang nhắm chặt. Đôi mày xéo, đôi môi mỏng, giống như có một cây bút xuôi theo hình dáng hắn, tô lại một cách tinh tế. Dù sau này phải trải qua tội nghiệt bị thiêu đốt, nàng cũng sẽ vĩnh viễn ghi khắc khuôn mặt của hắn, đời đời kiếp kiếp, dù xa cách tận chân trời, cũng nhất định không quên tướng mạo này.

Từ nay về sau, nàng và hắn không còn quan hệ gì, dù nàng khóc như mưa hắn cũng không chút đau đớn.

Nàng chỉ là một đoạn tình khi hắn lịch kiếp luân hồi, trở về thần chức sẽ quên hết tất cả, nhưng nàng lại chìm sâu vào ký ức đó không thể nào kìm chế.

Trên đời này, cần có một người buông tay, cũng cần có một người ghi khắc.

Nếu hắn không nhớ, vậy thì để nàng ghi khắc.

Không biết hắn có nhận ra, hôm nay nàng mặc hỉ phục do chính tay nàng may để thành thân với hắn.

Nàng có thể buông tay trả trái tim lại cho hắn, nhưng không biết ai có thể trả lại lời hứa đời đời kiếp kiếp cho hắn.

Nàng nhìn hắn lần cuối cùng, mặc kệ hắn là Bình Sinh hay Thanh Huyền —

Vĩnh biệt, không hẹn gặp lại...

....

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, bóng dáng áo đỏ biến mất, trên cổ Bình Sinh ướt đầm nước mắt, cây trầm gỗ đàn vân vàng do hắn tự tay làm cho nàng rơi vào lòng hắn ‘cạch’ một tiếng.

Hết chương 87

88. Chương 88

Edit: Như BìnhBeta: Vô PhươngBình Sinh không biết tại sao mình lại ngủ, giờ khắc có Thiên Sắc ở bên, dường như hần thấy mệt mỏi vô hạn, cơ thể nhũn ra như sợi mỳ, nằm úp sấp không chút sức lực.

Lúc trước đối chiến với Yêu Kiêu, hần không thể ngờ mình lại bị Yêu Kiêu quân đánh bị thương, càng ngạc nhiên là đến ba phần tu vi hần cũng không thể vận được, đây là chuyện khó mà tưởng tượng với hần. Bình Sinh có cảm giác từ lúc hần quay về thần chức, dường như có rất nhiều chuyện khó đoán ùn ùn kéo tới...

Ví như cơn đau bất thành linh ập tới mà không rõ nguyên nhân.

Lại như hành vi và lời nói kỳ quặc của mẫu thần và Hạo Thiên.

Quan trọng nhất là Thiên Sắc...

Nếu lúc trước Hạo Thiên đưa nàng tới Tử Vi viên thật là vì muốn hần độ nàng ghi danh vào tiên tịch thì Hạo Thiên cần gì phải thi triển pháp thuật trên người nàng, không để nàng nói chuyện, cũng không cho nàng chạm vào hần?

Sự thật chứng minh, sau khi nàng nói được phần lớn đều nói những câu không hay chút nào với hần, cho dù có chút sơ hở nhưng không đủ để hần chứng minh điều gì. Tuy nhiên lúc hần chạm vào người nàng lại như biến thành một người khác, hần không thể khống chế bản thân, sự lưu luyến, quần quýt khó rời đó cũng khiến hần kinh ngạc. Thậm chí, bắt đầu từ khi nàng đến Tử Vi viên thì cơn đau vẫn luôn giày vò hần cả trăm năm qua bất chợt biến mất không dấu vết, khỏi ngay tức thì. Mà trên Yên sơn, căn bệnh cũ ủa đến không hề báo trước, khi hần quay đầu lại thì trông thấy khuôn mặt đầm nước mắt của nàng...

Nếu hần nhớ không nhầm, từ ngày nàng đến Tử Vi viên vẫn chưa bao giờ khóc.

Là trùng hợp ư?

Hần đau đớn vì nàng rơi lệ?

Chẳng lẽ, căn bệnh của hần có liên quan đến nàng.

Hần còn nhớ, trước khi Hạo Thiên đưa nàng đến từng nói muốn tìm một biện pháp giúp hần chữa tận gốc căn bệnh này, bây giờ nghĩ lại cách trị tận gốc có phải là ám chỉ nàng?

Nếu thật là thế, vậy giữa hần và nàng rốt cuộc đã trải qua những gì?

Tại sao khi hần lật tung ký ức, thứ có liên quan đến nàng đều là những chuyện vụn vặt râu ria?

Tiểu tước nhi này, sao bỗng nhiên lại lặng yên bước vào trái tim hần?

Đúng rồi, nói đến tim thì rõ ràng hần đang rất buồn ngủ, nhưng trong lúc hần mơ màng lại cảm thấy lồng ngực trái âm ỉ đau buốt, lại tựa như có dòng nước nóng bỗng rơi trên mặt hần, nóng rát như lửa thiêu đốt. Cảm giác bị thiêu cháy kéo dài rất lâu cho đến khi cơn đau trên ngực trái dần biến mất, như đột ngột bị dập tắt. Sau đó, một cơn gió thoảng qua, hần bỗng cảm thấy cổ áo ướt đầm, lạnh thấu xương, hần bắt giác rung mình...

Hần mở mắt, vô thức tìm kiếm, nhưng lại phát hiện khắp Tử Vi điện chỉ còn một mình hần!

Thiên Sắc đã đi đâu?

Hần ngồi dậy, không thể tìm thấy bóng dáng của nàng, mà lúc này Vân Trạch nguyên quân bước vào Tử Vi điện, tựa như có gì muốn nói nhưng lại bị hần giành trước: “Thiên Sắc đâu?”

“Thiên Sắc?” Sắc mặt Vân Trạch nguyên quân hơi biến đổi, rõ ràng là có lời khó nói, nhưng lại bị hần hỏi bất chợt khiến y kinh ngạc: “Nàng từng đến đây sao? Thuộc hạ không biết...”

Không biết?

Hần nghi hoặc, không dám chắc chắn mình trông thấy nàng là chuyện thật là ảo tưởng trong mơ. Nếu chỉ là ảo tưởng vậy hần lại càng thấy lạ, tiểu tước nhi này rốt cuộc có gì hơn người lại khiến hần nóng ruột nóng gan như vậy?

Hắn hơi bực mình, đứng dậy từ ngự tòa, bỗng nhiên có thứ gì đó rơi xuống khỏi người hắn.

Đó là một cây trâm gỗ đàn vân vàng, dưới ánh sáng đỏ tía thân trâm càng sáng bóng, hoa văn tinh tế lưu động, biến đổi muôn màu, dưới ánh sáng dịu dịu của dạ minh châu trong Tử Vi điện cây trâm lóe lên ánh kim chói mắt. Mà hạt ngọc bên dưới tua rua của đuôi trâm không chút tỳ vết, trông rất quen mắt.

Đây không phải là cây trâm Thiên Sắc hay cài sao?

Nàng mặc y phục đỏ, một màu đỏ rực cháy, nhưng mái tóc bạc đập vào mắt khiến người ta hoảng sợ, tính nàng trầm mặc ít lời, bi quan tiêu cực. Rõ ràng là y phục đỏ rực rỡ xinh đẹp nhưng trông nàng rất mệt mỏi, nàng chưa bao giờ đeo bông tai hay vòng tay, nhưng nàng chưa bao giờ gỡ cây trâm tơ vàng này xuống. Một cây trâm như thế cài trên mái tóc nàng rõ ràng rành rành, sao không khiến hắn chú ý cho được.

Bây giờ, cây trâm này đang ở đây, chẳng phải đã chứng minh nàng thật sự đến đây, chuyện vừa nãy quả thật không phải là ảo giác của hắn?

Nhưng tại sao, chỉ còn lại cây trâm mà nàng thì chẳng thấy đâu?

Nghĩ thế, hắn bắt giác nghĩ tới câu ‘Từ nay về sau, ta sẽ vĩnh viễn ở bên chàng’ nàng nói lúc nãy, nhất thời lửa giận bùng lên thiêu đốt cõi lòng của hắn. Hạo Thiên và mẫu thân gạt hắn cũng thôi đi, hắn sẽ có cách tìm hiểu đến tận cùng, nhưng nay đến cả nàng cũng muốn lửa gạt hắn, rõ ràng đã hứa sẽ ở lại nhưng chẳng biết đã bỏ đi đâu...

Đúng vậy, tại sao hắn đoán chắc nàng sẽ không lừa hắn?

Nghi ngờ hòa cùng tức giận bùng lên ngọn lửa rừng rực, đúng lúc đó Vân Trạch nguyên quân thành linh nói một câu khiến đôi mắt Bình Sinh âm u, thần thái nghiêm trang...

Y nói: “Ma quân sắp phá tan Bách Ma Đẳng, bây giờ Yêu Kiêu đã vội vã tuyên chiến, thống lĩnh chúng ma quỷ nhiều lực giới, cố tình kiếm chuyện...”

Lời Vân Trạch nguyên quân còn chưa dứt, Bình Sinh đã cắt cây trâm gỗ đàn vân vàng vào lòng, xoay người cầm thanh kiếm Càn Khôn đã rất lâu chưa từng tuốt vỏ...

Vốn là, Yêu Kiêu quân thấy tu vi Bình Sinh tan tác, ả tự thấy đây là thời cơ hiếm có, rõ ràng còn một ngày nữa là Lâu Tung sẽ thoát khỏi Bách Ma Đẳng, nhưng ả cũng không thể chờ được nữa nên dẫn theo chúng ma tấn công thiên giới. Thật không ngờ, đúng vào lúc hai quân giằng co, Bình Sinh vung thanh kiếm Càn Khôn khiến người người hoa mắt, ngay cả việc lấy cung Hậu Nghệ cũng không hề tổn sức, ả cảm hận chửi ầm lên, mắng Bình Sinh giỏi trò gian trá.

Thật ra, ả đâu biết những ẩn khuất trong đó.

Dù sao đến cả Bình Sinh cũng không biết.

Vốn định chờ Lâu Tung thoát khỏi Bách Ma Đẳng rồi đánh một trận sáng khoái công bằng, nhưng lúc Yêu Kiêu tức giận mắng chửi, Bình Sinh bỗng thấy tức giận vô cớ, thù hận khó hiểu lưu chuyển khắp tứ chi của hắn, nhân lên gấp bội sự hung tàn tiềm ẩn trong lòng Bình Sinh. Thời khắc đó, hắn không hiểu tại sao mình lại hận Yêu Kiêu đến vậy, hắn như bị rơi vào ma chướng, đột ngột vứt tất cả đạo nghĩa ra khỏi đầu. Cũng trong chớp mắt đó, đến cả hắn cũng không thể hiểu được, một người xưa nay luôn nương tay như hắn bỗng nhiên lại tàn nhẫn vô tình, thừa cơ Yêu Kiêu chưa kịp phòng bị đã tung ra sát chiêu.

Cho nên khi Lâu Tung phá tan phong ấn Bách Ma Đẳng, Yêu Kiêu đã chết dưới Càn Khôn kiếm.

Vì sao hắn lại có hành động đột ngột khó dự đoán này, Bình Sinh cũng rất mờ mịt.

Sau đó, Ma quân Lâu Tung quay về trong cơ thể phát hiện muội muội cùng hợp thể với mình đã chết cứng nên đâu chịu bỏ qua.

Giống như bánh xe vận mệnh không ngừng quay vòng, trận chiến hỏa vạn năm giữa thần ma cuối cùng đã mở màn.

Trong trận chiến ấy, phong vân biến sắc, nhật nguyệt đổi màu, lực lượng tương đương khó mà hòa giải. Kết quả cuối cùng, chư thần thiên giới tuy đánh một trận ác chiến nhưng cuối cùng đã thắng hiểm.

Kết quả thắng hiểm là hai bên đều thua thiệt.

Quần ma thương vong vô số, chư thần và tiên gia trong thiên giới cũng tổn thương nguyên khí.

Dồn phần sức lực cuối cùng phong ấn Lô Tung, nguyên thần của Bình Sinh suýt chút nữa đã tan mất, nếu không nhờ Hạo Thiên độ ười vạn năm tu vi thì e rằng hắn cũng không thể thoát khỏi vận mệnh ngủ say.

Nhưng, Hạo Thiên lại không quá may mắn, nguyên nhân vì y độ quá nhiều tu vi, sau cuộc chiến thần ma Hạo Thiên đã rơi vào giấc ngủ sâu.

“Đệ gánh vác trọng trách của thần, bảo vệ vòng tuần hoàn nhật nguyệt, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!” Khoảnh khắc cứu Bình Sinh, Hạo Thiên xưa nay nóng nảy đỡ lấy cơ thể suy yếu sắp gục xuống của Bình Sinh, Hạo Thiên bỗng nhiên nói đùa với Bình Sinh, “Tuy là Ngọc Hoàng đại đế chí tôn, nhưng ngày ngày ta đều chơi bởi lêu lổng, cổ tình kiếm chuyện, đến cả đệ cũng ghét bỏ ta, xem ra dù ta có ngủ mấy vạn năm cũng không quá quan trọng.”

“Huynh...” Khi đó Bình Sinh vừa trải qua trận chiến ác liệt, cơ thể vốn đang suy yếu, nghe y nói vậy thì chẳng biết là dở khóc dở cười hay là tức giận nóng nảy, nhất thời hắn không biết nên trả lời thế nào.

Hạo Thiên mỉm cười, ánh mắt ẩn giấu chút giảo hoạt, lại tỏ vẻ huynh đệ tình thâm, từng lời thấm thía vỗ vai Bình Sinh: “Bình Sinh, tất cả mọi chuyện đều nhờ vào đệ, ta tin rằng chỉ cần có đệ, thiên giới sẽ không rối loạn.”

Một quãng thời gian rất dài sau này, Bình Sinh từng hoài nghi, Hạo Thiên hành động như vậy hình như là cố ý trốn tránh trách nhiệm của mình, đẩy tất tần tật cục diện rối rắm cho hắn giải quyết.

Nhưng Bình Sinh đâu biết rằng, hành động này của Hạo Thiên là xuất phát từ sự áy náy với Bình Sinh.

Và, hắn càng không thể ngờ mục đích của Hạo Thiên không chỉ có vậy.

Khi Ngự Quốc Tử Quang phu nhân đứng trước giường nhìn khuôn mặt ngủ say của đứa con trai trưởng, cho dù bà không đến mức lệ rơi lã chã thì cũng không tránh khỏi than thở liên tục: “Bình Sinh, con nhìn đi, huynh trưởng của con che chở con như thế, vậy mà lúc trước con vì người ngoài mà đối chọi với nó... con...”

Tuy chưa nói hết lời, nhưng lời nói giữa chừng kia chẳng khác nào lời trách mắng giết người không dao.

Bình Sinh ghen lời, đành im lặng.

Hạo Thiên rốt cuộc vẫn là anh trai ruột của Bình Sinh, Hạo Thiên không để bụng những lời quá đáng của hắn mà liệu mạng bảo vệ, còn hắn thì ngang bướng, không phân rõ phải trái, giờ ngẫm lại, hắn đã sai rồi. Theo đó, những nghi ngờ có liên quan đến Thiên Sắc rõ ràng đã vất bên môi nhưng đành bị hắn nuốt xuống giấu sâu tận đáy lòng.

Giờ phút này, sao hắn còn dám hỏi ra nữa?

Tại Tử Vi điện, hắn gánh vác trọng trách của huynh trưởng, tận tâm tận sức giải quyết những chuyện to nhỏ trong thiên giới, cũng chẳng biết đến khi nào Hạo Thiên mới tỉnh lại.

Trong thời gian đó, thỉnh thoảng hắn vẫn chạm vào cây trâm gỗ vân vàng nhớ đến nữ tử áo đỏ trầm mặc ít lời, nhớ đến nỗi cô đơn sâu thẳm trong đáy mắt nàng, nhớ tới những quyến luyến dây dưa khó hiểu giữa nàng và hắn, nhớ tới khuôn mặt đầm nước mắt của nàng, cũng nghĩ tới câu cuối cùng nàng lừa hắn.

Tiểu tước nhi kia giống như đã bay lên trời, hoàn toàn không còn tung tích, cũng không biết rốt cuộc nàng đã trốn đến nơi nào trong lục giới để tưởng nhớ người chồng đã mất của mình...

Đúng vậy, là vong phu của nàng.

Không phải không muốn tìm nơi nàng đến, nhưng rốt cuộc hắn đành cười khổ rồi từ bỏ, ép mình quên nàng đi.

Nếu bảo cơn đau của hần bắt nguồn từ nước mắt nàng, vậy từ đó đến nay hần chưa đau lại bao giờ, vậy có phải chứng tỏ nàng đã không còn khóc nữa?

Rốt cuộc, hần đã không thể độ nàng như ý nguyện, bây giờ hần cũng không muốn ép uống nàng...

Biển rộng hóa nương dâu, vật đổi sao dời, năm tháng dần trôi, chớp mắt đã qua cả ngàn năm.

Trong thời gian này, những chuyện xảy ra trong lục giới nhiều không đếm xuể, mà Bình Sinh không những thống lĩnh thiên giới dâu vào đây mà còn làm tròn bổn phận không hề sơ suất. Nếu không phải vào một ngày nào đó hần bắt gặp một đứa trẻ dưới chân núi Huyền Hoàng Cửu Tử Bàn Long trước Huyền Đô Ngọc Kinh thì có lẽ hần sẽ tiếp tục sống như thế cho đến khi Hạo Thiên tỉnh dậy.

Huyền Đô Ngọc Kinh nằm trên tầng trời thứ ba mươi lăm Đại La Thiên, quanh năm mây tía lững lờ, rắng mây rạng rỡ, trong Ngọc Kinh vàng trải khắp mặt đất, ngọc thạch lót thêm, cực kỳ mỹ lệ. Mà Huyền Hoàng Cửu Tử Bàn Long sơn nằm ở trung tâm Ngọc Kinh cũng chính là nơi ở của phụ thần Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn và mẫu thần Ngự Quốc Tử Quang phu nhân. Trên lầu gác trước Ngọc Kinh có bực đen thất bảo, trong đó có ba món báu vật chứa thần mạch, tám phía xung quanh Huyền Hoàng Cửu Tử Bàn Long là những cây cổ thụ bát bảo tự nhiên, mỗi một hướng mọc một cây, tám gốc cây mọc ở tám hướng bao phủ bầu trời.

Mà đứa bé kia rất kỳ lạ, nó mặc cẩm bào đỏ rực bướng bỉnh leo lên chạc cây thất bảo, cuối cùng khi leo đến chạc cây cao nhất, nó lúi một cái hà bao nhỏ trong người ra, mùi thơm lan tỏa. Đứa bé kia mày rậm mắt to, trông rất đáng yêu, một dấu ấn đỏ sẫm nằm trên ấn đường, rõ ràng toàn thân tỏa ra khí tức của tiên gia, nhưng trên lưng lại có một đôi cánh đỏ rực lửa.

Trông thấy áo đỏ cánh đỏ chói mắt, Bình Sinh sửng sốt rất lâu, một bóng dáng mờ ảo đã lâu chưa từng xuất hiện bỗng lướt qua đầu, khiến trái tim hần đau thất lại.

“Rốt cuộc con là tiên đồng của vị thần nào?” Đứng dưới tàng cây thất bảo, Bình Sinh ngẩng đầu lên, hần không biết thân phận của bé con, chỉ đành vừa hỏi vừa thăm dò: “Con từ đâu đến?”

Nếu hần nhớ không nhầm, cách đây không lâu Văn Trạch nguyên quân vừa trình cho hần bản tiên tịch vừa chỉnh lại xong, trong đó không hề nhắc tới có con của vị thần nào bắt đầu tu tập đạo pháp.

“Ta là của tổ mẫu nhà ta.” Bé con nhìn Bình Sinh, hơi do dự một lát, bé mở miệng cất tiếng giòn tan: “Nghe tổ mẫu nói, ta sinh ra từ trong một hạt châu.”

Sinh ra từ trong hạt châu?

Bình Sinh nghe thế thì dở khóc dở cười, không tài nào hiểu được lời giải thích này, chỉ có thể hiểu nhầm là đứa bé bị ‘tổ mẫu’ trêu đùa, lừa gạt.

“Con đang ăn gì đó?” Nhìn bé con dùng bàn tay béo núc ních kiên nhẫn bóc thứ gì đó, sau đó vui sướng nhắm nháp, Bình Sinh càng thấy đứa bé này rất đáng yêu, không kiềm lòng được muốn trêu đùa bé.

Bé con cũng không giấu diếm, xòe bàn tay ra, bỏ những chiếc vỏ đã bóc lên chạc cây, chứng minh mình không nói dối.

“Hạt hướng dương ngũ vị ăn ngon lắm ạ.”

Hạt hướng dương ngũ vị?

Trái tim Bình Sinh bắt giác đập mạnh.

Giống như hần từng có một đoạn ký ức mơ hồ đã rất lâu rồi, hần còn nhớ dường như có ai đó rất thích hạt hướng dương. Lúc đó hần vốn tưởng người thích hạt hướng dương là hoa thực được, nhưng sau đó mới biết mình nhớ nhầm.

Là nhớ nhầm thật sao?

Hần thật không biết, rốt cuộc là ai rất thích hạt hướng dương...

Bình Sinh nhảy lên chạc cây thất bảo đứa bé đang ngồi, hẩn nheo mắt cẩn thận quan sát bé con, từ bộ y phục đỏ thắm đến đôi cánh đỏ rực rồi cuối cùng dừng lại ở vệt đỏ ở giữa ấn đường của đứa bé, hẩn xác định đây là lần đầu tiên hẩn nhìn thấy đứa trẻ này, nhưng hẩn lại có cảm giác quen thuộc rất lạ lùng.

“Chẳng lẽ con không biết, ăn đồ của nhân gian không có lợi cho tu hành sao?” Trầm mặc thật lâu, Bình Sinh mới hỏi một câu dù biết đứa bé chẳng thể trả lời được.

“Tu hành không vui chút nào.” Quả nhiên, đứa bé kia quệt miệng, hỏi một đằng trả lời một nẻo, nét mặt thoáng không vui, bé con vừa tiếp tục bóc vỏ hướng dương vừa lẩm bẩm oán trách: “Lâu lắm rồi tổ mẫu chưa dẫn ta đến nhân gian, chán muốn chết luôn...”

“Tổ mẫu?” Tuy vẫn chưa nghe rõ lời nói của con trẻ ngây ngô, nhưng Bình Sinh vẫn nhận ra sự khó hiểu ẩn chứa trong đó, ánh mắt hẩn đột ngột sắc bén: “Tổ mẫu của con là ai?”

Hết chương 88

89. Chương 89

Edit: Ong MD Beta: Vô Phương“Tổ mẫu con là ai?”

Nói một cách công bằng, Bình Sinh tự nhận thấy vấn đề này không coi là thăm dò việc riêng tư của người khác, dù sao thì bây giờ hẩn cũng là người đứng đầu Cửu Trọng Thiên, xử lý mọi việc lớn nhỏ, gặp một đứa bé nên thuận miệng hỏi thăm lai lịch cũng hợp tình hợp lý. Hẩn hoàn toàn không ngờ hẩn vừa dứt lời nhóc con kia đã như nhím xù lông, có chút cảnh giác vội vàng xích người qua một chút, đôi môi hồng mím lại, khuôn mặt tròn trịa hơi nghiêm túc lại trông không hợp tuổi tí nào, hỏi ngược lại hẩn: “Thức thức là Thần Tịch Ty?”

Nhìn vẻ mặt, khí chất, lời nói, dáng vẻ kia thật sự chỉ có hơn chứ không kém Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế hẩn.

“Không phải.” Bình Sinh nhướn mày, khóe môi cong lên, nghiêm túc lắc đầu với đứa bé, đôi mắt đen thắm lướt qua ngũ quan của nó, thoáng ẩn hiện ánh sáng.

Không biết có phải ảo giác hay không, càng nhìn hẩn càng thấy đứa bé giống nàng đến bảy tám phần.

“Cũng đúng.” Nghe Bình Sinh trả lời như vậy, bé con nửa tin nửa ngờ quan sát hẩn một lúc lâu mới tin tưởng, tiếp tục cắn chõ hạt hướng dương còn thừa trong tay, miệng lẩm bẩm: “Thần Tịch Ty không đẹp bằng thức.”

Cái này gọi là khen ngợi hay nịnh hót đây?

Bình Sinh không biết nên khóc hay cười, cũng không biết nên cảm thấy vui vẻ hay xấu hổ, đành ho khẽ vài cái, mặt dày coi như khen ngợi. “Đa tạ khen ngợi.” Khóe môi hẩn hơi cong lên, mặt mày thanh lạnh, nhưng không bỏ qua nghi ngờ của mình: “Nhưng con chưa trả lời vấn đề của ta.”

Đúng vậy, đứa bé này leo lên Thất Bảo thần thụ, bị người khác phát hiện lại chẳng chút hoảng sợ vẫn làm theo ý mình, khiến hẩn không thể không nghi ngờ lai lịch và thân phận. Ở Huyền Đô Ngọc Kinh, kể cả thần cũng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không dám lỗ mãng, đứa bé này lại chẳng hề sợ hãi, kiêu ngạo đến thế.

“Thức thức không trông coi Thần Tịch Ty, sao ta phải trả lời câu hỏi của thức?” Cậu bé dường như rất thích hạt hướng dương, bóc vỏ rất cẩn thận sau đó từ từ thưởng thức, nó kiêu ngạo liếc Bình Sinh bằng nửa con mắt, không thèm trả lời, còn đáp lại rất hùng hồn: “Tỷ tỷ của ta nói, người khác có tự do hỏi, ta có tự do không trả lời.”

Nghe nó trả lời như vậy, nét cười trên mặt Bình Sinh biến mất.

“Tỷ tỷ của con?” Dừng một lúc, hẩn mới hỏi tiếp, đôi mày nhướn lên có chút kỳ lạ và trào phúng, vô hình bóp méo khuôn mặt tuấn tú của hẩn, trong đôi đồng tử đen láy, lạnh lẽo như có lửa bốc lên: “Tỷ tỷ con là thần thánh phương nào?”

Càng nói chuyện, hần càng tò mò thân thể của đứa bé này.

Cậu bé con không nhận ra sự thay đổi trong lòng Bình Sinh, tiếp tục cắn hạt hướng dương, cuối cùng nó nhả ra một đồng vỏ, trả lời hần hai chữ mơ hồ: “Miêu Miêu.”

Bình Sinh giật mình, hoàn toàn không nghe ra nó nói gì, nhú mày, lập tức hỏi lại: “Con nói gì?”

“Ta nói, tỷ tỷ của ta là Miêu Miêu!” Dường như bé con bị Bình Sinh hỏi đi hỏi lại nên hơi mất kiên nhẫn, nó phồng má hít một hơi, có vẻ tức giận, quay đầu sang một bên thăm oán: “Nói chuyện với thúc tốn sức quá!”

Bình Sinh không biết phải nói gì...

“Con nói con chui ra từ hạt châu, nói vậy, con giống như Đâu Chiến Thắng Phật ngày đó sinh ra từ một tảng đá, là linh khí trời đất, không cha không mẹ nhỉ.” Trầm mặc một lúc, nhìn bé con bóc vỏ hạt hướng dương, khó khăn lắm Bình Sinh mới tìm lại giọng của mình. Không tra hỏi như trước nữa, cố gắng giữ ngữ điệu cực kỳ nhẹ nhàng ôn hòa, thu lại đôi mắt sắc bén mỉm cười, mặt không đổi sắc hỏi từng bước: “Nếu vậy, con nghĩ lại xem, sao con lại có tổ mẫu, có tỷ tỷ?”

Ai ngờ, nhóc con không bị mắc mưu, còn tổng hết đồng hạt hướng dương đã bóc vỏ vào miệng, nhắm nháp rất thỏa mãn. Sau khi nuốt hết hạt hướng dương, nó mới từ từ quay sang nói với Bình Sinh một câu đủ khiến người ta bực bực lửa giận: “Tỷ tỷ của ta nói. Thúc hỏi ta, ta hỏi ai?”

Nói xong, thừa dịp Bình Sinh đang sững sờ, nó thè lưỡi mỉm cười, đứng trên chạc cây kia vỗ đôi cánh phía sau, hình như muốn bay đi.

“Đợi chút.” Bình Sinh gọi nó, hần nhìn chăm chú đôi cánh phía sau, đôi mắt sâu thẳm chợt sáng lên: “Con muốn đi đâu?”

Hình như rất ghét giọng điệu hỏi cung của Bình Sinh, đứa bé thè lưỡi ra, sụp mí mắt xuống, làm mặt quỷ thốt lên: “Tỷ tỷ ta nói, ta muốn đi đâu thì cứ đi, thúc xen vào làm gì.”

“Xem ra, tỷ tỷ của con đúng là kiêu ngạo không ai bì nổi.” Có vẻ như cậu bé này rất tôn sùng tỷ tỷ của mình, lúc nào mở miệng ra cũng tỷ tỷ. Rốt cuộc, Bình Sinh bị hành động và lời nói của nó khiến cho buồn cười, thầm nghĩ tỷ tỷ như thế đương nhiên đệ đệ sẽ thế này. Tỷ tỷ của nhóc con này không biết ra sao, có lẽ còn thú vị hơn nó. “Bé con à, con nên biết, trên Cửu Trọng Thiên này con là người đầu tiên dám nói với ta như thế...” Khẽ than một tiếng, Bình Sinh cảm thấy bất đắc dĩ, không biết vì sao bản thân lại bó tay với đứa bé này.

“À.” Nó kêu lên, giọng điệu trẻ con, hoàn toàn không có ý định tìm hiểu cảm xúc ẩn giấu của Bình Sinh, ngược lại còn vỗ vỗ vai hần, không biết là cố ý chọc tức hay vô tình an ủi: “Thúc thúc yên tâm, sẽ có người thứ hai.”

Tiếp đó, trong lúc Bình Sinh không nói nên lời, nó vỗ cánh chậm rãi bay khỏi Thất Bảo thần thụ, đôi cánh đỏ rực kia như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, soi rõ một bóng dáng mơ hồ, khiến trong lòng Bình Sinh nhộn nhạo khơi dậy muôn lớp sóng.

Lặng lẽ bất quyết, Bình Sinh ẩn thân, âm thầm theo sau cậu bé, thấy nó đi về phía trước, cuối cùng bay đến bờ suối Bích Hà phía sau Huyền Đô Ngọc Kinh.

Ở đó, có một cô bé váy đỏ đang chấp tay sau lưng đứng chờ.

Cũng giống cậu bé kia, trên lưng cô bé cũng có một đôi cánh đỏ như lửa, tóc búi bánh bao, vóc dáng tương đương cậu bé, có chút chói mắt.

Lúc đó, cậu bé con đáp xuống đất rón rén đến từ phía sau, xem ra định hù dọa cô bé, nhưng cô bé bất thành linh xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần có chút già trước tuổi, buông lời trách mắng: “Nha Nha, sao đệ lại nói chuyện đông dài với người đó vậy!” Đợi đến lúc cậu bé ngập ngừng bước vào, cô bé xoa xoa đầu nó, sau đó nhẹ nhàng kéo tai nó, giọng điệu nghiêm túc: “Đệ quên tổ mẫu dặn gì rồi sao, gặp người mặc áo bào tím, có thể trốn được thì phải trốn xa thật xa.”

Thì ra, vừa rồi cậu bé đứng trên cây Thất Bảo nói chuyện với Bình Sinh, cô bé đã nghe hết.

Gặp người mặc áo bào tím, có thể trốn được thì phải trốn xa thật xa...

Trong lòng Bình Sinh vang lên một tiếng “răng rắc”, giống như một góc núi băng đột nhiên sụp xuống, chợt cảm thấy khó thở. Hắn nheo mắt lại, nhìn chằm chằm đôi song sinh long phượng kia, đôi mắt đen sâu thẳm bùng lên những đốm lửa, không bỏ qua bất kỳ nét mặt và động tác nào của hai đứa.

Trên Cửu Trọng Thiên này, có thể mặc áo bào tím, chỉ có mình hắn mà thôi...

Rõ ràng là tổ mẫu của hai đứa trẻ này xúi giục bọn nó thấy hắn thì phải trốn...

Trốn hắn làm chi?

Vì sao phải trốn?

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Bị nhéo lỗ tai, tuy không đau đớn nhưng cậu nhóc Nha Nha lại tỏ vẻ mặt đau khổ, ầm ừc: “Thì ra, người đó mặc áo bào tím sao...” Nó cúi đầu lẩm bẩm, sau đó ngẩng mặt lên, có vẻ không phục, nhướn đôi mắt ngây thơ phản bác lại: “Miêu Miêu, đệ chưa bao giờ thấy áo bào tím thì sao biết được người đó mặc là bào tím chứ?”

Bị tư duy không giống người thường của Nha Nha làm cho tức giận đến nghiến răng. Miêu Miêu nhú mày, nhìn về mặt ầm ừc của đệ đệ lại cảm thấy bản thân rất bất lực: “Nha Nha, đệ...” Cô bé cũng không có cách nào tóm đệ đệ, một lúc sau mới vươn tay dí vào giữa trán nó, giọng điệu chỉ tiếc rên rỉ không thành thép: “Trên đầu đệ hóa trang cái gì đây? Hạt hướng dương sao?”

Vừa nghe hạt hướng dương, Nha Nha chợt tỉnh táo hẳn, túm ống tay Miêu Miêu làm nũng: “Miêu Miêu, lần này tổ mẫu dẫn tỷ đi nhân gian, có mang gì về không?” Phối hợp với giọng điệu kia, nó chớp chớp mắt, vẻ mặt giống như thú cưng khiến người ta cưng nựng, không nỡ lòng từ chối.

Có vẻ như không chịu nổi cảnh bị Nha Nha kéo tay áo làm nũng, Miêu Miêu trừng mắt nhìn nó, giọng kéo dài: “Mang về thứ đệ thích nhất – hạt hướng dương!” Nói xong, liền lấy trong túi ra một gói nhỏ, nhét vào tay Nha Nha.

Cái gói kia chắc chắn là hạt hướng dương vừa to vừa thơm, Nha Nha reo lên vui sướng, như có được bảo vật khó tìm, nhảy nhót không thôi.

Sau đó, nghe Miêu Miêu những kể chuyện kỳ lạ khi đến nhân gian, thỉnh thoảng có nhắc tới “tổ mẫu”. Bình Sinh nấp ở gần đó nghe rất rõ ràng, nhưng vẫn không nghĩ ra “tổ mẫu” kia rốt cuộc là cao nhân phương nào, có thân phận ra sao. Mãi đến khi Nha Nha đang thơ thẩn cắn hạt hướng dương đột nhiên hỏi một câu kỳ lạ: “Đúng rồi, Miêu Miêu, vừa rồi người mặc áo bào tím kia nói, nếu chúng ta thật sự chui ra từ hạt châu thì được thai nghén từ linh khí trời đất, không cha không mẹ — Miêu Miêu, có phải chúng ta thật sự giống Đẩu Chiến Thắng Phật do trời sinh trời dưỡng, chui ra từ tảng đá?”

Được rồi, tuy nói rằng hạt châu không phải tảng đá nhưng có gì khác nhau đâu?

“Ngốc, đệ cho rằng mình là khỉ sao?” Miêu Miêu tức giận, chỉ hận vì đệ đệ của mình quá ngây thơ dễ bị lừa gạt, nên mới bị cái người “mặc áo bào tím” kia chỉ sai đường. “Chúng ta đương nhiên có cha có mẹ!” Khẽ gõ đầu Nha Nha một cái, lại nhìn về mặt ầm ừc muốn phản kháng của nó, Miêu Miêu mới nhỏ giọng nhẹ nhàng nói: “Tổ mẫu từng nói với tỷ, đệ giống mẹ, tỷ giống cha...”

Ngồi bên bờ suối, miệng không ngừng nhai hạt hướng dương thơm lừng ngọt ngào, Nha Nha nhướn cổ soi mặt mình xuống nước, chỉ thấy phản chiếu lại quai hàm và hai má tròn xoe. Mối bực ra, lập tức nói một câu cảm khái không thêm suy nghĩ: “Bộ dạng của mẹ, đúng là khó coi...”

“Nói hươu nói vượn!” Miêu Miêu lại mắng một câu, tay gõ trên đầu Nha Nha.

“Miêu Miêu, đừng đánh đầu đệ, đau lắm đó.” Lần này bị gõ đau thật, Nha Nha ôm chỗ đau kia kêu thảm thiết, mắt như sắp đầm lệ. Nhưng vừa ngẩng đầu nhìn Miêu Miêu, đột nhiên giống phát hiện ra điều gì đó mới lạ, cười hì hì, lập tức quên hết đau đớn: “Ôi, Miêu Miêu, đệ đột nhiên phát hiện ra tỷ và người mặc áo bào tím vừa rồi giống nhau lắm...”

Nha Nha vừa thốt ra, đương nhiên lại bị Miêu Miêu gõ ột cái, nhưng những lời này như tảng đá ném vào mặt hồ phẳng lặng trong lòng Bình Sinh, tạo nên những cơn sóng khổng lồ.

Bình Sinh đứng chết lặng nhìn chằm chằm cô bé tên Miêu Miêu kia, không nói thì thôi, đã nói ra thì càng nhìn càng thấy ngu quan và hình dáng của con bé giống hệt hần.

Chuyện này —

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Bình Sinh không nhớ rõ mình đã trở về Tử Vi viên như thế nào.

Hần chỉ biết là, cho đến khi Miêu Miêu và Nha Nha rời khỏi đó, hần vẫn đứng bên bờ suối Bích Hà ngây ra như phỗng, ngay cả lúc quá thời gian bắt quyết, vô tình hiện thân cũng không biết.

Dường như trong lòng hần có rất nhiều sợi tơ nhỏ, dẫn hần tới trăm mối không thể giải thích, từng mối từng mối quấn chặt vào nhau, ngay chính bản thân hần cũng không tin nổi chuyện vốn rất cơ bản này.

Bước vào Tử Vi điện, hần thấy Hồng Dược đang quét bụi. Tựa như nhớ tới điều gì đó, ánh mắt trở nên nghiêm nghị. Khuôn mặt ôn hòa chợt trở nên nghiêm khắc, ngữ điệu lạnh nhạt hết như gió tháng chạp: “Hồng Dược, gọi Vân Trạch đến đây cho ta.”

Tuy Hồng Dược chưa tu thành tiên thân, nhưng từ lúc Chu Ngưng mặt dày mày dạn ở lại Ngọc Hư cung không chịu trở về, trên Tử Vi viên này nàng là nữ tử duy nhất có thể gần gũi bên cạnh Bình Sinh. “Đế quân, có chuyện gì khó giải quyết sao?” Bỏ cây phất trần xuống, nàng nhìn sắc mặt trắng xanh của Bình Sinh, cảm thấy nghi ngờ và lo lắng: “Sắc mặt người hình như không tốt lắm —”

Nhắm mắt lại, Bình Sinh quát: “Nhanh lên!”

Giọng điệu kia sắc bén lại tức giận, khiến Hồng Dược nuốt khan, hoảng hốt như thỏ đế lão đảo chạy ra ngoài đại điện, vội vã đi tìm Vân Trạch nguyên quân.

Giây lát sau, Vân Trạch nguyên quân vào Tử Vi điện đã thấy thái độ khác thường của Bình Sinh. Hần đứng bên cạnh ngự tòa, tay gác lên tay cầm siết chặt phù điều Tường Thụy, Vân Trạch cảm thấy hơi khó hiểu. “Đế quân —” Vân Trạch nguyên quân thử gọi một tiếng. Không ngờ, Bình Sinh xoay người lại không hề báo trước, khuôn mặt ôn hòa trước kia biến mất, không hề có ý cười, lạnh lùng thờ ơ cực hạn như thay đổi thành một người xa lạ.

Vân Trạch nguyên quân đột nhiên có cảm giác không lành, liền cúi đầu xuống, không dám ngẩng lên lần nữa.

Lấy lại bình tĩnh, đứng trên cao nhìn Vân Trạch nguyên quân. Cuối cùng Bình Sinh cũng mở miệng, từng chữ như gõ vàng đập ngọc, khiến người ta phát run: “Vân Trạch, gần đây ngươi kiểm kê sổ sách Thần Tịch Ty, có phát hiện quên chỗ nào không?”

Vân Trạch nguyên quân khẽ run rẩy, tim nảy lên, cả người không yên. Nhưng ngoài mặt vẫn gắng gượng giữ bộ dạng bình tĩnh, nói dối không chút sơ hở: “Bẩm đế quân, những sổ sách này được kiểm kê ổn thỏa, không quên gì...”

Bình Sinh phất mạnh tay áo qua ngự tòa vẽ thành hình vòng cung, đôi mày rậm nhíu chặt làm nổi bật dung nhan tuấn tú mặt mũi, đầy mắt lạnh buốt. “Còn muốn giấu giếm?” Cắt ngang lời Vân Trạch nguyên quân, Bình Sinh nghiêng rằng, từng từ thốt ra đủ để thể hiện cơn giận bùng bùng ẩn chứa: “Nếu không quên, vậy ngươi thành thật nói cho ta biết, hai đứa trẻ có cánh tự xưng là chui ra từ hạt châu trên Huyền Đô Ngọc Kinh rốt cuộc là tiên đồng nhà ai? Cha mẹ là thần tiên phương nào? Vì sao trên sổ sách không hề ghi lại?”

“Đó là, đó là —” Vân Trạch nguyên quân nghẹn lời, đầu càng cúi thấp, tựa như muốn kiếm cơ cứu vãn mọi thứ vốn không thể xoay chuyển.

Quát một tiếng, đôi mắt đen sâu thẳm của Bình Sinh dữ dằn lạnh lẽo ngưng tụ đầy lửa giận, hùng hực thiêu đốt khiến người ta hoảng sợ: “Nói thật!”

Vân Trạch nguyên quân quỳ ‘bịch’ xuống đất, mặt mày trắng bệch. Dưới cơn giận của Bình Sinh ngay cả thở mạnh y cũng không dám, chỉ có thể bất đắc dĩ lí nhí: “Đề quân, thuộc hạ không dám nói...”

Một từ “không dám” đã nói hết mọi chân tướng bị che giấu.

Có thể khiến nhân vật như Vân Trạch nguyên quân “không dám” thì cần gì phải dài dòng nữa, tất cả đều miêu tả thật sống động.

Lạnh lùng nhìn bộ dạng sợ hãi của Vân Trạch, Bình Sinh thở dài, không chế cảm giác đau đớn như xé tim gan vì bị lừa gạt, bị thương đắng chát thốt lên từng chữ: “Vân Trạch, người theo ta hơn mười vạn năm, ta tin người như huynh đệ ruột thịt. Không ngờ, bây giờ ngay cả người cũng lừa gạt ta, che giấu ta!” Nét mặt thoáng đau khổ, hần hít sâu một hơi, cơ thể run rẩy đến không thể khống chế được, nhắm chặt mắt như đang cố gắng níu kéo vài phần lý trí đang tràn ngập trong đau khổ tuyệt vọng kia, ngay cả nụ cười cũng đắng chát: “Được! Được! Được lắm!!!”

“Đề quân...” Vân Trạch nguyên quân không đành lòng, ngập ngừng gọi hần một tiếng nhưng rốt cuộc không nói nên lời, đành cúi thấp người hơn cố nén đau vật tận đáy lòng.

Thật ra những năm gần đây, y cũng phải chịu cảnh bị lương tâm dày vò. Vốn tưởng rằng ngày qua ngày mọi thứ sẽ dần phai nhạt, không ngờ lúc này lại bị Bình Sinh nhìn thấu hết tất cả.

Nhưng dù có bị cắn rứt muốn chết, y cũng không có gan nói sự thật.

Y phải kể tất cả những chuyện mà nữ tử si tình kia gặp phải như thế nào?

“Người đi xuống đi...” Như đã cạn kiệt sức lực, Bình Sinh suy sụp ngồi xuống ngự tòa, phát phát tay bảo y lui ra. Vân Trạch nguyên quân lặng lẽ bước nhanh ra ngoài, Tử Vi điện rộng lớn chỉ còn một mình Bình Sinh.

Về mặt mệt mỏi cùng cực, Bình Sinh mất sạch khí phách thường ngày. Như vừa trải qua đả kích chưa bao giờ có, sự cố chấp cao ngạo vốn có biến thành uể oải, nỗi đau đớn khó nói thành lời không ngừng bóp chặt lực phủ ngũ tạng.

Không biết Hồng Dược lén bước vào từ lúc nào, dâng trà Nghiêm Hàn Ngân Toa hần thích nhất lên cho hần rồi nhỏ giọng, cố gắng hết sức khuyên nhủ an ủi: “Đề quân, đừng tức giận, Nguyên quân đại nhân cũng có nỗi khổ trong lòng...”

“Hồng Dược, người hiểu cảm giác hiện tại của ta ư?” Năm ngón tay trái siết chặt tay vịn ngự tòa khiến tay vịn lún sâu thành rãnh, Bình Sinh buồn bực uống cạn sạch chén trà. Nước trà ấm áp lướt qua cổ, chẳng thấy ngọt ngào chỉ thấy đắng chát như uống hoàng liên, khó mà nuốt nổi. Tạm dừng một lúc hần mới nói tiếp, lau đi lau lại sự hoang tàn không thể che giấu ở đáy lòng: “Rất nhiều rất nhiều chuyện, ta vô cùng nghi ngờ nhưng hoàn toàn không thể tìm ra chân tướng...”

Nghe Bình Sinh nói như vậy, có thể cảm nhận được cảm giác bất lực khi bị lừa gạt, Hồng Dược không khỏi xót xa.

Thật ra, nàng không biết rõ ràng mọi chuyện, nhưng Vân Trạch nguyên quân không quá đề phòng nàng nên cũng coi như biết loáng thoáng một chút. Không nói cho Bình Sinh là vì nàng thường xuyên nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Vân Trạch nguyên quân, biết việc này có liên lụy rất lớn, không dám để lộ bất cứ điều gì.

Nàng vẫn luôn miễn mộ Vân Trạch nguyên quân, đương nhiên sẽ không bán đứng y, nhưng bây giờ —

Cuối cùng như hạ quyết tâm, nàng cắn chặt răng, đột nhiên hỏi: “Đề quân, người còn nhớ Thiên Sắc cô cô hầu hạ người duyệt công văn ban đêm không?”

“Thiên Sắc?” Tuy biết tất cả những chuyện này nhất định có liên quan đến Thiên Sắc, nhưng rất lâu rồi không có ai nhắc tới cái tên này trước mặt Bình Sinh, vừa nghe xong, ngay cả Bình Sinh cũng cảm thấy có chút xa lạ. “Nàng làm sao?” Mỗi chữ thốt ra hần đều cảm thấy khí huyết trong lồng ngực dâng lên cuộn cuộn, mãnh liệt như sóng triều đập vào trái tim. Tuy biết rõ những gì Hồng Dược nói sẽ mang đến một sự chấn động mới, nhưng hần ép mình phải trấn tĩnh lại.

“Thật ra có một việc nô tỳ vẫn không rõ.” Hồng Dược cúi đầu, không biết mình có nên nói hay không, hít sâu một hơi chậm chậm nói tiếp: “Ngày đó người bị thương trở về, nô tỳ thấy Nguyên quân đại nhân đưa Thiên Sắc cô cô đến cửa đại điện Tử Vi viên, cô cô vào Tử Vi điện, sau đó...”

“Sau đó thì sao?” Đột nhiên ngừng lại ngay chỗ quan trọng nhất, tim Bình Sinh đập nhanh, vội vàng hỏi.

Theo lời Hồng Dược, chắc chắn là vì hấn bao đồng lo chuyện Yêu Kiêu nên bị thương đưa về Tử Vi viên, nhưng ngày đó Thiên Sắc lại chủ động đến —

“Sau đó, sau đó... Sau đó không hề thấy cô cô trở ra nữa...” Hồng Dược bị thúc giục, hỏi dồn nên lắp bắp. Lấy lại bình tĩnh, giọng nàng đột nhiên thấp hẳn. Rũ mắt xuống, rèm mi dài mịn như cánh bướm, mặt phủ trong bóng tối: “Sau nữa thì, không ai biết Thiên Sắc cô cô đi đâu...”

“Người nói, nàng vào Tử Vi điện, sau đó không hề ra ngoài?” Bình Sinh dừng lại, hỏi đột ngột, khuôn mặt khuất bóng hóp lại u ám, sắc mặt tối tăm rất phức tạp.

“Dạ.” Hồng Dược gật đầu.

“Người chắc chắn?” Bình Sinh cắn chặt răng, một lúc sau mới buông ra hỏi lại lần nữa. Đau thương thoáng hiện trong ánh mắt rồi biến mất, ngay cả hơi thở cũng đầy chua xót tràn ngập trong cổ họng, giọng càng khàn hơn.

“Dạ.” Tuy thoáng chần chờ, nhưng Hồng Dược lại gật đầu lần nữa.

“Điều đó không thể!” Hoàn toàn không thể tin! Giờ khắc này, Bình Sinh cảm thấy đáy lòng mình như có thứ gì đó sắc bén đang đào từng chút một, từ nông đến sâu thẳm, ngay cả trái tim cũng bị đào lên: “Sau khi ta tỉnh lại, rõ ràng nàng... rõ ràng nàng...”

Hắn muốn nói, lúc hắn tỉnh lại rõ ràng nàng đã biến mất, hắn cho rằng nàng không từ mà biệt...

Không biết vì sao, nhớ lại dáng vẻ nàng ngày đó, lần đầu tiên nàng chủ động vươn tay ôm cổ hắn, tay nàng vuốt ve từng chút một vết thương trên ngực hắn. Khi đó, nàng nói —

Từ nay về sau, ta sẽ ở bên chàng.

Sau đó, tay nàng che đôi mắt hắn.

Sau đó nữa, hắn ngủ.

Đúng rồi, vì sao hắn lại ngủ?

Vì sao sau khi tỉnh lại, nàng đã biến mất?

Vì sao không ai biết nàng đi đâu?

Chẳng lẽ, hắn đã vô tình bỏ lỡ thứ gì đó?

Đây là lần thứ hai Bình Sinh lên Yên sơn.

Nói thật lòng, hắn luôn cảm thấy Yên sơn rất kỳ lạ, giống như có sức mạnh vô hình vẫy gọi hắn, dẫn dắt hắn. Trước đó, vô số lần hắn muốn trở lại nơi này nhưng chưa thực hiện được, vốn cho rằng ngày đó sau khi từ biệt, Thiên Sắc sống một mình ở đây.

Khi đó, nàng nói trong lòng nàng chỉ có phu quân đã chết, sao hắn có thể không biết phân biệt cứ đau khổ dây dưa.

Nhưng bây giờ, xem như hắn đã mơ hồ biết được một số chuyện hắn chưa biết.

Hắn không phân biệt được thật giả, không tìm rõ manh mối.

Càng gần tới Yên sơn, hắn càng cảm thấy sợ hãi một cách kỳ lạ. Hắn hy vọng Thiên Sắc vẫn ở đây, như vậy, hắn có thể yên tâm. Nhưng điều này có thể chứng minh, ngày đó nàng không từ mà biệt thực ra là dùng lời ngon ngọt lừa gạt hắn, đương nhiên hắn sẽ rất buồn. Nhưng nếu Thiên Sắc không ở đây, vậy nàng đã đi đâu?

Ngày đó, nàng để lại cây trâm gỗ đàn vân vàng là có ý gì?

Hắn không thể không chế mâu thuẫn trong đáy lòng, đành để mặc cho nó lớn dần trong máu thịt, xương tủy rồi lan tràn khắp tứ chi.

Phong cảnh khác hẳn lần trước lên Yên sơn, trước đây hoa hướng dương nở rộ phủ kín khắp núi đồi. Đáng tiếc vì thời tiết thay đổi, lại đúng lúc cỏ cây suy tàn nên hoa hướng dương héo úa, rơi rụng thành bùn đất, hiện ra một vùng màu nâu rũ rượi, mang theo sự hiu quạnh nặng nề.

Mấy gian phòng đơn sơ vẫn còn, ngay cả trên bàn ghế trong phòng cũng không vương chút bụi, xem ra là có người thường xuyên quét dọn, sửa chữa.

Trong lòng Bình Sinh có chút vui mừng, có lẽ Thiên Sắc thật sự sống một mình ở đây.

Nhưng khi vào tắm phòng, hắn không nhìn thấy bóng dáng Thiên Sắc như ý nguyện.

Trang tắm phòng, có một bộ y phục màu đỏ xếp gọn gàng trên giường, hắn không biết là ma chướng gì, không kìm nén được liền cầm bộ y phục đỏ kia lên.

Đó là một xiêm y của nam tử.

Nếu không phải trường hợp đặc biệt, chẳng nam tử nào dám mặc y phục màu đỏ kiểu dáng thế này. Bình Sinh nhận ra đây là hỉ phục của nam tử, mỗi đường kim mũi chỉ đều rất chăm chút, mà kiểu dáng này, hắn càng cảm thấy quen thuộc —

Đúng rồi, nếu hắn nhớ không lầm, lần cuối cùng Thiên Sắc tới gặp hắn, cũng mặc y phục màu đỏ, giống hệt kiểu dáng này!

Nói như vậy, ngày ấy nàng tới gặp hắn, là mặc hỉ phục sao?

Khoảnh khắc này, hắn hoàn toàn không hiểu rõ, không nghĩ ra vì sao nàng hành động khó hiểu như vậy, mãi đến khi gió cuốn qua khe cửa, thổi bay một tờ giấy tuyên thành trên bàn.

Tờ giấy tuyên thành trắng như tuyết kia dường như giống hắn, trải qua thời gian quá lâu, đã hơi mờ mờ.

Bình Sinh khom người nhặt tờ giấy lên, chỉ thấy trên đó đề một khúc “Nam Hương Tử”:

Mưa phùn tiễn hoàng hôn,

Ký ức mộng Nam Kha để lại

Chấp niệm tương phùng hóa cô đơn

Tham sân,

Duyên mộng tình sâu lại mấy phần.

Mây che trăng không tỏ

Che mờ sắc bĩ ngạn đơm hoa

Nắm tay, khó lưu hình bóng ấy

Lướt qua

Cõi trần, vẫn buồn vui cùng người.

* Có rất nhiều bài Nam Hương Tử (trên baidu trên 10 bài), nội dung hoàn toàn khác nhau, do không biết tiếng Trung cũng không rành thơ văn, thành ra không rõ Nam Hương Tử là gì. Nên mạo muội đoán đây là một thể loại thơ của TQ, với cấu trúc câu “5-7-7-2-7”, còn không biết gieo vần thì thế nào. Bởi vậy nên MDH cố gắng edit thành cấu trúc này. Ai biết xin đính chính giúp. Giấc mộng Nam Kha? Chấp niệm tương phùng? Duyên mộng tình sâu?

Bĩ ngạn hoa nở? Nắm tay khó giữ lại? Vẫn buồn vui?

Hắn cẩn thận suy nghĩ hàm ý, không biết một cơn gió mạnh từ đâu quét đến thổi bay sách vở trên bàn, giấy lụa kẹp dưới sách cũng tung bay khắp nơi, như cánh bướm đầy trời, mệnh mang cả căn phòng, cuối cùng biến thành một đồng hồ độn dưới đất.

Nắm chặt mảnh giấy đề thơ trong tay, Bình Sinh nhìn những tờ giấy rơi phủ kín mặt đất. Thoáng nhìn qua, trên mặt giấy đều chép kinh sám hối, nhưng không dùng mực bình thường mà dùng nước son đỏ hòa thành.

Những vết mực son, những nét chữ cứng cõi cực kỳ xinh đẹp trên nền giấy tuyền thành trắng tinh, như khắc dấu một vết thương khiến Bình Sinh đau đớn.

Hắn cúi người định nhặt lên xem, không ngờ, cây trâm gỗ đàn vân vàng rút ra khỏi vạt áo, rơi xuống đất ‘cạch’ một tiếng.

Bình Sinh ngậy người, cũng không vội lục tìm trong đồng giấy tuyền thành kia. Bất ngờ, cây trâm kia như bám vào đất nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, phút chốc liền trở thành một gốc đại thụ che trời, sinh ra vô số ảo ảnh không thể tưởng tượng nổi —

Đó là một thiếu niên đang cẩn thận chọn lựa một nhánh cây gỗ đàn vân vàng, vừa thì thầm vừa tỉ mỉ gọt đẽo, mãi đến khi cành cây kia trở thành một cây trâm nhẵn bóng. Hắn thì thầm với bản thân, toàn là tình cảm lưu luyến sâu nặng.

Chuyển qua một khung cảnh khác, trong Miếu Nguyệt lão, cuối cùng người đó cũng có cơ hội tự tay cài cây trâm lên mái tóc người con gái yêu thích, ước hẹn cùng nàng đời đời kiếp kiếp. Nàng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, chủ động hôn lên môi hắn, trong lòng hắn vui mừng hơn hở.

Mà sư phụ của hắn, cô gái đó, không phải ai khác, chính là Thiên Sắc.

Thì ra, lưu lại trong cây trâm này là ký ức của người tạo ra nó.

Bên nhau hạnh phúc, lưu luyến triền miên; thấy người khác thăng trầm mà bản thân lại u buồn; tay nắm chặt tay... tất cả đều đột ngột nhưng lại như nước chảy thành sông, từng có phân ly, từng có tái hợp, nhưng điều duy nhất không thay đổi là quyết tâm bên nhau để làm một đôi tình nhân đời đời kiếp kiếp.

Bình Sinh vẫn đứng nhìn, đây là trí nhớ của người khác, có lẽ là của phạm nhân tên Thanh Huyền kia. Chỉ có điều, càng xem, hắn càng cảm thấy kỳ lạ, giống như hắn chính là Thanh Huyền, trải qua tham sân si hỉ nộ ái ố, còn có cả tình yêu nam nữ mà hắn chưa từng trải qua.

Mãi đến khi nhìn thấy cảnh lấy tim kia, cảm giác lo lắng quen thuộc này, chỉ hận không thể lấy thân mình thay thế sự đau đớn kia, thậm chí là kiên quyết không chút do dự, cảm giác thật như đích thân trải qua, Bình Sinh đột nhiên hoảng hốt!

Nhưng ký ức này bỗng dừng lại, bắt đầu chuyển sang ký ức của một người khác —

Công thi thể người yêu xông lên Tử Vi viên, vì người mình yêu tình nguyện vào Hóa Yêu trì, trăm năm trong Tòa Yêu tháp tra tấn tinh thần sống không bằng chết, còn có lần gặp lại hóa xa lạ chua xót và u ám, tuyệt vọng và bi ai!

Mà người làm cho nàng tuyệt vọng, làm cho nàng bi ai, chính là hắn!

Bình Sinh vô cùng kinh ngạc quỳ rạp xuống đất, gục đầu, hoàn toàn không thể tiếp nhận hết tất cả, chỉ cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó không ngừng tuôn ra, ép chặt lực phủ ngũ tạng, trộn vào nhau tạo thành đủ loại mùi vị!

Cuối cùng, hắn mở miệng, nôn ra nước Vong Xuyên trên sông Tam Đồ bị ép uống, trí nhớ tuôn ra như thủy triều, khoảnh khắc tràn ngập trong đầu của hắn.

Hắn nhớ lại, hắn muốn đứng lên.

Nhưng vừa ngẩng đầu, cảnh tượng vừa nhìn thấy khiến hắn như xé nát tim gan —

Đó là trong Tử Vi điện, hay tay nàng che kín mắt hắn, nhìn hắn dần chìm vào giấc ngủ. Cúi người xuống, nàng ôm chặt lấy hắn, hôn lên đôi môi hắn thì thầm gì đó. Sau đó, nàng bất chợt đưa thẳng tay phải vào ngực, giống như hắn đã nhìn thấy trong mộng, ngực nàng tuôn trào máu đỏ! Cẩn rằng cổ nén đau đớn, sắc

mặt nàng trắng bệch đến rợn người, cuối cùng tay phải cuộn lại, run rẩy, nàng moi trái tim trong ngực mình ra.

Không, thật ra, đã không phân rõ đó là tim ai.

Tim của nàng, sao không phải của hắn?

Mà tim của hắn, sao không phải tim nàng?

Đặt trái tim vào lồng ngực hắn, nàng ôm chặt cổ hắn, lúc này mới dám để cho nước mắt tuôn ra, mãi đến khi cổ hắn ướt đầm.

Mà khi đó, hắn chìm đắm trong mộng, hoàn toàn không biết gì.

Bàn tay vuốt ve khuôn mặt hắn, nàng ngừng khóc mỉm cười. Về mặt kia, có thỏa mãn, có không cam lòng, nhưng cuối cùng nàng phẳng phất hóa thành cơn gió, cứ vậy trôi đi, ngay cả vết máu dính trên người hắn lúc nàng moi tim ra cũng không còn chút dấu vết.

Tất cả mọi ảo ảnh đều biến mất, mọi mối liên hệ đều hóa thành hư ảo, thứ còn lại chỉ là cây trâm gỗ đàn vân vàng bóng bẩy này.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được, vì sao bệnh cũ của hắn thường hay đau đớn bất thường —

Tim của hắn trong thân thể nàng, chỉ cần nàng đau lòng rơi lệ, hắn sẽ đau đớn theo.

Hắn đau đớn thân thể, còn nàng, tất cả những gì trải qua đều không thấy vết thương nhưng đau đớn dày vò gấp trăm lần.

Bình Sinh ngơ ngác đứng lên, nhìn thấy chiếc mũ phượng chưa hoàn thành trên bàn, còn có ngọc trai vốn văng tung tóe trên sàn nay được đặt trong chiếc hộp gỗ. Cầm chiếc mũ phượng và ngọc trai kia, đầu óc hắn trống rỗng, cảm thấy những viên ngọc trai này giống như chưa từng trải qua năm tháng, trượt qua kẽ tay, rơi xuống, lộp độp, mạnh mẽ.

Khi đó, hắn thề son sắt: dù biến thành thế nào, cuối cùng ta vẫn là tiểu lang quân của nàng.

Khi đó, hắn nói rõ ràng: chỉ cần ta xác định, dù nghịch mệnh trời, đảo càn khôn, cũng quyết không buông tay!

Khi đó, hắn một lòng tin tưởng: Một ngày làm đồ đệ, đời đời làm chồng!

Khi đó, trong lòng hắn tràn đầy kỳ vọng: Ta hy vọng hai bàn tay của mình không chỉ để ôm nàng, mà còn có thể bảo vệ nàng!

Khi đó, hắn không oán thán không hối hận: “Ta có thể cho nàng, chỉ có trái tim này!

...

Hắn nghĩ rằng chỉ cần mình trở nên mạnh mẽ là có thể bảo vệ nàng, che chở cho nàng. Không ngờ, cuối cùng dù đã trở về thần chức, hắn vẫn như trước được nàng dùng mạng để bảo vệ.

Hắn hứa hẹn phải bảo vệ nàng, cuối cùng, vẫn là nàng bảo vệ hắn. Vì sợ hắn đau, nàng không dám rơi lệ, rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng hắn không nhớ gì cả, còn nàng đau thương đến thế vẫn có thể chịu đựng tất cả.

Hắn hứa với nàng đời đời kiếp kiếp, nhưng chỉ một chén nước Vong Xuyên đã quên mất nàng.

Thậm chí, hắn còn không biết, nàng mang thai hai đứa con của hắn...

Nàng hứa với hắn chuyện gì, cũng chưa từng nuốt lời, ngay cả lời hứa may mắn hỉ phục cho hắn cuối cùng vẫn hoàn thành cẩn thận đến vậy. Còn hắn, dường như chẳng làm được chuyện gì trọn vẹn! Thậm chí, khi đó hắn còn cho rằng nàng đã lừa gạt hắn, mà không hề biết ngàn năm trước nàng đã mang theo tiếc nuối và tuyệt vọng hồn phi phách tán.

Đây là lỗi của hắn!

Tất cả đều là lỗi của hắn.

Không thể tự chất vắn, hấn quỳ xuống đất vùi đầu giữa hai chân, ánh mắt hoảng hốt không cam lòng, cuối cùng chỉ còn lại bi thương. Gần như tuyệt vọng cùng đường, hấn cảm thấy sức sống trong người dần suy giảm, toàn thân như vỡ vụn thành những mảnh nhỏ, vĩnh viễn không thể ghép lại được.

Cuối cùng, hấn chỉ có thể nắm chặt cây trâm gỗ đàn vân vàng nàng để lại và tờ giấy tuyên thành kia, ngẩng đầu lên, đau đớn tan nát cõi lòng biến thành tiếng kêu bi thương thấu trời xanh!

Hết chương 89

90. Chương 90

Edit: Như BìnhBeta: Vô PhươngBình Sinh quỳ gối trước cửa tiên phủ Huyền Đô Ngọc Kinh ở Ngọc Thanh cảnh suốt mười ngày mười đêm, chỉ mong cầu kiến Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn.

Mặc dù hấn chỉ im lặng cúi đầu ngoan ngoãn đợi chờ, không nhắc tới việc mình đã khôi phục trí nhớ, nhưng bên trong sự bình tĩnh của hấn lại là sắc mặt lo lắng, đã khiến Ngự Quốc Tử Quang phu nhân lòng vẫn thâm nuôi hy vọng ‘hấn không biết chuyện’ vô cùng bất an. Sau đó, mười vị đề quân cũng biết tin chạy đến nhưng không một ai dám bước lên khuyên nhủ.

Với Thiên Sắc, trong lòng những vị tôn thần biết chuyện luôn tồn tại cảm giác áy náy và tội lỗi khó tiêu tan. Theo cách nhìn của họ, họ đã lấy đại cục làm trọng, nhưng không phải họ không chịu đựng phán quyết của lương tâm. Họ đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, một khi Bình Sinh biết chân tướng thì đó chính là tai họa khó lường. Vốn cho rằng nước Vong Xuyên đồng Tam Đồ là thiên hạ vô địch, cho dù Bình Sinh có nghi ngờ, hoang mang thì chắc chắn cũng không thể nhớ lại được. Nhưng ai mà ngờ được, dù đã qua ngàn năm mối thâm tình của nàng vẫn có thể ảnh hưởng tới Bình Sinh, khiến cho hấn nôn ra hết nước Vong Xuyên?

Quay đầu nhìn lại thì nàng đã tan biến, dựa vào mối chân tình lúc trước Bình Sinh dành cho Thiên Sắc thì sao hấn chịu bỏ qua?

Mặt khác, tất cả mọi chuyện với Bình Sinh là một nỗi chua xót và khổ sở khó thoát thành lời.

Lúc trước hấn vô tình gặp được Nha Nha và Miêu Miêu ở Huyền Đô Ngọc Kinh, đương nhiên hấn từng nghi ngờ hai đứa trẻ là con của hấn. Dù sao, trước trận đại chiến thần ma, trên Yên sơn hấn và Thiên Sắc từng ý loạn tình mê, có một đêm nhân duyên như sương sớm, sự quyến luyến yêu thương ấy khiến hấn khó quên. Cho nên, sau khi biết Vân Trạch nguyên quân có chuyện giấu hấn, hấn biết nếu muốn tìm ra chân tướng sự thật thì chỉ còn một biện pháp. Suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc hấn hạ quyết tâm lên Yên sơn tìm Thiên Sắc chứng thực mọi chuyện. Khi đó, hấn dự tính nếu tất cả mọi chuyện là sự thật thì cho dù có phải ép uổng nàng, hấn cũng phải mang nàng về Tử Vi viên chăm sóc. Nhưng mà, tất cả mọi suy tính đó đều căn cứ vào giả thiết Thiên Sắc còn sống, bây giờ sự thật hiện ra trước mắt khiến hấn đau thất tâm can.

Thảo nào lúc trước ánh mắt nàng nhìn hấn rất lạ lùng, hóa ra hấn và nàng có mối duyên sâu xa như vậy. Nàng không chỉ là sự phụ của hấn, mà hấn cũng từng hứa hẹn sẽ ở bên nàng đời đời kiếp kiếp. Nữ tử hấn từng muốn khắc sâu vào lòng để yêu thương trân trọng, sao hấn có thể quên nàng vậy chứ?

Sao có thể như thế được?

Sao hấn để mặc nàng ở Tòa Yêu tháp chịu dày vò sống không bằng chết cả trăm năm mà không hề biết đến?

Tại sao hấn có thể để nàng vì cứu hấn đành phải moi tim trả hấn, cuối cùng chuốc lấy kết cục hồn phi phách tán, còn hấn thì vẫn vô tư chẳng hay biết gì?

Thậm chí, lúc nàng đã hồn phi phách tán mà hấn còn tự thấy an tâm vì nghĩ rằng nàng đang ẩn cư xa lánh thế gian trên Yên sơn?

Thiên Sắc của hấn chắc chắn đã chờ hấn rất lâu rất lâu, sau vô số lần thất vọng, nàng không còn tin hấn có thể quay về, vì tuyệt vọng vì đau lòng nên nàng quyết tâm bỏ hấn mà đi.

Nàng đã ra đi, dù rất lâu sau đó hấn mới phát hiện thì hấn biết đi đâu tìm kiếm bóng dáng nàng?

Đến cuối cùng, trời đất mệnh mông rộng lớn nhưng đã không còn nàng nữa...

Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn biết không thể trốn tránh việc này, sau khi tính toán đầu vào đấy, ông mới thông dong xuất hiện trước cửa tiên phủ Huyền Đô Ngọc Kinh. “Bình Sinh, con quỳ ở đây làm gì?” Tuy ông nhíu mày nhưng khuôn mặt vẫn rất bình tĩnh, dù đã biết rõ ông vẫn cất tiếng hỏi.

Bình Sinh cúi mình xuống, cung kính dập đầu, tuy là cầu xin nhưng thái độ rất đúng mực: “Con cầu thiên tôn chỉ dẫn, Bình Sinh mong có thể tìm mẹ về, tìm...” Dừng một lát, lúc này hắn mới thốt ra chân tướng sự thật: “Tìm mẹ của Nha Nha và Miêu Miêu về...”

Hắn vừa dứt lời, không những Ngự Quốc Tử Quang phu nhân và Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn kinh ngạc, mà cả Nha Nha và Miêu Miêu đang trốn trên xà nhà xem náo nhiệt cũng kinh ngạc hít sâu một hơi đưa mắt nhìn nhau.

“Thức thức quỳ mãi ở đó là vì muốn tìm mẹ của chúng ta?” Nha Nha há hốc miệng, vì quá mức kinh ngạc, hạt hướng dương bỏ vào miệng nhưng chưa kịp nuốt đã rơi xuống, cậu bé vẫn chưa phát hiện, sau một lúc lâu cậu bé mới khép miệng lại, nuốt nước miếng, ngồi trên cao chỉ xuống Bình Sinh đang quỳ trên mặt đất: “Vậy thức thức chẳng phải là...”

Đối diện với sự thật, Miêu Miêu bình tĩnh hơn: “Rõ ràng rồi, thức thức là cha chúng ta.” Sau khi lên tiếng, Miêu Miêu ra hiệu bảo Nha Nha im lặng, sau đó quay đầu đi, bé bĩu môi, tiếp tục quan sát tình thế bên dưới.

Về không đành lòng hiện lên trong mắt, Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn im lặng rất lâu, rốt cuộc mới cất tiếng: “Bình Sinh, tất cả đều là ý trời, con cần gì phải chấp nhất đến vậy?” Nhìn Bình Sinh lặng lẽ quỳ không chịu thỏa hiệp, ông nhíu chặt mày, giải thích điều khó xử của ông: “Tiểu yêu tước kia phúc mỏng phận bạc, vốn phải chịu số mệnh cô loan trọn đời. Dù con bé không qua được thiên kiếp cũng là do khiếm khuyết tu hành. Bây giờ con bé có thể để lại Nha Nha và Miêu Miêu cũng xem như đặc ân con cho con bé...”

Bình Sinh vừa nghe thì cõi lòng lạnh giá, cái thứ “đặc ân” kia khiến nổi áy náy vốn cuộn cuộn như sóng trào trong lòng hắn đột ngột ập tới không thể khống chế: “Là đặc ân con cho nàng... là con ban ân cho nàng...” Hắn cúi đầu lặp lại, rồi đứng thẳng dậy ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn, hắn không biết mình nên khóc hay nên cười.

Rõ ràng là hắn phụ nàng, nhưng sao theo lời thiên tôn thì lại biến thành hắn ban ân cho nàng?

Từng chuyện nàng hứa với hắn, nàng đều làm được, còn lời hứa đời đời kiếp kiếp của hắn với nàng lại vĩnh viễn xa vời.

Bây giờ còn biến thành ân đức hắn ban cho nàng nữa?

“Mỗi nhân duyên này là do thiện niệm của con bé tích tụ lại.” Quan sát từng cử chỉ hành vi của Bình Sinh, phát hiện hắn dường như không hiểu đạo lý sâu xa trong chuyện này, Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn bắt đầu dĩ thử đãi. Ông vuốt râu, sau giây lát mới cất tiếng, khuôn mặt gầy gò vừa hồ hững vừa bình thản, ông chậm rãi giải thích rõ những khúc mắc giữa hai người: “Năm xưa, con bé vì con mà phạm phải sát nghiệp, phải chịu lỗi hình đó vốn là kiếp nạn của nó. Sau đó, con phải chịu luân hồi mười kiếp, mỗi kiếp đều phải chịu đầy đọa, đó cũng là vì con nhìn nhầm người mà tạo nên gian khổ. Lúc đó, nếu con bé không nhặt xác chôn thì thể giúp con, thì con và con bé tuyệt đối không thể có đoạn nhân duyên này. Mà nay, con dùng một kiếp Thanh Huyền si tình để đền đáp việc thiện con bé chôn thi thể mười kiếp giúp con là đủ lắm rồi. Còn nữa, giờ tiểu yêu tước kia đã hồn phi phách tán, con cần gì phải lưu luyến thêm? Con nên biết duyên đến duyên đi đều do thiên định.”

Tất cả mọi chuyện đều do trời định?

Ai cho ông trời được phép vô tình lấy đi quãng thời gian ngọt ngào đẹp đẽ rồi thay thế bằng trọn kiếp cô đơn quanh quẩn?

Sắc mặt Bình Sinh vẫn không hề thay đổi, hắn cứng đờ quỳ nơi đó, đôi mắt đen sâu không thấy đáy khe híp lại, hoàn toàn không rõ hắn đang nghĩ gì.

Không gian lại rơi vào yên lặng, bỗng nhiên Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn hỏi một câu khiến tất cả mọi người đều sửng sốt khó hiểu: “Bình Sinh, con luân hồi mười kiếp, con có hiểu tình yêu nam nữ của người phạm là gì chưa?”

Tư duy của Bình Sinh vẫn dờ dẫm, hẳn hoàn toàn không đoán được Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn sẽ hỏi thế, hẳn sững sờ, không biết thiên tôn đang nghĩ gì, cũng không thể đoán được tiếp đó ông sẽ nói gì.

“Một kiếp tương phùng, cho dù lửa tình mãnh liệt trở thành uyên ương bên nhau một kiếp, thì đến kiếp tiếp theo cũng sẽ quên đi chẳng sót chút gì. Nhân quả tuần hoàn, tình sâu duyên lại mỏng, ai cũng phải trả nợ tình của mình, ai cũng phải kết tình phu thê với một người khác nữa, đến cuối cùng cả hai đều sẽ đi trên hai con đường khác biệt.” Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn mỉm cười, nụ cười đó thật hiền từ cũng rất sâu xa, mang theo sự từ bi nhìn xuống nhân thế lại ẩn chứa sự bất đắc dĩ. Ông khẽ bấm ngón tay, rũ hàng lông mi trắng xuống, mắt khép lại rồi mở ra, sau một lúc lâu ông khẽ lắc đầu, nụ cười nhạt nhòa gần như bị che phủ trong các nếp nhăn, sau đó ông quay lưng đi: “Trong nhân loại cũng có rất nhiều kẻ si tình, vào địa phủ rồi mà vẫn không chịu đầu thai chuyển kiếp chỉ một lòng muốn ở cùng người thuở đầu gặp gỡ, mà lại không biết tình yêu nam nữ vốn là đóa phù dung sớm nở tối tàn, cũng chính là oan nghiệt và món nợ nhân duyên. Cho dù có cố chấp không chịu từ bỏ thì sau đó cũng chỉ có thể tro mắt nhìn người kia uống canh măng bà rồi quên mất mình, nắm tay người khác hạnh phúc vui vầy.”

Lời này chẳng khác nào chọc vào chỗ đau của Bình Sinh.

Kiếp đầu tiên trong vòng luân hồi, hẳn đã làm một “kẻ si tình”, vì yêu hoa thược dược mà liên lụy đến Thiên Sắc, sau đó lại còn đại náo U Minh Ti.

Quan trọng hơn, hẳn còn nhớ Thiên Sắc từng hỏi hẳn...

Người từng vì yêu hoa thược dược không tiếc mạng đại náo U Minh Ti, bây giờ nếu người may mắn gặp lại nàng ta thì người có còn trân trọng nàng như báu vật giống năm xưa không?

Lúc đó hẳn đáp như lẽ đương nhiên.

Người năm xưa thích hoa yêu thược dược không phải là Thanh Huyền, mà đó là kiếp trước của Thanh Huyền. Thanh Huyền và hẳn là hai người hoàn toàn khác nhau, hẳn là hẳn, còn ta là ta, ta chỉ thích một mình sư phụ thôi...

Vì vậy, theo cách nói này, người trân trọng Thiên Sắc như châu như báu là Thanh Huyền, mà không phải là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế Bình Sinh.

Cho nên, Thiên Sắc mới tuyệt vọng sao?

Nàng từng chứng kiến vương mắc giữa Ngọc Thự và Chu Ngưng, đương nhiên cũng hiểu thấu thứ tình yêu nam nữ này, nên nàng đã xem lời hẳn nói là điều tất yếu. Vì vậy, nàng mới đoạn tuyệt vứt bỏ tất cả, chọn lấy kết cục tan thành mây khói?

Nếu truy xét đến ngọn nguồn, chuyện này là do hẳn tự mình làm vậy!

Tuy nhiên, Bình Sinh biết bây giờ không phải là lúc tự trách bản thân.

Trầm mặc thật lâu, nét mặt từ kinh ngạc ban đầu dần biến thành bình tĩnh, sau đó hẳn khẽ cười khổ, giọng nói vững vàng, rũ mi hạ mắt lạnh nhạt lên tiếng: “Lúc trước con nghe nói, mẫu thân đã chỉ cách cho con trai của Hàm Nhụy – con gái Bắc Âm Phong Đô đế quân – tránh kiếp nạn. Nam tử đó tên là Triệu Thịnh, y thà từ bỏ tiên tịch, dòng dõi tôn thân và trường sinh bất lão chỉ để đổi lấy nhân duyên trọn đời với nữ tử tên Tố Bạch...” Dừng một lát, Bình Sinh không kiêng nể liếc nhìn Bắc Âm Phong Đô đại đế, sau đó mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn: “Xin hỏi Thiên tôn, có chuyện này không?”

Không ngờ Bình Sinh lại đột ngột hỏi vấn đề này, cảm nhận ánh mắt mọi người đang dồn về phía mình, nét mặt Bắc Âm Phong Đô đại đế hơi run rẩy, phần nộ, còn có chút không cam lòng, dường như y không thích người khác nhắc đến việc xấu trong nhà y.

Thật ra, đó không thể xem là tai tiếng gì cả, chẳng qua lúc đó chuyện quá ồn ào, ảnh hưởng rất rộng.

Triệu Thịnh là con của Hàm Nhụy và Bán Hạ, tuy rằng thân thế là người phạm, nhưng từ khi vừa sinh ra đã có tên trong thư tịch của U Minh Ti, sau khi y qua đời thì sẽ được ghi tên vào tiên tịch. Lúc trước Hàm Nhụy vì con trai đã ngang nhiên xé sổ sinh tử, che giấu chân tướng sự thật, đến cuối cùng vẫn không thể giải quyết được gì, nhưng việc này khiến Bắc Âm Phong Đô đại đế thâm ghi hận Bán Hạ. Sau đó, do thể trạng của Tố Bạch yếu ớt, khó sinh mà chết, một xác hai mạng. Triệu Thịnh đã tự vẫn trước giường sinh,

hồn phách đuổi theo Tổ Bạch đến U Minh Ti, thẳng thắn tuyên bố từ bỏ tiên tịch của thần và trường sinh bất lão để đổi lấy nhân duyên phu thê vĩnh viễn với Tổ Bạch.

U Minh Diêm Quân Bạch Liêm lúc ấy đang phiền não vì chuyện Thiên Sắc bị nhốt vào Tỏa Yêu tháp, nên đương nhiên không muốn lo cái chuyện dù có chấp thuận hay không thì cũng chẳng có kết cục tốt đẹp đó, y vờ câm điếc. Bắc Âm Phong Đô đại đế đành đích thân giải quyết, ông đang định chia rẽ đôi tình nhân đó, nhưng không ngờ Bán Hạ lại mời được Ngự Quốc Tử Quang phu nhân đến Cửu Trọng Ngục.

Bắc Âm Phong Đô đại đế đương nhiên phải nể mặt Ngự Quốc Tử Quang phu nhân, cũng biết Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn đã chấp thuận việc này, nên cũng không tiện can thiệp. Ông bèn tìm Văn Trạch nguyên quân tước tiên tịch của Triệu Thịnh, rồi đến chỗ Nguyệt lão xin sợi dây nhân duyên vĩnh viễn không cởi được trói Triệu Thịnh và Tổ Bạch lại, tác thành nhân duyên cho hai người.

Nhưng, chuyện này xảy ra lâu lắm rồi, Triệu Thịnh và Tổ Bạch chẳng biết đã luân hồi chuyển thế biết bao nhiêu kiếp, Bình Sinh đột ngột nhắc tới chuyện này chẳng biết là có tính toán gì.

Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn kinh ngạc, ông hơi nghiêng đầu, dưới hàng mày trắng bạc là đôi mắt bình thần đen thẫm, áo bào xám phát phơ trong gió: “Quả thật có chuyện này, là ta cho phép.”

“Như vậy, Bình Sinh cũng khẩn cầu thiên tôn cho phép...” Thừa cơ này, Bình Sinh cúi thấp người thêm lần nữa, giọng nói thấp và kiên định tràn ngập quyết đoán: “Bình Sinh cam nguyện từ bỏ thần chức, từ bỏ công đức nhiều kiếp tích tụ, bước vào vòng luân hồi của người phàm chịu bảy nỗi khổ của thế gian, để đổi lấy một cơ hội để thề từ Thiên Sắc của con sống lại.”

* Bảy nỗi khổ của thế gian là sinh, lão, bệnh, tử, xa người mình yêu, gần người mình ghét, cầu mà không được. “Bình Sinh!” Nghe Bình Sinh tuyên bố, cuối cùng Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn cũng tức giận! Ông tốn công khuyên nhủ một hồi, vốn tưởng rằng có thể khiến Bình Sinh tỉnh ngộ rồi quên đi, nhưng không ngờ Bình Sinh lại cứng đầu không chịu từ bỏ, sao không khiến ông nóng lòng cho được? Thiên tôn nhàu chặt mày, lúc xoay người lại, ánh mắt ngập tràn vẻ trách móc: “Con cai quản Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi viên, là chúa tể của vòng tuần hoàn nhật nguyệt, bây giờ con lại gánh vác tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trên Cửu Trọng Thiên, sao con có thể nói năng hời hợt như thế?”

Đúng vậy, Triệu Thịnh sao có thể đánh đồng với Bình Sinh?

“Con hứa sẽ ở bên Thiên Sắc đời đời kiếp kiếp, con vẫn nghĩ mình nói được thì sẽ làm được. Nhưng đến cuối cùng, con không những không thể thực hiện lời hứa mà còn phụ lòng nàng, khiến nàng ôm hận mà chết.” Nhắm chặt mắt lại, Bình Sinh bật cười thê lương, trong lồng ngực tràn ngập cơn đau và lửa bỏng thiêu đốt hần, ngọn lửa rừng rực lan tràn khắp cả tâm trí hần. Thần sắc rõ ràng rất bình tĩnh nhưng từng lời hần nói đều như huyết lệ: “Đã nói mà không thể làm thì con còn mặt mũi nào cai quản Bắc Cực Trung Thiên, là chúa tể của vòng tuần hoàn nhật nguyệt?”

Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn sa sầm mặt, đồng tử sáng lấp lóe, dưới lời nói bình thản ẩn chứa gió lốc tung trời lật đất, từng chữ thoát khỏi môi ông tựa như những hạt băng ngọc rơi giòn tan trên mặt đất: “Bình Sinh, con định dùng việc này uy hiếp ta sao?”

Lời ấy, khiến mọi người ồ lên.

Dù sao, hàng vạn năm qua, chưa có ai dám thách thần và liễu lĩnh như thế trước mặt Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn.

Bình Sinh thật đúng là ăn gan hùm tim báo.

“Bình Sinh không dám!” Bình Sinh cúi đầu, khe nhếch khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt trào phúng. Chỉ cần hần nghĩ tới những nỗi khổ và oan ức Thiên Sắc chịu vì hần, sắc mặt của hần trắng bệch, hơi thở khó nhọc, sau một lúc lâu mới khàn khàn cất tiếng: “Bình Sinh chẳng qua là thách thần cầu xin, chỉ mong thiên tôn tác thành.”

“Nếu ta không đồng ý thì sao?” Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn từ trên cao nhìn chăm chăm Bình Sinh bên dưới, hỏi từng chữ chậm rãi mà nặng nề: “... Thì như thế nào?”

Nhìn thẳng vào mắt Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn một lần nữa, Bình Sinh cất tiếng vừa trầm thấp vừa lạnh nhạt, nhưng ẩn chứa sự kiên định không thể nghi ngờ, từng lời từng chữ cất lên thật chậm rãi, không hề có ý vui đùa, tỏ rõ quyết tâm không hỏa hiệp của mình: “Bình Sinh cam nguyện chịu trách xuất khỏi lục giới, lật tung bát hoang, cho dù dùng hết quãng đời còn lại cũng phải tìm ra cách giúp nàng chuyển kiếp làm người, kết mối nhân duyên vĩnh viễn với nàng.”

“Con...” Muốn trách mắng hấn làm liều, nhưng nhìn thấy thái độ nghiêm túc của hấn Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn đành ngừng lời, ông nhủ chặt đôi mày, lòng mâu thuẫn. Ông biết, Bình Sinh là loại người bên ngoài khiêm tốn nhã nhặn, nhưng bên trong lại rất liều lĩnh, không kiêu căng không nịnh hót, Bình Sinh đã nói gì thì nhất quyết phải làm cho được.

“Bình Sinh, con quá xằng bậy!” Ngự Quốc Tử Quang phu nhân đứng bên cạnh rốt cuộc không nhẫn nhịn được nữa, bà cao giọng quát mắng. Sau đó, bà run rẩy, tức đến mức sắc mặt trắng bệch, lòng đau thắt, bà không thể tin đứa con trai thứ mình vẫn hằng tự hào lại có ngôn hành cử chỉ hoang đường như vậy. Cuối cùng, bà đành thở dài, gần như nghiêng răng nghiêng lợi rửa thắm: “Ta đã biết, tiểu yêu tước kia là tai họa mà!”

Nghe mẩu thần của mình mắng thê tử mình là tai họa, Bình Sinh cũng không tức giận, hấn hơi ngược đầu lên, giọng điệu trần thuật: “Mẫu thần cũng biết, khi Bình Sinh là người phạm phải trải qua bảy nỗi khổ của nhân thế, đau đến cùng cực, nàng là người duy nhất đối xử tốt với Bình Sinh...”

“Là vì nó muốn chuộc lại tội nghiệt của mình.” Ngự Quốc Tử Quang phu nhân tức giận cắt ngang lời Bình Sinh.

“Bất luận nàng xuất phát từ mục đích nào, tuy bắt đầu khác biệt nhưng cuối cùng đều quy về một mối. Huống hồ, nàng còn vì con mà chấp nhận bước vào Hóa Yêu trì, nhốt trong Tỏa Yêu tháp. Cuối cùng... dù nàng có là tai họa thật thì cũng chỉ vì quá si tình, thà rằng phụ mình chứ không muốn gây họa cho người mình yêu thương, mẫu thần không hiểu tình ý đó đâu.” Mối khế nhếch một nụ cười nhàn nhạt, mỗi một câu Bình Sinh nói rất đơn giản, nét mặt rất cố chấp, hấn toàn tâm toàn ý thực hiện hứa hẹn của mình: “Bình Sinh cam lòng để nàng tai vạ đời đời kiếp kiếp.”

Tận mắt chứng kiến màn tranh chấp gay cấn trước cửa tiên phủ Huyền Đô Ngọc Kinh, một cặp đờ hời Nha Nha và Miêu Miêu cũng rất thốn thức.

“Miêu Miêu, hai chúng ta thật đáng thương, rõ ràng có cha có mẹ, nhưng bây giờ mẹ không thấy đâu, sống chết chưa rõ, cha thì đòi tự trách xuất khỏi lục giới đi vào bát hoang mà không mang theo chúng ta. Nói qua nói lại, chúng ta vẫn là những đứa trẻ không ai thèm.” Nha Nha vẫn luôn ngây thơ ngơ ngác bóc vỏ hướng dương, cẩn thận bỏ vào miệng, nét mặt rất cô đơn, tựa như thứ bỏ vào miệng không phải là đồ ăn vặt mình rất thích mà là thuốc bột đắng nghét, cuối cùng, còn giả vờ giả vệt thở dài: “Aiii...”

“Ai bảo không ai cần chúng ta?” Bà cụ non Miêu Miêu liếc nhìn Nha Nha, suy tư một lúc lâu, cô bé vươn tay xoa xoa đầu Nha Nha, rồi mở to mắt cười: “Chẳng phải chúng ta còn tổ mẫu à?”

Nha Nha gật đầu, thẳng thắn đồng ý kết luận này, nhưng ngay sau đó, Miêu Miêu búng ngón tay vào trán cậu bé, làm cậu bé đau đến mức ôm trán rít lên, nước mắt nước mũi tèm lem.

“Lời của tỷ, rốt cuộc đệ có hiểu không?” Miêu Miêu phỉ phỉ vài hạt bụi dính trên ống tay áo, biết đệ đệ ngốc nhà mình nói chuyện hay nghe người ta nói đều chỉ hiểu được ý trên lời, cô bé liếc nhìn đệ đệ ngăm chỉ dặn: “Suy nghĩ cho cẩn thận!”

“Ừm...” Nha Nha cái hiểu cái không đáp lời, cậu bé đau ôm trán rên rừ rừ.

Bình Sinh quả là nhân vật quyết đoán nói được thì làm được, sau cuộc nói chuyện không vui với Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn và Ngự Quốc Tử Quang phu nhân ở Huyền Đô Ngọc Kinh, hấn cũng không quay về Tử Vi viên nữa mà đến thẳng nhân gian.

Sau khi Ngự Quốc Tử Quang phu nhân biết tin này, đương nhiên bà cực kỳ tức giận. Mà Nha Nha và Miêu Miêu là hai đứa bé rất lanh lợi, hai bé lập tức tiến tới, vừa đâm lưng vừa pha trà. Có hai đứa thông minh ngoan ngoãn khiến Ngự Quốc Tử Quang phu nhân dễ chịu hơn đôi chút.

“Đứa con trai bất hiếu kia, không có cũng được!” Ngự Quốc Tử Quang phu nhân than thở liên tục, đón lấy tách trà Miêu Miêu đưa, bà thuận thể ôm Nha Nha đang đâm lưng cho bà vào trong lòng, có hơi cảm thán: “May mà còn hai bé ngoan các con ở đây, tổ mẫu xem như thỏa lòng...”

Dứt lời, bà nhấp thêm một ngụm trà, sắc mặt hòa hoãn hơn đôi chút.

Nha Nha và Miêu Miêu liếc mắt nhìn nhau, mắt Miêu Miêu sáng rực chớp chớp, Nha Nha lập tức giẫy khởi cánh tay của Ngự Quốc Tử Quang phu nhân thật thà quỳ xuống đất, chân thành dập đầu: “Tổ mẫu, ai cũng nói con có mẹ như châu như bảo, con không mẹ như cỏ như cây, Nha Nha làm cây cỏ lâu lắm rồi, con không muốn làm cỏ nữa!”

Thừa dịp Ngự Quốc Tử Quang phu nhân giật mình hoảng hốt, bà cụp non Miêu Miêu cùng quỳ xuống bên Nha Nha: “Nếu cha chúng con phải gánh vác trọng trách của thần, vậy chi bằng lấy chúng con đổi cơ hội ẹ con sống lại...”

Cô bé còn chưa nói xong, ngụm trà Ngự Quốc Tử Quang phu nhân còn chưa nuốt xuống đã phụt ra, trong tích tắc sắc mặt bà rất khó coi!

Chẳng lẽ người ta bảo “cha nào con nấy” là thế này đây sao?

Hết chương 90

91. Chương 91

Edit: Ong MDBeta: Vô Phương Tuy nói chắc như đinh đóng cột, nhưng dù có là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế thì trong thời gian ngắn Bình Sinh cũng chẳng có cách nào, cũng không biết phải làm gì để tỵ hồn cho Thiên Sắc có cơ hội sống lại. Rồi khỏi Huyền Đô Ngọc Kinh, như bị thứ gì đó vô hình dẫn dắt, ma xui quỷ khiến hần quay về Yên sơn.

Ở nơi này, có kỷ ức hạnh phúc nhất vui vẻ nhất lúc hần là Thanh Huyền, nhất là đồi hoa hướng dương năm đó hần tự tay trồng, bây giờ núi đồi hiu quạnh, cỏ cây héo úa hết như cõi lòng hần.

Tay bắt quyết, hần mở lòng bàn tay ra phát nhẹ một cái, một đóa hoa Khuê Uy thơm ngát, phẳng phất như mùa xuân của đất trời ấm áp hân hoan bay ra. Những đóa hoa hướng dương khô héo lập tức đứng thẳng dậy bừng bừng sức sống, giống như lúc trước hần đã nhìn thấy.

Chỉ là khi đó, hần tỉnh tỉnh mê mê không chút cảm động, không biết hoa này do chính tay hần trồng cho người con gái mình yêu.

Những đóa hoa hướng dương này là lời thề nguyện, những hạt hướng dương này là trái tim hần.

Hần nhớ rõ, hần từng hứa hẹn sẽ biến Yên sơn thành một biển hoa hướng dương mênh mông vô bờ, muốn tự tay rang hạt hướng dương nài thích nhất, thậm chí ngày đó Tổ Bạch dạy cho hần bí quyết làm hạt hướng dương, hần còn học thuộc lòng. Nhưng vì sao lúc nài thì thảo nói với hần “Hoa hướng dương trên Yên sơn nở rộ rồi”, hần lại không thể nhớ lại chi tiết quan trọng nhất này.

Khi đó, hần không hề có cảm giác gì, thậm chí còn khốn nạn hỏi lại nài “có gì đặc biệt”, giờ nghĩ lại, tuy rằng hần quên vì uống nước Vong Xuyên, nhưng chỉ hận không thể tự tay tát ình mấy phát.

Gần nhau như vậy, hần lại vô tình lướt qua nài, có khác gì những năm tháng nài ở chốn ngục lao?

Trong lòng áy náy nặng nề, hần bước vào biển hoa hướng dương, nhớ lại những ngày trước kia ngày ngày bám theo sau nài.

Tuy hỉ phục may vôi vàng nhưng không hề cẩn thận, kính văn sao chép trên giấy tuyên thành, thậm chí còn chiếc mũ phượng chưa hoàn thành và hộp ngọc trai kia — tất cả như lưỡi dao nhọn, đâm thẳng vào thân thể hần, trái tim hần.

Hắn không dám nghĩ đến việc nàng ôm tâm tình như thế nào trở lại Yên sơn, càng không dám nghĩ đến tâm tình của nàng khi rời khỏi đây. Nếu nàng tin tưởng hắn có thể trở về, nếu nàng không vì hắn mà tổn thương chính mình, vậy thì giờ khắc này chắc chắn là nàng sẽ đứng đây chờ hắn... Chờ hắn trở về thành thân, chờ hắn trở về thực hiện lời hứa đời đời kiếp kiếp...

Nhưng bây giờ —

Cầm chiếc mũ phượng, hắn ngồi trên chiếc giường trong tắm phòng nhớ lại hồi ức ngày xưa. Lòng đau như cắt, nước mắt như mưa cũng biết làm sao được.

“Thì ra là ngài —” Phong Cẩm lẳng lặng đứng ở cửa tắm phòng, hơi ngạc nhiên nhưng không tránh ánh mắt Bình Sinh, đôi mắt hẹp dài híp lại, tuy là tự lảm bảm nhưng ngầm che giấu sự sắc bén: “Thảo nào ngày đó muội ấy không chịu đi theo Bạch Liêm...”

Không thể nghi ngờ, Phong Cẩm được Hạo Thiên trọng dụng hơn hẳn những người khác nên dễ dàng biết được một số tin tức và chi tiết ít người biết. Có điều dù y thủ đoạn thông thiên cũng không phát hiện được bí mật ẩn giấu phía sau này, càng không thể nào đem việc này xâu chuỗi vào đó. Đặc biệt khi biết được bất hạnh của Thiên Sắc là vì nguyên nhân mơ hồ đó, cuối cùng không còn cách nào khác, y và các sư huynh đệ kéo lên Càn Nguyên sơn cướp hạt châu phong ấn con nàng, mong nàng có chỗ dựa mà bỏ trốn. Khi đó, trong lòng y biết rõ bản thân không có tư cách, Thanh Huyền không còn, Bạch Liêm là người duy nhất có thể đưa nàng đi, nhưng nàng lại từ chối —

Mãi đến khi Bán Hạ ngập ngừng nói ra lựa chọn cuối cùng của Thiên Sắc, các sư huynh đệ đều đau buồn chán nản. Khi đó, y không nghĩ ra vì sao nàng không chịu bỏ trốn, bây giờ biết một số tin tức của Huyền Đô Ngọc Kinh, coi như y cũng tìm ra mối liên hệ mọi chuyện lại hoàn chỉnh.

Thằng nhóc Thanh Huyền kia lại là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế vào luân hồi lịch tình kiếp, nếu là trước kia kiểu gì y cũng không tin.

Trước đây, Thiên Sắc không chịu bỏ trốn nhất định là vì hắn...

Tuy cùng ở Thiên giới và vẫn còn là chủng giáo Thần Tiêu phái, nhưng ngàn năm nay Phong Cẩm đã giao hết mọi chuyện lớn nhỏ cho Ngọc Thự, ít khi xuất hiện trước mặt mọi người nên Bình Sinh và y không có cơ hội gặp mặt. Bây giờ, gặp ở nơi đây, không thể không nói có cảm giác kỳ lạ. Hơn nữa, hai người bọn họ một xem như trúc mã, một xem như phu quân, trong lòng cùng thương yêu một cô gái, nên càng cảm thấy đối chọi gay gắt như nước với lửa.

Bình Sinh hơi nhíu mày, cảm giác thứ thần thánh không thể xâm phạm trong lòng mình bị người ta vô ý nhúng chàm, cảm giác khó chịu, mặt nghiêm lại đặt chiếc mũ phượng xuống, lạnh lùng xa cách hỏi: “Sao người lại ở đây?”

“Giống như Đế quân.” Không bị ảnh hưởng bởi sự lạnh lùng xa cách của Bình Sinh, Phong Cẩm đáp lại cực kỳ tự nhiên và cung kính như trước giờ.

Đúng vậy, giống Bình Sinh, y đến để nhìn vật nhớ người.

Nhưng dáng vẻ của Phong Cẩm không cùng suy nghĩ với Bình Sinh. “Giống?” Bình Sinh lặp lại một từ quan trọng nhất, cổ ý nhấn mạnh, giọng cao vút, ngữ điệu lạnh lùng còn có chút châm biếm khinh miệt: “Ta không rõ, rốt cuộc ta và người giống nhau chỗ nào?”

Dù đã qua rất lâu, hắn vẫn không thể vứt bỏ khúc mắc và thành kiến với Phong Cẩm.

“Cũng đúng.” Đối mặt với sự khinh thường rõ ràng như thế, Phong Cẩm cũng không phản bác, chỉ thoáng ngừng thở, sau đó khẽ cong khóe môi mang chút ý cười nhẹ như không, tự giễu: “Tại hạ có công đức gì để có thể ngang hàng với Đế quân chứ?!”

Thật ra, dù không nói, nhưng nghìn năm qua lúc nào y cũng đến Yên sơn, biết rõ người đã mất, nhưng vẫn lau chùi quét dọn những thứ nàng yêu thích. Là áy náy, là vô cùng hối hận, dù sao lúc nàng còn sống nhất định y không dám đến đây.

Nếu trước đây không buông tay, bây giờ nàng có thể ở Yên sơn cùng y đến bạc đầu không?

Đường như, mọi đau khổ của nàng bắt đầu từ lúc y buông tay, y luôn có cảm giác này, mọi đau khổ của nàng đều vì y. Cho nên y đặt vô số giả thiết, tưởng tượng, sám hối, nhưng những gì đã qua không thể quay lại.

Đây đều là tội nghiệt của y!

“Ngài có biết vì sao lúc trước muội ấy chọn Yên sơn không?” Xoay người sang chỗ khác, y nhìn cây ngô đồng bên ngoài, lại nhớ đến hồi ức, giống như từ nay đến cuối đời y chỉ còn lại hồi ức khắc cốt ghi tâm không thể trở về được: “Khi đó, muội ấy nói thích ngô đồng, ta liền kiếm chỗ này, vốn tưởng rằng sẽ có cơ hội nắm tay muội ấy ở đây đến bạc đầu, cùng ủ rượu, thưởng trà, nhìn lá rơi. Không ngờ —”

Đúng vậy, Yên sơn nằm ở biên giới Đông Cực, y tìm kiếm rất lâu mới ra. Y từng dệt mộng đẹp nắm tay nàng đến răng long đầu bạc, thậm chí mấy gian phòng đơn sơ ở Yên sơn cũng là do y và nàng cùng dựng nên.

Trước đây, nếu viết tên nàng và y trên sổ Nguyệt lão suôn sẻ, thì bây giờ sẽ làm duyên ương bên nhau hạnh phúc chứ?

Cuối cùng, y để nàng một mình chốn này, tự tay xé nát giấc mộng kia, bản thân cũng mất tự tin, hoảng sợ, không dám gặp mặt. Ba ngàn năm đó y không biết nàng đã vượt qua như thế nào, y cũng không dám xác định bản thân đã để lại cho nàng vết thương ra sao.

Bình Sinh lắng lắng nghe, không nói một lời. Cho tới nay, hắn vẫn chưa hiểu rõ mối quan hệ của Thiên Sắc và Phong Cẩm, dù nghe người khác nói đôi câu cũng không thể biết hết, không chấp vá được hoàn toàn. Trước đó cũng không hiểu vì sao nàng lại chọn sống một mình trên Yên sơn, bây giờ hiểu ra, bản thân chưa từng chen chân vào cuộc sống của nàng trong ba ngàn năm đó, nàng chưa từng có lỗi với tình cảm kiên trì của bản thân, chưa từng làm tổn thương bất kỳ một nam tử nào khác.

Nếu lúc trước Thanh Huyền và nàng chỉ đơn thuần là thầy trò, không nói đến những thứ khác, nàng có thể nắm tay Phong Cẩm cho đến già không?

Có! Dù trong lòng hơi khó chịu, nhưng hắn tin tưởng chắc chắn, nàng nhất định sẽ.

Thiên Sắc có chấp niệm của nàng, nhưng cũng có quyết đoán. Ba ngàn năm ở ẩn, nàng vẫn luôn tưởng nhớ. Sau đó, vì Thanh Huyền từng chút từng chút vô thức bước vào lòng nàng, nên nàng mới có thể buông hết tất cả, đối mặt lần nữa với Phong Cẩm, mỉm cười nhẹ nhàng như vậy.

Chấp niệm của nàng, hắn biết...

Không biết cố ý hay vô tình, Phong Cẩm cúi đầu thở dài, giọng không lớn, như tiếng gió cuốn ra rất xa mang theo nỗi lòng sâu kín chua xót: “Không ngờ, ta và muội ấy tìm kiếm chỗ này, nhưng những gì giữ lại đều là hồi ức của ngài và muội ấy, hoàn toàn không liên quan đến ta...”

Cảm giác này giống như chim gáy bị chim khách chiếm tổ. Nhìn từng vật dụng trong căn phòng, càng nhìn càng rõ, gần bó bao nhiêu vết tích, nỗi lòng chuyển từ nhạt sang đậm, từ nông sang sâu, bây giờ đã là người ngoài cuộc nhưng y vẫn cảm thấy thân thuộc.

Là bị ai đến mức nào, y là người trong cuộc lại biến thành kẻ đứng xem...

Nghe đến đây, Bình Sinh đột nhiên cắt ngang suy tưởng của Phong Cẩm, thốt lên những lời khiến người ta khó hiểu: “Ta nghĩ, ta nên cảm tạ người.”

“Cảm tạ ta không biết quý trọng ư?” Giống như ngầm hiểu trong lòng, Phong Cẩm xoay người lại nhìn Bình Sinh, đột nhiên mỉm cười nhưng nhìn không giống nụ cười chút nào, chỉ như khóe miệng hơi méo, nét mặt nửa tự giấu nửa bị thương, bao phủ khuôn mặt là bấy phần đau khổ ba phần chua chát.

Bình Sinh im lặng.

“Không.” Hắn chậm rãi lắc đầu, đột nhiên cảm thấy thoải mái kỳ lạ. “Ta nên cảm tạ người buông tay quá sớm.” Hắn khẽ nói, giọng vô cùng chậm rãi, nhẹ nhàng, ngữ điệu không chút lo lắng, nhẹ tựa như tất cả đã sớm định đoạt: “Cho nên, ta mới có thể nắm tay nàng đúng lúc, lấp đầy vết thương của nàng.”

Thật ra, hắc — không, có lẽ phải nói là Thanh Huyền, sở dĩ có thể nắm được tay Thiên Sắc cho đến trái tim nàng, không chỉ vì hắc xuất hiện đúng lúc, vừa vặn lấp đầy vết thương không muốn nhìn lại của nàng, mà vì hắc mặt dày như gián đánh mãi không chết, kiên trì đến cùng không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Cho nên, hắc không nên đứng đây hối hận tội cùng vì không thực hiện lời hứa ngày đó, hắc nhất định phải tin tưởng, một ngày nào đó, nàng có thể trở về bên hắc!

Dù sông cạn đá mòn, hắc cũng phải chờ được ngày đó!

Bình Sinh lật hết sách cổ Đạo gia, dấu chân trải khắp lục giới bát hoang rộng lớn, hy vọng có thể tìm được phương pháp tỵ hồn cho Thiên Sắc.

Chỉ là, Thiên Sắc không còn thân thể, cũng không có nội đan, ngay cả hồn phách cũng tan thành mây khói, những biện pháp như phép dẫn tiên, hoa sen hóa thân, phép giữ thai đều không thể sử dụng được. Thậm chí hắc còn đến côi Sa Bà nơi Tây Phương cực lạc, đốt đèn xin Phật Tổ và Phật Di Lặc chỉ cho phương pháp tỵ hồn trọng sinh, cuối cùng vẫn không tìm ra được cách nào.

Nhân quả luân hồi kiếp kiếp, duyên phận không ngừng trôi đi, điều hắc có thể làm dường như chỉ có chờ đợi.

Chờ đợi không bến bờ —

Chẳng lẽ thật sự phải chờ đến khi sông cạn đá mòn, hắc và Thiên Sắc mới có cơ hội gặp lại sao?

Có điều, Bình Sinh không ngờ, lúc ra khỏi biên giới Sa Bà chợt gặp lại một cố nhân.

Đó là một thiếu niên cực kỳ tuấn tú, đang dùng mọi thủ đoạn ép hỏi tiểu hòa thượng bảo vệ hang thần dưới Linh sơn, lời nói sắc bén tuôn ra như pháo, kiên trì hỏi làm thế nào để tìm một đóa sen ngũ hành cực kỳ quý hiếm, hỏi mãi hỏi mãi cho đến khi tiểu hòa thượng kia biến thành mờ mịt, không nói nên lời.

“Cứ Phong?”

Nhìn thấy thiếu niên kia ở đây, Bình Sinh ngạc nhiên.

Lúc trước, Thiên Sắc dùng nội đan và tu vi vạn năm cứu mạng Cứ Phong, khiến y thoát khỏi vận hạn, trường sinh bất tử. Trong suy nghĩ của Bình Sinh, Cứ Phong hẳn phải đang tự do tự tại, tình nồng thắm thiết với Dụ Lan chứ sao lại xuất hiện một mình ở đây?

Chẳng lẽ Cứ Phong và Dụ Lan có gì thay đổi?

“Không được gọi ta là Cứ Phong!” Nổi giận vì nghe thấy có người gọi tên mình, thiếu niên anh tuấn kia hung dữ quay mặt lại, quát lên chói tai, xấu tính y như trước. Mặt bừng bừng lửa giận, ánh mắt như muốn ăn thịt người: “Ta là tổ tiên mười tám đời nhà ngươi!”

“Người làm gì ở đây?” Đã biết tính tình thẳng ruột ngựa của y trước đây, nói năng chẳng kiêng nể gì, Bình Sinh cũng không tức giận, chỉ xác định là Dụ Lan không đi cùng y, bèn hỏi: “Dụ Lan đâu?”

“Đừng nhắc bà già đó trước mặt ta! Từ lúc gặp bà ta, ta chẳng gặp chuyện gì tốt lành!” Nghe tên Dụ Lan, thiếu niên kia có vẻ uể oải. Y phẫn nộ cúi đầu xuống, có chút dỗi hờn và tùy hứng, miệng lẩm bẩm.

Chẳng phải sao, lần đầu tiên nhìn thấy bà già đó, y gần như mất mạng. Sau đó, không biết nhờ phúc thần tiên nào mới còn sống. Thế là bà già đó bám lấy y, mở miệng ra là Cứ Phong, vẻ mặt đó thật giống dáng lễ kính Phật, đồ ăn đồ uống gì ngon bà ta đều cho y hết, dù có là hoàng đế cũng không sung sướng bằng.

Lúc đầu, y cũng rất nhàn nhã tự tại, coi bà già kia là người hầu tùy tiện sai bảo...

Sau đó, y phát hiện ra, bản thân mình giống như yêu quái, không bao giờ già, mà bà già kia cũng biết không ít yêu pháp, càng cảm thấy sợ hãi...

Thời gian sau, y quen với việc trường sinh bất lão, học được không ít thứ từ bà già kia, vui vẻ du ngoạn tứ phương. Lại phát hiện ra bà già đó giống hệt miếng cao da chó, quần chặt lấy y như âm hồn không tan, không để y sống yên ổn!

Được rồi, y thừa nhận, thật ra y không ghét bà ấy đến vậy, nhưng bức mình nhất là bà ấy cứ gọi y là “Cứ Phong”...

Từ nhỏ y đã không cha không mẹ, chỉ là một đứa trẻ ăn mày lang thang, mọi người gọi y là “đồ lai căng”, nhưng y tự xưng là “ta”. Cái tên Cứ Phong này nghe cứ như là tên của mấy thiếu gia quyền quý khiến người ta thấy ghét —

Điều đó chẳng phải chứng minh bà già đó coi y là thể thân, nhận lầm y thành người khác nên mới đáp ứng mọi yêu cầu của y hay sao.

Nghĩ như vậy, y khó tránh khỏi miên man, càng dày vò càng cảm thấy khó chịu, cho dù không biết bao nhiêu lần lên trốn đi cuối cùng cũng bị lôi trở về.

Lần này, y chạy trốn tới thế giới Tây Phương cực lạc, nhưng bà già kia không đuổi theo như thường lệ... Chẳng lẽ bà ấy không thăm dò ra hành tung của y?

Về phần y, vẫn ra vẻ coi thường, nhưng đột nhiên lại nhớ bà già kia...

Điên rồi, nhất định là điên rồi!

Chẳng lẽ, muốn y mặt dày quay về sao?

Đó chẳng phải là y đuối lý nhận thua ư?

Càng nghĩ càng tức giận, vô tình ngẩng đầu lên, y có mắt nhìn người không tề, thấy Bình Sinh khí thế hơn người mặt mày chột rạng rỡ, hỏi han không chút khách khí: “Này, nghe nói biên giới Sa Bà ở Tây Phương cực lạc có hoa sen ngũ hành cực kỳ quý hiếm, không biết là thứ khó tìm đến mức nào, người có biết ở đâu không?”

Mắt bà già kia không tốt, đầu bạc trắng khiến người ta hoảng sợ, thật sự là giống bộ dạng chưa già đã yếu. Hoa sen ngũ hành trong truyền thuyết cực kỳ quý hiếm, giúp người ta thay da đổi thịt, chắc chắn là bảo vật, sẽ có ích gì đó cho bà ấy chứ?

Những năm gần đây bà ấy đối với y không tề, y cũng nên báo đáp mới phải đạo.

Làm người mà, hào phóng một chút cũng không sao...

Suy nghĩ một lúc lâu, Bình Sinh mới thấp giọng hỏi: “Người tìm hoa sen ngũ hành làm gì?”

“Ta không muốn mắc nợ bà già kia cả đời!” Chàng thiếu niên giả vờ chẳng hề để ý nhằm che giấu sự chột dạ của mình, cứ mạnh miệng kêu gào: “Tìm hoa sen ngũ hành cho bà ta xong coi như hết nợ, sau đó ta sẽ xa chạy cao bay!”

“Nàng dốc lòng vì người nên trở thành trắng tay, chỉ mong người thoát khỏi kiếp nạn, trường sinh trường thọ, người lại muốn bỏ lại nàng xa chạy cao bay?” Bình Sinh lắc đầu, chợt nhớ đến mình lúc còn là Thanh Huyền cũng từng suy nghĩ giống chàng thiếu niên này, tự cho là có thể tìm được cổ linh chi tiên thảo trả nợ ân tình, thoát khỏi vận mệnh bị “bắt nạt”. Nay đổi góc nhìn, thật sự khiến người ta không biết nên khóc hay cười vì quá ngây thơ.

Nghĩ lại, đúng là làm khó Thiên Sắc, lúc trước nàng còn nhẫn nại đi tìm hắc, chỉ lo lắng an nguy của hắc, không chỉ trích lấy một câu —

Aiiiiii!

Trước đây, không biết nàng lặng lẽ bao dung tính tình tùy hứng và trẻ con của hắc đến nhường nào!

Nghe Bình Sinh nói như vậy thiếu niên ngây người, tựa như bị vạch trần hai tai đỏ ửng lên.

“Ai, ai thèm chứ!” Phấn bác của y rõ ràng là yếu ớt, lại còn liều mạng cãi bướng: “Ai thèm bà già vừa mù vừa lẩm mồm đó, đã vậy suốt ngày lại nhìn ta bằng ánh mắt đó rồi gọi tên một người lạ hoắc chẳng thèm nể nang. Không xa chạy cao bay, chẳng lẽ muốn ta cười bà ta?”

Nói dứt lời y ngạo mạn ngẩng cao đầu, cây ngay không sợ chết đứng, nhưng trong lòng lại cứ nhớ tới “bà già vừa mù vừa lẩm mồm kia”.

Thật ra, tuy khuôn mặt bà ấy già nua nhưng không hề xấu, nhìn dáng người e rằng trước kia là mỹ nhân trăm năm khó gặp. Quan trọng nhất, bà ấy là người duy nhất trên thế gian này đối xử tốt với y, y có thể gặp người thứ hai tốt quá mức với y như vậy không —

Chắc là không đâu nhỉ?

Bà ấy ở một mình trong sơn cốc, mắt lại mù, tay chân không tiện đi lại. Nếu y thật sự xa chạy cao bay, lỡ bà ấy xảy ra chuyện gì bất ngờ, sợ là chết cũng không ai biết —

Xem ra, việc xa chạy cao bay cần phải cân nhắc lần nữa rồi quyết định...

Chàng thiếu niên càng nghĩ càng nhú mào, hoàn toàn không cảm nhận được, miệng vừa nói xa chạy cao bay đầu đã hoàn toàn phủ nhận bốn chữ này.

Mắt nhìn người của Bình Sinh thế nào, sao không nhận ra thiếu niên này mạnh miệng mềm lòng!?

“Hoa sen ngũ hành ở đâu, đương nhiên ta biết —” vốn định nói, hoa sen ngũ hành là tòa sen của Phật Tổ, dù biết ở đâu cũng không thể chiếm làm của riêng. Nhưng hấn cố ý kéo dài giọng, nhìn thiếu niên tính nết trẻ con kia, trong lòng nảy ra ý định ranh mãnh: “Muốn biết hoa sen ngũ hành ở đâu, trừ khi người dẫn ta đi gặp Dụ Lan trước.”

Đúng vậy, hấn đi khắp nơi tìm kiếm biện pháp tỵ hồn cho Thiên Sắc, sao có thể bỏ sót điều này?

Trước khi tu đạo, Thiên Sắc là yêu!

Trên đời này, người hiểu biết về yêu nhất chính là yêu.

Huống chi, năm đó Dụ Lan vì trọng sinh cho Cứ Phong, đương nhiên đã tìm hiểu trăm phương nghìn kế, không chừng sẽ biết phương pháp mà mọi người không biết!

“Người tìm bà già kia làm gì?” Chàng thiếu niên cảnh giác lùi ra phía sau mấy bước, nhìn Bình Sinh từ đầu tới chân. Cuối cùng, quét qua người hấn bằng ánh mắt đối địch của chính phu nhân gian phu, ngay cả giọng điệu cũng đầy ghen tuông: “Dụ Lan, Dụ Lan, gọi thân thiết nhỉ! Rốt cuộc người và bà ta có quan hệ gì!”

“Ta và nàng ấy có quan hệ gì, đợi đến lúc nàng nhìn thấy ta chẳng phải tự nhiên người sẽ biết sao?” Đây là lần đầu tiên Bình Sinh có lòng muốn trêu chọc, ba phải sao cũng được, không chịu trả lời thẳng thắn vấn đề.

Mà thiếu niên kia nghe xong lời này, đôi mắt chua như giấm đã bốc lửa bừng bừng như đốt cháy sạch mọi thứ.

Dù rất không tình nguyện, nhưng thiếu niên vẫn dẫn Bình Sinh đến núi Cử Nam biên giới Đại Chiếu tìm Dụ Lan trong sơn cốc.

Bây giờ Dụ Lan không còn là công chúa yêu giới ngang ngược năm đó. Nàng mặc vải bố cài trâm gỗ mộc mạc, dáng vẻ vẫn mảnh mai như trước. Dù tóc trắng xóa, khuôn mặt già nua, nhưng nét mặt đã không còn chút tàn độc nào, bất luận khí chất hay tinh thần đều an tĩnh.

“Bà già kia, ta dẫn gian phu của bà tới đây.”

Vừa nhìn thấy Dụ Lan, thiếu niên đã phủ đầu, thở phì phì gượng gạo ném lại một câu, sau đó đặt mông ngồi trên đồng cỏ khô phía trước, bĩu môi dỗi hờn.

Đúng vậy, y đương nhiên tức giận, vốn tưởng rằng bỏ trốn quá nhanh, quá xa nên bà già này mới không tìm được. Không ngờ, nhìn bộ dạng này dường như không muốn đi tìm y.

Sao chứ? Là mong y một đi không trở về, hay là chắc ăn rằng nhất định y sẽ trở về?

Y quả thật là tức giận đến bùng nổ.

“Gian phu?” Biết Cứ Phong bốc đồng đã trở lại, trong lòng Dụ Lan rất vui mừng, nhưng nghe nói đến ‘gian phu’ gì đó nàng rất ngạc nhiên. Dù không nhìn thấy dung mạo của người mới đến, nhưng nàng nhanh chóng ngửi thấy mùi hoa Khuê Uy trên người Bình Sinh, nhớ lại chuyện cũ bèn cười khê: “Không phải năm đó

ngài theo Thiên Sắc đến cứu ta và Cứ Phong nhà ta sao? Nếu ta đoán không lầm, ngài chính là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi – Bình Sinh để quân.”

Chuyện của Thiên Sắc, nàng thường xuyên lui tới Âm ty cũng nghe được một ít. Nhưng lúc đó trong lòng nàng chỉ có chuyện của Cứ Phong, đương nhiên không để ý chuyện chẳng liên quan. Cuối cùng, Thiên Sắc dùng nội đan của mình mới cứu được Cứ Phong. Lúc đầu nàng đắm chìm trong vui sướng và ngạc nhiên, sau đó nghĩ kỹ lại, mới đoán là người ra tay cứu Cứ Phong có lai lịch không nhỏ!

“Đúng!” Bình Sinh gật đầu, hắc lư đang liếc mắt nhìn thiếu niên ngồi trên đồng cỏ khô, không có hành động gì khác. Nhưng thiếu niên kia lại miễn cảm giống như mèo đập phải đuôi nhảy nhồm lên, xấn tay áo hai ba lần, giống như nổi giận nghiêm mặt mắng: “Gian phu, ngươi nhìn ta làm gì!? Nói cho ngươi biết, có chuyện thì nói, có rắc thì đánh. Đây là địa bàn của ta, ngươi làm gì cũng phải rõ ràng trước mặt ta, đừng hòng mượn cơ hội đuổi ta đi!”

Nhìn tư thế này, nghe giọng điệu này, quả thực là một tiểu lang quân tràn đầy ghen tuông, sợ thê tử hồng hạnh vượt tường!

Bình Sinh thật sự không biết nên khóc hay cười, cũng không giải thích gì, chỉ nói ngắn gọn chuyện Thiên Sắc cho Dụ Lan biết. Tuy ngắn gọn nhưng rõ ràng, tốn không ít thời gian. Có lẽ thiếu niên kia nghe được những lời này mới biết Dụ Lan và Bình Sinh không phải quan hệ như y tưởng tượng, bấy giờ mới yên tâm, mặt mày rạng rỡ.

Thấy Dụ Lan nghe xong nhưng sắc mặt hơi ảm đạm, Bình Sinh vốn có chút hy vọng như ánh sáng nhạt trong lòng, lúc này lại giống lọt vào hầm băng lạnh lẽo, cố gắng bám lấy hy vọng cuối cùng: “Ngươi biết cách nào có thể tụ hồn trọng sinh cho nàng không?”

“Không có tim, không có nội đan, ngay cả nguyên thần cũng tan, nếu muốn tụ hồn trọng sinh thật sự là khó khăn...” Dụ Lan cắn môi suy nghĩ, hơi do dự. Dù sao, trước đây khốn cảnh Cứ Phong gặp phải khác hẳn Thiên Sắc. Cứ Phong là người, bị Cửu Trọng Ngục Âm ty quản lý luân hồi, hồn phách không biến mất. Còn Thiên Sắc bị tước tiên tịch trở về yêu, không có nội đan và tim, không chỉ thân thể biến thành tro tàn, ngay cả hồn phách cũng tan thành cát bụi. Cơ bản là không có khả năng trọng sinh.

Trầm mặc một lát, nàng khe thở dài, chợt mỉm cười: “Tuy ta không biết làm thế nào để Thiên Sắc tụ hồn trọng sinh, nhưng lần này Đế quân đến đây thật đúng lúc.” Nàng chỉ chỉ ra cái hang phía sau, dường như muốn nói có gì đó trong đó, nhưng không nói rõ chỉ lấp lửng: “Lúc trước nhận ân tình của ngài và Thiên Sắc, Dụ Lan rất cảm kích, thứ này có lẽ cũng có chút tác dụng.”

Bình Sinh mới nghi ngờ, thiếu niên kia đã gấp gấp hơn vội vã chạy đến cửa hang, phát hiện ra bốn phía hang đều được làm phép, bên trong nhốt thứ gì đó đen sì.

Dán sát mặt vào để nhìn, sau khi thấy rõ đó là thứ gì, sắc mặt thiếu niên lập tức biến đổi, lùi về giữ chặt lấy Dụ Lan nhìn từ trên xuống dưới chẳng thèm tránh né gì, cuối cùng nhìn thấy một vết thương bên chân phải nàng bị vấy che khuất. Vết thương không sâu, xem ra đã bị thương nhiều ngày, nhưng kỳ lạ là máu cứ chảy không ngừng.

“Ồn thú?!” Nhìn vết thương như vậy, Bình Sinh cũng nhận ra, mắt chợt nheo lại, tim đập thành thịch!

Chẳng lẽ, thứ bị nhốt trong hang động kia chính là Ôn thú sống nhờ thân thể Nhục Nhục, sau đó nuốt trái tim Thiên Sắc!?

Cố gắng khống chế sự kích động trong lòng, Bình Sinh bước qua nhìn, thứ bị bỏ đói hấp hối trong hang kia chẳng phải là Ôn thú hẳn khổ tâm tìm kiếm khắp nơi sao?

Ôn thú này, từ lúc bị Yêu Kiêu đuổi giết đến nay đã không thấy bóng dáng nó, vốn tưởng rằng đã bị Ma quân Lô Tung hạ thủ đoạn thâm độc, thì ra đi mòn gót sắt tìm không thấy, nó lại trốn ở đây, còn tình cờ bị Dụ Lan bắt được?!

“Ôn thú này vốn vẫn ẩn núp trong đầm lầy phía sau núi, ta với nó nước sông không phạm nước giếng, cũng coi như không thấy. Nhưng mấy ngày trước Cứ Phong trốn đi ta định đuổi theo, đúng lúc gặp nó đối diện hoa mắt, tự động lủi vào hang núi. Ta nghĩ thấy trên người nó có khí tức của Thiên Sắc, nghĩ là nó và Thiên Sắc có quan hệ sâu xa liền ra tay bắt nó.” Nói đến đây, Dụ Lan đã bị thiếu niên kia ẩn ngồi xuống đồng cỏ

khô. Sắc mặt nàng vẫn bình tĩnh, mặc kệ thiếu niên kia nâng chân nàng lên ngang ngực, cởi mảnh vải băng bó trên đùi nàng.

“Người lại còn đắc ý.” Nghe nàng nói nhẹ như không chẳng chút bận lòng, thiếu niên ngồi trước mặt nàng nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi ngửa đầu nhìn nàng, tròng mắt mắg: “Mắt của người không nhìn thấy, còn ra tay bắt Ôn thú. May mắn là nó chỉ cắn trúng chân người, nếu cắn chỗ khác... Ta thấy người chán sống, không muốn sống nữa rồi!”

Được rồi, thật ra y muốn nói là —

Bà già này, chỉ vì bắt Ôn thú này mà không đến tìm ta!? Bà! Bà! Bà! Chẳng lẽ trong mắt bà, Ôn thú chết tiết này còn quan trọng hơn ta sao? Bà! Bà! Bà đừng nói là thấy thân thể sống nhờ của Ôn thú đẹp trai hơn ta, nên định hồng hạnh vượt tường đấy chứ... Được lắm, coi như hai mắt bà mù, nhưng bà cũng không sợ ta đi luôn không về à? Bà! Bà! Bà chắc ăn về ta đến thế à?

...

Dù thật sự muốn nói như vậy, nhưng trước mặt “gian phu” thì quá mất mặt, y chỉ có thể hung dữ thảm oán, nhẹ nhàng cởi mảnh vải ướt đẫm máu, giặt khăn lau cẩn thận, sợ làm đau nàng.

Tuy Dụ Lan không biết trong lòng y suy nghĩ gì, nhưng có thể nhìn ra vẻ thân thiết che giấu dưới sự thô lỗ. “Thiếu nợ người khác, một khi có cơ hội cũng nên nhanh chóng tận tình hồi trả...” Khẽ thở dài, nàng cúi đầu mỉm cười.

Chàng thiếu niên vừa nghe nàng nói “thiếu nợ”, “nhanh chóng trả lại”, thì không chờ hết câu đã nhảy dựng lên. “Bà già kia, bà muốn nói gì, nói rõ ra đi, vòng vèo làm gì?” Một tay chống nạnh, một tay chỉ vào chóp mũi nàng, y không hiểu vì sao lại giận run người, chỉ hận không thể tự tay vạch mặt nàng: “Một ngày nào đó, trả xong ân tình còn nợ người, ta nhất định xa chạy cao bay, chết cũng không quay lại cái nơi tồi tàn này!”

Biết y hiểu lầm ý mình, Dụ Lan cũng không giải thích, chỉ thầm cười khổ. Bình Sinh hơi ngạc nhiên vì chàng thiếu niên xấu tính, lời lẽ chẳng e dè này, không biết phải làm sao, đành ho khẽ một tiếng giảng hòa

—
“Chi bằng, để ta trị vết thương ở chân cho nàng đi...”

Ai ngờ, câu giảng hòa này chẳng làm tình hình tốt hơn chút nào!

Thiếu niên kia xoay người lại, chỉ thẳng mặt Bình Sinh mắg: “Người đừng có không trâu bắt chó đi cày xen vào việc người khác! Còn nói để cho người trị thương, ta thấy bộ dạng người mặt mày bất lương có chỗ nào giống đại phu? Hừ! Chẳng lẽ người không biết, chạm vào chân của nữ tử là phải cưới ư! Đừng hòng mượn cơ hội sờ mó chân bà ta!”

Đây là lần đầu tiên, có người chửi thẳng mặt hắn là mặt mày bất lương. Bình Sinh bị y mắg liên hồi như pháo thì suýt sặc, vừa bực mình vừa buồn cười. Nhìn sang Dụ Lan thấy nàng chẳng chút ngại ngùng, hắn liền biết cái kiểu đánh là thương mắg là yêu này là vui thú yêu đương của vợ chồng son nhà người ta, liền nghiêm trang mở miệng: “Người yên tâm, ta sẽ không chạm vào một sợi tóc của nàng, có điều —” hắn cười thầm, chậm rãi buông lời êm tai trêu chọc thiếu niên kia: “Có điều vừa rồi người chạm vào chân nàng không kiêng nể gì, nếu người không có ý định sờ mó nàng thì đã tính đến chuyện cưới nàng phải không?”

“Ai, ai nói ta muốn cưới bà ta?” Thiếu niên ngậy người ra một lúc, nghẹn lời lắp bắp, ấp úng, vẻ mặt rất là đáng yêu.

“Không định cưới nàng ư?” Bình Sinh nhíu mày, ánh mắt nhìn y cứ như nhìn mấy tên dân tộc hèn hạ: “Vừa rồi, người sờ mó nàng ư?”

Thiếu niên giận không thể át, tức đến muốn vẹo mũi, lại không nghĩ ra câu nào để cãi lại, thế là buông lời thô tục: “Đệch!”

Y mắg quá mức khó nghe, Bình Sinh chịu không nổi nhíu mày, ngay cả Dụ Lan cũng không nhịn được nữa bật cười, lên tiếng khuyên nhủ: “Đồ ngốc này, không phải chàng nói ta là bà già ư, gần đất xa trời, làm sao có thể quyến rũ người ta tới sờ mó chứ? Ra ngoài lấy cho ta chén nước đi, ta hơi khát...”

Lúc này, chàng thiếu niên mới nhận ra là bị Bình Sinh xỏ mũi, mặt lúc trắng lúc xanh định mắng tiếp, nhưng lại không thể không nghe lời Dụ Lan, đến ngôi nhà cỏ lầy nước.

Thấy y đã vào nhà, Bình Sinh mới cười lắc đầu nhìn Dụ Lan: “Cứ Phong vẫn y như trước, chẳng thay đổi chút nào. Có điều, sao ngươi yên tâm để y chạy khắp nơi một mình như thế?”

Càng kỳ lạ là, theo thủ đoạn phong lưu của Dụ Lan, chỉ sợ thiếu niên này đã là vật trong tay nàng. Nhưng nhìn tình hình hiện tại, dường như nghìn năm qua hai người vẫn còn trong sáng, sao không khiến hấn ngạc nhiên cho được.

“Đương nhiên là ta lo lắng, trước đây lần nào cũng đi theo chàng, sợ chàng gặp nguy hiểm.” Dụ Lan ngẩng đầu nhìn trời, đôi mắt không tầm nhìn, có chút cô đơn khôn kể: “Nhưng mấy ngày trước chàng nói với ta, một lần đi ra ngoài gặp một cô nương xinh đẹp, trong lòng rất thích, không muốn ở cái nơi tồi tàn này với bà già vừa mù vừa xấu như ta nữa... Ta nghĩ, chàng đã theo ta một ngàn năm, ta nên thấy đủ rồi. Nếu chàng thật sự thích một cô gái khác, dù ta ép buộc chàng ở lại cũng không có ý nghĩa gì...”

Trong chớp mắt, Dụ Lan như biến thành Thiên Sắc, trái tim Bình Sinh khẽ run lên, chợt cảm thấy đau đớn. Nỗi cô đơn như vậy hấn cũng từng nhìn thấy trong mắt Thiên Sắc, khi đó hấn hoàn toàn không biết gì, còn nàng không thể mở miệng. “Ngươi không nói chuyện trước kia cho y sao?” Gọi hoa Khuê Uy từ huyết mạch, ánh sáng dịu dàng tỏa ra, thấy vết thương trên đùi Dụ Lan từ từ khép lại, Bình Sinh thở dài.

“Nói cho chàng biết thì sao? Nếu chàng không hề nhớ chuyện trước đây, dù biết tường tận mọi chuyện thì cũng chỉ là một câu chuyện xưa ly kỳ, thốn thức, sao cảm động được chàng?” Dụ Lan cười khổ, đôi môi khẽ run run, rèm mi rũ xuống che giấu sự cô đơn, giọng nói chứa nhiều sự bất đắc dĩ: “Lúc trước, chàng nói ta quên hết tất cả đi, bất luận thế nào ta cũng không làm được. Bây giờ chàng đã quên ta, ta nhắc lại để làm gì? Hiện tại, chàng giống như một đứa trẻ, chỉ cần vui vẻ là đủ rồi, dù thích cô gái khác cũng có sao đâu...”

Thật ra, nàng nhớ rất rõ từng câu từng chữ, từng ánh mắt, từng nét mặt của y. Ngàn năm nay, không phải nàng chưa từng nghĩ đến việc nói hết tất cả, nhưng mỗi khi nghĩ đến lời năn nỉ của y trước lúc hấp hối, nàng không thể không ngừng lại —

Kiếp trước, vì yêu nên quá đau thương, nên không đành lòng khiến y đau đớn lần nữa. Bây giờ, vì vô cùng quý trọng sự sống của y, cho nên không dám chạm vào, sợ không cẩn thận sẽ khiến y vỡ nát...

Hơn nữa, dù nói hết tất cả, y cũng sẽ không tin.

Nhìn bộ dạng này của nàng, Bình Sinh rất khắc khoải.

Trước đây, Thiên Sắc nhất định cũng cô đơn và đau thương như vậy, còn hấn hoàn toàn không biết gì cả. “Dụ Lan, ta có thể chữa khỏi đôi mắt của ngươi...” Hấn biết Dụ Lan là một nữ tử cao ngạo, vừa rồi thiếu niên kia lớn giọng gọi nàng là “bà già”, dù ngoài mặt không có gì nhưng hàng mi lại khẽ run rẩy. Nàng nhất định rất để ý ngoại hình của mình, dù sao Dụ Lan lúc trước cũng hô mưa gọi gió, không gì không làm được, ngay cả dung mạo cũng là có một không hai. “Còn có thể —” hấn định nói tiếp nhưng bị ngắt lời.

“Đa tạ ý tốt của Đế quân.” Dụ Lan lắc đầu, khéo léo từ chối: “Không cần —”

Tiếng thét chói tai vang lên, giọng thiếu niên kia như thiên âm bị khuếch đại thành tiếng hét sắc bén: “Bà già này, có phải già rồi nên lú lẫn không? Hấn nói có thể chữa khỏi mắt cho ngươi mà ngươi lại từ chối?” Quả thật không khéo chút nào, chàng thiếu niên bưng nước ra khỏi căn nhà cỏ, từ xa đã nghe Bình Sinh nói có thể chữa khỏi mắt cho Dụ Lan, còn Dụ Lan lại từ chối, đương nhiên kêu như chó mèo chết, cuống cuồng chạy tới, cả bát cũng vứt luôn!

“Ân tình lớn như vậy, ta sợ không nhận nổi...” Dụ Lan rũ đầu, không dám để y nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình, sợ y nhìn ra điều bất thường đành phải lấy cớ cho có lệ: “Hơn nữa, ta cũng quen rồi...”

“Nói nhảm!” Thiếu niên kia giận tím mặt, hừ một tiếng. Sau đó đột nhiên đứng nghiêm trang đối mặt với Bình Sinh, ánh mắt ngay thẳng làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú, kiên cường, khiến người ta không dám nhìn thẳng, ngay cả giọng điệu cũng không còn thô lỗ, tức giận như vừa rồi mà trở nên thành khẩn: “Chỉ cần ngươi có thể chữa khỏi mắt cho bà ấy, muốn làm gì ta cũng sẽ làm!”

Lúc này, đổi lại là Dụ Lan ngạc nhiên.

“Chàng tính trả nợ xong, sau đó xa chạy cao bay sao?” Nàng ngồi dưới đất, lo lắng mồ mẫm túm lấy ống quần y, lòng khổ sở không nói nên lời, sợ y trả lời là đúng.

“Câm miệng!” Mặt thiếu niên đen lại, mắt kiên nhẫn quát lên. Lập tức ngồi xuống kéo váy nàng lên, định kiểm tra vết thương của nàng, lại ngạc nhiên phát hiện vết thương kia đã biến mất ngay cả sẹo cũng không có, chợt cảm thấy vui mừng.

Lúc này, Bình Sinh đã nhìn ra y có tình cảm đặc biệt với Dụ Lan, có điều Bình Sinh vẫn cố ý kéo dài, cố ý nói chuyện không đâu trên chộc y: “Nếu ta nói muốn chữa khỏi mắt cho nàng, phải đổi bằng mắt người thì sao?”

“Người định biến ta thành khỉ diên xiếc hả?” Sắc mặt thiếu niên lập tức thành bão táp, vừa hung hăng xắn ống tay áo như muốn đánh nhau, vừa nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Đồ lang băm bạ chuyện kia, xem ta có đánh gãy mũi người không...”

“Có bỏ ra mới có nhận lại, người nghĩ rằng muốn chữa khỏi mắt cho nàng thì không phải trả giá gì sao, trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế?” Bình Sinh thấp giọng, mặt mày nghiêm túc khế mím cười, thần nhiên như mây bay, hơn nữa lời lẽ nghiêm trang hiem thấy, nhấn mạnh: “Dù muốn mua thuốc trị phong hàn cũng phải trả bạc, huống chi điều trị đôi mắt ngàn năm chưa thấy một ngày?”

Tựa như bị lời lẽ và vẻ mặt của Bình Sinh làm cho hoảng sợ. Chàng thiếu niên cắn răng, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng hạ quyết tâm. “Được —”. Y nặng nề gật đầu, giọng không lớn nhưng chắc như đinh đóng cột, khuôn mặt quyết đoán một lời đáng ngàn vàng, nói rất rõ ràng: “Lấy mắt của ta đổi mắt bà ấy!”

“Cứ Phong!” Với kết quả này, đương nhiên Dụ Lan ngạc nhiên không tin nổi.

Đáng tiếc, lời xưng hô không phù hợp vừa thốt ra, lập tức phá nát không khí vừa rồi!

“Bà già kia!” Không biết vì sao, chàng thiếu niên kia rất kiêng kị hai chữ này, tức giận đến xanh mặt, đôi mắt phần nộ đỏ ửng lên như dã thú nổi giận: “Ta nói lần cuối cùng, từ nay về sau không cho phép gọi ta là Cứ Phong!”

Bên ngoài căn nhà cỏ, chàng thiếu niên như kiến bò trên chảo, lòng nóng như lửa đốt, chờ đến mắt kiên nhẫn, thật muốn tung một cước đá văng cánh cửa ra xông vào. Nhưng chân vừa đến cửa, y lại từ từ lùi lại ngồi trên đồng cỏ khô kia, bứt mạnh để phát tiết sự nôn nóng trong lòng.

Mắt của bà ấy có thể chữa khỏi chứ?

Nhưng nếu thực sự chữa khỏi mắt cho bà ấy, phải dùng mắt của y...

Quan tâm làm gì chứ, dù y có mù, bà ấy cũng có thể chăm sóc y —

Lúc nghĩ đến vấn đề này, chàng thiếu niên vẫn thấy thật hư vô.

Y vẫn không rõ vì sao Dụ Lan lại đối xử tốt với y như vậy, chăm sóc hết sức cẩn thận, rõ ràng y và nàng không quen biết gì. Khi đó, vì trộm túi tiền của một tên ác bá, y bị mấy tên du côn lưu manh đánh ột trận rồi ném ra đồng hoang, chính bản thân y cũng cho rằng mình chết chắc rồi. Ai ngờ, sau khi đi dạo một vòng quĩ môn quan trở về, bên cạnh y đột nhiên xuất hiện một nữ nhân xa lạ bị mù hai mắt.

Nàng chăm lo ăn mặc ở cho y, dạy y bản lĩnh, bảo vệ y chu toàn, thậm chí y còn có thể trường sinh bất lão, vĩnh viễn giữ lại tuổi thanh xuân. Từ đó về sau, y không còn là một đứa trẻ ăn may lang thang bị người người bắt nạt. Y ngang như cua, ai dám độc ác với y, y sẽ độc ác hơn người đó cả ngàn cả vạn lần — Có điều, lúc nào y cũng cảm thấy nàng dùng đôi mắt đã mù kia dõi theo từng bước chân y mà không nói một lời, cảm giác này không hiểu sao lại khiến y đau lòng.

Thật ra, nàng không biết bộ dạng của y như thế nào đúng không?

Lúc nào nàng cũng gọi y là “Cứ Phong”, không rõ Cứ Phong rốt cuộc là ai...

Nghe nàng gọi dịu dàng như vậy, tất nhiên là người yêu thương trước kia của nàng!

Có phải nàng không nhìn thấy nên nhận lầm người, biến y thành Cứ Phong phải không?

Nếu chữa khỏi mắt, nàng nhận ra y không phải Cự Phong, nàng còn đối xử tốt với y như vậy sao...

“Mắt của nàng chữa khỏi rồi.” Nghe giọng Bình Sinh vang lên phía sau, chàng thiếu niên chợt ngây người. Sự nôn nóng lập tức quay trở lại, trong khoảnh khắc toàn bộ đầu óc trống rỗng, như có một cơn gió lốc quét qua, phút chốc trở nên tro bụi.

“Được, ta nói được làm được!” Thiếu niên hít sâu một hơi, đứng dậy, hơi cứng nhắc ngẩng cao đầu xoay người sang nhìn Bình Sinh: “Đôi mắt này cho người —” Chưa nói dứt lời y đã nóng vội vươn tay định móc đôi mắt mình ra!

“Khoan đã!” Bình Sinh tóm lấy tay y, ngăn lại.

“Lang băm, người còn muốn đông dài gì nữa?” Khi thốt lên câu này chàng thiếu niên đã mất kiên nhẫn, nghiêng đầu nghi ngờ nhìn hắn.

Bình Sinh cười cười không trả lời, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Mấy ngày trước, có phải người nói với nàng rằng người thích một cô nương xinh đẹp?”

Thiếu niên ngây ra, vẻ mặt ngạc nhiên, hơi lúng túng lại nghi ngờ: “Sao người biết?”

Bình Sinh vẫn cười khẽ, một lúc sau mới nói tiếp: “Lúc ta chữa mắt cho nàng ấy, không ngờ lại nhìn thấy cái hộp gỗ người giấu dưới giường.” Dừng một lúc, hắn mỉm cười sâu xa: “Xem ra, người vẽ không ít tranh về nàng.”

Thiếu niên càng lúng túng, không biết phải trả lời thế nào đành nổi nóng quát khê: “Ai cần lang băm như người xen vào việc của người khác?!”

“Người đừng quá mà tổn thương trái tim nàng...” Bình Sinh lắc đầu, nhớ lại vẻ mặt của Dụ Lan khi nhìn thấy bức tranh này. Hắn chỉ hận bản thân đáng thương bị trời trêu cợt, còn đôi nam nữ này thật là quá ngốc, rõ ràng gần sát bên nhau mà còn tự tra tấn: “Người biết rõ nàng không nhìn thấy, nên không thể biết người vẽ nàng...”

“Ai nói ta vẽ bà ta?! Đó rõ ràng là... rõ ràng là...” Thiếu niên vừa lúng túng vừa bối rối, không biết làm sao. Tay bị Bình Sinh giữ chặt, đành nghiêng răng quát Bình Sinh: “Này, người còn muốn lấy mắt của ta không?”

“Người không muốn giữ lại mắt để nhìn Dụ Lan ư?” Bình Sinh thả tay y ra, thấy y vươn tay định móc mắt mình cũng không ngăn cản, chỉ mỉm cười: “Người phải nghĩ cho kỹ, móc mắt rồi sau này người sẽ mù, đương nhiên không thấy được dáng vẻ của nàng.”

Thiếu niên nuốt nước bọt, vẻ mặt càng do dự, vẫn cố tình mạnh miệng cãi lại: “Dáng vẻ của bà ta vừa già vừa xấu, ai thèm nhìn chứ?” Ngoài miệng thì nói không thèm, nhưng chân đã mất tự chủ chạy về ngôi nhà cổ kia!

Lúc vào ngôi nhà cổ, nhìn thấy nữ tử ngồi trước tấm gương cũ, y sợ hãi không thôi: “Người — người —” một lúc sau vẫn chưa nói hết câu.

Người ngồi trước tấm gương kia là nàng thật sao?

Y không học vấn nên không biết dùng từ văn hoa, nho nhã để diễn tả dáng vẻ của nàng. Nhưng y không thể không thừa nhận, người trước mặt là đẹp nhất trong số những người con gái y được gặp từ lúc chào đời đến nay.

Y vẽ những bức tranh ấy vốn dựa theo dáng vẻ nàng lúc đó tô vẽ thêm cho đẹp ra, nhưng so với dung nhan hiện tại của nàng chẳng khác nào bùn và mây.

Y nhìn không chớp mắt, trái tim như chợt say khướt.

Sao nàng đột nhiên trở nên xinh đẹp như vậy? Đôi mắt sáng hiện lạnh, tươi cười như hoa, đến mức ngay cả y cũng nhìn không chớp mắt. “Ngốc! Ai cho phép bà biến thành bộ dạng này!?” Tuy nhìn mãi cũng không đủ dáng vẻ hiện tại của nàng, nhưng y không thể không nhớ đến bộ dạng trước đây của nàng, cuối cùng lại lớn tiếng la mắng.

Không xinh đẹp vẫn tốt nhất!

Ít nhất, khi đó y cảm thấy rất an toàn.

“Khuôn mặt này khó coi đến vậy sao?” Dụ Lan đứng dậy, không dùng trang sức để điểm trang nhan sắc của mình, chỉ để mặt mộc yêu kiều nhất. Gò má nàng thoáng nét cười như xua tan băng tuyết, gió nhẹ lướt qua mặt sáng rực rỡ: “Ta nghĩ chàng sẽ thích...”

“Nói nhảm!” Y nhìn không được lại quát lên, nghĩ một đường nói một nẻo: “Cô nương xinh đẹp trên đời này rất nhiều, ta có thể thích bao nhiêu người chứ?!”

Ồng ngốc! Ngốc quá đi!

Vì sao nàng phải biến thành dáng vẻ này?

Dù nàng vừa già vừa xấu lại mù, y cũng chỉ nói ngoài miệng là sẽ xa chạy cao bay, nhưng tuyệt đối không bỏ nàng mà đi —

Cách mấy bước, Dụ Lan nhìn mặt y, nhẹ nhàng mỉm cười: “Nhưng ngoại hình ta vốn như thế này...”

Bên ngoài ngôi nhà cỏ, Bình Sinh ngẩng đầu nhìn hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà nhuộm đỏ biển mây giống hệt y phục của nàng, khiến lòng hần vừa thư thái vừa buồn bã.

Nữ tử si tình đều ngốc vậy đó!

Người con gái hần nhớ thương không biết đang ở nơi nào, bao lâu nữa mới có thể quay về bên hần...

Chiều tà buông hần, Bình Sinh dẫn theo Ôn thú rời khỏi núi Cử Nam. Thiếu niên vẫn nhìn Dụ Lan, mãi đến khi màn đêm buông xuống vẫn ngạc nhiên không thôi, bộ dạng của y không biết là vì choáng váng hay hoảng sợ.

“Chàng đói bụng không?” Rốt cuộc, Dụ Lan bị y nhìn đến mức không chịu nổi, mỉm cười, định ra khỏi phòng: “Ta đi nấu cơm...”

Nhưng nàng vừa xoay người, đã bị y kéo lại: “Nàng thật sự là Dụ Lan?” Về mặt y đầy nghi ngờ, hỏi thật cẩn thận, vừa nhẹ vừa chậm, giống như sợ quá nặng lời sẽ làm vỡ toang thứ gì đó.

Dụ Lan dở khóc dở cười, hơi khó thở, mày khẽ nhíu nhưng nhanh chóng mỉm cười, nhẹ nhàng thở dài: “Nếu không phải, vậy chàng nói xem ta là ai?”

Thiếu niên kia thật sự là vui buồn thất thường, hết sức tùy hứng. Giây tiếp theo, y nắm chặt cánh tay Dụ Lan, nghiêm mặt uy hiếp: “Nàng lập tức biến về dáng vẻ trước kia đi...”

“Vì sao?” Lần này, Dụ Lan hơi khó hiểu. Nụ cười trên mặt nàng hơi khép lại như trăng lưỡi liềm, đôi mắt khẽ lay động, khóe miệng hơi cong như cười nhạt, có chút buồn bã.

“Chẳng sao cả!” Thiếu niên hơi xấu hổ, không biết nên giải thích thế nào, một lúc sau mới đáp lại: “Ta thích dáng vẻ trước kia của nàng!”

“Không thể biến lại được nữa!” Dụ Lan lắc đầu định nói gì đó, ai ngờ thiếu niên kéo nàng ra ngoài. Lúc này, Dụ Lan bị y vội vã kéo về phía trước, hoàn toàn không biết y muốn gì. Mãi đến khi y ngừng bước, cả người còn chưa kịp phản ứng đã nhẹ nhàng ngã vào lòng y, môi chạm đến lồng ngực.

“Định làm gì chứ?” Nàng cúi đầu ngạc nhiên kêu lên một tiếng.

Sau đó, y kéo nàng quỳ xuống trước sơn cốc, cực kỳ thận trọng thốt ra hai chữ —

“Thành thân!”

Dụ Lan vô cùng ngạc nhiên.

Thấy Dụ Lan ngơ ngác quỳ xuống, sắc mặt vô cùng kinh ngạc, thiếu niên hơi buồn phiền, đành cúi đầu lúng túng giải thích: “Lúc này ta đã quyết định cưới nàng, ai bảo ta chạm vào chân nàng?” Ngẩng đầu, y thoáng nhìn Dụ Lan, thấy nàng hơi im lặng liền nhận ra mình nói sai, lập tức sửa lời: “Ồi, không phải, hoàn toàn

không phải vì ta chạm vào chân nàng.... Càng không phải vì nàng đột nhiên trở nên xinh đẹp... Ui... Ta nói là...”

Nói xong lời cuối cùng, y hết vốn từ, gãi gãi đầu, đột nhiên nhỏ giọng giống như một đứa trẻ ngủ mê khê hỏi: “Nàng có bằng lòng thành thân với ta không?”

Dụ Lan không biết nên nói gì, cảm động gọi một tiếng: “Cứ Phong...”

Thiếu niên kia lập tức như mèo nhúng nước sôi, dùng dùi nỏ giận, suýt nữa thì nhảy dựng lên: “Ta nói, không được gọi ta là Cứ Phong!”

“Vậy gọi chàng là gì?” Dụ Lan thấy dáng vẻ của y, cảm thấy hơi buồn cười.

Nhìn Dụ Lan buồn cười không thể kìm nén được, thiếu niên buồn phiền. Xưa nay y không có tên, trước kia có người gọi y “Đồ lai căng”, “Thằng nhóc khôn nạn”, tóm lại chẳng ai giống ai. Sau đó, nàng gọi y là “Cứ Phong” — Được rồi, y không biết hai chữ này viết như thế nào, nhưng nghe cũng không tệ, nhưng đáng ghét lại là tên nhân tình trước kia của nàng, y không thêm!

“Gọi —” y chần chờ một lát, đột nhiên đập mạnh đầu, sau đó đứng thẳng người nhìn nàng với vẻ mặt kiên định: “Gọi phu quân!”

Đúng vậy, có lẽ y chưa phải là phu quân tốt, cũng tạm thời chưa biết làm thế nào để trở thành một phu quân tốt.

Nhưng y tin tưởng, nhất định có thể làm phu quân tốt của nàng, vĩnh viễn ở bên nàng.

Hết chương 91

92. Chương 92

Edit: Như BìnhBeta: Vô PhươngTuy không thể xem là tìm được phương pháp giúp Thiên Sắc tự hồn trọng sinh, nhưng khi Bình Sinh mang theo Ôn thú quay về Tử Vi viên thì lòng vẫn rất vui mừng. Chỉ ít, đây cũng xem như có chút thu hoạch.

Hắn không biết mình phải chờ bao lâu, nhưng hắn tin rằng Thiên Sắc nhất định sẽ trở về.

Tuy nhiên hắn còn chưa vui mừng được bao lâu thì những chuyện đau đầu liên tiếp kéo tới...

Đầu tiên là đôi song sinh Nha Nha và Miêu Miêu đã giúp hắn gây ra một tai họa mà hắn cảm thấy thật muốn vỗ tay khen ngợi, nhưng vì e ngại thể diện nên không thể không nghiêm nghị trách mắng như một người cha nghiêm khắc.

Nói qua nói lại, chuyện Nha Nha gây ra họa cũng là do Hoa Vô Ngôn.

Ngày đó, Bình Sinh rời khỏi Tử Vi viên, Nha Nha và Miêu Miêu quỳ gối cầu xin trước mặt Ngự Quốc Tử Quang phu nhân khiến bà không thể nuốt trôi cục giận. Cuối cùng, Ngự Quốc Tử Quang phu nhân vừa đau buồn vì đứa con trai ngang bướng, giờ hai đứa cháu lại không nghe lời, bà thấy chúng khiến bà hao tổn tinh thần quá mức nên không thêm để ý tới chúng nữa. Nhưng hai đứa bé vì muốn tỏ rõ thái độ kiên quyết của mình, thậm chí còn định noi gương cha của chúng bỏ nhà đi bụi. Ai ngờ, đúng vào dịp đó, hai đứa bé vừa ra khỏi Huyền Đô Ngọc Kinh thì đã gặp được Hàm Nhụy và Bán Hạ.

Đương nhiên Bán Hạ và Hàm Nhụy đã hiểu rõ chân tướng mọi chuyện, hơn nữa hai đứa bé còn luôn miệng kể khổ. Một mưu tính chột lười qua đầu Bán Hạ, y không đưa hai đứa bé quay về Huyền Đô Ngọc Kinh ngay lập tức mà đưa đến Ngọc Hư cung ở Tây Côn Luân gặp Nam Cực Trường Sinh đại đế.

Tại Ngọc Hư Cung ở Tây Côn Luân, Nha Nha và Miêu Miêu đã gặp được Nam Cực Trường Sinh đại đế, sau đó việc quen biết các vị sư thúc, sư bá kỳ quặc cũng thành chuyện đương nhiên.

Hiển nhiên, sau cùng Nha Nha và Miêu Miêu vẫn bị đưa về Huyền Đô Ngọc Kinh, nhưng sau khi được các sư bá, sư thúc có lòng tốt xúi giục, hai đứa bé lại tiếp tục mục đích “kiên trì không bỏ cuộc” với tổ mẫu của mình. Ngự Quốc Tử Quang phu nhân thấy tâm can bảo bối của mình tự dưng biến mất, nóng ruột như

kiến bò trên chảo lửa. Khi thấy hai đứa bé quay về, hai đứa đều là tìm gan ruột rà của bà, làm sao bà nỡ trách mắng chúng, ngược lại bà còn hứa sẽ nghĩ cách cứu mẹ chúng về thì hai đứa bé mới chịu yên ổn.

Nhưng yên ổn không có nghĩa là chịu an phận, kết quả là do có chỗ dựa nên Nha Nha và Miêu Miêu bắt đầu thỉnh thoảng chạy đến Ngọc Hư cung.

Bởi vì hai đứa trẻ là con của Thiên Sắc nên các sư bá, sư thúc đương nhiên cũng chiều như ngàn sao vẩy trắng, đến cả người cứ ru rú ở U Minh Ti suốt ngày như Bạch Liêm khi biết tin cũng chạy đến thăm. Đúng lúc đó, Hoa Vô Ngôn kẻ rãnh rỗi sinh nông nổi cũng đến la cà...

Ngày trước, mọi người vốn không thích gặp Hoa Vô Ngôn, nhưng sau đó có lẽ vì đứng cùng chiến tuyến trong chuyện của Thiên Sắc và hai bên qua lại thường xuyên, mọi người bắt đầu cảm thấy Hoa Vô Ngôn với họ là cá mè một lứa. Bất luận là uống rượu, ngâm thơ, đánh cờ, chơi đàn, thậm chí là ngắm đồng cung đồ thì Hoa Vô Ngôn đều thuộc hàng cao thủ, tài năng của y rất được khâm phục, cho nên mối quan hệ vốn cách trở trăm núi nghìn sông giờ cũng thành hồ bằng cầu hữu.

Kết quả là, Nha Nha gặp Hoa Vô Ngôn, Miêu Miêu gặp Bạch Liêm thì gây ra tai họa cũng không phải chuyện gì bất ngờ.

Hoa Vô Ngôn và Tử Tô vì chuyện của Thiên Sắc mà bất hòa từ lâu. Sau khi Hoa Vô Ngôn biết Tử Tô yêu thầm Phong Cẩm nên giận chó đánh mèo sang Thiên Sắc, và sau khi Tử Tô thấy Hoa Vô Ngôn và các sư bá sư thúc của mình xưng huynh gọi đệ với nhau, thì cả hai người đều thầm khinh bỉ đối phương nhưng chẳng dám nói ra.

Lúc đó, Miêu Miêu dùng cớ đến thăm Hàm Nhụy để bám theo Bạch Liêm đến U Minh Ti. Con bé hết như miếng da trâu chơi hoài không thủng, cho dù Bạch Liêm có nóng tính đến mức nào cũng không tiện so đo với một đứa bé, nên y đành phải nén giận, ngoan ngoãn chịu sự chi phối. Mà Nha Nha theo Hoa Vô Ngôn đi chơi khắp nơi, vô tình gặp được Tử Tô, Hoa Vô Ngôn bèn chỉ vào bóng Tử Tô ở đằng xa, thêm mắm dặm muối kể lại những chuyện ác Tử Tô làm năm xưa cực kỳ sinh động. Đã thế, khi đi lướt qua nhau Tử Tô còn ngứa miệng, thấy Nha Nha có khuôn mặt giống Thiên Sắc nên đã nói lời gì đó không êm tai bị Nha Nha nghe được.

Cho nên, Nha Nha không có Miêu Miêu ở bên lại bị Hoa Vô Ngôn xúi giục, nên đã tiến hành một trận trả thù liên hoàn với Tử Tô.

Kết quả trả thù tạm thời lược bỏ không đề cập ở đây, nói tóm lại khi Bình Sinh trông thấy Tử Tô một tay xách cổ áo Nha Nha còn Hoa Vô Ngôn đi ở đằng sau, thì hấn chợt có cảm giác dở khóc dở cười. Ngày xưa, hấn cũng giống hệt con hấn, từng có xung đột với cô ả vênh áo kiêu ngạo này. Huống hồ gì, nếu lúc đó không phải nàng ta làm khó thì...

Nếu nói trong lòng hấn không có thành kiến và oán giận thì là nói dối, nhưng hấn và Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa có thần chúc tương đương, mà lại còn chút quan hệ cá nhân nên không tiện so đo. Chẳng qua tính ra, con hấn tuy còn bé nhưng đã nhận được chân truyền của hấn, thẳng bé chọc ghẹo cô ả tị kiêu này đến mức chật vật không chịu nổi, mặt xám mày tro!

Được rồi, thật ra lòng hấn hiểu rõ bản lĩnh của con hấn ra sao, chuyện này hơn phân nửa là do Hoa Vô Ngôn xúi giục, cả hai cấu kết làm chuyện xấu...

Bây giờ, người ta đã tìm đến tận cửa tố cáo rồi!

Được!

Hay lắm!

Cực kỳ tốt!

Nếu không phải Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa đang đứng ở bên cạnh thì Bình Sinh đã ôm lấy con trai mà hôn vài cái rồi khen ngợi một phen. Đáng tiếc, hiện tại vì thể diện, hấn không thể không nén lại xúc động muốn vỗ tay ăn mừng, rồi cố tình tỏ thái độ nghiêm nghị lạnh lẽo “giải cứu” đứa con trai nằm trong tay Tử Tô. Sau đó vờ đau lòng, dùng những lời đẹp đẽ bề ngoài mà không có nội dung bên trong như chỉ, hồ, giả, đã trách mắng một phen.

* Chi hồ giả dã là những hư từ trong văn cổ Trung Hoa, có nghĩa là hồi đó không có dấu câu hay liên từ mà dùng những hư từ này để phân biệt, phân tích câu. Sau này họ dùng cụm chi hồ giả dã nhằm để chỉ những người học cao hiểu rộng, bụng mang một bồ sách, mở miệng ra là dùng cách nói chữ, khiến những người nghe chẳng hiểu nổi => ý chỉ những người khoe khoang chữ nghĩa. Đáng tiếc Nha Nha tuổi nhỏ ngây thơ, không biết đây là trách mắng nên không thêm quan tâm. Cậu bé chạy vòng quanh phụ quân, đầu tiên chỉ kéo góc áo bào tím của phụ quân cậu, sau đó càng không thêm kiêng dè bắt đầu mất đi mảy lại với Hoa Vô Ngôn đang cung kính đứng cúi đầu ở bên kia.

Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa đương nhiên đã nhận ra Bình Sinh bao che cậu nhóc, bà không tiện nói thêm gì khác đành phải trầm giọng thừa cơ này chậm rãi nói ra lời Ngự Quốc Tử Quang phu nhân đã dặn dò: “Thằng bé còn nhỏ xíu mà ngang bướng như thế thì sau này phải làm sao? Thằng bé sao có thể kế thừa thần chức của Đế quân? Đế quân đã là cha của thằng bé thì nên từ bỏ việc vân du tìm kiếm vô vị kia mà lo dạy dỗ con mình thì hơn...”

Chỉ tiếc bà còn chưa nói hết thì đã có một kẻ không biết điều tiếp lời: “Đúng vậy, đừng có như cái vị thần nào đấy dạy được một đứa con gái tuổi còn nhỏ mà hung dữ như cọp cái, chuyện bé tí cũng đi tính toán chi li với một đứa trẻ con, aiii... Sau này, sao gả ra ngoài được đây...”

Những lời này ám chỉ rất rõ ràng, nữ tử vốn đang cực kỳ giận dữ rốt cuộc cũng không nén giận được quát lớn: “Hoa Vô Ngôn!”

Vung quạt “soạt” một cái, công tử áo trắng tao nhã luôn tự xưng là “tiểu sinh” bây giờ ngẩng đầu ưỡn ngực, cười cực kỳ mê hoặc lòng người, khê phe phẩy chiếc quạt cực kỳ phong độ nhưng đuôi lông mày y lại nhướng lên tỏ vẻ trào phúng, y đáp lời cực kỳ vang dội: “Tiểu tiên ở đây!”

“Người cứ kiếm chuyện với ta khắp mọi nơi, rốt cuộc người có ý gì?” Tử Tô giận dữ trừng trừng nhìn y, không hề che giấu sự tức tối nghiêng rằng nghiêng lợi, oán hận không thể nhào lên cắn y thành tám khúc! Biết Hoa Vô Ngôn là một kẻ khéo léo, rất có tài ăn nói lại biết cách ngụy biện, đương nhiên nàng biết mình không có cách nào nói lý với y bèn cố tình nói ngược làm y khó coi: “Chẳng lẽ, người có tình ý với ta cho nên mới liều chết bám chặt, dây dưa không dứt?”

Đáng tiếc, nàng ta quá xem thường bản lĩnh của Hoa Vô Ngôn, trong tình cảnh đó một kẻ đã quen với sóng to gió lớn như Hoa Vô Ngôn làm sao để mình bị bắt nạt? Đảo tròn con ngươi, Hoa Vô Ngôn đã có ý định: “Nhớ năm xưa, Tử Tô tiên cô kiếm chuyện không ngớt với Thiên Sắc cô nương, đừng có nói là vì tiên cô có tình ý với nàng nên mới bám chặt không buông?” Y cố tình nhắc tới Thiên Sắc là vì muốn kéo Bình Sinh vào vòng chiến, đây mới thật là âm mưu của Hoa Vô Ngôn.

Quả nhiên vừa nghe thế, sắc mặt Bình Sinh sa sầm lại.

“Thiên Sắc...” Nhắc đến cái tên này, Tử Tô cũng hơi chột dạ. Ngày xưa nàng vẫn chưa biết Bình Sinh chính là Thanh Huyền, khi có ai nhắc đến Thiên Sắc thì nàng sẽ tức giận mắng chửi. Sau đó, nàng biết được chân tướng sự thật từ Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa thì thâm tâm mới thấy bất ổn, nàng ta hận Thiên Sắc giờ đã tan thành tro bụi mà còn khiến biết bao người hao tổn tinh thần như vậy, không nói đến Tử Vi đế quân, U Minh Diêm Quân Bạch Liêm, thậm chí còn có cả sự phụ của nàng... Vừa nghĩ đến Phong Cẩm, Tử Tô đã thấy rất đau khổ, nàng ta cố vực dậy tinh thần: “Ta còn nhớ, người bệnh ả ta chăm chấp, nghe nói người từng mượn cố canh giữ Tỏa Yêu tháp để đến thăm ả... Xem ra, tình ý của người với ả thật sâu đậm, không tầm thường đâu...”

Muốn quậy cho đục nước sao, bao nhiêu đây thì nhằm nhò gì?

Tên khốn Hoa Vô Ngôn này dám ngang nhiên khiêu khích, Tử Tô nàng cũng không sợ gì y!

Ai ngờ, Hoa Vô Ngôn nghe thấy chỉ bật cười ha hả mà không hề hoảng hốt.

“Sách có câu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu cũng là chuyện thường tình của nhân sinh. Tiểu tiên quý trọng Thiên Sắc cô nương cũng không phải là chuyện mờ ám gì. Chỉ tiếc, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, trong lòng Thiên Sắc cô nương chỉ có mỗi mình Bình Sinh đế quân, tiểu tiên làm sao có phúc phần ấy?” Từng lời y nói đều rất thận trọng, không hề e ngại hành vi và lời nói bám chặt Thiên Sắc ngày xưa của mình, y lẳng lặng quan sát nét mặt Bình Sinh, sau đó lại chuyển mục tiêu: “Thật ra, tiểu tiên và sự phụ

Phong Cẩm của tiên cô cũng xem như đồng bệnh tương lân, theo tiểu tiên thấy chưởng giáo Phong Cẩm dường như vẫn chưa thể nguôi ngoai...

Lời này chẳng khác nào xát muối và miệng vết thương của Tử Tô: “Người...” Nàng ta trừng mắt nhìn Hoa Vô Ngôn, cứ thế nghẹn lời không biết nên nói gì cho phải, nàng ta tức đến mức sắc mặt trắng bệch cả ra.

Tuy nhiên Hoa Vô Ngôn dù đã chiếm được thượng phong thì vẫn chưa hài lòng, y tiếp tục đổ dầu vào lửa: “Ngẫm nghĩ kỹ thì tiên cô và tiểu tiên cũng có thể xem như đồng bệnh tương lân đó...” Lời y nói rất thâm sâu, ngầm ám chỉ chuyện Tử Tô thầm yêu Phong Cẩm. Khi trông thấy nét mặt Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa hơi thay đổi, lúc này y mới hài lòng, nhàn nhã phất phơ cây quạt xem náo nhiệt.

Đáng tiếc, mọi chuyện tiếp theo không giống như dự đoán của y, U Minh Diêm Quân Bạch Liêm đột ngột nổi giận dưng dưng xách Miêu Miêu xông thẳng tới, trong tích tắc đã khuấy đảo cục diện.

Hóa ra, chuyện Miêu Miêu làm còn kinh thế hãi tục hơn cả Nha Nha. Cô bé không những đứng trước mặt các vị chân quân của U Minh Ti Cửu Trọng Ngục tuyên bố rằng cô bé đã chấm trúng Bạch Liêm, mà lại còn nghiêm trang bàn điều kiện với Bắc Âm Phong Đô đại đế...

Nếu con muốn cưới con trai ngài thì giá cả ra sao?

Nhìn cảnh tượng đó, bảo Bạch Liêm sao không tức giận xanh mặt cho được?

Thừa dịp mọi chuyện rối loạn còn Bình Sinh thì đang đau đầu, Hoa Vô Ngôn ngoắc ngoắc tay với Nha Nha, hai bóng dáng một lớn một nhỏ lén lút chuồn khỏi Tử Vi điện.

Hai người chạy một mạch đến dưới tàng phù tang, sau một lúc thở hổn hển họ mới ngừng lại được.

“Hoa tiểu tiên.” Giọng nói Nha Nha trong vất ngây thơ vô tội, cậu bé rất thẳng thắn hỏi: “Con mụ la sát kia rất xinh đẹp, rất xứng với huynh, huynh nên cưới nàng ta về.”

Hoa Vô Ngôn bị dọa bởi cách gọi của Nha Nha, sau đó nghe thấy đề nghị của cậu bé, y sợ đến mức tay run lên đánh rơi cây quạt: “Khụ khụ, tiểu công tử, chuyện này...” Một lúc lâu sau y mới kịp phản ứng, y than thở liên tục: “Người ghét ta lắm phải không, cho nên mới có cái đề nghị tra tấn ta như thế...”

Trời ạ, bảo y cưới con mụ la sát kia thì chi bằng tước tiên tịch của y, đánh y về nguyên hình còn hơn!

Chỉ tiếc, xưa nay Nha Nha là loại người chỉ nói qua một lần rồi sẽ lập tức chuyển hướng câu chuyện, cậu bé không thèm nhìn nét mặt buồn bực của Hoa Vô Ngôn, mà còn nghiêng đầu quan sát cẩn thận Hoa Vô Ngôn một lượt rồi bỗng hỏi: “Hoa Tiểu tiên, thật ra người rất tốt, sao mẹ của ta không thích người vậy?”

Hoa Vô Ngôn sắc nước miếng, khóe mắt run rẩy, thật không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào nữa.

“Khụ khụ, tiểu công tử, chuyện này...” Hắn cúi người nhặt lấy cây quạt rơi trên mặt đất, lòng thầm oán trách...

Nếu mẹ người thích ta mà không thích phụ quân của người thì làm sao có thẳng nhóc ngốc ngơ ngốc ngác như người?

Được rồi, thật ra y càng muốn tự giễu bản thân hơn...

Chuyện y thích mẹ của người ta giờ đã biến thành chuyện lông gà vỏ tỏi mất rồi?

Tiếc là, nỗi oán thâm của y mới dâng lên đã bị cắt ngang, bởi vì lời tiếp theo của Nha Nha thật khiến người ta trợn mắt há mồm...

“Hoa Tiểu tiên, nếu người thích mẫu thân của ta như vậy, chi bằng người cưới tỷ tỷ của ta đi, tỷ tỷ rất giống mẹ của ta...”

Hoa Vô Ngôn hoảng hốt giật mình, cây quạt vừa nhặt lên lại rơi đánh “cạch” xuống đất.

Trời ơi! Tỷ tỷ của người bằng tuổi người, người cho ta có bệnh yêu trẻ con sao?

Còn nữa, mắt của người bị làm sao vậy, tỷ tỷ của người không hề giống mẹ của người mà cực kỳ giống cha người! Lúc trước cha người luôn gai mắt, kiếm chuyện đủ điều với ta, đã khiến ta có ám ảnh tâm lý, nếu ta mà cười tỷ tỷ người, ngày ngày đều phải gặp mặt... tiểu công tử, người cố tình chơi xỏ ta đúng không?

Hơn nữa, chẳng phải tỷ tỷ của người đã chấm trúng U Minh Diêm Quân sao, mấy ngàn năm nay Bắc Âm Phong Đô đại đế vẫn đang phiền não vì hôn nhân của con trai, bây giờ chỉ e lão ta đang buồn ngủ mà gặp được chiếu manh, chưa biết chừng một già một trẻ đã đạt được hiệp định... nếu không sao Bạch Liêm lại có thể phần nộ đến thế... Nếu lúc này y không biết điều mà chen chân vào... cả nhà U Minh Ti Cửu Trọng Ngục đều là người thủ đoạn độc ác, đã thích thù vật lại còn thù dai, y thật không dám chọc vào...

Y còn muốn giữ lại cái đuôi hồ ly của mình sống thêm mấy vạn năm nữa...

Tuy Hoa Vô Ngôn tự thấy tư duy của mình rất nhanh nhạy, thế nhưng vẫn không đuổi kịp tốc độ tư duy của Nha Nha, khi y còn đang phiền não vì sự kiện trước thì bên này Nha Nha lại tiếp tục cất lời...

“Thật ra trông ta rất giống mẹ của ta, chỉ có điều, tại sao người lại không phải là hồ ly cái? Như thế, ta có thể cười người rồi!”

Trong lúc Nha Nha ủ rũ buồn phiền, thì Hoa Vô Ngôn đã trông giống hệt một thân cây trụ lá trong mùa đông băng giá, y cũng chẳng còn đủ sức nói chuyện.

“Khụ khụ, tiểu công tử, chuyện này...” Y ỉu xìu nhặt cây quạt lên, miễn cưỡng nói thêm nửa câu thì chẳng thể nào nói tiếp được nữa. Được rồi, thật ra y cũng muốn làm rõ, y hoàn toàn không có hứng thú với chuyện tình đoạn tụ...

Một giả thiết rợn tóc gáy bỗng hiện lên trong đầu, y biến thành một con hồ ly cái mặc hỉ phục đội mũ phượng, nét mặt xấu hổ đi theo từng bước chân tập tễnh của Nha Nha ngây thơ, y được Nha Nha dắt đi trên con đường chiêng trống vang dội tận trời. Giả thiết ấy trong tích tắc khiến y khóc không ra nước mắt...

Nếu phải như thế thì y thà cười cái con mụ la sát kia còn hơn!

Vất vả lắm mới giải quyết xong chuyện của Nha Nha và Miêu Miêu, Bình Sinh vừa suy tư vấn đề giáo dục con cái nhà mình, vừa thả Ôn thú ra khỏi chiếc nhẫn Càn Khôn. Ôn thú quả như lời Dụ Lan nói, vì trốn tránh trong đầm lầy không dám ra ngoài kiếm ăn nên đã đói đến hấp hối.

Chính con Ôn thú này đã nuốt tim của Thiên Sắc, bây giờ tìm được nó cũng xem như một việc vui. Tuy vẫn chưa tìm ra cách giúp Thiên Sắc tụ hồn trọng sinh, nhưng Bình Sinh chỉ muốn tìm trái tim Sắc về trước.

Con Ôn thú kia dường như biết ý định của Bình Sinh, nó biết mình sắp đối diện với điều gì nên hoảng sợ co rúm lại, quần áo rách rưới, tóc tai rối bù, toàn thân run lên như những chiếc lá phát phơ trong cơn gió. Đôi mắt đen giấu dưới mái tóc rối trợn trừng thật to, miệng mấp máy mãi mới khàn khàn vang lên giọng cầu xin...

“Đ...đ... đừng...”

Lời đó khiến Bình Sinh nhớ ra một chuyện xa xưa. Ngày trước trên Yên Sơn, sống cuộc sống vô tư vô lự cũng có một đứa trẻ miệng mồm không rõ luôn lon ton chạy theo hần, cậu bé vừa cười nhều nước miếng vừa nín gục áo hần gọi: “C...c...ca...”

Đó là Nhục Nhục!

Hóa ra tuy Nhục Nhục đã chết, nhưng trí nhớ của cậu bé vẫn còn trong cơ thể này.

Bình Sinh nhìn Ôn thú co cuộn lại một đống, hần vươn tay vận khí vài lượt, tuy chỉ cần đánh một chưởng giết chết Ôn thú là có thể lấy lại tim của Thiên Sắc, nhưng hần chợt cảm thấy mình không nỡ ra tay.

Rốt cuộc lòng trắc ẩn và không nhẫn tâm này đến từ đâu? Chẳng lẽ là do Ôn thú này sống nhờ trên thân xác Nhục Nhục sao? Nếu đối là người khác chắc hẳn hần sẽ không nường tay, nhưng hôm nay người hần phải đối mặt là Nhục Nhục...

Lúc trước, khi Nhục Nhục rời xa trần thế hẳn đã không có mặt ở Yên Sơn, đương nhiên cũng không biết đứa bé ngốc đã ra đi thế nào, cũng không biết trước khi chết cậu bé có đau đớn lắm không. Nhưng hôm nay, bảo hẳn tự tay giết chết Ôn thú, như vậy chẳng phải cũng giống như hẳn lại tận tay giết Nhục Nhục một lần nữa?

Thật lâu sau, cuối cùng Bình Sinh thu lại tất cả chân khí trên lòng bàn tay.

Cho dù có lấy được trái tim của Thiên Sắc thì vẫn chưa tìm ra cách giúp nàng tự hồn. Có lẽ, chờ đến khi tìm được phương pháp giúp nàng tự hồn thì xử lý Ôn thú này cũng không muộn... Bây giờ tạm để nó sống thêm một thời gian nữa... Nếu công bằng mà nói thì tuy Ôn thú là ma nhưng quả thật nó chưa từng giết hại một sinh mệnh nào...

Thở dài bất đắc dĩ, lòng Bình Sinh rối loạn, tự tìm vô số cái cớ cho bản thân...

“Bình Sinh con không xuống tay được sao?” Đúng vào lúc Bình Sinh do dự khó xử, một giọng nói trầm thấp uy nghiêm chợt vang lên.

Bình Sinh sửng sốt, xoay lại nhìn người vừa xuất hiện, hẳn chợt ngẩn ra vì những suy tư trong đầu bị bóc trần, đầu óc trống rỗng.

Người đến chính là Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn!

Nhìn Bình Sinh giật mình hoảng hốt, Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn khẽ vuốt chòm râu dài, dưới hai hàng mày trắng dài là đôi mắt đen bình tĩnh anh cơ trí. “Bây giờ xem như con đã hiểu thế nào là vì an nguy của một người mà tổn thương một người khác, vả lại cả hai đều là người quan trọng trong lòng mình, việc này không khác gì lấy thịt tu bổ vết thương, tự thân nó đã là tạo nghiệt.” Dừng một lát, ông cúi đầu thở dài một hơi, dường như cảm khái lại như vui mừng: “Muốn lấy lại trái tim của Thiên Sắc cũng không cần phải giết nó. Hôm nay nếu con có giết Ôn thú lấy tim Thiên Sắc thì cũng chỉ tăng thêm một phần tội nghiệt chứ không thể tích thêm phúc đức cho con bé. Nếu không thể tìm được cách kết lại nguyên thần cho con bé thì mọi chuyện đều uống công...”

Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn cố ý chỉ dẫn, Bình Sinh không cách nào kiềm nén cảm xúc, nắm chặt hai bàn tay, đôi môi vì kích động mà trở nên trắng bệch khẽ run lên nhẹ. Cuối cùng, hẳn đập đầu trước Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn: “Bình Sinh cầu xin Thiên Tôn chỉ cho con một con đường sáng.”

“Việc này ta cũng lực bất tòng tâm.” Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn nở nụ cười hiền hòa, thâm sâu, nụ cười đó vừa ẩn chứa sự từ bi của người ở ngôi cao vừa xen lẫn sự bất đắc dĩ: “Nhưng mà, nói ra cũng rất lạ, Thiên Sắc vốn phải chịu mệnh cô loan trọn đời, thế nhưng lại có được một đoạn nhân duyên với con, xét đến cùng cũng là do con bé làm việc thiện tích được công đức sửa đổi số mệnh.”

“Ý của Thiên tôn là...” Trái tim Bình Sinh giật thót, bất giác nghẹn lời, hẳn chăm chú nhìn Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn, lòng lo lắng bất an.

Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn vẫn không trả lời, chỉ xoay người bước đến trước mặt Ôn thú, cây phát trần khẽ lướt qua thân thể Ôn thú, trong chớp mắt ông đã đeo dây xích kim cương trói buộc nó: “Ôn thú này có chút duyên phận với con, giữ lại nó để canh giữ Tử Vi viên cũng không phải việc khó. Về phần con...” Chờ đến khi làm xong mọi chuyện, ông mới quay lại nhìn Bình Sinh: “Nếu cứ vân du tìm kiếm vô nghĩa khắp bốn phương thì chẳng thà con ở Tử Vi viên gánh vác trách nhiệm thần tôn của con, giúp Hạo Thiên chấp chưởng thiên đình, xem như giúp con bé tích lũy phúc đức...”

“Chẳng lẽ...” Con sóng dao động lướt qua đáy mắt rồi hóa thành nỗi đau vô sắc vô hình. Lòng hẳn vốn đang kích động khó mà kiềm chế, nhưng khi mở miệng thì đã hoàn toàn thay đổi, chẳng còn gì cả, từng lời từng chữ bất đắc dĩ chết lặng thoát ra khỏi môi: “Con chỉ có thể chờ đợi không biết đến bao giờ sao?” Bất tri bất giác, giọng của hẳn hơi run rẩy, tựa như đau lòng khó mà kiềm chế, cũng có lẽ là nỗi lo lắng khó đề nén.

Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn cúi đầu cười, xoay lưng về phía hẳn, ông đáp một câu chẳng liên quan gì, nhưng trong ngữ điệu lại ẩn chứa huyền cơ: “Chỉ cần con còn tin con bé sẽ trở về thì đến một ngày nào đó con bé nhất định sẽ về.”

Quả như lời Phù Lê Nguyên Thủy thiên tôn việc phục hồi lại cơ thể Thiên Sắc không khó. Hắn dùng cành và lá của cây phù tang, mượn máu của Nha Nha, Miêu Miêu và trái tim thu lại từ chỗ Ôn thú, sau đó Bình Sinh run tay triệu hồi hoa Khuê Uy từ trong cơ thể ra, rồi tận mắt chứng kiến cảnh tượng cơ thể Thiên Sắc dần xuất hiện trong vàng sáng tím.

Nàng tựa như đang ngủ, im lặng nằm đó không hề có tri giác, khuôn mặt, dáng người, tất cả đều không khác gì người trong hồi ức của hắn.

Nhưng, Bình Sinh càng nhìn thì lòng càng chua xót, nghĩ đến việc ngày đó hắn nằm đó mà không hề biết nàng tự moi tim trả hắn thì trái tim lại đau thắt lại, một nỗi tuyệt vọng chợt dâng lên kèm theo mùi máu tươi nồng nặc.

Dù sao...

Đây chỉ là một thể xác vô hồn thôi.

Vô số buổi xế chiều mặt trời lặn xuống, mặt trăng dâng lên, hắn nắm tay nàng và cả chiếc trâm gỗ đàn tơ vàng lúc trước nàng để lại, hết lần này đến lần khác lặp đi lặp lại tình ý của hắn với nàng, ngày quay ngày, bất tri bất giác đã qua một ngàn năm.

“Thiên Sắc, bao giờ nàng mới quay về?” Mỗi một lần, cổ đè nén sự hoảng loạn trong đôi mắt và sự bất an, xót xa trong lòng. Tuy hắn nắm tay nàng nhưng dường như chẳng nắm bắt được điều gì cả, nàng tựa như một bức tượng được điêu khắc bằng băng, bất kỳ lúc nào cũng có thể biến mất, tan ra thành nước trước mặt hắn. Những đêm dài thanh vắng, từng lời hắn nói đều biến thành những giọt nước mắt không lời. Hắn thấp thỏm tự hỏi nỗi bất an trong lòng mình là gì, cổ họng khàn đi, từng lời thốt ra đều rất khó khăn, giống như Nha Nha học nói. Một người vẫn luôn bình tĩnh như hắn giờ suy nghĩ lại rất rối loạn, trái tim nóng nảy đập trong lồng ngực dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể phá vỡ ngực bay ra. Hắn cố gắng giữ bình tĩnh, tự trấn an mình, nhưng càng ngày càng khó kiềm chế được cảm xúc. Dần dà, bàn tay nắm tay nàng đã bất giác run rẩy, thậm chí hắn còn chưa nhận ra ngữ điệu của hắn đã run lên khó mà kiềm chế: “Chẳng lẽ nàng cứ định ngủ mãi, không bao giờ tỉnh lại nữa ư... Nàng mau về đi... về xem con của chúng ta...”

Trong một ngàn năm, dù hắn có nắm chặt tay nàng đến mức nào, hắn không xem ai ra gì đặt từng nụ hôn lên môi nàng, thì điều hắn có thể cảm nhận được chỉ là lạnh lẽo và băng giá, còn nàng vẫn không chút phản ứng. Đối diện với thể xác nàng, hắn cố gắng sưởi ấm nàng, nhưng chỉ đành bó tay chịu chết, không biết phải làm thế nào để nàng có thể cảm nhận được sự ấm áp. Hắn chỉ còn cách chờ đợi, ngày càng thất vọng, rồi dần thành tuyệt vọng.

Nhưng dù là thất vọng hay tuyệt vọng thì hắn vẫn không thể từ bỏ việc chờ đợi nàng.

Điều hắn có thể làm là kiên định giữ vững niềm tin của mình.

Đúng vậy, hắn biết nếu hắn cứ một mực tin rằng nàng có thể quay về thì đến lúc nào đó nàng nhất định sẽ trở về. Nếu đến cả hắn cũng không nghĩ là nàng có thể về thì nàng sẽ vĩnh viễn không còn về được nữa.

Trong quãng thời gian chờ đợi vô vọng, hắn không có bất cứ một điểm tựa nào, điều hắn có thể dựa dẫm chỉ là niềm tin cố chấp của mình mà thôi.

Thật lâu sau đó, hắn như quên mất thời gian. Hắn chỉ nắm tay nàng, đôi môi mỏng lặp đi lặp lại. Trước sau như một, hắn vươn tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt ngủ say của nàng, từng tác quyền duyên yêu thương. Sâu trong đôi mắt bùng lên một nỗi niềm không biết tên lại nóng bỏng hơn cả lửa, tựa như chỉ cần liếc mắt một cái thì mọi thứ đều bị thiêu đốt.

“Thiên Sắc, hoa hướng dương tự tay ta trồng trên Yên sơn cho nàng lại nở rồi.... Rốt cuộc khi nào nàng mới quay về...”

Cởi áo ngoài, hắn leo lên giường ôm nàng vào lòng, đặt nàng tựa mặt vào vòm ngực của hắn, lắng nghe tiếng trái tim đập đều đặn của hắn. Lòng thầm mong đợi, từng nhịp đập mạnh mẽ trầm ổn đó có thể lay động vài mảnh hồn phách đã tan đi của nàng, gọi nàng thức tỉnh từ giấc ngủ say?

Thứ hắn có thể cho nàng chỉ có mỗi trái tim này thôi!

Bình Sinh không biết tại sao mình lại ngủ, vì trong một ngàn năm qua hắn chưa từng yên ổn chợp mắt. Chỉ cần hắn vừa nhắm mắt lại thì sẽ nhìn thấy cảnh tượng nàng moi tìm hồn phi phách tán trước mặt hắn, hắn sợ hắn mà nhắm mắt lại thì thể xác của nàng cũng biến mất lặng lẽ hết như ngày đó.

Tuy nhiên, hắn không chỉ ngủ mà còn nằm mơ!

Trong mơ, hắn thấy một người...

Đó là Thanh Huyền của ngày xưa đang ngồi trên đất tỉ mỉ mài một nhánh cây tử đàn tơ vàng thô ráp thành một cây trâm bóng loáng.

Cảnh tượng này không xa lạ gì với Bình Sinh, nhưng tận mắt chứng kiến hình ảnh kỳ quặc này, rõ ràng đó là Thanh Huyền và quang cảnh này quen đến mức không thể quen hơn, nhưng hắn lại cảm thấy có điều gì bất ổn.

“Rốt cuộc ngài cũng tới!” Trông thấy hắn, ‘Thanh Huyền’ ngồi đó thở phào nhẹ nhõm, nét mặt như trút được gánh nặng, ‘Thanh Huyền’ vứt cây trâm sắp mài xong đi, chỉ chăm chăm bước nhanh về phía trước tựa như muốn vội vàng dẫn hắn đến nơi nào đó.

Cảnh tượng nhìn thấy và nói chuyện với bản thân mình quả kỳ dị tột đỉnh, Bình Sinh cảm thấy giấc mơ này lạ lùng khó tả, thế nhưng hắn cứ như bước vào ma chướng đi theo sau ‘Thanh Huyền’ kia...

Đó là một biển hoa hướng dương vô biên vô hạn, rạng rỡ tươi sáng, màu vàng kim rực rỡ gần như nhuộm khắp bầu trời. Đi qua giữa những hàng cây hướng dương cao tới đầu người, Bình Sinh càng bước về trước càng lo lắng bất an, kinh hồn bạt vía, dường như ở đằng trước là cảnh tượng hắn có thể đoán ra đang chờ đợi hắn...

Nhưng, hắn sợ, sợ mình lại thất vọng!

Cuối cùng, khi đến giữa biển hoa hướng dương, hắn loáng thoáng trông thấy một bóng áo đỏ thẫm.

Hết chương 92

93. Chương 93: Chương Cuối

Edit: Như Bình + Ong MDBeta: Vô Phương Bình Sinh không thể tin vào mắt mình.

Hơn một ngàn năm qua, kể từ khi hắn bắt đầu nhớ lại chuyện cũ, hắn vẫn không dám ngủ, vì chỉ cần nhắm mắt lại hắn sẽ nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết nàng moi tìm trả hắn. Nhưng điều làm hắn càng tự trách mình hơn là nàng lặng lẽ hồn phi phách tán ngay bên cạnh hắn thế mà hắn còn ngủ say sưa không hay biết gì, thậm chí còn tự cho rằng nàng sống rất ổn.

Với hắn mà nói, những năm qua ngủ là một nỗi đau hắn không bao giờ dám chạm tới, càng đừng nói là nằm mơ.

Hơn nữa, lúc trước hắn nằm mơ cũng từng chứng kiến thảm cảnh nàng người chết hồn tan.

Nhưng hôm nay, hắn đang mơ thật rồi ư?

Mà nàng lại xuất hiện trong giấc mơ của hắn thật... Cảnh trong mơ là một biển hoa hướng dương rộng lớn vô bờ...

Gần như xuất phát từ bản năng, hắn muốn vội vàng chạy tới, ôm nàng thật chặt vĩnh viễn không rời xa. Nhưng lúc này hắn chỉ có thể đứng đờ tại chỗ, không thể cất một bước nào. Hắn do dự, ngập ngừng, bàng hoàng, lưỡng lự...

Hắn không tin cảnh tượng trước mắt, hắn sợ nàng chỉ là một giấc mơ, vừa chạm vào sẽ vỡ tan.

‘Thanh Huyền’ dường như có thể hiểu thấu tâm tư hắn, nhìn theo bóng người áo đỏ đứng trong biển hoa hướng dương, giải thích với Bình Sinh: “Đúng vậy, đây là giấc mơ của ngài.” Dừng một lát, ‘Thanh Huyền’ thở dài: “Có lẽ chính ngài cũng không biết, ngài đã tạo nên một đồi hoa hướng dương trong mơ vì người, có lẽ trong khoảng hai ngàn năm qua những đóa hoa đó chưa bao giờ héo tàn.”

Biển hoa hướng dương này là được tạo nên trong mơ ư?

Những đóa hoa này có cách đây khoảng hai ngàn năm, rốt cuộc hẳn đã tạo nên thứ này từ khi nào?

Thật ra, lúc trước dù hẳn bị ép uống nước Vong Xuyên, nhưng trong ý thức vẫn ghi khắc lời thề nguyện này...

“Vì có biển hoa hướng dương này, nên người vẫn luôn tự trấn an phải tiếp tục chờ đợi, phải tin tưởng Thanh Huyền sẽ đến...” Giọng cười khê khàng mà có hơi chua chát, ‘Thanh Huyền’ chăm chăm nhìn Bình Sinh, không kiêng nể gì nhấn mạnh từng chữ: “Thật ra, đến cả ta cũng không nghĩ rằng Thanh Huyền sẽ đến, mà người vẫn ngày ngày đứng đó, không hề tuyệt vọng...”

Bình Sinh á khẩu không đáp được một câu, hoàn toàn không phản ứng nổi. Hắn đứng cứng đờ ngay tại chỗ, trái tim như bị một lưỡi dao đục khoét, ‘Thanh Huyền’ đứng trước mặt hắn gần từng tiếng sắc bén đón đau.

Chờ đợi ư?

Hóa ra, nàng và hắn đều chấp nhất vào tình yêu này.

“Người nói nàng vẫn luôn ở đây...” Thật lâu sau, rốt cuộc Bình Sinh cũng tìm lại được giọng nói của mình, trong sự lạnh nhạt xen lẫn nỗi trống vắng, giọng trầm khàn, trong từng lời đều là đau thương: “Nàng ở đây chờ ta hai ngàn năm...”

“Người vẫn ở đây chờ Thanh Huyền, kể từ lúc ta bắt đầu biết nghe biết nói, những chuyện người kể cho ta đều có liên quan đến Thanh Huyền, từng chuyện từng chuyện chưa từng bỏ sót.” Giọng điệu không cảm xúc, nam tử có khuôn mặt giống hệt Thanh Huyền vẫn bình thản, mỗi câu đều nhắc đến cái tên ‘Thanh Huyền’, giống như cố ý nhấn mạnh: “Người vẫn thường nói, nếu Thanh Huyền không nhớ ra người, thì chỉ dựa vào một mảnh hồn phách của người, có lẽ cả đời này sẽ không một ai biết người và ta đang ở đây, cũng không có ai có thể tìm đến đây.”

Bình Sinh hoảng hốt, hoàn toàn không thể tả cảm giác hiện giờ của mình, giọng nói vấp vả lắm mới tìm về được bị thứ gì đó chặn lại, lòng đau như dao cắt.

“Nàng, nàng...” Bình Sinh không biết mình nên nói gì, hắn cảm thấy dòng khí xung quanh mình như ngưng tụ lại, dồn nén xuống khiến hơi thở hắn nghẹn ngào.

“Bây giờ ngài đã đến đây, nói cách khác, rốt cuộc ngài cũng nhớ ra Thiên Sắc?” Lúc nam tử hỏi câu này thì chăm chăm nhìn Bình Sinh, cố tình nhấn mạnh hai từ ‘rốt cuộc’ như trào phúng như chất vấn, xen trong đó còn có cơn phẫn nộ không thể kiềm chế.

Khổ sở gập đầu, trái tim Bình Sinh như bị khoét mất một lỗ, nỗi đau như mọi tim khoét xương lướt qua tứ chi bách hải. Mọi Bình Sinh khê giật, cuối cùng hắn không nói gì, chỉ cắn chặt răng nắm chặt đôi tay, lòng thâm lấp đi lấp lại những lời xin lỗi, hắn chậm rãi bước từng bước về phía trước.

Bóng áo đỏ thắm hệt như trong ký ức, màu đỏ tươi như máu khiến lòng người hoảng sợ, mà bóng người gầy gò yếu ớt vẫn luôn trầm mặc ít nói chấp nhận mọi thứ trong hồi ức giờ đã rất gầy gò, bóng dáng nàng càng nổi bật giữa biển hoa hướng dương rực rỡ, bóng hình ấy tỏa ra sự bất lực suy sụp và đau thương khó kiềm nén.

Thứ cảm giác này vừa là đau mà lại không phải là đau.

Đi được vài bước, Bình Sinh đột ngột dừng lại, hắn xoay người nhìn nam tử kia, ánh trong đôi mắt là sự nghi ngờ và ngạc nhiên: “Rốt cuộc người là...”

Bình Sinh thấy rất kỳ lạ, nam tử trước mắt trông giống hệt Thanh Huyền, ngay đến một động tác nhỏ cũng giống hệt. Khi hai người đối diện nhau, hắn luôn có cảm giác như mình đang đối diện với bản thân, bị chính linh hồn mình chất vấn.

Nam tử kia co gập khóe mắt mà chẳng biết làm sao, y thở dài một hơi cũng không trả lời thẳng thắn: “Lúc ấy vốn người phải chịu cảnh hồn phi phách tán, nhưng vì có ta, cho nên mới giữ lại được một mảnh hồn phách tồn tại sâu trong giấc mơ của ngài.” Thoảng dừng lại, y tiếp tục tháo gỡ từng khúc mắc câu chuyện mà không chịu nói thẳng: “Đôi khi, người đau lòng vì nhớ lại chuyện cũ, khi đó người sẽ im lặng không nói,

ta đành phải biến thành hình dáng ngài ngài xưa, làm những chuyện ngài từng làm để dỗ dành người, để người vui vẻ hơn đôi chút...” Hít sâu một hơi, nam tử kia dùng nét mặt dờ khóc dờ cười đối diện Bình Sinh, từng lời từng chữ như thuộc nằm lòng kể ra thật chậm: “Mài trầm, làm mũ phượng, giặt chăn, mài mực, làm nũng, giả ngờ nghệch... Phụ quân, lúc trước vì để lừa được trái tim của mẫu thân, rốt cuộc phụ quân đã làm bao nhiêu điều ngốc nghếch để khiến mẫu thân si dại người, không hề thay đổi?”

Một tiếng ‘phụ quân’ khiến Bình Sinh kinh hồn bạt vía, gần như giật bắn mình.

Nam tử trước mặt là con của hần sao?

Là có từ lúc nào?

Sao tình hình có vẻ kỳ dị thế này?

Chẳng lẽ là cái đêm trên Yên sơn kia...

“À, đúng rồi...” Lúc này nam tử như nghĩ tới điều gì, vội vàng thu lại ảo ảnh khôi phục tướng mạo lúc đầu... Chỉ tại cha của cậu tới nhanh đến vậy, lúc này cậu còn định bắt chước cha mài trầm, làm vui lòng mẹ nữa...

Thu lại ảo ảnh, nam tử giống hệt Thanh Huyền biến thành một đứa bé, thân thể gầy gò, thoát nhìn rất giống năm Thanh Huyền mười tuổi lần đầu tiên gặp Thiên Sắc.

Trong chớp mắt, khó mà áp chế sóng lòng cuộn cuộn, Bình Sinh vội vàng bước tới, càng đến gần cơ thể hần càng run lên khó mà kiềm chế.

Thiên Sắc của hần, nàng đã lắng đọng ở đây đợi chờ hần hơn hai ngàn năm...

Cuối cùng cũng đến gần bóng người cô đơn đứng một mình dưới tàng hoa hướng dương, nàng vẫn mặc bộ y phục giống hệt bộ hỉ phục để lại trên Yên sơn, màu đỏ thắm đó mang theo cảm giác đau tận tâm can.

Khi đó, nàng mặc y phục này tới gặp hần, hần vẫn ngỡ ngàng không biết nguyên nhân.

Thật đáng chết!

Nhìn thân thể cô độc gầy gò có thể ngã quỵ bất kỳ lúc nào, trái tim Bình Sinh dậy sóng, hần rất mong chờ nhìn thấy vẻ mặt kích động và vui mừng của nàng khi gặp lại hần. Nhưng không ngờ, Thiên Sắc xoay người lại bình thản liếc nhìn hần một cái, nàng chỉ nở nụ cười gượng gạo, nét mặt cô đơn, ngữ khí xót xa chua chát, còn có sự mệt mỏi không thể chịu nổi: “Con đừng có biến thành phụ quân để làm ta vui nữa, mẫu thân không sao...”

“Sư phụ!” Lời thì thầm của nàng khiến tâm hồn hần chấn động, không thể khống chế mà bước lên trước một bước, hần ôm chặt lấy nàng, cảm nhận được thân thể nàng gầy yếu nhẹ như lông vũ, xương cốt nàng lạnh lẽo, khiến trái tim hần cũng băng giá theo nhiệt độ cơ thể nàng.

“Không phải ta muốn làm nàng vui...” Bình Sinh cắn răng, nhẫn nhịn mãi mới nói ra được những lời rất đơn giản giấu trong đáy lòng cả ngàn năm nay: “Sư phụ, Thanh Huyền đã quay về thật rồi...”

Cứng đờ một lúc lâu mới có thể nhận ra đây là chuyện thật không phải một giấc mơ, Thiên Sắc xoay người lại, hơi ngơ ngẩn không dám xác định. Nàng vươn tay thật cẩn thận chạm vào khuôn mặt hần, sau khi xác định hần là người thật mới vui mừng vào lòng ngực hần.

“Là Thanh Huyền thật sao?” Nàng níu chặt vạt áo hần, thì thầm hỏi, giọng nói đó hư vô mờ mịt, dường như chính nàng cũng không nghe rõ lời mình nói: “Thanh Huyền, hoa hướng dương nở hết rồi...” Tựa đầu vào ngực hần, nơi gần trái tim hần nhất, nàng khẽ thì thầm: “Rốt cuộc, chàng đã trở lại... quay về là tốt rồi...”

Khẽ run lên, cuối cùng nàng nắm thật chặt vạt áo của hần, tựa như cuối cùng đã khắc sâu vào trái tim hần, như vậy hai người sẽ không bao giờ chia cách nữa, lúc này cơ thể của nàng mới có tri giác, mới thật tồn tại.

“Đúng vậy, ta là Thanh Huyền của nàng... Ta đã quay về... ta về thật rồi...”

Hần thì thầm gọi tên nàng, không hề giải thích điều gì nhưng tựa như đã giải bày mọi chuyện, tựa như chấp vãi lại thể xác đã chịu giày vò khổ sở và những vết thương chồng chất trong tim cho đến khi thành một cuộc đời trọn vẹn.

Đúng vậy, hắn đã hứa với nàng, từ nay về sau nhất định phải thực hiện.

Khi tất cả mọi người đều nghĩ rằng Bình Sinh tìm thấy Thiên Sắc, từ đó về sau có thể sống cuộc sống ‘hạnh phúc’ chỉ nguyện làm uyên ương không muốn làm thần tiên, thì Bình Sinh lại thấy cuộc sống của mình còn dầu sôi lửa bỏng hơn cả ngày xưa.

Ái thê ở ngay trước mắt, nhưng nhìn được mà chạm không được, giống hệt hoa trong gương trăng trong nước.

Hắn ghen một bụng lửa.

Dù nói thế nào đi nữa, bây giờ hắn vẫn còn phải gánh vác trách nhiệm của Hạo Thiên, phải xử lý đủ thứ chuyện to nhỏ trên Cửu Trọng Thiên. Cho nên, đợi đến khi hắn liễu mạng hoàn thành mọi chuyện, đang muốn đến tìm Thiên Sắc tâm sự, quyến luyến yêu thương để giải tỏa nỗi khổ tương tư bấy lâu thì chợt phát hiện, mình bị thất sủng rồi.

Bây giờ, người được yêu thương nhất lại là thằng nhóc xấu xa Lôi Lôi.

Lôi Lôi chính là đứa trẻ đã bảo vệ Thiên Sắc, ở bên Thiên Sắc hai ngàn năm trong giấc mộng của Bình Sinh. Nói ra cũng lạ, đứa bé này có vào lúc Bình Sinh và Thiên Sắc ý loạn tình mê trên Yên sơn, nhưng khuôn mặt của nó lại giống hệt Thanh Huyền không sai một li.

Được rồi, không những là khuôn mặt mà cả điệu bộ làm nũng giả ngây giả dại cũng giống hệt.

Mà ánh mắt Thiên Sắc nhìn Lôi Lôi cũng giống hệt năm xưa nhìn Thanh Huyền, ánh mắt yêu chiều, thương xót và khoan dung, việc này càng khiến Bình Sinh thấy mình biến thành râu ria, bị ném lên chín tầng mây mất rồi.

Vốn là, Bình Sinh cũng thấy mắc nợ Lôi Lôi, dù sao Nha Nha và Miêu Miêu vừa sinh thì đã ở Huyền Đô Ngọc Kinh, được Ngự Quốc Tử Quang phụ nhân toàn tâm chăm sóc. Còn Lôi Lôi lại ở bên Thiên Sắc, cùng Thiên Sắc trải qua hai ngàn năm gian khổ không ai hay biết, không người hỏi thăm, cho nên dù Lôi Lôi rõ ràng nhỏ tuổi nhất, nhưng bất luận là ngôn từ hay cử chỉ đều già dặn trước tuổi. Hơn nữa, nếu lúc đó không có Lôi Lôi thì chưa biết chừng Thiên Sắc sẽ hồn phi phách tán thật.

Vì thế, Bình Sinh quyết định, dù Lôi Lôi có muốn gì đi nữa, hắn sẽ toại nguyện thằng bé bằng mọi biện pháp.

Nhưng, ‘bất cứ thứ gì’ đó tuyệt đối không bao gồm Thiên Sắc!

Cho nên, khi Bình Sinh thấy tiểu tử Lôi Lôi cứ bám lấy Thiên Sắc cả ngày, như hình với bóng từng giờ từng phút, thậm chí ngủ cũng phải nằm cùng Thiên Sắc thì mặt Bình Sinh lập tức sầm xuống. Mà tiểu tử Lôi Lôi chẳng biết là không hiểu chuyện hay là cố tình khiêu khích, khi ngủ thẳng bé cứ ôm chặt cánh tay Thiên Sắc không chịu buông ra, khiến Bình Sinh hận không được, buồn không xong đành ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ không nói nên lời.

Vất vả lắm mới có một đêm Lôi Lôi đi ngủ sớm, Thiên Sắc ngủ cùng với nó, Bình Sinh cho rằng đó là thời cơ tốt bèn kéo kéo Thiên Sắc, mở bàn tay đang nắm chặt tà váy Thiên Sắc của Lôi Lôi, hắn định ôm Thiên Sắc về Tử Vi điện âu yếm một phen. Nhưng không ngờ, khi Bình Sinh vừa mới bế Thiên Sắc khỏi giường thì Lôi Lôi đã tỉnh lại...

Thằng nhóc con kia bình thường lời nói cử chỉ không giống trẻ con, thế nhưng lúc đó lại giả vờ ngây thơ vô tội, bé bĩu môi, mắt rưng rưng, uất ức vô hạn lên án: “Mẫu thân có phụ quân rồi thì không cần Lôi Lôi nữa...” Vừa dứt lời, thằng bé hít mũi, bĩu môi ra, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Vì khuôn mặt và tính cách của Lôi Lôi cực kỳ giống Thanh Huyền nên Thiên Sắc chiều thằng bé nhất. Hơn nữa, trước mặt Thiên Sắc, Lôi Lôi rất thông minh, thằng bé không giống Nha Nha hay đi cùng Hoa Vô Ngôn và các vị sư bá sư thúc vô liêm sỉ gây ra một đồng tai họa, cũng không giống Miêu Miêu cứ ba lần bảy lượt bị Bạch Liêm đen mặt ném về Tử Vi viên, cho nên Thiên Sắc chiều thằng bé đến mức muốn gì được đó. Bây giờ, thấy bão bối trong lòng mình khóc lóc thương tâm như vậy thì người mẹ như Thiên Sắc sao mà không đau lòng cho được?

Bình Sinh trợn tròn mắt nhìn Thiên Sắc không hề do dự quay lại ngủ cạnh Lôi Lôi, vứt Bình Sinh sang một bên.

Bình Sinh rất là ghen tị!

Vì muốn mua chuộc Miêu Miêu theo phe mình, Bình Sinh không thể không làm theo nguyên tắc thà hại người chứ tuyệt đối không hại mình, nên đã bán đứng Bạch Liêm không còn một mảnh. Bình Sinh không những dùng danh nghĩa để tôn cho phép Miêu Miêu tự do ra vào U Minh Ti – Cửu Trọng Ngục, mà còn ngầm đồng ý chuyển thành hôn của Miêu Miêu và Bạch Liêm sau này. Như vậy, Miêu Miêu xem như đã thành liên minh với hắc hợp sức ‘đối phó’ Lôi Lôi.

Một hôm, Miêu Miêu và Nha Nha hẹn Lôi Lôi ngồi nhập định, tỷ thí xem ai chuyên tâm tu đạo hơn, mà trọng tài chính là Thiên Sắc. Cuộc tỷ thí diễn ra chưa được một nén nhang, Bình Sinh bèn chọn tốt thời cơ, lặng lẽ bắt mất Thiên Sắc.

Một lúc lâu sau, Nha Nha hé mở một con mắt, tặc tặc lưỡi rồi trộm nhìn xung quanh, lúc này cậu bé mới chọc chọc Lôi Lôi vẫn đang ngồi mắt nhắm tâm tĩnh, nhỏ giọng bảo: “Mẹ bị cha bắt mất rồi.”

“Đệ biết...” Lôi Lôi vẫn cứ nhắm mắt, không hề ngạc nhiên cất tiếng. Cậu bé không hề cười, nhưng đuôi mày thoáng nét xảo quyệt, cất tiếng nhẹ nhàng thản nhiên: “Cha làm mẹ khổ sở bấy lâu nay, dù thế nào cũng không thể để người vợ bỏ được... Hôm nay tạm xem như cho cha chút ngon ngọt... Ngày mai...” Kéo dài âm cuối, cậu bé bĩu môi, không nói gì nữa chỉ hừ mạnh, tỏ vẻ mình đã nhớ kỹ chuyện này, tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ: “Hừ!”

Nha Nha nghe thế gật gù cười trên nỗi đau của người khác, cậu bé chặc chặc than thở: “Cha đáng thương quá... Aiii...” Sau khi thở dài, cậu bé lấy túi hạt hướng dương Hoa Vô Ngôn hối lộ cho cậu vì không muốn cưới Tử Tô ra, nhét vào trong miệng ăn ngon lành.

Miêu Miêu từ nãy giờ vẫn không nói chuyện, đứng dậy khỏi bồ đoàn, vội chạy đến cửa giảng phép chống nghe trộm, sau đó mới cười tủm tỉm cảm ơn Lôi Lôi: “Lôi Lôi, tất cả phải cảm ơn đệ, nếu không thì cha sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện của tỷ và tiểu sư bá...”

Nghe nói tiểu sư bá nổi điên vì cơn cuồng bám của Miêu Miêu, lại không thể bùng nổ trước mặt cô bé, nên đã lên tạo áp lực với cha. Mà lần này cha trái lương tâm chấp thuận có lẽ đã bó tay chịu trôi với Lôi Lôi ...

“Cha có việc nhờ tỷ giúp đỡ thì sẽ đi vào khuôn khổ, tỷ có thể gặp được cơ hội này chính là vì có duyên thôi.” Lôi Lôi mở mắt ra, nhẹ cười, ngữ điệu già dặn hoàn toàn khác hẳn vẻ ngoài của mình. Lắc lắc đầu, ngữ điệu của Lôi Lôi nhẹ như gió thoảng mây trôi: “Không cần cảm ơn đệ, sau này còn phải nhờ tỷ giúp đỡ...”

Miêu Miêu cười như đóa hoa nở rộ, khuôn mặt vui mừng trắng mịn, hơi ửng hồng như tô son, cô bé vỗ ngực thề thốt: “Chỉ cần ta còn hữu dụng thì đệ cứ lên tiếng.”

Chà, cái này có nên gọi là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh?

Thiên Sắc bị Bình Sinh ‘kèm chặt’, vốn tưởng hẳn có chuyện cần nói với nàng, nhưng không ngờ hẳn lại đi xa như vậy, hẳn mang theo nàng rời Tử Vi viên đằng vân giá vũ đến Đông Cực Yên sơn.

Đứng dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn hoa hướng dương tràn ngập khắp núi đồi, Thiên Sắc cực kỳ kinh ngạc. Dưới ánh hoàng hôn, ánh sáng vàng kim như những vầng mặt trời nhỏ bé, trải nét dịu dàng lên khắp vùng hoang vu và lạnh giá, những thân cây quấn lấy nhau biến thành một nỗi quyến luyến trong dòng sinh mệnh dài vô tận.

Bất tri bất giác, thừa dịp Thiên Sắc còn đang kinh ngạc, Bình Sinh nheo đôi mắt dịu dàng lại, những ngón tay thon dài không báo trước mà quấn quanh vòng eo của nàng, kéo về phía mình. Thiên Sắc không kịp đề phòng bị hắn ôm vào trong lòng, nàng chỉ còn cách chống hai tay lên lồng ngực hắn.

Nhìn vào mắt nhau, sóng tình cuộn cuộn trào dâng trong đáy mắt.

“Đây là hoa hướng dương ta trồng cho nàng...” Vòng tay hắn siết chặt thắt lưng nàng, đôi tay nàng cũng được bọc trong bàn tay hắn, cẩn thận ve vuốt, kề đôi môi mỏng đến bên tai nàng, giọng nam trầm thấp khàn khàn hùng hậu. Sau đó, hắn nắm tay nàng đặt lên trái tim mình, dưới lòng bàn tay nàng xuyên qua các lớp áo trái tim hắn đập vững vàng trong lồng ngực, như muốn xuyên qua lòng bàn tay nàng, chấn động huyết mạch của nàng, cũng làm rung động tâm tư nàng: “Nàng có còn nhớ, lúc trước nàng đã may một bộ hỉ phục cho ta, còn ta cũng đã làm xong mũ phượng, chỉ chờ nàng về... Nàng đội mũ phượng, ta mặc áo cưới...”

Thiên Sắc lặng lẽ nhìn vào mắt hắn, không lên tiếng, nàng vươn tay nắm lấy bàn tay hắn áp lên gò má lạnh lạnh của mình. Nàng vô thức siết chặt tay hắn, nở nụ cười nhàn nhạt dịu dàng, sóng mắt long lanh vô hạn, một vài sợi tóc theo động tác cúi đầu của hắn rũ xuống vai phát phơ trên má phải của nàng nhồn nhột, như quyến luyến như triền miên.

“Có phải thấy ta rất xa lạ không?” Bình Sinh cười tự giễu, hắn khẽ thở dài, vòng tay càng siết chặt lấy nàng. Ngón tay khẽ khàng vuốt khuôn mặt nàng, trái tim không an phận đập điên cuồng trong lồng ngực. Đó là niềm vui mừng kích động, giống như một nửa trái tim đã mất đi từ lâu lắm rồi, nay đột nhiên quay về lấp đầy lồng ngực trống rỗng bấy lâu nay.

Đúng rồi, giờ có lẽ nàng vẫn còn nhớ Thanh Huyền, nếu không nàng sẽ không quan tâm Lôi Lôi đến vậy, mà từ trước tới giờ hắn chưa từng làm chuyện gì khiến nàng vui lòng... Chẳng biết lúc nàng nhìn Lôi Lôi, có phải đã xem Lôi Lôi thành Thanh Huyền...

Nghĩ thế, một nỗi chua xót tràn ngập lòng Bình Sinh.

Tiếng thở dài của hắn quá lâu và quá buồn ngủi, khiến lòng người sa sút, Thiên Sắc bỗng cảm thấy mình bị một thứ vô hình bao bọc lấy.

“Đồ ngốc, sao lại xa lạ chứ?” Nàng rũ mắt xuống không nhìn hắn, rèm mi dày mịn phủ bóng mờ trên khuôn mặt. Dung nhan của nàng nửa phủ ánh hoàng hôn, nửa phản chiếu ánh vàng kim của những đóa hướng dương, hai luồng sáng hòa vào nhau mang đến một cảm giác thoải mái lạ thường: “Chẳng phải chàng từng nói, bất luận chàng biến thành thể nào đều mãi mãi là tiểu lang quân của ta?”

“Vậy tại sao lúc nào nàng cũng ngắm Lôi Lôi mà không nhìn ta lấy một cái?” Bình Sinh ôm chặt lấy nàng, giọng điệu chua lè chua loét, hắn vùi mặt vào mái tóc đen huyền, khẽ khàng hít thở. Hắn tựa đầu vào gáy nàng, thưởng thức hương thơm thoang thoảng quen thuộc hắn từng nhớ nhung.

Thiên Sắc dở khóc dở cười với lời buộc tội của hắn, nàng lắc đầu định đẩy hắn ra: “Bình Sinh, chàng đường đường là Bắc Cực Trung Thiên Tử Vi đại đế, sao lại tính toán chi li với con mình vậy?”

“Thế thì đã sao? Ta cũng là đàn ông!” Tính trẻ con và ngang bướng bị ẩn giấu hiếm hoi lắm mới xuất hiện, hắn cứ ôm chặt lấy nàng, kề tai nàng thì thầm. Sau đó cố tình cắn thùy tai nàng, ôm chặt thắt lưng kéo nàng vào lòng, không cho phép nàng giãy dụa: “Tại sao nàng cứ chăm chăm con trẻ mà lạnh nhạt với phu quân vậy nương tử? Sau này, nàng chỉ được ngủ với ta! Nếu Lôi Lôi còn bám lấy nàng, ta sẽ đưa nó tới học ở Câu Trần Thượng Cung, chưa đủ vạn năm thì không cho phép nó quay về!”

Dứt lời, Bình Sinh đã hạ quyết tâm tàn nhẫn, mặc kệ sau này Lôi Lôi có còn không biết tốt xấu bám chặt Thiên Sắc hay không, tóm lại hắn đã chịu đựng đủ rồi, hắn trở về phải phải Vân Trạch đưa quỷ con kia đến Câu Trần Thượng Cung, để Thiên Sinh từ từ mà trị nó!

Quỷ con mặt còn búng ra sữa, dám đấu với ông sao?

Con còn non và xanh lắm con ạ!

“Nhưng lúc trước chẳng phải chàng từng tuyên bố không muốn ngủ cùng ta?” Thiên Sắc hơi nhướn mày, dường như nghĩ tới chuyện ngày xưa có hơi buồn cười, nhưng lại nhin cười nghiêm túc nhắc lại, không hề đùa cợt: “Chính miệng chàng nói câu đó!”

“Ta nói lúc nào nhỉ?” Bình Sinh trợn mắt, trong tích tắc hắn lục tung ký ức cũng chẳng thể nhớ ra rốt cuộc mình đã nói cái câu vô liêm sỉ tự bẽ mặt đập chân mình này khi nào.

“Chàng không nhớ sao?” Thiên Sắc nghiêm túc nhìn vào mắt hắn, nàng tỉ mỉ kể lại với từng lời từng câu trong nét mặt bàng hoàng của hắn: “Lúc ở khách điểm trong Nhiễm Trù trấn, chàng từng bảo có chết cũng không ngủ cùng ta, chàng còn định leo cửa sổ bỏ trốn nữa!”

“Nàng nghe nhầm rồi!” Được nhắc nhở, Bình Sinh cũng nhớ lại chuyện cũ, nét mặt hơi xấu hổ, có chết cũng tuyệt đối không thừa nhận.

Ngày xưa, hắn từng nói nàng giống như ‘nương’ của hắn, nhưng sau đó hắn lập lờ nói dối, bảo nàng nghe nhầm vì rõ ràng hắn nói là “nương tử”.

* Nương = mẹ Quả thật vừa vô lại vừa vô sỉ.

“Chàng!” Những lời này của nàng vốn không có ý gì khác, nhưng vào tai Bình Sinh lại chọc trúng nỗi đau ngầm của hắn khiến hắn tức giận ôm nàng xoay một vòng, hai người lập tức lặn vào bụi hoa hướng dương, bị tán hoa rậm rạp che khuất. Sau khi lặn vài vòng, hắn đè chặt nàng dưới đất, cười như thổ phỉ: “Được! Muốn tính nợ cũ với ta phải không? Khi đó chính nàng nói, đợi đến khi ta dậy thì hoàn toàn sẽ —” cố ý không nói hết câu, hắn tóm lấy tay nàng, xấu xa lần xuống nơi đó, miệng treu chọc: “Bây giờ, nàng xem thử ta đã dậy thì hoàn toàn chưa?”

Thiên Sắc bị hành động bạo dạn này của hắn khiến cho xấu hổ đỏ bừng mặt, cố gắng giãy tay ra khỏi tay hắn. “Ban ngày ban mặt, chàng đứng đắn một chút —” nàng khê mắng, nhưng bàn tay xấu xa của hắn lại vuốt ve cái cổ trắng ngần của nàng. Ngón tay thô ráp, chai sần chạm vào, kích thích gấp bội khiến Thiên Sắc run run, đầu khê lắc muốn tránh khỏi sự vuốt ve thân thiết của hắn nhưng dễ gì hắn chịu dừng tay.

“Đừng sợ, ta chỉ muốn ôm nàng một lát...” Hắn nhìn nàng chằm chằm, còn có chút si mê, đôi đồng tử đen nhánh không chớp giống như nhìn cả đời cũng không đủ. Nói một câu lấp lửng như vậy, hắn cúi xuống hôn thật sâu lên môi nàng, chậm rãi, nóng bỏng. Dưới nụ hôn của hắn, Thiên Sắc không còn chút sức lực, thở hổn hển như một con thú nhỏ, đầu óc hỗn loạn, nhớ rõ những lời này dường như có gì đó không phù hợp, nhưng đã bị ép lên thuyền giặc, cũng không thể nghĩ ra không đứng chỗ nào.

Hắn hôn lên từng phân từng tắc trên khuôn mặt nàng, ngón tay chậm rãi vuốt ve mái tóc nàng, cần cổ trắng ngần ngay trước mắt. Đôi môi nóng bỏng in xuống chẳng chút khách khí, từ từ di chuyển xuống dưới, vừa hôn vừa khê cắn thận trọng theo đường cong. Thiên Sắc cúi đầu thở gấp, vì sự tiếp xúc bạo dạn và nụ hôn của hắn khê kêu lên hoảng hốt bởi vì không thể chịu nổi sự đụng chạm, đôi môi đỏ mọng áp sát gáy hắn, hơi thở nhẹ nhàng như ngâm nga. Bàn tay hắn luồn vào trong váy nàng, điểm ướm át triển miên trong ký ức hoàn toàn tuôn chảy. Nàng chợt nhận ra ý đồ của hắn, da thịt và hơi thở nóng rực vây quanh nàng, tất cả những thứ thuộc về hắn đều nóng như lửa. Mặt nàng đỏ bừng muốn đẩy hắn ra, tim đập càng lúc càng nhanh, như đàn lạc điệu, trở nên rối loạn.

“Bình Sinh, không được, giữa màn trời chiếu đất như vậy, chàng —” nàng đỏ mặt, làm cách nào cũng không đẩy hắn ra được. Cảm giác rõ rệt hắn nhẹ nhàng lướt qua vùng gáy mẫn cảm của nàng khiến thân thể nàng run rẩy, nàng chỉ có thể cắn chặt môi, sợ bản thân sẽ phát ra âm thanh quá mức xấu hổ.

Đúng rồi, ở thành Ninh An, hắn cũng từng nói như vậy, cuối cùng —

Hắn đúng là mặt dày mày dạn, chẳng biết xấu hổ chút nào!

“Nàng nói ta không được?” Bình Sinh lắng nghe lời nàng chọn ra điểm sơ suất nhất, khê hôn vào trán, neoh mắt lại thấy bộ dạng chân tay luống cuống của nàng liền cố ý bẻ cong lời nói, không đợi nàng trả lời đã hôn nồng nhiệt hơn, hắn cực kỳ thích đáng vẽ xấu hổ không giấu được như thế của nàng. “Lâu rồi không làm, ta nghĩ nàng sắp quên mất tư vị kia rồi. Xem ra, ta phải chỉ cho nàng thật tốt để chứng minh rất cuộc là ta có được hay không.” Hắn vừa nói, vừa áp lại gần mặt nàng, ngón tay luồn vào vạt áo xoa nắn lúc mạnh lúc nhẹ khê khàng vỗ về, nét cười trên mặt chẳng chút đứng đắn.

Thiên Sắc bị giật mình vì hành động và lời nói lớn mật này của hắn, không biết nên làm thế nào cho phải, lúng túng ngại ngùng, không tin hắn thân là Đế quân lại có thể làm chuyện cá nước thân mật giữa màn trời chiếu đất thế này. Chỉ là tiếp đó, chút hy vọng cuối cùng của nàng bị hắn nuốt hết trong nụ hôn cuồng nhiệt. Hắn khê thổi bên tai nàng, bàn tay vén váy nàng lên, mở ám trượt từ mắt cá chân lên trên, bàn tay dán sát vào da thịt vuốt ve từng tắc tiến lên chẳng chút kiêng dè. Sự kháng cự của nàng càng kích thích

dục vọng chinh phục của hắn, luồng khí nóng chạy khắp cơ thể, bất chợt ý loạn tình mê không thể khống chế được!

Không biết hắn cởi quần áo nàng từ bao giờ, khi thân thể ấm áp của hắn áp sát, nàng cảm nhận được sự ấm áp cực hạn. Bình Sinh hơi cổ ý, đặt môi sát bên tai nàng, khẽ liếm vành tai nàng từng chút một, thốt ra những lời mơ hồ như muốn nàng nhớ lại thứ gì đó: “Nàng đã nhớ lại chưa?”

“Nhớ lại cái gì?”

Nàng khẽ khàng hỏi lại, đôi má đỏ bừng vì lửa tình thiêu đốt. Hắn vuốt ve khuôn mặt nàng, nhìn nàng chăm chú. Nàng cũng mở mắt ra, đôi mắt trong suốt đã có vẻ mờ mờ lung, giống như viên ngọc châu thấm nước, đen láy, càng khiến người ta yêu thích.

In bóng vào mắt nhau, hơi thở cũng ngắt quãng, ngay cả không khí cũng trở nên cực kỳ yên tĩnh.

“Nàng đã nhớ lại Thanh Huyền là ai —” hắn cúi thấp người thì thầm bên tai nàng, đầu lưỡi liếm xuôi theo vành tai, thừa dịp nàng chăm chú lắng nghe bàn tay trượt vào chân nàng, cuối cùng tiến thẳng vào giữa!

“Thiên Sắc, nàng nhớ lại ta là ai chưa?” Hắn có chút ác ý tiếp tục hỏi, khẽ cười hôn lên vành tai mãi cảm của nàng, tay bắt đầu tăng thêm lực ma sát.

Thiên Sắc thở gấp, trong phút chốc như bị sét đánh trúng chỉ có thể cắn chặt môi, run run để mặc sự vui sướng mãnh liệt kia mài mòn bản thân. Nàng nhắm chặt hai mắt, toàn thân không còn chút sức bất lực khẽ rên rỉ, cảm giác được ngón tay hắn xua xa tiến sâu hơn một chút, dục vọng dâng tràn khiến thân thể nàng phản ứng từng đợt mãnh liệt.

“Thanh Huyền...” Nàng bất lực nức nở, đôi mắt rưng rưng vì bị dày vò, thân người nóng rực, nơi sâu thẳm nào đó như trống rỗng, muốn được hắn lấp đầy ngay lập tức.

“Nàng phải gọi ta là phu quân.” Dường như hắn không hài lòng, nhưng lại cúi xuống hôn nàng giọng vô cùng dịu dàng, tuy vậy vẫn nhất định không chịu dừng tay, mạnh mẽ tìm kiếm đòi hỏi nàng.

Đúng vậy, nói đến “Thanh Huyền”, khuôn mặt hiện tại của hắn khác hẳn lúc đó, khó tránh khỏi nàng lại ngẩn ngơ vì nhìn thấy thẳng nhóc thối Lôi Lôi kia, dù hắn biết hắn vô lý, nhưng vẫn bắt đầu vì sự quan tâm của nàng bị chia sẻ.

Chỉ có phu quân mới là sinh mệnh có một không hai của nàng.

“Phu quân!” Dưới sự tra tấn ngọt ngào, nàng thỏa hiệp thở hổn hển khẽ gọi danh xưng cực kỳ thân mật kia. Nàng đấu tranh dưới sự vuốt ve trêu chọc của hắn, cảm giác được ngón tay hắn như một con rắn trơn mịn, chậm rãi luồn vào sâu, khiến nàng không thể thở được, ngay cả mạch đập cũng mãi mãi cảm theo từng động tác của hắn.

Lúc này, Bình Sinh mới vừa lòng, nhẹ nhàng rút ngón tay ra, dường như định buông tha nàng.

Lúc Thiên Sắc thở phào nhẹ nhõm, hắn đột nhiên tiến vào lần nữa, ra sức quấy rối, giống như một cơn sóng chợt biến thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, sóng bắn tung tóe, cuối cùng trở thành cơn sóng cực lớn!

Bị cảm giác mãnh liệt như vậy làm cho khiếp sợ, Thiên Sắc cúi đầu hét lên một tiếng. Sau đó chỉ có thể bất lực thở dốc gọi tên hắn, bầu chặt vai hắn cong người lên, phô bày thân thể xinh đẹp của nàng trước mặt hắn. Lý trí của nàng bị hắn dày vò đến mức nhanh chóng biến mất, vô thức cọ sát dán chặt lên thân hình hắn, mong xóa bỏ lửa tình thiêu đốt kia.

Rút tay lại, bế nàng ngồi lên người mình, vài mảnh lá khô bám trên tóc nàng rơi xuống người Bình Sinh, nhưng hắn chẳng ngại, thậm chí không thêm lau lớp mồ hôi mỏng rịn ra trên trán, chỉ khẽ cười: “Ta thích nàng cao cao tại thượng.”

Cái gọi là cao cao tại thượng này, không thể nghi ngờ là một sự ám chỉ. Thiên Sắc chớp mắt vô tội, thân thể trắng nõn đỏ bừng vì ngưỡng ngừng, khẽ run lên vì không còn lựa chọn nào khác đành ngồi vắt ngang thắt lưng theo đòi hỏi của hắn, đôi tay mảnh khảnh đặt trên ngực hắn, nhẹ nhàng chạm vào.

Thân thể theo bản năng cảm nhận được sự chờ mong, nàng và hắn nhẹ nhàng cọ xát, mỗi lần va chạm đều khiến nàng run lên đến sắp ngất, không khỏi cắn răng khe rên rỉ. Mồ hôi ướt đầm dính chặt lọn tóc bên má, thậm chí mười ngón tay của nàng dần dần bám vào ngực hắn, rung lên theo nhịp đập, theo hơi thở của hắn.

Ngay lúc nàng bối rối không biết phải làm như thế nào, hắn đột nhiên thẳng người tiến vào, hoàn toàn chiếm giữ nàng.

Hắn tiến vào nhanh hơn mong chờ, không làm nàng đau, kéo căng nàng đến cực hạn. Hai người cùng phát ra tiếng kêu khẽ, giống như đôi rồng phượng cùng kêu lên khi đang quấn quýt vui đùa bên nhau.

Lúc mới bắt đầu, Thiên Sắc vẫn hơi sợ không dám chuyển động, nhưng dưới sự dụ dỗ dỗ dành của hắn nàng mới ngò nứa người dậy, chậm rãi lên xuống trên người hắn. Còn hắn cũng cố gắng hết sức dạy nàng làm thế nào để đạt được niềm vui sướng tột bậc, không quên hôn lên đôi môi hồng của nàng, nuốt hết tất cả sự e thẹn của nàng. Khi nàng tạm nghỉ sẽ lợi dụng để biến thành chủ động, thừa cơ mặc sức độc chiếm nàng, thân thể mềm mại đến không còn sức.

Ánh mắt hắn chưa từng rời khỏi nàng, đáy mắt đen như khát khao cắn nuốt hết tất cả mọi thứ thuộc về nàng, cả hai cùng ân ái quấn quýt mang đến sự vui thích cuồng nhiệt.

Rốt cục, Thiên Sắc không thể khống chế niềm hân hoan nồng nhiệt kia, khẽ gọi tên hắn hết lần này đến lần khác. Mỗi lần va chạm đều nhìn hắn bằng ánh mắt đắm đuối đáng yêu, khác hẳn bộ dạng lạnh nhạt, trong trẻo thường ngày. Giờ khắc này, dường như nàng đã chạm đến điểm cuối sáng rực rỡ, nhanh chóng khép mắt lại, thân thể chuyển động cùng với thân thể hắn, mãi đến khi sự đè nén trong cơ thể nàng bùng nổ, nàng phát ra tiếng thở dốc, ngã mạnh vào vòng tay ôm ấp của hắn.

Như là cùng lúc, Bình Sinh thẳng người dậy, ôm chặt thắt lưng nàng, mặc cho niềm hân hoan mãnh liệt tích lại tận giới hạn, kéo hai người vào cơn lốc xoáy, thần trí càng lúc càng say mê, toàn bộ thế giới của họ đều bị chiếm giữ...

Biển hoa hướng dương dần yên lặng dưới ánh hoàng hôn, một cơn gió thổi tới, những chiếc lá xanh biếc rì rào, hoàn toàn không hề quấy rầy đến đôi tình nhân kiều diễm lưu luyến trong bụi hoa, lời ân ái kéo dài khắp thế gian.

Thế giới của bọn họ, một đôi tình nhân đời đời kiếp kiếp.

Quên một người cần đến cả ngàn năm

Yêu một người chỉ cần trong khoảnh khắc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-nguyen>